

Nửa Thời Gian Ấm Áp

Contents

Nửa Thời Gian Ấm Áp	1
1. Chương 1: Vận Mệnh	2
2. Chương 2: Tình Yêu	17
3. Chương 3: Trái Tim Tuổi Trẻ	29
4. Chương 4: Giữa Ấm Và Lạnh	34
5. Chương 5: Hy Vọng	40
6. Chương 6: Tuổi Trẻ Vô Hối	53
7. Chương 7: Mơng Đẹp	73
8. Chương 8: Sai Lầm	84
9. Chương 9: Trưởng Thành	95
10. Chương 10: Áo Ảnh Hạnh Phúc	106
11. Chương 11: Cuộc Sống	119
12. Chương 12: Pháo Hoa Đêm Đông	133
13. Chương 13: Yêu Và Hận	144
14. Chương 14: Buồn Và Vui	162
15. Chương 15: Hôn Lễ Ngoài Ý Muốn	177
16. Chương 16: Bộ Mặt Giả Tạo	198
17. Chương 17: Lựa Chọn	215
18. Chương 18: Giấc Mơ Tan Vỡ	227
19. Chương 19: Sự Thật	243
20. Chương 20: Tha Thứ	259
21. Chương 21: Đồng Hành	271

Nửa Thời Gian Ấm Áp

Giới thiệu

Tình yêu là thứ cảm xúc trộn lẫn vào nhau. Nó muôn mầu muôn vẻ, Giữa ấm áp và lạnh lùng dường

1. Chương 1: Vận Mệnh

Tuy biết rõ rằng,
Cuối cùng sẽ có một ngày,
Tất cả buồn vui, tất cả yêu hận,
Đều sẽ tan biến dần theo thời gian.
Nhưng em vẫn cố gắng, cố gắng góp nhặt từng ký ức đẹp đẽ,
Lưu luyến và quý giá tồn tại vì anh.
Cuộc sống luôn tự có quy tắc vận hành.
Ta không thể quyết định khi nào bắt đầu và khi nào kết thúc,
Cũng không thể quyết định gặp phải chuyện tốt hay xấu.
Nhưng ta mãi mãi có thể quyết định được thái độ đối mặt với chúng.

“Vị thần vận mệnh rất thích náo nhiệt, có khi còn muốn đùa cợt với chúng sinh. Lúc tưởng con người đã quá sức đau buồn vì tấn bi kịch mà ngài tạo ra, thì liền sau đó lại xuất hiện chuyện vui cười”. - Stefan Zweig*.

*Stefan Zweig (28 tháng 11, 1881 – 22 tháng 2, 1942) là một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và nhà viết tiểu sử người Áo nổi tiếng trên thế giới. (trích wiki)

Khi còn nhỏ, ai cũng nghĩ bản thân mình là đặc biệt nhất thế giới, cho dù rất bình thường, nhưng nhất định sẽ có chỗ nào đó khác biệt, chỉ là chưa được phát hiện ra thôi. Nghĩ đến tương lai, lại thấy rằng những điều đó vẫn có thể xảy ra. Nhưng cho đến khi trưởng thành, dần dần nhận rõ bản thân chỉ là một người bình thường trong những người bình thường, đầu óc không thông minh hơn người khác, khuôn mặt không xinh đẹp hơn người khác, ngay cả tính cách cũng không thu hút hơn người khác. Cho nên, càng ngày càng lý trí, càng ngày càng thực tế, dù có nằm mơ đi chăng nữa thì một mặt vẫn say mê chìm đắm trong đó, nhưng một mặt khác lại tỉnh táo nhận biết đó là ảo tưởng.

Tình trạng của Nhan Hiểu Thần lúc này chính là như vậy, cảnh trong mơ vô cùng chân thực, nhưng cô biết rõ mình đang nằm mơ.

Khi cô mười một tuổi tập chạy xe đạp. Người thì nhỏ mà xe lại to, xe đạp lúc tiến lúc lùi, làm cho ai nhìn thấy cũng sợ, nhưng cô lại chẳng sợ, không ngừng hét to, gắng sức đạp.

Mẹ cô đứng bên đường lo lắng nhìn cô chầm chầm, cao giọng nói: “Cẩn thận nhìn đường! Đừng ngã!” Bà cô thì đi theo phía sau xe đạp, dang hai tay ra trước, một khi cô ngã sẽ đỡ được ngay.

Có lẽ bởi vì biết ba mẹ bên cạnh, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ có người bảo vệ, Nhan Hiểu Thần không sợ gì cả, đạp xe thật nhanh.

Tiếng chuông di động chói tai đột ngột vang lên, hình ảnh trong mơ vừa rồi giống như bị gió cuốn đi, biến mất tăm. Sự ám áp ngọt ngào quanh quẩn trái tim, khiến cho cô gái 22 tuổi Nhan Hiểu Thần mở to mắt luyến tiếc. Mấy năm nay, cô không bao giờ nhớ đến chuyện lúc nhỏ, tưởng rằng thời gian đã làm lu mờ quá khứ, nhưng thời khắc này cô lại nhớ rõ mọi chuyện. Thậm chí, cô còn nhớ chính xác ngày ấy ba cô mặc chiếc áo thun màu xám kẻ sọc, quần đùi màu đen, mẹ cô mặc chiếc váy liền màu lam, có hoa nhỏ.

Chuông điện thoại di động nhất quyết không tha cứ vang lên, Nhan Hiểu Thần vụt ngồi dậy, mở điện thoại, nhìn thấy cuộc gọi đến là “Mẹ”, cô đột nhiên giật mình, tưởng như theo bản năng ném điện thoại đi. Nhưng cô đã lấy lại bình tĩnh, vén một góc màn, nhanh chóng nhìn lướt qua phòng ký túc xá, xem chừng không có ai, cô mới ấn nút nghe.

“Con đang làm gì đấy? Nửa ngày rồi mới nghe?”

Qua điện thoại, nhưng Nhan Hiểu Thần có thể cảm nhận được sự bức bối gay gắt của mẹ. Cô biết mẹ thật sự không quan tâm cô đang làm gì, cô không trả lời, chỉ hỏi thẳng:

“Chuyện gì ạ?”

“Mẹ hết tiền rồi! Gửi ẹ 2000 đồng!”

“Tháng trước con mới gửi hơn một ngàn...”

“Thua hết rồi! Gửi ngay đi rồi gọi ẹ!” Nói xong lập tức cúp máy.

Nhan Hiểu Thần cầm điện thoại ngơ ngẩn một lúc. Mơ và không mơ, thiên đường và địa ngục, đôi khi, cô thật sự hi vọng cuộc sống bây giờ chỉ là một cơn ác mộng, nếu sau khi tỉnh giấc có thể trở lại mùa hè năm 18 tuổi ấy, cô nguyện đánh đổi bất cứ giá nào.

Như thường ngày, Nhan Hiểu Thần đeo túi sách, đạp chiếc xe đạp cũ, chạy ra máy ATM ở góc sân trường hẻo lánh. Cô đưa thẻ vào, bấm mật mã và kiểm tra số dư.

Sự thật cô thuộc nằm lòng số dư là 2 ngàn 155 đồng 73 hào, nhưng bản tính của người luôn túng thiếu là thế, mỗi lần rút tiền cô đều kiểm tra trước số dư, không phải hy vọng những con số ấy sẽ tăng lên, chỉ là muốn xác định chúng không thay đổi.

Hơn 2000 này là tiền lương của Nhan Hiểu Thần suốt kỳ nghỉ hè, mỗi một khoản đều có kế hoạch chi dùng – đã là năm thứ tư đại học rồi, tìm việc cũng phải chi tiêu, mua bộ đồ để đi phỏng vấn này, rồi tiền đi lại nữa...Cho dù không cần những khoản đó, nhưng đóng dấu vào sơ yếu lý lịch, photo các loại giấy chứng nhận, mọi việc đều phải cần tiền. Hiện tại kiếm việc khó khăn, các chị lớp trên nói rằng, muốn tìm được công việc nhanh phải bỏ lưới rộng, ít nhất phải chuẩn bị sẵn 100 bộ hồ sơ.

Nhan Hiểu Thần ấn nút chuyển khoản, chuyển 2000 đồng ẹ, tính nhầm phép trừ rất dễ dàng, nhưng cô một lần nữa kiểm tra số dư, xác định trừ thêm 20 đồng phí chuyển khoản, còn lại chính xác 135 đồng 73 hào mới rút thẻ ngân hàng ra.

Xong cô nhắn tin ẹ: “Con đã chuyển tiền rồi, chi dùng tiết kiệm một chút, con đang bắt đầu tìm việc làm, đợi khi tìm được công việc tốt thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Cũng như thường ngày, tin nhắn như viên sỏi ném xuống biển, chẳng có một chút hồi âm nào.

Nhan Hiểu Thần lên xe đạp, theo thói quen đi đến sân tập thể dục, cô mỗi một ngày lên các bậc thang, nhìn các bạn đang khí thế ngất trời rèn luyện thân thể.

Bốn năm đại học, mỗi lần tâm trạng không vui cô đều đến đây.

Kỳ thi giữa kỳ vừa kết thúc, hôm nay lại là cuối tuần, sân thể dục có vẻ không xôn xao náo nhiệt như thường ngày, nhưng lại có không ít người chạy bộ, một vòng rồi lại tiếp vòng nữa. Những khuôn mặt, ánh mắt tuổi trẻ ngập tràn hi vọng, họ vui vẻ thì cười tươi, một mỗi thì nhăn nhó, không giống như cô, mỗi một cũng không thể mở miệng. Nghĩ đến chuyện hiện tại, cô lại cảm thấy buồn chán, bởi vì tính đi tính lại, với 135 đồng cùng lắm chỉ đủ ăn hơn một tuần, mà chuyện khó khăn này cô không thể than phiền với ai.

Ngày phát lương còn đến hơn nửa tháng, Nhan Hiểu Thần không biết nên làm gì bây giờ. Cô suy nghĩ miên man, hay là đi cướp ngân hàng nhỉ, tìm một đôi vợ rách, mặc vào đầu, dùng 10 đồng mua một con dao nhựa, sau đó lao vào ngân hàng hét lớn: “Đem hết tiền ra đây !”, kết quả dĩ nhiên là thất bại, nhưng nếu cô vào tù, sẽ có người bao ăn bao ở, còn được cho quần áo mặc, mọi vấn đề trên đời này đều sẽ được giải quyết!

Nghĩ rồi lại nghĩ, giống như đang xem một bộ phim hài dở tệ, Nhan Hiểu Thần nhìn không được cười rộ lên. Ngây ngô cười với không khí một lúc cảm thấy đã đủ, cô lấy điện thoại ra xem, sắp 6 giờ rồi, đi làm thôi !

Nhà trường bắt buộc mỗi lần ra vào cổng phải xuống xe, lúc Nhan Hiểu Thần đẩy xe ra cổng thì gặp các bạn học đang cầm theo túi mua hàng từ bên ngoài đi vào, cô cười chào họ, họ nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, tất nhiên, bọn họ cho rằng cô không nên vui vẻ phấn chấn như vậy.

Hai tuần trước, Nhan Hiểu Thần chia tay với bạn trai mới quen hơn một tháng, Thẩm Hân. Bạn trai của cô lần này là một người khá nổi tiếng, nhân phẩm và học vấn thì không bằng ai, nhưng vui chơi và hưởng thụ thì không ai bằng. Ở trường, Nhan Hiểu Thần nổi tiếng là người có phép tắc, thành tích nổi trội xuất sắc, hàng năm đều có học bổng, bạn học ai cũng đều cho rằng cô là sinh viên giỏi. Thẩm Hân thì ngược lại, tụ tập bạn bè, ăn chơi đàng điếm, mỗi năm đều cúp học nguyên một kỳ. Dù sao đi nữa thì hai người này chắc chắn không ở cùng một thế giới. Vậy mà hơn một tháng trước, hai người lại quen nhau, làm ọi người ai nấy đều kinh ngạc, tất cả bạn bè cùng phòng của Nhan Hiểu Thần đều cho rằng Thẩm Hân quen cô chỉ là đùa vui, khuyên nhủ cô đừng quá thật lòng, Nhan Hiểu Thần chỉ mỉm cười lắng nghe.

Tất cả bọn họ đều đã đoán đúng, lúc khai giảng hai người quen nhau, đến khi thi giữa kỳ đầu thì Thẩm Hân đề nghị chia tay. Nhan Hiểu Thần cười thâm nghĩ, bọn họ chắc cho rằng nếu cô không lấy nước mắt rửa mặt thì cũng phải rưng rưng buồn bã, nhưng bọn họ đều không biết, mùa hè năm 18 tuổi ấy, cô đã khóc hết nước mắt của cả đời mình.

Phía Tây ngoài cổng trường có một con ngõ nhỏ quanh co khúc khuỷu, con hẻm phía trong có nhiều quán Bar. Bởi vì các quán Bar này nằm ngay bên cạnh trường đại học có tiếng cả nước, giá rượu ở đây tuy thuộc mức trung bình, nhưng cũng là loại quý và đặc sắc, nên khách lui tới thường là người hoạt động trong lĩnh vực văn hóa nghệ thuật, không thì cũng là thành phần lao động trí thức tinh anh.

Nói chung theo thị hiếu của khách hàng, các quán Bar thích tuyển sinh viên nữ. Nhan Hiểu Thần làm tại quán Bar tên Lam Nguyệt, thời gian làm việc từ 6 giờ 30 tối đến 10 giờ 30 tối, trước kia một tuần cô làm việc 3 ngày, đến năm thứ tư thì chương trình học ít đi, mà Nhan Hiểu Thần lại cần tiền, cô muốn kiếm thêm một chút, nên đổi thành 4 ngày.

Nữ sinh viên mà làm việc tại quán Bar thì dĩ nhiên mọi người sẽ không có ấn tượng tốt rồi, năm đó không phải là không có nhiều công việc để cô lựa chọn, nhưng công việc này có thời gian và thù lao hợp lý nhất đối với Nhan Hiểu Thần, cho nên cô cũng không để ý người khác nghĩ gì.

Lúc Nhan Hiểu Thần đến quán Bar Lam Nguyệt thì ban nhạc đang diễn tập, Apple và Mary đã đến, hai người đang chuẩn bị nền với hoa tươi, trang hoàng cho các bàn rượu để tạo không khí. Quán có không ít khách hàng là người nước ngoài, các bồi bàn chỉ xem nơi đây là nơi làm việc tạm thời, nên không muốn dùng tên thật, vì vậy ai cũng đều lấy một cái tên tiếng Anh.

Nhan Hiểu Thần chào hỏi họ rồi đi đến căn phòng nhỏ hẹp, chứa đầy đồ linh tinh để thay quần áo. Chốc lát sau, một đồng nghiệp khác tên Yoyo cũng đến. Nhan Hiểu Thần vừa nói chuyện phiếm với Yoyo, vừa dùng bộ trang điểm rẻ tiền tô lên mặt. Cô vẫn tiếc vì phải bỏ ra một mớ tiền để mua nó, nhưng công việc này cần phải trang điểm, mà tính ra mỗi tháng được đến hai ngàn đồng, cho nên vẫn còn lời chán. Hơn hai năm làm việc, kỹ thuật trang điểm của cô không có gì tiến bộ, nhưng tốc độ trang điểm thì tiến triển rất nhanh, chậm lắm chỉ mất mười phút, xem ra cũng khá ổn.

Nếu nói đến các loại quán Bar, thì Lam Nguyệt là một quán bar khá yên tĩnh, bình thường sẽ không có ca múa nhạc xập xình, đương nhiên cũng sẽ không có các cô gái thân hình gợi cảm khoe ngực, khoe hông. Lam Nguyệt giống như tên của nó vậy, Blue Moon (Blue trong tiếng Anh ngoài ý nghĩa là màu lam, còn mang ý nghĩa là u buồn), phong cách hoàn toàn u buồn, ban nhạc chỉ diễn những ca khúc trữ tình nhẹ nhàng thư thái, khách đến vừa trầm lắng thưởng thức âm nhạc vừa tán gẫu. Tất nhiên, quán Bar dù sao cũng là quán Bar, nếu đôi khi xảy ra việc ồn ào náo nhiệt vì khách hàng thì cũng không có gì là lạ, chỉ cần không vượt quá mức cho phép thì ông chủ cũng không phản đối, mà khách hàng cũng không phật lòng.

Bởi vì phong cách của Lam Nguyệt như vậy nên đồng phục của nữ bồi bàn cũng rất bình thường, mùa hè có thể mặc quần soóc ngắn, mùa đông có thể mặc quần bò dài, áo thì theo kiểu đồng phục của nữ sinh học viện Anh quốc, là sơ mi cao cổ, kẻ sọc ca rô trắng đỏ, tay áo xắn cao, vạt áo có nơ bướm, yêu cầu duy nhất là phải lộ eo ra một chút, so với lối ăn mặc của các cô gái ngoài đường, lộ nọ lộ kia, thì bộ đồng phục này không lộ chút nào. Nhan Hiểu Thần khách quan đánh giá, loại đồng phục này vừa có tiếng vừa có miếng, lại dễ hoạt động, ông chủ dĩ nhiên biết rõ mình muốn gì, cho nên quán Bar Lam Nguyệt này thật ra cũng không tệ.

Sau tám giờ tối, khách đến quán mỗi lúc một đông. Mỗi ngày, quán Bar đều có khách hàng mới, nhưng cũng có không ít khách hàng cũ. Các nữ đồng nghiệp khác không biết thích nhất loại người nào, riêng Nhan

Hiếu Thần thì thích nhất người nước ngoài, cô không phải dạng sính ngoại, nguyên nhân chủ yếu là họ sẽ cho cô tiền boa. Những người nào cho tiền boa nhiều, Nhan Hiếu Thần sẽ đặc biệt để ý, nhưng Apple, Mary và Yoyo thì lại hứng thú với đàn ông đẹp trai.

“Heidsieck đến kìa, ở ngoài cửa!” Apple bưng mấy ly rượu Cocktail, đè nén mấy lời kích động xuống. Từ nữ hầu bàn, thu ngân đến người pha rượu, tất cả đều ngoái đầu ra, nhìn chằm chằm vị khách đang đẩy cửa vào. Coi như là thú tiêu khiển trong giờ làm việc nhàm chán, các bồi bàn thường tụ lại thành nhóm bàn luận về khách hàng, lúc thì ước chừng thu nhập của họ, lúc thì đoán xem người phụ nữ đi theo họ là vợ hay bạn gái. Quán Lam Nguyệt còn có một truyền thống khác, đối với những khách hàng để lại ấn tượng tốt, mọi người sẽ dựa vào bề ngoài như quần áo hay cử chỉ lời nói để chấm điểm, xếp hạng và phong tước, giống như Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa vậy. Từ hạng nhất cho đến hạng mười đều là những danh hiệu đặc biệt, như tên 10 loại rượu nổi tiếng nhất thế giới chẳng hạn. Heidsieck nếu phải gọi đầy đủ là Heidsieck 1907, đó là một chai rượu champagne trị giá 280 ngàn đô la, được xếp thứ hai trên thế giới.

Heidsieck 1907 không phải là khách quen thân của quán. Tuần trước là lần đầu tiên anh ta đến đây, nhưng tất cả bồi bàn đều có ấn tượng rất tốt đối với vị khách mới này, cho nên anh ta lập tức vọt lên nhì bảng. Tuần vừa rồi, Nhan Hiếu Thần phải dự thi hai môn học cuối khóa nên không có đi làm, nhưng cả đêm qua cô đã được nghe về anh ta không ít. Nghe nói, người này tướng mạo cao quý, khí chất nho nhã, một cử chỉ nhẹ vừa nhìn qua đã biết xuất thân bất phàm, lại còn khiêm tốn lễ độ, tiền boa thì hết sức hào phóng, mỗi lần được phục vụ đều sẽ nói cảm ơn. Mặc dù mọi người ở đây làm công chỉ vì tiền, không quan tâm khách hàng của mình nói hay không nói cảm ơn, nhưng nếu được nói, thì ai nấy đều sẽ rất vui vẻ.

Nhan Hiếu Thần hướng theo ánh mắt của mọi người nhìn lướt qua anh ta. Heidsieck 1907 có dáng người cao to, đeo kính không gọng, bên trong mặc một bộ Âu Phục rất hợp dáng, bên ngoài khoác áo ấm. Nhan Hiếu Thần thầm nghĩ: “Đúng là không tệ lắm.” Sau đó cô không nghĩ gì thêm, lập tức quay đầu đi làm việc, cũng chẳng trông mong mình sẽ được phục vụ vị khách giàu có này. Thế nhưng cả ba người bọn Apple cũng chẳng thấy ai đi qua đó phục vụ. Nếu là người quen thì khách của ai người nấy tiếp, mà hiện tại, vị khách này không chỉ đích danh ai phục vụ cả. Cho dù người này là khách của ai đi nữa, thì bọn họ đều muốn tiếp, dè chừng lẫn nhau, nên nhất thời giống như thấy tình hình ngược lại, chẳng ai muốn tiếp anh ta cả. Nhân viên pha rượu William vừa chế rượu vừa tặc lưỡi: “Các em cuộc rượu đi, ai thắng thì được đi.”, hiển nhiên người này rất thích xem các cô gái tranh giành đàn ông.

Người làm việc lâu năm nhất là Mary đã làm anh ta thất vọng: “Chúng ta thay phiên nhau vậy, cả ba người chúng ta đều đã tiếp rồi, lần này đến lượt Olivia.”

Olivia chính là Nhan Hiếu Thần. Lần đầu tiên đến quán Bar đi làm, cô không có tên tiếng Anh, nhập gia thì tùy tục, cho nên cô thuận miệng đặt tên mình là Olivia.

Apple và Yoyo không có ý kiến, Nhan Hiếu Thần càng không có. Cô bỏ khăn mặt trong tay xuống, bước nhanh đi ra chỗ vị khách nọ: “Kính chào quý khách! Xin hỏi anh đi mấy người?”

Heidsieck dường như không nghe rõ, kinh ngạc nhìn cô một lúc. Nhan Hiếu Thần khẽ cười nói lại một lần nữa. Lần này thì đã nghe, anh ta trả lời: “Một người.”

Nhan Hiếu Thần dẫn anh ta đến bàn số 9, một chỗ dành cho hai người ở góc quán. Cô trước hết châm nến trên bàn, sau đó đưa menu cho anh ta, anh ta không xem qua menu, chỉ nói thẳng: “Black Label *, có đá, thêm hoa quả và thịt nguội.”

Một loại rượu

Nhan Hiếu Thần viết xong order, mang Black Label cùng đá đặt lên bàn, anh ta vẫn im lặng chẳng nói gì, cũng không nói cảm ơn, nhưng lại cho rất nhiều tiền boa, 30%, vượt xa mong đợi của Nhan Hiếu Thần.

William kinh ngạc hỏi: “Hào phóng thế? em nói gì với anh ta vậy?”

“Không nói gì khác, như mọi ngày thôi.”

Apple trưng ra bộ dáng không tin: “Không thể nào!”

Yoyo cười giễu: “Không hổ danh là sinh viên trường đại học danh tiếng nhỉ, chẳng giống với chúng ta!”. Làm việc ở đây hai năm, không phải lần đầu tiên cô nghe những lời châm chọc khêu khích kiểu này, xem

như chẳng nghe thấy gì, cô cất tiền vào túi cẩn thận, rồi quay ra tiếp tục công việc.

Đã hơn 9 giờ 30 tối, quán gần như đã đầy khách, chúng tôi đứng nửa buổi tối, ai cũng mệt mỏi, thường trốn vào góc phòng, dựa vào quầy bar hoặc vách tường, chân trái đổi chân phải nghỉ ngơi một chút.

Apple và April kể xướng người họa đoán xem Heidsieck 1907 đã có bạn gái hay chưa. Apple nói: “Anh ấy đã đến đây hai lần, nếu có bạn gái nhất định sẽ đi cùng, tất nhiên là không có!” April phản bác: “Anh ta tâm tính trầm ổn, chắc khoảng 30 tuổi, chừng chạc điển trai, lại có tiền, không thể không có bạn gái!”

Yoyo thuộc tốp người mau mắn, kiếm có bổ sung thêm đá, cô đi ra chỗ Heidsieck một vòng, nói với anh ta vài câu, sau đó trở về mỉm cười thông báo kết quả: “Không có bạn gái nhé!”

Lời nói của Yoyo như lửa đạn phát ra, làm cho tâm hồn các cô gái trẻ cháy lên hừng hực, trên bảng xếp hạng của các cô thì tất cả đàn ông đều là “cây đã có chủ”, có cây không chỉ có một chủ. Ý của Yoyo có nghĩa là, đàn ông tốt mà còn tồn tại, thì phụ nữ sẽ cam tâm tình nguyện mà nhào vô.

Đã vậy, William còn châm thêm dầu vô lửa: “Khó khăn lắm mới gặp một kẻ tài mạo song toàn như thế, phải nhanh chân lên thôi! Không có được tiền cũng phải có được người!”

April hỏi: “Anh ta là thằng sao?”

William nói: “Nếu là con , anh đã sớm hành động rồi , còn đi khuyên các em hay sao? “

Mọi người đều cười ồ lên. Có lần, April thích một kẻ bị Gay, William nhiều lần ngăn cản mà cô sống chết không tin. Khi biết được sự thật cô đã đau lòng một trận. Từ đó về sau, hề thích ai, April đều nhờ William kiểm tra qua một lần.

Chị Mary là lớn nhất ở đây, 30 tuổi, đã qua cái thời thanh niên hừng hực khí thế, chị chỉ quan tâm đến những vấn đề nghiêm túc, chậm rãi nói: “Đừng phí thời gian nữa, của quý như vậy nếu chưa có bạn gái, thì không biết bao giờ mới đến lượt chúng ta, xem như vật trưng bày trong tủ kính đi! Tốt nhất thì lâu lâu nhìn một cái, chứ đừng có nghiện !”. “Chị ơi, nhìn qua một lần làm sao hết nghiện được đây? Không có khả năng mua nhưng vẫn có quyền được dùng thử mà!” Yoyo nhìn lướt qua có nhiều điểm giống với Giả Tịnh Văn (diễn viên nữ Trung Quốc), dáng vẻ xinh đẹp, tính cách lại thẳng thắn, cho nên đi đến đâu cũng được mọi người yêu mến. Cô rút tờ 100 đồng ra, vỗ bộp lên bàn: “Cá cược đi! Đêm nay ai hẹn hò được với anh ta sẽ là người thắng! Tôi cá mình thắng! Có ai muốn theo không?”

William là nhân viên pha rượu lâu năm nên anh kiếm được khá nhiều tiền. Không chút do dự thả 100 đồng lên bàn, anh cười híp mắt nói: “Anh đặt April thắng.” April trước kia là vũ công chuyên nhảy nhạc dân tộc, sau khi tốt nghiệp không kiếm được việc làm, cô chạy đến quán Bar này ca hát. April có dáng người mảnh khảnh, làn da trắng nõn, tóc dài mượt mà đến eo, cô mặc quần áo theo phong cách nhân vật Mai Siêu Phong của Dương Lệ Bình (Anh Hùng Xạ Điêu 2003), nhưng thần thái trắng trong thanh khiết, tính cách lại khá hoạt bát. Cô là mẫu nữ nghệ sĩ chuẩn mực, được đàn ông trong giới trí thức vô cùng yêu thích.

April cũng cười híp mắt, rút 100 đồng từ trong ví ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn, rồi chỉ chỉ chính mình, ý là cược cô thắng.

“Em không có nhiều như mọi người.” Apple bỏ ra 50 đồng, “Có Yoyo và April tham gia, em không hy vọng sẽ thắng, nhưng cũng muốn thử vận may, cược ình một lần xem sao.”

Đàn chị Mary cũng lấy ra 50 đồng, do dự một lúc rồi nói: “Chị cũng muốn tham gia, chị cược Yoyo thắng.”

Chẳng ai hỏi đến Nhan Hiểu Thần, không phải mọi người không nhớ đến cô mà vì họ đều biết cô nổi tiếng tiết kiệm, dè xén từng đồng, đích thị là thần giữ cửa, trước nay cô không tham gia bất kỳ hoạt động nào gây tổn thất đến tiền tài.

(Đoạn này bị thiếu nhé mọi người, mình đoán là tiền cược sẽ được những người khác góp vô thêm, tổng cộng là 950 đồng. Ngoài ra, có thể còn có một đoạn miêu tả 3 cô gái của chúng ta bị từ chối như thế nào. Mình tìm chưa ra đoạn mất đó, cả bản raw tiếng Trung cũng bị thiếu luôn, xin lỗi vì sự thiếu sót này, từ từ mình sẽ bổ sung sau, tiếp tục thôi ^.^).

“Thất bại rồi !” April buồn bực quay lại. “Anh ta thật thông minh, để ý chúng ta, người trước hẹn không thành công, rồi lại có thêm người nữa đến đề nghị tương tự. Anh ta hỏi tôi có phải mang anh ta ra cá cược

hay không? Tôi thật hết cách!”

April trước giờ ít thất bại vì đàn ông kiểu này nên cảm xúc có chút nặng nề, Yoyo vừa rót rượu vừa nói: “Đừng khó chịu như vậy! Loại người có sự nghiệp thành công đều là tham công tiếc việc, suốt ngày chỉ có làm và làm, nghĩ đến thật là buồn! Screaming Eagle vẫn là tốt nhất nhỉ ? Vừa đẹp trai lại vừa chịu chơi! Lần sau anh ấy đến, bảo anh ấy dẫn chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Screaming Eagle tên đầy đủ là Screaming Eagle Cabernet 1992, đứng đầu thế giới, là một chai rượu trị giá 500 ngàn đô la. Nhan Hiểu Thần còn chưa gặp qua vị khách được cho là đứng đầu bảng “tuyệt thế mỹ nam” này. Anh ta xem ra là khách quen, đã ghé quán không ít lần, nhưng mỗi lần đến thì đúng lúc Nhan Hiểu Thần lại không đi làm, cho nên cô chưa từng gặp Screaming Eagle 1992.

William cười trộm, “Có người không ăn được nho thì lại đổ thừa là nho còn xanh!”

Yoyo nói: “Là em tự an ủi mà!”

Apple nhìn mớ tiền trên bàn hỏi: “Ai cũng không thắng, vậy hủy bỏ cá cược nhé?”

Mọi người chuẩn bị phần người nào người nấy lấy về, thì Nhan Hiểu Thần đột ngột lên tiếng: “Bây giờ em muốn tham gia có được không?”

Cô đã như hổ rình mồi, nhìn chòng chọc vào 950 đồng đó từ rất lâu. Đối với cô lúc này đồng tiền đó không phải là mấy tờ giấy mỏng manh lạnh ngắt, mà là công việc sẽ tìm được trong tương lai, là cái ăn, cái mặc, chỗ ở, đi lại... là tất cả!

Apple bĩu môi: “April với Yoyo đều thua rồi, cô tham gia bây giờ chỉ có nước cược mình thắng!” William thì sôi nổi nói: “Làm việc với nhau hai năm, chưa từng thấy Olivia ra tay nha, hoan nghênh, hoan nghênh!”

April nhún nhún vai, không để tâm lắm: “Được thôi!”

Yoyo cười cười, “Không thành vấn đề, cùng lắm có thêm một người nữa bị mất mặt!”

Thấy mọi người đều không phản đối, Nhan Hiểu Thần cầm 50 đồng đặt vào, “Em cược em thắng!”. 50 đồng này là tiền boa lúc này Heidsieck 1907 đã cho cô.

Mọi người nhìn chăm chú vào Nhan Hiểu Thần, Apple thậm chí còn rót sẵn rượu, định cùng cô qua đó, chứng kiến quá trình thất bại của cô.

Nhan Hiểu Thần biết rất rõ, trước mặt đã có 3 vết xe đổ, bây giờ mà đi trực tiếp qua đó khẳng định là sẽ thất bại, nhưng vì 1000 đồng, cô nhất định phải thắng!

Thay vì đi qua dãy bàn của khách, cô lại đi đến dàn nhạc bên cạnh, đúng lúc ban nhạc vừa diễn xong một bài, cô nói với họ: “Có thể cho em mượn chỗ một phút được không?”

“Không thành vấn đề!” Anh trưởng nhóm nhạc tên Joe mỉm cười đưa micro cho Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần hít một hơi thật sâu, cố gắng nở một nụ cười nhẹ: “Khách ở bàn số 9, chào anh! Anh không biết tôi, nhưng tôi rất muốn mời anh ăn bữa cơm.”

Quán Bar lập tức yên tĩnh trong một giây, mọi người ngó đông ngó tây tìm bàn số 9, nhìn thấy dáng vẻ của Heidsieck 1907, tất cả đều cho rằng Nhan Hiểu Thần bị mỹ nam mê hoặc, tiếng huýt sáo vang lên, có người thì vỗ tay, có người thì cười to.

Theo quan sát của mình, Nhan Hiểu Thần suy đoán Heidsieck là một người hành sự thận trọng, đối xử với mọi người khoan dung, anh ta không phải là loại người thích nổi bật, nhưng cơ bản là cô cũng đã hết cách, chỉ có thể làm bữa, đánh cược thử xem thế nào.

Nhan Hiểu Thần từ xa nhìn anh ta: “Tôi rất có thành ý! Thời gian tùy anh quyết định, muốn đi lúc nào cũng được! Địa điểm tôi đã chọn rồi, nhà hàng rộng rãi, hoàn cảnh ấm áp. Thức ăn đầy đủ các món của hai miền Nam Bắc, có sẵn cơm Trung Hoa truyền thống hoặc các món Tây kinh điển, còn có món nướng kiểu Hồi giáo và đủ các loại canh, tuyệt đối anh muốn ăn gì đều có hết!”

Nhan Hiểu Thần nói mỗi một câu, khách trong quán đều xuýt xoa theo.

“Cô gái này đúng là rất có quyết tâm theo đuổi nha”

“Đừng phí tâm huyết của người ta, đồng ý đi!”

Nếu trong tình huống bình thường, con gái mà lại công khai làm chuyện này, thì hẳn là rất ngượng ngùng, nhưng mà Nhan Hiểu Thần hoàn toàn là vì chỗ tiền kia, cho nên ngược lại còn rất khẩn trương, chỉ sợ là không có được khoản tiền đó. Nhan Hiểu Thần nói xong, quay về hướng của Heidsieck khom người cúi chào: “Tôi rất có thành ý mời, hy vọng anh sẽ đồng ý!”

Tiếng cười, tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo vang lên không dứt, không khí của quán Bar ồn ào, náo nhiệt đến cực điểm. Mọi người đều hy vọng Heidsieck đồng ý, không ngừng hô to: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Nhan Hiểu Thần biết mình có chút không phải, lợi dụng đám đông gây áp lực cho anh ta. Từ chối một người thì không khó! Nhưng từ chối nhiều người đang trong tâm trạng háo hức mong đợi như vậy thì không phải dễ dàng!

Cuối cùng, anh ta đứng dậy, muốn nói gì đó, lập tức bị tiếng vỗ tay như sấm cùng tiếng hoan hô lấn át, Nhan Hiểu Thần không nghe rõ gì cả, ngơ ngác đứng nhìn.

Tay trống trong ban nhạc hợp tình hợp cảnh gõ một đoạn vui vẻ sôi động, trưởng nhóm nhạc Joe cười nói với cô: “Anh ta đồng ý rồi!”

Nhan Hiểu Thần sửng sốt, lập tức lao xuống, đi tới đâu đều nghe những lời chân thành chúc mừng và tiếng cười vui vẻ tới đó, cô phần khởi nói “Cảm ơn! Cảm ơn!”, vội vội vàng vàng chạy đến quầy bar: “Tiền đâu ạ?” William đưa tiền cho cô, Nhan Hiểu Thần cầm lên đếm đếm, vuốt vuốt, không nhìn được đưa lên miệng hôn chụt một cái.

April cảm thấy lạ: “Cô không phải là vì số tiền này chứ?”

Để cho nữ thần văn nghệ này nghĩ tốt về cô thì thật khó, Nhan Hiểu Thần cười cười, không nói gì. William nói: “Nhà hàng xa hoa như vậy chỉ sợ một cốc nước ép trái cây thôi cũng đã 300 đồng, hai người với 1000 đồng anh sợ không đủ!”

Yoyo cười vỗ vỗ vai Nhan Hiểu Thần, vừa sung sướng có người sắp gặp họa, vừa cảnh báo nói: “Đều là do mê trai đẹp mà ra! Cô đã ở trước mặt mọi người hứa hẹn, nhất định phải thực hiện, nếu không coi như là làm mất mặt tất cả mọi người ở quán Lam Nguyệt này rồi đó!”

Apple khinh thường nói: “Sớm biết làm vậy mà thắng em đã làm rồi!”

Đợi các cô gái tản ra, William nhỏ giọng hỏi: “Em đã có nhà hàng nào hợp ý chưa? Để anh xem bên bạn bè của anh có ai nghĩ cách giúp em giảm giá được hay không nhé.”

“Cảm ơn anh, không cần đâu ạ.”

Nhan Hiểu Thần nhìn đồng hồ treo tường, đã 10 giờ 40 tối, “Hết giờ làm rồi, em về đây, hẹn gặp anh sau!”

Thường thì ai thắng tiền cược sẽ phải đãi mọi người uống chút rượu, ăn chút đồ ăn vặt, có lẽ do lần này biết Nhan Hiểu Thần trước mặt mọi người chịu cúi đầu mất mặt, bỏ không ít công sức, nên ai nấy đều không đề cập đến. Nhan Hiểu Thần cũng mặt dày làm bộ như quên. Cô nhanh chân vào phòng thay đồ, chỉ chăm chú thay quần áo, ko nói gì, khoác áo ấm lên người, mang túi xách, vội vàng đi ra ngoài.

Quán Bar vẫn kinh doanh đến 2 giờ 30 sáng, thời điểm này quán đông khách nhất, nhưng cũng là lúc ký túc xá đóng cửa. May mắn là quán Bar cách trường đại học không xa, đêm khuya lại vắng người, nên xe đạp chạy rất nhanh, nhanh nhất là 12 phút Nhan Hiểu Thần đã về đến cổng trường.

Nhan Hiểu Thần vừa nhảy lên xe đạp thì có người gọi lại: “Cô Nhan, xin dừng bước.” Một giọng nói trầm thấp, cực kỳ dễ nghe, giống như bản Sonat ánh trăng được tấu lên bằng violon trong đêm trăng thanh tịnh.

Cô quay lại nhìn, là vị khách Heidsieck 1907. Gió thoảng nhẹ nhẹ, mờ ảo dưới ánh đèn đường, anh ta mặc Áo Phục, khoác áo ấm trang nhã, đạp lên lá khô bước nhanh đi tới, giống như đang xem một phân đoạn đặc tả trong các bộ phim Châu Âu lãng mạn vậy.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

“Chúng ta còn chưa hẹn thời gian dùng cơm.”

Nhan Hiểu Thần ngậm ngẩn cả người. Thật ra lúc mời anh ta, cô đã cố ý dùng cách nói lấp lửng — thời gian là do anh ta quyết định, bất cứ lúc nào. Có thể là ngày mai, ngày kia, cũng có thể là 10 năm, 20 năm sau. Anh ta lúc đó chấp nhận lời đề nghị của cô, chỉ để giữ thể diện cho cô và anh, nếu quyết định một ngày hẹn xa xôi, thì tức là mãi mãi sẽ không có ngày hẹn, mà cả hai cũng không được tính là thất hứa.

Nhan Hiểu Thần không biết là anh ta có nghe ra được lỗ hổng trong lời nói của cô không, hay qua lời nói của cô cái gì là “Nam Bắc hội tụ”, cái gì là “kết hợp thức ăn các miền” nên anh ta thấy hứng thú. Nhưng anh ta đã giúp cô thắng 950 đồng, chỉ cần anh ta muốn, cô nhất định sẽ thực hiện lời hứa.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Anh có thời gian rảnh ko?”

“Ngày mai thế nào?”

“Được ạ!”

Anh ta lấy điện thoại di động ra, “Có thể cho tôi số di động của cô không? Để ngày mai tiện liên hệ!” Nhan Hiểu Thần đọc một dãy số, anh ta gọi cho cô, chuông điện thoại vang lên một lúc, anh ta liền cúp máy. “Đây là số của tôi, cô có thể gọi cho tôi bất kỳ lúc nào.”

Nhan Hiểu Thần không nói thêm lời nào: “Được, tôi biết rồi! Có gì tôi sẽ gọi cho anh!” Cô không đợi anh ta trả lời, liền vội vã nhảy lên xe đạp chạy đi mất.

Đạp xe hết tốc lực, lúc đến cổng ký túc xá cũng đã hơn 11 giờ đêm. Mười một giờ là thời gian ký túc xá tắt đèn đóng cửa, nhưng bởi vì từ sáng đến tối có nhiều cặp tình nhân cứ dây dưa không chịu ra về, cho nên người khóa cổng cũng thương tình kéo dài thêm thời gian đóng cửa khoảng 10 phút.

Nhan Hiểu Thần về đến nơi cũng vừa trông thấy dì gác cổng khóa cửa lại, nhìn đến bộ dạng của cô, dì tức giận nói: “Lần sau nhớ về sớm đó!”

Nhan Hiểu Thần tỏ son đánh phấn, đêm khuya lại về trễ, dì ta chắc chắn là nghĩ cô phí tiền mồ hôi nước mắt của ba mẹ, không lo học hành cho tốt lại đi lêu lổng đêm khuya, nên bực bội dạy dỗ cô vài câu. Nhan Hiểu Thần không nói lời nào, ngoan ngoãn lắng nghe.

Về đến ký túc xá, nhóm bạn cùng phòng vẫn chưa ngủ, đèn vẫn còn sáng. Chị cả Ngụy Đồng sắp có kỳ thi nghiên cứu sinh, đang nghiêm túc ôn tập; chị hai Lưu Hân Huy thì đang nấu cháo điện thoại với bạn trai, chị tư Ngô Thiển Thiển ngồi xếp bằng trên giường, ôm notebook ngồi viết sơ yếu lý lịch.

Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy nhìn thấy Nhan Hiểu Thần trở về, gác lại việc đang làm, quay ra tán gẫu. Đề tài bàn luận của những sinh viên nữ năm thứ tư, nếu không là chuyện về tình yêu thì cũng là chuyện về tương lai, mười lần như một. Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiển Thiển đã đặt ra mục tiêu chính thức, đó là tìm việc làm, cố gắng được lưu lại Thượng Hải. Hơn 3 năm học tập và làm việc ở đây, các cô đã quen với cuộc sống chốn phồn hoa đô thị rồi. Lưu Hân Huy thì sẽ về quê, gia đình cô đã chuẩn bị cho cô một công việc có phúc lợi tốt trong một công ty lớn. Ngụy Đồng thì muốn thi nghiên cứu sinh, nhưng lại do dự vì cô cũng muốn tìm việc thử xem sao. Năm trước, có một đàn chị, bởi vì thi nghiên cứu sinh mà bỏ lỡ nhiều cơ hội việc làm tốt, về sau, nghiên cứu sinh thì không đậu, việc làm cũng không tìm được, dở dở ương ương, đành phải ở lại trường tiếp tục ôn thi.

Đã là năm cuối rồi, dù là chuyện tương lai hay chuyện tình yêu đều là vấn đề cấp bách, ai cũng nhận thấy con đường phía trước thật mờ mịt.

Ngụy Đồng buồn bực nói: “Mình thì cực khổ cố gắng để thi nghiên cứu sinh, Hiểu Thần lại bỏ qua không đăng ký vào danh sách!” Kể hoạt bát sáng sủa Lưu Hân Huy cười tươi nói: “Đúng rồi, Hiểu Thần chăm chỉ như vậy, luôn đứng nhất lớp chúng ta, bỏ qua nghiên cứu sinh thật là đáng tiếc!”

Ngô Thiển Thiển thì khôn ngoan hơn, lên tiếng: “Không đáng tiếc chút nào! Nếu không muốn ở lại trường nghiên cứu đề tài, các sinh viên có tính toán vừa tốt nghiệp chính quy xong đương nhiên đi làm ngay, làm khoảng vài năm thì đi nước ngoài kiếm cái bằng MBA. Hiểu Thần là người thông minh, lựa chọn thật chính xác!”

Nhan Hiểu Thần cười, không nói gì, đáng tiếc hay không đáng tiếc, chính xác hay không chính xác, cô căn bản không quan tâm, chỉ biết nhất định phải kiểm thật nhiều tiền.

Rửa mặt xong, cô bò lên giường kéo màn lại, lấy tiền ra cẩn thận đếm qua một lần nữa, chạm vào sấp giấy 1000 đồng mát lạnh, rốt cuộc cô cũng cảm thấy lòng kiên định thêm một chút!

Sáng thứ hai, hôm nay có một buổi học chuyên ngành. Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy tối qua ngủ muộn, không thể dậy nổi, còn Ngô Thiển Thiển thì bảo phải ở nhà đợi đồng lương đến, nên cũng chẳng muốn đi học. Cả bọn nhờ Nhan Hiểu Thần, nếu như trên trường có xảy ra chuyện gì thì gọi điện thoại về cho họ.

Nhan Hiểu Thần một mình mang túi xách, đi lên phòng học.

Năm thứ tư, sinh viên nghỉ học ngày càng nhiều, cả lớp hơn ba mươi bạn, hôm nay chỉ có khoảng 10 bạn, phòng học thưa thớt hẳn. Giáo viên nhìn thấy cũng nản lòng, giảng bài một cách máy móc. Nhan Hiểu Thần cũng biết thầy giảng chán, nhưng theo thói quen, lần nào cô cũng ngồi ở dãy bàn đầu tiên hết sức chăm chú ghi chép. Hết giờ học, cô đến phòng tự học làm xong bài tập thì đã đến giờ cơm trưa. Ăn qua quýt cho xong, cô đến phòng vi tính, vừa xem các tình huống phỏng vấn xin việc bằng hình ảnh, vừa viết sơ yếu lý lịch.

Bàn về kinh nghiệm hoạt động trong trường đại học, cuộc sống trên giảng đường nhìn thì có vẻ đa dạng phong phú, nhưng khi viết ra giấy thì chẳng có gì để nói. Nhan Hiểu Thần bởi vì đi làm thêm, không có thời gian tham gia các hoạt động đoàn trường cũng như các câu lạc bộ học thuật, vì vậy càng chẳng có gì để viết. Vất óc suy nghĩ, lao tâm khổ tứ đem mấy chuyện cởn con vụn vặt của 3 năm trời tự biên ra thành kinh nghiệm sâu rộng, hoạt động lớn lao, làm cho Nhan Hiểu Thần hoàn toàn quên mất thời gian.

Khi điện thoại di động rung lên, cô mới phát hiện do tập trung cao độ nhìn vào máy tính quá lâu nên mắt hơi mờ và khô rát. Cô cầm lấy điện thoại, phát hiện một tin nhắn từ số điện thoại lạ, “Em bạn à?”, Nhan Hiểu Thần ngẩn ngơ một lát mới sực nhớ là có hẹn dùng cơm, kiểm tra lại nhật ký cuộc gọi tối qua, quả nhiên là số của Heidsieck.

(Chỗ này mình xin phép sửa lại cách xưng hô của Heidsieck với Nhan Hiểu Thần nhe, dù sao hai người đã gặp qua rồi, Nhan Hiểu Thần rõ ràng nhỏ tuổi hơn anh, đổi như vậy mình cảm thấy hay hơn ^.^)

Cô nhắn tin trả lời “Tôi không bận, anh mấy giờ thì ăn cơm được?”

Heidsieck: “Mấy giờ cũng được.”

Nhan Hiểu Thần: “Anh mấy giờ thì được nghỉ?”

Heidsieck: “Giờ làm việc của tôi tương đối tự do, em xem tiện cho em giờ nào thì chúng ta sẽ đi giờ đó.”

Nhan Hiểu Thần: “Năm giờ rưỡi nhé, tôi sẽ đợi anh ở bên ngoài cổng trường phía tây, anh biết chỗ đó chứ?”

Heidsieck: “Tôi biết, hẹn gặp em năm giờ rưỡi.”

Nhan Hiểu Thần đến cổng trường trước giờ hẹn 5 phút, cô nhìn thấy các bạn sinh viên nữ liên tiếp ngoái đầu nhìn lại phía sau, rồi loáng thoáng nghe được họ nói chuyện “Đúng là vừa đẹp trai vừa giàu có...” cô nghĩ, chắc không phải Heidsieck chứ? Đẹp trai thì nhìn qua có thể biết, chứ có tiền hay không có tiền làm sao nhìn qua mà biết được?

Cổng trường tấp nập người đi qua, kẻ đi lại, nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn dễ dàng nhận ra Heidsieck. Giữa gió mùa thu thổi nhẹ, anh ta mặc một bộ áo khoác vô cùng nhã nhặn, khí chất vô cùng xuất chúng, đúng là không thể không công nhận ánh mắt tinh tường của mấy nhân viên quán Lam Nguyệt. Nhan Hiểu Thần bước nhanh về phía trước, lại phát hiện không hề biết họ tên anh ta, nhất thời chẳng biết xưng hô thế nào, bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, cô có chút lúng túng nói: “Chào anh.”

“Chào em.” Anh ta cười cười, đưa cho Nhan Hiểu Thần một tấm danh thiếp.

Nhan Hiểu Thần nhớ tới buổi chiều được xem qua mấy mẫu phỏng vấn thành công, khi nhận danh thiếp phải nhận bằng hai tay, cô liền học theo, trình trọng dùng hai tay nhận lấy danh thiếp, nhanh chóng nhìn lướt qua.

Trình Trí Viễn.

Trước hết là ghi nhớ tên của anh ta, còn mấy cái khác cô không bận tâm lắm, Nhan Hiểu Thần cất đi danh thiếp, đứng lên cười nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Trình Trí Viễn muốn gọi điện thoại, “Ồ đâu? Giờ này là giờ cao điểm, khó đón taxi lắm, để tôi nhờ tài xế đưa đi.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Ồ bên kia thôi, rất gần, đi bộ cũng được ạ.”

Nhan Hiểu Thần đi phía trước dẫn đường, Trình Trí Viễn im lặng đi theo bên cạnh cô. Trên đường đi, thỉnh thoảng có người nhìn bọn họ, nhưng sau chuyện của Thẩm Hân, Nhan Hiểu Thần đã quen với những ánh mắt nhìn chòng chọc như vậy rồi, nên cô không cảm thấy gì, Trình Trí Viễn cũng hoàn toàn bình tĩnh.

Khoảng mười phút sau, Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn đứng trước cổng tin trường đại học.

Trên dưới hai tầng, có thể chứa hơn 1000 người ăn cơm cùng một lúc, kiến trúc bên ngoài theo phong cách Phương Tây, rộng rãi mà trang trọng, Nhan Hiểu Thần tin rằng, ở thành phố Thượng Hải mà mỗi tấc đất là một tấc vàng này, không có bất kỳ một quán ăn nào có thể so sánh được với cổng tin trường cô về diện tích to lớn, cũng như vẻ vẻ ngoài trang trọng của nó.

Bên trong cổng tin, sinh viên thường xuyên lui tới dùng bữa, hoàn cảnh tuyệt đối ấm áp.

Nhan Hiểu Thần nảy sinh ý nghĩ muốn đùa cợt, vừa giới thiệu, vừa hí hửng nhìn xem phản ứng của Trình Trí Viễn.

“Ba cửa phía bên kia bán các món ăn miền Bắc bao gồm hủ tiếu, mì sợi, mì xào, mì dao cạo (đặc sản Sơn Tây), bánh hẹ chiên, mì hoành thánh, bánh chèo...”

“Phía bên này là sáu cửa có nhiều món như rau xào, gà xắt hạt lựu, khô cá nướng, thịt kho tàu, tiết canh vịt, vịt hấp muối... các loại thức ăn miền Nam đều có cả.”

“À, kia là thịt nướng kiểu Hồi giáo, vừa nướng vừa ăn.”

“Trên tầng hai là các món ăn nước ngoài bao gồm bò nê, cá chiên lăn bột kiểu Anh, cơm nồi đất Hàn Quốc, sushi Nhật Bản.”

Cuối cùng, cô chỉ vào một loạt các thùng to bằng nhôm kê sát tường: “Chỗ đó là các món canh, hoàn toàn miễn phí.” Trình Trí Viễn không lấy gì làm thất vọng, ngược lại với dự liệu của Nhan Hiểu Thần, anh ta ra vẻ rất tự nhiên, quan sát hết một vòng, cười trêu nói: “Quả nhiên là thức ăn Nam Bắc hội tụ, rồi cái gì đó kết hợp, cũng thật sự là có đầy đủ các món canh.”

Nhan Hiểu Thần phì cười, sự ngượng ngùng giữa hai người từ lúc mới gặp nhau đến giờ phút chốc tiêu tan.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Cơm có rau, không cần cá đâu, cá ở cổng tin thật sự rất khó nuốt.”

Thấy anh ta nghiêm túc, Nhan Hiểu Thần cũng không tỏ ý đùa cợt nữa, nghiêm chỉnh đứng lên, dẫn anh ta lên lầu hai, tìm một bàn trống gần cửa sổ rồi mời anh ta đến ngồi. “Tôi đi mua cơm, anh chờ một chút nhé.”

Các món xào ở lầu hai ngon hơn lầu một, không gian bàn ăn cũng tốt hơn nhiều, giá thì hơn phân nửa. Bình thường Nhan Hiểu Thần rất tiếc tiền, không bao giờ lên đây ăn, nhưng nhờ Trình Trí Viễn mà được 1000 đồng, cô cảm thấy áy náy khi cho anh ta ăn mấy món đồ tẻ dưới lầu một.

Cô mua một phần gà xào cần tây, một phần thịt hầm hạt dẻ, một đĩa xà lách trộn dầu hào và hai ly coca, tất cả tổng không đến 70 đồng.

Nhan Hiểu Thần đưa đôi đũa cho anh ta, “Hy vọng anh ăn ngon miệng.”

“Tôi đọc không ít sách báo về các món ăn ở cổng tin rồi.” Trình Trí Viễn nhìn các sinh viên đang dùng bữa ở xung quanh, cười nói: “Hiện tại, tôi có rất nhiều cơ hội ăn cơm ở các quán ăn sang trọng, đúng là khó tưởng tượng được lại có dịp nếm qua món ăn của sinh viên!” Anh ta gấp một miếng thịt hầm hạt dẻ lên ăn, liền khen: “Cơm truyền thống Trung Hoa ở nước ngoài hương vị cũng đã bị thay đổi nhiều, không ngờ cơm ở đây vẫn còn giữ được vị truyền thống.”

Nhan Hiểu Thần nhận thấy Trình Trí Viễn không phải khen ngợi khách sáo nên cũng yên lòng, nhưng lại cảm thấy áy náy. Cô là loại người thích mềm mỏng không thích cứng rắn, không sợ bị đối xử tệ, chỉ sợ được đối xử tốt. Cô cố tình dùng lời nói lấp lửng lừa gạt anh ta cũng chứng tỏ rằng cô không sợ, nếu anh ta tức giận, cô cứ mặc kệ. Nhưng dù có nói gì đi nữa thì cô đều đã thực hiện đúng, anh bị gạt cũng là do anh cam tâm tình nguyện, không phải do tôi! Nhưng lúc này bởi vì Trình Trí Viễn nói chuyện một cách bình thường với cô, cho nên thể diện của cô mới còn đó. Nhan Hiểu Thần giải thích: “Do lúc đó tôi háo thắng, đã làm anh khó xử, thật có lỗi. Sau này, khi nào tìm được công việc tốt, nhất định sẽ mời anh ăn một bữa cơm đền ơn đáp nghĩa.”

“Được!” Trình Trí Viễn trả lời kiên quyết và lưu loát.

Tâm trạng Nhan Hiểu Thần trở lại bình thường được vài phần, cô cầm ly lên uống một ngụm coca.

Tuy tầng hai là khu ít sinh viên hơn, nhưng căng tin vẫn là căng tin, tuyệt đối không phải là nơi yên ắng, xung quanh vẫn người đến người đi, xì xào xôn xao không dứt. Đột nhiên, Nhan Hiểu Thần nghe được giọng nói quen thuộc, cô liền ngược nhìn lên theo hướng đó. Một đám người hi hi ha ha đi lên lầu, trong nhóm có vài nữ sinh trang điểm ăn mặc rất thời trang, thu hút không ít người cũng ngoái đầu lại nhìn. Nhan Hiểu Thần nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, lập tức cúi đầu, giả bộ bận rộn, tập trung ăn cơm.

Đám đó đã lên tới nơi, kẻ quen thuộc kia tách ra, theo thói quen đi gọi món cho cả nhóm. Một nam sinh cặp kè bạn gái đi mua thức uống, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, đột nhiên đứng lại, cố ý hỏi lớn tiếng: “Thẩm Hân, mày muốn uống cái gì?”

Đang đứng nghiên cứu menu, một thanh niên cao ráo điển trai quay lại, trông thấy Nhan Hiểu Thần, hình như có chút ngoài ý muốn, tầm mắt lại dời sang Trình Trí Viễn vài giây, sau đó hân hân lạnh lùng trả lời: “Triệu Vũ Hoàn, mày bị bệnh à?” Nói xong, hân quay ra tiếp tục nhìn menu.

Triệu Vũ Hoàn chỉ chỉ mấy chỗ ngồi còn trống gần bàn của Nhan Hiểu Thần, bảo bạn gái hân lại đó trước. lát sau, hân cũng bưng đồ uống đến, ngồi xuống bên cạnh Nhan Hiểu Thần.

Thẩm Hân và những người khác mua xong đồ ăn, cũng lục tục kéo tới ngồi xuống, một nam sinh cố ý chào hỏi Nhan Hiểu Thần: “Nhan Hiểu Thần, không ngại bọn mình ngồi đây chứ?”

“Không ngại.” Nhan Hiểu Thần cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Bọn họ ngồi bên cạnh, cười cười nói nói, bàn đến mấy vấn đề tầm phào, đại loại như ai lái xe gì, hoa khôi của trường đang bị ai theo đuổi.

Thẩm Hân gấp gấp, gắp gắp ăn vài miếng, xong ném dũa, lấy Iphone ra chơi trò chơi. Triệu Vũ Hoàn xáp tới kề bên hỏi: “Nhan Hiểu Thần, không định giới thiệu cho bọn này biết anh chàng ngồi đối diện à?” Hân ta biết thừa Nhan Hiểu Thần không phản ứng, liền quay ra nói trực tiếp với Trình Trí Viễn: “Giới thiệu một chút nhe, tôi là bạn của Nhan Hiểu Thần, tên là Triệu Vũ Hoàn.”

“Chào cậu, tôi tên Trình Trí Viễn.”

“Nhìn bộ dạng của anh, có vẻ là doanh nhân giàu có, đến trường học của gái à?” Trình Trí Viễn hiển nhiên thừa biết Triệu Vũ Hoàn muốn kiếm chuyện, nhưng anh ta không rõ người này và Nhan Hiểu Thần thân nhau đến đâu, không tùy tiện mở miệng, cũng không nhìn lại, chỉ tiếp tục ăn cơm.

Triệu Vũ Hoàn nói với thằng bạn ngồi đối diện với vẻ mặt kỳ quái khó ưa: “Tao rót cuộc cũng biết đám xe hơi hạng sang đậu ở trước cổng trường từ sáng tới tối là của loại người nào rồi.”

Cả đám nhìn Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn cười ngất nghẻo.

Triệu Vũ Hoàn lại trưng ra cái bản mặt quái dị thờ dài: “Để của được gái, phải có xe sang, lại phải đút đầu vô đây ăn cơm căng tin, tao thật sự được mở mang bí kíp của gái à nha!”

Thẩm Hân mặt không chút thay đổi, cầm đầu chơi game, những đứa khác cười nghiêng cười ngả.

Triệu Vũ Hoàn hỏi: “Trình tiên sinh, anh chơi liêu sao?”

Không biết Trình Trí Viễn nghe có hiểu ý của hân không, nhưng anh ta vẫn bình tĩnh liếc nhìn Triệu Vũ Hoàn, vẫn im lặng như trước. Nhan Hiểu Thần phát điên lên, cô cười híp mắt đứng dậy, vừa uống coca,

vừa đến gần Triệu Vũ Hoàn, trút toàn bộ chỗ coca còn lại lên đầu hắn, khẽ cười nói: “Tôi muốn làm điều này lâu rồi, cảm ơn cậu hôm nay rốt cuộc đã cho tôi cơ hội.”

Tiếng cười lập tức im bật, Thẩm Hưu rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn bộ dạng xơ xác của Triệu Vũ Hoàn, trong nháy mắt, hắn giống như muốn cười, nhưng lại lập tức nhịn được, biểu hiện rất cổ quái.

Triệu Vũ Hoàn sững sốt trong một giây, sờ soạng lên mặt mới phản ứng được chuyện gì vừa xảy ra, nhảy dựng lên, “Con mẹ mày!”. Hắn nhào đến muốn đánh Nhan Hiểu Thần, Trình Trí Viễn chắn trước mặt cô, còn Thẩm Hưu thì kéo hắn lại.

Triệu Vũ Hoàn vừa cố vùng ra khỏi tay Thẩm Hưu, vừa chỉ vào Nhan Hiểu Thần chửi ầm lên.

Trong căng tin các sinh viên khác đều không mua cơm, tất cả tụ lại chỗ bọn họ, có người còn sợ thiên hạ không loạn la ầm lên: “Có đánh nhau! Có đánh nhau!”

Nhan Hiểu Thần nói với Trình Trí Viễn: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người vội vàng rời khỏi căng tin thì phát hiện ra trời đã tối.

Nhan Hiểu Thần trong lòng có chút bị đè nén, cúi đầu im lặng mà đi, Trình Trí Viễn cũng không lên tiếng.

Đi một lúc lâu, cô mới sực nhớ tới anh ta: “Anh đã ăn no chưa?”

“Tôi no rồi.”

Nhan Hiểu Thần xin lỗi nói: “Anh đừng khách sáo, nếu như chưa no, phía ngoài trường có một quán nướng rất ngon, tôi sẽ dẫn anh đến thử.”

Trình Trí Viễn cười nói: “Không có khách sáo, tôi thật sự no rồi.”

“Chuyện vừa rồi, xin lỗi anh.”

“Không sao cả.”

“Trường không cho taxi vào trong, để tôi tiễn anh đến cổng.”

“Tôi biết đường ra mà, trước đây tôi đến chỗ này rồi.”

“Không sao đâu, tôi cũng muốn đi.”

Trình Trí Viễn không từ chối nữa, “Triệu Vũ Hoàn là bạn của em à?”

“Là bạn của bạn trai trước đây.”

“Bạn trai trước đây...Cậu thanh niên thích chơi trò chơi điện thoại đấy à?”

“Đúng rồi, sao anh lại biết?”

“Cậu ta nhìn qua có vẻ không để ý nhất, nhưng khi em đổ coca lên đầu Triệu Vũ Hoàn, thì cậu ta lại là người đầu tiên nhảy ra can thiệp. Giữa cậu ta và Triệu Vũ Hoàn còn có đến 2 nam sinh khác.”

Nhan Hiểu Thần thuận miệng nói: “Cậu ấy thích vận động, nên phản xạ so với người bình thường rất nhanh!” nói xong tâm trạng đè nén trong lòng cũng vơi bớt.

Trình Trí Viễn không có ý kiến gì, chỉ cười, biểu cảm giống như đã quen nhìn thấy tâm tình của những đôi trẻ yêu nhau: “Hai người vì sao lại giận dỗi?”

Nhan Hiểu Thần không phục nói: “Thứ nhất, chúng tôi không phải là giận dỗi, mà là chia tay! Thứ hai, Trình tiên sinh, anh lớn hơn chúng tôi không bao nhiêu, đừng ra vẻ ta đây từng trải.”

“Thứ nhất, tôi năm nay đã hơn 30 tuổi, đích thực là lớn hơn em không ít! Thứ hai, Nhan tiểu thư, nếu như em đã nói như vậy thì từ nay về sau chúng ta sẽ gọi tên trực tiếp luôn, tôi gọi em là Nhan Hiểu Thần, em gọi tôi là Trình Trí Viễn, có được không?”

“Được!” Nhan Hiểu Thần cũng thật sự chịu không nổi kiểu xưng hô “Nhan tiểu thư” này rồi.

Đã đến cổng trường, anh ta đứng lại, giơ tay ra, “Rất hân hạnh được biết em, Nhan Hiểu Thần.”

Nhan Hiểu Thần vẫn thường nghe bạn bè gọi tên trực tiếp, nhưng hôm nay được nghe từ chính miệng anh ta, lại có một cảm giác khó diễn tả, làm cho cô cảm thấy lạ lạ. Nhan Hiểu Thần vươn tay, bắt chước theo nghi thức bắt tay trong mẫu phỏng vấn, thản nhiên nhìn chăm chú đối phương, cảm tay anh ta không chặt cũng không lỏng một lúc lâu. “Tôi cũng rất hân hạnh được biết anh, Trình Trí Viễn”

Trình Trí Viễn cười, Nhan Hiểu Thần cũng không nhịn được cười rộ lên.

Trình Trí Viễn nói: “không cần tiễn tôi đến tận xe đâu, em về trước đi!”

Nhan Hiểu Thần nghĩ, Trình Trí Viễn dù sao cũng là người lớn, hiện tại mới chỉ hơn 7 giờ, chắc không có vấn đề gì xảy ra, mà cô thật ra còn một vài việc cần làm, nên không hề khách khí nói: “Vậy tôi đi trước.”

“Hẹn gặp lại em sau.”

Nhan Hiểu Thần chưa về ký túc xá mà lên khoa tiếng Anh, luyện tập phát âm.

Hiện nay, chỗ làm việc tốt nhất không phải là các doanh nghiệp nhà nước lớn mà là cơ quan chính phủ, nhưng Nhan Hiểu Thần ở Thượng Hải không thân không thích, cũng chẳng có bạn bè, thực sự không thể trông mong chính mình có thể tìm được công việc tốt trong các đơn vị đó, chỉ có thể đặt mục tiêu vào được các doanh nghiệp nước ngoài nổi danh. Rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài thông báo tuyển dụng cần phỏng vấn bằng tiếng Anh. Nhan Hiểu Thần tuy rằng thành tích tiếng Anh rất giỏi, nhưng phát âm thì bình thường, trước kia cô không nghĩ tới việc đi du học, nên không chú trọng phát âm lắm, sau này mới biết tìm việc làm nhất định phải phát âm thật chuẩn. Bây giờ Nhan Hiểu Thần mới dùng thành tích giỏi của mình tìm kiếm du học sinh dạy kèm, cô dạy họ tiếng Hoa, họ sẽ dạy lại cô phát âm Anh ngữ.

Nhan Hiểu Thần luyện tập đến 10 giờ đêm, miệng khô lưỡi khô mới cùng du học sinh chào từ biệt.

Trở lại ký túc xá, đám bạn cùng phòng vừa nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, hăng hái tò mò hỏi, “Nghe nói cậu và Thẩm Hân xảy ra chuyện?”

Xem ra có đứa bạn nào đó cùng lớp chứng kiến hết mấy trò khôi hài ở căng tin rồi, Nhan Hiểu Thần cười nói: “Bây giờ là thời đại thiếu hụt năng lượng, đừng nói trái đất đủ năng lượng sưởi ấm, trong tương lai nhân loại phải đi chinh phục vũ trụ rồi.”

Ngụy Đồng nói: “Đừng có đánh trống lảng!”

Lưu Hân Huy tò mò hỏi: “Các cậu đánh nhau thật à?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Không phải mình với Thẩm Hân mà là mình với một đứa bạn của cậu ta có chút xung đột.”

Cô cầm lấy chậu, khăn mặt, cùng bình nước nóng, chuẩn bị đi rửa mặt.

Ngô Thiển Thiển vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Mình rất nhanh đã rời khỏi, nên không có sau đó.” Cô đóng cửa toilet lại, để không phải nghe tiếng của mấy cô bạn cùng phòng nữa.

Cùng ký túc xá đã hơn ba năm, bốn cô gái tuy không thể nói là thân mật, thắm thiết, nhưng cũng coi như là bạn tốt, các cô thông cảm cho Hiểu Thần, dù sao cũng bị bạn trai bỏ rơi, cho nên sau đó chỉ bàn đến Thẩm Hân, không nhắc tới cô nữa.

“Thẩm Hân đi thi IELTS đó nha!”

“Cậu ta muốn đi nước ngoài à? Hèn gì, chúng ta có áp lực lớn như vậy mà cậu ta nhàn tản như không.”

“Cậu ta thành tích học tập chẳng bằng ai, có trường chịu nhận sao?”

“Chắc xin học trường Anh Quốc! Trường đó chỉ cần tiếng Anh và đóng đủ tiền, không khó xin.”

“Thành tích tiếng Anh của cậu ta hình như không tệ lắm, mình nhớ ra rồi, học kỳ 2 năm thứ 2 đại học, thành tích của cậu ta đã vượt lên 6 cấp.”

“Nhà cậu ta giàu có lắm hả?”

“Đi Anh Quốc học thạc sĩ cỡ mấy trăm ngàn là đủ rồi, không nhất thiết phải giàu có! Thẩm Hầu chỉ tiêu hào phóng như vậy nhưng khẳng định là nhà cậu ta không giàu có lắm, mình thấy cậu ta cũng mua đồ trong Baleno (1) đó! Phòng ở hiện tại của cậu ta cũng là đi thuê. Giàu có thật sự phải kể đến là Lý Thành và La Khiết. Ba mẹ của La Khiết đã mua cho cậu ấy một phòng đôi ở gần trường để tiện việc đi lại đấy...”

(1) Baleno: một cửa hàng chuyên bán đồ giảm giá ở Hong Kong

Nhan Hiểu Thần mở vòi nước, tiếng nước chảy cuối cùng cũng lặn át hai chữ “Thẩm Hầu...” vang lên ở bên ngoài.

Khoa kinh tế là một khoa lớn, chia làm 6 ngành, mỗi một khóa có hơn 200 sinh viên. Từ khi năm nhất bắt đầu, cứ mỗi lần ký túc xá tán chuyện, chỉ cần nhắc đến mấy đứa cá biệt thì y như rằng sẽ có tên của Thẩm Hầu, không chỉ do hấn cao ráo, đẹp trai mà còn bởi vì hấn quá khác biệt với các sinh viên năm nhất khác. Trường của bọn họ coi như có chút danh tiếng là trường trọng điểm, khoa kinh tế lại là khoa đứng đầu, điểm số đầu vào rất cao, tất cả các sinh viên đều đã “qua ngũ quan, chém lục tướng” (2) mới chen chân vô được, ai nấy cũng đều là sinh viên giỏi.

(2) Điển tích Quan nhị ca qua 5 thành chém 6 tướng để đi gặp Lưu Bị, ý câu này nói là rất vất vả, khó khăn mới vào được khoa kinh tế.

Vừa lên năm nhất, các sinh viên ít hay nhiều đều giữ lại thói quen thời trung học, học tập rất chăm chỉ, nghiêm túc. Thẩm Hầu ở giữa một đám “sinh viên giỏi”, lại tỏ ra khác biệt, mới vừa khai giảng khóa đầu tiên, bởi vì lo chơi World Of Warcraft (3) nên bắt đầu trốn học. Trong khi mấy đứa năm nhất còn đang giống như học sinh phổ thông, âm thầm so sánh thành tích, thì Thẩm Hầu đã đem một mớ năm nhất khác biến thành năm tư, chỉ lo ăn chơi hưởng thụ.

(3) Một loại trò chơi online

Dần dần, vô số sinh viên giỏi đứng đầu biến thành sinh viên chỉ-cần-đủ-điểm-quá, rất nhiều người từ cái chào thành-tích-tốt bị rớt vô cái hũ thoái-hóa. Toàn bộ khoa kinh tế khoảng 200 sinh viên, trừ Nhan Hiểu Thần, đều có ít nhất một lần trốn học. Thẩm Hầu thật ra bản thân không có gì đặc biệt, nhưng hấn luôn là trung tâm bàn tán. Khi Nhan Hiểu Thần rửa mặt xong thì các bạn đều đã ai làm việc nấy, có người thì đọc sách, có người thì lướt net.

Nhan Hiểu Thần bò lên giường, kéo màn lại, vậy là có một không gian riêng nho nhỏ. Cô lấy điện thoại đi động ra, chuẩn bị nạp pin thì nhìn thấy có mấy tin nhắn chưa đọc.

Một tin từ số lạ, ba tin từ Thẩm Hầu.

Nhan Hiểu Thần đọc tin nhắn từ số lạ trước: “Lâu rồi không được ăn cơm căng tin, giống như trở về thời sinh viên vậy, thật sự rất thân quen. Cảm ơn em!”

Là của Trình Trí Viễn.

Nhan Hiểu Thần không lưu lại số của anh ta, bởi vì cô nghĩ sau khi thực hiện lời hứa, có lẽ sẽ không gặp lại nữa, anh ta chỉ là người xa lạ, tên anh ta, số điện thoại của anh ta, con người anh ta, rất nhanh sẽ bị quên đi. Nhưng bây giờ, bởi vì anh ta lần này đến lần khác bỏ qua thể diện vì cô, đã xem hành động giả dối vô lại mời ăn cơm căng tin của cô thành hành động rất ý tứ, anh ta đã không còn xa lạ nữa. Mặt khác, cô đã nói đợi khi có được công việc tốt sẽ mời anh ta ăn cơm một lần nữa. Có lẽ lúc đó anh ta chỉ trả lời cho có, mặc dù cô là thật tâm mời nhưng anh ta căn bản không có thời gian để suy nghĩ, mà dù gì đi nữa cô nhất định sẽ thực hiện.

Xem thời gian nhận tin là 3 tiếng trước, dù sao cũng không biết nói gì, Nhan Hiểu Thần lười hỏi âm nên không gởi tin nhắn trả lời.

Nhập tên anh ta vào và lưu. Chỉ một thoáng, tất cả các tin nhắn từ số lạ đều đã có tên “Trình Trí Viễn”. Thật kỳ lạ, chỉ là một bước đơn giản thôi mà lại làm àn hình di động xem thư thái hơn rất nhiều. Nhan Hiểu Thần mở tin nhắn của Thẩm Hầu, tin thứ nhất là nhận lúc 8 giờ tối.

“Cậu đang ở đâu vậy? Mình sẽ tìm cậu.”

8 giờ rưỡi là tin nhắn thứ hai.

“Cậu không thấy tin nhắn của mình hay là vẫn không muốn trả lời mình? Không phải đã nói, chia tay rồi vẫn là bạn bè như cũ hay sao? Nếu cậu không muốn quan tâm đến mình thì nói một tiếng, mình cam đoan sẽ biến mất hoàn toàn.”

9 giờ 25 phút là tin nhắn thứ 3.

“Thấy tin nhắn này, lập tức trả lời mình.”

Nhan Hiểu Thần lập tức nhắn tin hồi âm: “Xin lỗi, vừa mới thấy tin nhắn của cậu. Tìm mình có việc gì?”

Chỉ một lúc sau, tin nhắn của Thẩm Hân đã đến: “Không có việc gì thì không tìm cậu được à?”

“Cậu không phải là nói mình chán cậu hay sao? Không có việc gì tìm mình, không phải là càng chán?”

“Đúng là phụ nữ đang dỗi! Sao hôm nay cậu xúc động quá vậy? Triệu Vũ Hoàn miệng rất đáng đánh, nhưng nếu nó làm tới, cậu đánh lại nó hay sao?”

“Đánh không lại cũng phải đánh! Nếu có thua, cậu ta cũng sẽ biết rõ rằng, mình không phải là đứa dễ trêu chọc. Lần sau gặp mình, cậu ta hẳn định sẽ khiêm tốn một chút.”

“Nhận không ra nha! Cậu còn có mặt hung dữ nữa kìa! Lâu nay xem cậu là kẻ trầm tính, không nghĩ cậu là động vật ăn thịt nguy trang thành động vật ăn cỏ!”

Nhan Hiểu Thần nhin không được cười rộ lên, không biết hồi âm thế nào, nhưng lại luyến tiếc không buông điện thoại. Ký túc xá đang tắt đèn, cô nằm xuống thì nhận thấy điện thoại đang rung lên trong tay.

“Cậu cả buổi tối làm gì? Mình nhắn 3 tin mà đều không thấy hồi âm.”

“Mình luyện phát âm tiếng Anh cùng một du học sinh, di động lại để trong túi xách, không nghe thấy.”

“Cả buổi tối đều là cố gắng học hành?”

“Trước đó có đến khoa tiếng Anh nói chuyện với người khác vài câu, sau đó thì phụ đạo du học sinh một giờ tiếng Hoa, cậu ta phụ đạo mình một giờ tiếng Anh.”

“Cậu muốn đi nước ngoài à?”

“Là vì tìm việc làm.”

“Người ăn tối cùng với cậu ở căng tin là ai vậy?”

Nhan Hiểu Thần cảm di động, không biết trả lời thế nào, bạn bè? Hiển nhiên ko phải. Người xa lạ? không quen mà lại đi ăn tối cùng nhau. Hay là nói bữa cơm này trị giá 1000 đồng? Tin nhắn của Thẩm Hân lại đến: “Không phải là bạn trai mới chứ? Tốc độ của cậu đúng là dọa người! Hai chúng ta vừa mới chia tay!”

Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm tin nhắn sau cùng trong chốc lát, tâm trạng có chút vui vẻ, ít nhất nó có nghĩa là Thẩm Hân vẫn chưa có bạn gái mới. “Không phải, chỉ là tùy tiện cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Cậu không viết nhầm đấy chứ? Mình là bạn trai cậu muốn hẹn cậu đi xem phim, không thể tùy tiện đi đó hay sao? Nếu không tối mai chúng ta tùy tiện ra ngoài đi chơi nhé?”

“Ngày mai mình phải đi làm thêm rồi.”

“Cùng người khác ăn cơm thì là tùy tiện. Cùng mình đi xem phim, không vì đi làm thêm thì cũng vì ở nhà học bài.” Nhan Hiểu Thần bất đắc dĩ cười khổ, người này nói ra giống như là oan ức mấy năm vậy, thực tế hẳn hẹn cô có 2 lần, một lần đúng lúc cô phải đi làm thêm, một lần đúng lúc ngày thứ hai phải làm đề tài báo cáo thường niên, mọi người đã lập nhóm và tối đó phải luyện tập. “Mình và cậu đã chia tay, tùy tiện hay không tùy tiện có còn quan trọng không?”

Sau một lúc lâu, tin nhắn của Thẩm Hân đến, “Không quan trọng! Bất quá cậu tốt xấu gì cũng chưa ình một chút thể diện, không cần nhanh như vậy mà đã move on (4), mình chưa có bạn gái mới, cậu cũng đừng có bạn trai mới, được không?”

(4) Nghĩa là nhanh vứt bỏ tình xưa, tìm tình mới

Nhan Hiểu Thần dùng tốc độ ốc sên nhắn tin trả lời: “Có thể.”

Thẩm Hầu không trả lời lại, Nhan Hiểu Thần vẫn không buông điện thoại, giống như tình cảm của cô đối với hắn vậy, mặc kệ hắn có biết hay không, có để ý đến cô hay không, cô vẫn sẽ không buông.

2. Chương 2: Tình Yêu

“Tình yêu giống như ngọn lửa vậy, không ngừng bùng cháy nhưng cũng không mãi tồn tại, một khi hi vọng và sợ hãi mất đi thì nó cũng sẽ mất đi.” —La Rochefoucauld (2.1)

(2.1) La Rochefoucauld: tên đầy đủ là François VI, Duc de La Rochefoucauld, Prince de Marcillac; (15/09/1613 – 17/03/1680) là một tác giả người Pháp ghi nhận những châm ngôn và hồi ký. Nguyên văn: “Neither love nor fire can subsist without perpetual motion; both cease to live so soon as they cease to hope, or to fear.”

Buổi sáng, Nhan Hiểu Thần ở lại phòng vì tính để chỉnh sửa sơ yếu lý lịch.

Buổi chiều, cô có một môn học cuối khóa bắt buộc – Pháp luật kinh tế. Khi đến lớp, Nhan Hiểu Thần phát hiện từng dãy bàn từ thấp đến cao trong phòng học có rất nhiều người, liếc nhìn bao quát, chỉ toàn thấy đầu là đầu chụm lại với nhau, không có một chỗ trống. Cô lúc này mới nhớ ra hôm nay phát bài thi giữa kỳ, hèn gì có nhiều người như vậy.

Nhan Hiểu Thần đang nhìn xung quanh tìm chỗ ngồi, thì nghe được âm thanh quen thuộc.

“Nhan Hiểu Thần, chỗ này còn trống nè!” Thẩm Hầu đứng lên, vẫy vẫy tay, ý bảo cô qua đó. Các bạn học nhìn chòng chọc vào họ, Nhan Hiểu Thần chen vào giữa các dãy bàn, đến ngồi bên cạnh Thẩm Hầu: “Sao hôm nay cậu không ngồi dãy bàn cuối lớp?”

“Cậu tưởng ai cũng muốn giành bàn đầu như hồi năm nhất à? Bây giờ muốn ngồi cuối lớp phải đến sớm đó!”

Nhan Hiểu Thần lấy sách giáo khoa ra, bắt đầu đọc. Thẩm Hầu thì cầm Ipad, xem tin tức kinh tế tài chính. Đột nhiên di động của cả hai người cùng một lúc báo chuông có tin nhắn, Nhan Hiểu Thần xem di động, là tin nhắn của Ngụy Đồng, “Cậu và Thẩm hầu làm hòa rồi à?”

Nhan Hiểu Thần bực bội nhìn chằm chằm vào màn hình di động.

Thẩm Hầu xích lại gần, nhìn lướt qua màn hình di động của cô, cười ha ha, đưa di động của hắn cho cô xem, một loạt hơn mười cái, tin nhắn có, blog có, đều là hỏi: “Mày và Nhan Hiểu Thần làm lành à?” Nhan Hiểu Thần ngẩn đầu nhìn một vòng qua phòng học, giữa không khí háo hức hồi hộp chờ đợi kết quả thi giữa kỳ, tâm trạng tò mò của bọn họ còn hừng hực khí thế hơn.

Thẩm Hầu hỏi Nhan Hiểu Thần: “Cậu định trả lời bọn họ như thế nào?”

“Thì nói thật.”

Nhan Hiểu Thần gõ hai chữ “Không có”, ấn nút gửi đi.

Thẩm Hầu khẽ nhếch mép, quăng di động của hắn qua cho Nhan Hiểu Thần, “Giúp mình trả lời hết đi.” Xong hắn vui đầu tiếp tục chơi Ipad.

Nhan Hiểu Thần đang dùng chiếc điện thoại Nokia đời cũ, các chức năng như blog này nọ đều không có, điện thoại của Thẩm Hầu là Iphone, lại là đời mới nhất. Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cầm đến điện thoại của hắn là hoàn toàn mù tịt, chẳng biết nhận cuộc gọi đến hay mở tin nhắn như thế nào, cũng chính Thẩm Hầu sau đó dạy cho cô cách dùng. Bây giờ mặt dù nói là biết, nhưng không phải là biết hết, cô dùng không quen, loay hoay, mò mẫm mãi mới trả lời được. Thẩm Hầu ngẩng đầu liếc nhìn, thấy cô lâu lâu khẽ nhủ mày, cẩn thận tí mĩ chiến đấu với cái Iphone, hắn khẽ mỉm cười, tiếp tục quay ra xem tin tức kinh tế tài chính.

Giáo sư Kinh tế đến, nhìn phòng học đầy sinh viên, cười nói: “Ngoại trừ mấy ngày thi, có vẻ hôm nay là đầy đủ nhất nhỉ?”

Cả lớp cười ồ lên, giáo sư nói: “Bây giờ các bạn có thể chưa tập trung đầy đủ, tôi sẽ giảng tiết đầu, tiết sau sẽ chữa ra nửa giờ phát bài.”

Cả lớp cười xong, bắt đầu nghe giảng.

Tiết thứ nhất vừa kết thúc, trong giờ nghỉ giải lao, Nhan Hiểu Thần đi vệ sinh thì nghe được các bạn học bàn tán chuyện của cô với Thẩm Hân.

“Thẩm Hân và Nhan Hiểu Thần lại quen nhau?”

“Mình có hỏi rồi, Thẩm Hân nói là không có.”

“Bọn họ cũng thật là lạ, nói yêu đương thì thấy chẳng có quan hệ gì, nói chia tay thì lại như là đang yêu đương.”

“Chắc là Nhan Hiểu Thần muốn làm lành, nên mới bảo Thẩm Hân đến giành chỗ ngồi, cậu ta không nỡ từ chối đó mà.”

“Chắc không phải chứ?”

“Sao không phải được? Nhan Hiểu Thần nhìn có vẻ thành thật, thực tế sinh hoạt cá nhân lung tung lắm, nghe nói cô ta hay ra ngoài đi với đàn ông, là cô ta chủ động theo đuổi Thẩm Hân mà.”

Nhan Hiểu Thần đẩy cửa toilet bước ra, rất bình tĩnh đi qua mấy cô nữ sinh kia. Bọn họ không nghĩ nhân vật chính đang ở bên trong, nên lúng túng ngậm miệng lại. Cả khoa hơn 200 người, ngoại trừ giờ học các môn bắt buộc, rất ít khi gặp nhau, Nhan Hiểu Thần chỉ thấy bọn họ quen quen, cũng chẳng biết tên. Trở lại phòng học, Thẩm Hân đã ở chỗ ngồi, đang cùng một nam sinh khác nói chuyện. Người này cũng là loại cá biệt, thường xuyên cúp tiết, nhìn cũng chẳng quen, Nhan Hiểu Thần dám chắc cậu ta cũng không biết tên cô, thậm chí còn nghĩ cô bên ngoài làm mấy chuyện xấu xa, ăn chơi lêu lổng.

Nhan Hiểu Thần yên lặng ngồi xuống, trong đầu vẫn nghĩ đến lời nói của mấy nữ sinh kia. Nói cô sinh hoạt cá nhân lung tung, không phải là lần đầu tiên nghe được, từ năm thứ hai, cô đã ra quán Bar làm việc, bắt quá cách nói của họ có khoa trương hơn một chút, cho rằng cô ở bên ngoài hay đi với trai. Nhưng mà nói cô chủ động theo đuổi Thẩm Hân thì quả nhiên là lần đầu tiên nghe qua, thật ra cô và hân học kỳ này mới quen nhau, mà thời gian quen nhau cùng lắm chỉ có hai tháng. Giáo sư bắt đầu giảng bài, Nhan Hiểu Thần lại không tập trung nghe giảng.

Thẩm Hân lấy làm lạ, nhìn cô mấy lần, cuối cùng nhin không được hỏi: “Cậu không sao chứ? Sao không nghe giảng?” Cô muốn nói chuyện, nhưng nhìn thấy xung quanh có nhiều người đang lấy điện thoại ra, chuẩn bị gửi tin nhắn. Thẩm Hân cũng hiểu ý cầm di động lên.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Cậu có nghĩ mình là loại người không biết xấu hổ đi theo đuổi cậu không?”

Thẩm Hân vẽ mặt cười cười: “Không biết, nhưng mà sự thật là cậu đã thổ lộ trước, đương nhiên là người theo đuổi trước!”

Hân đưa điện thoại cho Nhan Hiểu Thần xem, mục các tin nhắn cũ.

Người gửi: Nhan Hiểu Thần

Ngày gửi: 2 tháng 8, 5 giờ 28 phút

Nội dung: Mình thích cậu.

Nhan Hiểu Thần giật mình, cô hoàn toàn không nghĩ là Thẩm Hân vẫn còn giữ tin nhắn đó. Hân lướt lướt, bấm bấm một chút, ra ý bảo cô tiếp tục xem.

Người gửi: Nhan Hiểu Thần

Ngày gửi: 2 tháng 8, 5 giờ 53 phút

Nội dung: Xin lỗi cậu về tin nhắn vừa rồi! Mình chỉ muốn cho cậu biết thôi, không có ý gì khác, cũng không làm gì khác, cậu cũng không cần phải trả lời mình, có thể xem như mình chưa gửi gì hết!

Nhan Hiểu Thần cười khỏ, cô còn nhớ rõ hôm đó do tâm trạng không kèm nén được, nhất thời xúc động viết ra cái tin nhắn thổ lộ kia, sau khi gửi, lại bỏ ra hơn hai mươi phút viết cái tin nhắn thứ hai để giải thích. Thẩm Hân lúc đó không có bất kỳ hồi âm nào, mà quả thật cô cũng chỉ muốn cho hân biết, không ồm hy

vọng, cũng chẳng trông mong đạt kết quả. Đối với cô mà nói khi đã thổ lộ, giống như là núi lửa phun trào vậy, phun trào xong thì lập tức bình tĩnh, mọi chuyện lại quay về như trước, không có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng cô không nghĩ là đúng một tháng sau, vào một buổi tối, khi cô từ phòng tự học sắp về đến ký túc xá, thì Thẩm Hân đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, nói rằng: “Làm bạn gái của mình nhé.”

Giống như tự nhiên bị 5 triệu đồng đập vào mũi vậy, phản ứng đầu tiên không phải là vui mừng, mà là đau ê ẩm, cứ tưởng là mình nghe lầm. Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm vào Thẩm Hân, im lặng không nói tiếng nào, khiến Thẩm Hân mất hết kiên nhẫn, “Cậu có đồng ý hay không? Lên tiếng đi chứ!”

“Được!” Nhan Hiểu Thần đang không rõ chuyện gì xảy ra, lại lập tức đồng ý, kiểu như 5 triệu từ đâu bay đến mà không biết đối phó thế nào, chỉ biết phải giữ chặt, sợ nó bay mất. Hai người đồng ý trở thành “quan hệ thân mật”, nhưng lại chẳng có một chút nào là “tâm tình thân mật”, càng không tỏ ra vui vẻ gì. Thẩm Hân trầm mặc, không biết nói thêm gì, Nhan Hiểu Thần cũng y như vậy, quả thật cũng chẳng biết nên nói cái gì.

Hai người đối mặt, ngơ ngác một lúc lâu.

Thẩm Hân nói: “Cậu muốn nói gì sao?”

“Không có!”

“Vậy mình đi đây!”

Hắn đi rồi, Nhan Hiểu Thần lại như mộng du trở về ký túc xá, cô không biết hắn có bị chập dây thần kinh nào hay không, nhưng thật sự rất vui vẻ, hi vọng mấy ngày nữa hắn chập thêm vài sợi.

Nhan Hiểu Thần nhớ rất rõ ngày họ quen nhau là ngày 16 tháng 9, hắn đề nghị chia tay là ngày 28 tháng 10, sau chuyến du lịch nước ngoài 11 ngày với ba mẹ của hắn, trong khi cô đang bận tìm hiểu công việc tương lai, là vừa đúng một tháng. Thật ra, ngày hẹn hò nghiêm túc của bọn họ rất ít, dường như, chưa đợi Nhan Hiểu Thần có cảm giác gì, Thẩm Hân đã phát hiện ra sai lầm, liền lập tức chia tay!

Nhan Hiểu Thần đột nhiên trở nên trầm mặc, trả điện thoại cho Thẩm Hân, bắt đầu nghiêm túc nghe giảng.

Thẩm Hân cứ tưởng Nhan Hiểu Thần nghĩ đến bản thân lúc gọi mấy tin nhắn kia sẽ nói gì đó, ít ra cũng phải có chút ngượng ngùng hay thẫn thờ hồi tiếc, nhưng hắn không nghĩ là cô lại phản ứng như cái máy, không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ tập trung nghe giảng và ghi chép. Hắn lẳng lặng nhìn cô một lát, sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào cái iPad.

Giáo sư dặn dò xong bài tập thì kết thúc buổi học.

Đại học hiện giờ đều bảo vệ quyền riêng tư cá nhân, sẽ không công khai điểm, nên hai trợ giảng gọi tên, đi tới đi lui, đem bài thi phát tận tay sinh viên.

Nhan Hiểu Thần được 96 điểm, còn Thẩm Hân thì chỉ có 48 điểm, hắn nhìn lướt qua điểm của mình cười rộ lên, “Được một nửa của cậu cơ đấy.”

Nhan Hiểu Thần không biết có thể nói cái gì nữa, chỉ im lặng nhìn bài của mình

Thật ra, Thẩm Hân hợp với mấy môn về tính toán hơn, ví dụ như đại số tuyến tính, vi phân hay tích phân đều làm rất tốt, lần nào cũng đạt bảy tám mươi điểm, miễn cưỡng xem như đứng thứ hạng giữa giữa so với toàn khoa, nhưng mà hắn lại căm ghét mấy môn phải học thuộc lòng, gặp phải môn pháp luật kinh tế toàn là ghi nhớ học thuộc kiểu này, đương nhiên sẽ thảm hại.

Bởi vì có rất nhiều sinh viên, nên phát xong bài thi mất hết hơn hai mươi phút, Giáo sư nói: “Sau khi xem qua bài thi rồi, nếu không có vấn đề các bạn có thể ra về, trước khi đi, đem nộp lại cho tôi, nhớ là úp bài xuống và để ngay phía trước bục giảng. Các thắc mắc về bài thi, các bạn có thể gặp riêng tôi tại văn phòng.”

Các sinh viên từng tốp lên nộp bài rồi ra về.

Thẩm Hân vừa dọn đồ đạc, vừa hỏi: “Buổi tối cậu phải đi làm thêm à?”

“Ừ.”

“Bạn không định cân nhắc tìm việc làm sao? Muốn tìm được việc tốt phải chuẩn bị thật kỹ đó! Từ giờ trở đi, các công ty lớn sẽ đến trường thông báo tuyển dụng, rất nhiều buổi tuyên truyền thông báo sẽ diễn ra vào buổi tối.”

Nhan Hiểu Thần quả thật quên mất điều này, trước đây cô nghĩ các buổi phỏng vấn đều diễn ra vào ban ngày, nên cô đi làm thêm buổi tối sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng hiện nay các công ty tạo điều kiện cho các sinh viên bận học ban ngày, không ít đại diện của họ tổ chức thông báo tuyển dụng vào buổi tối. Thẩm Hân thấy biểu hiện Nhan Hiểu Thần như vậy, biết chắc là cô không nghĩ đến việc này, hần lấy trong túi ra một xấp tài liệu, đưa cho cô.

Nhan Hiểu Thần nhìn lướt qua, là thông tin các buổi thông báo tuyển dụng sắp tới, tên công ty, thời gian, địa điểm tổ chức, tất cả được ghi chú rất rõ ràng, chi tiết. Những thông tin này thường được thông báo trên trang mạng của trường, nhưng mà chúng xuất hiện rải rác, thường bị các thông báo quan trọng khác thu hút hết sự chú ý, sẽ không đầy đủ và chi tiết như trên xấp tài liệu này.

Nhan Hiểu Thần như nhặt được bảo bối, vội cười nói: “Cảm ơn!, Cảm ơn!”

Thẩm Hân có chút không được tự nhiên: “Có gì mà phải cảm ơn? Không phải mình làm đâu, là một người trong nhóm của bạn mình làm, mình thuận tay lấy một bản.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Mình vẫn muốn cảm ơn! Không phải nhờ cậu, mình cũng không được người ta vất vả chuẩn bị tài liệu cho đâu!

Thẩm Hân ném bài thi của mình cho Nhan Hiểu Thần: “Bạn nhiều lời quá!”

Nhan Hiểu Thần cầm bài thi của cả hai chen chân lên bục giảng nộp bài.

Ra khỏi phòng học, Thẩm Hân hỏi Nhan Hiểu Thần: “Bạn định tự học ở đâu?”

Nhan Hiểu Thần xem thời gian, đã nhanh đến 5 giờ rồi, 6 giờ cô phải đi làm. Trước kia vì tiết kiệm thời gian, cô sẽ vừa đọc sách, vừa tùy tiện ăn một chút bánh mì, nhưng hôm nay cũng không biết vì sao, đột nhiên lại hỏi: “Bạn có chuyện gì à? Nếu không có gì thì cùng đi ăn với mình một chút đi!”

“Mình có hẹn với Trương Hữu An cùng đi ăn rồi.”

Trương Hữu An chính là nam sinh cùng nói chuyện phiếm với Thẩm Hân lúc nghỉ giải lao.

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Vậy mình đi đây, hẹn gặp sau!”

Nhan Hiểu Thần như thường ngày đi đến phòng tự học, nhưng hôm nay cô không đọc sách mà lấy tài liệu của Thẩm Hân ra, cẩn thận nghiên cứu thật kỹ.

Nhan Hiểu Thần vừa gặm bánh mì, vừa xem những công ty nào tuyển dụng trùng với thời gian đi làm thêm của cô. Nếu những công ty tốt muốn tuyển dụng tổ chức đúng với ngày đi làm, thì cô sẽ nghĩ cách đổi lại thời gian làm thêm. Nếu những công ty tổ chức không quan trọng lắm, thì trước hết cô sẽ không tham gia, mà sẽ nhờ bạn cùng phòng lấy giúp một phần thông tin buổi tuyên truyền, dựa theo đó mà nộp sơ yếu lý lịch.

Mười phút nữa đến 6 giờ rưỡi, Nhan Hiểu Thần đã đến quán Bar Lam Nguyệt.

William và Mary tò mò hỏi Nhan Hiểu Thần, “Em và Heidsieck 1907 định khi nào dùng cơm với nhau?”

Mọi người tập trung lắng nghe.

Nhan Hiểu Thần nói: “Bọn em đã ăn xong rồi.”

Ai cũng kinh ngạc nhìn Nhan Hiểu Thần, Apple như muốn hỏi cái gì đó, Nhan Hiểu Thần vội vàng nói: “Dù sao thì em nói được sẽ làm được! Đừng hỏi em nữa, chuyện khác mọi người cứ đi hỏi trực tiếp Heidsieck 1907, coi như có hội ọi người nói chuyện với anh ta.” April và Yoyo mắt sáng lên, đều không nói gì thêm. Apple thì than thở: “Ai biết có gặp được anh ta hay không? Đêm qua không có đến, chắc bị cô dọa cho chạy rồi!”

Không biết có phải cái miệng quạ của Apple linh nghiệm hay không, tối hôm nay Heidsieck 1907 lại không xuất hiện. Yoyo ngược lại không có phản ứng gì, vội vàng chuyển sang quan tâm mấy người đàn ông khác,

April thì lại có chút mất hứng, còn Apple thì cứ quanh co lòng vòng, không ngừng châm chọc Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần biết mấy cô gái này không thích cô, nhưng họ không phải là người trả lương cho cô, càng không giúp cô tìm việc làm, cho nên cô đối với họ càng bất mãn, thật sự chẳng có hứng thú quan tâm, không có việc gì thì hạn chế nói chuyện.

Bận rộn suốt cuối cùng đã đến cuối tuần.

Trình Trí Viễn xuất hiện lần nữa tại quán Lam Nguyệt, hôm nay anh ta đi cùng với một người bạn, bởi vì họ đến sớm, nên khách trong quán không nhiều lắm. Yoyo cùng các cô gái tiến đến chào hỏi, Trình Trí Viễn cười chào lại, chủ động nói: “Olivia hôm nay có đi làm không?” Quán Lam Nguyệt vì muốn giữ khách quen, do đó tránh cho người phục vụ giành khách hàng, có một quy định bất thành văn là, không phải phục vụ chọn khách hàng mà là khách hàng chọn phục vụ. Giống như hiện tại, Trình Trí Viễn chủ động nhắc tới Nhan Hiểu Thần, còn gọi đích danh tên cô, chứng tỏ có ấn tượng rất tốt với cô, cũng có nghĩa là, anh ta là khách hàng của Nhan Hiểu Thần.

Yoyo dẫn Trình Trí Viễn đến bàn số 9, vừa thấp đèn cây, vừa nói: “Olivia hôm nay có đi làm ạ.”

Không giống như ngày thường, đáng lý ra cô ta nên nói là “Tôi sẽ gọi cô ấy lại đây.”, thay vào đó, cô ta lấy menu đặt lên bàn trước mặt Trình Trí Viễn và người đàn ông khác, chẳng nói một lời.

Trình Trí Viễn tỏ vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không mở menu rượu, mà quan sát một vòng quán Bar, cười nói: “Sao tôi không thấy cô ấy?”

Yoyo tươi cười có chút gằng gọng, “Cô ấy đang bận, anh muốn uống gì?”

Chị Từ thu ngân đột nhiên lớn tiếng gọi: “Olivia, có khách tìm em, nhanh tay nhanh chân lên!” Chị Từ năm nay đã xấp xỉ 40 tuổi, nắm mọi quyền hành về tài chính của quán Bar, là tâm phúc của ông chủ, bình thường chị ta rất ít nói chuyện, mặc kệ cho bọn bồi bàn tự do âm ỉ, nhưng một khi chị đã lên tiếng liền giống như đại diện cho ông chủ vậy, bọn họ không ít thì nhiều cũng phải nể mặt. Nhìn bề ngoài, chị Từ có vẻ như trách cứ Nhan Hiểu Thần chậm chạp lễ mễ không chào hỏi phục vụ khách, nhưng thực chất là nhắc nhở bọn họ nhớ rằng quy định chính là quy định, bất kỳ kẻ nào cũng không được vi phạm. Yoyo cười mỉu nói: “Olivia lập tức tới ngay.”, rồi vội vàng rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần đang bận rộn với mấy cái chén cái đĩa vội vàng bỏ xuống, đứng lên, đi ra từ góc quán, cung kính chào hỏi: “Trình tiên sinh, chào buổi tối! Anh muốn dùng gì?”

Trình Trí Viễn nhướn mày liếc mắt nhìn cô, cười nói: “Tôi như cũ, Nhan tiều thụ.”

Quả nhiên là không thua lấy một câu, Nhan Hiểu Thần thầm rửa “Đồ nhỏ mọn!”, miệng lại rất là lễ phép: “Black Label, có đá ạ?”

“Đúng vậy.”

Nhan Hiểu Thần quay sang người bên cạnh, “Xin hỏi anh muốn uống gì?”

Anh ta xem qua menu, nhìn Trình Trí Viễn nói: “Hay là lấy một chai Blue Label (2.2) nhỉ?”

(2.2) Blue Label: một loại rượu

Nhan Hiểu Thần mắt sáng lên, Bar Lam Nguyệt là quán hạng trung bình, Blue Label là rượu quý nhất và mắc nhất ở đây, nếu có thể bán ra một chai, lại có thể mời được khách hàng làm hội viên, khẳng định sẽ có tiền thưởng kha khá.

Trình Trí Viễn nói: “Cậu không phải đang có vụ án lớn à?”

“Uống không hết thì gửi lại, dù sao cậu cũng hay đến đây mà.”

Nhan Hiểu Thần vội nói: “Gửi rượu rất tiện lợi ạ, chỉ cần điền một phiếu đăng ký gia nhập làm thành viên của quán là được gửi lại, rất đơn giản chỉ mất một phút thôi, hội viên còn thường xuyên được chiết khấu và được tặng quà.”

Trình Trí Viễn nói với Nhan Hiểu Thần: “Vậy lấy cho bọn tôi một chai Blue Label.”

Nhan Hiểu Thần vui sướng ghi vào order, chạy đến quầy bar, đưa nó cho chị Từ, “Cho em một phiếu đăng ký hội viên.”

Chị Từ cười híp mắt, vừa đánh dấu vào order, vừa hỏi: “Em có bạn trai hả?”

Nhan Hiểu Thần bị hỏi đâm ra có chút bối rối: “Không có ạ.”

Chị Từ đưa phiếu đăng ký hội viên cho cô: “Em còn nhỏ tuổi, đừng có gấp, từ từ mà chọn, nhất định phải xem xét cẩn thận, không được sai lầm, nếu chọn được rồi cũng không được buông bỏ! Khi nào em bằng tuổi chị, sẽ biết là gặp được một người đàn ông tốt khó khăn thế nào!” Chị Từ ngó qua Trình Trí Viễn, “Chị thấy người này đích thực là đàn ông tốt!”

Nhan Hiểu Thần rót cuộc không biết Chị Từ nghĩ tới đâu nữa, buồn bực nói: “Chị suy nghĩ nhiều rồi! Không phải là vì em đâu, rượu là do bạn của anh ta yêu cầu mà!”

Chị Từ cười nói: Thời gian sẽ chứng minh tất cả thôi, chị thấy qua nhiều đàn ông rồi, không nhìn lầm đâu! Vậy mà chị vẫn còn độc thân cơ đấy! Nhan Hiểu Thần làm mặt quỷ với chị Từ, đi đến quầy lấy rượu.

William chọn một chai đưa cho Nhan Hiểu Thần, cô theo thường lệ mang ra cho khách xem qua trước, chờ họ xem xong mới bắt đầu khai.

Trình Trí Viễn và anh bạn kia phối hợp điền đầy đủ thông tin vào phiếu đăng ký hội viên, nhận được một con dấu hình mặt trăng lưỡi liềm màu xanh trên thẻ hội viên.

Trong lúc bọn họ uống rượu thì Nhan Hiểu Thần vội vàng tiếp đón những khách hàng khác, không quá chú ý đến họ nữa. Apple thì nhân lúc mang nước đến bàn, hỏi Trình Trí Viễn rốt cục là Nhan Hiểu Thần mời anh ta đến nơi nào ăn cơm, không biết bọn họ nói gì nhưng khẳng định là Trình Trí Viễn không nói ra sự thật, dần dần Apple và các cô gái khác đâm nản, không hỏi thêm gì nữa. Trình Trí Viễn và người bạn ngồi hơn một tiếng, uống gần hết nửa chai rượu.

Lúc về, Trình Trí Viễn cho Nhan Hiểu Thần 20 đồng tiền boa, anh bạn của anh ta thì cho cô đến 50 đồng. Nhan Hiểu Thần sung sướng ra mặt, cố ý chạy đến chỗ chị Từ, dạo qua trước mặt chị, đem hai khoản tiền boa cho chị xem, “Chị thấy không? Bạn anh ta cho em đến 50 đồng, nhiều hơn anh ta nhé! Em nói chị hiểu lầm rồi mà chị không tin em!” Chị Từ đang bận rộn, cười phát phát tay, “Đừng có gấp, cứ từ từ chờ xem!”

Nhan Hiểu Thần sờ sờ tiền trong túi, vui sướng hài lòng tính toán, nếu cuối tuần này được thưởng nhiều, rốt cuộc có thể đi mua quần áo mới rồi. Yoyo và Apple làm mặt lạnh với cô, nói ra câu nào là đâm thọt, xiên xỏ câu đó. Nhan Hiểu Thần tuy keo kiệt tham tiền, nhưng lại là người rất rộng lượng, cứ mặc kệ bọn họ, tự an ủi mình, đợi khi nào tìm được việc làm thì những ngày tháng bực bội như thế này sẽ không còn nữa.

Chỉ qua một đêm, khuôn viên trường đại học đầy ắp các áp phích, băng rôn của các công ty lớn thông báo tuyển dụng tuyển dụng công việc. Nhan Hiểu Thần và các chị em cùng phòng đến buổi tuyển dụng của công ty Unilever, có thể dùng bốn từ “biến người tập nập” để hình dung sân trường lúc này, nhiều người chen chân đứng đợi, lâu lâu lại nghe thông báo từ loa truyền xuống, mặc dù đang là mùa đông, nhưng bọn Nhan Hiểu Thần ai nấy đều đổ mồ hôi.

Lúc đi, bốn người nói nói cười cười, vui vẻ hơn hở, lúc về, ai cũng đều buồn bã, trầm mặc. Tương lai phía trước quả thật rất mù mịt, giờ phút này mọi thứ đều trở thành áp lực.

Ngụy Đồng hỏi: “Trường chúng ta có tỷ lệ tìm được việc làm sau khi tốt nghiệp là bao nhiêu nhĩ? Hy vọng là 100%.” Ngô Thiển Thiển nói: “Muốn tìm được một công việc thì không khó, lương một hai chục ngàn đồng cũng là công việc, mà một hai ngàn đồng cũng là công việc, mình nghe một đồng lương nói, nếu mức lương thấp hơn 6000, cuộc sống sẽ rất vất vả, có lúc đau bụng muốn chết luôn mà không dám kêu xe đi khám, nói gì đến việc thuê nhà, mua xe, khỏi phải mơ!”

Mọi người im lặng không nói gì, Ngô Thiển Thiển đột nhiên nói: “Mình muốn lấy chồng giàu!”

Ngụy Đồng nói: “Mình muốn lấy hoàng tử! Hoàng tử hời đâu cũng lấy luôn!”

Câu nói của Ngụy Đồng là có liên quan đến một chuyện trước đây, lúc hoàng tử Anh Quốc William kết hôn, giới truyền thông đưa tin khắp nơi, Lưu Hân Huy cùng Ngô Thiển Thiển đã cảm khái: “Ôi, đối với tất cả

các cô bé lẹ lém mà nói, trên đời này đã mất đi một hoàng tử tốt!” Ngụy Đồng kinh thường nói: “Hoàng tử hói đầu, có cho cũng không thêm!”

Xưa nay vốn luôn đối lập, vậy mà Lưu Hân Huy lại khoa trương ôm lấy Ngụy Đồng, giả bộ dụi dụi đôi mắt chẳng có một giọt nước mắt nào, nức nở nói: “Chị cả, mình thật quá thất vọng, không ngờ cậu lại đi hạ yêu cầu của cậu xuống thấp như vậy!” Bốn người không nhịn được, cười hi hi ha ha, bầu không khí dễ chịu đi một chút.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Mình định cuối tuần này đi mua đồ mới để dành phỏng vấn xin việc, có ai muốn đi với mình không?” Lưu Hân Huy kinh ngạc nói: “Sao đến giờ cậu mới đi mua? Lúc nghỉ hè, mẹ mình đã mua ình rồi, mẹ cậu không mua cho cậu à?”

Ngô Thiến Thiến nói: “Nhân lúc có đợt giảm giá, mình đi dạo trung tâm mua sắm đã tiện thể mua rồi.”

Ngụy Đồng nói: “Chị họ của mình có hai bộ mặc không vừa liền quăng qua ình, nên tạm thời không cần mua.”

“Ừ, mình đi một mình vậy!”

Học đại học ba năm, Nhan Hiểu Thần đã dùng quá nhiều thời gian để đi làm thêm, mỗi một khoản tiền đều tính toán chi dùng, có hoạt động gì phải tiêu tiền cô đều cố gắng không tham gia, cho dù chỉ là ra ngoài dạo chơi thôi, cô cũng không muốn đi, thử hỏi có nơi nào mà không dùng đến tiền? Lúc đầu, có người còn gọi cô đi cùng, dần dà, ai cũng có bạn của mình, cho nên chẳng ai tìm cô nữa. Nhan Hiểu Thần ở trong lớp giống như người vô hình vậy, mọi người đối với cô không có ấn tượng gì, cô đối với mọi người cũng chẳng thân quen, chỉ có những người bạn cùng phòng ba năm sống chung đối với Nhan Hiểu Thần mới là thân nhất, nhưng bọn họ cũng có khoảng cách nhất định, những dịp đại loại như đi dạo, ăn cơm, tiêu tiền tuyệt nhiên sẽ không tìm đến cô.

Ba năm sống tại thành phố Thượng Hải, Nhan Hiểu Thần còn chưa có dịp đi đến trung tâm mua sắm, lần đầu tiên đi mua mà còn phải mua đồ rất quan trọng, cô muốn đầu tư một bộ có chất lượng thật tốt, nhưng hoàn toàn chẳng biết nên mua ở đâu.

Đang mò mẫm tra cứu trên mạng tìm chỗ mua đồ tốt thì di động rung lên vài cái.

Là tin nhắn của Thẩm Hân: “Cậu đang ở đâu vậy?”

“Mình ở phòng vi tính, còn cậu?”

“Bài tập pháp luật kinh tế mình không có thời gian làm, cậu giúp mình nhé?”

“Được.”

“Cảm ơn cậu, sẽ mời cậu ăn cơm sau.”

Nhan Hiểu Thần ngẫm nghĩ, rồi nhắn lại: “Mình muốn có đề nghị khác, được không?”

“Cậu nói đi!”

“Mình muốn mua một bộ quần áo mới để đi phỏng vấn, cậu có thể đi mua với mình không?”

“Được thôi! Khi nào thì đi? Đừng đi cuối tuần, đông người lắm.”

“Ngày mai hai chúng ta đều không có tiết, ngày mai đi nhé?”

“Được.”

“Mình định mua trong vòng 500 đồng thôi, tìm chỗ nào rẻ rẻ ấy.”

“Cậu cả ngày vội vàng cực khổ kiếm tiền, tiền đi đâu hết rồi?”

Nhan Hiểu Thần không biết trả lời thế nào, ngăn người nhìn màn hình vi tính, chần chừ chưa trả lời tin nhắn của Thẩm Hân.

Một lát sau, Thẩm Hân nhắn thêm một tin nữa: “Nhà cậu gặp chuyện gì khó khăn à?”

Nhan Hiểu Thần lập tức hồi âm: “Không có.”

“Thôi, mình không hỏi nữa. Ngày mai mười giờ mình đến tìm cậu.”

Buổi sáng, đúng 9 giờ 45, Nhan Hiểu Thần nhắn tin cho Thẩm Hào: “Cậu đang ở đâu vậy? Mình đến đó nhé?”

Thẩm Hào gọi điện trực tiếp cho cô, “Mình đang trên đường, có chút kẹt xe.”

“Cậu không ở trường học à?”

“Mấy ngày nay mình ở ngoài trường. Nửa tiếng nữa, cậu đến cổng phía Nam đợi mình.”

Nhan Hiểu Thần làm thêm bài tập một lúc, xem chừng gần đến giờ hẹn thì vội vàng rời khỏi ký túc xá.

Đến cổng phía Nam, nhìn một vòng xung quanh, không thấy Thẩm Hào đâu, Nhan Hiểu Thần đang định nhắn tin cho hắn thì một chiếc xe chạy tới trước mặt cô, cửa kính xe trượt xuống, Thẩm Hào ngồi trên xe, nhìn cô ngoắc ngoắc, “Lên xe.” Nhan Hiểu Thần ngẩn ngơ nhìn hắn.

Hắn thò người ra, kéo gọng kính mát trễ xuống mặt, liếc nhìn Nhan Hiểu Thần: “Sao vậy? Còn muốn mình xuống xe, thân chinh đến mở cửa mời cậu lên à?”

“Không phải.” Nhan Hiểu Thần vội vàng vàng lên xe, “Mình tưởng cậu đi xe buýt tới đây, xe này ở đâu ra vậy?” Cô và Thẩm Hào là cùng quê ở tỉnh, không phải dân Thượng Hải, không thể nào mua xe ở đây được.

Thẩm Hào vừa đánh tay lái quay đầu xe, vừa nói: “Mình mượn của bạn.”

Nhan Hiểu Thần nhìn người đi đường qua cửa xe, nhẹ giọng nói: “Không chừng ngày mai sẽ có người nói Nhan Hiểu Thần tiếp cận với đàn ông có tiền”

Thẩm Hào cười nhạo, “Cậu cũng đi để ý mấy lời nói đó à?”

Thái độ của hắn đột nhiên làm cho Nhan Hiểu Thần có chút dừng khí, hỏi hắn một câu mà từ lâu đã rất muốn hỏi, “Vậy cậu nghĩ lời vừa rồi có đúng không?”

“Bạn học bàn tán sau lưng cậu à?”

“Đúng vậy.”

“Mình có chính kiến riêng, làm sao tin lời của họ được?”

“Ý của cậu là cậu tin tưởng chính mình đến vậy à? Cậu nghĩ mình là loại người gì?”

“Là sinh viên giỏi.”

Nhan Hiểu Thần có chút thất vọng, rốt cuộc không biết chính mình muốn nghe được cái gì nữa.

Thẩm Hào hỏi: “Vậy cậu nghĩ mình là người thế nào?”

“Mình không biết.”

“Không biết mà nói thích mình? Rốt cuộc cậu có hiểu cái gì gọi là yêu thích không vậy?”

Nhan Hiểu Thần lập tức vừa ngượng vừa áy náy, chỉ cảm thấy mặt nóng bừng. Tuy rằng cô đã thổ lộ với hắn, nhưng mà lúc đó là tin nhắn, là qua cái màn hình điện thoại, không phải là người thật việc thật ngồi đây!

Thẩm Hào liếc mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, có vẻ như hắn không nghĩ là tới tuổi này rồi, còn có người xấu hổ đến lỗ tai cũng đỏ bừng, hơn nữa, lại là người mà từ trước tới giờ làm cho hắn luôn hình dung ra một người máy không có cảm xúc có tên Nhan Hiểu Thần.

Hắn sững sốt một chút, nghe rằng vui sướng cười rộ lên, cực kỳ vui vẻ tiếp tục hỏi “Cậu thích mình ở điểm nào?”

Nhan Hiểu Thần quả thực muốn tìm cái gì đó thật to che cái mặt lại, “Cậu có thể đừng bàn đến vấn đề này nữa, được không vậy?”

“Không thể! Mau chóng trả lời mình! Cậu thích mình ở điểm nào?”

Nhan Hiểu Thần ấp úng nói: “Mình thật sự không biết, dù sao chính là cậu rất tốt, cậu nói chuyện làm việc, đều rất tốt!”

Thẩm Hầu có chút nóng bừng mặt, tim đập nhanh, nhưng tư thái vẫn rất tùy tiện, giọng nói vẫn rất lưu manh, “Vậy cậu thích mình từ khi nào? Lúc nào thì cảm thấy mình tốt?”

Nhan Hiểu Thần sững sốt, dường như cô nhớ ra gì đó, mặt không còn đỏ nữa, mím chặt môi, quay đầu lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Hầu nhận thấy nét mặt Nhan Hiểu Thần cũng đã thay đổi, hắn không còn tươi cười nữa, sắc bén hỏi lại: “Miệng thì nói thích, vậy mà chính cậu còn không biết ngoài “rất tốt” ra, còn điểm gì nữa?”

Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nhìn dòng người và xe cộ như nước chảy không ngừng, chậm rãi nói: “Mình không biết, khả năng của mình chỉ có bấy nhiêu thôi, chỉ biết đối với cậu thật tốt.”

Suốt quãng đường còn lại, Thẩm Hầu và Nhan Hiểu Thần không nói chuyện nữa, hăm im lặng tập trung lái xe. Đến trung tâm mua sắm, Thẩm Hầu trực tiếp dẫn Nhan Hiểu Thần đến khu bán đồ dành cho công chức để tìm một bộ cho cô, Nhan Hiểu Thần vừa đi vừa nhìn ngắm khu mua sắm rộng lớn, có chút hoa mắt, không biết chọn từ đâu.

Thẩm Hầu nói: “Cậu không đặc biệt thích nhãn hiệu nào à? Nếu không để mình chọn giúp cậu.”

Nghe được hắn giúp cô chọn lựa, Nhan Hiểu Thần như trút được gánh nặng, “Không có, cậu quyết định dùm mình đi!”

Vì đi vào buổi sáng, trong giờ làm việc, nên trung tâm mua sắm rất ít người, Thẩm Hầu và Nhan Hiểu Thần đi đến một cửa hàng, hai nhân viên bán hàng chạy ra nhiệt tình chào đón, mời họ tự nhiên xem qua.

Thẩm Hầu chọn một bộ quần áo, bảo Nhan Hiểu Thần mặc thử. Cô chưa nhìn qua kiểu dáng đã ngó đến thẻ giá, là 999 đồng, cô nhìn Thẩm Hầu thì thầm nói: “Không được, giá siêu cao!”

Nhân viên bán hàng đi tới, tươi cười niềm nở nói: “Nếu các bạn thích, có thể mặc thử, tất cả hàng hóa đang giảm giá 50%, đến cuối tháng có đợt giảm giá đặc biệt nữa, tổng cộng là giảm giá hai lần.”

Nhan Hiểu Thần nghe qua, yên tâm phần nào, khách sáo nói: “Tôi muốn thử bộ này.”

Nhân viên bán hàng chọn cho Nhan Hiểu Thần một chiếc áo sơ mi thật hợp, rồi dẫn cô đến phòng thử đồ.

Sau khi mặc xong, cô đi ra ngoài, là một bộ Tây phục tiêu chuẩn, vô cùng kín đáo, nhìn rất chuyên nghiệp. Nhan Hiểu Thần nghĩ sẽ cho Thẩm Hầu xem qua, nhưng không hiểu sao, cô lại cảm thấy ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng hắn, trực tiếp đi tới trước gương.

Nhân viên bán hàng đi đến giúp cô sửa sang lại quần áo, khen ngợi nói: “Rất đẹp, rất vừa với bạn.”

Bộ Tây phục này khéo thu gọn phần eo, nhìn rất vừa mắt, có lẽ thợ may là một người rất tinh tường tỉ mỉ, Nhan Hiểu Thần bản thân cũng cảm thấy rất thích.

Cô quay sang hỏi Thẩm Hầu: “Cậu thấy thế nào?”

Hắn nhìn cô từ đầu đến chân một lúc, chưa trả lời thế nào, đã đưa thêm cho cô hai bộ khác, “Thử thêm hai bộ này nữa xem sao.”

Nhan Hiểu Thần đang thử quần áo, thì có một chị gái tóc dài khoảng 25-26 tuổi đi đến, nhìn cô vài lần, cầm một bộ cô đang thử lên, xem qua thẻ giá. Một nhân viên thì đang tiếp điện thoại, một nhân viên khác thì đang cúi đầu chỉnh trang lại y phục cho Nhan Hiểu Thần nên nhất thời không ai tiếp đón chị ta, Nhan Hiểu Thần cười nói: “Đang giảm giá đó chị.”

Chị ta lập tức cười, “Thật sao?”

Nhan Hiểu Thần chỉ chỉ nhân viên bán hàng, cô ta đứng lên nhìn thấy vị khách kia, giống như có một chút choáng váng, trong lúc nhất thời không nói chuyện, ngẩn ngơ đứng nhìn.

Thẩm Hầu ho khan một tiếng, cô ta liền nói: “Đúng, đang giảm giá tất cả.”

Chị gái tóc dài kia lập tức đi chọn quần áo, vừa lấy đồ, vừa lấy điện thoại di động ra, gọi cho bạn bè.

“Lần trước mày thích một bộ quần áo phải không? Đang giảm giá đấy! Giảm giá hết, nhanh đến mua đi...Cái gì? Không tin là đang giảm giá à? Tao đang ở đó đây này...Đúng rồi, ngay tại đó luôn! Phải! Phải! Mày mau mau gửi tin nhắn ấy đứ khác biết đi, kêu tụi nó nhanh qua đây mua, hết bây giờ đó!”

Cô nhân viên bán hàng mặt mặt biến sắc, Nhan Hiểu Thần hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cô ta miễn cưỡng trả lời, “Không có gì, tôi hay bị tuột huyết áp, có chút choáng váng. Cô chọn được bộ nào rồi?” Tổng cộng Nhan Hiểu Thần thử hết bốn bộ, ưng ý nhất bộ thứ ba, đó cũng là bộ được giảm giá đặc biệt, giảm đến 4 lần so với giá ban đầu.

Cô nói với Thẩm Hân: “Bộ này được không?”

Thẩm Hân nói: “Được.”

Lúc tính tiền Nhan Hiểu Thần đem áo sơ mi trả lại, “Tôi không cần sơ mi.”

Nhân viên bán hàng vừa đem sơ mi đi đến giá treo thì nhận được chuông báo có tin nhắn, cô ta xem qua một lúc, cười quay đầu lại, nói với Nhan Hiểu Thần: “Áo sơ mi này bạn mặc rất hợp, thật sự không cần sao? Áo này cũng được giảm giá đặc biệt đấy, giảm gấp đôi!” Cô ta đánh máy tính, “Là giảm còn 39 đồng.”

Nhan Hiểu Thần có chút do dự, chi tiêu quá 30 đồng rồi, nhưng hôm nay nhờ Thẩm Hân mà tiết kiệm được tiền đi lại, chắc không đến nỗi nào.

Vẫn còn phân vân, Nhan Hiểu Thần quay lại hỏi Thẩm Hân, “Cậu cảm thấy thế nào? Mình có cần cái áo sơ mi đó không?”

Thẩm Hân đang cầm cúi chơi điện thoại, trả lời qua loa: “Mình không phải tử đồ của cậu! Tự cậu quyết định đi!”

Cô nhân viên bán hàng thuyết phục Nhan Hiểu Thần, “Bạn xem, cái áo này chất liệu rất tốt, giá cả lại rất phải chăng, bạn mua đi!”

Nhan Hiểu Thần nghĩ bỏ qua thì thật uổng nên vội nói: “Vây tôi lấy!”

Chị gái tóc dài ôm một đồng quần áo đi ra từ phòng thử đồ, vui vẻ hơn hờ nói với Nhan Hiểu Thần: “Giá rất là hời, sao em không mua thêm vài bộ?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Hiện tại em chỉ cần một bộ.”

Từ trong cửa hàng, nhân viên bán hàng đem túi đồ đã xếp gọn cẩn thận đưa cho Nhan Hiểu Thần, cô cầm lấy túi đồ, cùng Thẩm Hân đi ra đến cửa thì gặp 3 người bạn của chị gái tóc dài vừa chạy tới, nhân viên bán hàng nói: “Hoan nghênh quý khách!”, Nhan Hiểu Thần cảm thấy biểu hiện của cô ta rất kỳ lạ, mặt méu như muốn khóc vậy.

Thẩm Hân nói với Nhan Hiểu Thần: “Cậu có muốn đi xem thêm một chút không?”

“Không cần đâu.”

Hắn lấy xe, đưa Nhan Hiểu Thần về trường học.

Nhan Hiểu Thần nói: “Hôm nay rất cảm ơn cậu!”

Thẩm Hân đang muốn nói chuyện thì di động vang lên, hắn nhìn thoáng qua, không muốn bắt máy, nhưng mà nó cứ vang lên không ngừng, cuối cùng hắn cũng bắt lên nghe. Thẩm Hân không nói tiếng nào, chỉ ậm ừ cho qua chuyện, càng về sau, hắn hết kiên nhẫn mới lên tiếng: “Được rồi, được rồi! Bao nhiêu cũng được, tính hết cho tôi đi!”

Thẩm Hân cúp điện thoại, nói với Nhan Hiểu Thần: “Hai người bạn của mình tranh cãi chuyện tiền bạc, mình cũng bị kéo vào.”

“Có nghiêm trọng lắm không?”

Thẩm Hân cười lắc đầu: “Không có gì! Chỉ là giúp họ hòa hoãn thôi mà.”

Nhan Hiểu Thần thấy hắn không lo lắng gì, nên cũng không tiện hỏi nhiều.

Trở lại trường thì đã hơn một giờ chiều, căng tin chẳng còn gì để ăn, ký túc xá đúng lúc lại không có ai ở nhà, chỉ cần kiểm soát nói với dì gác cổng vài câu vậy là nam sinh có thể đi vào ký túc xá nữ.

Nhan Hiểu Thần dẫn Thẩm Hân vào ký túc xá, “Mình nấu mì cho cậu ăn!”

“Được.”

Nguy đồng có một cái nồi nấu điện nhỏ, bình thường mọi người trong phòng hay dùng nó để nấu mì, bây giờ trời đã trở lạnh, trong phòng bọn họ còn trữ lại mấy quả trứng gà với một ít rau xanh.

Nhan Hiểu Thần lấy ra một gói mì, đánh một quả trứng, thêm một ít rau xanh, vậy là có một tô mì ngon lành bốc khói nghi ngút sau khi được lấy ra từ nồi điện.

Thẩm Hân ném một ngụm, “Thật là, con gái bọn cậu đúng là biết hành hạ, nhưng mà con trai bọn mình tự nguyện cho hành.” Bởi vì bếp điện hơi nhỏ, nên mỗi lần chỉ nấu được một gói mì, sau khi nấu cho Thẩm Hân xong cô mới quay ra nấu ỳnh, hân vẫn chưa chịu ăn mà lại ngồi chờ. Nhan Hiểu Thần hỏi: “Sao cậu không ăn đi? Mì ăn liền để nguội ăn không ngon.”

“Mình chờ cậu ăn cùng luôn.”

Chỉ là một câu nói bình thường thôi nhưng Nhan Hiểu Thần lại cảm thấy trong lòng có cái gì đó cồn cào, tay nhất thời thiếu chính xác, gõ trứng mãi mà không vỡ.

Thẩm Hân cười ha ha: “Cậu lại đỏ mặt! Ba năm học cùng với cậu, mình lần đầu phát hiện thì ra cậu dễ đỏ mặt như vậy.”

Nhan Hiểu Thần tự giễu, “Tự mình cũng vừa phát hiện ra hôm nay thôi.”

Hai người ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào nồi nấu điện, chờ mì chín. Trong không khí tràn ngập hương vị mì ăn liền, có một chút gì đó ấm áp. Nhan Hiểu Thần hơi sững sốt, bao lâu rồi cô không có lại loại cảm giác này? Nếu tính kỹ, cùng lắm chỉ mới hơn ba năm, nhưng cô lại cảm thấy đã lâu lắm rồi, như cả một đời vậy.

“Mì chín rồi kìa.” Thẩm Hân nhắc nhở Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần loay hoay tắt điện, cười nói: “Được rồi! Ăn thôi!”

Ăn xong mì, Nhan Hiểu Thần đi rửa nồi và bát, Thẩm Hân đến chỗ bàn học của cô, xem qua kệ sách. Nhan Hiểu Thần gọt táo và chuối, bày lên khay có nắp đậy, mang ra cho hân.

Thẩm Hân tùy tiện lấy ra một quyển sách trong góc kệ, là cuốn “Đối diện với nỗi sợ hãi” của Lý Mạn, “Cậu đọc sách tâm lý à?”

“Xem qua cho biết thôi.”

Hân nhét quyển sách trở lại, “Sách này có thể dạy người ta đối diện sợ hãi được sao?”

“Không thể.”

Thẩm Hân ăn mấy miếng chuối, đột nhiên hỏi: “Cậu sợ hãi cái gì?”

Nhan Hiểu Thần có chút sững sốt, cô phát hiện ra hân cố tình làm cho cô không chú tâm mà để lộ ra vấn đề của mình, nếu như không sợ hãi thì làm sao biết bộ sách đó không thể giải quyết nỗi sợ hãi?

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Được ! Nếu có cơ hội, chúng ta sẽ bàn đến việc giúp cậu ôn thi môn Pháp luật kinh tế nhé, mình đảm bảo cậu sẽ được 90 điểm.”

Thẩm Hân biết cô lảng tránh vấn đề, cũng không hỏi nữa, cười nói: “Đáng tiếc người đó không phải là cậu, không phải dạng thông minh tài giỏi!”

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Nghe nói cậu muốn thi IELTS? Cậu định đi nước ngoài à?”

“Sao vậy? Không nỡ để mình đi à?”

“Không phải. Chỉ là tự nhiên nghĩ tới, muốn hỏi cậu sau khi tốt nghiệp định làm gì thôi.”

Thẩm Hầu nhìn cô chăm chăm, “Cậu nghiêm túc đấy chứ? Mình đi hay không đi, cậu cũng không nghĩ gì?”

“Mỗi người đều có con đường riêng của mình.” Cho dù Thẩm Hầu không đi nước ngoài, Nhan Hiểu Thần cũng không có hy vọng xa vời là cô và hắn có thể ở bên nhau, cho nên, chỉ cần hắn lựa chọn ra đi, cô cũng sẽ chân thành chúc phúc cho hắn.

Thẩm Hầu cúi đầu, ăn mấy miếng trái cây, thản nhiên nói: “Mẹ mình rất gia trưởng, muốn mình lúc nào cũng phải làm nở mày nở mặt gia đình, mình chán thấy cảnh bà ấy khóc lăm rồi, cho nên trước hết đi thi cái đã, sau đó từ từ mà tính.” Thẩm Hầu quay đầu lại, nhìn qua cánh cửa phòng ký túc xá đã khóa, cười nói: “Cậu biết rõ mà, mình học đại học không được tốt cho lắm, vì vậy bốn năm này đành phải dựa vào cậu thôi.”

Năm thứ nhất đại học, Nhan Hiểu Thần lần đầu tiên đến thành phố lớn, không quen với mọi thứ, chỉ biết đi dạy kèm để kiếm chút tiền sinh hoạt. Có lần cần gấp một số tiền lớn, không còn cách nào khác cô đã phải đi bán máu của mình, nhưng vẫn còn thiếu hơn 3000 đồng. Trong khi đó, Thẩm Hầu thì đang mê chơi World Of Warcraft, lười làm bài tập, lười viết luận văn. Một bên thì có nhu cầu cấp bách cần hỗ trợ, một bên thì cần tiền gấp, cơ duyên hảo hợp, Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hầu đã hình thành thỏa thuận, cô giúp hắn làm bài tập, viết luận văn, hắn sẽ trả cho cô một học kỳ là 4000 đồng.

Thẩm Hầu biết Nhan Hiểu Thần lấy giá hơi cao, yêu cầu đến 3500 đồng thì có hơi quá, nhưng khi thấy cô bạn ít nói này, ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đồng ý, không những vậy, còn chủ động trả 4000. Thẩm Hầu đã nói với Nhan Hiểu Thần một cách thờ ơ rằng: “Dù sao mình cũng muốn trả cho cậu, thêm có 500 đồng thôi, đỡ phải áy náy.” Hắn đưa 4000 đồng cho cô, cô lại xấu hổ đỏ mặt bừng bừng, không dám nhận. Hắn làm như không thấy, đem hết mớ tiền nhét vào tay cô, cố ý trêu chọc nói: “Cậu tên Nhan Hiểu Thần phải không? Đứng nhất ngành tài chính? Mình thật kiếm không lắm người!”

Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hầu tuy rằng học cùng một khoa nhưng lại khác ngành. Cô là sinh viên học tự do, hắn cũng là sinh viên học tự do, hai người hoàn toàn không cùng xuất hiện, cho dù là phải đi học môn bắt buộc với cả khoa, nhưng toàn khoa đến hơn hai trăm người, làm sao có thể nhớ hết, thậm chí đến lúc tốt nghiệp có nhiều người còn chẳng nhớ tên nhau. Vốn dĩ, cuộc sống của hai người bọn họ là hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau, nhưng do viết giùm bài tập, làm giùm luận văn mà Nhan Hiểu Thần dần dần bước vào tầm mắt của Thẩm Hầu. Khi hắn muốn làm bài tập, muốn nộp luận văn, muốn thi cuối kỳ, thì mượn tập chép, lấy tài liệu, ôn bài chung... Thẩm Hầu đều sẽ tìm đến Nhan Hiểu Thần, mà Nhan Hiểu Thần cũng chưa bao giờ từ chối. Cô chỉ lấy 4000 đồng của hắn lần đầu tiên thôi, sau này, dù là gì đi nữa cô cũng không muốn lấy tiền. Bởi vì Nhan Hiểu Thần không đòi tiền, Thẩm Hầu mới nghiêm túc tìm cô viết bài dùm, nghiêm túc học hành, nghiêm túc mượn bài tập, nghiêm túc qua lại, vô tình hay cố ý, biến thành Nhan Hiểu Thần giúp hắn nghiêm túc phụ đạo, Thẩm Hầu cũng dần dần nghiêm túc bỏ chơi game.

Thẩm Hầu nhìn Nhan Hiểu Thần: “Lần đó, cậu đã dùng công phu sư tử ngoạm hết của mình không ít tiền! Cậu nói đi, nếu lúc đó mình muốn làm quen với cậu thì cậu sẽ miễn phí chứ?”

Nhan Hiểu Thần cười nhạt lắc đầu, số tiền kia thật sự là cần gấp để cứu mạng!

Hắn cầm lấy một cuốn sách, gõ lên đầu Nhan Hiểu Thần, “Cậu quả thật rất nhàm chán! Lời ngon ngọt sẽ không bao giờ nói ra!”

Nhan Hiểu Thần xoa xoa đầu vẫn chưa bị gì, không hiểu hỏi: “Mẹ cậu luôn hy vọng cậu ra nước ngoài học, vì sao không đơn giản khi cậu vừa tốt nghiệp phổ thông là cho đi luôn? Để chọn ngành học, lại để thi tuyển?”

Thẩm Hầu không chút do dự nói: “Có hai nguyên nhân. Mẹ mình chỉ có một đứa con là mình, khi sinh mình ra mẹ đã lớn tuổi, đã chịu không ít vất vả mới có được mình, cho nên lúc nào cũng lo lắng, không an tâm khi mình mới 19 tuổi mà cho ra nước ngoài. Còn một nguyên nhân cũng không kém phần quan trọng nữa đó là, lúc mình học cấp ba chỉ thích đi chơi game, có chút mê muội, trên tin tức lại đưa tin có đứa nhỏ kia, vì quá nhỏ mà đã đưa ra nước ngoài, nó liền học theo cái xấu, trở thành người xấu. Mẹ mình sợ mình tính tình chưa hình thành, cũng giống như đứa nhỏ kia, cũng học theo cái xấu, cũng trở thành người xấu, nên không dám cho đi.”

Điện thoại của Thẩm Hầu đột nhiên vang lên, hắn bắt máy nghe xong sau đó quay lại nói: “Mình phải đi rồi.”

Nhan Hiểu Thần đưa hắn đến dưới lầu, “Hôm nay thật sự rất cảm ơn cậu.”

“Được rồi! Hôm nay cậu đã nói mấy lần rồi? Cậu không mệt nhưng mình mệt lắm!”Hắn không kiên nhẫn, phất phất tay, bước nhanh rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần trở lại ký túc xá, ngồi trên ghế hắn vừa ngồi, cầm cái nĩa hắn vừa ăn, cảm thấy có những dư vị ngọt ngào ấm áp từng chút một quanh quẩn trái tim, một giây sau đó, nghĩ đến hắn phải đi ra ngoài, dư vị ấm áp ngọt ngào dường như vơi đi một nửa, rồi lại nghĩ đến, sau khi tốt nghiệp hắn sẽ dần dần đi ra khỏi thế giới của cô, sẽ không còn gặp nhau nữa, chút ấm áp ngọt ngào còn lại đều biến thành chua xót.

Nhan Hiểu Thần khẽ thở dài, lý trí tuy rằng biết rất rõ, nhưng cảm xúc lại là thứ không thể kiểm soát.

3. Chương 3: Trái Tim Tuổi Trẻ

“Chúng ta luôn khát khao đến với tương lai, bởi vì hiện tại luôn làm con người buồn khổ, mọi thứ đều là tạm thời, là giây phút thoáng qua.” – Pushkin (1)

(1) Aleksandr Sergeyevich Pushkin (1799 – 1837) là một nhà thơ, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng người Nga. Được tôn vinh là đại thi hào, Mặt trời thi ca Nga, ông đã có những đóng góp to lớn trong việc phát triển ngôn ngữ văn học Nga hiện đại và là biểu tượng của dòng văn học lãng mạn Nga thế kỷ XIX. (Theo wiki)

Dù đã tham gia các buổi phỏng vấn tuyển dụng hết lần này đến lần khác, đã nộp hồ sơ lý lịch hết cái này rồi cái khác, nhưng vẫn có người nhận được việc làm, có kẻ thì không.

Tìm việc làm và học tập không giống nhau. Quá trình thực hiện và kết quả cuối cùng của việc học mọi người đều thấy rất rõ ràng, người giỏi là phải cố gắng chăm chỉ, bỏ ra tâm sức mà đạt được thành tích, đó là chuyện phải có, kẻ yếu kém là do không đủ chăm chỉ, không đủ quyết tâm nên gánh lấy thất bại, dĩ nhiên là không thể than trời trách đất. Nhưng tìm việc làm lại khiến người ta rất mơ hồ, rõ ràng người này thành tích học tập rất tốt vậy mà đã bị loại ra ngay từ vòng phỏng vấn đầu tiên, trong khi một người khác có thành tích rất bình thường nhưng đến vòng phỏng vấn thứ hai lại đột nhiên tỏa sáng.

Cùng một ngành học thì phương hướng tìm việc là hoàn toàn giống nhau, mỗi một lần nộp hồ sơ xin việc là một vòng cạnh tranh. Lúc bắt đầu, mọi người chưa có cảm giác gì, không dè chừng, không đổ kỵ trao đổi với nhau về cách viết sơ yếu lý lịch, về kinh nghiệm phỏng vấn. Nhưng dần dần, khi trải qua thất bại và thành công, mọi người bắt đầu nhận ra bọn họ không chỉ là bạn học, mà còn là đối thủ, không ai để ý, bầu không khí trong ký túc xá từ lúc nào đã trở nên kỳ lạ. Họ sẽ không như trước hi hi ha ha than thở tìm việc làm thật là phiền hà, thật là bức bối, mà thay vào đó bắt đầu lảng tránh bàn luận cụ thể chi tiết, ví dụ như trong lúc phỏng vấn thì vấn đề quan trọng nào được hỏi và họ đã trả lời vấn đề đó như thế nào.

Nhan Hiểu Thần bị thất bại hai lần ở vòng phỏng vấn đầu tiên, tự mình phân tích cô đã nhận ra có nhiều nguyên nhân, nhưng tiếng Anh là quan trọng nhất, bởi vì biểu cảm diễn đạt không đủ tự tin nên làm cho người ta có ấn tượng ban đầu không tốt. Trải qua thêm mấy vòng phỏng vấn, tích lũy thêm một ít kinh nghiệm, cô biết được rằng thực chất tất cả các vòng phỏng vấn đều có chung nguyên tắc, đặc biệt là ở vòng đầu tiên, cho nên tùy theo mục đích mà cô có thể chuẩn bị thật tốt.

Nhan Hiểu Thần đã thỏa thuận với du học sinh một cách thuận lợi, một mặt cô sẽ không hời hợt trong việc luyện phát âm, một mặt khác cậu ta sẽ tập thêm cho cô các tình huống phỏng vấn. Người du học sinh này ban đầu đã làm rất tốt, nhưng đột nhiên cậu ta lại thay đổi ý định, thậm chí yêu cầu chấm dứt học phụ đạo với cô. Lúc đầu, Nhan Hiểu Thần nghĩ do lỗi của mình nên cô đã đi tìm cậu ta để hỏi cho ra, nhưng cậu ta lại ăn nói quanh co, có chút gì đó bất đắc dĩ, cô không hiểu cho lắm. Sau này, cô mới phát hiện ra cậu ta đã bị một bạn nữ khác cùng khoa cướp mất, lúc hai người nói chuyện tỏ ra khá thân mật, quan hệ vô cùng mờ ám. Nhan Hiểu Thần đã biết tình thế này không liên quan gì đến năng lực của mình, cô có thành tích học tập tốt như vậy mà cũng bị cướp đi cơ hội, cô gửi cho cậu ta một cái email, cảm ơn cậu ta nhiều tháng qua đã giúp cô học tiếng Anh, chúc cậu ta học tập tại Trung Quốc không gặp trở ngại, luôn vui vẻ và may mắn.

Trường đại học của cô có không ít các sinh viên nước ngoài, nhưng các bạn đến từ các quốc gia nói tiếng Anh thì không nhiều, mà hiện tại học kỳ cũng đã nhanh kết thúc, Nhan Hiểu Thần không có khả năng tìm được thêm ai để hỗ trợ, chỉ có thể tự mình luyện tập, dĩ nhiên hiệu quả kém đi rất nhiều, nhưng cô đã tự cổ vũ chính mình, quen tay thì hay việc, cần cù bù thông minh!

Vì tìm việc làm, Nhan Hiểu Thần không có nhiều thời gian làm thêm tại quán Bar Lam Nguyệt, nên cô giảm xuống còn 3 ngày. Lui tới quán cũng không ít người nước ngoài, nhưng đại bộ phận họ là những giáo viên ở gần trường đại học, đương nhiên là dựa vào tiếng Anh để kiếm tiền, vì vậy không thể trông cậy luyện tập phát âm với họ được. Hơn nữa những người này không ít thì nhiều đều muốn nói tiếng Hoa, cố gắng luyện phát âm giống như cô vậy. Nhan Hiểu Thần vẫn mặc kệ, cứ có cơ hội là cô tận dụng triệt để, chỉ cần gặp khách nước ngoài cô sẽ dùng tiếng Anh nói chuyện, đôi khi bất quá chỉ là nói đi nói lại tên của các loại rượu, nhưng như vậy cũng đủ luyện thêm một chút biểu cảm ngôn ngữ.

Trình Trí Viễn đến quán Bar cũng là lúc Nhan Hiểu Thần vừa tiếp xong một bàn toàn khách nước ngoài, cả buổi chiều cũng đã luyện phát âm, nên trong đầu cô bây giờ chỉ toàn là Anh ngữ, tự nhiên cũng nói với anh ta bằng tiếng Anh: “Sir, what can I do for you?” (Chào anh, tôi có thể giúp gì cho anh?)

Anh ta cười cười, cũng nói tiếng Anh với cô: “Sure, I just want to have some drink.” (Dĩ nhiên, tôi chỉ muốn uống chút gì đó.)

Nhan Hiểu Thần sức nhớ ra, vội nói: “Xin lỗi, hơi bất ngờ.”

Trình Trí Viễn hỏi: “Em gần đây luyện tập phát âm sao?”

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc, “Làm sao anh biết?”

“Rất nhiều năm trước, tôi đã từng sống ở Mỹ và cũng đã từng như em, nắm bắt cơ hội cùng người bản địa nói tiếng Anh.”

Nhan Hiểu Thần cười rộ lên, “Tôi thì vì tìm việc làm mới cố gắng như vậy. Ghét thật, rõ ràng là trên lãnh thổ Trung Quốc, giám khảo phỏng vấn cũng là người Trung Quốc, vậy mà lại muốn dùng tiếng Anh để phỏng vấn!”

Trình Trí Viễn nhìn cô thật lâu, thân thiết hỏi: “Sao vậy? Tìm việc không thuận lợi à?” Anh ta mỗi tuần đều đến quán Bar, có khi đi một mình, có khi đi với bạn, mỗi lần như vậy đều do Nhan Hiểu Thần tiếp đón, anh ta vẫn tao nhã lễ độ, chưa từng có ngôn từ khiếm nhã, hơn một tháng gặp nhau, Nhan Hiểu Thần và anh ta tuy rằng không thể nói là thân thiết, nhưng cũng coi như có thể trò chuyện với nhau một cách thân mật.

“Tôi đã qua được vòng phỏng vấn đầu tiên của một vài công ty lớn, không thể nói là không thuận lợi, nhưng nghe nói vòng phỏng vấn cuối sẽ có người nước ngoài, tôi thì phát âm không được tốt, sợ vì nguyên nhân này mà thất bại.” Trong khoảng thời gian này, không khí ở ký túc xá thật ngột ngạt, rất nhiều điều không thể nói ra. Không nói thì mọi người cho rằng mình vờ vịt giấu diếm, mà nói ra thì lại bảo mình khoe khoang. Cuộc sống của Trình Trí Viễn đối với cô khác xa nhau, cho nên Nhan Hiểu Thần cảm thấy yên tâm mà than phiền với anh ta chút ít.

Trình Trí Viễn nói: “Tôi hiện tại không bận gì, nếu em muốn, tôi có thể giúp em.”

“Anh giúp tôi?” Nhan Hiểu Thần không hiểu nhìn Trình Trí Viễn.

“Tôi ở nước ngoài học tập và làm việc rất nhiều năm, tiếng Anh coi như cũng khá, hướng chỉ công ty của tôi tuyển dụng cũng rất nhiều, tôi tính ra kinh nghiệm làm giám khảo phỏng vấn cũng không ít.” Anh ta cười nhìn Nhan Hiểu Thần, “Thế nào, có hứng thú chấp nhận thử thách mới không?”

Nhan Hiểu Thần đột nhiên nhớ ra, hình như Apple và Yoyo có nói đến công việc của anh ta, là kinh tế tài chính, vậy là cùng ngành rồi. Chữ “Có” đã muốn nói ra, nhưng Nhan Hiểu Thần lại kìm chế được, “Tôi đi lấy rượu cho anh trước.”

Đưa anh ta rượu, Nhan Hiểu Thần vội vàng đi tiếp đón các vị khách khác, nên không có thời gian tiếp tục đề tài này. Cô vừa làm việc vừa rối rắm suy nghĩ. Đề nghị của Trình Trí Viễn rất là hấp dẫn, anh ta là tiền bối trong ngành tài chính, hơn nữa nhìn qua có thể thấy sự nghiệp rất thành công, nếu có được dịp tiếp

cận, cùng nhau trao đổi, chính là cơ hội học tập tốt nhất, nếu nói vì mục đích luyện phát âm, cùng lắm chỉ là cách nói hơi tẻ nhạt một chút. Nhưng “vô công bất hưởng lộc” (2), cô lấy gì báo đáp ơn nghĩa này đây?

(2) không làm thì không được hưởng, ý câu này nói rằng Nhan Hiểu Thần không muốn mình mắc nợ người khác.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Nhan Hiểu Thần nén lòng quyết định, vẫn là muốn dựa vào chính mình!

Cô cầm bình nước, đi qua thêm một ít nước chanh cho anh ta, nói rằng: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi không muốn làm phiền anh”. Cô rót đầy nước vào ly, cười cười, muốn nói thêm vài câu, nhưng Trình Trí Viễn đột nhiên có điện thoại. Anh ta ra hiệu ý bảo cô chờ một lát.

Câu đầu tiên “Chào anh”, Trình Trí Viễn dùng tiếng phổ thông, nhưng sau đó khi bắt đầu đối thoại anh ta lại dùng tiếng địa phương, người ngoài nghe qua dĩ nhiên là không quen, vậy mà Nhan Hiểu Thần lại thấy thân thiết dễ nghe, khó trách cô và Trình Trí Viễn có duyên như vậy, hóa ra là đồng hương!

Trình Trí Viễn cúp điện thoại, liền nói: “Xin lỗi, vừa rồi em muốn nói...”

Nhan Hiểu Thần quên mất mình muốn nói gì, nhin không được dùng tiếng địa phương nói lại: “Thì ra chúng ta là đồng hương nha!”

Trình Trí Viễn kinh ngạc, chỉ chỉ Nhan Hiểu Thần, cười rộ lên, “Thật không nghĩ tới, chúng ta dĩ nhiên là đồng hương!” Hai người không hẹn mà cùng hỏi: “Nhà anh/em ở đâu?” Hỏi xong cùng cười.

Giống như có chung ám hiệu vậy, bọn họ dùng tiếng địa phương nhanh chóng trao đổi tin tức, phát hiện hai người cùng thị xã nhưng khác huyện, Trình Trí Viễn biết trường học cấp 2 của Nhan Hiểu Thần, nếu không phải vì đến cấp 2 nhà anh ta dọn đi, không chừng anh ta cũng học trường đó. Nhan Hiểu Thần biết trường tiểu học của anh ta, thì chính cô đã tốt nghiệp từ trường đó, không chừng bọn họ đã ngồi cùng bàn với nhau.

Bởi vì khách hàng ngoắc gọi bồi bàn, Nhan Hiểu Thần không muốn nán lại cùng Trình Trí Viễn nói chuyện phiếm, cô vội vàng rời khỏi. Bởi vì ngẫu nhiên phát hiện chuyện này, khiến Nhan Hiểu Thần cảm thấy, khoảng cách giữa cô và Trình Trí Viễn tự nhiên kéo gần lại. Vài phút trước, Trình Trí Viễn và các khách hàng khác là cùng một loại người, đều là những kẻ sống nơi đô thị phồn hoa, trú ngụ tại thành phố Thượng Hải nơi có ánh đèn nê ông xa hoa trụy lạc, cuộc sống ngập trong vàng son, phù phiếm. Nhưng vài phút tiếp theo, cuộc sống phía sau anh ta hiện ra rõ ràng, như trông thấy một bộ rễ lớn, bộ rễ này biến thành một gốc cây to, hơn nữa cây đại thụ này Nhan Hiểu Thần rất quen thuộc. Cô lúc tiểu học có đến trường của anh ta tham dự cuộc thi thả điều, thấy chủ nhiệm của anh ta giờ đã là hiệu trưởng, ông ấy còn đọc diễn văn trao giải tại buổi thi thả điều đó.

Như ngày thường, Trình Trí Viễn ngồi ở quán Bar khoảng một canh giờ (3).

(3) tương đương 2 tiếng.

Lúc rời khỏi, anh ta trêu chọc Nhan Hiểu Thần: “Tiểu đồng hương, nghĩ xong chưa? Lời đề nghị của tôi đó.” Có lẽ lúc nói anh ta tươi cười, nên Nhan Hiểu Thần nhất thời khó từ chối, do dự không trả lời.

Trình Trí Viễn hỏi: “Đề nghị của tôi làm em khó quyết định sao?”

Nhan Hiểu Thần thành thật nói: “Cơ hội rất tốt, nhưng tôi cảm thấy làm phiền anh quá!”

Trình Trí Viễn dùng tiếng địa phương nói: “Bạn bè với nhau nếu có chút ít bận rộn cũng bình thường, huống chi chúng ta không chỉ là bạn bè, đều là người sống xa quê. Em suy nghĩ thêm một chút, nếu muốn, có thể điện thoại cho tôi, chúng ta sẽ thử qua một lần, nếu em thấy có kết quả, chúng ta sẽ tiếp tục.” Nói xong, anh ta ra về. Nhan Hiểu Thần suy nghĩ mãi cho đến lúc tan ca mới ra quyết định.

Sợ thời gian đã muộn, cô không muốn gọi điện cho Trình Trí Viễn mà gửi tin nhắn trước, “Anh đã nghĩ ngơi chưa?”

Một lúc sau, điện thoại của Nhan Hiểu Thần vang lên.

“Nhan Hiểu Thần?” Qua điện thoại, giọng nói của anh ta dường như mang ý cười, làm cho người nghe cảm thấy thoải mái.

“Là tôi.”

“Em đã quyết định?”

“Đúng vậy, là muốn làm phiền anh!”

“Thật sự không phiền, lúc nào là tiện cho em nhất?”

“Thời gian anh cứ tự quyết định, tôi là sinh viên, giờ giấc tự do hơn anh nhiều.”

“Ngày mai là chủ nhật, em chắc là không bận học, có thể chứ?”

Nhan Hiểu Thần lập tức đáp: “Ngày mai được ạ.”

“Thời tiết lúc này trở lạnh, bên ngoài không thích hợp. Mục đích của chúng ta là luyện tập phỏng vấn bằng tiếng Anh, nếu ở nơi công cộng em sẽ thấy không được tự nhiên, chi bằng đến văn phòng của tôi, có được không?”

“Được ạ.”

“Quyết định như vậy nhé, hẹn gặp em ngày mai.”

“Hẹn gặp anh sau.”

Cúp điện thoại, Nhan Hiểu Thần mới nhớ ra là không biết văn phòng công ty của anh ta ở đâu, sức nhớ tới tám danh thiếp anh ta đã đưa, cô vội vàng đi tìm, lúc đó cô thuận tay bỏ nó vào túi xách, bây giờ không biết đã bỏ chỗ nào nữa.

Nhan Hiểu Thần bực bội vò đầu bứt tóc, không thể không mặt dày gửi cho anh ta một tin nhắn nữa, “Làm phiền anh cho tôi biết địa chỉ văn phòng, cảm ơn!” Trong lòng cầu mong anh ta đã quên là có đưa cho cô danh thiếp.

Điện thoại lại vang lên, Nhan Hiểu Thần vội vàng nhận, rất là chột dạ nói: “Làm phiền anh quá.”

Trình Trí Viễn cười nói: “Là tôi sơ sót, sáng sớm ngày mai tôi đến đón em.”

Nhan Hiểu Thần vội nói: “Không cần, không cần, tôi muốn đi xe buýt, anh cho tôi địa chỉ là được rồi.”

Trình Trí Viễn cũng không khách khí nữa, “Được rồi, tôi sẽ gửi địa chỉ cho em ngay.”

Một lát sau, tin nhắn đến, địa chỉ công ty rất rõ ràng cụ thể.

Nhan Hiểu Thần lên mạng tra cứu tuyến xe buýt gần nhất, chuẩn bị thật tốt các loại tư liệu, xong cô an tâm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nhan Hiểu Thần đi xe buýt đến công ty của Trình Trí Viễn.

Thường thì các công ty tài chính đều ở khu Phố Đông (4), nhưng công ty của anh ta lại không ở khu đó, chỉ cách trường đại học của Nhan Hiểu Thần không xa, cô đổi một lần xe buýt là đã đến nơi.

(4) Phố Đông tên chính thức là Phố Đông Tân Khu hay “Quận mới Phố Đông” là một quận của thành phố Thượng Hải, Trung Quốc. Kể từ khi bắt đầu được phát triển năm 1990 – thời điểm công bố quy hoạch lần đầu tiên, Phố Đông đã nổi lên như là trung tâm tài chính và thương mại của Trung Quốc. Phố Đông nổi bật với Tháp Minh Châu Phương Đông, Tháp Kim Mậu – biểu tượng của Thượng Hải và của sự phát triển kinh tế Trung Quốc. (Theo wiki)

Xuống xe buýt, Nhan Hiểu Thần vừa hỏi đường vừa nhìn ngó xung quanh, đi khoảng 10 phút cô đã tìm được công ty của Trình Trí Viễn, đó là một tòa nhà nhỏ bốn tầng, có một chút phong cách kiến trúc Châu Âu, mái nhà có khu vườn không lớn lắm. Trong tin nhắn Trình Trí Viễn không có nói số tầng và số phòng, Nhan Hiểu Thần không biết nên làm gì, đành lấy điện thoại gọi cho anh ta.

“Tôi đến rồi, đang ở dưới lầu, anh ở tầng mấy?”

“Tôi xuống ngay.”

Một lát sau, anh ta đi ra. Thời tiết bên ngoài rất lạnh, nhưng có lẽ do vội vàng đi xuống, anh ta không mặc áo khoác mà chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, Nhan Hiểu Thần sợ anh ta lạnh, nên nhanh chóng chạy sang.

Anh ta dẫn Nhan Hiểu Thần vào cửa, bên dưới tầng trệt không có bật đèn, đại sảnh trống trải có vẻ âm u, tiếng bước chân trên thảm nghe văng vẳng, có cảm giác như toàn bộ khu nhà này chỉ có hai người bọn họ, Nhan Hiểu Thần đột nhiên có chút khấn trương.

Vào thang máy, Trình Trí Viễn cười nói: “Một mình đến một nơi xa lạ, em không sợ tôi là người xấu à?”

Bị anh ta nhìn thấu tâm sự, chút khấn trương dường như bớt đi vài phần, Nhan Hiểu Thần nói: “Anh không phải người xấu.” Làm việc tại quán Bar hơn hai năm, cô đã gặp qua không ít loại người, ngôn hành và cử chỉ của Trình Trí Viễn thật sự không giống người xấu. Nhan Hiểu Thần nói với chính mình: Người phải tin vào phán đoán của mình chứ.

Trình Trí Viễn nhìn cô nói: “Có phải người xấu hay không, nhìn bề ngoài không biết được.”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy ánh mắt anh ta dường như có nhiều cảm xúc, đang muốn tìm hiểu thì cửa thang máy mở ra.

Đại sảnh ở tầng bốn vô cùng sáng sủa, một phụ nữ có gương mặt thanh tú đang ngồi trước bàn làm việc, nghe tiếng bước chân của bọn họ đi vào, lập tức đứng lên, cung kính thưa: “Trình tổng.”

Trình Trí Viễn nói: “Đây là thư ký của tôi, Tân Ly.”

Tân Ly nhìn Nhan Hiểu Thần mỉm cười, chút khấn trương còn lại của Nhan Hiểu Thần biến mất hoàn toàn.

Trình Trí Viễn dẫn cô đi vào một phòng họp nhỏ, phía bên ngoài cửa sổ là toàn cảnh một con sông, không có tòa nhà nào che chắn, nhìn rất thoáng đãng.

Trình Trí Viễn mời Nhan Hiểu Thần ngồi, Tân Ly bưng hai tách trà đi vào, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần đang cởi áo khoác ngoài, liền nói: “Tôi giúp cô treo áo khoác lên nhé?”

Nhan Hiểu Thần vội nói: “Không cần, tôi để tạm trên ghế là được rồi.”

Tân Ly lễ phép tươi cười, im lặng rời khỏi.

Trình Trí Viễn ngồi xuống một bên bàn, đối diện với Nhan Hiểu Thần, “Chúng ta bắt đầu nhé?”

Nhan Hiểu Thần đem sơ yếu lý lịch cùng các loại giấy tờ khác đưa cho anh ta.

Anh ta cúi đầu xem qua các tài liệu của cô một lượt, đoạn ngắn đầu nói: “Hi, you must be Xiaochen, I’m Zhiyuan Cheng. Nice to meet you!” (Xin chào, em chắc là Nhan Hiểu Thần, tôi tên Trình Trí Viễn. Rất vui được gặp em!)

Nhìn qua, anh ta cũng ngồi tư thế đó, dáng ngồi không thay đổi, cũng như lúc đầu tươi cười dịu dàng, không biết là có điểm nào khác hay không, nhưng trong nháy mắt, Nhan Hiểu Thần đã cảm thấy anh ta trở nên thật sắc bén, có chút gì đó lạnh nhạt, chăm chú nhìn kỹ từng cử chỉ lúng túng của cô.

Nhan Hiểu Thần bắt giác ngồi thẳng, không tỏ ra bất kỳ một cử chỉ bất thường nào: “Hi, Mr. Cheng, nice to meet you too!” (Chào anh Trình, tôi cũng rất vui được gặp anh!)

Anh ta chỉ vào bảng điểm của Nhan Hiểu Thần, “Wow! I am quite impressed by your GPA (5) as I know it’s very tough to get top scores in your university. I was wondering how you did it. You must work really hard or you are extremely smart, maybe both?” (Tuyệt! Tôi khá ấn tượng với điểm GPA của em, theo như tôi biết điều này rất khó thực hiện ở trường của em. Tôi thắc mắc bằng cách nào mà em đạt được. Chắc hẳn em phải học tập chăm chỉ hoặc em có trí thông minh tuyệt vời, hoặc em có cả hai?)

(5) GPA là viết tắt của Grade Point Average (điểm trung bình), là một chỉ số để đánh giá một học sinh hoặc sinh viên. Chỉ số này được tính bằng cách cộng các điểm trung bình của các môn học rồi chia đều ra để lấy số trung bình. GPA được tính theo thang điểm 4, khác với thang điểm của Việt Nam là 10. Trong đó 4 là cao nhất. (theo wiki)

Kinh nghiệm phỏng vấn của Nhan Hiểu Thần còn rất ít, nhưng cô biết Trình Trí Viễn quả thật rất lợi hại, anh ta nhìn qua giống như đang khen ngợi cô, nhưng cô biết mỗi câu đều là cạm bẫy.

Vì sao thành tích tốt như vậy? Bạn cho rằng mình thông minh? Hay bạn thích học? Nếu vậy tại sao không tiếp tục học lên thạc sĩ? Nếu không thích học tiếp mà tính toán ra đi làm tại sao không tham gia các hoạt động đoàn trường hay các câu lạc bộ học thuật? Vì sao đến công ty chúng tôi? Vì sao thích vị trí này? Công ty chúng tôi có gì hấp dẫn bạn?...Vấn đề này nối tiếp vấn đề khác, tất cả đều là vấn đề thường hay hỏi trong các buổi phỏng vấn, nhưng qua lời nói sắc bén của anh ta, tất cả những điều cần thận tỉ mỉ chuẩn bị từ trước đều không dùng được, nếu như nói dối, khẳng định sẽ lòi đuôi ngay.

Hơn ba mươi phút sau, anh ta bỏ tư liệu của cô xuống, tỏ vẻ cuộc phỏng vấn đã chấm dứt thì Nhan Hiểu Thần mới nhẹ nhàng thở ra.

Trình Trí Viễn cười nói: “Cảm giác thế nào?”

Nhan Hiểu Thần uống một ngụm nước nói: “Cảm giác thật không xong!”

Anh ta cười cười: “Tôi đã biết rồi, là do em chuẩn bị quá kỹ. Phỏng vấn đương nhiên phải chuẩn bị, nhưng hãy nhớ rằng, trước hết cần chân thành đối diện với chính mình! Giám khảo phỏng vấn tuy rằng chức vụ cao hơn em, kinh nghiệm xã hội phong phú hơn em, nhưng đều đã trải qua tuổi của các em. Bọn họ không nghĩ các em là những người chưa ra khỏi giảng đường có thể làm được gì, bọn họ chỉ muốn nhìn ra tiềm năng của các em có phù hợp với công ty của họ hay không thôi.”

Nhan Hiểu Thần nghi ngờ nhìn Trình Trí Viễn.

Anh ta nói: “Lấy ví dụ, Công ty Tài Chính sẽ cần người chăm chỉ và kiên định, Ngân Hàng Đầu Tư sẽ thích những người thông minh và có tham vọng, Công Ty Cổ Vốn thì lựa chọn người có tính cách cầu tiến, thích đi công tác, Ngân Hàng Thương Mại Nhà Nước thì sẽ chú ý đến người có tính cách ôn hòa, cẩn thận và hiểu chuyện...Nếu một người có tính cách thích hợp với Ngân Hàng Đầu Tư lại lọt vào Ngân Hàng Thương Mại Nhà Nước, đối với anh ta chính là bị kịch, còn đối với công ty anh ta là một lần lãng phí nhân tài. Nói ngược lại, cũng là như vậy.”

(Khúc này toàn nói về lĩnh vực ngân hàng, kinh tế, tài chính là sở trường của Đồng Hoa, xin lỗi không phải sở trường của mình. Nếu có bạn nào muốn mình giải thích rõ từng công ty này thì mình chào thua >”

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

4. Chương 4: Giữa Ấm Và Lạnh

Tất cả đàn ông và phụ nữ trên đời này đều có một nỗi đau riêng, tâm tư của bọn họ luôn bị che giấu —Charles Dickens (1)

(1) Charles John Huffam Dickens (7 tháng 2 năm 1812 – 9 tháng 6 năm 1870), là tiểu thuyết gia người Anh nổi tiếng nhất thời đại Nữ hoàng Victoria. Charles Dickens được xem là một trong những nhà văn vĩ đại viết bằng ngôn ngữ tiếng Anh, ông được ca ngợi về khả năng kể chuyện và trí nhớ, được nhiều người ở khắp nơi yêu mến trong suốt quãng đời của ông. Ông là tác giả hiện thực lớn nhất của nước Anh thế kỷ 19. Các tác phẩm của ông chủ yếu dành cho thiếu nhi và mang tính chất hiện thực. Sang thế kỷ 20, thiên tài văn học của ông đã được các nhà phê bình và các học giả thừa nhận rộng rãi. Tiểu thuyết và những chuyện ngắn của ông tiếp tục được phổ biến.(Theo wiki)

Qua tết tây, rất nhanh sẽ đến kì thi cuối kỳ.

Chỉ cả Ngụy Đồng đã thi xong nghiên cứu sinh, mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, cực khổ cố gắng một năm cuối cùng cũng đã kết thúc, có thể được nghỉ ngơi thư giãn. Ngô Thiên Thiên và Nhan Hiểu Thần đều có đề nghị đi làm, tuy công việc không đến nỗi nào, nhưng hai cô không hên mà cùng lựa chọn không ký hợp đồng, cũng có nghĩa là chưa có việc làm, dù sao đã có thu hoạch về kinh nghiệm xin việc, các cô cũng phần nào tin tưởng vào năng lực bản thân. Không khí của cả phòng bây giờ dễ chịu hơn rất nhiều.

Vì phải thi cuối kỳ, mọi người tạm thời gác mọi chuyện qua một bên, nghiêm túc tập trung ôn thi, bốn cô gái cùng phòng lại giống như trước kia, nói nói cười cười, lâu lâu còn cùng nhau đi phòng tự học ôn tập. Nhan Hiểu Thần bình thường trong lúc học đã dùng rất nhiều thời gian nghiêm túc học tập, đến kỳ thi thì ngược lại không cần phải tốn nhiều thì giờ để ôn, nhưng do giúp Thẩm Hân đi thi, cô lại phải tập trung

nhiều thời gian và công sức vào việc này. Lần thi trước, điểm kinh tế học vĩ mô của Nhan Hiểu Thần rất cao, nhưng đã qua hai năm, thầy dạy và giáo trình cũng đã đổi khác, cô sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên bảo Thẩm Hân đưa tài liệu năm nay cho cô xem, để cô ôn lại từ đầu đến cuối một lần nữa.

Thẩm Hân thấy Nhan Hiểu Thần vì hấn mà cố gắng như vậy, cũng tỏ ra là người nói-được-làm-được, mỗi ngày đều đem tập sách lên phòng tự học, nghiêm túc ôn tập các môn cuối khóa. Nhan Hiểu Thần nhìn thấy hấn như thế cũng tạm yên tâm.

Buổi tối, Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hân lên phòng tự học, lúc ra về tự đứng lại đụng mặt Lưu Hân Huy. Nhan Hiểu Thần trước giờ sợ gặp bạn cùng khoa, cố ý chọn phòng học xa nhất, điều kiện kém nhất, thường ở trên lầu cao, cô không nghĩ là người tính không bằng trời tính, vậy mà cũng bị bắt gặp.

Lưu Hân Huy cười đầy ngụ ý, “Sao các cậu lại đến đây học vậy?”

Nhan Hiểu Thần có chút không tự nhiên, “Đang mùa thi, các phòng tự học khác đã đầy người rồi, mấy phòng học không tốt thì vẫn còn chỗ.”

Thẩm Hân thì tỏ ra bình thường, tùy tiện chào hỏi, “Cậu cũng tới đây học à?” Lưu Hân Huy trả lời: “Mình đến tìm bạn. Các cậu từ từ về nhé, mình về ký túc xá trước đây.”

Cô lặng lẽ làm cái mặt quỷ với Nhan Hiểu Thần, sau đó lên xe đạp rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần nói với Thẩm Hân: “Cậu ấy khẳng định là về phòng nói lung tung rồi!”

Thẩm Hân cho là đúng nói: “Lung tung thì cứ để lung tung đi!”

Nhan Hiểu Thần trở về phòng ký túc xá, quả nhiên ba cô bạn cùng phòng hứng trí bưng bưng, nhìn cô chăm chăm, Ngụy Đồng nói: “Nhanh chóng khai thật! Thằng thần thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

Nhan Hiểu Thần bỏ túi xách lên bàn, “Mình với Thẩm Hân đi ôn tập cùng, chẳng qua chỉ là bạn bè tốt giúp đỡ nhau lúc cần thôi, không phải là tư tình thân mật yêu đương gì đâu. Các cậu biết mà, sắp thi cuối kỳ rồi.”

Ngụy Đồng cười ha hả, “Ha Ha! Cảm ơn Hân Huy bữa cơm trưa, cảm ơn Thiên Thiên bữa cơm chiều!”

Nguyên nhân là, Lưu Hân Huy trở về phòng, đem chuyện đụng mặt Thẩm Hân và Nhan Hiểu Thần bô bô ra, ba người thế là đánh cá, Ngụy Đồng cá Nhan Hiểu Thần chỉ bởi vì thi cuối kỳ mới giúp Thẩm Hân ôn tập, Lưu Hân Huy và Ngô Thiên Thiên thì ngược lại cho rằng hai người đã nói lại tình xưa.

Lưu Hân Huy buồn bực nói: “Nhan Hiểu Thần, cậu thật khiến mình sốt ruột, Thẩm Hân đã chia tay với cậu rồi, lại còn đi giúp cậu ấy?”

Ngô Thiên Thiên cười cười, giờ có nói gì cũng như không, cô cầm lấy sách giáo khoa quay ra tiếp tục đọc.

Nhan Hiểu Thần thấy các bạn đều đã rửa mặt xong, cô xắn tóc buộc lên cao, một tay cầm chậu rửa và khăn mặt, một tay cầm ấm nước, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Đang rửa mặt, nghe được Lưu Hân Huy lớn tiếng hỏi: “Hiểu Thần, tài liệu môn kinh tế pháp luật của cậu ở đâu, ỉnh mớ một chút!”

Nhan Hiểu Thần nhắm mắt lại, vừa vốc nước rửa sạch bọt xà phòng trên mặt, vừa nói: “Trong túi ấy!”

Nhan Hiểu Thần tắt vòi nước, dùng khăn lau mặt thì đột nhiên sực nhớ trong túi xách còn có tài liệu và giáo trình môn kinh tế học vĩ mô, cô vội vàng kéo cửa toilet đi ra.

Đã muộn rồi, Lưu Hân Huy đứng tại bàn học của Nhan Hiểu Thần, cầm giáo trình môn kinh tế học vĩ mô, hoang mang lắt lắt, nhìn thấy bìa bên trong có tên của Thẩm Hân, đột nhiên hiểu được, đặc ý nhìn cả phòng, phẩy phẩy cuốn giáo trình, “Các cậu xem đây là cái gì! Hiểu Thần, cậu còn nói cậu với Thẩm Hân là quan hệ bạn bè trong sạch à? Hừ! Mình không tin đâu! Giáo trình của Thẩm Hân sao lại ở trong túi của cậu?”

Ngụy Đồng hay suy nghĩ cũng kịp phản ứng, “Thẩm Hầu học kỳ này muốn thi lại kinh tế học vĩ mô à?” Nhan Hiểu Thần đi ra khỏi nhà vệ sinh, vừa đặt chậu rửa và khăn mặt xuống, vừa làm bộ thật tự nhiên nói: “Cậu ấy nhờ mình xem qua tài liệu giúp cậu ấy chỉ ra trọng điểm để ôn tập.”

Lưu Hân Huy nhìn cuốn giáo trình sợ hãi than: “Dày như vậy, cậu đối với cậu ta cũng quá thật lòng đi!”

Nhan Hiểu Thần lấy tài liệu kinh tế pháp luật từ trong túi ra đưa cho Lưu Hân Huy. Lưu Hân Huy một tay nhận tài liệu kinh tế pháp luật, một tay trả cuốn giáo trình kinh tế học vĩ mô cho Nhan Hiểu Thần, cô lập tức nhét vào túi. Ngụy Đồng tỏ ra là người từng trải, thẩm thấu nói: “Hiểu Thần, Thẩm Hầu không xứng đáng để cậu đầu tư công sức như vậy, chẳng thu được gì đâu.” Ngụy Đồng từ lúc học trung học đã có bạn trai, sau khi thi xong đại học, hai người một thi vào trường danh tiếng, một thi vào trường làng, Ngụy Đồng không để ý đến cha mẹ phản đối, kiên trì cùng bạn trai quen nhau. Bỏ cả lòng tự trọng cô đi chăm sóc hắn, ngày thơ nghe lời hắn mọi chuyện. Đến năm thứ hai, hắn lại đi quen cô gái khác cùng trường, nhưng đó không phải là chuyện tệ nhất, Ngụy Đồng phát hiện ra hắn lên QQ (2) nói hươu nói vượn, nói rằng hắn chán ghét cô vì động tác trên giường của cô quá nhàm chán.

(2) Tencent QQ, thường được gọi là QQ, là một dịch vụ phần mềm nhắn tin tức thời phát triển bởi công ty Tencent Holdings Limited, Trung Quốc. QQ cũng cung cấp một loạt các dịch vụ, bao gồm cả trò chơi trực tuyến, âm nhạc, mua sắm, blog, nhóm và voice chat. (Theo wiki)

Nhan Hiểu Thần lấy chậu, hứng một ít nước lạnh, nói “Các cậu lại nghĩ lung tung rồi, chỉ là bạn bè giúp đỡ nhau thôi! Từ đây đến lúc tốt nghiệp cơ hội giúp cậu ấy không có nhiều nữa. Sau khi có việc làm, bạn bè đi đông đi tây, rất khó gặp lại, nhân lúc có cơ hội, giúp được bao nhiêu thì giúp!”

Ngô Thiển Thiển buồn cười nói: “Nếu không muốn ở bên cạnh cậu ấy, tại sao còn muốn tốt với cậu ấy?”

Nhan Hiểu Thần hỏi lại: “Đối xử tốt với một người nhất định phải có hồi đáp hay sao?”

Ngô Thiển Thiển sắc bén nói: “Một người, nhất là phụ nữ, việc đầu tiên là phải yêu bản thân! Chính mình còn không yêu được mình, làm sao bảo người khác yêu mình! Trương Ái Linh (3) là một ví dụ, yêu quá hèn mọn trong xã hội đầy hiện thực này, bà ta còn tự cho rằng “hiện thực có thể khắc ra hoa”, căn bản không thực tế! Cậu nhìn cuộc đời bi thảm của bà ấy thì biết!”

(3) Trương Ái Linh (30 tháng 9, 1920 – 8 tháng 9, 1995) là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm Sắc, Giới (Lust, Caution) và Tình yêu khuyên thành (Love in a Fallen City). Bà được chú ý vì những tác phẩm nói về những căng thẳng giữa nam giới và nữ giới trong tình yêu. Bà cũng được một số học giả nhận định là một trong những tác giả văn học Trung Quốc xuất sắc nhất trong thời kỳ bà sống. Những miêu tả của bà về bối cảnh ở Thượng Hải và Hong Kong bị Nhật chiếm đóng trong những năm 1940 gây ấn tượng vì chỉ tập trung vào cuộc sống đời thường chứ không có những ẩn dụ chính trị như những nhà văn cùng thời khác. Danh vọng và tiếng tăm của bà tương phản với cuộc sống cá nhân gặp nhiều trở ngại với những nỗi thất vọng, bị kịch, xa lánh và kết thúc bằng cái chết do bệnh tim vào tuổi 74. (Trích Wiki)

Ngụy Đồng gật đầu, cảm khái nói: “Muốn tốt với một kẻ, trước tiên phải biết lựa chọn! Đàn ông trên đời này không thiếu, nhất định phải có mắt nhìn người!”

Chuyện của Thẩm Hầu, Nhan Hiểu Thần chỉ muốn giấu kín trong lòng mình, cô cười cười, không nói gì cả.

Lưu Hân Huy đột nhiên cảm thấy có chút xót xa, không còn hứng thú trêu ghẹo Nhan Hiểu Thần nữa, “Hiểu Thần, nếu không thể dứt bỏ được tình cảm, thì luôn luôn nhớ rằng, nên tìm một người yêu mình, đừng tìm người mình yêu!” Nhan Hiểu Thần bê chậu nước đến ghé bên cạnh, bỏ thêm nước nóng vào, ngồi xuống rửa chân, lúc này phòng cũng đã tắt đèn, chẳng còn ai muốn thảo luận những điều đáng hay không đáng trong tình yêu nữa.

Các môn tự chọn của Nhan Hiểu Thần đã xong, học kỳ này chỉ có hai môn chuyên ngành, bản thân dự thi tất cả đều suôn sẻ, giúp Thẩm Hầu thi môn kinh tế học vĩ mô cũng thuận lợi, giảng đường dùng để thi hôm nay chỉ có hơn 100 bạn, mười mấy bạn khác thì đi trễ, không được vào giảng đường, đành qua một phòng nhỏ khác dự thi.

Giám thị coi thi và trợ giảng căn bản không nhớ được mặt nhiều sinh viên như vậy, các bạn cũng không

nhớ rõ mặt nhau, cười cười nói nói như chưa quen biết, Nhan Hiểu Thần ngồi ở một góc trống, không quan tâm vùi đầu làm bài thi.

Sau khi làm xong, cô cũng không dám đi nộp ngay, đợi cho thời gian làm bài chấm dứt, trợ giảng đi thu bài, cô mới đưa cho bạn bên cạnh, bạn bên cạnh sẽ gom luôn bài của mình đưa tiếp cho bạn bên cạnh nữa, cứ như vậy, người này truyền cho người kia, cuối cùng sẽ truyền đến tay của trợ giảng.

Nhan Hiểu Thần cúi đầu, theo dòng người nhanh chóng chạy ra khỏi phòng thi. Đợi đến khi ra khỏi tòa nhà, cô mới thở ra, cảm thấy khối đá tảng đè trong lòng mấy ngày nay cũng đã rơi xuống.

Lấy điện thoại ra, đang định gửi tin nhắn cho Thẩm Hân, đột nhiên có người vỗ lên vai cô, “Sao cậu lại ở đây?”

Nhan Hiểu Thần bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Hân, Hân Huy!”

Lưu Hân Huy hoang mang nhìn toà nhà dạy học, “Cậu vào đây tự học à? Hôm nay không phải chỗ này đang thi, phòng học đều không có hay sao?”

“Mình...Mình không phải tự học, mình đi tìm giáo sư hỏi vài vấn đề.”

“Đúng là sinh viên ngoan! Mình bây giờ mà nhìn tài liệu, cảm thấy chúng đều là vấn đề!” Lưu Hân Huy làm cái mặt hề, nghĩ chẳng còn gì để nói, thân thiết kéo tay Nhan Hiểu Thần: “Cùng đi căng tin ăn cơm nhé?”

“Ừ!”

Nhan Hiểu Thần vừa đi vừa nhắn tin cho Thẩm Hân, báo mọi việc thuận lợi, nhân tiện nói cho hân biết, cô cùng với Hân Huy đi ăn cơm rồi, hân không cần chờ cô ở căng tin nữa.

Buổi chiều Thẩm Hân đến phòng tự học tìm cô, hai người cùng nhau ôn thi môn pháp luật kinh tế.

Buổi sáng ngày thứ hai, dự thi môn pháp luật kinh tế, bọn họ quả thật ngồi một trước một sau, Nhan Hiểu Thần không biết Thẩm Hân làm bài được bao nhiêu, hỏi hân, hân trả lời là làm được khoảng bảy tám mươi điểm. Cô tính tính, kỳ thi giữa kỳ chiếm 30%, bình thường bài tập chiếm 20%, thi cuối kỳ chiếm 50%, bài tập cô có giúp hân, chắc sẽ được điểm cao, bây giờ thi cuối kỳ có khoảng bảy tám mươi điểm, Thẩm Hân qua được môn này chắc không thành vấn đề.

Hai tuần thi cuối kỳ, ôn tập và dự thi, thoáng một cái đã qua. Hơn một nửa học kỳ của năm thứ tư đại học đã kết thúc, kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu.

Nghỉ đông không giống như nghỉ hè, nghỉ hè có không ít sinh viên muốn ở lại trường để tham gia các lớp học TOEFL, GRE (4), ôn thi nghiên cứu sinh, đi làm thêm...Trường học sẽ vô cùng náo nhiệt. Kỳ nghỉ đông trời giá rét đông lạnh, làm gì cũng không được, mà trong đó còn có ngày cả nước nghỉ lễ, nhà nhà đoàn tụ tết âm lịch, nên các bạn đều vội vã về quê. Rất nhanh, trong phòng ký túc xá, ba cô bạn đều đã đi hết, hành lang cũng trở nên vắng vẻ. Quê nhà của Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hân cách Thượng Hải không xa lắm, có xe lửa, có xe buýt, giao thông lại thuận tiện, nên cũng không cần lo lắng đến chuyện về quê ăn tết.

(4) các loại chứng chỉ quốc tế tiếng Anh

Thẩm Hân đến hỏi Nhan Hiểu Thần: “Vé xe cậu mua chưa? Khi nào thì về nhà?” Vốn hân nghĩ hai người sẽ cùng về, bất quá hân đi xa một chút, đưa cô về nhà trước, xem như đi du lịch. Lúc hai người đang ôn thi ở phòng tự học hân đã có hỏi qua cô vài lần thời gian về quê, nhưng Nhan Hiểu Thần lại bảo sau khi thi xong mới tính, kết quả là ba mẹ hân thấy hân chưa chịu mua vé, đã trực tiếp sai người đến đón hân về.

Nhan Hiểu Thần nói: “Một hai tuần nữa mình mới về.”

“Sao cậu về trễ vậy? Ở lại trường làm cái gì?”

“Còn có thể làm cái gì? Thì là làm thêm kiếm tiền!”

“Tham tiền!”

Nhan Hiểu Thần cười cười, không phản bác lời nói của hân.

Thẩm Hầu nhin không được hỏi: “Nhan Hiểu Thần, nhà cậu phải dựa vào cậu kiếm tiền à? Hàng năm cậu đều có học bổng cao nhất, có thể nói học phí hay tiền thuê nhà đều miễn, cậu lại làm việc ở quán Bar, mỗi tháng chắc sẽ có một hai ngàn đồng, mà cậu lại tiết kiệm như vậy, căn bản là không tốn bao nhiêu tiền...”

Nhan Hiểu Thần nửa đùa nửa thật cắt lời của Thẩm Hầu, hỏi: “Mình tiêu tiền thế nào, kiếm tiền ra sao là chuyện của mình, không nhọc công “ngài” quan tâm!”

“Cậu cho rằng mình muốn quan tâm sao? Thuận miệng hỏi một chút thôi!” Thấy thái độ của Nhan Hiểu Thần đối với hắn như người xa lạ, hắn rất đau lòng nhưng không muốn thừa nhận, chỉ có thể mạnh miệng tỏ vẻ ta đây chẳng để ý gì.

Thẩm Hầu ngen một bụng tức giận bỏ đi.

Trở lại phòng, mở máy sưởi, ăn đồ ăn vặt, nằm trên ghế salon chơi game, nhớ đến Nhan Hiểu Thần một mình lẻ loi ở lại ký túc xá không có lò sưởi làm ấm người, cơn giận của hắn mới dần dần biến mất. Hắn muốn biết thêm chút ít về cô, nhưng lại không có mặt mũi, còn cố tình làm như hắn và Nhan Hiểu Thần không có liên hệ gì với nhau, hắn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nói yêu hắn là cô, bây giờ vô tư lạnh nhạt không để ý đến hắn cũng là cô!

Đang cùng tính khí cao ngạo của mình phân cao thấp thì may mắn sao thành tích cuối kỳ của hắn tệ hại, như vậy là thuận lý thành chương cho hắn có lý do đi tìm Nhan Hiểu Thần.

Thẩm Hầu lên trang mạng của trường tra kết quả thi, hắn nhắn cho Nhan Hiểu Thần một tin, “Kinh tế học vĩ mô 82 điểm, pháp luật kinh tế 68 điểm, toàn bộ thông qua, có thể thuận lợi tốt nghiệp! Cảm ơn!”

Hắn vừa chờ tin nhắn hồi âm của Nhan Hiểu Thần, vừa ở trên mạng lướt web lung tung, trong lúc vô tình nhìn đến tin tức các vụ án cướp giết, bài báo còn nhắc nhở lũ khách dịp tết về quê nhớ chú ý an toàn, Thẩm Hầu liền nhắn cho Nhan Hiểu Thần một tin nhắn: “Tết âm lịch cướp giết nhiều, nhớ chú ý an toàn, có chuyện gì thì gọi điện thoại ỉnh!” Tin đã gửi đi, cảm thấy hơi mất mặt, vội vàng nhắn thêm một tin nữa: “Cậu đã giúp mình rất nhiều, mình còn chưa trả công cho cậu, coi như lần này mình thiếu cậu một việc, có chuyện gì cần thì cứ mở miệng nói với mình!”

Thẩm Hầu lâu lâu lại liếc nhìn điện thoại, mong chờ tin nhắn hồi âm, nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn chưa trả lời, đợi lâu đến nỗi hắn muốn nổi đóa lên thì tin nhắn của Nhan Hiểu Thần rốt cuộc cũng khoan thai mà đến, liên tục hai cái.

“Tốt quá rồi!”

“Được, mình sẽ nhớ mà đòi cả vốn lẫn lời.”

Thẩm Hầu vội vã gửi tin nhắn chất vấn: “Cậu vì sao lâu như vậy mới trả lời tin nhắn?” Viết xong, suy nghĩ lại, không được rồi! Viết như vậy không phải cho rằng hắn canh chừng điện thoại là để đợi tin nhắn của cô? Hắn lập tức xóa bỏ tin nhắn, quyết định muốn giống như Nhan Hiểu Thần, “ngoảnh mặt làm lơ”!

Hắn đi uống một chút nước, xong đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh một lát, cảm giác chờ cũng rất lâu rồi, nhìn đồng hồ, mới qua có năm phút, hiển nhiên là không đủ “ngoảnh mặt làm lơ”. Thẩm Hầu ở trong phòng đi vài vòng, thật sự chẳng có chuyện gì làm, mới qua có hơn mười phút, vẫn cảm thấy không đúng với “ngoảnh mặt làm lơ” lắm; hắn chạy xuống nhà bếp, sờ đông sờ tây, ngó chỗ này, ngó chỗ nọ, thậm chí hắn còn lấy ra một quả dưa, gọt gọt khoét khoét hết vỏ, cắt ra từng miếng, bưng đi cho dì bảo mẫu ăn, làm cho dì ấy kinh ngạc nhìn hắn đắm đắm.

Thẩm Hầu là một người rất giỏi hoạt, hành sự trước giờ đều “một đường mà tiến”, không bận tâm đến gì, vậy mà lần đầu tiên trong đời bởi vì một người đã thành ra như vậy. Hắn tưởng hắn đã “làm lơ” với Nhan Hiểu Thần, nhưng thế này không đúng, thế kia cũng không phải, thật ra căn bản hắn chỉ là “làm lơ” với chính hắn thôi.

Tuy vẫn chưa mãn nguyện với mục tiêu mình đặt ra, nhưng Thẩm Hầu đã không chịu được nữa, hắn vội nhanh vào phòng, lập tức gửi tin nhắn cho Nhan Hiểu Thần, “Cậu đang làm gì đó?”

Lần này thì tin nhắn của Nhan Hiểu Thần lập tức đến, “Tham tiền đương nhiên là đang vội vàng kiếm tiền!”

Tâm trạng của Thẩm Hầu tốt lên được một chút, cố ý trả lời mấy tin nhắn của người khác trên blog trước tiên, sau đó mới chậm rãi trả lời Nhan Hiểu Thần, “Cậu tìm việc làm thêm ban ngày nữa à?”

Tin nhắn của Nhan Hiểu Thần liền đến: “Đúng vậy!”

Thẩm Hầu cười rộ lên, tâm trạng mấy ngày không thoải mái toàn bộ tan thành mây khói, “Tham tiền cần phải nhớ rõ là thân thể khỏe mạnh quan trọng hơn tiền tài phú quý, chú ý sức khỏe!”

“Công việc rất nhẹ nhàng, chính là phát tờ rơi, sức khỏe hoàn toàn tốt!”

Thẩm Hầu nhe răng cười, mắng câu “Tham tiền!”, cảm thấy thật thỏa mãn mà buông điện thoại xuống.

Lúc này, kẻ tham tiền Nhan Hiểu Thần đang đứng ở đầu đường, vội vàng kiếm tiền.

Cô vẫn như trước sẽ đến quán Bar Lam Nguyệt làm thêm, nhưng các quán xá gần trường cũng đã nghỉ, quán Bar vì thế cũng chịu ảnh hưởng, vắng vẻ hẳn, cho nên thu nhập của bồi bàn dĩ nhiên càng ít.

Đến gần tết âm lịch, công việc làm thêm ngắn hạn thật không dễ tìm, Nhan Hiểu Thần chỉ tìm được một công việc phát quảng cáo nho nhỏ.

Mỗi ngày từ 12 giờ trưa đến 5 giờ chiều, cô sẽ đứng tại ngã tư đông người nhất thành phố mà phát quảng cáo.

Gió thổi lạnh, Nhan Hiểu Thần nhắn tin trả lời cho Thẩm Hầu xong, cầm điện thoại nhét vào túi áo, lập tức tiếp tục công việc.

Mỗi lần nhìn thấy một người đi qua, cô liền vội vàng đem quảng cáo đưa cho người ta, động tác nhất định phải nhanh. Cô mặc áo lông thật dày, đội mũ ấm, quàng khăn cổ Thẩm Hầu tặng, hết sức giữ ấm cho bản thân, chỉ có bao tay mang vào làm việc sẽ không thuận tiện, nên cô không mang nó.

Trong những người đi qua đi lại, Nhan Hiểu Thần liếc nhìn thoáng qua một người đi gần cô, vội vàng đưa tờ quảng cáo, đối phương nhận được lại không tránh ra, chỉ đứng ngay bên cạnh cô. Nhan Hiểu Thần quay đầu lại nhìn, là Trình Trí Viễn, cô nhe răng cười, vui vẻ nói: “Tôi còn đang thắc mắc người này sao lại không đi? Thì ra là anh!”

Trình Trí Viễn không nói gì, im lặng nhìn cô, tầm mắt chậm rãi nhìn từ trên mặt cô đến bàn tay của cô, dừng lại đó một lúc lâu.

Nhan Hiểu Thần bởi vì lúc nhỏ đã hay bị nứt da trên bàn tay, một khi đến mùa đông lạnh giá rất dễ bị tái phát, mấy ngày nay cô đứng trong gió lạnh, bàn tay bắt đầu bị nứt, hai tay nhìn qua có chút sưng trướng, đỏ hồng, rất là khó coi. Nhan Hiểu Thần ngượng ngùng cười nói: “Là bệnh cũ, đã thoa cao trị nứt da nhưng không có tác dụng!”

Trình Trí Viễn vội vàng rời tầm mắt, “Em...Em ban ngày là đi làm công việc này?”

“Đúng vậy!”

“Sao không tìm một công ty tuyển sinh viên thực tập? Chắc sẽ có nhiều công ty hoan nghênh sinh viên của trường em!”

“Kỳ nghỉ đông này chỉ có một hai tuần, không có công ty nào tuyển sinh viên làm ngắn hạn như vậy.” Nhan Hiểu Thần vừa nói chuyện, vừa tranh thủ phát thêm mấy tờ quảng cáo nữa.

Trình Trí Viễn đột nhiên giật lấy xấp quảng cáo trong tay cô, “Tôi giúp em phát!” Anh ta căn bản không phán đoán được người nào có thể tiếp nhận quảng cáo, động tác hơi lúng túng, nhưng do ăn mặc chỉnh tề, tác phong nhanh nhẹn, dường như không có ai từ chối anh ta cả, có không ít các cô gái từ xa xa nhìn anh ta, cố ý lại gần, đi qua người anh ta, lấy vài tờ quảng cáo, để nghe anh ta nói “Cám ơn.”

Nhan Hiểu Thần lạng người nhìn anh ta .

Một xấp quảng cáo chỉ chốc lát đã phát xong, Trình Trí Viễn nói: “Phát xong rồi! Em có thể nghỉ làm chưa?”

Nhan Hiểu Thần vỗ vỗ ba lô trên lưng, cười rộ lên, “Bên trong còn đầy một bao đây này! Dù sao, cảm ơn anh đã giúp tôi! Vừa rồi anh làm tôi giật cả mình!”

Trình Trí Viễn sững sốt một chút, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi thấy còn lại một ít, nghĩ rằng trời lạnh như vậy, nhanh chóng giúp em làm xong, tưởng là đã xong việc.”

Người này nhìn thì ôn hòa, nhưng thật ra làm việc rất gọn gàng và cương quyết. Nhan Hiểu Thần bình thường trở lại, “Không có gì! Không có gì! Anh đã giúp tôi nhiều rồi! Tôi mặc áo dày lắm, thật sự không lạnh!” Cô mở ba lô, lấy ra một xấp quảng cáo nữa, vừa phát vừa hỏi: “Anh tới gần đây làm việc sao?”

Trình Trí Viễn nói: “Tôi có hẹn bạn uống cà phê bàn bạc vài việc ở gần đây, không nghĩ là gặp em ở đây, nên qua chào hỏi.”

Nhan Hiểu Thần thấy Trình Trí Viễn không nói sẽ đi, sợ anh ta trễ hẹn, có ý tốt thúc giục: “Tôi còn phải tiếp tục công việc, anh mau đi gặp bạn đi, đừng vì tôi mà đến muộn.”

“Vậy em làm việc đi, tôi đi trước!”

Nhan Hiểu Thần phát phát tay, cười híp mắt nói: “Hẹn gặp anh sau!”

Công việc phát quảng cáo, nhìn thì thật dễ dàng, chỉ là đưa cho người ta một tờ giấy mỏng manh, không phải ngại gì cả, họ tùy tay nhận cũng có thể tùy tay ném đi, nhưng có nhiều người đi ngang qua, chính là không muốn nhận. Trong khoảng thời gian này Nhan Hiểu Thần từ từ cảm nhận được điều đó, nhiều lúc đã qua 5 giờ chiều mà chưa phát xong, tiền công sẽ bị khấu trừ, chỉ có thể đứng trong gió lạnh thêm một lúc nữa, đợi đến khi phát xong hết quảng cáo mới thôi. Trời rét thế này cùng với nguyên tắc lợi ích cận biên giảm dần (1) của kinh tế học hoàn toàn khác nhau, nó là giới hạn lợi ích tăng dần, lúc mới bắt đầu khoảng một hai giờ, chưa tính là khó khăn, thậm chí không cảm thấy lạnh là mấy; nhưng sau đó một hai giờ, cho dù mặc áo lông, cũng bắt đầu cảm thấy toàn thân lạnh, chân cũng lạnh, lúc này chỉ có thể dựa vào bình giữ ấm, uống nước ấm vào cơ lạnh có thể đi qua; rồi sau đó một hai giờ nữa, nước nóng chưa uống xong, đã chuyển sang thành nguội, bây giờ không chỉ toàn thân lạnh mà ngay cả dạ dày với phổi cũng lạnh, dường như mỗi một hơi hít nào, đều là đem giá lạnh tràn vào lục phủ ngũ tạng.

(1) Nguyên tắc lợi ích cận biên giảm dần: Lợi ích cận biên của một hàng hóa có xu hướng giảm đi khi lượng hàng hóa đó được tiêu dùng nhiều hơn trong một thời gian nhất định.

(Chỗ này Đồng Hoa dùng nguyên tắc kinh tế học so sánh với độ chịu lạnh của Nhan Hiểu Thần, hàng hóa ở đây là sự giá lạnh của thời tiết, đáng lẽ càng dùng nhiều tức là hít vào nhiều thì nó phải càng giảm đi bản chất, nhưng thật ra càng hít thì càng lạnh. Chỗ này mình suy nghĩ như vậy, không biết có đúng không, lần đầu tiên không học chuyên ngành kinh tế mà phải mất cả buổi để đi tra về các nguyên lý của kinh tế >”

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

5. Chương 5: Hy Vọng

Con người sống trên đời luôn có hy vọng, hy vọng cũ sẽ cố gắng thực hiện, hoặc sẽ mất đi, hy vọng mới sẽ tiếp tục bùng cháy mãnh liệt. Nếu một người sống từ ngày này qua ngày khác mà không có hy vọng thì cuộc đời của anh ta cũng coi như kết thúc. — Guy de Maupassant (1)

(1) Henri René Albert Guy de Maupassant (1850–1893) là nhà văn viết truyện ngắn nổi tiếng người Pháp. Tư tưởng phê bình của Maupassant thường nhắm vào luân lý đạo đức xã hội. Cái nhìn căn bản của ông là đề tài hiện thực, và các khía cạnh về lối tự thuật. Sức khỏe của Maupassant đã gây nhiều khó khăn cho ông. Từ thời trai trẻ, Maupassant đã mang chứng bệnh giang mai dẫn đến suy đồi thoái hoá, thậm chí còn ảnh hưởng liên tục đến thị lực của ông. Có thể nói, tình trạng sức khỏe của Maupassant đã khiến ông khủng hoảng trầm trọng và ngã quy từ tâm hồn đến thể xác. (wiki)

Sáng sớm, Trình Trí Viễn đã chuẩn bị sẵn một bàn thịnh soạn gồm các món Tây Âu đầy đủ màu sắc và hương vị, hai người ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi khoảng nửa giờ thì lên đường về quê.

Ngày mừng một đầu năm, hoàn toàn không xảy ra tắc đường, một mạch thông suốt, chỉ đi hơn một giờ đã nhanh đến thị xã của hai người.

Nhà của Nhan Hiểu Thần thuộc vùng ngoại ô, trong một thị trấn nhỏ, xe của Trình Trí Viễn không cần đi đến nội thành. Mặc dù có GPS (2), nhưng Lý tài xế vẫn hơi choáng váng, Nhan Hiểu Thần chỉ biết đi xe buýt thôi, căn bản không biết rõ lộ trình về nhà, nhưng Trình Trí Viễn ngược lại rất tường tận thấu đáo, ví dụ như đến chỗ kia thì phải rẽ, đến chỗ nọ thì phải qua cầu.

(2) hệ thống định vị toàn cầu, thường các xe hơi đời mới đều có trang bị hệ thống này.

Gần đến thị trấn, Trình Trí Viễn nói: “Con đường phía trước tôi không biết, từ đây em biết đường rồi chứ?”

“Tôi biết.” Thị trấn nhỏ, đi xe đạp hơn một giờ có thể đi hết, Nhan Hiểu Thần biết rõ mỗi con phố ở đây. Cô nhờ tài xế đưa đến một giao lộ hình chữ “T”, đến nơi thì quay ra nói với Trình Trí Viễn: “Đi vào trong không có chỗ quay đầu xe đâu, anh dừng xe ở đây tiện hơn! Quãng đường còn lại tôi tự đi vào là được rồi.”

Bên trong nhà ở rất cũ kỹ lụp xụp, đích thực là không có phương tiện nào lớn như xe hơi ra vào, Trình Trí Viễn không nhiều lời nữa, anh ta xuống xe, xem Lý tài xế mang hành lý của Nhan Hiểu Thần xuống đưa cho cô.

Dù là xe của Trình Trí Viễn, hay người như Trình Trí Viễn đều khẳng định là không hợp với con đường này, dĩ nhiên gây sự chú ý với mọi người, Nhan Hiểu Thần để ý thấy trên giao lộ đã có kẻ tò mò nhìn ngó, cô có chút khấn trương.

Trình Trí Viễn hình như cũng nhận biết được, anh ta quay sang Nhan Hiểu Thần phát phát tay, rồi lên xe, “Tôi phải đi rồi, có gì thì liên hệ qua điện thoại.” “Cảm ơn anh!” Nhan Hiểu Thần nhìn theo xe của anh ta đi xa rồi mới kéo hành lý đi vào nhà.

Tuy rằng người thị trấn này không giàu có gì, nhưng trên cửa của mỗi nhà đều có dán chữ “Phúc” mới tinh, trên sân đổ tươi đầy xác pháo, trong góc tường chất đầy đồng chai bia hoặc đồ uống, trông có vẻ nhếch nhác lộn xộn, nhưng tất cả đều cho thấy sự sung túc vui vẻ của một phố phường bình dân.

Nhan Hiểu Thần đi đến trước cửa nhà mình, trên cửa chính trụi lủi chẳng có gì, so với mấy nhà khác dán đầy chữ đỏ đỏ hồng hồng thật là khác biệt. Cô mở cửa, vừa bước vào đã xộc lên mũi mùi thuốc lá cùng với mùi gì giống như mùi mốc. Cô đặt hành lý xuống, bước lên lầu nhìn thoáng qua, mẹ cô đang ở trong phòng ngủ, xem ra hôm qua đánh mệt chực cả đêm nên bây giờ vẫn còn đang ngủ bù. Nhan Hiểu Thần nhẹ nhàng đóng chặt cửa, rón ra rón rén đi xuống lầu. Cô thay quần áo cũ, bắt đầu quét tước vệ sinh nhà cửa, bận rộn khoảng hai giờ, mùi mốc trong phòng cũng đã nhạt đi một ít.

Cô cầm tiền, đi đến tiệm tạp hóa tại giao lộ để mua đồ. Tiệm tạp hóa nhỏ này nằm trong một cửa hàng một lầu ở ngay mặt tiền, nó nằm ở tầng hai, vì làm ăn nhỏ, chỉ cần cả gia đình chủ nhà không đi vắng hết, thì tiệm luôn mở cửa suốt một năm 365 ngày. Nhan Hiểu Thần mua hai cân trứng gà và một thùng mì ăn liền, chủ cửa hàng và nhà của Nhan Hiểu Thần coi như là hàng xóm, họ biết rõ hoàn cảnh nhà cô, hỏi cô có muốn mua rau xanh với họ không, là rau tự trồng, Nhan Hiểu Thần quyết định mua hai cân.

Mang theo vài thứ về nhà, mẹ của cô đã ra khỏi giường, đang đánh răng rửa mặt.

Nhan Hiểu Thần nói: “Mẹ, con vừa mua vài thứ, tối nay ăn cơm ở nhà nhé?”

Bà Nhan phun phèo một ngụm nước súc miệng ra, thản nhiên nói: “Không ăn!”

Nhan Hiểu Thần đã sớm thành thói quen, lặng lẽ xoay người đi vào bếp, tự mình làm cơm chiều.

Mẹ của Nhan Hiểu Thần sửa soạn trang điểm xong, cầm lấy túi chuẩn bị đi ra cửa thì nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại hỏi: “Có tiền không? Đừng có nói với tao là mày về đây mà không mang theo tiền!”

Nhan Hiểu Thần đã sớm chuẩn bị 500 đồng, cô mang ra đưa ẹ, nhịn không được nói: “Mẹ chơi mệt chực thì chơi, nhưng đừng có chơi cả đêm, giữ gìn sức khỏe một chút.”

Bà Nhan không nói tiếng nào, cầm lấy tiền nhét vào trong túi, hừ một tiếng rồi lừ lừ đi ra ngoài.

Nhan Hiểu Thần làm một nồi canh hẹ trứng gà, cùng với mì ăn liền dành ột người ăn.

Dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa, tắm rửa xong, cô cầm một cốc nước ấm, ngồi trên ghế sofa xem TV. Vì tiết kiệm điện, công suất của đèn trong phòng khách rất thấp, cho dù có bật đèn thì ánh sáng cũng mờ tối nặng nề; ghế sofa mua đã lâu năm, mẹ cô cũng ít lau dọn, mùi mốc cũ kỹ cứ thoang thoảng trên mũi của Nhan

Hiếu Thần; mùa đông ở miền nam vốn lạnh và ẩm ướt, phòng ở thường xuyên không có ánh sáng mặt trời chiếu vào, càng giống như âm khí lạnh thấu xương, cho dù có mặc áo lông cũng không cảm thấy ấm áp. Nhớ tới đêm qua, cô cùng Trình Trí Viễn hai người ngồi trong căn phòng ấm áp sáng ngời, vừa ăn cơm vừa tán gẫu vừa xem TV, cảm thấy không giống như thật, nhưng cô cũng không biết, rốt cuộc cái nào mới là mơ nữa.

Đến lúc cốc nước trên tay trở nên lạnh ngắt, cô mới tắt TV, trở lại phòng mình.

Mở chiếc đèn bàn đầu giường, nằm trong chăn đọc sách, buổi tối giết thời gian cũng không khó lắm, chỉ là chăn lâu quá không phơi, hơi ẩm một chút, đắp lên người chẳng có cảm giác ấm áp gì, Nhan Hiếu Thần không thể không quần chăn quanh người như một cái bánh cuốn.

Di động vang lên, Nhan Hiếu Thần nhìn ra là điện thoại của Thẩm Hân, vô cùng vui vẻ, nhưng ngay sau đó lại có chút mờ mịt, thậm chí không biết mình có nên nhận cuộc điện thoại này hay không. Chần chờ một thoáng, cô nhận điện thoại. “Nhan Hiếu Thần, cậu ăn xong cơm tối chưa?” Giọng của Thẩm Hân giống như cơn gió mùa hè, vù vù thổi tới, chỉ là qua di động nhưng khiến Nhan Hiếu Thần trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Mình ăn rồi, còn cậu?”

“Đang ăn, cậu đoán xem bọn mình ăn cái gì?”

“Đoán không được! Là cá à?”

Thẩm Hân hào hứng nói: “Là cá nướng! Bọn mình lấy hai cái bếp than, để ở trong sân nướng cá, nhắm với rượu Hoa Điều (3) 15 năm, hương vị rất ư là tuyệt...” Từ trong điện thoại có thể nghe được tiếng cười hi hi ha ha, còn có tiếng đàn dương cầm và tiếng hát, “Con bé em họ của mình đang bắt đầu hát, nó bắt bọn mình ngồi nghe, còn kéo cả thằng em họ chơi đàn, cảm ơn trời nó không rủ mình, mình mà kéo đàn violon giống như là cưa gỗ...”

(3) Hoa điều tửu: Gốc từ rượu Thiệu Hưng tỉnh Chiết Giang, đã có từ nhiều ngàn năm, là một loại danh tửu của Trung Hoa. Người ta chọn loại gạo ngon nấu thành rượu, để lâu có màu vàng, khi hâm lên mùi rất thơm. Rượu này thường được dùng trong dịp chiêu đãi khách khứa khi con trai của gia đình kết hôn. Nếu nhà nào sinh con gái, rượu này phải đợi đến khi con gái xuất giá về nhà chồng thì mới được đem ra uống, bởi vậy Hoa Điều còn có tên là Nữ Nhi Hồng. (google)

Nhan Hiếu Thần nhắm hai mắt lại, theo lời của hân, từ từ hình dung ra mình đang ở giữa một căn nhà, đèn đuốc sáng choang, một cô gái xinh đẹp đang nướng theo tiếng dương cầm cất tiếng hát, lò lửa hừng hực, có người vội vàng nướng cá, có người cầm ly rượu nhấp nháp. Mặc dù cùng một cái mùa đông, nhưng sao thế giới kia lại ấm áp sáng ngời như vậy, dĩ nhiên càng không có cái mùi mốc khó ngửi.

“Nhan Hiếu Thần, cậu vẫn đang nghe mình nói đó chứ?”

“Vẫn nghe!”

“Sao này giờ cậu không nói gì?”

“Thì tại vì nghe cậu nói!”

Thẩm Hân cười, “Nói xạo! Mình ra lệnh cậu phải nói!”

“Yes, Sir! Cậu muốn nghe mình nói cái gì?”

“Mấy hôm nghỉ tết này cậu làm gì?”

“Tổng vệ sinh nhà cửa, đi cửa hàng mua sắm, nấu cơm, ăn cơm, lúc này cậu gọi điện thoại mình đang đọc sách.”

“Đọc sách?”

“Ừ.”

“Sách gì?”

“Fractals and Scaling in Finance.” (Phương pháp thống kê và dự báo trong kinh tế tài chính) (4)

(4) Là cuốn sách của Benoit B. Mandelbrot xuất bản năm 1997, cuốn này nói về phương pháp sử dụng các thuật toán lặp lại và các biến số ngẫu nhiên để nghiên cứu các rủi ro về tài chính, chủ yếu ứng dụng trong lĩnh vực tài chính marketing và nhiều ứng dụng khác. Tuy nhiên hiện nay các phương pháp này được cho là lỗi thời. (Cảm ơn người nào đó đã tra cứu mình ^. ^)

Thẩm Hầu đang háo hức bỗng nhiên hít một hơi lạnh, “Bạn Nhan Hiểu Thần, bạn rất là biết hưởng thụ a~.”

Đầu bên kia điện thoại nghe mấy tiếng “Hầu ca”, Nhan Hiểu Thần cười nói: “Cậu còn muốn tiếp tục nghe mình nói à? Mình có rất nhiều đề tài tâm đắc về kinh tế tài chính có thể bàn luận với cậu.”

“Được! Cậu từ từ bàn một mình đi! Mình đi ăn thịt dê xiên nướng đây!”

“Chào cậu!”

“A lô, chờ một chút, mình hỏi cậu một chuyện...Có muốn nướng thịt cùng mình không?”

“Muốn!”

“Đọc sách và nướng thịt cùng mình, cậu chọn cái nào?”

“Nướng thịt với cậu!”

Thẩm Hầu hài lòng, “Mình cúp máy đây! Chào cậu!”

“Chào!”

Nhan Hiểu Thần buông di động nhìn cuốn Fractals and Scaling in Finance bên gối, nhin không được cười rộ lên, cô chẳng qua không có gì làm nên mới dùng nó để giết thời gian, cùng với trò nướng thịt thú vị kia dĩ nhiên không đáng một đồng, vậy mà Thẩm Hầu lại cho rằng cô quá ham học, tự xuống giá mà đi so sánh.

Nhan Hiểu Thần tiếp tục đọc sách, có lẽ bởi vì quyển sách này với việc nướng thịt cùng Thẩm Hầu có liên quan với nhau, nên đọc thấy thú vị hơn nhiều

Ngày thứ hai, sau khi Nhan Hiểu Thần rời giường thì thấy mẹ trở về, bà ăn một bát cháo cùng trứng gà luộc, tiếp theo lên giường đi ngủ.

Nhan Hiểu Thần thấy thời tiết tốt, lấy chăn nệm ra đập vài cái, xong đem phơi, còn ra giường, vỏ chăn thì đem giặt sạch, tất cả hong thật khô ráo dưới ánh nắng mặt trời.

Bận rộn xong hết mọi việc cũng đã hơn 11 giờ trưa, cô chuẩn bị làm cơm trưa, đang nấu cơm thì nghe tiếng di động vang lên, lại là Thẩm Hầu.

“A lô?”

Thẩm Hầu hỏi: “Đang ăn trưa à?”

“Còn chưa nấu.”

“Có muốn đi ăn cùng mình không?”

Nhan Hiểu Thần cứng họng, ngây ngẩn đứng một lúc, vọt nhanh ra cửa, kéo cổng nhìn ra phía ngoài, không thấy Thẩm Hầu, “Cậu có ý gì?” Bởi vì khẩn trương hơi quá, giọng nói của cô cũng thay đổi.

Thẩm Hầu hỏi: “Cậu rốt cuộc là vui vẻ nhiều hơn hay kinh ngạc nhiều hơn?”

Nhan Hiểu Thần thành thật nói: “Không biết, cảm thấy tim đang đập thành thịch thịch nè.” Cô đi ra cửa nhìn chung quanh một lần nữa, xác định Thẩm Hầu chắc chắn không ở gần đây mới thôi, “Mình đang ở trước cửa nhà, không nhìn thấy cậu, cậu trên mình à?”

“Đúng rồi, mình đang dọa cậu thôi! Dĩ nhiên mình không ở gần nhà cậu.”

Nhan Hiểu Thần bình tĩnh trở lại, Thẩm Hầu cười ha ha, “Tiếc quá! Rất muốn nhìn thấy cậu hấp tấp vọt ra khỏi nhà rồi đột nhiên nhìn thấy mình như thế nào.”

Nhan Hiểu Thần liếc mắt nhìn qua con hẻm nhỏ vừa bẩn vừa lộn xộn, đi lại vào trong nhà, tự giễu nói: “Cậu tưởng đang xem phim lãng mạn à, giống phim kinh dị hơn ấy!”

Thẩm Hầu cười nói, “Vốn định dựng nên một cảnh phim như vậy, đột nhiên mình sẽ xuất hiện bên ngoài nhà cậu, cho cậu bất ngờ, nhưng mà kỳ thực lúc làm hơi khó.”

“Là sao?”

“Mình dựa vào bản đăng ký nhập học hồi năm nhất của cậu, trên đó có ghi địa chỉ nhà cậu, có thể tìm không ra, nhà cậu có dọn đi đâu không?”

Tim của Nhan Hiểu Thần lại đập thành thịch, lắp bắp nói: “Cái gì? Cậu...Cậu tới...”

Thẩm Hầu hết sức dịu dàng nói: “Nhan Hiểu Thần, tuy là mình không ở ngoài cửa nhà cậu, nhưng mà mình đang ở cùng thị trấn với cậu.”

Nhan Hiểu Thần cầm di động, đứng trong cái sân cũ nát, nhìn xa xăm về phía chân trời, đột nhiên tất cả đều đã thay đổi, giống như rơi vào một giấc mơ không có thực — bầu trời xanh thẳm trong veo, ánh nắng mặt trời mùa đông của Miền Nam yên tĩnh ấm áp, chiếu rọi bức tường loang lổ, cây sào trúc thật dài đang nhẹ nhàng phát phơ mấy cái ra giường võ chẵn, bốn phía thoang thoảng mùi bột giặt thanh trùng, hết thảy đều trở nên đẹp đẽ và ấm áp một cách kỳ lạ. Nhan Hiểu Thần nghe mình nói giống như đang nằm mơ, nhẹ giọng hỏi: “Cậu đến đây như thế nào?”

“Mình với thằng em họ lái xe đến đây, không xa lắm, sáng sớm xuất phát, hơn 11 giờ đã tới. Nhà cậu địa chỉ thế nào? Mình đến tìm.”

“Nhà mình ở trong hẻm không dễ tìm, thường mình ngồi xe buýt đi về, không chỉ đường cho cậu được, cậu đang ở đâu? Mình sẽ đến đó!” Nhan Hiểu Thần vừa nói chuyện vừa chạy ra ngoài, nhớ tới cái gì lại chạy trở về, nhìn vào gương, bởi vì làm việc nhà, cô cố ý mặc bộ quần áo cũ, dùng hai bao tay bằng vải bọc tay lại, tóc thì tùy tiện buộc lên giống như cái bánh bao, trông rất nhếch nhác.

Thẩm Hầu nói: “Để xem...Mình vừa đi qua một cái bệnh viện, à, bên kia có một tiệm McDonald (5).”

(5) McDonald's là một tập đoàn kinh doanh hệ thống nhà hàng thức ăn nhanh với khoảng 31.000 nhà hàng tại 119 quốc gia, phục vụ 43 triệu lượt khách mỗi ngày dưới thương hiệu riêng của mình. Công ty được thành lập đầu tiên năm 1940 do anh em Richard và Maurice (“Mick & Mack”) McDonald. Nền tảng của sự kinh doanh thành công hôm nay là do Ray Kroc mua lại của anh em McDonald và phát triển thành một trong những dự án kinh doanh ẩm thực thành công nhất thế giới. (wiki)

“Mình biết cậu ở đâu rồi, cậu đến gần tiệm McDonald chờ mình một chút, khoảng nửa tiếng nữa mình sẽ đến đó.”

“Không có gì, cậu cứ từ từ. Bọn mình chờ cậu ở gần đây.”

Nhan Hiểu Thần cúp điện thoại, lập tức thay quần áo. Ra đến cửa, nhìn lại mũ, khăn quàng cổ Thẩm Hầu tặng, rồi nghĩ đến tết âm lịch hân cố ý chạy đến đây thăm cô, cô không biết có nên đi tay không hay không, nhưng mà gấp gáp thế này phải tặng cái gì bây giờ?

Xe buýt đi từ thị trấn đến nội thành xuất phát rất đúng giờ, một giờ duy nhất, Nhan Hiểu Thần đợi không kịp nên quyết định đi taxi. Nửa tiếng sau cô đến nội thành. Đến gần tiệm McDonald thì xuống xe, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Thẩm Hầu thì hân từ trên một chiếc xe hơi màu trắng ở ven đường nhảy xuống, lớn tiếng gọi: “Nhan Hiểu Thần!”

Nhan Hiểu Thần nhìn qua hướng gọi, không hiểu vì sao, rõ ràng sớm biết rằng hân ở gần đây chờ, vậy mà lúc này mặt cô nóng bừng, tim đập rộn lên, cô suy nghĩ miên man, nếu đã không phải là kinh ngạc, vậy chắc là vui vẻ rồi nhỉ?

Một đứa con trai quay cửa kính xe xuống, ánh mắt sáng quắc đánh giá Nhan Hiểu Thần, cười nói: “Chào! Tui tên Thẩm Lâm, lâm trong hai cây gỗ (song mộc lâm), là em họ Thẩm Hầu, có lẽ chúng ta cùng tuổi, nó so với tui không lớn hơn bao nhiêu.”

Nhan Hiểu Thần vốn đang hoảng hốt, lúc này càng thêm lúng túng, mặt đỏ bừng, nhưng mà xem như không biết gì, ra vẻ trấn tĩnh nói: “Chào cậu, mình là bạn học của Thẩm Hầu, tên Nhan Hiểu Thần.”

Thẩm Lâm lần đầu tiên thấy một người vẻ ngoài thì thông dong mà mặt thì đỏ gay, thầm khen một tiếng “Kỹ xảo rất khá” a~, hần nướng nướng mày nhìn Thẩm Hầu. Thẩm Hầu thường hay trêu chọc Nhan Hiểu Thần, lại không chịu nổi thấy người khác trêu cô, phất tay đuổi Thẩm Lâm đi, “Mày đi đâu thì đi đi.”

Thẩm Lâm vừa làu bàu, vừa rồ máy xe, “Thật là phi điều tần, lương cung tàng (6)! Haizz!”

(6) Khi chim chóc đã bị bắn chết hết, cây cung tốt cũng bỏ xó: ý câu này tương tự như câu “Qua cầu rút ván”, hoặc “Có mới nới cũ”.

Thẩm Hầu tức giận vỗ cửa kính xe, “Cút cho nhanh!”

Thẩm Lâm cười với Nhan Hiểu Thần, phất phất tay, liền phóng đi.

Thẩm Hầu nói với Nhan Hiểu Thần: “Chúng ta vào cửa hàng McDonald ngồi một chút.”

Nhan Hiểu Thần không phản đối, hai người đi vào tiệm McDonald, lên lầu hai tìm một góc ít người ngồi xuống.

Nhan Hiểu Thần nói: “Hôm nay để mình mời cậu bữa trưa, cậu muốn ăn gì?”

Thẩm Hầu mở ba lô ra, làm như mấy ảo thuật gia, lấy ra cái cà mèn ba ngăn, mở từng ngăn một, bên trong có thịt dê xiên nướng, cánh gà nướng, nấm nướng, hần ném qua một miếng, không hài lòng lắm nói: “Hương vị so với lúc mới vừa nướng tệ hơn rất nhiều, nhưng mà so với các món của McDonald thì ngon hơn.”

Nhan Hiểu Thần nghĩ đến lời hần nói tối qua, nhẹ giọng hỏi: “Cậu nướng à?”

Thẩm Hầu đắc ý gật đầu, tranh công nói: “Sáng sớm thức dậy đi nướng, cậu phải ăn nhiều một chút.” Nhan Hiểu Thần im lặng nhìn Thẩm Hầu một thoáng, cầm lấy cánh gà, bắt đầu cắn. Không biết có phải do tay nghề của Thẩm Hầu rất giỏi, hay bởi vì hần cố ý nướng cho cô, Nhan Hiểu Thần cảm thấy đây là món cánh gà nướng ngon nhất trong đời cô được ăn.

Thẩm Hầu hỏi: “Mình còn mang theo rượu Hoa Điều nữa, cậu có muốn uống không?”

“Có thể uống một ít, chỗ mình nhà nào cũng có ủ rượu, lễ tết người lớn không thể quẩn, nên bọn mình có thể uống một chút.”

“Bọn mình cũng vậy! Ông bà mình bây giờ cứ nói là rượu gạo do họ ủ so với rượu Mao Đài (7) ủ 15 năm không hề kém.” Thẩm Hầu cầm ra hai ly rượu bằng sứ có hoa văn, rót ra hai ly, “Ném thử xem.” Nhan Hiểu Thần bưng chén rượu lên, nhấp một miếng, khen: “Nhắm với đồ nướng, thật sự rất đặc sắc.” Thẩm Hầu cười rộ lên, chạm cốc với Nhan Hiểu Thần, giữa đầu định uống, Nhan Hiểu Thần vội vàng túm tay hần lại, hỏi: “Một lát nữa cậu về nhà không cần lái xe sao?”

(7) Mao Đài tửu: là một nhãn hiệu rượu trắng (bạch tửu) của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuần Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu. Rượu Mao Đài là rượu chưng cất từ cao lương lên men, có đặc trưng trong vắt, không màu, có mùi thơm và độ cồn cao (truyền thống là 65%, nhưng gần đây có nhiều loại Mao Đài chỉ từ 35 đến 47%). (wiki)

“Mình kéo Thẩm Lâm theo chỉ vì để cùng cậu uống rượu thôi!” Nói xong nốc cạn ly rượu, “Mình đi mua hai ly đồ uống, đỡ phải bị người ta nói chúng ta chiếm không chỗ ngồi.”

Chốc lát sau, hần bê hai ly đồ uống quay lại, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần ăn ngon lành không khỏi tươi cười, “Ngon không?”

“Ngon lắm!”

“Vậy thịt nướng của mình so với sách cái nào hơn?”

Thì ra còn để bụng chuyện kia! Nhan Hiểu Thần cười nói: “Một trời, một vực, căn bản không thể so sánh!”

Thẩm Hầu cầm lấy một xiên thịt dê nướng, cười híp mắt nói: “Không sai, không sai, cậu chưa đến nỗi nào!”

Thịt nướng Thẩm Hầu mang theo không ít, trình độ ăn uống của Nhan Hiểu Thần siêu phát huy, lượng ăn gấp hai lần bình thường. Thẩm Hầu mới ăn được lững dạ mà chỉ còn lại một cái cánh gà.

Thẩm Hầu nhìn thấy Nhan Hiểu Thần có vẻ ăn chưa no, hần nhường cái cánh gà cuối cùng cho cô, “Cậu ăn tốt thật, mình còn chưa no.”

Nhan Hiểu Thần một bên không khách khí chút nào cầm lấy cái cánh gà, một bên xin lỗi nói: “Cậu đi mua Hamburger ăn đi!”

Thẩm Hầu tỏ vẻ chán ghét nói: “Không cần, tuy rằng chưa no, nhưng không đói đến nỗi có thể nuốt McDonald Hamburg.”

Nhan Hiểu Thần nhìn miếng cánh gà trong tay, do dự nửa muốn đưa cho Thẩm Hầu nửa muốn không. Thẩm Hầu nhin không được cười vỗ lên đầu cô một cái, “Cậu ăn đi!”

Khi Nhan Hiểu Thần ăn xong, hai người dọn dẹp ném rác vào thùng rác, đi vào nhà vệ sinh rửa tay, sau đó uống đồ uống và nói chuyện phiếm.

Thẩm Hầu lấy điện thoại di động ra, cho Nhan Hiểu Thần xem, “Mấy tấm hình này là đêm trừ tịch cậu gọi ình, mình đã chụp được.” Thẩm Hầu chỉ vào một hình chụp pháo hoa, “Mình đúng lúc đó đang ở trên ban công, pháo hoa giống như gần sát đỉnh đầu mà nổ rộ vậy, đáng tiếc ảnh chụp bằng di động không được rõ, lúc đó thật sự rất đẹp!” “Thì ra lúc đó cậu bảo mình chờ một chút là để chụp ảnh này.” Nhan Hiểu Thần nhìn qua từng tấm ảnh, trong lòng tràn đầy cảm động. Thời khắc đó, Thẩm Hầu đã rất muốn chia sẻ với cô điều tuyệt mỹ này!

Ảnh chụp pháo hoa xem xong rồi, ngay sau đó là một tấm chụp người nhà của Thẩm Hầu, Nhan Hiểu Thần không dám nhìn kỹ, trả điện thoại lại cho Thẩm Hầu.

Thẩm Hầu không để ý, chỉ vào bức ảnh nói với Nhan Hiểu Thần: “Đây là ba , đây là mẹ, đây là cô mình...” Vậy là lấy toàn bộ ảnh chụp cả nhà ra giới thiệu cho Nhan Hiểu Thần.

Thật đúng là đại gia đình, khó trách sao náo nhiệt như vậy. Nhan Hiểu Thần hỏi: “Tên của cậu tại sao là ‘Hầu’ một chữ độc nhất vậy? Có ý nghĩa gì đặc biệt à?”

“Ba của mình họ Thẩm, mẹ họ Hầu, hai họ kết hợp với nhau nên gọi là ‘Thẩm Hầu’ ”

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Em họ cậu tên Thẩm Lâm không phải là vì mẹ cậu ta mang họ Lâm chứ?”

Thẩm Hầu đưa ra ngón tay cái, tỏ vẻ cô đã đoán hoàn toàn đúng.

Nhan Hiểu Thần lắc đầu cười: “Người nhà các cậu đúng thật là lười!”

Thẩm Hầu cười nói: “Chủ yếu là vì bác cả nhà mình đã bắt đầu đặt tên cho chị cả là như vậy, dùng họ của bác gái đặt tên cho chị ấy là Thẩm Chu. Mẹ mình rất thích, học theo đặt ình, chú, dì cũng làm theo đặt tên giống như vậy luôn.”

“Nếu sinh hai đứa con thì làm thế nào? Người nhà cậu có ai sinh hai đứa không?”

“Có nhe! Thẩm Lâm còn có một em gái.”

“Gọi là gì?”

“Thẩm Ái Lâm.”

Nhan Hiểu Thần xì một tiếng bật cười, cô coi như hiểu triệt để rồi, phụ nữ Thẩm gia rất có quyền phát biểu a~.

Thẩm Hầu hỏi: “Tên của cậu có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Cậu đoán thử xem!”

“Không phải theo nghĩa kia là người thông minh chứ? Cậu sinh ra vào buổi sáng à?”

(Nhan Hiểu Thần có nghĩa là gương mặt sáng, sáng dạ, chữ “Thần” còn có nghĩa là sáng sớm)

“Đúng rồi! Vốn định gọi là Nhan Thần, nhưng lúc làm tên khai sinh nghe dì kia nói tên hai chữ trùng nhiều quá, bảo mẹ mình đặt thành ba chữ. Mình lúc ra đời hơi nhỏ và gầy, tên ở nhà gọi là Tiểu Tiểu, nhỏ của nhỏ; ba mình nói vậy thì gọi là Tiểu Thần, mẹ mình nói gọi là Hiếu Thần, cho nên liền đặt là Hiếu Thần.”

“Tiểu Tiểu?” Thẩm Hầu nói thăm, “Tên này nghe rất đáng yêu.”

Nhan Hiếu Thần có chút bối rối, không nói gì.

“Đúng rồi, có cái này cho cậu, lát nữa đi rồi lại quên.” Thẩm Hầu lấy từ trong ba lô một cái hộp giấy, đặt trước mặt Nhan Hiếu Thần.

Nhan Hiếu Thần mở ra, phát hiện là một cái ví tiền có sọc ca rô màu nâu, chắc chắn là Thẩm Hầu biết cô không có ví tiền, tiền lẻ hay chặn gì cũng nhét đại vào túi. Sắp đi làm rồi, cô quả thật cần một cái ví tiền, “Cảm ơn cậu.”

Nhan Hiếu Thần lấy từ trong túi ra một gói giấy màu đưa cho Thẩm Hầu.

“Tặng mình quà năm mới à?” Thẩm Hầu cười hì hì tiếp nhận.

Giấy màu đã cũ, nhàu nát, còn có chút ẩm, bên trong là một bức tượng Tôn Ngộ Không bằng gỗ, nhìn không giống đồ mới, hơn nữa khắc rất sơ sài, nếu bày bán ở cửa hàng, hẳn tuyệt đối sẽ không thềm ngó tới. Thẩm Hầu đỏ khốc đỏ cười, “Cậu mua cái này ở đâu vậy?”

Nhan Hiếu Thần ngưng mắt nhìn tượng gỗ, khẽ cười nói: “Là tự tay mình làm.”

Biểu hiện của Thẩm Hầu lập tức thay đổi, “Cậu làm à?” Tuy rằng rất sơ sài, nhưng để khắc ra được Tôn Ngộ Không tuyệt đối không dễ dàng.

“Ba mình là thợ mộc, không được học hành bao nhiêu, nhưng ông ấy rất thông minh và khéo léo. Khi mình còn nhỏ, nhà rất nghèo, mua không nổi một món đồ chơi, rất nhiều đồ chơi của mình là do ba làm. Lúc đó, mình với ba đã cùng nhau làm ra tất cả các nhân vật trong “Tây Du Ký”, lớn nhỏ có 16 cái, nhưng mà mình không biết giữ, đều vứt sạch, hiện tại chỉ còn mỗi tượng Tôn Ngộ Không này thôi”

Đây là lần đầu tiên Nhan Hiếu Thần kể chuyện nhà cho hắn nghe, Thẩm Hầu trong lòng có nhiều cảm xúc kỳ lạ, không rõ là thương xót hay vui vẻ nữa, hắn an ủi Nhan Hiếu Thần, “Ai khi còn nhỏ cũng đều như vậy, vứt bừa bãi, kỳ nghỉ đông này cậu có thể cùng ba cậu làm thêm vài cái nữa mà.”

Nhan Hiếu Thần nhẹ giọng nói: “Ba mình mất rồi.”

Thẩm Hầu ngây ngẩn cả người, chân tay luống cuống nhìn Nhan Hiếu Thần, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói cái gì.

Nhan Hiếu Thần nhìn hắn cười cười, tỏ ra là mình không sao.

Thẩm Hầu cảm xúc tượng gỗ Tôn Ngộ Không, có chút không tin hỏi: “Cậu thật sự muốn tặng nó ỉn?”

Nhan Hiếu Thần gật gật đầu, cười híp mắt nói: “Không có thời gian đi mua đồ hàng hoành cho cậu, đành dùng nó bù vậy, Hầu ca!”

Một thứ không tốt cũng không xấu, nhưng hết thấy đều có ý nghĩa rất lớn, Thẩm Hầu vuốt ve bức tượng gỗ Tôn Ngộ Không, cảm giác như cầm một vật rất quý, hắn nói với Nhan Hiếu Thần: “Đây là món quà quý giá nhất mà mình được nhận trong năm nay, mình nhất định sẽ giữ gìn nó cẩn thận, cảm ơn cậu.”

Nhan Hiếu Thần thấy hắn thật thích, trong lòng rất vui vẻ.

Hai người lại thì thầm to nhỏ, trôi qua hết một giờ, Thẩm Hầu gọi điện thoại nhắc nhở Thẩm Hầu nên đi về. Nhan Hiếu Thần sợ trời tối lái xe không an toàn, thúc giục nói: “Cậu mau về đi thôi!”

Thẩm Hầu cùng Nhan Hiếu Thần đi ra khỏi tiệm McDonald, Thẩm Hầu nói: “Để bọn mình đưa cậu về.”

“Không cần, mình tự đi xe buýt về là được rồi, tiện lắm.”

Thẩm Hầu lưu luyến không rời hỏi: “Cậu chừng nào thì về trường học?”

“Mình ở nhà một tuần.”

“Cũng nhanh...vậy hẹn gặp cậu ở trường!”

“Ừ, được!”

Thắm Hầu lên xe, Thắm Lâm cười cười, phất phất tay với Nhan Hiểu Thần, lái xe rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần đi đến trạm xe buýt, dọc theo đường đi luôn nhoẻn miệng cười.

Cô vừa ngồi xe buýt, vừa nhắn tin cho Thắm Hầu, “Hôm nay rất vui, cảm ơn cậu đã tới gặp mình!”

Thắm Hầu nhận được tin nhắn, cũng nhe răng cười, trả lời lại: “Mình cũng rất vui, cảm ơn món quà quý của cậu!”

Nhan Hiểu Thần về đến nhà thì mẹ cô đang thay quần áo chuẩn bị đi chơi mát chược. Hai mẹ con tuy ở cùng một mái nhà, nhưng một người thì sống vào ban ngày, một người thì hoạt động vào ban đêm, dường như chẳng có cơ hội nói chuyện với nhau. Nhan Hiểu Thần thu dọn ra giường đệm chần, ôm trở vào phòng. Tầm mắt lướt qua căn phòng, cảm thấy có gì đó không ổn, cô nhớ rất rõ ràng, sáng hôm nay đã dọn dẹp phòng rồi, tất cả đều rất gọn gàng ngăn nắp, nhưng bây giờ lại có chút lộn xộn.

Cô đem chần đệm bỏ lên giường, buồn bực nhìn qua căn phòng một lần nữa, đột nhiên nhớ đến điều gì liền nhanh chóng mở tủ quần áo, lấy quyển sách Fractals and Scaling in Finance ra lật vài cái, một cái phong bì lộ ra, cô mở phong bì nhưng bên trong trống trơn, 1000 đồng ở trong đó đã biến mất.

Trong nhà này chỉ có một người có thể đi vào phòng của cô, Nhan Hiểu Thần không muốn tin là mẹ cô trộm tiền, nhưng sự thật ở ngay trước mắt. Cô vọt ngay xuống lầu, đang thấy mẹ kéo cửa chuẩn bị đi ra ngoài. “Mẹ!” Nhan Hiểu Thần gọi lớn, mẹ cô lại làm như không nghe thấy.

Nhan Hiểu Thần chạy vài bước đã bắt kịp, kéo mẹ lại, cố gắng khống chế cơn giận dữ, bình tĩnh nói: “Mẹ lấy trộm tiền của con phải không?”

Không ngờ mẹ cô giống như bao thuốc nổ dồn nén lâu ngày bộc phát ra, hung hăng hất văng tay Nhan Hiểu Thần, dùng móng tay thật dài bầu vào mặt cô, nổi trận lôi đình gào thét mắng: “Mày bị thần kinh à, đồ quỷ đòi nợ! Đó là của tao, tao ở trong nhà mình lấy tiền, là trộm hay sao? Mày có gan nói lại lần nữa thử xem, coi hôm nay tao có đánh chết mày hay không!”

Nhan Hiểu Thần vừa tránh né ngón tay của mẹ, vừa nói: “Được, coi như con nói sai! Mẹ chỉ cầm tiền trong tủ quần áo đi thôi! Hôm nay con vừa ẹ 500 rồi, bây giờ có thể ẹ thêm 500 nữa, còn lại mẹ trả cho con đi, con về trường học ngồi xe, ăn cơm đều phải có tiền!”

Bà Nhan cười nhạo, “Tao đem đi đặt cược hết rồi, nếu mày muốn thì đi tìm mấy người đó mà đòi! Để xem họ có nghĩ tới con nha đầu chết tiệt như mày không, hay là vẫn nghĩ đến tiền!”

“Ngày hôm nay mẹ còn chưa ra khỏi nhà, nhất định vẫn còn giữ tiền! Mẹ, cầu xin mẹ, trả lại con một ít đi, nếu không về trường con không thể sống được!”

Bà Nhan bĩu môi chê cười nói: “Không sống được? Vậy đừng có đi học nữa! Qua tiệm uốn tóc của cô Lý mà làm đi, một tháng có thể kiếm được hai ba ngàn!”

Nhan Hiểu Thần đau khổ cầu xin, “Mẹ, van xin mẹ, con thật sự chỉ còn lại số tiền này!” Mẹ cô lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người muốn đi.

Nhan Hiểu Thần vội vàng kéo bà ta lại, “Con chỉ muốn 500, không thì 300 cũng được? Mẹ trả lại con 300 đi!”

Bà Nhan đẩy cô vài cái, không đẩy ra được, đột nhiên nổi cơn giận dữ, cầm lấy túi xách, hướng Nhan Hiểu Thần quất túi bụi, “Đồ quỷ đòi nợ! Tao muốn đi đánh mát chược cũng không được yên thân! Sao mày không chết ở ngoài đường cho khuất mắt luôn đi, trở về nhà làm gì? Đánh chết mày đồ quỷ đòi nợ, đánh chết mày...”

Túi xách của mẹ tuy là da thuộc nhân tạo rẻ tiền nhưng khi quất lên người đau đớn không thua gì lấy dây nịt da trâu mà đánh. Nhan Hiểu Thần buông lỏng tay ra, dùng hai tay ôm lấy đầu, ngồi co quắp trong góc tường.

Mẹ cô thở hổn hển, đánh cô thêm vài cái nữa mới tức giận thu tay lại, bà hung tợn nói: “Cút nhanh đi Thượng Hải, đỡ phải ngày nào tao cũng nhìn thấy mà bực mình!” Nói xong, sửa sang lại túi xách, nghênh ngang đi ra cửa.

Nghe được hai mẹ con lớn tiếng tranh cãi, mấy người hàng xóm thò đầu qua rào rào đứng nhìn, lúc này thấy bà Nhan đi rồi, một người hàng xóm mới đi tới, quan tâm hỏi Nhan Hiểu Thần: “Con không sao chứ, có bị thương không?”

Thế nhưng Nhan Hiểu Thần cố gắng gượng cười, lắc đầu.

Trở lại nhà, xác định không bị ai nhìn thấy, Nhan Hiểu Thần rốt cuộc không thể khống chế được nữa, thân thể run lên cầm cập, lục phủ ngũ tạng cảm giác như bị ngọn lửa lớn thiêu đốt, cô cảm thấy mình sắp bị thiêu chết đến nơi, nhưng thật sự không thể tự mình giải thoát được, chỉ bất lực chịu đựng thời khắc vô cùng đau khổ này. Nhan Hiểu Thần bức mình phải trấn tĩnh lại, nhặt cái bì thư rơi trên đất, để lại vào trong tủ, nhưng cho dù có cố gắng khống chế thế nào đi nữa, thân hình vẫn run rẩy từng hồi. Nếu có thể gào khóc phát tiết ra sẽ tốt hơn một chút, nhưng tuyến lệ của cô hình như đã khô kiệt, một chút cũng không thể khóc được.

Nhan Hiểu Thần run tay đóng cửa tủ quần áo lại. Đó là một cái tủ kiểu cũ, hai cánh cửa có gương soi, nó phản chiếu rõ ràng bộ dáng của Nhan Hiểu Thần lúc này, tóc đuôi ngựa chỉ còn một nửa, rối bù, trên mặt và quần áo bị chà sát dính một ít tro trên tường màu đen, trên cổ do bị túi xách quẹt trúng, sưng đỏ nhiều chỗ.

Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm vào mình ở trong gương, vô cùng chán ghét, có lẽ cô thật sự nghĩ mình giống như mẹ mắng là cái loại chết đi cho xong! Nhịn không được cô đâm vào hình ảnh của mình ở mặt kính trên tủ, sớm đã là đồ cũ mong manh, tấm gương lập tức vỡ vụn, tay của Nhan Hiểu Thần cũng bị chảy máu, cô lại không có cảm giác gì, một đám quá mạnh, thủy tinh đâm vào tay cô, tay bị thương chảy máu đau nhói truyền đến tim, thể xác đau đớn hóa giải tâm hồn đau khổ, cơ thể cô rốt cuộc đã hết run rẩy.

Nhan Hiểu Thần ngưng mắt nhìn hình ảnh vỡ vụn của mình ở trong gương, máu từ trên gương chảy xuống, giống như máu từ “Trên mặt” chậm rãi chảy xuống, cô cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, lại dùng máu trên tay, vẽ thêm lên “ánh mắt” trong gương hai hàng nước mắt bằng máu.

Mặt tái nhợt, lệ đỏ máu, cô nhìn mình trong gương mỉm cười, trán kề sát gương, nhắm hai mắt lại.

Tâm trạng dần dần hồi phục, Nhan Hiểu Thần bắt đầu thu dọn tàn cuộc.

Cô dùng nửa bình còn đã quá hạn sử dụng rửa sạch vết thương, vẩy thuốc trắng Vân Nam (1) lên vết thương, máu ngừng chảy thì dùng vải thưa quấn lại.

(1) Vân Nam Baiyao (hoặc Vân Nam Paiyao) là một loại thuốc bột cầm máu nổi tiếng được lính Việt Nam dùng để cầm máu trong cuộc chiến tranh Việt Nam. Năm 1902, nó được chỉ định là một trong hai loại thuốc truyền thống nhóm 1 cần được bảo tồn, vì đã được bảo tồn trên 20 năm. Ở Trung Quốc, danh tiếng của nó tương đương với penicillin ở Mỹ. Thuốc này được thành lập và sản xuất bởi một doanh nghiệp nhà nước, là Yunnan Baiyao Group, ở Vân Nam, Trung Quốc. (wiki)

Dùng cánh tay không bị thương quét dọn, Nhan Hiểu Thần ngồi bên giường, bắt đầu kiểm kê số tiền còn lại của mình.

May mắn hôm nay đi ra ngoài gặp Thẩm Hào, cố ý mang theo một ít, bởi vì muốn đi cho nhanh nên đã dùng 80 đồng, khi về đi xe buýt ngược lại tốn có 5 đồng, hai ngày nay mua vài đồ vặt dùng hơn 200, Trình Trí Viễn cho cô mượn 2000 đồng thế nhưng bây giờ chỉ còn lại hơn 100 đồng, vé xe về Thượng Hải còn không đủ. Không phải cô không có bà con họ hàng nhờ giúp đỡ, nhưng mấy năm nay, bởi vì mẹ của cô chỉ ham chơi đánh bài, bỏ bê nhà cửa, nên họ hàng cũng tuyệt giao quan hệ với bà, tết âm lịch không ai muốn qua lại.

Nhan Hiểu Thần vắt óc suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ, rốt cuộc có thể mượn được tiền của ai thì tiếng gõ cửa vang lên, bác hàng xóm lớn tiếng gọi: “Nhan Hiểu Thần, nhà con có khách, nhanh xuống đây, mau lên!”

Nhan Hiểu Thần buồn bực chạy xuống lầu, kéo cửa ra, ngoài cửa không có ai chỉ có tấm vách nhà hàng xóm. Bác hàng xóm chỉ vào cái túi to ở cổng thị trấn nói: “Ta đi ra vứt rác thì thấy có một người đứng trước cửa

nhà con, đứng cả buổi chẳng thấy gọi cửa, ta liền tò mò hỏi một câu, người đó không nói gì, để vật gì đó xuống rồi bỏ đi.”

Nhan Hiểu Thần dường như nghĩ được cái gì, lập tức hỏi: “Người đó trông như thế nào? Nam hay nữ?”

“Là Nam, khoảng bốn năm mươi tuổi gì đó, hơi mập, rất cao, mặc...”

Nhan Hiểu Thần lập tức trở nên giận dữ, lăm bầm gì đó liền xông ra cửa, hàng xóm bị dọa sợ, ngây ngốc nhìn theo bóng dáng của Nhan Hiểu Thần, thì thào nói: “Con còn chưa khóa cửa.”

Nhan Hiểu Thần phóng nhanh ra ngõ như cơn gió, nhìn thấy một chiếc xe hơi màu xám bạc, người trong xe đang vừa gọi điện thoại, vừa khởi động xe, muốn nhập vào dòng xe trên đường. Nhan Hiểu Thần nổi điên lên vọt tới trước đầu xe, ông ta vội vàng dừng lại, Nhan Hiểu Thần vỗ lên cửa kính nơi ghế tài xế, lớn tiếng gọi: “Ông ra đây cho tôi!”

Người đàn ông nọ chưa kịp cúp điện thoại, vội vàng vàng vàng đẩy cửa xe đi ra.

Nhan Hiểu Thần lớn tiếng hỏi: “Tôi chẳng lẽ chưa nói với ông là chúng tôi không muốn nhìn thấy mặt của ông nữa hay sao?”

Ông ta khép nép nói: “Tết đến có chút quà, là một ít tâm ý, nhà cháu không thích có thể cho người khác.”

Nhan Hiểu Thần vứt túi lễ vật xuống dưới chân ông ta, “Tôi nói cho ông biết, không cần mang đồ gì đến nữa! Người ông đụng chết là ba tôi, tiền của ông không thể bù đắp lỗi lầm! Tôi sẽ không cho ông bất cứ cơ hội nào để chuộc tội, để đổi lấy lương tâm yên ổn, tôi muốn ông sống bất an! Hối hận cả đời! Hối hận đến chết!”

Túi quà bung ra, trái cây vương vãi đầy mặt đất, bên trong đồng hồ có 100 đồng cũng bị rơi ra ngoài, gió thổi qua phiêu phiêu bay lên, có tờ rơi trên đường, có tờ rơi ngay dưới chân Nhan Hiểu Thần.

Mấy đứa nhóc con đang chơi ở bên đường gần đó nhìn thấy kêu to “Lục tiền kìa”, liền xông lại giật tiền.

Người đàn ông vẫn giữ bộ dáng cũ cẩn thận, ôn tồn nói: “Ta biết ta gây ra tội lớn không thể bù đắp lại, nhà cháu hận ta là đúng, nhưng không cần phải làm khổ mình như vậy!”

“Ông cút đi!” Nhan Hiểu Thần một cước đá văng mấy đồng tiền ở dưới chân, xoay người bỏ đi, chạy một mạch về nhà, khóa chặt cửa lại.

Lúc đi lên lầu cô đột nhiên không còn hơi sức, chân mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đã lăn xuống cầu thang, may mắn giữ được lan can, chỉ bị trượt chân ngã. Cô cảm thấy quá mệt mỏi không muốn cử động, hơi sức đứng lên cũng không có, thuận thể cô ngồi xuống trên bậc tam cấp.

Nhan Hiểu Thần ngơ ngác ngồi đó, đầu óc trống rỗng.

Sắc trời dần dần chuyển sang màu trầm tối, nhà không mở đèn, trong phòng một mảnh tối đen, hơi lạnh âm ỉ thấu tận xương, ngồi trên bậc thang như ngồi trên tảng băng lạnh buốt. Nhan Hiểu Thần chẳng có cảm giác gì, ngược lại cảm thấy có thể vĩnh viễn ngồi tại đây để mau chóng chết đi.

Di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông bén nhọn như đâm vào tai truyền đến từ phòng ngủ. Nhan Hiểu Thần làm như chẳng nghe được gì, không có phản ứng, tiếng chuông vẫn không chịu ngừng lại, vang lên liên hồi, giống như thế giới ngoài kia đang kêu gọi.

Nhan Hiểu Thần rốt cuộc cũng bị tiếng chuông thức tỉnh, cảm thấy đầu gối lạnh cứng đang đau đớn, cô nghĩ chắc là phát bệnh rồi! Nắm chặt lan can, gắng sức chống người đứng lên, sờ soạng trong bóng tối, tập tễnh đi xuống lầu bật đèn, cô lấy ỉnh một ly nước ấm, chậm rãi uống xong, thân thể lạnh buốt mới dần dần như được sống lại.

Nhan Hiểu Thần xem qua miếng vải thừa quần trên tay đang đỏ sẫm, đoán chừng là vết thương đã toét ra, máu chảy thấm ra ngoài. Cô gỡ bỏ miếng vải thừa, xem qua máu đã ngừng chảy mới mang một cuộn vải mới khác, quấn tay lại thật cẩn thận.

Nhan Hiểu Thần bưng cốc nước ấm đi lên lầu, nhìn đồng tiền lẻ trên giường mới nhớ đến lúc này đang làm gì, cô còn phải nghĩ cách mượn tiền để có thể về trường tiếp tục học.

Cô thở dài, thuận tay cầm di động lên, nhìn thấy có 3 cuộc gọi nhỡ, đều là của Trình Trí Viễn.

Nhan Hiểu Thần cười khổ, cô biết con đường trước mắt có thể đi là gì. Nhưng chẳng lẽ đơn giản người ta đã giúp cô một lần, cô liền nhiều lần nghĩ đến người ta khi cần giúp hay sao? Mà hiện tại trước mắt, cô đã thật sự hết cách, chỉ có thể mặt dày một lần nữa nhờ đến Trình Trí Viễn xin giúp đỡ.

Nhan Hiểu Thần bấm nút gọi. Điện thoại vang lên vài tiếng, giọng của Trình Trí Viễn truyền đến.

“A lô.”

“Chào anh, tôi là Nhan Hiểu Thần.”

Trình Trí Viễn hỏi: “Mỗi lần điện thoại, em đều muốn nghiêm túc như vậy sao?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi ở dưới lầu, không nghe điện thoại của anh được, anh tìm tôi có việc gì?”

“Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho em à?”

“Đương nhiên không phải!”

“Mỗi ngày đều làm việc quen rồi, lễ tết nghỉ nhiều có chút nhàm chán, tùy tiện gọi cho em, thăm hỏi một chút.”

“Tôi...Anh vẫn còn ở nhà sao?”

Trình Trí Viễn sớm đã nghe ra giọng của cô không được bình thường, nhưng biểu hiện rất thoải mái tùy ý, “Ừ, vẫn ở nhà! Thế nào? Chẳng lẽ em muốn đến nhà tôi chúc tết?”

“Tôi...Tôi muốn đến hỏi anh mượn tiền.” Nhan Hiểu Thần nỗ lực kềm nén, gắng sức biểu hiện một cách bình tĩnh tự nhiên, nhưng giọng nói của cô giống như trước biểu lộ tâm trạng đang rất quần bách khó chịu.

Trình Trí Viễn lại làm như cái gì cũng không nhận ra, ôn hòa nói: “Không thành vấn đề! Khi nào có thể đưa cho em được? Sáng sớm ngày mai được không?”

“Không cần gấp như vậy đâu, buổi chiều cũng được, không cần anh mang đến, anh cho tôi địa chỉ nhà, tôi sẽ đến tìm anh.”

“Ngày mai đúng lúc tôi muốn ra ngoài thị trấn mua chút đồ, tiện đường nhờ tài xế đi một chuyến đến nhà em.”

“Chúng ta gặp nhau trong thị xã đi, không cần anh phải cố ý ra thị trấn đâu.”

Trình Trí Viễn không khách khí nữa, dứt khoát nói: “Được rồi!”

Buổi sáng ngày thứ hai, Nhan Hiểu Thần ngồi xe buýt vào trong thị xã, đến điểm hẹn thì nhìn thấy chiếc xe Mercedes Benz quen thuộc.

Nhan Hiểu Thần lên xe, Trình Trí Viễn đưa cho cô một cái phong bì, “Không biết em cần bao nhiêu tiền, trước tiên tôi chuẩn bị 2000 đồng, nếu như không đủ...”

“Không cần nhiều như vậy đâu! 1000 đồng là đủ rồi.” Nhan Hiểu Thần lấy ra 1000 đồng, đem số tiền còn dư trả lại cho Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn nhìn qua bàn tay phải của cô, không nói lời nào đem tiền cất đi, mùa đông mang bao tay thì rất bình thường, nhưng khi đếm tiền chỉ cởi bao tay bên trái ra mà dùng, thà cố gắng dùng tay trái, trong khi bàn tay phải thuận tiện thì lại không cởi bỏ bao tay, đúng là có chút kỳ lạ.

Nhan Hiểu Thần nói: “Khi nào trở lại Thượng Hải, tôi sẽ trả anh trước 2000, còn lại 1000, mượn thêm một tháng nữa mới trả được.”

Trình Trí Viễn cầm điện thoại, vừa cúi đầu nhắn tin, vừa nói: “Không thành vấn đề! Em biết rõ mà, tôi không cần dùng đến tiền này, chỉ cần em trả đủ là được, tôi cũng không để ý mượn hay sớm vài tháng, đừng quá tạo áp lực ỉn.”

Nhan Hiểu Thần thì thào nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh!”

Trình Trí Viễn dừng tay đang nhắn tin lại một thoáng, nói: “Không cần cảm ơn!”

Nhan Hiểu Thần muốn ra về, nhưng có thể cầm được tiền mà đi đường như không thể không có cảm giác thân tình, nhưng ở lại không biết có thể nói thêm cái gì, nên có chút do dự, Trình Trí Viễn gửi tin nhắn xong ngẩng đầu khẽ cười nói: “Hai ngày nay em nghỉ tết thế nào?”

“Cũng không tệ lắm!” Nhan Hiểu Thần trả lời xong, cảm thấy khó đắc miệng, tưởng có thể nói được chút gì đó, nhưng cuộc sống của cô thật sự chẳng có gì đáng để nói ra, ngoại trừ một chuyện ——

“Thẩm Hầu đến chơi, cậu ấy không điện thoại trước cho tôi, muốn cho tôi bất ngờ, nhưng lại không tìm được nhà, càng về sau là tôi phải ngồi xe đi gặp cậu ấy...” Nhan Hiểu Thần không phải là người có thể thẳng thắn bày tỏ tâm trạng, cho dù đã vắt óc suy nghĩ, muốn cố gắng tạo ra không khí vui vẻ thoải mái giúp Trình Trí Viễn được thư giãn, nhưng vài câu nói ra lại là đem chuyện của Thẩm Hầu mà kể. Cũng may cô hiểu được phần nào, sau khi nói xong liền bắt chước Trình Trí Viễn hỏi lại: “Hai ngày nay anh nghỉ tết thế nào?”

“Tôi đi xung quanh chúc tết người thân, rất nhàm chán...” Điện thoại của Trình Trí Viễn đột nhiên vang lên, anh ta ra ý xin lỗi liền nhận điện thoại, “Hello...”

Anh ta dùng tiếng Anh nói chuyện, hẳn là công việc quan trọng, không ít từ chuyên ngành kinh tế tài chính được dùng.

Anh ta vừa nói chuyện điện thoại, vừa từ cái túi bên cạnh lấy ra một cuốn sổ, đưa cho Nhan Hiểu Thần, nhấn mạnh từng tiếng nhanh chóng nói: “Giúp tôi ghi lại một chút.” Anh ta chỉ chỉ cuốn sổ gần đó, phía trên có cắm một cây viết. Nhan Hiểu Thần hơi sững sốt, anh ta đang bận rộn đúng là không nên từ chối, tay phải của cô dùng để làm thức ăn hay một số việc nặng khác có thể miễn cưỡng làm được, nhưng viết chữ, đếm tiền là công việc cần sự tỉ mỉ, khó mà thực hiện được như thường.

Trình Trí Viễn đã bắt đầu lặp lại từng chữ theo lời nói của đối phương: “122 Westwood Street, Apartment 503...” (122 Đường Westwood, chung cư số 503...)

Nhan Hiểu Thần cầm bút, cố nén đau đớn mà viết, ba chữ số Ả Rập vừa viết ra nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cô còn muốn kiên trì viết tiếp nhưng Trình Trí Viễn đã giật lấy cây viết trong tay cô, nhanh chóng viết địa chỉ lên cuốn sổ, nói với người ở đầu bên kia của điện thoại: “Ok, bye!”

Anh ta cúp điện thoại, nhìn chằm chằm Nhan Hiểu Thần không có một chút tươi cười, giống như người kiểm soát, nghiêm túc hỏi: “Tay em bị thương?”

Rõ ràng là sự thật, Nhan Hiểu Thần chỉ có thể thừa nhận, “Là do không cẩn thận cắt trúng.”

“Bị thương có nghiêm trọng không? Để tôi xem qua một chút!” Ánh mắt của Trình Trí Viễn sắc bén, khẩu khí không cho phép có sự nghi ngờ, khiến Nhan Hiểu Thần trong lúc nhất thời không thể từ chối.

Cô chậm rãi cởi bao tay ra, nhỏ giọng nói: “Không nghiêm trọng lắm.”

Bốn ngón tay đều quấn vải thưa, thật đúng là bị thương rất nặng! Trình Trí Viễn hỏi: “Em xử lý vết thương thế nào rồi?”

“Đã xử lý rồi, không có nhiễm trùng, là tôi không cẩn thận bị mảnh thủy tinh quệt bị thương, sẽ lành nhanh thôi!”

Trình Trí Viễn nhìn cô đánh giá, Nhan Hiểu Thần theo bản năng kéo cao cổ áo lên, rút cổ lại, Trình Trí Viễn lập tức hỏi: “Trên cổ của em cũng bị thương?”

Nhan Hiểu Thần cố che lại cổ áo lông, xác định anh ta không thể nhìn thấy, vội vàng phủ nhận, “Không có! Chỉ là hơi ngứa!”

Trình Trí Viễn trầm mặc nhìn cô, Nhan Hiểu Thần khấn nguyện đến mức cắn vào môi. Chỉ một thoáng Trình Trí Viễn rời ánh mắt, nhìn xuống đồng hồ nói: “Em theo chuyến xe buýt về nhanh lên, trị vết thương cho tốt, khi nào trở về Thượng Hải chúng ta sẽ gặp lại.”

Nhan Hiểu Thần như trút được gánh nặng, “Được, hẹn gặp anh sau!” Cô dùng tay trái đẩy cửa xe đi xuống.

“Chờ một chút!” Trình Trí Viễn nói.

Nhan Hiểu Thần vội quay đầu lại, Trình Trí Viễn hỏi: “Tôi định mừng chín trở về Thượng Hải, em khi nào thì đi Thượng Hải?”

“Tôi cũng định mừng chín thì đi.” Kỳ thật, Nhan Hiểu Thần muốn đi Thượng Hải ngay bây giờ, nhưng bởi vì ký túc xá đóng cửa đến mừng tám, cô sớm nhất thì chỉ có mừng chín mới đi được.

“Hay thật! Chúng ta cùng đi đi!”

“Hả?” Nhan Hiểu Thần hơi sửng sốt.

Trình Trí Viễn khẽ cười nói: “Tôi nói, chúng ta đúng lúc cùng về chung một ngày, có thể đi với nhau.”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy hơi lạ, nhưng Trình Trí Viễn đã nói thời gian trở về trước cô, cô chỉ sợ Lý tài xế nghe được, lại cho rằng cô cố ý nói vậy.

Nhan Hiểu Thần có chút do dự, nhưng Trình Trí Viễn giống như một vị thẩm phán kết án xong, khẳng định rất có uy nói: “Cứ quyết định vậy đi, mừng chín 10 giờ sáng, tôi đến chỗ giao lộ lần trước chờ em.” Anh ta nói xong, cười phất tay đóng cửa xe lại.

Nhan Hiểu Thần nhìn theo cái đuôi xe đang từ từ đi xa dần, thấp giọng trả lời: “Được ạ!”

6. Chương 6: Tuổi Trẻ Vô Hối

Tôi không nhận thấy hai người thật lòng muốn đến với nhau sẽ có bất kỳ chướng ngại nào. Tình yêu giống như ngọn tháp cổ mình đăng mãi trường tồn, sẽ vững chãi trong bão táp và thời gian; nó cũng giống như các vì sao để con thuyền tình cảm hướng đến, nếu bạn cho rằng nó quá cao xa, nó sẽ không bao giờ chạm tới được. —William Shakespeare (1)

(1) William Shakespeare (?/1564 – 23/4/1616) được coi là nhà văn vĩ đại nhất và là nhà viết kịch đi trước thời đại. Ông cũng được vinh danh là nhà thơ tiêu biểu của nước Anh. Những tác phẩm của ông bao gồm 38 vở kịch, 154 bản sonnet, 2 bản thơ tường thuật dài, và vài bài thơ ngắn. Những vở kịch của ông đã được dịch ra thành rất nhiều ngôn ngữ và được trình diễn nhiều hơn bất kì nhà viết kịch nào. (wiki)

Mùng chín tháng giêng, Nhan Hiểu Thần đi nhờ xe của Trình Trí Viễn trở về Thượng Hải.

Lý tài xế bây giờ đã vô cùng quen thuộc, không cần Nhan Hiểu Thần nhắc nhở, đã dừng xe đúng chỗ gần cổng ký túc xá. Ông cởi dây an toàn, muốn xuống xe lấy hành lý giúp Nhan Hiểu Thần, nhưng Trình Trí Viễn nói: “Lão Lý, ông cứ ở trên xe, tôi sẽ đưa Nhan Hiểu Thần vào.”

Nhan Hiểu Thần vội nói: “Không cần, không cần! Tay của tôi đã tốt lên rồi, không sao cả, hành lý cũng không nặng lắm.”

Trình Trí Viễn đẩy cửa xe đi xuống, một bên mở cốp xe phía sau lấy hành lý, một bên nói: “Young lady, it's the least a gentleman can do for you!” (Cô bé, ít ra đó là điều một người đàn ông có thể làm cho em!)

“Thank you!” Nhan Hiểu Thần chỉ có thể làm ra vẻ giống như một thực nữ, đứng sang một bên, chấp nhận lòng tốt của một “quý ngài”.

Trình Trí Viễn kéo hành lý, vừa hướng vào ký túc xá, vừa hỏi: “Em có kế hoạch làm thêm chưa?”

“Quán Bar một hai ngày nữa chắc sẽ mở cửa buôn bán lại, ngoại trừ công việc ở đó ra, tôi sẽ tìm thêm công việc khác làm vào ban ngày.”

“Tôi có thể cho em vài lời khuyên không?”

“Đương nhiên là được ạ!”

Trình Trí Viễn chỉ chỉ đầu mình, “Hãy dùng đầu óc, đừng dùng thể lực mà kiếm tiền. Một người muốn thành công, điều đầu tiên cần biết đó là phải cố gắng phát huy sở trường, tận lực tránh xa sở đoản. Em cảm thấy thứ quý giá nhất của con người là gì?”

Nhan Hiểu Thần suy nghĩ, nói: “Là sinh mạng!”

“Đúng vậy, là sinh mạng, cũng chính là thời gian! Hãy tin tôi, ở tuổi của em bây giờ, tiền không phải là quan trọng nhất! Quan trọng nhất là phải biết cách sử dụng thời gian của mình. Em ở đại học bốn năm đã học làm thế nào để kinh doanh tài sản, quản lý tài phú, trên thực tế, tài sản và tài phú lớn nhất của con người chính là thời gian, nếu em có thể kinh doanh và quản lý tốt loại tài sản hay tài phú này, đừng nói sẽ có bánh mì hay sữa để ăn, mà đến Kim Cương Bảo Mã (BMW) (2) cũng sẽ có!”

(2) BMW (Bayerische Motoren Werke AG – Các nhà máy động cơ Bayern) là một công ty sản xuất xe hơi và xe máy quan trọng của Đức. Thương hiệu ô tô của BMW nổi tiếng thế giới bởi sự sang trọng, thiết kế thể thao, khả năng vận hành cao. (Chỗ này Trình Trí Viễn ẩn dụ kim cương bảo mã là chiếc xe hơi BMW ^.^)

Nhan Hiểu Thần không nhịn được xì một tiếng nở nụ cười. Trình Trí Viễn nhìn cô xem xét, Nhan Hiểu Thần vội nói: “Anh nói rất có đạo lý.”

Hai người đi đến khu ký túc xá, Nhan Hiểu Thần nói: “Tôi ở lầu ba.”

Lên lầu, Nhan Hiểu Thần dùng chìa khóa mở cửa: “Đến rồi ạ, hành lý anh đặt ở bên cạnh bàn đèn tôi là được.” Cửa sổ một thời gian dài không mở, trong phòng có mùi hơi lạ, Nhan Hiểu Thần vội vàng mở cửa sổ và cửa ban công.

Trình Trí Viễn buông hành lý xuống, nói: “Công việc tại quán Bar tạm thời em có thể tiếp tục, nhưng không cần phải làm những việc không giúp ích gì cho sự phát triển sự nghiệp tương lai của mình. Tranh thủ trước lúc khai giảng hãy chuẩn bị thật tốt, cố gắng đi tìm việc ở một số công ty nhận sinh viên thực tập, những công việc như vậy mới có thể giúp em phát huy sở trường, lại có thể giúp em ở hiện tại và tương lai.”

Nhan Hiểu Thần đứng bên cửa sổ, nhíu mày trầm mặc.

Trình Trí Viễn nghĩ rằng cô không tán thành lời đề nghị của anh ta, mỉm cười tự giễu, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Tôi thật sự suy nghĩ nhiều rồi, có lẽ lời của tôi sẽ không đúng, nói chung hoàn cảnh mỗi người mỗi khác, em thấy có ích thì nghe vậy! Tôi đi trước, có gì thì liên hệ qua điện thoại.”

Nhan Hiểu Thần vội vàng đuổi theo, gọi: “Trình Trí Viễn!”

Trình Trí Viễn quay người lại, mỉm cười nhìn cô. Nhan Hiểu Thần muốn thể hiện lòng cảm kích, nhưng thật sự không giỏi dùng từ ngữ để diễn đạt, chỉ có thể nói: “Cám ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh! Kỳ thật tôi vốn có kế hoạch qua tết âm lịch sẽ vừa tiếp tục cố gắng tìm việc làm, vừa tranh thủ kiếm thêm cơ hội thực tập. Nhưng tiền mặt lại đột nhiên xảy ra chút vấn đề, làm cho tôi muốn thay đổi dự định, nhưng mà bây giờ tôi đã quyết định giữ nguyên kế hoạch. Tiền anh cho tôi mượn có thể từ từ trả được không?”

Ý cười trên môi của Trình Trí Viễn càng tăng lên, giọng nói đều lộ ra sự vui thích: “Được chứ! Tôi có thể thu tiền lời, em từ từ trả cho tôi thêm vài phần, tôi sẽ từ từ tính em thêm vài bữa cơm.”

Nhan Hiểu Thần gật đầu thật mạnh, “Được ạ!”

Trình Trí Viễn dùng tay ra vẻ đang gọi điện thoại nói, “Tôi đi đây, có gì gọi điện thoại cho tôi.” Anh ta cười xoay lưng, bước nhanh chóng xuống lầu.

Nhan Hiểu Thần nhìn bóng lưng anh ta, trong lòng lại thầm nói một lần nữa “Cám ơn anh.”

Lúc quét dọn phòng ký túc xá Nhan Hiểu Thần phát hiện cô không phải là người duy nhất trở về đây, phòng kế bên cũng đã có bạn về rồi.

Không bao lâu sau, các sinh viên đều lục tục trở về trường, đặc biệt là những bạn chưa tìm được việc làm đều lựa chọn trước tiên là trở về. Kỳ nghỉ tết âm lịch vừa kết thúc, những người phụ trách chuyên ngành của các công ty lớn cũng vừa nghỉ phép xong, trong khoảng thời gian này sẽ không có các buổi thông báo tuyển dụng, cũng càng không có phỏng vấn, nhưng do áp lực nghề nghiệp ở trước mắt, mọi người cảm thấy thà rằng về trường nhàn tản, còn hơn đối mặt với gia đình.

Thẩm Hầu vốn dự định trước hết trở về trường, thậm chí đã lên kế hoạch sẽ về cùng ngày với Nhan Hiểu Thần, nhưng cũng bởi vì ba mẹ, nên hắn không thể không thay đổi kế hoạch. Mừng năm hôm đó, ba mẹ hắn đã nghiêm túc thảo luận với hắn chuyện tương lai, về việc có nên cho hắn đi học ở nước ngoài hay không. Hắn và mẹ có quan điểm khác nhau nên xảy ra tranh cãi, mẹ hắn muốn hắn xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, hắn lại cảm thấy như vậy là lãng phí thời gian, hai mẹ con không ai chịu nhường ai, cuối cùng ba hắn phải

ra mặt dần xấp. Ông bảo Thẩm Hầu cùng mẹ trước tiên đi Mỹ một chuyến, đến vài trường đại học xem qua, rồi sau đó hai mẹ con tự nghiêm túc suy xét lại một lần nữa quyết định của mình.

Vậy là đến trước hôm khai giảng một ngày, Thẩm Hầu mới trở lại trường học.

Hắn đem cất hành lý xong xuôi, liền gọi điện cho Nhan Hiểu Thần, cô vui vẻ hỏi: “Cậu về rồi à?” Lúc Thẩm Hầu đi rất vội vàng, chỉ nhắn tin cho cô nói là muốn đưa mẹ đi nước ngoài du lịch, cô cũng không có ý hỏi nhiều, nên không biết hắn khi nào thì về.

Thẩm Hầu nghe được giọng của cô, nhin không được cười rộ lên, “Mình về trường rồi, cậu đang ở đâu vậy?”

“Phòng vi tính.”

“Làm gì ở đó?”

“Viết hồ sơ xin việc thực tập.”

“Buổi tối cậu có đi làm thêm không? Có thời gian nói chuyện ăn cơm không?”

Nhan Hiểu Thần lập tức trả lời: “Không cần làm thêm, có thời gian.”

“Mình đến phòng máy tìm cậu.”

Nhan Hiểu Thần vội vàng lưu lại tài liệu đang làm trên máy, thu dọn túi xách, chạy xuống lầu. Bên ngoài dãy phòng học, dòng người rộn ràng, náo nhiệt qua lại không ngừng, nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn nhìn thấy Thẩm Hầu. Tuy rằng đã là đầu mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn chưa thực sự ấm áp, có rất nhiều người vẫn còn mặc áo lông và áo bành tô, Thẩm Hầu bởi vì sức khỏe tốt, từ trước đến giờ không sợ lạnh, ăn mặc luôn ít hơn người khác. Ánh mặt trời đã ngã về phía tây, xuyên qua mấy ngọn cây, hắt bóng mát xuống sân trường, hắn trên người mặc áo len màu trắng, quần bò màu xanh, cưỡi xe đạp, hét to giọng mà đến, ánh sáng trên người hắn tỏa ra, cả người nhẹ nhàng thanh thoát mà sạch sẽ, giống như đám tùng bách vững vàng xanh mướt sau cơn mưa, hơn nữa, hắn đang ở cái tuổi vốn mang trên người tinh thần phấn chấn tươi trẻ, khiến cho Nhan Hiểu Thần nhin không được mà có chút lóa mắt mê mẩn.

Thẩm Hầu đang ở giữa dòng người, lao vút đến trước mặt Nhan Hiểu Thần. Một chân của hắn chống xuống đất, một chân vẫn để ở bàn đạp, thân thể hơi nghiêng về phía Nhan Hiểu Thần, cười nhìn cô. Hai người không gặp nhau mới có hai tuần, không biết vì sao lại giống như rất lâu rồi chưa gặp mặt, trong lòng tràn đầy vui sướng, gần như là tham lam nhìn ngắm đối phương.

Mặt Nhan Hiểu Thần từ từ ửng đỏ, mi mắt hướng xuống dưới, che giấu nói: “Đi căng tin ăn cơm à?”

Thẩm Hầu cười hất hất đầu, nói: “Lên xe!”

Nhan Hiểu Thần ngồi vào chỗ phía sau xe, Thẩm Hầu dùng chân trên bàn đạp, đạp xe rời khỏi.

Hắn không đi căng tin mà đi lòng vòng, tìm đến chỗ ít người cưỡi xe đạp chậm rì rì. Nhan Hiểu Thần cũng không để ý có đi ăn cơm hay không nữa, ngọt ngào bối rối ngồi phía sau.

Thẩm Hầu hỏi: “Mấy ngày nay cậu thế nào?”

“Tốt vô cùng, còn cậu? Chơi ở nước ngoài có vui không?”

Thẩm Hầu nhớ đến ý định cố chấp của mẹ liền thấy phiền lòng, không muốn nói thêm, thuận miệng trả lời: “Cứ cho là vui đi!”

Nhan Hiểu Thần cảm giác được tâm trạng của hắn không được tốt lắm, lại không biết là mình đã nói sai gì, nên chỉ có thể im lặng.

Thẩm Hầu hỏi: “Tại sao không nói chuyện? Cậu đang nghĩ gì thế?”

Nhan Hiểu Thần nhẹ giọng nói: “Đang nghĩ về cậu. Tâm trạng của cậu hình như không được tốt?”

Lời nói của Nhan Hiểu Thần giống như một cốc nước lạnh giữa ngày hè nóng nực, khiến tâm tình bức bối của Thẩm Hầu lập tức dịu mát, hắn đột nhiên cảm thấy sự cố chấp của mẹ quả thật chẳng đáng là gì, cùng lắm hắn bỏ thêm chút thời gian để thuyết phục bà ấy, dù sao hắn cũng là quý tử độc nhất, bà ấy thế nào rồi

cũng phải nghe theo hần thôi. Thẩm Hầu kéo dài thanh âm, cười cợt nói: “Nghĩ...đến...mình?! Nghĩ nhiều không?”

Nhan Hiểu Thần đập bộp vào lưng Thẩm Hầu, “Cậu biết rõ là mình không có ý đó mà!”

Thẩm Hầu “ai da” một tiếng, đột nhiên dừng xe lại, Nhan Hiểu Thần đang ngồi không vững, liền bị chúi nhủi về phía trước, “oái” một tiếng sợ hãi, theo bản năng dùng tay nắm bừa cái gì đó, đúng lúc Thẩm Hầu sợ cô ngã, hần nhào đến định đỡ, Nhan Hiểu Thần vừa vặn nắm gọn bàn tay của hần.

Thẩm Hầu vững vàng đỡ lấy cô, cố ý nhìn chằm chằm vào bàn tay của cô đang nắm chặt tay hần, cười đến độ khó ưả nói: “Cậu chủ động như vậy, làm sao mình không nghĩ gì đây?”

“Mình sợ sẩy chân, không cẩn thận...” Nhan Hiểu Thần nhảy xuống xe, muốn buông tay, Thẩm Hầu lại gắt gao nắm chặt tay cô, không nói một lời, cười híp mắt nhìn cô, Nhan Hiểu Thần đỏ mặt, tim đập nhanh, cúi đầu, không nói được tiếng nào.

Thẩm Hầu xấp lại gần thêm một chút, nhẹ giọng nói: “Mình nói sai sao? Cậu như vậy không phải là ‘Khiêm khiêm quân tử (3), thực nữ hảo cầu’ à?”

(3) tức là nam nhân khiêm tốn, giữ lễ nghĩa.

Thẩm Hầu đang rất hứng thú chờ xem Nhan Hiểu Thần sẽ phản ứng thế nào, nhưng hần không ngờ tính tình của Nhan Hiểu Thần lại giống như cái lò xo, gặp chuyện bị ép đến bước đường cùng, thì trước tiên sẽ nhẫn nhịn, nếu bị ép quá mức sẽ hung hăng bật ngược lại. Nhan Hiểu Thần đỏ mặt ngẩng đầu lên, cười nói: “Đúng là có ‘Thực nữ hảo cầu’, nhưng không phải là ‘Khiêm khiêm quân tử’, mà là kẻ vô lại không biết xấu hổ!” Thừa lúc Thẩm Hầu đang ngẩn ngơ, Nhan Hiểu Thần dùng sức kéo tay mình ra, nhanh chóng nhảy tránh xa vài bước, làm bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Thẩm Hầu da mặt cũng thật dày, đem xe dừng lại một chỗ, đi đến gần bên Nhan Hiểu Thần, tiếp tục không biết xấu hổ khiêm tốn hỏi Nhan Hiểu Thần: “Mình là kẻ vô lại không biết xấu hổ à?”

Nhan Hiểu Thần là không nhịn được nữa, đỏ khóc đỏ cười nói: “Nếu so da mặt với cậu, quả thật mình không sánh bằng! Thẩm đại gia, ngài tha cho tôi đi!”

Thẩm Hầu nửa thật nửa giả nói: “Cậu thừa nhận đang rất ham muốn mình đi, mình tạm tha cho cậu!”

“Được được được! Mình đang rất ham muốn cậu đó!”

“Ham muốn như thế nào?”

“Hầu ca, giống như yêu tinh muốn ăn thịt Đường tăng vậy, cậu hài lòng chưa?”

Thẩm Hầu buồn cười, gõ vào trán Nhan Hiểu Thần một cái, “Tiểu tham tiền, tối hôm nay phạt cậu mời mình ăn món xào.”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy được thoát khỏi đề tài này, không chút do dự đáp ứng ngay, “Được, cậu muốn ăn gì?”

Hai người đang bàn tính xem tối nay ăn gì, thì di động của Nhan Hiểu Thần vang lên.

Nhan Hiểu Thần cầm điện thoại, nhìn vào biểu tượng Lưu Hân Huy đang gọi, cô có chút buồn bực ấn nút nghe.

“A lô?”

Lưu Hân Huy cao hứng phấn chấn nói: “Cậu đi ăn cơm căng tin chưa?”

“Mình chưa đi, cậu muốn mình mua cơm gìum à?”

“Không phải, cậu về nhanh lên, tối hôm nay Ngụy Đồng mời chúng ta ra ngoài ăn.”

Nhan Hiểu Thần sững sốt, liền hiểu ra ngay, vui mừng hỏi: “Ngụy Đồng thi đậu nghiên cứu sinh rồi à?”

Nghe tiếng Ngụy Đồng bên kia ồn ào: “Chỉ là qua môn viết thôi, chưa có thi vấn đáp!”

Lưu Hân Huy không khách khí nói lớn tiếng: “Được, được, Ngụy Đồng! Đừng có làm bộ khiêm tốn! Mấy giáo viên vẫn đáp toàn là người của khoa mình, cậu đều quen biết, làm sao thi không qua được? Hiểu Thần, nhanh lên nhé! Chờ cậu đó!”

Nhan Hiểu Thần dùng tay che điện thoại, vẻ mặt xin lỗi nhìn Thẩm Hân, nhỏ giọng nói: “Phòng mình muốn cùng ra ngoài ăn tối, chúc mừng Ngụy Đồng thi đậu.”

Thẩm Hân liếc nhìn cô, cười nói: “Mình là người keo kiệt như vậy à? Sắp tốt nghiệp rồi, bạn bè đều muốn tụ tập, đi một lần sợ thiếu một lần, hai chúng ta thời gian ăn cơm với nhau còn nhiều mà! Đi, mình đưa cậu về.”

Nhan Hiểu Thần yên tâm, cười nói với Lưu Hân Huy: “Mình về ngay đây.”

Cô cúp điện thoại, nhảy lên xe đạp, đột nhiên phát hiện câu nói của Thẩm Hân vừa rồi có điều không đúng. Ngụy Đồng, Lưu Hân Huy là bạn học của cô, Thẩm Hân cũng là bạn học của cô, vì sao cô cùng bọn Ngụy Đồng tụ tập một lần thì sợ thiếu một lần, nhưng cùng hân thì có nhiều cơ hội?

Nhan Hiểu Thần muốn hỏi Thẩm Hân là có ý gì, nhưng Thẩm Hân một bên thì đạp xe đạp chạy như bay, một bên thì vô tư ngâm nga hát mấy câu, hiển nhiên là hoàn toàn quên mất vừa rồi mình đã nói cái gì, Nhan Hiểu Thần rối trí nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ cho đến dưới lầu của ký túc xá vẫn chưa nghĩ ra kết quả.

Thẩm Hân cười phát phát tay, hí hửng rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần chỉ có thể tự nói với mình, hân chắc chắn là chẳng có ý gì, chỉ là một câu nói khách sáo thôi! Nhan Hiểu Thần đẩy cửa phòng thì nhận ra Ngụy Đồng cùng các bạn đang hưng phấn tán chuyện, trông thấy cô, lập tức hỏi: “Ăn lẩu nhé, được không?”

Nhan Hiểu Thần đặt túi xách xuống, giơ hai tay lên nói: “Tán thành cả hai tay!”

Lưu Hân Huy nói: “OK, toàn phiếu thông qua, đi ăn lẩu thôi.”

Bốn người đi đến một quán lẩu gần trường, gọi ngay món lẩu Uyên Ương (4), do Ngụy Đồng kịch liệt yêu cầu, có người còn muốn một chai bia lạnh.

(4) Lẩu Uyên Ương có nguồn gốc từ Trùng Khánh, điểm đặc biệt là kết hợp hai loại nước lèo cùng một nồi, nhờ ở giữa nồi có một vách ngăn. Thường lẩu Uyên Ương có hai loại nước lèo màu đỏ và màu trắng, như vậy có thể ăn cùng một lúc nước lèo cay và không cay. Lẩu có nhiều hương vị có thể dùng với thịt hoặc rau. Bây giờ nó đã phổ biến ở nhiều nơi. (wiki baike)

Rót đầy rượu, bốn cô bạn cụng ly, Nhan Hiểu Thần ba người cùng hướng về Ngụy Đồng nói: “Chúc mừng!”

Ngụy Đồng vui sướng nói: “Cùng vui vẻ!”

Bốn cô gái vừa ăn vừa nói chuyện, Nhan Hiểu Thần mới nghe ra trong ngành học có ba bạn khác cùng lớp nghiên cứu sinh đều không đậu, khó trách người có nhiều mối quan hệ tốt như Ngụy Đồng lại chỉ muốn ăn mừng với bạn cùng phòng thôi.

Một năm vất vả rốt cuộc cũng đạt được kết quả tốt, Ngụy Đồng vô cùng vui vẻ, cô cầm lấy bình rượu nói với Nhan Hiểu Thần, “Hiểu Thần, mình có thể thi đậu, thứ nhất muốn cảm ơn chính mình, thứ hai là muốn cảm ơn cậu.”

Nhan Hiểu Thần sáng khoái giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn ly.

Lưu Hân Huy nghe không hiểu, lớn tiếng hỏi: “Vì sao lại muốn cảm ơn Hiểu Thần?”

Ngô Thiển Thiển tỏ vẻ như hiểu rõ mọi chuyện, im lặng không lên tiếng, chỉ mỉm cười.

Ngụy Đồng nói: “Mọi chuyện đã xong rồi, mình cũng không muốn giấu các cậu, các cậu giữ bí mật giùm mình vậy.”

Lưu Hân Huy lập tức nói: “Mình không nói với ai đâu!”

“Mình thì nghiên cứu sinh của khoa chúng ta, giáo sư ra đề có nhiều tài liệu đã dạy qua các giáo viên đang dạy tại mình. Từ năm nhất đại học đến giờ, Hiểu Thần chưa nghỉ một tiết nào, các cậu chắc phải biết là

Hiếu Thần ghi chép kỹ càng ra sao rồi. Đến năm thứ ba đại học mình quyết định thi nghiên cứu sinh, liền đi hỏi mượn Hiếu Thần tài liệu, lúc đó mình rất có quyết tâm, khiến cho Hiếu Thần đồng ý, mặc kệ có ai tới hỏi mượn cậu ấy đều không cho, nói là đã vứt đi hết rồi. Vì việc này, Hiếu Thần đã đắc tội với một vài bạn.”

Lưu Hân Huy giật mình nhìn Ngụy Đồng, ngạc nhiên nói: “Thật không ngờ là Ngụy Đồng cùng hội với ‘cạnh tranh bất chính’ nha.”

Ngụy Đồng có chút xấu hổ, ngượng ngùng cười gượng, “Không có cách khác, ai cũng có tư tâm hết !”

Ngô Thiển Thiển khẽ cười nói: “Lũng đoạn nhân tài, cạnh tranh bất chính, đều là thể hiện thực lực thôi.”

Lưu Hân Huy lập tức hiểu ra, vội vàng cười nói: “Đúng! Cạnh lỵ!”

Bốn cô bạn ăn uống đến hơn chín giờ tối, đến lúc quán gần đóng cửa mới cùng nhau tính tiền ra về.

Khách bộ hành trên đường đã không còn nhiều, bốn người kéo tay, cặp kè với nhau. Đầu tiên là Ngụy Đồng nhỏ giọng ngân nga, dần dần bốn cô gái cùng nhau hát bài hát “Đôi cánh vô hình” (5). Tiếng ca của những thiếu nữ trẻ tuổi thanh thoát dễ nghe, phiêu lãng trong đêm đen giá lạnh đầu mùa xuân, dường như cái rét buốt kia cũng vì bọn họ mà bớt đi sự khắc nghiệt.

(5) Tên tiếng Hoa: do Trương Thiều Hàm (Angela Zhang) thể hiện, đại ý nói về sự kiên cường.

Mỗi một lần

Tự mình không thể kiên cường

Mỗi một lần

Bị tổn thương không thể khóc được

Ta biết

Ta vẫn có đôi cánh vô hình

Giúp ta

Bay qua tuyệt vọng

Đừng nghĩ rằng bọn họ có ánh mặt trời tuyệt đẹp.

Mỗi ngày ta đã thấy hoàng hôn cũng có sắc thái riêng.

Ta biết

Ta vẫn có đôi cánh vô hình

Mang ta bay lên

Cho ta hi vọng

Rồi sẽ thấy được mọi giấc mơ đều nở hoa

Đuổi theo tiếng hát thanh xuân nhiều âm sắc.

Cuối cùng ta sẽ được bay lượn

Nhìn khắp mọi nơi mà không hề sợ hãi

Cùng với gió phiêu du thật xa.

... ..

Học kỳ cuối cùng của năm thứ tư đại học không có môn học bắt buộc, chỉ có luận văn tốt nghiệp, cho nên không cần phải đến lớp, chỉ cần tìm một giáo sư hướng dẫn làm luận văn, trước khi học kỳ đầu kết thúc, phải có đề tài để làm. Mặt khác, đã học đến năm cuối rồi, cho dù sinh viên viết ít hay viết nhiều, chỉ cần là có viết, giáo sư nhất định sẽ thương tình các bạn nôn nóng muốn tốt nghiệp mà cho điểm nhẹ tay. Như

vậy cũng có nghĩa là, học kỳ này không phải đi học, cũng không phải lo làm luận văn, đối với mấy đứa sắp tốt nghiệp mà nói, nhiệm vụ duy nhất chính là tìm việc làm.

Nếu học xong học kỳ đầu mà đã quyết định đi làm, lại không có hứng thú đi thực tập, sinh viên có thể tìm ngay đến các giáo sư làm luận văn thật tốt, sau đó có thể tốt nghiệp. Trong khoa đã có nhiều bạn làm vậy, nán lại sau học kỳ vài tuần, tìm giáo sư hướng dẫn, sau đó ra đi, tính toán đi du lịch xuyên bắc nam, hưởng thụ sự tự do đời sinh viên lần cuối cùng. Lưu Hân Huy cũng đã đi, nhưng cô không phải đi hưởng thụ tự do, mà là về nhà, ba mẹ cô đã chuẩn bị cho cô một chỗ thực tập, giúp cô nhanh chóng hòa nhập xã hội.

Ngụy Đồng muốn học tiếp lên nghiên cứu sinh, dĩ nhiên luận văn tốt nghiệp không thể qua loa cho xong, cô quyết định vừa chuẩn bị luận văn thật tốt, vừa tìm một công việc thực tập để làm, nói chung “money” vẫn là quan trọng nhất.

Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiển Thiển vẫn còn đang trong trận chiến tìm việc làm, thi viết hết lần này đến lần khác, phỏng vấn hết vòng này qua vòng khác, giờ đây, mỗi người đều đã trải qua lần này đến lần khác chịu đựng mất mặt, kinh nghiệm phỏng vấn đều đã dày công tôi luyện, tinh thần ngày càng vững vàng như thép, phía trước là hi vọng, dưới chân là tuyệt vọng, ánh mắt có thể nhìn thấy hi vọng, nhưng đều cảm thấy rằng, mỗi một ý nghĩ chợt lóe lên đều có thể trở thành tuyệt vọng.

Cuối tuần Nhan Hiểu Thần đến văn phòng của Trình Trí Viễn luyện tập tiếng Anh, cô cảm thấy có chút khấn trương.

Trình Trí Viễn hỏi: “Buổi phỏng vấn cuối tuần này quan trọng lắm à?”

“Là công ty luôn mơ ước, đến vòng phỏng vấn cuối cùng rồi.”

“Là công ty nào?” Lần trước Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn đã trao đổi với nhau về những công ty cần xin vào.

“MG.” (1)

(1) MG Car Company Limited là một công ty sản xuất xe hơi thể thao của Anh, được thành lập vào năm 1920, tiền thân là chi nhánh con của công ty WR Morris chuyên bán lẻ và cung cấp dịch vụ kinh doanh. MG nổi tiếng với loại xe thể thao có hai ghế ngồi dạng mở (two-seats open), MG còn kinh doanh quán rượu và coupe (xe hơi thông thường có hai cửa và mái cố định). MG là tên viết tắt của Morris Garages. Sau đó MG qua nhiều lần đổi chủ. Đến đầu năm 2000, MG trở thành một phần của MG Rover Group là tập đoàn được tiếp quản và mua lại bởi một doanh nghiệp Trung Quốc, Nanjing Automobile Group, có tổng tài sản khoảng 53 triệu bảng Anh. MG sản xuất trở lại vào năm 2007 ở Trung Quốc, và sản xuất rất hạn chế ở MG Motor tại Anh.

Trình Trí Viễn khen ngợi nói: “Công ty tốt đó, khi tôi vừa tốt nghiệp đại học đã sang New York làm việc ở tổng công ty này hai năm.”

Hai mắt của Nhan Hiểu Thần lập tức lóe sáng, hâm mộ nhìn Trình Trí Viễn, “Anh có điều gì tâm đắc truyền đạt cho tôi không?”

Trình Trí Viễn lắc đầu, “Không có, nền tảng kinh nghiệm của các giám khảo không giống nhau, sở thích cũng không nắm được.”

Nhan Hiểu Thần thất vọng thở dài.

Trình Trí Viễn cười nói: “Tôi không biết người khác sẽ chọn nhân viên như thế nào, nhưng nếu là giám khảo phỏng vấn, tôi sẽ chọn em. Em chăm chỉ, thông minh, khát vọng thành công, làm việc không câu nệ, lại nắm chắc chuyên môn, sự nghiệp sẽ tiến xa.”

Nhan Hiểu Thần có chút ngượng ngùng, tự giễu nói: “Anh thật biết nhìn ra những điểm tốt của tôi, cảm ơn anh, nếu anh là giám khảo phỏng vấn thì tốt rồi.”

Trình Trí Viễn cổ vũ cô, “Em đã làm rất tốt, chỉ cần chân thật biểu hiện chính mình là được.”

Có lẽ nhờ có Trình Trí Viễn cổ vũ mà buổi phỏng vấn hôm đó Nhan Hiểu Thần cảm thấy tâm trạng cực kỳ tốt, đối mặt với quyết định vận mệnh trong tay quản lý MG, cô vẫn như vậy, thể hiện giống như cùng với

Trình Trí Viễn trao đổi, bình tĩnh chân thành trả lời từng câu hỏi một.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, trở lại ký túc xá, Ngụy Đồng hỏi cô: “Thế nào rồi?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Mình đã cố gắng hết sức rồi, tự mình cảm thấy biểu hiện không tệ lắm, nếu có thất bại thì coi như tiếp thu thêm một lần nữa.”

Ngụy Đồng nói: “Thiên Thiên về trước cậu, mình cũng có hỏi, cậu ấy nói quyền quyết định vận mệnh của mình nằm trong tay người khác, nghĩ nhiều cũng vô ích, thà không nghĩ còn hơn.”

Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiên Thiên cùng nhau tiến đến vòng phỏng vấn cuối cùng của MG, hai người trước giờ không bàn đến chuyện này, cho dù đi cùng một công ty phỏng vấn nhưng là đường ai nấy đi.

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Cậu ấy nói rất đúng.”

Ngụy Đồng bĩu môi, giễu cợt nói: “Đúng ở chỗ nào? Cậu ấy chính là không muốn nói sự thật, dùng mấy lời linh tinh gà chó cho có lệ thôi. Từ đầu tới cuối, cậu chưa từng nghe qua cậu ấy chuẩn bị phỏng vấn như thế nào, vậy mà cậu ấy lại dò hỏi mình cuối tuần cậu đi đâu, còn nói mỗi lần cậu trở về đều sẽ cẩn thận chỉnh sửa sơ yếu lý lịch, quả thật là đã có cao thủ có chuyên môn chỉ đạo cậu tìm việc làm.”

Ở cùng một phòng, chẳng có gì là riêng tư cả, Ngô Thiên Thiên cẩn thận để ý cô mỗi cuối tuần đi gặp Trình Trí Viễn cũng không phải chuyện lạ, Nhan Hiểu Thần cười nói: “Thiên Thiên rất lợi hại. Mình cuối tuần đi gặp một người đồng hương, anh ta rất tốt, cũng làm ngành tài chính, thấy mình vì tìm việc làm mà cả ngày ủ rũ, đúng là đã hướng dẫn mình làm sơ yếu lý lịch và phỏng vấn.”

Ngụy Đồng không phải không thừa nhận Ngô Thiên Thiên thận trọng thông minh, nhưng lại thấy cô ta quá nhỏ nhen, nhận ra đây không phải là chuyện tốt, nói: “Lần sau nếu cậu có viết thư xin việc và hồ sơ lý lịch thì hãy chú ý tiêu hủy đi nhé.” Nhan Hiểu Thần không hiểu nhìn Ngụy Đồng, “Mình xé xong rồi mới ném mà!”

Ngụy Đồng muốn nói lại thôi, do dự một thoáng, cuối cùng đến gần Nhan Hiểu Thần nói nhỏ, “Lần sau có viết thứ gì quan trọng, nên xé nát đi rồi hãy bỏ, cũng đừng cho vào thùng rác phòng mình. Mấy ngày trước, mình vô tình bắt gặp Thiên Thiên đang xem mấy tờ giấy vụn, cậu ấy nhìn thấy mình lập tức lúng túng, liền lấy giấy che lại, mình cũng không muốn đến gần nhìn kỹ, có lẽ do mình suy nghĩ nhiều, nhưng mà mình cảm thấy cậu ấy đi lượm lại mấy tờ sơ yếu lý lịch của cậu.”

Nhan Hiểu Thần mặt đầy kinh ngạc, thật không dám tin.

Ngụy Đồng thở dài, “Toàn là bạn bè cùng phòng cả, cậu coi như mình suy nghĩ nhiều đi!”

Nhan Hiểu Thần gật đầu, “Mình hiểu rồi, cảm ơn cậu.”

Cuối tháng 3, Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiên Thiên cùng lúc nhận được thư thông báo tuyển dụng của MG, đồng thời công ty còn gửi email hoan nghênh các cô trước khi tốt nghiệp đến công ty thực tập, lương mỗi tháng trừ thuế không ít hơn 5000 đồng.

Công ty cho các cô ba lần suy nghĩ để ra quyết định, Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiên Thiên không chút do dự trước tiên đã đồng ý.

Kiểm tra sức khỏe xong thì đến công ty ký hợp đồng, hôm đó Ngô Thiên Thiên chủ động đề nghị cô đi cùng, Nhan Hiểu Thần đồng ý.

Hai người tuân theo quy định thực hiện từng bước một quá trình đăng ký vào công ty, sau khi ký tên các tư liệu cá nhân, từ cao ốc MG đi ra, Nhan Hiểu Thần cảm thấy có một cảm giác hưng phấn khác thường, Ngô Thiên Thiên cũng có cảm giác giống như vậy, cười nói với Nhan Hiểu Thần: “Cuối cùng cũng đã ký tên vào khế ước bán thân rồi, trước khi thực tập, chúng ta chọn ngày mời Ngụy Đồng đi ăn ngon một bữa đi!”

Nhan Hiểu Thần cũng đang có ý này, lập tức trả lời, “Được đó!”

Hai người trở lại ký túc xá, Ngô Thiên Thiên cất xong hợp đồng, gọi điện thoại, thay quần áo, lập tức đi ra ngoài.

Nhan Hiểu Thần ngồi trước bàn học, tự hỏi việc vui vẻ đầu tiên cô sẽ thông báo cho ai biết đây.

Lúc cô vừa nhận được thư thông báo tuyển dụng, Thẩm Hân đã biết, ngoài hẳn ra, cô không nói với bất kỳ ai, cho đến hôm nay đã ký xong hợp đồng, mọi chuyện đã thật sự được xác định, cũng là lúc cô nên thông báo cho bạn bè và gia đình.

Nhan Hiểu Thần muốn gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn, lại sợ anh ta đang bận, suy nghĩ một lúc, đành lựa chọn nhắn tin, “Thứ hai tôi đã nhận được yêu cầu đi làm, hôm nay cũng vừa ký xong hợp đồng vào MG, thứ hai tới sẽ bắt đầu thực tập, chờ khi nào tôi nhận được tháng lương đầu tiên sẽ mời anh ăn cơm. Trong khoảng thời gian này, rất cảm ơn anh!”

Rất nhanh sau đó tin nhắn của Trình Trí Viễn đã đến, “Chúc mừng em, thật sự rất vui. Tôi không khách sáo nữa, chờ ăn mừng thật lớn!”

Nhan Hiểu Thần cười nhắn tin trả lời: “Được ạ!”

Nhan Hiểu Thần nhắn tin ẹ: “Con đã có việc làm rồi, sức khỏe rất tốt.”

Mặc dù biết mẹ sẽ không nhắn tin trả lời, nhưng cô vẫn như trước cảm di động, ngồi ở bàn lẳng lặng chờ. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, lòng cô tràn đầy vui sướng, nhưng lại là “Thẩm Hân” đang gọi. Cũng không thể nói là thất vọng, nói chung thì nhận được điện thoại của Thẩm Hân, cô cũng rất vui, nhưng mà hai loại vui sướng này không giống nhau.

Nhan Hiểu Thần nhắn phim ‘call’, “A lô?”

“Là mình! Vừa đụng mặt với Ngô Thiển Thiển trước cổng trường, cậu về rồi à? Mọi việc thuận lợi chứ?”

“Rất thuận lợi.”

“Chúc mừng, chúc mừng! Cậu đang ở đâu?”

“Ký túc xá.”

“Đây là lần đầu tiên cậu ký hợp đồng đi làm, coi như công bằng với công sức bỏ ra, có muốn tối nay đi ăn mừng không?”

Nhan Hiểu Thần buồn bực nói: “Mình rất muốn, nhưng tối nay phải đi làm thêm ở quán Bar rồi.”

“Cậu định sau này vẫn làm việc tại quán Bar à? Xin nghỉ một ngày không được sao?”

“Thứ hai tới là bắt đầu đi làm rồi, mình muốn làm cho xong mấy ngày cuối này, cũng định cảm ơn ông chủ ỉnh công việc mấy năm nay.”

“Cậu muốn đi thực tập, chắc sẽ xin nghỉ làm ở quán Bar?”

“Mình định tối nay nói với ông chủ luôn.”

Thẩm Hân không nói linh tinh nữa, lưu loát dứt khoát nói: “Tốt rồi, vậy nhe, mình cúp máy đây.”

“Ừ!” Nhan Hiểu Thần có chút không muốn cúp điện thoại.

Buổi tối, Nhan Hiểu Thần đi đến quán Bar làm việc, nhìn thấy Apple và Yoyo đang rất vui vẻ mà bận rộn, phòng tạp vật dùng để thay đồ chất đầy hoa tươi cùng bong bóng, hôm nay chắc không được yên ổn rồi.

Nhan Hiểu Thần vừa trốn phía sau tủ thay quần áo, vừa hỏi: “Hôm nay có sinh nhật của khách à? Muốn em giúp gì không?”

Apple cùng Yoyo đều không để ý đến Nhan Hiểu Thần, Mary nói: “Screaming Eagle gọi điện thoại cho Yoyo, nhờ em ấy hỗ trợ chuẩn bị một ít hoa tươi và bong bóng, anh ta cùng vài người bạn muốn đến uống rượu.”

Apple sợ Nhan Hiểu Thần không biết Screaming Eagle là ai, khoe khoang nói: “Vị khách Screaming Eagle 1992 của Yoyo là khách hàng đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng của quán Bar Lam Nguyệt, vị khách Heidsieck 1907 của cô chỉ đứng thứ hai thôi đấy.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Tôi có nghe các cô nhắc tới Screaming Eagle rồi, nhưng chưa có cơ hội nhìn thấy người thật, chỉ biết anh ta là khách quen của Yoyo, có quan hệ rất tốt đối với cô ấy.”

Apple hí hửng nói: “Screaming Eagle vừa đẹp trai vừa vui tính, so với người khó dò tâm ý như Heidsieck tuyệt đối tốt hơn nhiều! Đoán chắc tối nay tiền boa cộng với chiết khấu thưởng của Yoyo sẽ bằng với một tháng tiền lương của chúng ta.”

Nhan Hiểu Thần cười nịnh hót nói, “Dáng vẻ của Yoyo so với ngôi sao điện ảnh rất đẹp mắt, kiếm được nhiều tiền hơn chúng ta là chuyện bình thường.”

Apple không ngờ Nhan Hiểu Thần chẳng có chút ghen tị nào, không biết nên nói cái gì tiếp nữa, sắc mặt của Yoyo dịu đi vài phần, nói với Nhan Hiểu Thần một cách không được tự nhiên: “Đợi lát nữa nếu Screaming Eagle mời bạn bè đến đông, tôi sẽ không nhiều lời, nhưng nếu cô giúp tôi tiếp đãi họ, tiền công sẽ không bạc đãi cô đâu.”

“Được thôi!” Nhan Hiểu Thần thay xong đồ làm việc, đi ra khỏi phòng tạp vật.

Bình thường ông chủ không có mặt tại quán, đều là chị Từ trông coi, Nhan Hiểu Thần đem chuyện muốn xin nghỉ việc nói cho chị Từ. Chị Từ biết Nhan Hiểu Thần năm nay tốt nghiệp, đã sớm chuẩn bị tâm lý, nên chỉ quan tâm hỏi han về công việc mới ra sao, làm ở công ty nào. Nhan Hiểu Thần cảm thấy không có gì phải giấu diếm cả, nói cho chị Từ biết, chủ yếu để chị vui. Chị Từ thật tâm chúc mừng Nhan Hiểu Thần, nói rằng: “Vừa đúng lúc mấy ngày nay có người đến tìm việc, quán Bar cũng không phải thiếu người, chiều mai em đến đây, kết toán luôn tiền lương là được.”

Nhan Hiểu Thần không nghĩ là thuận lợi như vậy, cảm ơn chị Từ, sau đó tiếp tục công việc.

Chị Từ âm thầm quan sát Nhan Hiểu Thần, nhận thấy cô vẫn như trước, không nói nhiều, vẫn chăm chỉ làm việc, không một chút nào tỏ ra sắp nghỉ việc mà giả trò trộm cắp hay gian dối điều gì, trong lòng chị thầm khen một tiếng.

Chị Từ nói với William chuyện Nhan Hiểu Thần muốn xin nghỉ, bảo anh ta gọi điện thoại cho người mới tới mai đi làm, William là kẻ to mồm, chỉ một lát sau, chuyện Nhan Hiểu Thần tìm được việc làm lương cao, sắp rời khỏi Lam Nguyệt truyền khắp quán Bar. Hai chị lớn tuổi hơn Nhan Hiểu Thần là Mary và April đã quen cảnh đồng nghiệp làm chung người vào người ra, buồn có vui có, cho nên tâm trạng rất bình thản, cười nói chúc mừng với cô. Trong khi hai kẻ bằng tuổi là Apple và Yoyo thì trong lòng không được thoải mái cho lắm, rõ ràng không cảm thấy Nhan Hiểu Thần giỏi hơn mình, chỉ nhận thấy rằng Nhan Hiểu Thần như “cá chép vượt long môn” ngược lại là cướp đi cơ hội thể hiện của bọn họ.

Đối với loại con gái xét nét hay so bì ghen tị, Nhan Hiểu Thần không ưa gì, nhưng có thể thông cảm, cô xem như không biết, nên làm cái gì thì làm cái đó, chẳng thêm quan tâm đến. Yoyo và Apple nhìn thấy thái độ của Nhan Hiểu Thần lại cảm thấy cô thắng thế thì kinh thường ngạo mạn, trong lòng không được thoải mái, chỉ có thể hy vọng vào Screaming Eagle, sẽ giúp họ vui vẻ, quên đi chuyện bực bội hiện giờ.

Hôm nay không phải cuối tuần, khách quen ở quán Bar không nhiều, Yoyo và Apple khá rảnh rỗi, liên tục nhìn ra ngoài cửa mong đợi, nhưng Screaming Eagle còn chưa đến, hơn chín giờ ngược lại là Trình Trí Viễn bước vào.

Yoyo tỏ ra không vui, William lại rất hưng phấn, nói nhỏ: “Đêm nay vô cùng đặc sắc nha, song hùng tranh bá.” Nhan Hiểu Thần bưng rượu ra cho Trình Trí Viễn, Trình Trí Viễn đưa cho cô một túi quà: “Chúc mừng em!” Nhan Hiểu Thần kinh ngạc một lúc, nói: “Lời chúc mừng của anh tất cả tôi sẽ nhận, nhưng quà thì không cần đâu ạ, chỉ là tìm được việc làm thôi mà.”

Trình Trí Viễn cười nói: “Em cứ mở ra xem đã, rồi quyết định không nhận cũng chẳng muộn.”

Nhan Hiểu Thần mở quà, là một túi kẹo hoa quả đầy màu sắc, rực rỡ như cầu vồng, trông rất đẹp mắt. Tuy hiện nay giá cả tăng cao, nhưng một túi kẹo hoa quả như thế này khẳng định không quá 30 đồng. Trình Trí Viễn nói: “Tìm được một công việc như ý hiển nhiên là chuyện tốt, hãy cùng bạn bè chia sẻ điều ngọt ngào này nhé!” Anh ta lấy ra một viên kẹo, bỏ đi lớp bọc nylon, cho vào miệng, làm một bên má hơi phồng lên, cười híp mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, trong phút chốc anh ta dường như trẻ ra mười tuổi.

Nhan Hiểu Thần bị tinh thần thoải mái hoạt bát của anh ta ảnh hưởng, cũng chọn một viên kẹo cho vào miệng, “Cảm ơn anh.” Cô cầm túi kẹo, đem chia cho William và mọi người dùng, một lát sau, mỗi người trừ Yoyo và Apple, miệng đều ngậm một viên kẹo. Có lẽ do thời thơ ấu, mỗi người đều có ký ức về hương vị

ngọt ngào của kẹo, khi nếm qua cảm giác trong khoang miệng tràn ngập hương vị thân quen, khiến ai nấy đều nhin không được mà khẽ mỉm cười.

Nhan Hiểu Thần có chút hoảng hốt, cô không nhớ rõ mình đã bao lâu rồi không ăn kẹo nhân trái cây. Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn rất thích đồ ngọt, vì một thỏi chocolate cô đã phải nài nỉ ba rất lâu, nhưng từ khi ông ra đi, cô đã không còn ăn nữa, thật ra căn bản cô đã quên trên thế giới còn có thứ ngọt ngào này.

Nhan Hiểu Thần mang đến một cốc rượu Gin (2) đá, đưa cho Trình Trí Viễn.

(2) Rượu Gin là một loại rượu mạnh có nguồn gốc chủ yếu từ quả cây bách xù – Juniper Berry, nó là một trong những loại rượu phổ biến, có phạm vi phân bố rộng rãi nhất trong các loại rượu mạnh. Rượu Gin có các sản phẩm với nguồn gốc khác nhau, kiểu dáng và hương vị đa dạng, tất cả đều sử dụng cây bách xù làm thành phần chính.

Trình Trí Viễn nói: “Tôi không nhớ là mình có gọi loại rượu này.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Tôi mời anh.”

Trình Trí Viễn nhướn mày cười, cầm ly rượu lên, “Cảm ơn em!”

Đột nhiên, Apple kích động gọi lớn: “Yoyo, anh ta đến! Screaming Eagle đến!”

Trong quán Bar đang rất yên tĩnh, khách uống rượu thì ít, chỉ có âm nhạc êm dịu nhẹ nhàng, tiếng gọi hưng phấn của Apple không chỉ khiến Yoyo lập tức ngẩng đầu nhìn ra cửa, mà còn làm cho khách trong quán đều ngược lên nhìn ngó xung quanh. Apple ngược ngược nhìn chị Từ cười trừ, chị Từ nhận thấy không có vị khách nào không hài lòng một nữ nhân viên quá lỗ mãng xúc động, nên cũng không trách cứ gì Apple, chỉ nhìn chòng chọc vào cô cảnh cáo, phát phát tay, ra ý cô nhanh chóng đi làm việc.

Cửa quán Bar đẩy ra, một đám thanh niên xuất hiện giống như cơn đại hồng thủy ồ ạt tràn vào, làm cho cả quán bar trong nháy mắt ồn ào nhộn nhạo.

Ngụy Đồng, Ngô Thiển Thiển... Mỗi một người đều rất quen thuộc, nhưng trong đó có một người rất nổi bật, khiến Nhan Hiểu Thần giật mình vì dáng vẻ của quá thân quen của hắn — Thẩm Hân. Nhan Hiểu Thần không thể tin được đứng thẳng người lên, yên lặng nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn: tại sao cậu lại đến đây?

Thẩm Hân nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô tỏ ra hài lòng, đặc ý nhìn cô cười cười, làm như mình là kẻ không biết gì cùng Yoyo nói chuyện, Yoyo rất vui vẻ vừa cười vừa nói, dẫn đám bọn họ đến một chỗ đã chuẩn bị thật tốt từ trước, trên bàn đặt đầy hoa tươi, ghế dựa bên cạnh buộc mấy quả bong bóng, nhìn qua cực kỳ vui vẻ náo nhiệt. Apple bưng rượu đi ngang qua Nhan Hiểu Thần, dùng khuỷu tay huých cô một cái, “Có phải hơn hẳn Heidsieck của cô không?”

Nhan Hiểu Thần ngây ngốc nhìn Apple, Thẩm Hân chính là Screaming Eagle 1992 mà các cô hay lải nhải sao? Lần đầu tiên Apple nhìn thấy vẻ mặt của Nhan Hiểu Thần như vậy, đang muốn châm chọc cô thêm vài câu, nhưng lại thấy Thẩm Hân đang đi về hướng của mình, cô ta lập tức quay ra nhìn Thẩm Hân tươi cười tiếp đón. Nhưng mà Thẩm Hân căn bản không chú ý đến Apple, hắn đi qua cô ta, trực tiếp hướng đến trước mặt Nhan Hiểu Thần, nắm lấy tay, kéo cô đến giữa đám đông.

Mary vừa đúng lúc mở chai rượu sâm banh, “Phanh” một tiếng, đám thanh niên giơ cao ly rượu reo hò hoan hô, “Chúc mừng Nhan Hiểu Thần, Ngô Thiển Thiển, bán thân với giá cao!” (chỗ này chắc ý là tìm được việc làm có lương cao ^.^)

Nhan Hiểu Thần vẫn còn cảm thấy choáng váng, cử động giống như cái máy, bắt chước mọi người cầm ly rượu lên uống, cùng với Ngô Thiển Thiển không ngừng nói: “Cảm ơn, cảm ơn!”

Những người khác không nhận ra điểm khác thường của cô, Thẩm Hân ngược lại đã phát hiện, hắn cười cầm lấy ly rượu trong tay cô, “Rượu này trên chai ghi độ hơi cao, cậu đừng uống nhiều say đó.” Hắn đưa cho cô một ly Sprite, nhấn mạnh từng chữ nói: “Cậu lần này là ngẫu nhiên hay vui vẻ đây?”

Nhan Hiểu Thần nhìn đến Yoyo và Apple đang mang vẻ mặt đầy kinh ngạc, khó hiểu nhìn cô, cô cảm thấy có gì đó không đúng, nói với Thẩm Hân: “Mình còn phải làm việc, các cậu chơi đi, mình phải đi rồi.”

Thẩm Hầu giữ chặt cô, “Đã hết giờ làm rồi, biết trước gặp người cứng nhắc như cậu, mình đã canh thời gian để đến.” Nhan Hiểu Thần nhìn về phía đồng hồ treo tường, vừa mới qua 10 giờ rưỡi, thật đúng là đã hết giờ làm. Thẩm Hầu ấn Nhan Hiểu Thần ngồi xuống, chỉ vào cái ly của cô, cười nói với Yoyo và Apple, “Phiền các cô cho thêm một ít Sprite.”

Ánh mắt Yoyo và Apple nhìn cô như muốn phanh thây xẻ thịt, tên Thẩm Hầu này tuyệt đối là cố tình làm vậy! Nhan Hiểu Thần quả thật muốn lấy cái bao thật to đem hấn quăng vào đó, đỡ phải nhìn thấy hấn gây ra mấy chuyện thị phi mất mặt.

Thẩm Hầu đi đến dàn nhạc bên cạnh, cùng với mấy thành viên trong ban nhạc kê vai sát cánh nói mấy câu, April cầm lấy micro, cười nói với cả quán: “Tối hôm nay, có người bạn yêu cầu tôi hát một bài giai điệu hơi nhanh một chút, hy vọng mọi người chịu khó nghe, nhưng nếu thật sự không chịu được thì có thể lên đây kéo tôi xuống!”

Không ai có thể cự tuyệt một mỹ nhân lịch sự như vậy cả, mọi người vỗ tay nhiệt liệt biểu hiện sự đồng ý.

Once upon a time

A few mistakes ago

I was in your sights

You got me alone

You found me You found me You found me

I guess you didn' t care

And I guess I liked that

And when I fell hard

You took a step back

Without me without me without me

And he' s long gone when he' s next to me

And I realize the blame is on me

Cause I knew you were trouble when you walked in (3)

... ..

(3) Bài hát “I knew you were trouble” do Taylor Swift biểu diễn

(Thường mấy bài hát tiếng anh dịch ra rất khó hiểu, các bạn thông cảm mình chỉ nói đại ý của bài hát thôi, “I knew you were trouble” tạm dịch là “Anh là nỗi phiền muộn của tôi.”)

Hoạt động hàng ngày của Nhan Hiểu Thần chính là học tập và đi làm thêm, nên không có thời gian chú ý đến mấy bài hát nước ngoài đang thịnh hành, nhưng mà bài hát “I knew you were trouble” cô đã từng nghe Lưu Hân Huy hát đi hát lại mấy lần, cô còn nhớ rõ Lưu Hân Huy nói: “Chỉ cần cậu thật lòng yêu một người, thì người đó sẽ trở thành nỗi phiền muộn của cậu, nếu nói ra tiếng Trung Quốc của chúng ta, chính là kiếp số cả đời!”

Nhan Hiểu Thần không biết Thẩm Hầu muốn nói cái gì, vẫn nghĩ chắc là hấn trùng hợp chọn đại một bài hát đang thịnh hành, cô vừa nghe vừa suy nghĩ miên man.

Tiếng hát vẫn còn đang văng vẳng thì Yoyo đi tới nói với Nhan Hiểu Thần: “Heidsieck muốn về rồi, cô không định đi thu rượu lại sao, nếu không tôi làm giùm cho.” Trình Trí Viễn mua một chai rượu ký gửi, mỗi lần uống xong, Nhan Hiểu Thần đều sẽ đi giúp anh ta niêm phong, gửi lại.

Thẩm Hầu nghe đến cái tên Heidsieck hiển nhiên là rất nhạy cảm, vốn đang cùng mấy đứa bạn nói chuyện, lập tức ngược nhìn về phía Nhan Hiểu Thần. Nhan Hiểu Thần đứng lên, “Tôi đi!”

Thẩm Hầu đuổi chân ra, chặn đường cô, “Này, cậu đã hết giờ làm rồi.”

Nhan Hiểu Thần xin lỗi nói: “Anh ta không phải là khách hàng bình thường, mình sẽ quay lại ngay.” Cô nói xong, vượt qua chân hần, rời khỏi.

Trình Trí Viễn nhìn thấy Nhan Hiểu Thần bước nhanh chạy tới, cười nói: “Em cứ vui chơi với các bạn đi, các bồi bàn khác có thể phục vụ tôi mà, chẳng lẽ về sau em không đi làm, tôi sẽ không đến đây uống rượu nữa?”

Nhan Hiểu Thần vừa niềm phong bình rượu, vừa nói: “Sau này là chuyện của sau này, dù sao hôm nay tôi vẫn còn đang làm, phục vụ anh chính là việc của tôi.”

“Vậy thì cảm ơn em.” Trình Trí Viễn mặc áo khoác vào, đang muốn đi thì “bộp” một tiếng, có cái túi gì đó bay tới. Trình Trí Viễn theo bản năng dùng tay cản lại, thứ đó rớt ngay trên bàn, đồ trong túi văng tung tóe, rơi đầy mặt đất, chính là túi kẹo mà Trình Trí Viễn đã tặng cho Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần nhớ rất rõ ràng, cô đã đem túi kẹo hoa quả bỏ vào ngăn chứa đồ trong phòng tạp vật, định là hết giờ làm sẽ mang về ký túc xá, nhưng làm thế nào mà nó lại vào tay của Thẩm Hân? Nhìn thấy thái độ vui sướng xem chuyện vui của Yoyo và Apple cô lập tức hiểu ra ngay, các cô lại giở trò. Tuy rằng Thẩm Hân xử sự có chút bá đạo, nhưng tuyệt đối không phải loại làm bừa, không biết Yoyo và Apple đã nói bấy bọ gì mà làm cho hần tức giận đến như vậy.

Thẩm Hân mặt mày hầm hầm đi đến bên cạnh Nhan Hiểu Thần, nói với Trình Trí Viễn: “Thì ra anh chính là khách quen đã ‘chiếu cố’ Hiểu Thần, xem ra đêm nay tôi phải ‘chiếu cố’ anh tốt một chút!”

Hần tiện tay lấy bình rượu đang ở trong tay của Nhan Hiểu Thần, nhào tới muốn đánh Trình Trí Viễn, Nhan Hiểu Thần vội vàng giữ chặt cánh tay hần lại, nhưng cô là con gái làm sao giữ được người cao to lực lưỡng như Thẩm Hân? Hần hất tay cô ra, giơ bình rượu lên hướng theo Trình Trí Viễn mà nện xuống, Trình Trí Viễn vội vàng né tránh, khó khăn lắm mới tránh được công kích của Thẩm Hân, Nhan Hiểu Thần không thể không hét lên, “Thẩm Hân! Dừng tay!”

May mắn đúng lúc này, William cùng mấy tay trống trong ban nhạc chạy tới, bọn họ rất có kinh nghiệm, ngăn cản được Thẩm Hân, Thẩm Hân không chịu bỏ qua càng muốn nhào tới, William dùng giọng nhẹ nhàng khuyên hần: “Cậu thì không sợ gây ra chuyện lớn, nhưng nếu kinh động đến cảnh sát thì đối với Olivia không tốt cho lắm! Chẳng phải Olivia vừa tìm được một công ty rất tốt đó sao?”

Thẩm Hân rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, không động thủ nữa, nhưng vẫn như trước tức giận trừng mắt nhìn Trình Trí Viễn: “Lão cáo già! Tôi cảnh cáo anh, đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền bẩn thỉu đó mà làm bậy! Anh còn có ý định bèn mắng Nhan Hiểu Thần, xem tôi có đánh anh tàn phế hay không!”

Trình Trí Viễn căn bản không để ý tới Thẩm Hân, tỏ ra vô cùng bình tĩnh, anh ta tác phong nhanh nhẹn, rất lễ phép nhìn William bọn họ gật đầu, tỏ vẻ cảm tạ, rồi nhìn Nhan Hiểu Thần nói: “Tôi đi trước.”

Nhan Hiểu Thần hết sức xin lỗi, “Thực sự xin lỗi anh.”

“Không sao cả!” Trình Trí Viễn nhặt từ trên bàn hai viên kẹo rơi ra từ trong túi, đi đến gần Nhan Hiểu Thần, một viên cầm trong tay, một viên đưa cho cô, “Khi nào về thì điện thoại cho tôi, chúng ta tìm một nhà hàng thật tốt để ăn cơm,”

Nhan Hiểu Thần theo bản năng nhận lấy viên kẹo, trả lời: “Được ạ.”

Thẩm Hân lại bị chọc giận, lớn tiếng nói: “Nhan Hiểu Thần, về sau không cho cậu gặp hần nữa!”

Nhan Hiểu Thần bất đắc dĩ nhìn Thẩm Hân, giải thích: “Cậu hiểu lầm rồi, bọn mình là đồng hương, chỉ là bạn bè tốt bình thường thôi.”

Thẩm Hân bá đạo nói: “Mình mặc kệ hần là cái gì của cậu, không cho gặp là không cho gặp! Có nghe hay không?”

Nhan Hiểu Thần trong lòng không đồng ý với lời nói của Thẩm Hân, nhưng cũng chẳng muốn cãi lại hần, chỉ có thể không lên tiếng.

Trình Trí Viễn phong thái bình thản, đứng ngay bên cạnh Nhan Hiểu Thần, mỉm cười, từ tốn nói với Thẩm Hân, “Tôi nhớ không lầm thì cậu chỉ là bạn học của Nhan Hiểu Thần thôi! Có tư cách gì can thiệp chuyện

kết bạn của em ấy?”

Thẩm Hầu bị Trình Trí Viễn công kích liên tiếp, cơn giận lên đến cực điểm, nhưng ngược lại hết sức bình tĩnh. Hắn không nói một lời, trực tiếp lao tới, Nhan Hiểu Thần cho rằng hắn lại muốn động thủ, vội vàng dang hai cánh tay ra, chắn trước mặt Trình Trí Viễn, không ngờ Thẩm Hầu lại nắm lấy cổ, lôi mạnh vào ngực hắn, gắt gao ôm lấy cô. Nhan Hiểu Thần không biết làm sao nhìn Thẩm Hầu, không rõ hắn muốn cái gì.

Nháy mắt sau đó, không đợi cô kịp phản ứng, Thẩm Hầu đột nhiên cúi đầu, hung hăng hôn cô, Nhan Hiểu Thần cảm thấy đau, vùng vằng muốn đẩy hắn ra, nhưng ánh mắt của Thẩm Hầu nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt ấy có vẻ như rất bình tĩnh nhưng ẩn chứa điều gì đó, bàn tay hắn ôm cô hơi run rẩy, dường như sợ hãi cô cự tuyệt, cái này đích thị là cưỡng hôn, nhưng biểu hiện của hắn không có vẻ gì là bình tĩnh tự tin.

Nhan Hiểu Thần không còn giãy dụa nữa, mềm mại tựa vào khuỷu tay của Thẩm Hầu, nhắm hai mắt lại, tuy rằng nụ hôn này thời gian đến không đúng, hoàn cảnh cũng không đúng, nhưng quan trọng không phải là thời gian hay hoàn cảnh, mà là ai đã hôn cô. Thân thể hai người kề sát, những cử chỉ rất nhỏ của Nhan Hiểu Thần, Thẩm Hầu đều cảm nhận được.

Tâm trạng tuổi trẻ kích động, sẵn sàng ôm trọn cả thế giới, nhưng khi đối mặt với tình yêu, lúc thì tự tin quá mức, lúc thì mất đi tự tin. Một khắc trước, hắn vì quá xúc động đã chọn cách trực tiếp nhất để chứng minh, nên mới làm vậy, nhưng sau đó lại sợ cô sẽ chán ghét mình. Giờ phút này, lòng hắn rốt cuộc đã bình tĩnh lại, cử chỉ cũng dần dần trở nên dịu dàng, tràn ngập yêu thương, trong lúc môi lưỡi quấn quýt, cô là dòng nước ngọt ngào, mềm mại dành riêng cho hắn, khiến cho hắn quên mất chính mình đang ở đâu, hết thấy cả thế giới đều ở bên cô.

Không biết đã qua bao lâu, Thẩm Hầu hơi thở dồn dập mới buông Nhan Hiểu Thần ra. Nhan Hiểu Thần cũng không biết là ngưỡng ngừng hay xấu hổ, giấu mặt trên vai Thẩm Hầu, giống như con đà điểu giấu mặt của nó đi vậy, giả vờ như người khác không thấy mình.

Lúc Thẩm Hầu xông đến cưỡng hôn Nhan Hiểu Thần đã hận không thể để cả thế giới nhìn thấy, muốn tỏ rõ quyền sở hữu, nhưng lúc này, hắn lại hận không thể ọi người biến mất, người yêu của hắn xấu hổ chỉ một mình hắn được thấy mà thôi. Hắn giờ tay ra, ôm lấy đầu cô, che kín hết gương mặt của cô.

Mọi người trong quán Bar im lặng nhìn họ, mặc dù có người hứng thú xem xét, có người khinh thường, nhưng hiển nhiên ai cũng cảm thấy đã được xem trò vui, William còn nhướn nhướn mày nhìn Thẩm Hầu đưa hai ngón tay cái ra, tỏ ý khen: Làm rất tốt!

Thẩm Hầu nhìn về phía Trình Trí Viễn, Trình Trí Viễn thần sắc vô cùng bình tĩnh, nhìn kỹ đánh giá Thẩm Hầu. Thẩm Hầu nhướn nhướn mày, nhép miệng không tiếng hỏi: Tôi có tư cách chứ?

Trình Trí Viễn cười nhẹ, chậm rãi bóc giấy gói kẹo ra, bỏ vào miệng, ngậm kẹo hoa quả, cười tươi nhìn Thẩm Hầu, không coi thị uy của hắn ra gì.

Thẩm Hầu lần này ngược lại không tức giận, chỉ là nhếch mép khinh thường, một tay ôm eo Nhan Hiểu Thần, một tay che chở cô, muốn rời khỏi, đi được vài bước thì cảm thấy không tự nhiên cho lắm, hắn cứ như vậy bế thốc cô lên. Trong tiếng kêu “A” kinh ngạc của Nhan Hiểu Thần, hắn sải bước rời khỏi quán Bar.

Thẩm Hầu bế Nhan Hiểu Thần đi thẳng đến đầu ngõ, không có ý buông cô ra, Nhan Hiểu Thần ngược lại cảm thấy sợ hãi, nếu lát nữa đi ra tới đường lớn, nhiều người bu lại xem thì khổ, cô giùng giàng muốn xuống.

Thẩm Hầu buông cô xuống, cười híp mắt nhìn cô. Nhan Hiểu Thần tránh nhìn vào mắt của hắn, cô lắc hai tay đi về hướng trường đại học, cố ý ăn nói qua loa, “Khu ký túc xá bây giờ chắc chắn là khóa cổng rồi, lát nữa trở về lại bị dì gác cổng mắng.”

“Khẳng định chẳng nói gì cậu đâu, nếu có nói thì Ngụy Đồng với Ngô Thiên Thiên sẽ chịu chung với cậu.” Thẩm Hầu muốn nắm tay Nhan Hiểu Thần lại.

Nhan Hiểu Thần linh hoạt né tránh được, nhảy vài bước trên lối đi vỉa hè có lát gạch ô vuông, đưa hai tay ra sau gáy, làm bộ như không có việc gì hỏi: “Ha, Screaming Eagle 1992 tiên sinh, cậu có gì cần giải thích không?”

Thẩm Hầu cười to, “Cậu muốn nghe giải thích cái gì?”

“Cậu muốn nói cái gì, mình sẽ nghe cái đó.”

Thẩm Hầu hỏi: “Từ lúc nào cậu đến quán Lam Nguyệt làm thêm?”

“Thì là nửa học kỳ sau của năm thứ hai; trước đó mình có làm ột quán Bar khác khoảng nửa năm, quán này tuy rằng kiếm được nhiều tiền hơn nhưng hay xảy ra chuyện ồn ào, nên mình đổi qua Lam Nguyệt.”

“Hơn nửa học kỳ đầu năm thứ ba mình bắt đầu đến quán Lam Nguyệt, nguyên nhân là...Lúc mới bắt đầu là bởi vì mình nghe được một số bạn bàn tán, ý muốn biết cậu rốt cuộc là làm việc ở đâu, sau này lại thấy lo cho cậu, nên thường đến Lam Nguyệt đi một vòng, hỏi thăm về cậu một chút, không biết cậu làm việc có tốt hay không, nhưng lại không muốn cậu biết, cho nên cố ý lảng tránh, mấy ngày cậu đi làm dĩ nhiên là không đến.”

Trong lòng của Nhan Hiểu Thần đã nghĩ như vậy, nhưng vẫn không dám tự mình thoải mái nghĩ theo hướng này, bây giờ nghe Thẩm Hầu chính miệng xác nhận, cô vẫn không thể tin được, “Cậu vì cái gì mà muốn làm vậy?”

Thẩm Hầu tức giận nói: “Cậu nói cái gì? Chẳng lẽ biểu đạt tiếng Hoa của mình nghe khó hiểu như vậy?”

“Mình, mình đích thực là nghe không hiểu! Cậu vì sao muốn biết chuyện của mình?”

Thẩm Hầu tức giận đến mắt trợn trắng, nhưng chẳng biết cách đối phó với Nhan Hiểu Thần thế nào, nén lửa giận, kiên nhẫn giải thích, “Thích một người, tự nhiên sẽ suy nghĩ nhiều về người đó, muốn biết nhiều một chút, lo lắng nhiều một chút, nhưng mà người kia như cái hũ nút vậy, cái gì cũng đều giấu kín trong lòng.”

Nhan Hiểu Thần ngẩn ngơ nhìn Thẩm Hầu, như là nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Thẩm Hầu che mặt thở dài, “Về mặt của cậu như vậy thật sự rất đả kích!”

“Cậu nói mình?”

Thẩm Hầu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhan Hiểu Thần, là đang nói cậu đó! Mình đang tỏ tình! Sao cậu không có chút gì phản ứng như người bình thường vậy? Không để không khí lãng mạn thêm một chút được à?”

“Mình, mình...Nhưng mà...Mình đã thổ lộ với cậu...Là cậu muốn chia tay...”

Thẩm Hầu nhin không được gõ lên trán Nhan Hiểu Thần một cái, lên giọng giáo huấn nói: “Ngốc quá! Cậu cho rằng Thẩm Hầu này lần đầu tiên được con gái tỏ tình à? Nói cho cậu biết, từ nhỏ đến lớn mình được nhiều lắm rồi! Cậu tưởng mấy lời tỏ tình khô khan, không có chút nào là văn hoa bay bướm của cậu lại khiến mình muốn cậu làm bạn gái hay sao?” Nhắc tới chuyện này Thẩm Hầu nổi trận lôi đình, “Nói đến cậu! Tỏ tình thì chẳng chịu tỏ tình cho ra hồn, lúc mình nhận được tin nhắn tỏ tình của cậu là đang cùng đám bạn chơi đánh bài, vừa thắng được 500 đồng, rất là vui mừng sung sướng, bởi vì lo nghĩ gửi tin nhắn trả lời cậu mà bị bọn nó lừa ắt hết tiền. Kết quả đang rất bực bội thì nửa giờ sau cậu gửi lại một cái tin nói là xin lỗi đã quấy rầy, còn nói là hãy quên đi tin nhắn trước đó. Mình cảm thấy cậu đang chơi mình, đám bạn cũng nghĩ y như vậy, khẳng định là cậu cá cược với bạn bè bị thua rồi, chơi trò chơi tỏ tình gì đó, bọn nó bảo mình đừng có tin, nếu nhắn tin trả lời nhất định sẽ bị cậu cười nhạo! Mình chỉ có thể nhin, nhin lâu đến mức muốn nội thương luôn mà cậu lại chẳng có động tĩnh gì. Thật vất vả mới chờ được đến hôm khai giảng, mỗi ngày mình đều tìm cơ hội giả vờ đi ngang qua trước mặt cậu, lâu lâu lại làm bộ mượn sách người ngồi gần cậu, lâu lâu lại chạy tới ký túc xá nữ mượn bài tập, kết quả cậu đối với mình là hoàn toàn không thấy, mình cảm thấy không thể nhin được nữa, chỉ có thể phóng tới trước mặt cậu nói ‘Làm bạn gái mình nhé’. Mình vốn nghĩ nếu cậu dám không đáp ứng, giả vờ là không có gửi tin nhắn thổ lộ kia, mình nhất định sẽ cùng cậu lý luận một trận! Nhưng rốt cuộc cậu chỉ bình tĩnh nói một tiếng ‘Được’! Làm ấy lời nói tranh luận bực bội chuẩn bị từ trước bị ghen tức đầy một bụng!”

Nhan Hiểu Thần nhỏ giọng tự biện hộ: “Lúc ấy sắc mặt của cậu nhìn không được đẹp mắt cho lắm, mình...không dám nói nhiều.”

“Mình bị một cái tin nhấn mà biến thành kẻ đứng ngồi không yên hơn một tháng trời, sắc mặt có thể đẹp mắt hay không?”

“Nhưng mình đã đồng ý rồi mà!”

“Thôi đi! Đồng ý gì mà mặt mày chẳng có một chút thay đổi, so với không đồng ý càng làm cho người ta tức chết! Nếu cậu nói không đồng ý, ít ra còn có thể làm cho bụng tức của mình phát hỏa ra hết!”

“Sau này cậu...chia tay với mình!”

Thẩm Hân cười nhạo, “Hừ! Mình chia tay với cậu à?! Người nói thích mình là cậu, từ tốn khoan thai, không thể hiện đến nơi đến chốn cũng là cậu, bạn cùng lớp hỏi về quan hệ của chúng ta, cậu lại trả lời là ‘bạn bè bình thường’! Cậu xem mình là cái gì của cậu? Mình đưa ra lời chia tay, là muốn cậu nếu có chút tình cảm gì với mình thì nghĩ lại một chút, nhưng cậu sao hả? Cậu đã làm gì? Nói đi, cậu đã làm gì?”

Nhan Hiểu Thần lí nhí nói: “Mình đã...đồng ý.”

“Cậu không phải là đồng ý, mà là lưu loát dứt khoát, không có một chút lưu luyến nào mà đồng ý! Cậu muốn mình phải làm thế nào? Chẳng lẽ ôm chân cậu khóc nói rằng cậu đừng rời xa mình?”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy mọi chuyện rất khó hiểu, rõ ràng là Thẩm Hân muốn chia tay, mà hiện tại lại thành ra cô là kẻ bội tình bạc nghĩa rồi bỏ hẵn? Nhìn thấy bộ dạng của Thẩm Hân vẫn như vậy nổi giận đùng đùng, ý muốn trừng phạt cô, cô nhịn không được tự mình biện bạch, “Bởi vì mình thích cậu, không muốn khiến cậu phiền lòng, nên bất kỳ việc gì cũng để ý đến ý tứ của cậu, cậu không chủ động nói cho người khác biết quan hệ của chúng ta, mình dĩ nhiên cũng không thể nói; cậu không muốn mình đến gần, mình cũng không dám mặt dày mà xuất hiện trước mặt cậu; cậu muốn chia tay, mình không muốn nói không đồng ý, sẽ làm cậu khó xử.” Một câu “Mình thích cậu” khiến cho bao nỗi phiền uất bất mãn lập tức tan thành mây khói. Bàn tay muốn nắm tay Nhan Hiểu Thần trở thành xoa xoa tóc cô, “Cậu thật đúng là không để người khác bốt lo!” Tay của hân nương theo tóc hạ xuống vậy là tự nhiên nắm lấy tay Nhan Hiểu Thần. Lúc này, Nhan Hiểu Thần không còn né tránh nữa, để cho hân nắm được. Bọn họ không phải là lần đầu tiên nắm tay, nhưng đây là lần đầu tiên hai người hiểu rõ tâm ý của đối phương mà nắm tay, nên không có lúng túng khẩn trương hay nghi ngờ, chỉ có thảnh thơi thành khẩn cùng tiếp nhận, vì vậy Nhan Hiểu Thần lần đầu phát hiện ra bàn tay của Thẩm Hân tuy to nhưng rất ấm áp, hoàn toàn nắm gọn tay cô, cô nhẹ nhàng dùng ngón tay mình xuyên qua các kẽ hở trên ngón tay của hân, mười ngón tay của hai người đan xen vào nhau, tư thế thân mật nắm thật chặt.

Thẩm Hân cảm giác được từng cử chỉ nhỏ của cô, biết cô đã cảm nhận được tâm ý của hân, cảm thấy vui sướng tràn ngập trong lòng, dường như muốn bộc phát ra ngoài, hân nhịn không được khom người xuống, hôn nhanh lên trán Nhan Hiểu Thần một cái. Nhan Hiểu Thần nhẹ nhàng chạm nhẹ trán, cúi đầu mỉm cười, chỉ cảm thấy hạnh phúc như mọc thêm cánh, lập tức có thể bay lên. Cô nắm tay của Thẩm Hân, nhẹ giọng hỏi: “Khi nào cậu thực sự thích mình?”. “Là năm thứ hai! Thật ra năm thứ nhất lúc cậu giúp mình làm bài tập, mình đã có chút để ý đến cậu rồi, sau này thì càng để ý hơn, đại khái cho là thích, cùng lắm chưa thật sự là thích lắm, chỉ là lúc lên lớp muốn ngồi phía sau nhìn cậu, có một khoảng thời gian, cậu là động lực duy nhất làm mình muốn đến lớp học. Hơn nữa học kỳ đầu năm thứ hai, sau khi thi xong kỳ thi giữa kỳ, mình với mấy đứa bạn cùng ra ngoài chơi, bọn họ đều có bạn gái, chỉ có mình là một mình một bóng, lúc đó, có một bạn nữ la lên là muốn giới thiệu bạn gái ỉn, đứa bạn kia nói cô ấy đừng bận tâm, cười nhạo mình rằng kiếp trước mình là hòa thượng, không có vương vấn phàm trần, căn bản không hiểu tình yêu nam nữ là gì. Mình đột nhiên lại nghĩ đến cậu, cứ tưởng là đã có thể khống chế được, nhưng lại nhịn không được luôn tìm cơ hội vô tình gặp cậu. Nhưng cũng lạ, khi mình đến khu căng tin thứ 3 ăn cơm, cậu lại ở khu thứ 5, mình đi khu căng tin thứ 5 muốn vô tình gặp cậu, thì cậu lại chạy qua khu thứ 3, đến khi mình về khu 3 thì lại thấy cậu bên khu 5, tóm lại là không gặp được! Có một buổi tối nằm mơ thấy mình đang tìm cậu ở một nhà ga, người đi qua kẻ đi lại, giống y như đúc hoàn cảnh ở căng tin, rõ ràng mình nhìn thấy cậu nhưng đuổi mãi vẫn không đuổi kịp, cuối cùng đành trơ mắt nhìn cậu lên một toa xe lửa, biến mất hoàn toàn. Mình sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh khắp người, từ trong mơ bừng tỉnh, sau đó ngồi trên giường hút một điếu thuốc, coi như đã hiểu rất rõ ràng, hòa thượng mình đây đã động lòng phàm rồi!”

Nhan Hiểu Thần nhớ rất rõ, năm thứ hai đại học thì Thẩm Hân thường hay ngồi bàn cuối cùng phía sau cô, biết hân thích ngồi góc đó, cô cũng sẽ chiếm vị trí thích hợp, cách khoảng ba bốn dãy bàn ở trước mặt hân,

mỗi lần quay đầu lại làm bộ lơ đãng nhìn qua cuối lớp thì có thể nhìn thấy hắn, ngẫu nhiên vừa vịn lọt vào tầm mắt của hắn, hắn luôn cười một cách lười biếng, cô cũng mỉm cười theo. Một tiết học buổi sáng bình thường là như vậy, chỉ có trao đổi ánh mắt thoáng qua, nhưng trong phút thoáng qua đó lại rất ngọt ngào, khiến cho tất cả sự chờ đợi đều trở nên đáng giá. Bình thường cô hay ăn cơm ở khu căng tin thứ 5, nghe nói Thẩm Hân thích ngồi ở khu căng tin thứ 3, liền đổi qua khu 3, nhưng lúc bấy giờ vẫn chưa gặp được hắn, ngược lại nghe Lưu Hân Huy nói gặp Thẩm Hân ở khu thứ 5, cô lại quay về khu 5, không ngờ là Thẩm Hân lại bắt đầu ở khu 3 ăn cơm, hai người vẫn không gặp được, khi đó cô còn cảm khái rằng chắc ông trời đang nói cho cô biết “Các người thật sự vô duyên.” Sau này bởi vì thành tích học tập của cô rất tốt, lại chịu cho hắn mượn tài liệu ghi chép cẩn thận, Thẩm Hân thường đến tìm cô, mượn bài tập, mượn tài liệu, rồi khóa sau nữa, cùng nhau nói chuyện, cùng nhau đi căng tin ăn cơm, dần dần hai người cũng quen đến khu căng tin thứ 2, là khu gần trường học nhất để dùng bữa.

Thẩm Hân hỏi: “Khi nào thì cậu thích mình?”

Nhan Hiểu Thần cười híp mắt nói: “Sớm hơn cậu.”

Thẩm Hân không tin nói, “Đùa à! Mình thực sự không nhìn ra!”

Nhan Hiểu Thần nói: “Thật mà! Nếu không tại sao có chuyện cậu đi khu căng tin thứ 5 tìm mình, mình lại đến khu căng tin thứ 3 tìm cậu, chờ cậu đi khu 3 tìm mình, mình lại đi khu 5 tìm cậu?”

Thẩm Hân đã nghĩ nhiều về điều này đến nỗi lú lẫm, nhưng lại rất cao hứng đứng lên nói, “Dĩ nhiên là như vậy!”

Nhan Hiểu Thần cảm khái: “Phải ha, không ngờ đương nhiên là như vậy!”

Thẩm Hân hỏi: “Vậy là từ lúc vừa khai giảng năm thứ hai cậu đã biết cậu có tình cảm với mình?”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, Thẩm Hân kinh ngạc hỏi tiếp: “Vậy khoảng giữa học kỳ đầu năm thứ nhất?”

Nhan Hiểu Thần vẫn lắc đầu, Thẩm Hân bất mãn nói: “Cũng không phải kỳ thi giữa kỳ của năm thứ hai, vậy sao còn nói là sớm hơn mình?”

Nhan Hiểu Thần cười híp mắt nói: “Là lúc chưa chính thức khai giảng, thời điểm tân sinh viên báo danh.”

Thẩm Hân hoàn toàn bất ngờ, nhìn Nhan Hiểu Thần, hỏi lại: “Thật sao?”

Nhan Hiểu Thần gật đầu thật mạnh, “Thật.”

Thẩm Hân lập tức vui mừng như điên, “Ha ha, thì ra cậu đối với mình là nhất kiến chung tình!”

Thẩm Hân vui vẻ hỏi: “Mình như thế nào mà khiến cho cậu nhất kiến chung tình? Không phải là do mình đẹp trai chứ? Không nghĩ cậu lại háo sắc như vậy!”

Ánh mắt của Nhan Hiểu Thần thoáng chút buồn, khẽ cười không nói lời nào, Thẩm Hân cười huých huých Nhan Hiểu Thần, “Nói ngay!”

“Không nói!” Nhan Hiểu Thần vừa cười vừa chạy đi.

Thẩm Hân đuổi theo cô, “Không nói mình không bỏ qua đâu nhé!”

“Không nói là không nói!”

Hai người cười đùa ồn ào vui vẻ, vốn con đường về trường đại học đã rất ngắn, cảm giác hôm nay chẳng mấy chốc đã đến phía dưới lầu của ký túc xá. Ngụy Đồng, Ngô Thiển Thiển, cùng với hai bạn nữ khác rất là ý tứ, vẫn chờ sẵn dưới lầu, trông thấy Thẩm Hân và Nhan Hiểu Thần tay trong tay xuất hiện, cả đám cười hì hì nhìn bọn họ.

Ngô Thiển Thiển trêu nói: “Thẩm Hân, cậu phải mời bọn mình một bữa đền đáp công lao đấy nhé.”

Thẩm Hân cười nói: “Không thành vấn đề, nhưng bây giờ phiền các cậu có thể tránh mặt đi một chút có được không?”

Mấy bạn nữ “Woa” lên một tiếng phấn khích, quay mặt cười trêu chọc, túm tụm lại với nhau bàn luận xôn xao. Thẩm Hân lấy trong túi áo khoác ra một hộp quà nhỏ đưa cho Nhan Hiểu Thần, “Đây là quà mừng

cậu nhận được việc làm.” Một cái điện thoại Samsung được đặt trong hộp màu đen, có thắt ruy băng nơ bướm màu đỏ.

Nhan Hiểu Thần do dự không muốn nhận, thì thầm nói: “Quà giá trị như vậy sao?”

Thẩm Hân nhét vào tay cô, “Mình đã muốn vứt cái điện thoại kia của cậu đến chịu hết nổi rồi, lâu lâu muốn gửi cho cậu ảnh chụp, rồi tin nhắn thoại cũng không được. Cậu tốt xấu gì cũng đã là người có việc làm lương cao, cải thiện phúc lợi của bạn trai cậu một chút đi chứ! Nếu cảm thấy đắt quá, về sau đối xử tốt với mình một chút.”

Nhan Hiểu Thần không cự tuyệt nữa, nhận lấy di động, tươi cười nói: “Ai là bạn trai của mình?”

Thẩm Hân suy nghĩ, đúng vậy, tối nay thân mật cũng đã thân mật rồi, tỏ tình cũng đã tỏ tình rồi, nhưng mà vẫn chưa xác nhận chính xác thân phận của nhau! Hân liếc nhìn Nhan Hiểu Thần, “Cậu nói đi?”

“Mình không biết!”

Thẩm Hân giận nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ hai má của Nhan Hiểu Thần một cái, làm bộ đi đến trước mặt cô, “Hay là hôn thêm lần nữa? Có lẽ cậu sẽ biết đáp án.”

Nhan Hiểu Thần sợ tới mức vội vàng nhảy bước lớn tránh xa, quay đầu lại nhìn bọn Ngụy Đồng vẫn đứng quay lưng hướng về phía họ thì cảm thấy yên tâm. Thẩm Hân nhất quyết không tha, kéo cô vào ngực, Nhan Hiểu Thần vội vàng cầu khẩn xin tha, “Biết rồi, mình biết rồi!”

Thẩm Hân ôm eo cô hỏi: “Ai là bạn trai của cậu?”

“Là cậu.”

Thẩm Hân hài lòng nhưng còn muốn trừng phạt Nhan Hiểu Thần thêm một lúc, mấy cô gái “Không nể mặt ai, sẵn sàng nghe lén” không nhận được cười, Vương Thanh Nghiên lạnh lùng lạnh miệng, ý vào mối quan hệ tốt của bạn trai và Thẩm Hân đùa cợt nói: “Yên tâm đi! Tối nay có một cảnh quá nóng bỏng ai cũng đều thấy, Nhan Hiểu Thần không muốn thừa nhận cũng phải chịu thừa nhận thôi.”

Mặt của Nhan Hiểu Thần lập tức bị nóng đến đỏ bừng, nhẹ nhàng đẩy Thẩm Hân ra một chút, nhỏ giọng nói: “Muộn rồi, mình về đây.”

Thẩm Hân rất là luyến tiếc, muốn thân mật với Nhan Hiểu Thần thêm một lát, nhưng bên cạnh có bốn người đang xem, thái độ cũng nghiêm chỉnh lại, chỉ có thể quyến luyến ôm cô thêm một lúc mới buông ra, “Có muốn mình giúp các cậu nói với dì gác cổng một tiếng không?” Ngụy Đồng vội nói: “Đừng làm vậy, dì ấy mà nhìn thấy nam sinh sẽ nổi giận, tự bọn mình đi gọi là được rồi, cậu mau chóng về đi!”

Ngô Thiển Thiển đi gõ cửa, dì gác cổng khoác áo ấm đi ra, vừa lấy chìa khóa mở cửa, vừa mắng mấy câu: “Đừng có ý sắp tốt nghiệp mà làm bừa...”

Bốn nữ sinh xếp thành một hàng, làm ra bộ dáng “tiểu bạch thỏ”, ngoan ngoãn nghe dạy. Dì gác cổng dạy dỗ vài câu, xem các cô có thái độ rất tốt, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, lười cần nhắc thêm, cho các cô đi vào. Nhan Hiểu Thần vào cửa thì quay đầu lại nhìn quanh, trông thấy Thẩm Hân đang đứng bên chiếc xe đạp nhìn vào, cô không nhận được cười nhìn hân phất phất tay, ý bảo hân cũng nhanh chóng đi về nghỉ ngơi.

Trở lại phòng ký túc xá, ba người khẩn trương mở đèn của mình, phòng lập tức sáng trưng.

Ngô Thiển Thiển cầm bình nước nóng và chậu nước, trước tiên đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, Ngụy Đồng đem ra một cái ba lô hai quai đưa cho Nhan Hiểu Thần, Nhan Hiểu Thần bây giờ mới nhớ, có lúc ấy cùng với Thẩm Hân vội vàng đi khỏi, quên mất là có để lại quần đồ dùng cá nhân.

“Cảm ơn cậu!”

“Đừng cảm ơn mình, cảm ơn người kia đi!”

“Hả? Người nào?”

“Thì cái người chọc tức Thẩm Hân nổ trận xung thiên lên đấy! các cậu ồn ào xong liền đi luôn, bạn bè của Thẩm Hân giúp thanh toán, bồi thường tiền sau, bọn mình cũng định đi về thì người đó lạng lẽ gọi mình

lại, đem đồ của cậu đưa ình, bảo mình đem về giùm. Cậu nói đi, anh ta làm sao nhìn ra mình và cậu là bạn thân với nhau?”. “Anh ta chính là người đồng hương mà cuối tuần nào mình cũng đi gặp, có lúc mình đã nói một chút về các bạn ở ký túc xá, chắc anh ta đoán được cậu là Ngụy Đồng!”

Ngụy Đồng nhìn vào cửa toilet đang đóng chặt, cậu cổ Nhan Hiểu Thần nhỏ giọng nói: “Nói thật, mình ngược lại là thích người kia hơn, tuy tuổi lớn hơn bọn mình nhiều, nhưng lớn hơn cũng tốt chứ sao, kinh tế ổn định, làm việc nghiêm túc, cũng từng trải hiểu chuyện.”

Nhan Hiểu Thần trừng mắt nhìn Ngụy Đồng, “Đừng nói linh tinh! Mình và anh ta là bạn bè bình thường thôi, anh ta đích thực là siêu tốt hiếm có, lại không có bạn gái, nếu cậu thích, mình giới thiệu cho các cậu làm quen.”

Ngụy Đồng cười hì hì nói: “Anh ta tốt thì có tốt thật, nhưng mình tự hiểu mà, trèo cao không nổi! Chờ cậu đi làm đã, lúc làm nhớ kỹ là để ý dùm mình vài vị trí đầu ngành có tiềm năng là được. Về sau nếu cùng một nhà rồi, anh ta phụ trách kiếm tiền, mình phụ trách ổn định hậu cần, phối hợp tuyệt vời.”

“Không thành vấn đề!” Nhan Hiểu Thần đem cát túi xách xong, cầm cái điện thoại cũ ra, suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn hay không, cô muốn tự mình xin lỗi anh ta, nói tiếng cảm ơn, nhưng mà nhìn vào thời gian đã thấy hơn 12 giờ. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là thôi vậy, ngày mai gọi cũng được.

Đang muốn bỏ đi động xuống, nghe được tiếng “ding ding” báo tin nhắn, là tin nhắn của Thẩm Hân, nhắc nhở cô mau chóng đem SIM cũ đổi qua điện thoại mới, với lại tạo blog này nọ. Nhan Hiểu Thần ngồi ở bàn học, đổi thẻ SIM qua điện thoại mới. Ngụy Đồng sắp lại gần xem, “Di động mới Thẩm Hân tặng à?”

“Ừ.”

“Haizz, đồ đáng giá như này, mình cũng không thể nói mấy lời khó nghe được, chỉ có thể chúc mừng cho cậu thôi, Good luck, Lady!”

Nhan Hiểu Thần vừa cẩn thận thay đổi thẻ SIM, vừa nhẹ giọng nói: “Mình nghĩ kỹ rồi, duyên phận hợp hay không hợp ở trên đời này căn bản không nằm trong tay bọn mình, mình thích Thẩm Hân, cậu ấy cùng thích mình, đã là điều rất là may mắn rồi. Cho dù trong tương lai kết quả có thế nào, cậu ấy có thể thích mình được bao lâu, không thể muốn là được, điều duy nhất mình có thể làm lúc này là hết sức quý trọng từng giây từng phút ở bên cậu ấy.”

Dưới ánh đèn bàn, vẻ mặt của Nhan Hiểu Thần nhìn rất nghiêm túc, trên mặt còn lóe lên ánh sáng của sự tự tin, đêm nay cô chắc hẳn là rất vui sướng hạnh phúc, nhưng không biết tại sao, dù là đang nói mình rất may mắn, nhưng đuôi mày khóe mắt của cô lại mang nét u buồn, làm cho người ta cảm thấy dường như cô đang một thân một mình đứng tại ranh giới vực thẳm tối đen.

Ngụy Đồng nhin không được rướn người khoác lên vai cô, kéo cô lại gần mình, cố ý cười thật khoa trương nói, “Mình đột nhiên có chút hiểu rõ vì sao Thẩm Hân lại yêu cầu bài hát “ I knew you were trouble”. Bởi vì trong mắt mọi người, cậu ấy là “trouble” của cậu, và cậu cũng là “trouble” của cậu ấy!”

Ngày thứ hai, Nhan Hiểu Thần đến quán bar Lam Nguyệt tính tiền lương.

Thẩm Hân muốn đưa cô đi nhưng bị cô từ chối, đêm qua chưa đủ mất mặt hay sao, cô cũng không muốn hôm nay hai người lại mặt dày như không có chuyện gì xảy ra mà xuất hiện. Thẩm Hân có chút bất mãn, Nhan Hiểu Thần trấn an hân nói rằng: “Mình chỉ là không muốn cậu đưa mình vào quán thôi, cậu giúp đưa mình tới quán, đến lúc đó cậu chờ mình ở bên ngoài.”

Lúc này Thẩm Hân mới vừa lòng, nhưng đang ăn cơm trưa thì hân nhận được điện thoại, có một bạn học thời phổ thông đến Thượng Hải tìm việc làm, một đám lâu la thời trung học muốn cùng nhau tụ tập, Thẩm Hân không thể từ chối. Lần này vậy là đến phiên Thẩm Hân xin lỗi Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Cậu đi đi!”

Năm giờ chiều, Nhan Hiểu Thần mang theo hai túi trái cây đến quán Bar Lam Nguyệt. Vào giờ này ở quán Bar rất ít người, chỉ có hai bàn có khách, nhưng trong đó một bàn là chị Từ và ông chủ đang ngồi. Dàn nhạc cũng chưa đến, ngoại trừ người pha rượu là William thì chỉ có một người bồi bàn thôi, quán Bar cực kỳ yên tĩnh.

William nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, lập tức nhướng mày cười rộ lên. Nhan Hiểu Thần cảm thấy có lỗi, đem hai túi trái cây để tại quầy bar, “Em có mua chút trái cây, phiền anh đưa ọi người ăn giùm em.”

William xem xét qua túi trái cây, loại trừ nho và chuối là bình thường, trong túi còn có anh đào, việt quất là hai loại trái cây nhập khẩu, hai túi trái cây này tuyệt đối tốn không ít. Trong lòng anh ta thầm khen một tiếng, Olivia bình thường tiêu tiền rất keo kiệt, nhưng đến lúc cần thiết thì không keo kiệt chút nào, cô là người rất hiểu chuyện. Anh ta cao hứng đem túi trái cây cất vào, “Cảm ơn em, buổi tối bọn anh sẽ ăn.”

Ông chủ và chị Từ đi tới, chị Từ cười nói: “Sao phải khách sáo như vậy?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Là một ít tâm ý thôi ạ, cảm ơn mọi người hai năm qua giúp đỡ em.”

Ông chủ đưa một cái phong bì cho Nhan Hiểu Thần, “Cảm ơn em hai năm qua hỗ trợ quán.”

Nhan Hiểu Thần dùng hai tay tiếp nhận, “Quán Bar có hay không có em phục vụ thì không ảnh hưởng gì, nhưng nếu em không có công việc này, căn bản không có khả năng hoàn thành việc học.”

Ông chủ hơi ngạc nhiên một chút, cười nói: “Tất cả mọi việc đều đã qua rồi, về sau sẽ tốt hơn.”

Nhan Hiểu Thần cười nói, “Cảm ơn ông chủ, em phải đi rồi.”

Chị Từ tiễn Nhan Hiểu Thần đến tận cửa, chân thành nói: “Về sau nếu có thời gian thì trở về đây chơi, cho dù em đưa bạn bè tới ủng hộ hay đi một mình đến đây nói chuyện phiếm, uống rượu với bọn chị đều có thể đến bất cứ lúc nào.”

Nhan Hiểu Thần nghiêm túc trả lời, “Vâng ạ.”

Trở lại trường, ăn xong cơm chiều, Nhan Hiểu Thần lại đi một chuyến đến siêu thị, cô muốn mua trái cây cho Trình Trí Viễn. Cô nhớ rõ đêm trừ tịch đến nhà anh ta ở nhờ có nhìn qua tủ lạnh thì nhìn thấy quả anh đào và cam Mỹ, nghĩ rằng bình thường chắc anh ta thích ăn trái cây.

Nhan Hiểu Thần mang theo túi trái cây, ngồi xe buýt đến nhà của Trình Trí Viễn, mới phát hiện chung cư đô thị cao cấp không như nhà ở quê, ở quê khách có thể đến thăm chủ nhà bất cứ lúc nào, nhưng ở đây an ninh rất chặt chẽ, dĩ nhiên bảo vệ không cho cô vào, khách cần phải gọi điện thoại trước cho chủ nhà, chủ nhà xác nhận đúng thì mới cho phép khách đi lên.

Bảo vệ gọi điện thoại lên nhà Trình Trí Viễn, không có ai bắt máy, anh ta nói: “Chủ hộ không có ở nhà, cô không có hẹn trước à?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Để tôi gọi điện thoại cho anh ấy.”

Điện thoại vang lên vài tiếng, Trình Trí Viễn nhận điện thoại: “A lô?”

“Là tôi.”

Trình Trí Viễn cười nói: “Tôi biết là em, thế nào?”

“Anh có ở nhà không?”

“Vẫn ở công ty, có việc gì?”

Nhan Hiểu Thần nhìn vào đồng hồ treo tường trong phòng bảo vệ, đã nhanh đến 8 giờ tối, công việc của Trình Trí Viễn chắc chắn không được thuận lợi! Cô nói: “Tôi đang ở dưới khu nhà anh.”

Trình Trí Viễn cho là có chuyện gì xảy ra, vội nói: “Tôi lập tức quay về, em chờ một lát.”

“Không cần, không cần! Tôi muốn đến đưa anh một chút trái cây thôi, chỉ là tiện thể xem anh có nhà hay không, anh không có ở nhà cũng không sao, tôi gửi trái cây ở phòng bảo vệ, khi nào anh xong việc về nhà tiện tay thì cầm lên.”

Trình Trí Viễn trầm tĩnh lại, đùa nói: “Em mời tôi ăn trái cây? Phải làm rõ trước đã, cái này không thể tính là trả công cho tôi đâu, tôi muốn ăn tiệc lớn.”

Bởi vì thái độ của Trình Trí Viễn thoải mái, cũng không biết là mỗi lần bắt đầu nhắc tới mắc nợ tiền bạc, cô lại không một chút xấu hổ nào, ngược lại có vài phần vui vẻ. Nhan Hiểu Thần cười nói: “Tôi biết, tuyệt đối không có ý đồ quyt nợ. Đúng rồi...Chuyện tôi qua thật sự xin lỗi anh.”

“Không sao cả, em và Thẩm Hầu trở lại?”

Nhan Hiểu Thần ngược ngừng nói: “Vâng.”

Trình Trí Viễn im lặng một thoáng, “Chúc mừng! Nhưng mà có lẽ cậu ta không thích tôi, chúng ta về sau có cần giữ khoảng cách không?”

Nhan Hiểu Thần lập tức nói: “Không cần! Không cần! Thẩm Hầu chỉ là chưa hiểu anh thôi, đối với anh có một chút hiểu lầm, chờ cậu ấy hiểu, khẳng định sẽ coi anh là bạn tốt, Thẩm Hầu là một người rất tốt để kết bạn.”

“Được rồi, mong sao điều đó mau chóng đến.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Xế chiều tôi đã đến quán Bar Lam Nguyệt tính lương rồi, về sau không đến đó làm việc nữa, sau thứ hai thì bắt đầu công việc thực tập.”

“Tốt, tôi biết rồi. Khi nào em nhận được tháng lương đầu tiên, nhớ là phải gọi điện thoại cho tôi, tôi luôn sẵn sàng chờ đợi.”

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Được mà, nhất định nhớ rõ liên lạc với chủ nợ, bảo chủ nợ đến tận cửa để đòi.”

Trình Trí Viễn nói: “Làm việc cho tốt nhé, có gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi, không được khách sáo.”

“Yes, sir!”

Nhan Hiểu Thần cười cúp điện thoại, mang túi trái cây đưa cho bảo vệ, kính nhờ bọn họ chuyển cho Trình Trí Viễn.

7. Chương 7: Mộng Đẹp

Thừa dịp bầu trời còn xanh thắm tươi đẹp, thừa dịp đóa hoa còn kiều diễm ngát hương, thừa dịp bóng tối còn chưa trùm phủ, tất cả mọi điều trước mắt chính là tươi đẹp nhất, thừa dịp thời gian hiện tại vẫn còn đứng yên, hãy làm người mơ mộng. Nhưng hết thảy chỉ là tạm thời, khi tỉnh lại sẽ khóc. — Shelley (1)

(1) Mary Wollstonecraft Shelley (30/08/1797 – 01/02/1851) là nữ nhà văn nước Anh, bà nổi tiếng thế giới vì là tác giả của tiểu thuyết nổi tiếng: Frankenstein, hay The Modern Prometheus, lại vừa là vợ của nhà thơ lãng mạn Percy Bysshe Shelley.

Nguyên văn trích trong bài thơ “The flower that smiles today” (Đóa hoa mỉm cười ngày hôm nay)

“Whilst skies are blue and bright, Whilst flowers are gay, Whilst eyes that change ere night, Make glad the day; Whilst yet the calm hours creep, Dream thou—and from thy sleep, Then wake to weep...”

Sáng sớm thứ hai, vừa mới 6 giờ rưỡi, Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiển Thiển đã rời giường. Hai người rửa mặt xong thì tùy tiện uống một bịch sữa, ăn một miếng bánh mì nguội, thay bộ đồ đồng phục đi làm đã chuẩn bị sẵn hôm qua, cùng nhau ra khỏi phòng, ngồi xe buýt đến công ty làm việc.

Trường đại học cách công ty khá xa, hai người sợ đến muộn nên cố ý thức dậy đi làm sớm một chút, vốn tưởng là đã sớm lắm rồi, nhưng khi lên đến xe buýt nhìn thấy cảnh chen lấn chật chội toàn người là người, các cô mới hiểu được ở thành phố này có rất nhiều người cũng đi làm giống như các cô.

Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiển Thiển xô đẩy đám đông, chen chân lên xe, Ngô Thiển Thiển nhỏ giọng nói: “Về sau chắc phải thuê nhà ở gần công ty thôi.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Nhà gần công ty không phải là mắc lắm hay sao?” Công ty của bọn họ nằm trong khu kinh tế tài chính Lục Gia Chủy (2), hiển nhiên đất đai và phòng ở khu đó là tắc đất tắc vàng.

(2) Là đặc khu kinh tế tài chính của thành phố Thượng Hải, nó nằm phía đông của sông Hoàng Phố thuộc khu Phố Đông. Hiện nay, Lục Gia Chủy có hơn 30 tòa cao ốc hơn 25 tầng mà kinh doanh thương mại là

chức năng chính, có hơn 504 tập đoàn tài chính và bảo hiểm trong nước cũng như ngoài nước được đặt ở đây. Lục Gia Chủy cũng là nơi thu hút nhiều khách du lịch hàng năm đến Thượng Hải. (wiki)

Ngô Thiến Thiến không đồng ý nói: “Tiền lương của chúng ta à.”

Tuy rằng các cô đã ép giọng thật nhỏ, nhưng mà trong xe buýt chen chúc nhau, cơ hồ thân thể dính sát, người bên cạnh nghe xong lời của các cô đương nhiên hiểu rõ ràng, có một bà dì khá đứng tuổi dùng tiếng địa phương của Thượng Hải nói với người bên cạnh: “Tiểu cô nương phạt hiểu được trời cao đất rộng, na tự dất đương Lý Gia Thành, tay duỗi ra là tiền mặt.” Phiên dịch ra tiếng phổ thông chính là: “Nhóc con không biết trời cao đất dày, tưởng mình là Lý Gia Thành (3), duỗi tay ra là có tiền chắc.” Quê của Nhan Hiểu Thần có tiếng địa phương giống với tiếng Thượng Hải nên nghe hoàn toàn hiểu, Ngô Thiến Thiến là nửa nghe nửa đoán nên đại khái cũng hiểu.

(3) Lý Gia Thành (sinh ngày 29/07/1928 tại Triều Châu, Trung Quốc) là tỉ phú, nhà đầu tư, nhà tư bản công nghiệp, nhà từ thiện người Hồng Kông. Vào ngày 06/03/2007, tạp chí Forbes đã xếp ông vào vị trí thứ chín trong danh sách những người giàu nhất thế giới, với tài sản khoảng 23 tỉ USD. Ông là chủ tịch tập đoàn Hòa Kỳ Hoàng Phố (Hutchison Whampoa Limited) và Trường Giang Thực Nghiệp (Cheung Kong Holdings) tại Hồng Kông. Tuy là người rất giàu, ông Lý được biết đến là người có phong cách sống giản dị, ông thường đi những đôi giày đen đơn giản và đeo đồng hồ Seiko không quá đắt tiền. (wiki)

Một bà dì khác hòa theo nói: “Tiểu địa phương cách ninh, sao gặp qua đại bài tràng, chậm giao liền hiểu được, Thượng Hải ngách một bộ phòng ở, liền hảo bức tới đây khối hỗn phạt hạ khởi.” Tiếng phổ thông có nghĩa là: “Dân nhà quê, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, rồi sẽ sớm biết nhà thuê ở Thượng Hải sẽ làm cho công việc của các người xất bắt xang bang à xem.”

Ngô Thiến Thiến tuy rằng chỉ hiểu nửa phần, nhưng ý nghĩa của câu “Dân nhà quê, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, công việc sẽ xất bắt xang bang” là hoàn toàn lĩnh hội được, từ trước tới giờ cô là người khá nóng tính, trong lòng lại tự ti nghĩ mình thuộc dạng dân quê tỉnh lẻ nghèo nàn lạc hậu, lập tức bị chọc giận, nhanh miệng phản bác lại: “Mấy người hoàn toàn không biết một tháng tôi kiếm được bao nhiêu tiền mới nói vậy, mấy người mới là không biết trời cao đất dày, mới là chưa gặp chưa biết!”

Bà dì kia cười nhạo, chanh chua nói: “Ngô tắc hiểu được, thật cách có tiền mặt ninh, phạt sẽ đến qua công cộng khí xí thô!”

Một bà dì khác hình như sợ Ngô Thiến Thiến không hiểu, cố tình lặp lại bằng tiếng phổ thông, “Bọn ta chỉ biết nếu là người có nhiều tiền thì sẽ không chen chúc đi xe buýt!”

Ngô Thiến Thiến tức giận đến lông mày dựng ngược, Nhan Hiểu Thần dùng sức nắm tay cô lại, lắc đầu, ý bảo đừng cãi nữa. Ngô Thiến Thiến cũng thấy mình với hai bà dì chợ búa này tranh luận kiếm được bao nhiêu tiền thật sự nhảm chán, cô cắn răng, mặt dịu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ xe buýt. Nhưng hai bà dì kia lại hứng trí đắc thắng, cứ huyền huyền mãi, một người thì chê bai đứa con của người bạn, bỏ mặc cha mẹ không lo đi mua xe BMW, một kẻ lại khoe khoang đứa con gái của cô em ruột mình vừa mới 18 tuổi, trong nhà đã mua cho nó một căn hộ làm lễ cưới...

Xe vừa ghé trạm, Nhan Hiểu Thần liền lôi Ngô Thiến Thiến chen chân xuống xe, Ngô Thiến Thiến tức giận nói: “Mắc mớ gì chúng ta phải xuống xe? Mình muốn nghe xem mấy mụ đó ba hoa đến cỡ nào! Nổ cho cổ vào, chỉ là lời truyện của bạn bè, người thân ra mà nói thôi, khẳng định không động gì vào chuyện của mấy mụ ấy đâu!”

Nhan Hiểu Thần dịu dàng nói: “Thời gian còn sớm, chúng ta chờ chuyến khác là đến mà, đi làm ngày đầu tiên không nên mang theo một bụng không thoải mái đến công ty.”

Ngô Thiến Thiến lập tức cảnh giác, nghĩ đến hôm nay việc quan trọng nhất là gì. Cô nhìn đến phía trước trạm xe buýt một đám người chen chúc mà chán nản nhũn mày, gờ tay gọi một chiếc taxi. Nhan Hiểu Thần kinh ngạc nhìn cô, “Gọi xe mắc tiền đó nhe!”

Ngô Thiến Thiến đến mở cửa xe, thoải mái nói: “Lên xe, hôm nay mình mời!”

Nhan Hiểu Thần mím môi cười rộ lên, “Được thôi!” xong chui vào trong xe.

Ngô Thiến Thiến ngồi trong taxi nhìn ra ngoài cửa xem xe cộ qua lại, đúng lúc đi bên cạnh có một chiếc xe buýt, cả xe chen chúc giống như mấy con cá mòi xếp san sát với nhau trong hộp cá, bởi vì chen lấn nên vẻ mặt của mọi người đều không có chút thoải mái, chỉ là mệt mỏi bơ phờ. Ngô Thiến Thiến nghĩ đến chính mình vừa rồi cũng là một người trong số họ, một khắc ngắn ngủi sau đó cô đã dùng tiền thoát khỏi cảnh tượng kia, không cần phải nghe những kẻ toàn thân thối, miệng cũng thối nói chuyện. Ngô Thiến Thiến nhẹ giọng cảm thán: “Tiền đích thực không phải vạn năng, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, nếu thiếu tiền thì vạn năng cũng chẳng có.” Nhan Hiểu Thần không trả lời, Ngô Thiến Thiến quay đầu nhìn lại thì thấy Nhan Hiểu Thần đang cầm cái điện thoại Samsung mới, chậm chạp viết blog. Ngô Thiến Thiến đoán được cô phát tin cho Thẩm Hào, cười nhạo nói: “Đúng là một ngày không thấy như cách ba thu.”

Nhan Hiểu Thần không nói gì, cười làm cái mặt hề rồi vẫn như vậy chuyên tâm đăng blog.

Đến công ty sớm hơn giờ quy định nửa tiếng, nhưng trong công ty đã có không ít người bận rộn công việc, Nhan Hiểu Thần cùng Ngô Thiến Thiến lập tức hiểu rõ, những công ty đầu ngành hiển nhiên sẽ trả lương cao hơn bình thường, nhưng cũng hiển nhiên cần phải trả giá cho sự cố gắng cao hơn bình thường.

Tiếp tân dẫn các cô đến phòng chờ ngồi đợi, hai người không phải là những thực tập sinh đến sớm nhất, trong phòng chờ đã có năm sáu người. Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiến Thiến đều cảm thấy áp lực ngày càng lớn đập vào mặt, không trò chuyện tán gẫu, mạnh ai người nấy im lặng chờ đợi.

Đúng giờ làm việc, hơn hai mươi thực tập sinh đã có mặt đầy đủ. Mọi người đợi thêm khoảng 10 phút nữa thì quản lý phòng nhân sự mới đi vào phòng chờ, tự giới thiệu, sau đó đại diện cho công ty nói vài câu chào mừng, tiếp theo yêu cầu các bạn giới thiệu bản thân một chút, để thuận tiện ọi người nhanh chóng quen thuộc với công việc.

Mỗi người giới thiệu về bản thân không giống nhau, người có tính tình hoạt bát hướng ngoại sẽ nói hết những chuyện đam mê hứng thú bình thường, chủ động mời mọi người sau giờ làm có thể đến kết bạn với anh ta, người có tính khí trầm ổn cẩn thận hiển nhiên sẽ nói ít đi một chút, Nhan Hiểu Thần coi như là nói ít nhất, chỉ mỉm cười giới thiệu tên tiếng Hoa, và tên tiếng Anh sẽ dùng tại công ty này, Nhan Hiểu Thần lười nghĩ nhiều nên cô tiếp tục dùng lại tên đã sử dụng ở quán Bar Lam Nguyệt là Olivia.

Sau khi các bạn tự giới thiệu xong, ai nấy đều đã đánh giá được năng lực của nhau, một nhân viên khác từ phòng nhân sự đem thẻ nhân viên tạm thời đến phát cho bọn họ, sau đó dẫn bọn họ đi tham quan công ty, phổ biến một số nội quy và những điều cần lưu ý. Buổi trưa, phòng nhân sự mời những người phụ trách các phòng ban cùng các thực tập sinh ăn một bữa tiệc liên hoan. Buổi chiều mở một cuộc họp, phát một ít tài liệu liên quan đến công việc, tiếp đến bắt đầu phân chia nhóm, mọi người tự lựa chọn phòng ban theo chuyên ngành mong muốn của mình.

Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiến Thiến học cùng trường, lại cùng ngành, nên hai cô xin việc theo chuyên môn là giống nhau, do đó đã cùng bốn bạn nam khác đi đến phòng tài chính.

Tiếp đón bọn họ là Vice President (Phó phòng, viết tắt là VP), là một nam nhân 28 tuổi, họ Trần, tên tiếng Anh là Jason, người Bắc Kinh, tính tình rất khôi hài và hay nói. Jason cùng bọn họ nói chuyện tán gẫu trong chốc lát, giới thiệu bọn họ với các đồng nghiệp khác cùng phòng, vừa đúng lúc cũng đến giờ tan ca, Jason nói cho bọn họ biết có thể ra về, mấy bạn thực tập sinh nhìn thấy các anh chị đồng nghiệp hình như không có ai ra về nên tất cả đều chần chừ, Jason cười nói: “Sau này chuyện tăng ca sẽ như cơm bữa thôi, bây giờ các bạn chưa phải là nhân viên chính thức, thật sự chưa có nhiều việc để làm, nên về đi!”

Lúc này, nhóm thực tập mới cầm lấy đồ dùng cá nhân của mình rời khỏi công ty.

Xe buýt ghé trạm, Nhan Hiểu Thần vừa xuống xe liền nhìn thấy Thẩm Hào, cô vừa vui vừa lo hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh tới đón em!” Thẩm Hào cầm lấy túi xách của cô, thân thiết hỏi: “Có mệt không?”

(Hai người chính thức yêu nhau rồi nhé, đổi cách xưng hô thôi ^.^)

Nhan Hiểu Thần cười lắc đầu, “Không mệt, công ty sẽ không cho thực tập sinh làm công việc chính thức đâu, với lại hôm nay là ngày đầu tiên, chỉ là giới thiệu thủ tục thôi.”

Ngô Thiến Thiến cười nhạo, “Thẩm Hào, bọn mình là đi làm văn phòng, không phải là làm lao công!”

Thẩm Hầu thản nhiên nghe qua rồi cười nhạo, “Mình quan tâm bạn gái mình, cậu có ý kiến gì không?”

Ngô Thiến Thiến bĩu môi, “Không có ý kiến!”

Thẩm Hầu ôm chặt bả vai của Nhan Hiểu Thần, “Buổi tối đi căng tin ăn cơm nhé? Hay đi ăn cơm thố (4) đi!” Gần trường đại học có một quán cơm thố, một phần khoảng 20 đồng, còn kèm theo súp với vài món phụ, vừa tiện lợi vừa phải chăng.

(4) Cơm được bày biện sẵn trong nồi đất, tiện cho việc hâm nóng và giữ ấm thức ăn.

“Được đó!” Nhan Hiểu Thần hỏi Ngô Thiến Thiến, “Muốn cùng đi ăn với bọn mình không?”

Ngô Thiến Thiến phát tay với Nhan Hiểu Thần, “Mình không muốn làm bóng đèn (5), bái bai.”

(5) ý là không muốn có tồn tại mà như không tồn tại.

Thẩm Hầu cùng Nhan Hiểu Thần đi đến quán cơm thố dùng cơm chiều, sau đó tản bộ về trường.

Dọc theo con đường rợp bóng cây, cả hai đi đến bên bờ hồ. Cảnh sắc tháng 4 như có tình, xuân về hoa nở, từng đôi yêu nhau hoặc là đi chậm chậm dạo mát xung quanh hồ, hoặc ngồi trên những tảng đá bên bờ hồ ngồi tâm sự.

Vừa hay có một chiếc ghế trống dưới một gốc cây, xung quanh bóng mát và cây um tùm chắn hết tầm nhìn, không thể nhìn thấy cảnh trên hồ, lại rất yên tĩnh. Thẩm Hầu kéo Nhan Hiểu Thần đến ngồi trên ghế, lấy điện thoại di động ra đưa cho Nhan Hiểu Thần xem, hình nền trên di động là ảnh chụp của Nhan Hiểu Thần, cô đứng tại một giá sách của thư viện, đang lật xem một quyển sách, ánh sáng từ cửa sổ ở một góc chiếu lên người cô, tạo nên xung quanh thân hình của cô một quang sáng hình tròn mờ ảo.

Nhan Hiểu Thần chính mình còn chưa được nhìn thấy tấm ảnh này, cũng không biết là Thẩm Hầu đã lên chụp từ lúc nào, cô ngượng ngùng hỏi: “Sao muốn dùng ảnh của em?”

Thẩm Hầu gửi một tấm ảnh cho Nhan Hiểu Thần, bá đạo nói: “Chẳng phải bây giờ em mau chóng học tập theo anh hay sao?”

Nhan Hiểu Thần nhận được tấm ảnh, nhất thời không biết làm sao để lấy ra, Thẩm Hầu cầm điện thoại của cô, vài thao tác đã đem tấm hình cài đặt thành hình nền.

Trên màn hình di động, nhìn về phía cô là Thẩm Hầu với nụ cười tươi sáng đến vàng dương cũng phải ghen tỵ, Nhan Hiểu Thần đột nhiên nhận ra, với cái này mỗi giây mỗi phút đều có thể nhìn thấy Thẩm Hầu, cảm giác vô cùng tuyệt vời. Thẩm Hầu thấy Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm vào hình của hắn, cười hì hì nói: “Này! Anh hiện ở bên cạnh em mà, muốn thì nhìn anh đây.”

Nhan Hiểu Thần xin lỗi, cất điện thoại di động.

Thẩm Hầu hỏi: “Đi làm cảm giác thế nào?”

“Bởi vì quá xa lạ, hơi mờ mịt không biết nên làm cái gì, nhưng lại nghĩ có thể kiếm được tiền nên rất chờ mong và cũng rất hưng phấn.”

Thẩm Hầu cười nói: “Nghe nói ngành nghề của em hiện giờ rất hot, lương một năm 7 8 chục ngàn là không thành vấn đề, anh đến bây giờ còn chưa đi tìm việc làm, xem ra chắc là không kiếm được công ty nào tốt rồi, đến lúc đó em không khinh thường anh chứ?”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy những câu nói của Thẩm Hầu có ý nghĩa khác, nhưng cô đoán không ra rốt cuộc Thẩm Hầu muốn nói gì, thản nhiên lưu loát nói: “Em mãi mãi sẽ không bao giờ khinh thường anh, ngược lại em chỉ lo lắng anh khinh thường em thôi.”

Thẩm Hầu đưa tay ra sau gáy, tựa vào băng ghế, xa xăm nói: “Lúc tốt nghiệp cũng là lúc chia tay! Anh có mấy người bạn có bạn gái đều rầu rĩ khổ sở. Tìm được việc làm thì buồn rầu vì không thể cùng ở lại một thành phố, không tìm được việc làm thì không nghĩ đến chuyện cùng nhau vượt qua khó khăn, mà suốt ngày cãi nhau. Vì vậy công việc cũng lơ là! Em có biết không, em với anh quen nhau bấy giờ có nhiều người nói ra nói vào lắm, hiện tại em tài giỏi xuất sắc, sự nghiệp tỏa sáng, tương lai rộng mở, lựa chọn anh, là tự hạ thấp mình!”

Tuy từ trước đến nay Nhan Hiểu Thần không quan tâm đến lời qua tiếng lại của mọi người, nhưng không ít thì nhiều cũng cảm nhận được đã gì đó thay đổi, trước kia các bạn học đều cảm thấy cô không thể giữ nổi Thẩm Hào, nay đơn giản là vì cô đã tìm được một công việc tốt lương cao, chẳng còn ai nghĩ như vậy nữa, Ngô Thiển Thiển thậm chí còn tỏ vẻ rất hiểu rằng Thẩm Hào đối xử tốt với cô là chuyện đương nhiên.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Vậy bản thân anh nghĩ gì?”

“Anh hơi tò mò, cho đến bây giờ anh vẫn chưa có việc làm mà em còn chưa sốt ruột, em hoàn toàn không để ý sao? Em vẫn chưa nghĩ đến tương lai của chúng ta sao?”

“Không phải như vậy.”

Thẩm Hào dương mắt lên nhìn Nhan Hiểu Thần, tỏ vẻ sẵn lòng chăm chú lắng nghe.

Nhan Hiểu Thần nói: “Em tin tưởng anh, cũng tin tưởng chính mình.”

Có lẽ trong khoảng thời gian này đã nhìn thấy quá nhiều cuộc cãi vã và chia tay, tình yêu của tuổi trẻ nóng rực như lửa nhưng cũng nhanh tàn như lửa, Thẩm Hào lại bị bạn bè vô tình hay cố ý chê cười hắt hủi, hắt tin tưởng mình, nhưng lại không có đầy đủ tự tin đối mặt với Nhan Hiểu Thần, thật giống với câu nói, khi quá yêu một người, không tự chủ được bản thân mà cảm thấy chính mình hèn kém. Thẩm Hào bèn nhón hỏi: “Nếu anh không tìm được việc làm, em cũng tin tưởng anh sao?”

Nhan Hiểu Thần thông dong nói: “Tìm không được thì tiếp tục tìm, từ từ thế nào cũng có, dù sao em đã có thể kiếm được tiền, không sợ cả hai chết đói đâu.”

“Nếu tìm được công việc ở nơi khác thì sao?”

“Em có thể xin công ty điều động nội bộ, nếu mà không được, em sẽ đổi việc khác, việc làm chắc chắn sẽ có, nhưng tiền kiếm được có thể ít một chút, còn nếu ít hơn nữa, hai chúng ta hai người chẳng lẽ không tự nuôi sống được chính mình hay sao?” Những vấn đề phức tạp của người khác đối với Nhan Hiểu Thần lúc này đều trở thành hoàn toàn không là vấn đề, xem ra cô đã thật sự có suy xét kỹ càng về tương lai của bọn họ, cũng đã chuẩn bị cách đối phó thật chu đáo, Thẩm Hào bật cười lắc đầu, đúng là do hấn suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nhan Hiểu Thần giữ chặt bàn tay của Thẩm Hào, “Em tin tưởng anh chắc chắn đã có suy nghĩ đến tương lai của chính mình, cũng đã tự có quyết định. Em tin vào năng lực của bản thân, mặc kệ anh đã quyết định cái gì, chỉ cần anh vẫn muốn ở bên em, em nhất định sẽ mãi bên cạnh anh. Đừng nói chỉ là chuyển đi thành phố khác, nếu anh đột nhiên thay đổi quyết định, muốn xuất ngoại, em cũng có thể bắt đầu chuẩn bị thi TOEFL, để đi nước ngoài tìm anh.”

Thẩm Hào nắm lấy tay Nhan Hiểu Thần, dùng sức kéo cô vào ngực mình, thì thầm bên tai cô: “Tiểu Tiểu, anh yêu em!”

Thân thể Nhan Hiểu Thần cứng đờ, nói nhỏ: “Anh vừa kêu em là gì?”

Thẩm Hào dịu dàng nói: “Không phải em đã nói tên từ nhỏ của em là ‘Tiểu Tiểu’ hay sao? Về sau anh sẽ gọi em là ‘Tiểu Tiểu’.”

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc một thoáng, chậm rãi nhắm mắt lại, dùng sức ôm Thẩm Hào thật chặt. Vậy ra, trên đời này vẫn còn một người có thể gọi cô bằng cái tên tràn đầy yêu thương: ‘Tiểu Tiểu’.

Mặc dù phòng tài chính có công việc áp lực lớn, nhưng cho dù là trưởng phòng hay các nhân viên đồng nghiệp đều có yêu cầu rất thấp đối với thực tập sinh, hơn nữa phần lớn công việc đều là buôn bán cơ mật, không thích hợp để giao cho bọn họ, cho nên nếu so với các nhân viên đồng nghiệp thì công việc của Nhan Hiểu Thần không đến nỗi là “làm một chết”, nhưng mỗi ngày cũng phải đi sớm về muộn. Mỗi tuần còn có hai lần huấn luyện, họp hành giao bài tập, tuy rằng không có người chấm điểm bài tập, nhưng nếu ai làm tốt sẽ được điểm danh khen ngợi, còn có thể được gặp riêng trưởng phòng để giải trình, vô hình trung lại biến thành một kiểu cạnh tranh, chung quy không phải ai cũng không nghĩ đến việc sẽ để lại ấn tượng tốt cho cấp trên.

Nhan Hiểu Thần vốn là người thành thạo, kiến thức cực kỳ vững chắc, lại là người có tinh thần cố gắng, bất kể là giao cho công việc gì, hay bắt làm bài tập gì, cô đều hoàn thành rất tốt. Hơn nữa sau lưng cô

còn có sự phụ tài giỏi Trình Trí Viễn, nếu có bài tập khó chưa tìm ra được hướng giải quyết cô sẽ gọi ngay cho Trình Trí Viễn nhờ giúp đỡ, Trình Trí Viễn chỉ bày ra hướng đi, hoặc đề cử sách tham khảo, Nhan Hiểu Thần lập tức sẽ hiểu rõ nên làm như thế nào.

Được điểm danh tuyên dương vài lần, Nhan Hiểu Thần liền trở thành thực tập sinh nổi tiếng, các trưởng phòng của các phòng ban khác ai cũng đều nhớ kỹ cô. Có một lần, một nhóm thực tập sinh vừa mới huấn luyện xong, cùng đi vào thang máy, đúng lúc cũng có một nhóm trưởng phòng vừa họp xong đi ra, bọn họ đi qua như vậy nhưng lại chào hỏi Nhan Hiểu Thần. Chỉ là lịch sự bình thường hỏi thăm nhau của các đồng nghiệp, nhưng đã khiến cho đám người trẻ tuổi vô cùng hâm mộ và ghen tị.

Cho dù là có thiện ý hâm mộ, nhưng vẫn có chút gì đó là ác ý ghen tị, Nhan Hiểu Thần hoàn toàn làm như không biết, cô toàn tâm toàn lực làm tốt công việc của mình, người khác nghĩ như thế nào, cô không quan tâm.

Cuối tháng tư thì quản lý phòng nhân sự công bố một tin tốt lành, đó là sẽ chọn ra trong nhóm thực tập một bạn có biểu hiện nổi trội xuất sắc để đưa sang tổng công ty ở Mỹ thực tập hai năm.

Đến tháng 6 sẽ lấy bằng chứng nhận tốt nghiệp đại học, bọn họ một khi chính thức được nhận vào công ty, lương khởi điểm sẽ không thấp hơn 300 ngàn nhân dân tệ, ở trong nước đã được xem là lương rất cao rồi, nếu qua tổng công ty ở Mỹ, lương khởi điểm sẽ không thua kém 100 ngàn đô la. Nếu không kể đến lợi ích tiền tài, có thể làm việc ở trung tâm kinh tế tài chính tại New York, đối với bọn họ mà nói, sự nghiệp cả đời này không thể tưởng tượng được sẽ tuyệt vời đến mức độ nào.

Thực tập sinh nghe được tin này đều háo hức sôi sục, có người còn hận không thể dốc hết sức lực để tranh thủ trở thành người may mắn. Nhan Hiểu Thần đối với chuyện này là hoàn toàn không có hứng thú, nếu Thẩm Hân có ý định xuất ngoại thì bây giờ vẫn còn sớm để cô đi, còn nếu kế hoạch tương lai của Thẩm Hân không có suy nghĩ đến xuất ngoại, thì như vậy cô tuyệt đối cũng sẽ không nghĩ tới. Cô vẫn như ngày thường, nghiêm túc tiếp nhận mỗi một việc, sẽ không cố ý tranh giành để thể hiện mình, nhưng nếu đến phiên cô thể hiện, thì cũng sẽ không cố ý nhường nhịn một ai. Dù sao, muốn được chọn thì không dễ dàng, nhưng nếu đã được chọn mà muốn từ chối thì lại rất dễ dàng.

Bởi vì đã quyết định là từ chối nên Nhan Hiểu Thần không nói với Thẩm Hân chuyện này.

Đầu tháng 5, Nhan Hiểu Thần nhận được tháng lương đầu tiên, trừ đi các loại thuế, có hơn 5000 đồng, đối với Nhan Hiểu Thần mà nói, đây là một số tiền lớn.

Cô chuyển ẹ 1500 đồng, tính toán trả lại cho Trình Trí Viễn 1000, còn dư lại hơn 2000. Cô tra cứu giá cả một số nhà hàng Tây gần khu chung cư của Trình Trí Viễn mới phát hiện, nếu như mời Trình Trí Viễn ăn đại tiệc, chỉ ít phải tốn 500 đồng. Như vậy, nhiều nhất cũng chỉ còn dư lại hơn một ngàn, nhìn thì không ít, nhưng đi làm không phải như đi học, chi tiêu lớn hơn rất nhiều, hơn 1000 duy trì ột tháng mới chỉ vừa đủ, nhưng Nhan Hiểu Thần đã hài lòng lắm rồi. Cô chọn nhà hàng tốt, cao hứng phần khởi gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn mời anh ta ăn cơm, Trình Trí Viễn rất vui vẻ đồng ý.

Tất cả đều đã quyết định nhưng Nhan Hiểu Thần không biết nên nói sao với Thẩm Hân. Thẩm Hân là người có rất nhiều bạn bè, hoạt động của hân cũng rất nhiều, Nhan Hiểu Thần không có hứng thú tham gia nên Thẩm Hân cũng sẽ không đưa cô đi cùng. Nếu Nhan Hiểu Thần không nói với hân, kiếm cớ gì đó để đi ăn cơm cùng Trình Trí Viễn thì Thẩm Hân chắc chắn là không biết, nhưng Nhan Hiểu Thần không nghĩ là sẽ lừa gạt hân.

Có điều Thẩm Hân đối với Trình Trí Viễn thành kiến quá sâu, Nhan Hiểu Thần đã thử đủ cách, muốn hóa giải hiểu lầm của hân đối với Trình Trí Viễn nhưng không được. Mỗi lần cô nói với Thẩm Hân kể rõ Trình Trí Viễn là người tốt như thế nào thì Thẩm Hân luôn nói với vẻ mặt quái lạ khinh thường: “Hân có ý đồ với em, dĩ nhiên đối tốt! Hân không đối tốt với em, làm thế nào thực hiện ý đồ của hân đây?” Thẩm Hân kiên quyết không tin Trình Trí Viễn xem Nhan Hiểu Thần là bạn bè bình thường, cho nên Nhan Hiểu Thần càng nói Trình Trí Viễn tốt, giống như càng chứng minh ý đồ xấu của anh ta.

Nhiều khi Nhan Hiểu Thần nói nhiều quá, Thẩm Hân phát ghen, chua xót nói rằng: “Hân tốt như vậy, không bằng em tìm hân làm bạn trai đi!”

Nhan Hiểu Thần không muốn Thẩm Hào buồn bực nên chỉ có thể im lặng không đề cập gì đến Trình Trí Viễn nữa, nhưng đương nhiên cô cũng kiên quyết không nghe theo lời của Thẩm Hào mà tuyệt giao với Trình Trí Viễn. Thẩm Hào biết cô vẫn liên hệ với Trình Trí Viễn, bởi vì mỗi lần gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn hỏi về công việc cô đều không dỗi gặt Thẩm Hào, có khi cô còn cầm điện thoại đưa cho Thẩm Hào xem, chứng minh tin nhắn của cô với Trình Trí Viễn là trong sạch, giống như buôn bán sách giáo khoa vậy, Thẩm Hào không có cách gì nổi giận, nhưng hấn vẫn là không chấp nhận được anh ta.

Dần dần cả hai đều trở nên ngang ngạnh cứng đầu, bọn họ đều cho rằng chính mình rất có lý, chẳng ai nhường nhịn ai, nhưng cũng không muốn phải cãi nhau, chỉ có thể mỗi người nhường một bước, Thẩm Hào bắt quá không hỏi đến chuyện của cô và Trình Trí Viễn, Nhan Hiểu Thần cũng không chủ động đi gặp anh ta.

Bởi vì không biết phải nói với Thẩm Hào như thế nào, nên Nhan Hiểu Thần muốn trì hoãn thêm một lát.

Nhan Hiểu Thần đến khu ký túc xá của Thẩm Hào tìm hấn thì thấy hấn đang vô trang taobao (6) nhìn ngó linh tinh, cái này thì không lạ, nhưng lạ là mấy trang web hấn đang xem đều là thời trang trẻ em hoặc trang phục phụ nữ, Nhan Hiểu Thần tò mò hỏi, “Anh muốn mua quần áo cho ai?”

(6) taobao.com là trang web mua sắm trực tuyến của Trung Quốc, giống như eBay hay Amazon, được tạo ra tại Trung quốc nhờ nhóm Alibaba.

“Không có mua, chỉ là tùy tiện xem thôi, để coi bây giờ người ta thích nhất là loại quần áo gì.”

Thẩm Hào đóng máy tính lại, “Tối nay ăn cơm ở đâu?”

“Tối nay anh tự đi ăn đi! Em có hẹn với bạn...” Nhan Hiểu Thần lấp bắp, cô định nói chuyện mời Trình Trí Viễn đi ăn cơm tối cho Thẩm Hào nghe.

Thẩm Hào quả nhiên nổi giận, hơi lớn tiếng nói: “Em có tiền lương, chỉ mời anh ăn một phần cơm thối, vậy mà muốn mời Trình Trí Viễn ăn cơm Tây! Chẳng lẽ hấn quan trọng hơn anh?”

Nhan Hiểu Thần còn chưa nói cho Thẩm Hào biết cô đã hai lần mượn tiền của Trình Trí Viễn, nên chỉ có thể giải thích: “Em tìm việc làm anh ta đã giúp rất nhiều, lúc trước em có đồng ý sẽ cảm tạ anh ta thật tốt, không mời người ta ăn tiệc lớn, là bởi vì không đủ tiền, cho nên lúc đó đành nhẫn nhịn một chút.”

Thẩm Hào nghe mấy câu đầu không đồng ý cho lắm, nhưng hấn đối với Nhan Hiểu Thần tràn đầy tin tưởng, cảm thấy Trình Trí Viễn cùng lắm là “dệt hoa trên gấm” (7), không có anh ta, Nhan Hiểu Thần khẳng định vẫn có thể có được việc làm tốt, nhưng nghe đến câu sau lại hết sức chú tâm, bực tức giảm đi một chút, than thở nói: “Thì em tự mua cho Trình Trí Viễn món quà nào có giá trị một chút, không cần cùng đi ăn cơm như thế, có được không?”

(7) Gấm đã có hoa, dệt lên cũng thừa: ý là Trình Trí Viễn có làm việc gì đi nữa cũng không ảnh hưởng gì đến Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần xin lỗi nhìn Thẩm Hào, đột nhiên nảy ra ý định, nhanh trí nói: “Nếu anh không yên tâm, hay là đi chung đi?” Thừa dịp này, cô muốn giúp cho Thẩm Hào hiểu con người của Trình Trí Viễn một chút, nói chung rất nhiều hiểu lầm đều bắt nguồn từ không hiểu biết.

Thẩm Hào tỏ thái độ cực kỳ không ưa, nghiêm túc nói với Nhan Hiểu Thần: “Tiểu Tiểu, anh không phải không yên tâm, anh đối với mình vẫn thừa tự tin, cũng tuyệt đối tin tưởng em! Anh chỉ là không thích con người của Trình Trí Viễn, nói chung cảm thấy hấn rất quái lạ!”

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Anh tin tưởng vào việc đánh giá người khác của em một lần không được sao? Trình Trí Viễn thực sự là một người bạn rất tốt.”

Thẩm Hào không lay chuyển được Nhan Hiểu Thần đành thở dài, “Em đi đi, cùng lắm bù lại tổn thất cho anh.”

Nhan Hiểu Thần lập tức nói: “Được, anh muốn bù lại cái gì?”

Thẩm Hào cười xấu xa, chỉ chỉ vào môi của Nhan Hiểu Thần, “Anh muốn cái này.” Nhan Hiểu Thần vừa “hừ” nhẹ một tiếng, Thẩm Hào đã bịt kín môi của cô bằng môi của hấn, tiến quân thần tốc, hung hăng tằm

bạo một trận, sau đó dờn xuống đến cổ của cô. Nhan Hiểu Thần là điển hình con gái miền Nam sông nước, làn da trắng nõn trơn láng, chạm vào như đồ sứ, còn mát lạnh nhạy cảm, khiến cho Thẩm Hầu hết sức cẩn thận dịu dàng. Nhưng đêm nay, hần lại nhớ tới mấy thằng bạn trong ký túc xá nói “dầu ản dầu tây” gì đó, ý định đùa cợt nổi lên, ản lực một chút dùng môi mút thật mạnh lên cổ của Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần cảm thấy hơi đau, nhưng cũng không đến nỗi không chịu được, cô có chút bất an liền cầu Thẩm Hầu một cái, Thẩm Hầu trấn an dỗ dành cô. Một phút sau, Thẩm Hầu nghiêng đầu nhìn thấy phía trên xương quai xanh của Nhan Hiểu Thần là một cái dấu đỏ ửng giống như dầu tây, lấp ló ngay tại đường viền cổ áo. Thẩm Hầu cười nói với Nhan Hiểu Thần: “Em đi ản cơm đi, anh đã để lại dấu ản dành riêng cho anh trên người em rồi, em không chạy thoát được đâu!”

Nhan Hiểu Thần cũng không để ý trên cổ cô có cái gì, nghe được Thẩm Hầu chịu cho cô đi thì vui vẻ nói: “Em đi đây, buổi tối không cần chờ, em sẽ gửi blog cho anh.”

Thẩm Hầu không có ý kiến gì cười cười, “Em đi ản cơm của em đi, anh đi ản cơm của anh, anh không can thiệp chuyện của em, em cũng đừng động đến chuyện của anh.”

Nhan Hiểu Thần hôn lên hai má của Thẩm Hầu một chút rồi rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần vừa đến nhà hàng Tây thì đã thấy Trình Trí Viễn ở đó.

Cô cười cười đi qua anh ta, “Xin lỗi, tôi tới trễ.”

Ánh mắt của Trình Trí Viễn hơi dừng lại trên cổ của Nhan Hiểu Thần một thoáng, dường như không có việc gì nên rời đi, anh ta cười nói: “Em không trễ, là do tôi đến sớm.”

Bồi bàn lấy menu đưa cho bọn họ, tuy rằng Nhan Hiểu Thần đã vì bữa cơm này mà tra cứu trên mạng để biết thêm kiến thức về các món Tây, nhưng ngồi đối diện cô lại là chuyên gia về món ản Tây, cô nói: “Mấy món ản Tây tôi không biết nhiều, anh muốn ản gì?”

“Em đặc biệt thích món gì? Có ản kiêng không?”

“Không có ản kiêng, cái gì cũng đều thích ản.”

Trình Trí Viễn cười rộ lên, gọi hai phần món ản khai vị, cho anh ta món gà, cho Nhan Hiểu Thần món cá, bồi bàn hỏi: “Hai vị có cần chút đồ ngọt không?”

Trình Trí Viễn hỏi Nhan Hiểu Thần: “Có sợ mập không?”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, “Nhà tôi có gien tốt, ản nhiều bao nhiêu cũng không mập.”

Trình Trí Viễn vì Nhan Hiểu Thần gọi một món rất bình thường, là loại bánh ngọt phô mai chanh phổ biến.

Khi bồi bàn thu lại menu, Nhan Hiểu Thần lặng lẽ nói với Trình Trí Viễn: “Tôi luôn cảm thấy ánh mắt mấy người bồi bàn nhìn tôi có chút quái lạ, có phải bọn họ nhận ra tôi là kẻ lần đầu đến nhà hàng sang trọng dùng bữa hay không?” Tầm mắt của Trình Trí Viễn nhìn qua cổ của Nhan Hiểu Thần cười nói: “Có lẽ họ cảm thấy đêm nay em rất đẹp.”

Nhan Hiểu Thần làm cái mặt quỷ, “Cám ơn anh vì đã có lòng tốt nói dối khen tôi.”

Trình Trí Viễn cười nhìn Nhan Hiểu Thần, “Gần đây em có tâm trạng rất tốt, có chút gì đó hợp với cô gái trẻ như em, cứ như vậy nhé!”

Nhan Hiểu Thần ngạc nhiên, cầm ly lên uống một ngụm nước đá chanh, “Vậy trước kia tâm trạng của tôi như thế nào?”

“Giống như có tâm sự đè nặng trong lòng, đáng vẻ như người bị mắc nợ vậy, hiện tại đã thoải mái hơn nhiều rồi, như vậy rất tốt.”

Nhan Hiểu Thần im lặng một lúc, khẽ cười nói: “Tôi cũng thấy gần đây mọi thứ đều quá tốt, tốt như vậy chắc không phải là sự thật.”

“Tất cả đều là thật.”

Phục vụ bàn bưng đến món khai vị, lịch sự hỏi nên đưa cho ai, Trình Trí Viễn nói: “Chúng tôi đi cùng nhau, không cần chú ý đến phong cách nước ngoài đâu.”

Người bồi bàn liền theo phong cách dùng cơm của Trung Quốc, đem hai món khai vị đặt ngay chính giữa bàn.

Nhan Hiểu Thần để cho Trình Trí Viễn ăn trước một chút mới bắt đầu ăn.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, Nhan Hiểu Thần kể đến công việc thực tập, đem chuyện công ty sẽ tuyển người để sang tổng công ty ở New York làm việc nói cho Trình Trí Viễn nghe, anh ta nói: “Từ lợi ích phát triển sự nghiệp mà nói, chắc hẳn em đã dốc hết sức tranh thủ cơ hội này.”

Nhan Hiểu Thần trả lời: “Tôi không muốn đi.”

Trình Trí Viễn hiểu ra, “Là vì tình yêu.”

“Chẳng lẽ anh không ủng hộ?”

“Chỉ cần em cảm thấy lựa chọn như vậy khiến mình vui vẻ thì tôi hoàn toàn tán thành. Mọi người cố gắng tìm đến công việc tốt là vì để cho bản thân vui vẻ, nếu vì một phần công việc mà mất đi niềm vui thì quả thật không đáng.”

Thanh niên bây giờ thường dễ có khuynh hướng “Tình yêu không đáng tin, sự nghiệp mới đáng tin”, đây là lý do vì sao đại đa số bọn họ sẽ vì sự nghiệp tốt mà buông bỏ tình yêu tốt, Nhan Hiểu Thần cười híp mắt nâng ly, “Không hổ danh là đồng hương của tôi!”

Hai người chạm ly, uống một ngụm rượu.

Ăn xong món bánh ngọt tráng miệng cuối cùng, đã hơn 8 giờ tối. Nhan Hiểu Thần đưa một cái bì thư cho Trình Trí Viễn, “Tháng sau tôi chỉ còn một khoản nợ cuối cùng thôi.” Trước đó, Nhan Hiểu Thần đã lấy tiền trong thẻ ngân hàng đang báo mất ra 1000 đồng, cùng với số hôm nay tổng cộng là 2000, như vậy chỉ còn nợ lại 1000 đồng.

Trình Trí Viễn tiếp nhận phong bì. Nhan Hiểu Thần gọi bồi bàn đến tính tiền, hơn 400 đồng, Nhan Hiểu Thần lo lắng Trình Trí Viễn sẽ giành trả tiền, may mắn sao điều cô lo lắng không xảy ra, Trình Trí Viễn chỉ mỉm cười ngồi nhìn.

Thanh toán xong xuôi, hai người đi ra khỏi nhà hàng, Trình Trí Viễn đang muốn nói sẽ đưa Nhan Hiểu Thần về, thì ở ngã tư đường đối diện đột nhiên có tiếng gọi lớn, “Tiểu Tiểu!”

Cách dòng xe cộ như nước chảy không ngừng ở ngã tư đường bên kia, lóe sáng dưới ánh đèn nê ông, Thẩm Hân đứng tại cửa của một tiệm cà phê, ra sức vẫy tay. Dĩ nhiên, từ bấy đến giờ hân đã chờ ở quán cà phê đó, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn ăn cơm xong thì lập tức chạy ra.

“Tiểu Tiểu!” Thẩm Hân gọi lớn tiếng một lần nữa.

Nhan Hiểu Thần cười vui vẻ, giơ tay lên vẫy vẫy, tỏ vẻ là chính mình đã nhìn thấy hân. Thẩm Hân chỉ vào giao lộ có đèn xanh đèn đỏ cách đó không xa, ý bảo cô qua đó để gặp hân, Nhan Hiểu Thần giơ tay ra làm ký hiệu OK, hân cũng hướng về phía giao lộ bước nhanh mà đi.

Nhan Hiểu Thần vội vàng chào tạm biệt với Trình Trí Viễn, “Tôi phải đi rồi, có gì thì liên hệ qua điện thoại.”

Trình Trí Viễn nói: “Được!”

Hai người một trước một sau quay lưng, hướng đến hai nơi khác nhau mà đi tới. Nhan Hiểu Thần chạy vài bước, đột nhiên như nhớ đến điều gì, xoay người lại gọi: “Trình Trí Viễn!”

Trình Trí Viễn quay đầu, lẳng lặng nhìn Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần cười cười, thật tâm nói rằng: “Cảm ơn anh!”

Ánh đèn chốn đô thị mờ ảo say lòng người, xe cộ phố xá ồn ào xôn xao không dứt, Trình Trí Viễn khước mắt chân mày mang theo vài phần bi thương, đứng trong dòng người náo nhiệt, dường như cảm giác thể lượng giảm đi chút ít. Anh ta cười nhẹ, trịnh trọng nói: “Hiểu Thần, xin em đừng nói với tôi những lời đó nữa!”

“Mặc dù chúng ta là bạn tốt, nhưng mà...Dù sao, được rồi, tôi sẽ cố gắng!” Nhan Hiểu Thần cười phát phát tay, xoay người, hướng về giao lộ đèn xanh đèn đỏ mà đi, nhìn đến dáng vẻ ầm ập của một người tại nơi không xa đó đang chờ cô, nụ cười trên môi ngày càng tươi sáng lạ, bước chân một lúc một nhanh.

Trình Trí Viễn vẫn đứng lặng phía sau, ngưng mắt nhìn cô chạy về phía tươi sáng hạnh phúc của mình.

Thẩm Hân cùng Nhan Hiểu Thần đi với nhau cũng khá lâu, đến gần giờ khóa cổng thì hân đưa cô trở về. Cuối tuần ký túc xá không tắt đèn, trong ký túc xá đèn đuốc sáng trưng, Nhan Hiểu Thần đi dọc theo hành lang để về phòng, cô đi đến đâu đều thấy các bạn học nhìn mình cười một cách khó hiểu, Nhan Hiểu Thần bị cười đến sồn tóc gáy.

Về đến phòng, Ngô Thiển Thiển và Ngụy Đồng cũng với cái kiểu khó hiểu như vậy mà đón cô, Ngô Thiển Thiển chỉ là nhìn cô đầy cảm xúc, Ngụy Đồng thì trực tiếp phóng tới, trên dưới trước sau kiểm tra nhìn ngó Nhan Hiểu Thần, lẩm bẩm nói, “Chắc chắc! Cậu cùng với Thẩm Hân đã làm rồi à? Chúng ta có nên uống một chút rượu mừng hay không?”

Nhan Hiểu Thần khó hiểu hỏi, “Làm cái gì?”

“Cậu nói cậu và Thẩm Hân có thể làm gì?”

Nhan Hiểu Thần vẫn là chưa phản ứng kịp, hoang mang nhìn Ngụy Đồng.

Ngụy Đồng tùy tiện nói: “Đương nhiên là làm chuyện ‘ấy’ rồi! Uống rượu chúc mừng một chút đi, đời ‘trong sạch’ của Nhan Hiểu Thần đã kết thúc!” Ngụy Đồng nói vậy thế nhưng lại thật sự đi đến giá sách lấy rượu.

Nhan Hiểu Thần trợn mắt, há hốc mồm một lát, lắp bắp nói: “Mình, chúng mình...còn chưa chuẩn bị gì hết, nếu thực sự là có làm thì mới chúc mừng. A, không đúng...” Cô quả thật muốn cắn lưỡi cho rồi, “Có muốn làm, cũng không nói cho cậu biết!”

Ngụy Đồng nghi ngờ hỏi, “Thật sự là không có? Vậy trên cổ của cậu là cái gì?”

Nhan Hiểu Thần phóng tới trước gương, nhìn vào cổ, không thể che mặt đi, gần như muốn khóc rống mà gào lên: Thẩm Hân, người thật đáng ghét! Trình Trí Viễn, người cũng thật đáng ghét!

Cuối tuần, Thẩm Hân mời Nhan Hiểu Thần đi ăn cơm Tây, địa điểm là nhà hàng mà Nhan Hiểu Thần đã mời Trình Trí Viễn ăn cơm hồi tuần trước.

Nhan Hiểu Thần ngồi vào chỗ mà cô cùng Trình Trí Viễn đã ngồi, dở khóc dở cười nhìn Thẩm Hân, tên tiểu tử này biểu hiện bề ngoài thật sự rất hào phóng rộng lượng, nhưng thực tế là một kẻ hẹp hòi keo kiệt không ai bằng.

Thẩm Hân nhìn nét mặt của cô là biết cô đang trách thầm hân, hân nghiêm túc nói: “Em đừng cho rằng anh cố ý, anh thật sự có điều muốn chúc mừng.”

Nhan Hiểu Thần chống cằm nhìn hân, ra vẻ muốn chờ xem ‘anh giải thích thế nào đây’.

Thẩm Hân háng giọng một cái, nói: “Anh tìm được việc làm rồi.”

“Hả?!” Nét mặt của Nhan Hiểu Thần có vẻ hơi mất tự nhiên, lập tức vui vẻ, liền cầm ly nước trái cây, cùng Thẩm Hân cùng một cái, “Thật tốt quá!”

Thẩm Hân ra vẻ buồn bực nói: “Bây giờ còn cảm thấy anh cố ý không?”

Nhan Hiểu Thần nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói: “Hiện tại em vẫn cảm thấy là anh cố ý! Anh muốn tạo ra ký ức cùng một chỗ với Trình Trí Viễn để che lấp đi ký ức về anh ta, về sau khi em muốn nhớ đến nhà hàng này, cũng chỉ sẽ nhớ kỷ niệm nay cùng với anh thôi!”

Thẩm Hân cọt nhả hỏi: “Vậy là em thích, hay là không thích?”

Nhan Hiểu Thần ra vẻ nghiêm túc nói: “Nếu anh vẫn như vậy để cho da mặt của mình dày thêm nữa, thì cho dù là thích cũng trở thành chán ghét.”

Thẩm Hân vỗ vào hai má của Nhan Hiểu Thần một cái, “Khẩu thị tâm phi!” (1)

(1) Ý là nói vậy nhưng nghĩ khác.

Nhan Hiểu Thần ngượng ngùng gỡ tay của hắn ra, “Nói về công việc của anh xem, công ty nào? Làm gì?”

Thẩm Hầu nói: “Là công ty kinh doanh đồ thể thao NE, so với Nike, Adidas thì thương hiệu có kém hơn một chút, nhưng sản phẩm cũng thuộc loại hàng hiệu, anh nhận làm nhân viên bán hàng, tiền lương rất thấp, tạm thời chỉ có hơn 4000 đồng, nếu làm tốt, có thể có thêm chiết khấu bán hàng.”

Nhan Hiểu Thần buồn bực ra mặt, “Sao anh lại đi chọn bán hàng? Hơn nữa còn là công ty bán đồ thể thao?” Chuyên môn của họ chắc chắn sẽ hướng tới ngân hàng, công ty chứng khoán hay cơ quan tài chính nào đó, các bạn học ai cũng đều như vậy, nói chung là phải “gãi đúng chỗ ngứa”, hơn nữa chuyên ngành tài chính có tiền lương cao hơn các chuyên ngành khác không ít.

Thẩm Hầu thần bí nói: “Cá nhân anh có hứng thú chính là tiền lương thấp một chút, nhưng vẫn sợ bạn bè chê cười.”

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Anh thích mới là quan trọng nhất, tiền à, còn nhiều thời gian mà, cần gì phải nóng lòng trong một lúc chứ?” Thẩm Hầu cầm tay của Nhan Hiểu Thần, “Cảm ơn em đã ủng hộ.”

Bởi vì có “tin vui” của Thẩm Hầu nên bữa cơm của hai người hôm nay đặc biệt vui vẻ.

Cơm nước xong, cả hai nắm tay nhau cùng tản bộ về trường. Nhan Hiểu Thần nhìn đến khách bộ hành đi tới đi lui, chợt tưởng tượng ra tương lai của cô và Thẩm Hầu — giống như những người ở đây vậy, mỗi ngày đều đi làm rồi tan ca về nhà. Nếu tan ca sớm, có thời gian, cô sẽ tự mình nấu cơm, nếu như không có thời gian, bọn họ có thể đi đến nhà hàng dùng bữa, ăn xong lại có thể nắm tay cùng nhau tản bộ về nhà.

Nhan Hiểu Thần len lén nhìn Thẩm Hầu, không kèm được lâu lâu lại cười ngây ngô, đột nhiên nhớ đến một bài hát của Lương Tịnh Như (2), nhin không được nhỏ giọng ngân nga: “...Trên đời này anh là người tốt nhất, ánh mắt ấy khiến em an tĩnh nhất, chỉ có anh là người em nhớ nhung, mặc kệ có là ai đi nữa. Thế giới của anh là nơi ấm áp nhất, bờ vai anh là chốn yên bình nhất, không có anh em sẽ ra sao? Hãy ở lại bên em đừng rời xa, yêu anh thật hạnh phúc...”

(2) Lương Tịnh Như (Fish Leong) (Sinh ngày 16/06/1978), người Trung Quốc, gốc Quảng Đông, còn là ca sĩ Malaysia. Cô nổi tiếng với dòng nhạc Pop hát bằng tiếng phổ thông, đã thành công ở Đài Loan, Đại Lục, Hong Kong, Malaysia, Singarore và Nhật bản. Leong được biết đến với cái tên “Nữ hoàng nhạc trữ tình”, nổi tiếng với dòng nhạc love ballads, một ít trong số đó đã trở thành những bài hát karaoke đứng top phổ biến nhất hiện nay. (wiki)

Thẩm Hầu nghe Nhan Hiểu Thần hát câu được câu mất, tóm lại là nghe không rõ cô rốt cuộc đang hát bài hát gì, cười hỏi: “Em đang hát bài gì vậy?”

“Một bài hát cũ của Lương Tịnh Như, tên là...” Lời đã muốn nói ra, Nhan Hiểu Thần lại im bặt, đỏ mặt lắc đầu, vẫn không chịu nói. Cô phát hiện ra tên bài hát chính xác đến đáng sợ, “Khi yêu thật hạnh phúc” (3), quả thật hoàn toàn nói ra suy nghĩ của cô, làm sao cô nói cho được.

(3) tên tiếng Hoa : , do Lương Tịnh Như thể hiện, đại ý nói về niềm hạnh phúc khi được yêu, giống như tên bài hát.

Thẩm Hầu vốn chỉ là thuận miệng hỏi cho biết, nhưng lại thấy phản ứng của Nhan Hiểu Thần như vậy, hắn bắt đầu tò mò, nhưng mặc kệ hắn tra hỏi thế nào, Nhan Hiểu Thần cũng chỉ là mím môi cười, vẫn không chịu nói cho hắn biết tên bài hát, càng không chịu nói lời bài hát. Hỏi càng nhiều, thì cô càng bực bội ngắt lời, “Ày da, luận văn tốt nghiệp anh viết thế nào rồi?” Mãi cho đến lúc đưa cô đến tận ký túc xá, hắn vẫn chẳng hỏi ra được bài hát tên gì.

Đêm khuya, Nhan Hiểu Thần đã ngủ khá sâu, đột nhiên nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên, may mắn hôm nay là cuối tuần, Ngụy Đồng và Ngô Thiển đều có tiết mục nên đã đi, trong phòng chỉ có một mình cô.

Nhan Hiểu Thần lấy di động ra, mắt lập tức sáng lên như có điện, là Thẩm Hầu gọi. Cô nhận điện thoại, nói tiếng hơi khàn giọng mũi: “A Lô? Anh còn chưa ngủ à, lại chơi máy tính đến khuya?”

“Đúng là đang dùng máy tính, nhưng không phải chơi game, anh tìm ra được bài hát em hát lúc nãy rồi.” Giọng của Thẩm Hầu dường như còn ẩn chứa sự cảm động và vui sướng khi một khúc trước đã được nghe

lời của bài hát, hần lẳng nghe một cách dịu dàng đến thật cẩn thận, chỉ e sợ rằng nếu không cẩn thận sẽ không thể hiểu hết ý nghĩa của từng ca từ mà cô gái của hần đã rất thích.

“Anh nói gì vậy?” đầu óc của Nhan Hiểu Thần vẫn còn mơ hồ, chưa kịp phản ứng Thẩm Hẫu vừa nói cái gì, lòng cũng đã cảm nhận được giọng nói ngọt ngào âu yếm của hần, khóe miệng cứ bất giác mỉm cười.

Trong di động im lặng một lát, sau đó truyền đến giọng hát của Thẩm Hẫu: “Tâm trạng trở nên rồi bởi, ánh trăng mỉm cười cong vút, nhìn em ngây ngất suốt đêm, như vậy có phải là rất phiền. Anh yêu bản thân không đến một phần, vậy mà yêu em không cần đo đếm, chỉ cần khiến cho em hạnh phúc, anh sẽ đánh đổi mọi điều...”

Nhan Hiểu Thần im lặng hoàn toàn, cô nhắm mắt nằm trên giường, gấu gao cầm lấy điện thoại, gấu gao để nó bên tai mình, toàn bộ thể xác và tinh thần đều tập trung vào tiếng hát: “...Trên đời này em là người tốt nhất, ánh mắt ấy khiến anh an tĩnh nhất, chỉ có em là người anh nhớ nhưng, mặc kệ có là ai đi nữa. Thế giới của em là nơi ấm áp nhất, bờ vai em là chốn yên bình nhất, không có em anh sẽ ra sao? Hãy ở lại bên anh đừng rời xa, yêu em thật hạnh phúc, không có em anh sẽ cô đơn đến thế nào! Không có em anh sẽ ra sao? Hãy ở lại bên anh đừng rời xa, hãy ở lại bên anh đừng rời xa...”

Bởi vì trong ký túc xá có người nên Thẩm Hẫu phải trốn ra ban công gọi điện thoại, giọng hát của hần đã hạ rất thấp, lại là vừa mới tập hát xong, có hơi nhỏ và khó nghe, nhưng trong đêm khuya xung quanh một màu tối đen, lại càng cảm thấy nó thật sự rất âm vang, khiến cho Nhan Hiểu Thần cảm giác từng câu từng chữ như có sức nóng, giống như cái bàn ủi vậy, trực tiếp ấn dấu xuống trái tim của mình. Cuộc đời này sẽ có vô số đêm tối, nhưng cô biết, đêm nay trong vô số những đêm khác sẽ trở thành duy nhất, cô mãi mãi sẽ không bao giờ quên được đêm nay. Bởi vì có một người con trai yêu cô mà thức đêm không ngủ, kiên nhẫn ngồi trước máy tính để nghe Lương Tịnh Như hát, chỉ vì muốn tìm ra bài hát mà cô đã từng hát, đã vì cô mà trốn ra ban công tối đen lạnh lẽo, dùng tiếng hát khó nghe nhất trên đời để hát ột mình cô nghe.

Rõ ràng trong phòng không có ai, nhưng Nhan Hiểu Thần thật giống như đang sợ có người sẽ lấy đi bí mật hạnh phúc của mình, cô thì thầm thật nhỏ giọng khẩn cầu: “Thẩm Hẫu, chúng ta mãi mãi ở bên nhau, vĩnh viễn không rời xa nhau, có được không?”

“Được! Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, vĩnh viễn không rời xa nhau!” Thẩm Hẫu không chỉ nói ra một câu hứa hẹn, mà còn là thể hiện tấm lòng chân thật của một thiếu niên.

Tuổi trẻ bọn họ không phải không biết cuộc đời này có bao nhiêu khó khăn trở ngại, thế gian này có bao nhiêu nan giải vô thường, nhưng tâm hồn trẻ sẽ mãi tin tưởng vào dũng khí và sức mạnh bản thân, sẽ có gan hy vọng vào những điều tồn tại vĩnh viễn, cũng như sẽ dám hứa một lời hứa phải đánh đổi bằng cả cuộc đời mình.

8. Chương 8: Sai Lầm

Đóa hoa hôm nay còn xinh tươi, ngày mai sẽ héo úa; Chúng ta ao ước được lưu lại, quyn rũ khoe sắc và bay lên; Trên đời này cái gì là rực rỡ nhất? Đó là tia chớp chớp lóe lên cười nhạo giữa màn đêm, dù sáng ngời nhưng lại quá ngắn ngủi. — Shelly (1)

(1) Nguyên văn trích trong bài thơ “The flower that smiles today”:

“The flower that smiles today, tomorrow dies; All that we wish to stay, tempts and then flies; What is this world’s delight? Lightning, that mocks the night, brief even as bright...”

Trung tuần tháng 5 là thời hạn nộp luận văn, toàn bộ học phần xem như đã hoàn thành, sinh viên có thể chuẩn bị làm lễ tốt nghiệp. Cho dù đang thực tập bên ngoài hay đang đi du lịch, các bạn đều phải trở về trường, nộp các tài liệu liên quan, sau đó sẽ chuẩn bị quay chụp hình ảnh tốt nghiệp... Vào thời điểm sắp tốt nghiệp cả trường tràn ngập một loại không khí lười biếng, vì vừa chẳng có việc gì để làm, lại vừa nôn nóng bất an đợi chờ ngày tốt nghiệp. Trong ký túc xá, rất nhiều sinh viên nữ thường rủ nhau cùng xem phim Hàn đến hai ba giờ sáng; Ở bên ngoài thì cứ năm ba hôm lại tổ chức ca múa nhạc, hát tình ca, hò thổ lộ; rồi lại còn thường xuyên tổ chức liên hoan chia tay, lâu lâu lại nghe tiếng khóc của mấy bạn nữ say rượu.

Lưu Hân Huy cũng đã về ký túc xá, mái tóc hình như có thay đổi, là kiểu xoăn gọn sóng đang thịnh hành, còn đeo trang sức tinh xảo trang nhã. Nàng ta từ một cô gái sinh viên quê mùa liền trở thành phụ nữ thời thượng, thể nhưng vừa mở miệng ra là lộ ngay một kẻ nhanh nhẩu bộp chộp, do cha mẹ che chở từ nhỏ nên nàng ta mang chút gì đó bướng bỉnh ngậy thơ, tính tình hoạt bát thoải mái.

Cuối tháng 5, MG công bố danh sách số lượng nhân viên do các phòng ban đề cử để chọn đi công tác ở New York, phòng của Nhan Hiểu Thần chỉ đề cử một người. Tuy rằng danh sách chính thức đến cuối tháng 6 mới công bố, nhưng tin đồn đã bay đầy trời, không ít người đều nói rằng Nhan Hiểu Thần chắc chắn đã được chọn.

Dưới bao cặp mắt hâm mộ, Nhan Hiểu Thần vẫn như cũ không để ý gì. Theo như cô nghĩ, trước khi danh sách chính thức công bố, công ty chắc chắn sẽ bàn bạc trước với người được chọn, thăm dò ý muốn của bọn họ, khi đó cứ việc nói rõ ràng cô không muốn đi New York, vậy là xong.

Đầu tháng 6, Nhan Hiểu Thần được thêm một tháng tiền lương, giống như tháng trước, cô chuyển 1500 đồng, gửi trả Trình Trí Viễn số tiền nợ còn lại là 1000 đồng.

Nợ đã được trả hết, tâm trạng của Nhan Hiểu Thần rất tốt, cô mời Trình Trí Viễn đi ăn món Thái. Và dĩ nhiên, trước khi mời Trình Trí Viễn, cô đã chủ động mời Thẩm Hân cũng đến nhà hàng đó dùng cơm. Thẩm Hân cuối cùng đã chấp nhận sự thật là “Nhan Hiểu Thần có một người bạn rất khó ưa”, không giống như lần trước, một mực phản đối cô và Trình Trí Viễn đi ăn cùng nhau, lần này hần chỉ lải nhải nhắc nhở vài câu, hy vọng Trình Trí Viễn ăn bị đau bụng, làm cho Nhan Hiểu Thần cười thầm. Thứ năm, lớp trưởng thông báo với mọi người thứ ba tuần sau chụp ảnh tốt nghiệp, thợ chụp hình thời gian có hạn, cho nên trước hết cần chuẩn bị thuê bộ lễ phục tốt nghiệp và không được đến trễ.

Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiển Thiển trước tiên đều xin nghỉ, đến hôm thứ ba, lúc đầu cả khoa chụp một tấm ảnh tập thể. Sau khi cả khoa chụp xong thì đến các lớp chụp chung.

Kiểm được mấy chỗ trống giữa các lớp đang chụp ảnh tập thể, các sinh viên cầm máy ảnh của mình, mình tìm bạn chụp, bạn tìm mình chụp, chụp cá nhân, chụp thầy trò, chụp người yêu, chụp bạn cùng phòng, chụp luôn bạn thân... Dù sao chính là liên tục thay đổi người, thay đổi cảnh, thay đổi kiểu dáng.

Nhan Hiểu Thần bị Thẩm Hân kéo đi chụp ảnh chung, các bạn cùng khoa ồn ào la ó, “Chụp hôn nhau đi! Chụp hôn nhau đi!” Ngụy Đồng cùng Lưu Hân Huy cũng lớn tiếng hòa theo, “Thẩm Hân, Chụp hôn nhau đi!”

Nhan Hiểu Thần giả vờ không nghe thấy, chỉ là hơi tựa đầu lên vai của Thẩm Hân, nhưng Thẩm Hân lại thật sự hưởng ứng tiếng kêu gọi của quần chúng, hần sáp lại gần Nhan Hiểu Thần. Nhan Hiểu Thần vừa ngưỡng ngừng né tránh, vừa ngọt ngào tươi cười, một tay giữ cái mũ tốt nghiệp sắp rớt ra, một tay theo bản năng chặn Thẩm Hân lại, Thẩm Hân vẫn quyết tâm, nhất định muốn sáp lại gần, lôi kéo Nhan Hiểu Thần, không cho cô trốn tránh. Các bạn cùng khoa lại càng vỗ tay ủng hộ, nhao nhao la hét chói tai, ồn ào không thể tả...

Dưới bầu trời sắc lam, trên cỏ sắc lục, từng nhóm từng nhóm thanh niên tràn đầy sức sống, vui vẻ nhón nháo giảnh nhau mấy tấm ảnh chụp.

Bởi vì chụp ảnh tốt nghiệp, Nhan Hiểu Thần và Ngô Thiển Thiển phải nghỉ nguyên một ngày. Tuy rằng công ty rất thông cảm cho các sinh viên sắp tốt nghiệp xin phép được nghỉ, nhưng các cô cũng cảm thấy có chút lo lắng, tự nhủ với lòng thứ tư đi làm phải càng cố gắng hơn nữa.

Khoảng 10 giờ sáng, khi Nhan Hiểu Thần đang cùng đồng nghiệp bàn luận một sự kiện, thì điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên. Tuy cô đã điều chỉnh tắt tiếng, nhưng di động rung lên phát ra tiếng rè rè khá lớn, làm ọi người đều chú ý, một đồng nghiệp cười nói: “Không sao, em cứ nhận điện thoại trước đi, chúng ta sẽ nói sau.”

Nhan Hiểu Thần nhìn thấy trên điện thoại là số người lạ nên có chút không muốn nhanh chóng tiếp nhận, “A Lô?”

Đầu bên kia là tiếng một nam thanh niên xa lạ, “Chào bạn, xin hỏi bạn có phải là Nhan Hiểu Thần?”

“Là tôi.”

“Tôi là sinh viên nghiên cứu sinh của giáo sư Vương, tôi đã xin số điện thoại từ các bạn cùng lớp với bạn, giáo sư Vương muốn gặp bạn.”

Nhan Hiểu Thần vội hỏi: “Xin hỏi là giáo sư Vương nào?”

“Giáo sư Vương dạy môn Kinh tế học vĩ mô.”

Giáo sư Vương môn Kinh tế học vĩ mô? Trong đầu Nhan Hiểu Thần lập tức phản ứng, một cơn ớn lạnh bất chợt truyền từ lòng bàn chân lên tới trán, cơ thể không lạnh mà run, đang là giữa hè, vậy mà trong phút chốc toàn thân của cô đổ mồ hôi lạnh.

Bên kia đầu điện thoại nhận thấy Nhan Hiểu Thần vẫn im lặng, cho rằng tín hiệu có vấn đề, “A lô? A Lô? Nhan Hiểu Thần, bạn còn nghe không?”

“Tôi còn.” Nhan Hiểu Thần cố gắng trấn tĩnh lại, “Khi nào tôi có thể gặp?”

Nam sinh ôn hòa nói: “Bây giờ được không? Giáo sư Vương đang ở văn phòng chờ bạn.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Được, tôi đang ở ngoài trường, lập tức chạy về ngay.”

“Được, lát nữa gặp lại.”

Nhan Hiểu Thần cúp điện thoại, đi tìm Jason xin phép, Jason nghe nói trong trường học có chuyện nên lập tức đồng ý.

Ngô Thiển thiển thấy cô muốn đi, thân thiết hỏi: “Có chuyện gì vậy? Mình có cần phải cùng về với cậu không?”

Nhan Hiểu Thần miễn cưỡng cười cười, “Không cần, không có liên quan đến cậu.”

Nhan Hiểu Thần cầm lấy túi xách, vội vã rời khỏi văn phòng.

Không phải giờ cao điểm tan tầm nên không có kẹt xe, không đến một tiếng đồng hồ, Nhan Hiểu Thần đã về đến trường học.

Cô gọi điện thoại cho nam sinh viên vừa rồi, “Chào bạn, tôi là Nhan Hiểu Thần, đã từ công ty trở về rồi.”

“Tốt, bạn lên đây đi, tại tầng 5, tôi đợi bạn ở thang máy.”

Nhan Hiểu Thần ra khỏi thang máy, nhìn thấy một nam sinh viên đeo kính nhìn cô cười cười, “Nhan Hiểu Thần?”

Nhan Hiểu Thần một chút cũng không cười nổi, chỉ là khẩn trương nhìn cậu ta, lòng hoang mang hy vọng: “Giáo sư tìm tôi có việc gì?” Có lẽ hoàn toàn không phải là điều cô đoán trước, có lẽ có nguyên nhân khác.

“Tôi không biết.” Nam sinh viên thấy cô đi gặp giáo sư có chút lo sợ nên ôn hòa an ủi, “Giáo sư Vương tuy nhìn có vẻ lớn tuổi nghiêm khắc, nhưng thực tế ông ấy đối với sinh viên rất tốt.”

Nam sinh viên dẫn Nhan Hiểu Thần đi đến trước văn phòng giáo sư Vương, cửa đang đóng, cậu ta gõ cửa, “Thưa Giáo sư, Nhan Hiểu Thần đã đến.”

“Mời vào!”

Nam sinh viên đẩy cửa, ra ý bảo Nhan Hiểu Thần đi vào. Nhan Hiểu Thần chân đứng không vững, một lúc lâu sau cũng không thể rời bước. Nam sinh viên lấy làm lạ, nhìn không được đẩy nhẹ Nhan Hiểu Thần một cái, “Giáo sư cho phép bạn vào rồi đó.” Nhan Hiểu Thần nhích từng bước một đi vào văn phòng, nam sinh viên thấy Giáo sư không sai bảo gì, cung kính nói: “Thưa Giáo sư, em đi đây!” Anh ta nhẹ nhàng khép hờ cửa, rời khỏi.

Trước bàn làm việc có một chiếc ghế dựa, nhưng Nhan Hiểu Thần căn bản không dám ngồi, cũng căn bản không nghĩ đến là muốn ngồi, chỉ ngây ngốc đứng trước bàn làm việc, giống như tội nhân đang chờ đợi quan tòa tuyên án tử hình vậy.

Giáo sư Vương ngẩng đầu nhìn Nhan Hiểu Thần, nghiêm túc hỏi: “Có biết tại sao tôi muốn gặp em hay không?”

Đến giờ phút này, tất cả may mắn mong chờ toàn bộ tan thành mây khói, Nhan Hiểu Thần tái mặt, không nói tiếng nào.

Giáo sư Vương nói: “Mấy ngày trước, tôi nhận được một email nặc danh, nói rằng học kỳ đầu em đã giúp một sinh viên tên Thẩm Hẫu thi môn Kinh tế học vĩ mô. Tôi đã xem qua bài thi của Thẩm Hẫu, cũng đã xem qua bài thi môn pháp luật kinh tế của em, còn có một bài thi pháp luật kinh tế của Thẩm Hẫu.”

Giáo sư Vương lấy ra từ trong ngăn kéo ba bài thi, vứt ngay trước mặt Nhan Hiểu Thần, “Tôi nghĩ không cần phải nhờ đến chuyên gia giám định chữ viết, đã có thể rõ ràng mọi chuyện rồi.”

Nhan Hiểu Thần nhìn chứng cứ ở trên bàn, mặt xám ngoét như tro. Tuy rằng cô thông minh hiểu học, thành tích nổi trội xuất sắc, nhưng do điều kiện gia đình không quan trọng lắm việc luyện chữ viết, nên chữ của cô tinh tế có lực, khi nhìn qua lại không có nét gì là bút pháp chính quy. Thẩm Hẫu thi ngược lại, từ nhỏ hẳn đã bị mẹ kỳ vọng cao, năm tuổi đã bắt đầu luyện chữ, giáo viên vỡ lòng đều là mời từ các hiệp hội chuyên luyện bút pháp, tuy Thẩm Hẫu sau khi học trung học không còn luyện chữ nữa, nhưng căn cơ đã ăn sâu vào máu, nên chữ viết của hắn cực kỳ đẹp, nhìn qua thấy rõ đây là người đã khổ công luyện chữ.

Giáo sư Vương nghiêm nghị nói: “Bất kể là nghiên cứu học hỏi, nhưng làm người, kiêng kỵ nhất vẫn là lừa gạt! Trường học đối với gian lận thi cử luôn luôn nghiêm trị, một khi bị phát hiện lập tức khai trừ học tịch.”
(1)

(1) Có nghĩa là đuổi học, không cho nhận bằng tốt nghiệp.

Thân thể của Nhan Hiểu Thần hơi chao đảo một chút, sắc mặt trắng bệch, gắt gao cắn môi, một tay chống xuống bàn, giống như nếu cứ đứng như vậy sẽ làm cho cả người ngã sấp xuống.

Tuy rằng từ chữ viết có thể nhìn ra bài thi môn kinh tế vĩ mô và môn pháp luật kinh tế của Thẩm Hẫu là không phải cùng một người viết, nhưng chung quy không thể xem là chứng cứ rõ ràng được, chuyên gia giám định bút tích chỉ xuất hiện trong phim ảnh và truyện xưa, ở ngoài đời Giáo sư Vương căn bản chưa từng gặp qua loại người này, càng không biết đi đâu mà tìm, nếu Nhan Hiểu Thần có chết cũng không nhận, ông ta ngược lại còn phải nghĩ cách khác. Nhưng lúc này xem ra Nhan Hiểu Thần không có mặt dày mà phủ nhận, sắc mặt của Giáo sư Vương dịu đi một chút, “Đối với sinh viên tên Thẩm Hẫu tôi không có ấn tượng gì, nhưng đối với tên của em thì tôi không xa lạ, nếu em muốn tiếp tục học lên cao thì trong khoa nhất định sẽ có người nhận em, đã có hai giáo viên chuẩn bị tìm em nói chuyện, hy vọng em có thể làm nghiên cứu sinh của bọn họ, nhưng không ngờ em lại không muốn tham gia, vài lần lúc ăn cơm, tôi cũng đã được nghe bọn họ tiếc nuối nhắc đến em. Lần này xảy ra chuyện như vậy, tôi cố ý hỏi thăm qua thành tích học tập của em trong 4 năm, quả thật phải nói rằng, giáo viên nào đã dạy qua em cũng đều rất hài lòng vì có một sinh viên giỏi như vậy! Tôi cũng có nghe nói đến điều kiện kinh tế của gia đình em rất khó khăn, lại vừa tìm được một công việc rất tốt, em hẳn biết rất rõ, khai trừ học tịch sẽ có hậu quả như thế nào. Tôi có thể nói với nhà trường là em đã chủ động thẳng thắn nhận sai, có thể nói tốt cho em vài câu, họ sẽ nể tình mà giảm nhẹ tội.” Nhan Hiểu Thần đang sắp bị chết đuối như vớ được khúc gỗ, lập tức nói: “Em đồng ý!”

Giáo sư Vương chỉ cái ghế ở bên cạnh cô, “Em ngồi trước đi.” Ông ta đem một sấp giấy viết thư và một cây viết đưa ra trước mặt cô, “Em viết một bức thư hối cải, thừa nhận em đã bị Thẩm Hẫu uy hiếp bắt buộc làm như vậy, nên nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm lớn. Nhiều lần nghĩ lại đã ý thức được hành động sai trái của mình, nên chủ động đến tìm tôi thẳng thắn nhận lỗi.”

Hoảng sợ trong hoảng loạn, đầu óc Nhan Hiểu Thần có chút lơ mơ, cô cầm cây viết bắt đầu viết quá trình gây ra chuyện sai lầm này, viết được một hàng chữ, đột nhiên phản ứng kịp— bức thư hối cải này chính là đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu Thẩm Hẫu. Cô dừng bút, ngập ngừng hỏi: “Thưa Giáo sư, trường học sẽ xử lý Thẩm Hẫu thế nào ạ?”

Giáo sư Vương là sinh viên của trường sau khi khôi phục việc thi đại học lần thứ 3 trong những năm 70, ông ta là người kiên trì khó có thể tưởng tượng được, đã nếm trải đủ khổ cực, chịu rất nhiều sai lầm, trong mắt của ông ta, được học là cơ hội vô cùng quý giá, ông ta đang ở lứa tuổi trung niên, nên không hiểu được tâm tình của tuổi trẻ. Giáo sư Vương thờ ơ nói: “Theo nội quy mà xử lý! Tôi sẽ điều tra thành tích 4 năm học của Thẩm Hẫu, cũng như sẽ hỏi qua một chút biểu hiện của cậu ta, nếu cậu ta không phải là kẻ quý trọng cơ hội học tập tại trường, thì việc trừng phạt là vô cùng thích hợp!”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy trái tim của mình như bị bóp nghẹt, vừa tưởng như vớ được khúc gỗ hy vọng lại hóa thành cục đá tuyệt vọng, cô đang bị nó nhấn chìm hoàn toàn. Nhan Hiểu Thần cầu xin hỏi: “Thẩm Hầu cũng có thể chủ động thẳng thắn nhận sai, giáo sư, thầy có thể giúp cậu ấy nói lời tốt đẹp hay không?”

Giáo sư Vương lúc âm thầm điều tra cũng đã biết Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hầu có quan hệ yêu đương, nhưng ông ta đối với loại tình cảm này không tán thành. Ông ta vô cùng buồn bực nói: “Em là một sinh viên chăm chỉ chịu cực khổ, thành tích nổi trội xuất sắc, lại bị cậu ta hại thành ra như vậy, còn đi nói giúp cho cậu ta? Cái gì gọi là tình yêu? Tình yêu chân chính là phải giống như Marie Curie và Pierre Currie, hay ngài Tiền Chung Thư (Qian Zhongshu) và cô Dương Giang (Yang Jiang) (2), yêu một người thì phải thể hiện hết lòng với người đó, thể hiện thì tốt! Nhưng tình yêu của các em căn bản không phải là tình yêu! Đó gọi là tuổi trẻ thiếu suy nghĩ, tình yêu mù quáng!”

(2) Marie Currie và Pierrie Currie là hai vợ chồng nhà khoa học nổi tiếng, họ không những được biết đến với những công trình nghiên cứu Vật Lý và Hóa Học mà còn nổi tiếng về tình yêu chung thủy của nhau. Tiền Chung Thư và Dương Giang cũng là hai vợ chồng nhà văn giỏi, đều có nhiều tác phẩm để đời, hai người cũng nổi tiếng với sự đồng cam cộng khổ và tình yêu chung thủy giành cho nhau. (wiki)

Ngay lập tức, Nhan Hiểu Thần đã ra quyết định, cô nhẹ nhàng buông viết, cúi đầu nói: “Cảm ơn Giáo sư đã muốn giúp em, nhưng nếu vì giảm bớt tội cho em mà tăng thêm tội cho Thẩm Hầu, em không thể nghe theo!”

Giáo sư Vương răn dạy nói: “Nếu em không chịu làm theo, trường học cũng vẫn sẽ như vậy, dựa theo nội quy nghiêm túc xử lý Thẩm Hầu! Không cần phải làm việc vô ích nữa, nhanh chóng viết thư nhận lỗi đi!”

Nhan Hiểu Thần nhẹ giọng nói: “Tình yêu chân chính không phải chỉ có thể hiện tình cảm và mơ tưởng đến điều tốt đẹp, nó cũng chính là đồng cam cộng khổ, vinh nhục cùng chịu, em đã có xem qua tác phẩm “Ba chúng ta” (3) của cô Dương Giang, 10 năm một kiếp sống chung mặc dù có nhiều gian khổ, nhưng cô ấy vẫn biết luôn tự giữ mình, cùng với Tiền Chung Thư tiên sinh không có chút gì là vượt quá mức đạo nghĩa phu thê.”

(3) tên tiếng Hoa , là một cuốn hồi ký, được chia thành hai phần, phần đầu nói về việc gặp chồng bà là Tiền Chung Thư, cùng cô con gái ba người vượt qua khó khăn cực khổ, tình cảm gắn bó cùng sống hạnh phúc, phần thứ hai nói về cái chết của chồng bà, cuộc sống đau buồn khổ cực, nói về chiến tranh Trung Nhật, nội chiến, tệ nạn, nạn đói, Cách mạng văn hóa, cải cách và mở cửa, là một loạt các sự kiện lớn của Trung Quốc từ lịch sử tới hiện đại (wiki).

Giáo sư Vương giận tím mặt, tức giận vỗ bàn: “Thẩm Hầu mà có thể so sánh với Tiền Chung Thư tiên sinh sao? Ngoan cố cứng đầu, thị phi bất phân! Ra ngoài! Ra ngoài! Thu dọn hành lý, chuẩn bị cuốn gói về nhà đi!”

Nhan Hiểu Thần đứng lên, hướng Giáo sư Vương cúi đầu thật thấp khom người chào: “Rất xin lỗi, cảm ơn Giáo sư!” Nói xong, cô xoay người, loạng choạng đi ra khỏi văn phòng.

Trong đầu của Nhan Hiểu Thần bây giờ là một mảnh tối đen, cô như cái xác không hồn phát phơ đi xuống lầu, trong lòng chỉ nghĩ có một việc, cô sắp bị trường khai trừ học tịch, mất hết tất cả.

Đại não của cô đã không còn có thể hoạt động nữa rồi, theo thói quen thành tự nhiên, đôi chân cứ như thế mà bước dọc theo con đường rợp bóng cây, hướng về ký túc xá.

Hôm nay là ngày chụp ảnh tốt nghiệp của khoa khác, khắp nơi đều là sinh viên mặc lễ phục, tùm nập tùm nập ba mà tốt nghiệp, lâu lâu lại có tiếng hét chói tai cùng tiếng hoan hô vang lên. Mới hôm qua thôi, cô và bọn họ cũng giống như vậy, mặc dù phải chia tay với sân trường cùng bạn bè đã gắn bó mấy năm trời, nhưng cô lại có rất nhiều hưng phấn và vui vẻ, khát khao một tương lai tươi sáng hơn, khát vọng một cuộc sống tốt đẹp hơn sẽ bắt đầu.

Nhưng giờ đây, cuộc đời của cô đã đột nhiên trở nên tối đen mù mịt, tất cả mọi khát khao ước muốn đều biến mất, thế giới này đã quay lưng lại mà đóng sập cánh cửa ngay trước mắt cô.

Nhan Hiểu Thần trở lại ký túc xá, trong phòng không có ai. Cô chậm rãi ngồi lên ghế, sững sờ nhìn đồng sách của mình trên bàn. Trên giá sách bày biện ngay ngắn gọn gàng tài liệu và tập ghi chép, đều là những

thứ Nhan Hiểu Thần cho rằng có giá trị cần giữ lại, tài liệu hay sách nào không có giá trị cô sẽ nhường lại ấy nhóm sinh viên khóa dưới.

Những thứ này đã chứng kiến bốn năm đại học khổ cực của cô, có lẽ trên đời này chỉ có chúng mới hiểu được cô đã phải kiên trì cố gắng đến cỡ nào. Đối với cô mà nói, mất đi công việc có lương cao, hay mất đi cuộc sống tươi sáng sắp có kia không phải là đau khổ nhất, mà đau khổ tuyệt vọng nhất chính là mất đi bốn năm chịu đựng phần đầu để có được học vị.

Đó không chỉ là một cái học vị, mà chính là để trả lại công sức của ba! Tuy Nhan Hiểu Thần không biết trên thế giới này có tồn tại cái gọi là hồn ma hay không, học vị của cô có hay không có cũng không biết là có thể an ủi được vong hồn của ba cô vài phần hay không, nhưng đây là điều cô nhất định phải làm, đó là sự chịu cực chịu khổ kiên trì đạt mục tiêu trong bốn năm ròng rã. Nhưng mà, hiện tại đã mất hết rồi.

Khoảng giữa trưa vào giờ cơm, Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy quay về phòng, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, giật mình hỏi: “Sao cậu không đi làm?”

Nhan Hiểu Thần miễn cưỡng cười nói: “Có chút việc nên trở về.”

Lưu Hân Huy vui vẻ nói: “Tốt quá, phòng kế bên chiều nay đi ca hát, chúng ta cùng đi nhé!”

Nhan Hiểu Thần không nghĩ sẽ đối mặt với nhóm bạn của cô, nên nói cho có lệ, “Bây giờ mình đi ăn cơm, buổi chiều còn có việc khác, các cậu đi đi!” Cô cầm lấy túi xách vội vàng rời khỏi ký túc xá, nhưng tâm trạng giống như bị tảng đá đè lên vậy, ép xuống lục phủ ngũ tạng đến hoảng loạn, căn bản không có thời gian đi thưởng thức món ăn.

Nhan Hiểu Thần đi lang thang không mục tiêu trong sân trường, vô tình đi đến bên bờ hồ, cô ngồi trên băng ghế gần đó, ngẩn ngơ nhìn cảnh vật xung quanh.

Một lúc sau, cô cầm ví tiền ra, là cái ví sọc ca rô màu nâu mà Thẩm Hân đã tặng làm quà năm mới, từ khi có nó, cô đã đem tiền cùng vài thứ linh tinh bỏ vào đó.

Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm ví tiền một lúc lâu, sau đó cô mở ví ra, tại một ngăn nhỏ có nhét hai tấm ảnh chụp, một tấm là hình của cô lúc 15 tuổi, đã thi đậu điểm cao vào trường trung học của thị xã, cả nhà ba người cười vui vẻ chụp ở bên ngoài cổng trường trung học, trên ảnh chụp ba gương mặt của ba người đều thể hiện tâm trạng vui vẻ đầy hy vọng; còn một tấm là hình chân dung trắng đen của ba cô, lúc ba cô được chôn cất đã lấy nó làm ảnh thờ.

Nhan Hiểu Thần nhìn mấy tấm ảnh, khối đá đang đè nén trong lòng liền biến thành máy khoan điện, từng nhát từng nhát khoan sâu vào người cô, làm cho toàn thân đau nhức từng hồi.

Di động đột nhiên vang lên vài tiếng, âm thanh dễ nghe khiến Nhan Hiểu Thần như từ trong mộng bừng tỉnh, lập tức đem mấy tấm ảnh nhét lại vào ví, lấy điện thoại ra.

Màn hình di động nhắc nhở có tin nhắn từ blog của một chú khỉ, từ lúc Nhan Hiểu Thần tặng cho Thẩm Hân bức tượng gỗ Tôn Ngộ Không làm quà năm mới, hắn không còn từ chối cái tên “Hầu ca” nữa, chủ động đổi hình nền của Blog là một chú khỉ, tên blog của Nhan Hiểu Thần cũng bị hắn đổi thành tên thân mật là Tiểu Tiểu.

“Ăn cơm chưa? Trưa nay ăn cái gì?”

Nhan Hiểu Thần không biết nên trả lời Thẩm Hân thế nào. Thẩm Hân biết cô bận rộn công việc, trong giờ làm sẽ không bao giờ nhắn tin hay đăng blog quấy rầy cô, nhưng thời gian nghỉ giữa trưa, hắn sẽ gửi tin nhắn, đăng blog hoặc gọi điện thoại, chỉ là mỗi người sẽ miêu tả bữa ăn trưa ăn gì, ăn như thế nào, sau đó sẽ thì thào tâm sự vài câu.

Nhan Hiểu Thần biết chuyện này trước sau gì cũng phải nói cho Thẩm Hân nghe. Căn cứ vào thái độ của Giáo sư Vương đối với hắn, chắc chắn ông ta sẽ không thông báo cho hắn biết trước, chỉ là đem hết chứng cứ trực tiếp nộp lên văn phòng khoa, mặc kệ cho trường xử lý. Tuy rằng nếu có biết sớm hơn cũng chỉ là đau khổ sớm hơn, nhưng so với nghe tin sét đánh đến bất ngờ thì có thể sẽ đỡ hơn. Có điều hiện tại cô cũng không biết nên nói với hắn thế nào nữa.

Bởi vì thấy cô chưa trả lời blog có vẻ hơi khác thường, Thẩm Hầu trực tiếp gọi điện thoại, “Tiểu Tiểu, không nhận được blog của anh à?”

Nhan Hiểu Thần thấp giọng nói: “Nhận được.”

“Em đang làm gì đó? Tại sao không trả lời anh?”

Nhan Hiểu Thần không lên tiếng, Thẩm Hầu gọi: “Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu!”

Nhan Hiểu Thần rất muốn nói nhưng cổ họng khô khốc, không thể phát ra tiếng được. Giọng nói bá đạo của Thẩm Hầu lập tức thu lại, thanh âm trở nên vững vàng bình tĩnh, “Tiểu Tiểu, công ty xảy ra chuyện gì sao? Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều có thể nói cho anh biết.”

Nhan Hiểu Thần nói một cách khó hiểu: “Không phải là công ty, là...trường học.”

“Làm sao?”

Nhan Hiểu Thần thấp giọng nói: “Giáo sư Vương phát hiện em giúp anh thi môn kinh tế học vĩ mô.”

Thẩm Hầu ở đầu bên kia điện thoại khiếp sợ im lặng, dĩ nhiên, Thẩm Hầu cũng hoàn toàn không nghĩ đến, hắn chỉ muốn nhanh chóng tốt nghiệp, đã qua được nửa năm rồi, bây giờ sự việc giống như một quả bom lớn phát nổ. Sau một lúc lâu, hắn không hiểu hỏi lại, “Trong khoa có rất nhiều người cũng thi hộ, không có lý nào phát hiện ra!”

“Có người gửi email nặc danh.”

Trong điện thoại vang lên một tiếng, đoán chừng Thẩm Hầu bực bội đập phá một cái gì đó, nhưng hắn lập tức kìm nén cơn giận, “Bây giờ không phải là lúc nói lại vấn đề này, trước hết phải nghĩ cách giải quyết, để xem Giáo sư Vương có thể xử lý nhẹ hơn được không, anh cúp điện thoại đây.”

“Ừ.”

Thẩm Hầu gọi: “Tiểu Tiểu!”

“Sao?”

“Việc này là do anh hại em, anh sẽ cố gắng giảm bớt thiệt hại cho em nhiều nhất có thể.”

Nhan Hiểu Thần tâm bình khí hòa ngược lại an ủi Thẩm Hầu, “Đừng nghĩ vậy, mặc kệ kết quả là gì, khẳng định anh sẽ thiệt hại nhiều hơn em, chỉ cần anh không sao thì em cũng sẽ không sao. Anh đừng quá lo lắng, cũng đừng quá tuyệt vọng, ông trời sẽ không tuyệt đường con người, nếu như bị trường học khai trừ rồi, chúng ta vẫn sống được mà.”

Tim của Thẩm Hầu như bị một bàn tay độc ác vặn xoắn lại, bốn năm đại học hắn thường xuyên ngồi ở cuối lớp, đã nhìn thấy Nhan Hiểu Thần chăm chỉ cố gắng đến thế nào, cô là người duy nhất trong khoa không bao giờ trốn tiết, mỗi một môn cô đều ghi chép cẩn thận đến nỗi có thể lấy làm mẫu. Bị đặt vào tình huống sắp mất hết tất cả, vậy mà cô đối với hắn chẳng có chút gì là “giận chó đánh mèo” mà oán hận, đừng nói là tình yêu mơ hồ dễ thay đổi của tuổi trẻ, đến tình cảm gắn bó của vợ chồng già đã kết hôn nhiều năm cũng khó có thể làm được điều này. Ngay lập tức, Thẩm Hầu nảy sinh một ý nghĩ, rốt cuộc kiếp trước hắn đã làm được việc gì tốt, để kiếp này hắn có thể tu được một Nhan Hiểu Thần? Trong lòng của Thẩm Hầu vừa kích động, vừa áy náy, lại đầy cảm xúc, muốn nói với Nhan Hiểu Thần chút gì đó, nhưng nếu là “Thực xin lỗi” thì quá đáng kinh, “Đừng sợ” thì quá vô dụng, hắn chỉ có thể cứng rắn mà nói: “Anh cúp điện thoại đây, chờ tin của anh.”

Nhan Hiểu Thần cầm điện thoại nhét vào trong túi, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Theo tính cách của Thẩm Hầu mà nói, lẽ ra lúc này hắn đã vọt đến bên cô để an ủi vỗ về, nhưng hắn lại chưa xuất hiện, chỉ có thể lý giải là hắn đang có chuyện gì đó rất quan trọng phải làm. Chuyện quan trọng đó chỉ có thể là nghĩ đến biện pháp đem chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, loại gian lận thi cử này, chỉ cần giáo sư đồng ý mắt nhắm mắt mở cho qua là xong, cũng đã có nhiều trường hợp xảy ra rồi. Nhưng Thẩm Hầu chỉ là một sinh viên, hắn đi đâu để có các mối quan hệ xã hội và khả năng giúp đỡ đây? Điều duy nhất hắn có thể làm chính là nhờ người thân trong gia đình. Tuy rằng hai người có quan hệ yêu đương, nhưng Nhan Hiểu Thần không biết hết gia đình của Thẩm Hầu, ấn tượng của bạn học đối với hắn chỉ là

nhà hần có chút tiền, tuy rằng hần tiêu tiền như tiêu nước, nhưng hiện giờ gia đình con một, tiêu tiền hào phóng cũng có đầy ra, Thẩm Hân như vậy cũng không có gì đặc biệt. Chuyện ăn mặc hần cũng chẳng để ý tới, rất ít khi mặc hàng hiệu, cũng chưa từng chạy xe sang rêu rao khắp nơi, nhưng Nhan Hiểu Thần cảm thấy gia đình Thẩm Hân không chỉ là một gia đình có chút tiền, xét trên nhiều khía cạnh về cách ăn nói, kiến thức của hần thì không phải một gia đình bình thường cấp trung có thể nuôi dạy được. Nhưng Giáo sư Vương cũng không phải là một giáo sư bình thường, ông ta tính tình cổ hủ, nghiêm khắc, có ý thức cương quyết, khẳng định không phải loại người vì quan hệ tình nghĩa gì đó mà nương tay. Nhan Hiểu Thần đang suy nghĩ miên man thì di động lại vang lên, cô lấy di động ra xem qua thì thấy một số lạ nhìn khá quen mắt.

“A lô?”

“Nhan Hiểu Thần, chào bạn! Tôi là nghiên cứu sinh của Giáo sư Vương, buổi sáng chúng ta vừa gặp qua rồi.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Chào bạn!”

“Giáo sư Vương bảo tôi nói với bạn, nghèo khó mà sinh ra được một sinh viên giỏi thật không dễ dàng, thầy sẽ cho bạn thời hạn một ngày, ngày mai trước khi hết giờ làm, giáo sư hy vọng có thể gặp bạn ở văn phòng.”

Nhan Hiểu Thần im lặng một chút, nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn bạn.” Mặc kệ Giáo sư Vương chỉ là muốn giữ lại tài năng, nhưng sự thật đã thông cảm cho cô, ông ta muốn giúp cô một lần, có điều Nhan Hiểu Thần không thể thông suốt việc đem toàn bộ tội lỗi đổ lên Thẩm Hân để tự cứu mình. Tuy rằng sự việc đích thực giống như Giáo sư Vương nói, mặc kệ cô có ra sao, thì Thẩm Hân gian lận thì cử sự thật vẫn không thể thay đổi, vẫn phải dựa vào nội quy mà nghiêm trị, nhưng Nhan Hiểu Thần không làm được, có một số việc quan trọng không chỉ là kết quả, mà còn là quá trình.

Cả buổi chiều, vẫn không có tin tức gì của Thẩm Hân, Nhan Hiểu Thần có chút lo lắng, không biết hần đang làm gì, cũng không dám tùy tiện liên lạc.

Hơn 7 giờ tối thì Thẩm Hân gọi điện thoại tới, “Tiểu Tiểu, em sao rồi?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Em không sao, còn anh?”

“Anh cũng vậy.”

Nhan Hiểu Thần hỏi thử: “Ba mẹ anh biết chuyện này chưa? Bọn họ có trách mắng gì anh không?”

Ba của Thẩm Hân buổi chiều đã vội vàng chạy đến Thượng Hải đánh cho hần hai bạt tay vào mặt, bây giờ nửa bên mặt còn đang sưng, nhưng hần lại cố gắng dùng giọng thoải mái mà nói: “Đã biết hết rồi, lúc này bọn họ đang muốn cố gắng không trách mắng anh, trước hết phải nghĩ biện pháp xem còn có cách cứu vãn hay không. Yên tâm đi, bọn họ chỉ có một mình anh là con trai yêu quý, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cũng phải giúp anh.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Việc này đối với cha mẹ là đả kích rất lớn, cho dù bọn họ có trách mắng, thậm chí đánh đòn, anh cũng phải ngoan ngoãn mà chịu.”

Thẩm Hân ngồi dưới đất, xoa hai cái đầu gối đang phát đau: “Biết rồi!” Hần không ngoan ngoãn chịu phạt hay sao? Ông ba phạt đánh, hần không nói tiếng nào để cho đánh, bà mẹ phạt quỳ, hần cũng ngoan ngoãn chịu quỳ, hiện giờ thừa dịp bọn họ đi ra ngoài gặp bạn, hần mới tranh thủ đứng lên hoạt động một chút.

Thẩm Hân nói: “Ba mẹ anh đều đang ở Thượng Hải, hai ngày nay anh không có thời gian gặp em, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho anh.”

“Được rồi. Ba mẹ anh có biết em không?”

“Còn chưa biết.” Thẩm Hân sợ Nhan Hiểu Thần hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Mẹ vẫn hy vọng anh có thể ra nước ngoài học thạc sĩ, anh thì không nghĩ lại phải tiếp tục đi học, bà ấy không làm gì được anh, chỉ có thể ôm một bụng tức mặc kệ anh ra ngoài tìm việc làm, anh sợ bà ấy cho rằng anh bối vì yêu đương làm cho ngu muội mới không chịu xuất ngoại, nên anh nghĩ cứ từ từ, để mọi việc ổn định lại rồi mới nói chuyện của anh và em cho bọn họ biết, nhưng đâu ngờ lại xảy ra chuyện này...” Thẩm Hân vì không muốn ba mẹ biết hần và Nhan Hiểu Thần có quan hệ, cho nên không hề nhắc đến tên của Nhan Hiểu Thần, hần chỉ hàm

hồ nói bừa là đã nhờ một đứa bạn cùng lớp thi giùm, không ngờ lại bị thầy giáo phát hiện, muốn đuổi học hẳn. Hẳn nghĩ kỹ rồi, thủ phạm là hẳn, chỉ cần ba mẹ có thể bảo vệ hẳn, Nhan Hiểu Thần tự nhiên cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhan Hiểu Thần ngắt lời hẳn, “Em hiểu mà, không sao cả.”

Thẩm Hầu vẫn cảm thấy lo lắng, “Tiểu Tiểu, khi nào việc này xử lý xong, anh nhất định sẽ mau chóng nói cho ba mẹ biết chuyện của chúng ta.” Nhan Hiểu Thần nói: “Em biết anh vì em mà suy tính kỹ, anh muốn cho ba mẹ anh có ấn tượng đầu tiên tốt nhất đối với em, hơn nữa, em cũng không nói ẹ em biết chuyện của chúng ta.”

Thẩm Hầu chần chừ hỏi: “Chuyện lần này, em không nói ẹ em biết sao?” Từ nhỏ đến lớn, ba hẳn đừng nói là đánh, hung hăng quát mắng một câu cũng không có, nhưng lần này lại tức giận đến nỗi vừa thấy hẳn liền ra tay, mẹ hẳn cũng không có chút nào mềm lòng mà bắt hẳn quỳ vài giờ, Thẩm Hầu sợ mẹ của Nhan Hiểu Thần cũng như vậy mà phạt cô.

“Không có.”

“Vậy trước hết đừng nói nữa.” Thẩm Hầu im lặng một chút, hỏi: “Ngày mai em có đi làm không?”

“Không biết nữa, Tuy rằng công ty còn chưa biết, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ biết, đi làm chẳng có ý nghĩa gì.”

“Em cứ đi làm bình thường, dù sao cũng chưa đến bước tệ nhất.”

Nhan Hiểu Thần nghe theo lời đề nghị của Thẩm Hầu, “Được rồi, có thể đi thêm một ngày xem sao!”

Thẩm Hầu sợ ba mẹ trở về, không dám trò chuyện lâu, “Anh biết em hiện tại rất khó chịu, nhưng đừng bao giờ để cho cơ thể bị bệnh, nhớ là phải ăn cơm đủ bữa, ngày mai anh sẽ gọi cho em.”

“Được rồi, hẹn gặp anh sau!” Nhan Hiểu Thần đoán được tình hình của hẳn ở bên kia ra sao, nên chủ động cúp điện thoại. Sáng sớm ngày thứ hai, Nhan Hiểu Thần vẫn như bình thường cùng Ngô Thiển Thiển ngồi xe buýt đi làm. Nhan Hiểu Thần vốn cho rằng tâm trạng của mình thấp thỏm, đứng ngồi không yên sẽ dễ bị phát hiện, nhưng cũng bởi vì đã qua một ngày, biểu hiện của cô lại vượt xa suy nghĩ của mình, cả ngày ở công ty, cô vẫn chuyên tâm làm việc, giống như sự kiện kia căn bản không có xảy ra.

Nhanh đến lúc hết giờ làm thì nghiên cứu sinh của Giáo sư Vương gọi điện thoại lại, thở hổn hển nói: “Nhan Hiểu Thần, sao đến tận bây giờ bạn vẫn chưa đến? Giáo sư Vương cả buổi chiều ngồi đợi bạn ở văn phòng, lập tức về ngay đi!”

Nhan Hiểu Thần nói: “Tôi đang ở ngoài trường, về không kịp rồi. Cảm ơn bạn, cũng cảm ơn Giáo sư Vương.”

Nam sinh viên có lẽ đã hiểu, cảm khái nói: “Hi vọng mười năm sau, bạn sẽ không hối hận quyết định của mình hôm nay.” Cậu ta thở dài, cúp điện thoại.

Nhan Hiểu Thần yên lặng ngồi ngây ngốc một chút, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Hôm nay rất có khả năng sẽ là ngày cuối cùng cô làm việc tại đây, Nhan Hiểu Thần lưu luyến không muốn rời khỏi, cô làm xong tất cả mọi việc, cẩn thận dọn dẹp bàn làm việc thật gọn gàng, rồi cầm lấy túi xách đi về trường.

Hơn 9 giờ tối thì Thẩm Hầu gọi điện thoại đến, bảo rằng ngày mai cô cứ tiếp tục đi làm, hai người hàn huyên tâm sự thêm vài câu thì cúp điện thoại.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Nhan Hiểu Thần đi đến văn phòng, vẫn tiếp tục làm việc như ngày thường, lâu lâu lại suy nghĩ đến sự việc đang tiến triển thế nào.

Nếu buổi sáng hôm nay Giáo sư Vương đem chuyện này báo cáo lên khoa, văn phòng khoa nhất định sẽ tìm cô nói chuyện, đồng thời cũng sẽ báo cáo lên trường. Lập tức sẽ cho nghỉ học, đây cũng là sự việc vi phạm nội quy nghiêm trọng, tốc độ xử lý hẳn sẽ rất nhanh, có lẽ ngày mai hoặc ngày kia sẽ có kết quả bước đầu. Cho nên, việc này trong khoảng một hai ngày nữa chắc chắn công ty sẽ biết.

Nhưng Nhan Hiểu Thần đợi một ngày, trong khoa vẫn không có ai gọi điện thoại cho cô. Nếu nói đến tính cách của Giáo sư Vương, chắc chắn sẽ không quên đi báo cáo lên khoa, xem ra ba mẹ của Thẩm Hân “làm việc” rất có hiệu quả. Dù sao cô cũng chẳng giúp được gì, việc có thể làm là chờ đợi.

Lại qua một tuần, trường học vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thẩm Hân không có cách nào đến gặp cô, chỉ có thể mỗi ngày lặng lẽ gọi điện thoại. Cuộc sống của Nhan Hiểu Thần vẫn như vậy đi làm rồi về nhà, cô cho rằng tất cả đều rất bình thường, nhưng Lưu Hân Huy đã phát hiện được sự khác thường của cô, chắc là Ngụy Đồng và Ngô Thiển Thiển cũng đều đã cảm nhận được rồi, chỉ làm bộ như không biết mà thôi.

Lưu Hân Huy lôi kéo Ngụy Đồng đến cùng hỏi Nhan Hiểu Thần, “Cậu và Thẩm Hân cãi nhau à?”

Nhan Hiểu Thần khẽ cười nói: “Không có.”

Lưu Hân Huy còn muốn nói nữa, Ngụy Đồng ra ý bảo cô đừng hỏi nhiều, tính tình Nhan Hiểu Thần và Lưu Hân Huy không giống nhau, cô không nói chính là cho thấy cô không muốn nói, nếu cô muốn nói tự nhiên sẽ nói ra thôi.

Thứ hai, Nhan Hiểu Thần vẫn đi làm bình thường, không một thực tập sinh nào lưu ý đến sự thật là cô đang ngồi trên một đồng thuốc nổ, ngược lại ai cũng đều tỏ ra hâm mộ cô. Nghe nói gần đến lúc họp bàn công bố danh sách nhân viên được đi Mỹ, mọi người đều nhận định Nhan Hiểu Thần chắc chắn có mặt trên danh sách.

Buổi sáng thứ ba, cô vẫn như ngày thường chăm chỉ làm việc.

Phòng nhân sự đến mời Jason đi họp, khi anh ta họp xong trở về, liền đi đến bên cạnh bàn của Nhan Hiểu Thần, nói: “Đến phòng họp nhỏ nói chuyện một lát.” Về mặt bên ngoài của anh ta hết thấy đều bình thường, nhưng ánh mắt nhìn Nhan Hiểu Thần có chút gì đó thay đổi.

Nhan Hiểu Thần lập tức hiểu rõ, công ty đã biết rồi. Cô vẫn chờ đợi giờ phút này bấy lâu, thật không ngoài ý muốn cho lắm, nhưng điều làm cô hoang mang là vì sao việc này công ty lại tìm cô trước, chẳng phải trường học nên tìm cô trước hay sao?

Nhan Hiểu Thần đi vào phòng họp nhỏ, Jason im lặng một chút, mới mở miệng: “Đêm qua, người phụ trách MG ở Thượng Hải là Chu Miện tiên sinh, và Tổng giám đốc MG ở tổng công ty tại Trung Quốc là Lục Lệ Thành tiên sinh đồng thời nhận được email nặc danh, nội dung thế nào chắc em cũng đã rõ. Bởi vì chuyện này khiến cho Lục tổng trực tiếp hỏi đến, nên công ty xử lý rất nhanh, đã liên hệ qua Giáo sư Vương, xác định nội dung bức thư có khả năng là thật. Công ty quyết định điều tra làm rõ trước, em trước hết đừng đi làm nữa. Tiền lương của em sẽ theo quy định mà kết toán, công ty phát lương theo ngày, sẽ chuyển khoản sau, cho nên tài khoản ngân hàng của em không cần phải xóa bỏ.”

Nhan Hiểu Thần đứng lên, tháo thẻ nhân viên xuống để lên bàn, thấp giọng nói: “Vâng, em hiểu. Cảm ơn anh!”

Jason thở dài, chân thành nói: “Chúc em nhiều may mắn!” Đến nước này, anh ta và Nhan Hiểu Thần đều hiểu, Nhan Hiểu Thần tuyệt đối không còn khả năng có cơ hội vào MG làm việc được nữa, cô bé này thật sự cần một chút may mắn, mới có thể vượt qua chuyện này.

Nhan Hiểu Thần im lặng trở lại bàn làm việc của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc, thực tập sinh ngồi bên cạnh hỏi: “Bạn lại xin nghỉ phép à?”

Nhan Hiểu Thần không lên tiếng, coi như chấp nhận, cũng không còn ai hỏi nữa. Ra đến cửa thì Ngô Thiển Thiển đuổi theo, thân thiết nói: “Tại sao cậu lại xin nghỉ phép? Nếu cậu cứ tiếp tục nghỉ, cấp trên có vài phần ấn tượng tốt với cậu sẽ bị cậu làm mất hết đó, có chuyện gì không thể để cho Thẩm Hân giúp cậu xử lý ...”

Nhan Hiểu Thần ngắt lời quan tâm của Ngô Thiển Thiển, “Mình không phải xin nghỉ phép, mình bị công ty đuổi việc rồi.”

Ngô Thiển Thiển trợn mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần nói: “Hiện giờ mình không muốn nói nhiều, vài ngày nữa cậu sẽ biết nguyên nhân thôi. Mình đi đây!” Bởi vì không phải trong giờ làm việc, trên xe buýt thậm chí không có một ai, Nhan Hiểu Thần tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng cô rất muốn mỗi ngày có thể chen chúc nhau trên xe buýt mà tan giờ làm. Đã lâu lắm rồi, rất nhiều chuyện không muốn gặp, không muốn thấy, nhưng bây giờ không còn nữa mới phát hiện ra những thứ nhỏ bé vụn vặt đó lại là những điều vô cùng hạnh phúc.

Nhan Hiểu Thần trở lại ký túc xá, hành lang cũng không trống vắng lắm, có bạn mở rộng cửa phòng coi phim Hàn; có bạn đang thu dọn hành lý, thủ tục tốt nghiệp đều đã xong xuôi, các bạn vội vàng chuẩn bị rời trường. Nhưng phòng của Nhan Hiểu Thần coi như cũng khá yên tĩnh, Lưu Hân Huy và bạn bè đã ra ngoài chơi, Ngô Thiển Thiển thì đang đi làm, Ngụy Đồng đang ở thư viện nghiên cứu tài liệu, chưa đến đêm nay, cả ký túc xá sẽ không còn người nào. Nhan Hiểu Thần đóng cửa phòng, im lặng ngồi một lát, sau đó thì gọi điện thoại cho Thẩm Hân, “Bây giờ anh có tiện nói chuyện không?”

Thẩm Hân nhảy cảm, lập tức hỏi lại: “Rất tiện, có chuyện gì vậy? Sao em không đi làm?”

“Công ty biết rồi, bảo em không cần đi làm nữa.”

Thẩm Hân lập tức nộ xung thiên, rống lên đứng dậy, “Cái gì?! Không thể nào! Ba mẹ anh đã nói...”

Thẩm Hân lập tức ý thức được, bây giờ có nói cái gì cũng chẳng còn ý nghĩa, hân im lặng, một lúc sau mới trầm giọng nói: “Tiểu Tiểu, anh xin lỗi!”

Nhan Hiểu Thần nói: “Những lời này lẽ ra em nói mới đúng! Viết thư nặc danh tố cáo, nhưng xem ra trường học không xử lý gì chuyện này, như vậy có khả năng bọn họ đã lơ đi, sau đó công ty lập tức cũng nhận được email giống như vậy, người kia chắc chắn là muốn hướng vào em, thật xin lỗi, là em liên lụy anh.” Sự việc đã đến nước này, khẳng định gia đình Thẩm Hân có quan hệ gì đó với nhà trường, nên họ mới không muốn xử lý, nhưng bây giờ công ty đã biết, nếu không nghiêm túc giải quyết sẽ rất khó ăn nói công đạo với người ngoài.

“Đúng là hướng về phía em, nhưng nếu không phải do anh, căn bản em không phải làm chuyện đó!” Thẩm Hân lại khổng chế không được bực tức trong lòng, “Con mẹ nó! Cái đồ vô liêm sỉ! Rốt cuộc là vì thâm thù đại hận gì mà phải làm trò hèn như vậy? Anh mà tìm ra được đứa nào, nó chết với anh! Em có nghi ngờ ai hay không?” Trong đầu của Nhan Hiểu Thần chợt hiện lên một người, nhưng lại cảm thấy bây giờ có truy cứu chuyện này cũng không còn ý nghĩa nữa, suy cho cùng là do bọn họ đã làm sai, “Em không nghĩ ra được là ai, cũng không muốn suy nghĩ.”

“Tiểu Tiểu...Em đừng sợ!” Thẩm Hân nói một cách dứt quãng và tối nghĩa: “Nếu như...Không có học vị, em cũng đã là người có ăn học, không ai ghét bỏ người có ăn học cả. Nhà anh có công ty ở Thượng Hải, em đến công ty nhà anh làm việc, sau vài năm, làm việc có thành tích, ai sẽ để ý đến chuyện em có học vị hay không? Bill Gates, Steve Jobs đều không có học vị, không phải họ đã rất thành công hay sao?” Thẩm Hân càng nói, ý nghĩ dần dần càng rõ ràng, ngữ khí cũng càng ngày càng kiên định lưu loát. Nhan Hiểu Thần đã chuẩn bị tinh thần nên khẽ cười nói: “Được rồi, em sẽ cố gắng!”

Thẩm Hân rất khó chịu, nhưng cho dù hân có xin lỗi hay bù đắp nhiều thế nào đi nữa cũng không thể giúp Nhan Hiểu Thần có được học vị, trước hết hân chỉ có thể giúp cô tìm việc làm, “Cứ quyết định vậy đi, em đến công ty nhà anh làm việc, để anh sắp xếp xong mọi chuyện sẽ trở về trường tìm em.”

Nhan Hiểu Thần cúp điện thoại, kéo rương hành lý ra, bắt đầu thu dọn. Cho dù ba mẹ của Thẩm Hân có tìm lãnh đạo nhà trường hay ai đó để đi bàn bạc với Giáo sư Vương, muốn hóa giải chuyện này, thì mọi chuyện cũng đã bại lộ rồi, Giáo sư Vương hay lãnh đạo gì đó đều muốn tự mình thanh minh, khẳng định dùng tốc độ nhanh nhất xử lý việc này.

Quả nhiên, hơn 3 giờ chiều thì Ngụy Đồng thở hồng hộc chạy về ký túc xá, túi xách và tập vở đều không mang theo, dĩ nhiên là đã nghe tin, lập tức chạy về.

Cô nhìn thấy Nhan Hiểu Thần xếp dọn rương hành lý, thất thần ngồi lên ghế, thì thào hỏi: “Là thật sao? Cậu giúp Thẩm Hân gian lận bài thi?”

Nhan Hiểu Thần không nói gì, xem như là chấp nhận.

Ngụy Đồng tiếc rẻ nói: “Sao cậu lại hồ đồ như vậy? Vì cái gì mà muốn giúp Thẩm Hân làm chuyện đó?” Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận lại một chút, bọn họ đều là bạn bè cùng khoa với nhau, nếu không kể đến chuyện yêu đương, thì cũng chính là có quan hệ tốt, khi dự thi “giúp đỡ nhau một chút” cũng là chuyện bình thường, chẳng qua là chưa có ai bị bắt đó thôi. Mọi người cũng không phải không biết gian lận bài thi hậu quả nghiêm trọng đến thế nào, nhưng sự việc chưa đến phiên mình chịu nên cũng phớt lờ, bắt quá chỉ là “giúp đỡ ột kẻ đang gặp khó khăn”, nhưng khi có người lôi chuyện này ra ánh sáng, đến lúc phải chịu thật sự thì chẳng ai để ý đến nữa, chỉ biết khóc ròng hối hận, nhưng cũng đã muộn rồi.

Nhan Hiểu Thần xếp xong bộ y phục cuối cùng thì đóng gương hành lý lại, “Trường học định xử lý bọn mình thế nào?”. “Giáo sư của mình nói, Thẩm Hân lập tức bị khai trừ học tịch, giấy chứng nhận có thể đi làm đều không có, chỉ có thể lấy giấy chứng nhận học tập. Xét thấy thái độ nhận lỗi của cậu rất tốt, có ý ăn năn hối cải, giữ lại học tịch, vẫn cấp bằng tốt nghiệp, nhưng sẽ không trao tặng học vị học sĩ, nghe nói Giáo sư Vương đã giúp cậu nói không ít lời.”

(Mình không hiểu chỗ này cho lắm, thật ra học vị là bằng tốt nghiệp, nếu đã trao bằng tốt nghiệp thì học vị là cái gì? Còn nữa nhe, Thẩm Hân không được cấp giấy chứng nhận đi làm, đó là cái gì nữa? Nói chung các bạn tạm chấp nhận là học đại học ở bên đó có 2-3 loại bằng, trong đó học vị là quan trọng nhất, khi đi làm phải cần có thứ này. Mình cũng đã tra cứu rồi nhưng vẫn chưa ra, cho nên bạn nào có hỏi mình là mình không trả lời được đâu >”

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

9. Chương 9: Trưởng Thành

Cuộc sống là những chuỗi ngày dài, cho dù được đúc bằng vàng hay được rèn bằng sắt, được bện từ gai hay được kết từ hoa, nếu một ngày không thể tự tay tạo ra chiếc nhẫn vàng cho riêng mình, thì coi như không thể sống như vậy cả đời.—Charles Dickens.

Buổi chiều thứ tư, trường đại học công bố việc xử lý Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hân gian lận bài thi, thông tin này lập tức trở thành đề tài chấn động toàn trường, “Top ten” chủ đề trên BBS (9.1) của trường có đến 6 bài thảo luận về bọn họ. Mấy đứa bạn học đang thảo luận xôn xao kịch liệt thì Nhan Hiểu Thần lại không có mặt ở trường, cô đã đi ra ngoài tìm chỗ thuê phòng ở gần trường, mãi cho đến 8 giờ tối mới mệt mỏi trở về.

(9.1) BBS (Bulletin board system: hệ thống bảng thông tin) là một hệ thống máy tính chạy phần mềm cho phép người dùng kết nối và đăng nhập vào hệ thống bằng cách sử dụng một chương trình thiết bị đầu cuối (terminal system: điều khiển bằng các câu lệnh).Sau khi đăng nhập, người dùng có thể thực hiện các chức năng như tải lên và tải về phần mềm và dữ liệu, đọc tin tức và bản tin, tin nhắn, trao đổi với những người dùng khác, hoặc thông qua email, bảng tin công khai, và đôi khi thông qua trò chuyện trực tuyến. Ngoài ra BBS còn cung cấp các trò chơi online. (wiki)

Ngụy Đồng trước đó đã dặn dò Lưu Hân Huy và Ngô Thiển Thiển, không ai được nhiều chuyện hỏi, mọi người cũng cố gắng tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng phải tìm đề tài khác để nói, cũng không biết nên nói cái gì, nên cả bọn đều im lặng, không khí trong phòng có vẻ như rất khó chịu. Nhan Hiểu Thần rửa mặt xong, lập tức lên giường, kéo rèm lại, ngăn cách không gian riêng nhỏ của mình, làm ọi người ai nấy đều thở ra nhẹ nhõm.

Thẩm Hân gọi điện thoại cho cô, “Em về ký túc xá rồi à?”

“Ừ.”

“Tìm được phòng chưa?” Buổi sáng hôm nay Thẩm Hân gửi blog cho Nhan Hiểu Thần thì cô nói cho hắn biết việc muốn tìm chỗ thuê phòng, cô muốn nhanh chóng chuyển ra ngoài.

“Đi nguyên một ngày, vẫn chưa tìm được chỗ nào thích hợp. Bên anh thế nào rồi?”

“Ba anh bắt anh phải về công ty của gia đình làm việc, cũng là nhân viên bán hàng, nhưng lương mỗi tháng tạm thời chỉ có 1800 đồng, ba còn nói cắt luôn phụ cấp mỗi tháng, bảo rằng anh kiếm bao nhiêu thì tiêu xài bấy nhiêu, tự sinh tự diệt.”

Nhan Hiểu Thần an ủi hần nói: “Vây tiêu xài tiết kiệm lại một chút!”. Xảy ra chuyện như vậy, bản thân Thẩm Hân cũng mất công việc bán hàng trước kia, tuy rằng ba của hần nói ra mấy câu tàn nhẫn, nhưng vẫn là muốn mở cho hần một con đường thoát. Giọng nói của Thẩm Hân ngược lại rất nhẹ nhàng, “Khinh anh sao! Lương tạm thời 1800 đồng, còn được trích phần trăm hoa hồng, chẳng lẽ anh chỉ lấy được mớ lương tạm thời đó thôi à? Đúng rồi, xế chiều nay ba mẹ anh đã về nhà, ngày mai anh đến trường tìm em, đừng đi ra ngoài, cứ ở lại ký túc xá đợi anh.”

“Ừ.”

Hai người lại tâm sự thêm vài câu, Thẩm Hân cúp điện thoại, bảo Nhan Hiểu Thần nghỉ ngơi sớm.

Nhan Hiểu Thần nằm ở trên giường, đang nhắm mắt định thần thì nghe được tiếng đẩy cửa phòng, hai bạn nữ cùng khoa nhưng khác ngành vừa cười vừa nói bước vào.

“Nhan Hiểu Thần còn chưa về à? Cô ta sẽ không xấu hổ gặp bạn bè rồi cứ như vậy mà biến mất chứ?”

“Thẩm Hân và Nhan Hiểu Thần đã chia tay rồi phải không? Các cậu chắc cũng biết rồi chứ gì? Mấy ngày nay, thật ra Thẩm Hân không có đến tìm Nhan Hiểu Thần đúng chưa?”

Lưu Hân Huy dùng tay ra ý bảo Nhan Hiểu Thần đang ở phía trong rèm, nhưng mấy cô gái đang nói rất cao hứng nên căn bản không chú ý.

“Không có học vị, đừng nói là công ty chính quy lớn, công ty tư nhân nhỏ cũng chẳng thêm, cô ta thậm chí chắc rồi! Đến lúc đó, không biết sẽ thành ra cái dạng gì?”

“Chắc lại ra quán Bar làm gái, không phải cô ta trước kia cũng đã làm rồi ...”

Hai người tự biên tự diễn tự cười, Ngụy Đồng nghe qua không thể nhịn được nữa, đang muốn phát tiết ra, thì không ngờ Ngô Thiển Thiển lại nhanh hơn cô một bước. Ngô Thiển Thiển từ nhà vệ sinh đi ra, cầm cái bàn chải đang dính đầy bọt kem đánh răng, phi trực tiếp vào mặt hai cô bạn kia, hét lớn: “Cút đi!”

Hai nữ sinh theo bản năng né tránh, bàn chải không phi trúng nhưng bọt kem thì lại văng đầy mặt.

“Bọn tôi nói Nhan Hiểu Thần, mắc mớ gì đến cậu?” hai cô nàng bên ngoài thì mạnh miệng nhưng bên trong đã cảm thấy hơi sợ. Ngụy Đồng kéo cửa phòng, làm điệu bộ “mời đi giùm”, miệng nhìn như đang cười nhưng thật ra không cười, nói: “Xem như bình thường các cậu chẳng hề quen biết Nhan Hiểu Thần, không đáng phải làm mấy việc vô ích như ném hòn đá xuống giếng đâu, ba mươi năm Hà Tây, ba mươi năm Hà Đông (9.2), gió mưa trời đất thay đổi, không ai có thể may mắn cả đời, các cậu cũng sẽ có lúc gặp xui xẻo thôi, chừa ỉnh chút mặt mũi đi nhé, biết là các cậu rất sung sướng khi thấy người ta gặp họa, nhưng cũng nên kín đáo một chút!”

(9.2) Sông Hoàng Hà có chu kỳ thay đổi dòng chảy là 60 năm, 30 năm chảy sang hướng đông, 30 năm chảy sang hướng tây, ý câu này nói rằng 30 năm mà còn có thay đổi, cho nên may mắn hay bất hạnh trong đời người không thể một câu mà kết luận.

Ngụy Đồng cố tình nói lớn tiếng, các sinh viên khác ở mấy phòng kế bên cũng có thể nghe được, chẳng ai nói gì. Hai nữ sinh kia cúi đầu xấu hổ, vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

Ngụy Đồng “rầm” một tiếng đóng cửa phòng, khóa trái lại, nói với Ngô Thiển Thiển: “Thật nhìn không ra, cậu lại có khí thế như vậy.”

Ngô Thiển Thiển nghiêm mặt, nhặt bàn chải lên, không nói tiếng nào trở vào phòng vệ sinh.

Lưu Hân Huy nói: “Hiểu Thần, cậu đừng buồn, Triệu Lịch thích Thẩm Hân, năm thứ hai có tỏ tình với cậu ấy, nhưng lại bị Thẩm Hân từ chối, nó cố ý đến khinh bỉ cậu.”

Nhan Hiểu Thần kéo rèm ra, cười nói: “Có các cậu giúp mình, làm sao mình bị người ta coi khinh được? Mình không sao, Thiển Thiển, cảm ơn cậu!”

Mặt của Ngô Thiển Thiển không một chút thay đổi, dùng sức đánh mạnh bàn chải, không nói gì.

Lưu Hàn Huy nói: “Đúng vậy, chỉ cần bản thân cậu thấy không có gì là tốt rồi, giống như trước đây vậy. Hiểu Thần, cố gắng lên!” Mặt của Lưu Hàn Huy phồng lên cương quyết, dùng lực nắm chặt tay thành quyền giờ giờ ra.

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Mình biết rồi!”

Kéo rèm lại một lần nữa, chút tươi cười của Nhan Hiểu Thần biến mất. Không thể giống như trước kia được nữa rồi, ít nhất là trong mấy dịp tụ tập hội nhóm về sau, chắc chắn sẽ không còn ai chủ động mời rủ cô và Thẩm Hân, mà cô và Thẩm Hân chỉ sợ sẽ không tham gia. Hơn 1 giờ chiều ngày thứ hai thì Thẩm Hân tới đón Nhan Hiểu Thần.

Mới có một tuần không gặp nhau, nhưng một tuần này trôi qua trong lo lắng sợ hãi, Thẩm Hân cảm thấy Nhan Hiểu Thần tiêu tụy, Nhan Hiểu Thần cũng thấy được Thẩm Hân xanh xao, hai người đều nảy sinh một loại cảm giác xa cách lâu ngày, nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Cả hai đứng trầm mặc một lúc, Thẩm Hân nắm chặt tay Nhan Hiểu Thần, nói: “Đi thôi!”

Hai người nắm tay nhau ra khỏi ký túc xá, có lẽ bởi vì tối qua não động đã đủ, không có bạn học nào mở miệng làm điều mà hỏi gì nữa, nhưng ánh mắt so với mấy lời mỉa mai châm chọc càng gây tổn thương hơn. Cho dù là tia nhìn thương xót đồng tình, hay sung sướng thấy kẻ gặp họa, tất cả đều từng giây từng phút nhắc nhở Nhan Hiểu Thần, từ nay về sau, cô cùng bọn họ đã không phải là người ở cùng một thế giới.

Nhan Hiểu Thần hơi cúi đầu, tránh né ánh mắt của mọi người, Thẩm Hân càng thẳng lưng hơn bình thường, hân mĩm cười, nắm tay Nhan Hiểu Thần, ngẩng đầu mà bước đi qua ánh mắt tọc mạch của mấy đứa bạn. Thẩm Hân biết hân tỏ vẻ như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng hân muốn chứng minh cho bọn họ thấy, mọi việc đều chẳng có gì thay đổi!

Đến cổng trường, Thẩm Hân ngoắc gọi một chiếc taxi. Khi hai người đã lên xe, hân nói với Nhan Hiểu Thần: “Công việc em không cần phải lo nữa, tuần tới có thể đi làm, tiền lương đúng là không được cao lắm, một tháng khoảng 3800 đồng, nếu làm tốt, về sau sẽ được tăng lương.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Tốt đó.”

Thẩm Hân biết hai chữ “Tốt đó” của Nhan Hiểu Thần là chân thành, nhưng chính hân không biết làm thế nào mà tiếp nhận. Công việc trước kia của Nhan Hiểu Thần, lương tạm thời cũng đã có 300 ngàn đồng, nếu công ty làm ăn khá khẩm, đến cuối năm còn có thêm tiền thưởng, 7 8 trăm ngàn là không thành vấn đề. Nhưng bây giờ hân chỉ có thể làm như vậy, tìm công việc lương cao, hân cũng có thể giúp cô tìm được, nhưng chắc chắn cô sẽ không nhận.

Taxi dừng lại trước một khu chung cư nhỏ, Nhan Hiểu Thần xuống xe, vừa đoán xem Thẩm Hân đưa cô đến đây làm gì, vừa đi theo Thẩm Hân vào trong.

Thẩm Hân nói: “Buổi tối trong ký túc xá không những khóa cổng sớm, mà còn tắt đèn sớm, hồi năm nhất anh rất thích chơi game, để cho tiện việc chơi game cùng với mấy đứa bạn tụ tập, anh ra đây thuê căn hộ này, hợp đồng thuê một năm, nay còn 8 tháng nữa mới hết hạn.”

Thẩm Hân dẫn Nhan Hiểu Thần đến căn hộ của hân, là một căn phòng đôi. Nó không lớn lắm, nhưng sắp xếp khá hợp lý, đầy đủ ánh sáng, có hai phòng, một phòng rất rộng, một phòng khác thì nhỏ hơn nhiều, vừa đủ kê một chiếc giường đơn, một cái bàn nhỏ có giá sách cùng một ngăn tủ quần áo. Đoán chừng sáng nay Thẩm Hân đã có quét dọn vệ sinh qua một lần, trong phòng không có một hạt bụi, còn nghe thoang thoang mùi nước sát trùng.

“Em muốn đi ra ngoài thuê phòng ở, nhất định cũng thuê một phòng đôi, một người ở phòng đơn thì quá mắc, phòng đôi thì có thể ở ghép thêm một người, cùng chia một nửa tiền nhà, thuận lợi hơn nhiều.” Thẩm Hân có chút ngại ngùng, không dám nhìn thẳng Nhan Hiểu Thần, “Anh nghĩ... Dù sao em cũng muốn tìm phòng cho thuê có người ở cùng, chỉ bằng chúng ta cùng thuê.”

Nhan Hiểu Thần không trả lời hân ngay mà nhìn qua căn phòng nhỏ, quả nhiên có chút gì đó cảm giác nữ tính ấm áp, đúng là Thẩm Hân đã có ý định dành căn phòng này cho cô.

Thẩm Hầu nói: “Em yên tâm, không có sự đồng ý của em, anh sẽ không làm gì cả, em sẽ tuyệt đối an toàn! Nếu không anh đổi cái khóa phòng tốt hơn một chút nhé?”

Nhan Hiểu Thần xì một tiếng cười rộ lên, liếc mắt nhìn hần, trêu chọc hỏi: “Chẳng lẽ nửa đêm anh biến thành người sói?”

Thẩm Hầu thở phào nhẹ nhõm, cũng bắt đầu cười, không khí buồn chán giữa hai người vơi đi vài phần. Thẩm Hầu khôi phục lại phong cách như cũ, bá đạo cợt nhả nói: “Tiểu Tiểu, cứ quyết định vậy đi! Anh rất ghét phiền toái, nên tiền thuê nhà nửa năm trả một lần, giờ tiền thuê còn đến 8 tháng, mặc kệ em có ở hay không, anh cũng đã thanh toán tiền nhà rồi, em chuyển vào đây thì ở căn phòng nhỏ kia, một tháng đưa cho anh 1000 đồng, nếu mỗi ngày làm cơm cho anh ăn, tiền thuê sẽ giảm xuống.”

Nhan Hiểu Thần đã quen với phong cách của hần, cô đi một vòng căn phòng, hài lòng gật đầu, cười nói: “Được rồi, cứ quyết định vậy đi.”

Thẩm Hầu như trút được gánh nặng, nhin không được đến ôm Nhan Hiểu Thần vào lòng. Kỳ thật trước kia hần có nghĩ đến chuyện sau khi tốt nghiệp, hai người sẽ thuê phòng ở chung, khi đó mọi chuyện sẽ rất hợp lý, khẳng định nói một tiếng với Nhan Hiểu Thần là được. Nhưng mọi chuyện xảy ra làm cho hôm nay hần khó mở miệng, sợ Nhan Hiểu Thần đi tìm chủ nhà tra hỏi tiền thuê, rồi sợ cô ngại vì biết hần giúp cô chuyện tiền bạc, nhưng Nhan Hiểu Thần lại không hỏi gì cả, cô đem lòng tự ti kêu ngạo của mình dần xuống, giúp hần có cơ hội bù đắp lại lỗi lầm, làm cho hần không đến mức phải áy náy hành hạ mỗi đêm mà ngủ không được ngon giấc.

Nhan Hiểu Thần cũng nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Hầu, cô muốn buông ra, nhưng Thẩm Hầu lại không nhin được càng lúc càng dùng sức, siết chặt cô vào trong ngực mình. Hần ước muốn có thể dùng lồng ngực của mình làm nơi nương tựa, che chắn cho cô trước mọi phong ba bão táp, rất nhiều lời xin lỗi muốn nói đều không nói ra được bởi vì quá vô dụng; rất nhiều câu hứa hẹn muốn thốt ra nhưng đều không thành câu bởi vì quá giả dối. Qua từng đêm tối, nếm trải từng cái khó chịu, dần vật, áy náy đến mức không thể ngủ được, hần đã lần này đến lần khác thề với chính mình, hần nhất định sẽ đối xử với cô thật tốt, sẽ vì cô mà sẵn sàng che nắng che mưa, khiến cho cô mãi mãi hạnh phúc.

Hai người đã thống nhất quyết định cùng nhau thuê phòng ở chung, ngay lập tức trở về ký túc xá lấy hành lý. Ngụy Đồng, Lưu Hân Huy đều không có trong phòng, đúng lúc đỡ phải xấu hổ giải thích. Tuy rằng đây không phải là cách chia tay tạm biệt bạn bè như Nhan Hiểu Thần mong muốn, nhưng với tình hình trước mắt, làm như vậy là lựa chọn tốt nhất cho tất cả mọi người. Khi đã rời khỏi ký túc xá, Nhan Hiểu Thần mới đăng blog báo tin cho các cô gái cùng phòng biết, rằng cô đã tìm được một phòng ở tốt, đã chuyển ra ký túc xá rồi.

Chỉ một lúc sau, tin blog của Ngụy Đồng liền đến: “Chúc mừng cậu! Chờ khi nào tình hình yên ổn, mình sẽ đến thăm cậu, có chuyện gì cần giúp, nhất định đừng quên tìm mình nhé.”

Nhan Hiểu Thần trả lời blog của Ngụy Đồng xong thì blog của Lưu Hân Huy cũng đến, mấy cái hình đại diện Kawaii Anime (9.3) hiện ra cùng với mấy câu: “Hai ngày nữa, mình cũng muốn đi, trở về quê của mình, bắt đầu sẽ không có sợ hãi, cũng không có vui mừng vì được sống yên ổn tốt đẹp. Cùng phòng 4 năm, mình vẫn rất nể phục cậu chăm chỉ cố gắng, con người mình không có đức tính cứng cỏi và dũng cảm như cậu. Cậu là người sẵn sàng nghênh đón gió mưa bão táp, mình là kẻ ẩn nấp trong vòng tay che chở của gia đình. Hai chúng ta đã lựa chọn hai con đường tương lai khác nhau, không biết bao giờ mới gặp lại, nhưng mình sẽ mãi mãi nhớ rõ, cậu là bạn học, bạn cùng phòng, bạn thân của mình, mình không giúp gì được cho cậu, chỉ có thể chúc phúc cho cuộc sống của cậu sau này, mưa gió qua đi, ắt sẽ có cầu vồng.”

(9.3) Kawaii Anime: Là những hình ảnh thể hiện cảm xúc từ những nhân vật trong các bộ phim hoạt hình của Nhật, Kawaii còn có nghĩa là “cute”, dễ thương.

Nhan Hiểu Thần không nghĩ là Lưu Hân Huy sẽ gửi cho cô mấy câu dài như vậy, rất cảm động, cô cũng viết mấy câu trả lời thật dài gửi cho Lưu Hân Huy, chúc cô luôn vui vẻ hạnh phúc.

Một lát sau nữa, tin nhắn của Ngô Thiển Thiển cũng từ từ tới, vô cùng ngắn gọn, “Ừ, mọi việc thuận lợi nhé.”

Tin nhắn này là mấy lời kết cụt ngủn, không thể phát sinh câu trả lời, dĩ nhiên Ngô Thiển Thiển cũng không mong chờ cô trả lời. Nhan Hiểu Thần đột nhiên có một loại cảm giác, quan hệ bốn người bạn ở cùng phòng ký túc xá dường như giống như mấy cái tin nhắn này vậy — Đối với Ngụy Đồng là hiểu nhau ở tấm lòng, bình thường khẳng định không có thời gian gặp mặt, nhưng nếu có chuyện gì liền không khách khí làm phiền ngay; đối với Lưu Hân Huy thì cách xa vạn dặm, chỉ có thể ngày lễ tết ân cần thăm hỏi vài câu, tuy xa nhưng vẫn còn tình cảm bạn bè; đối với Ngô Thiển Thiển thì cho dù ở cùng một thành phố, nhưng sẽ cảm thấy ngày càng xa lạ.

Thẩm Hào thấy cô nhìn chằm chằm vào cái di động đến gần người, hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”. “Không có gì.” Nhan Hiểu Thần cảm điện thoại giả bộ đứng lên, giống như đem hết cảm xúc sầu ly biệt mà giả bộ vứt đi hết.

Đặt hành lý xuống, Thẩm Hào nhìn đồng hồ, đã 5 giờ chiều, “Đi ăn cơm đi, gần đây có nhiều nhà hàng nhỏ rất tốt.”

Nhan Hiểu Thần ngại tốn kém, đề nghị: “Hay là ăn ở nhà đi?”

Thẩm Hào vốn sợ cô mệt mỏi, nhưng một câu “Ăn ở nhà” khiến cho trong lòng hần phát sinh rất nhiều cảm giác khác thường, hần mỉm cười nhìn Nhan Hiểu Thần, thật dịu dàng nói: “VẬY ăn ở nhà đi! Em cần gì cứ nói anh biết, anh sẽ đi mua, nghỉ ngơi một chút đi.”

Trong lòng của Nhan Hiểu Thần cũng dâng lên một tí cảm giác ngọt ngào, giữ chặt cánh tay của Thẩm Hào, “Em không mệt, khẳng định anh chưa bao giờ vào bếp nấu ăn, phòng bếp cần mua thêm một vài thứ, có nói anh cũng không biết, cùng đi đi.” Hai người nắm tay nhau đi dạo qua một siêu thị nhỏ, mua xoong, bát, thìa... Mỗi lần đi qua một món muốn mua, Nhan Hiểu Thần nhất định phải nhìn rõ giá, chọn lựa cái nào là hợp lý nhất, mỗi một tờ rơi quảng cáo khuyến mãi cô đều không buông tha, tỉ mỉ xem qua, tính toán xem có thừa dịp giảm giá được đồng nào hay đồng đó hay không.

Thẩm Hào đẩy xe của siêu thị, đứng một bên, lẳng lặng nhìn cô. Mọi việc làm của Hiểu Thần lúc này đối với hần là vô cùng xa lạ, hần cũng hay đến siêu thị mua đồ dùng hằng ngày, nhưng chưa bao giờ xem qua giá cả, hần luôn nghĩ rằng mấy thứ đồ trong siêu thị nếu có đáng giá thì đáng giá đến cỡ nào? Nhưng nhìn thấy Nhan Hiểu Thần như vậy, hần cảm nhận không có gì là không thích hợp, ngược lại khiến cho hần phát sinh cảm giác hạnh phúc vụn vặt giống như mấy thứ không thể thiếu “củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, dưa, cà” trong bếp ăn của gia đình vậy, giống như cuộc sống gia đình thật sự, trong lòng hần cực kỳ yên bình.

Nhan Hiểu Thần chọn một cái chảo giá tốt, bỏ vào xe siêu thị, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ánh mắt của Thẩm Hào đang chăm chú nhìn mình, cô ngượng ngùng cười nói, “Em mua đồ có hơi phiền, nếu anh không đợi được thì ra ngoài đi vòng quanh đi.”

Thẩm Hào nắm chặt tay cô nói: “Ở bên em thế này, mặc kệ là làm cái gì cũng đều rất vui vẻ, cho dù đi siêu thị khẳng định không phải là hoàn cảnh lãng mạn cho lắm. Ba mẹ anh cố gắng phấn đấu nuôi dưỡng anh thành ra một kẻ có tật xấu là không thèm coi giá cả khi mua bất kỳ món đồ gì. Bà xã, anh cũng sẽ cố gắng phấn đấu, tranh thủ sớm có ngày khiến em cũng có tật xấu không thèm xem giá cả trước khi mua như anh. Tiết kiệm thời gian, chúng ta cùng đi mua thì càng vui vẻ hạnh phúc chứ sao!”

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hào gọi cô là “bà xã”, Nhan Hiểu Thần lẳng lặng đứng một lát, nắm chặt tay của Thẩm Hào, cười nói: “Cùng nhau cố gắng!”

Thanh toán xong, hai người xách một đồng đồ trở lại căn hộ.

Thẩm Hào sợ Nhan Hiểu Thần mệt nên nài nỉ cô không cần nấu cơm. Nhan Hiểu Thần đành lấy ra hai gói mì ăn liền, nấu thêm một ít rau, đánh thêm trứng vào, vậy là tạm có một bữa tối.

Cơm nước xong, Thẩm Hào rửa bát, Nhan Hiểu Thần sắp xếp hành lý.

Thẩm Hào vừa rửa bát, vừa lâu lâu chạy đến phòng nhỏ, lặng lẽ nhìn ngó một chút, xem Nhan Hiểu Thần có bỏ từng bộ đồ vào tủ chưa, có đem từng quyển sách để lên giá sách chưa, có đem khăn mặt mắc vào nhà vệ sinh chưa... Đồ dùng của Nhan Hiểu Thần từng chút từng chút một đầy ắp khắp căn phòng, giống như niềm hạnh phúc cũng từng chút từng chút một đầy ắp trái tim của hần.

Thẩm Hầu không biết Nhan Hiểu Thần có hiểu hay không, nhưng trong lòng hẳn xác định rất rõ, hai chữ “bà xã” nói trong siêu thị lúc đó không phải là tùy tiện mà nói ra. Tuy rằng nam nữ bạn bè chơi thân gọi nhau “ông xã, bà xã” là rất bình thường, nhưng hẳn lại cảm thấy hai chữ này không thể gọi bừa được, đó không phải là xưng hô trong nhất thời, mà là cả đời hứa hẹn. Hôm nay hẳn gọi Hiểu Thần là “bà xã”, cũng chẳng phải xuất phát từ áy náy, sự việc lần này làm cho hẳn từ từ lý giải được câu nói của Nhan Hiểu Thần đã từng nói với hẳn “Chỉ cần anh muốn ở bên em, nhất định em sẽ ở bên anh.” Hẳn cũng muốn nói cho Hiểu Thần biết, hẳn cũng muốn cùng cô ở bên nhau, hiện tại, tương lai, cả đời!

Thứ Hai, Thẩm Hầu dẫn Nhan Hiểu Thần đến công ty làm việc.

Căn hộ của Thẩm Hầu so với văn phòng công ty cũng không gần lắm, nhưng giao thông thuận tiện, chỉ cần đi một chuyến xe buýt, đến trạm, đi ngang qua một con đường lớn là đến.

Vào tới thang máy, Nhan Hiểu Thần đột nhiên nghĩ đến điều gì, liền vùng thoát khỏi tay của Thẩm Hầu, còn đứng lù ra xa một bước.

Thẩm Hầu kinh ngạc, không hiểu nhìn Hiểu Thần, “Tiểu Tiểu?”

Nhan Hiểu Thần nhỏ giọng hỏi: “Người ở công ty có biết quan hệ của anh và em không?”

Thẩm Hầu đã hiểu Nhan Hiểu Thần băn khoăn điều gì, không phục gõ vào trán của Nhan Hiểu Thần một cái, “Sớm hay muộn gì cũng biết!” Xong hẳn cũng nhích ra xa một bước nhỏ, nghiêm mặt, làm ra bộ dáng “Hai ta không có quan hệ đặc biệt gì”, “Như vậy hài lòng chưa?”

(Đồng Hoa rất thích cái màn gõ trán nhỉ, ở Bộ Bộ Kinh tâm, rồi ở đây cũng có, không biết mình có sót truyện nào nữa không? Từ nay về sau thấy cái kiểu gõ trán này là biết truyện của Đồng Hoa :D)

Nhan Hiểu Thần cười híp mắt nhìn Thẩm Hầu, Thẩm Hầu nghiêm túc một lát không nhin được nữa, cũng cười theo.

Hai người giống như bạn bè bình thường, một trước một sau đi ra khỏi thang máy.

Có một cô gái ở quầy tiếp tân, hẳn là trước kia đã gặp qua Thẩm Hầu, cười chào hỏi: “Cậu tìm Lưu tổng? Lưu tổng đang ở văn phòng.”

Lưu tổng là một người đàn ông hơn 40 tuổi, Thẩm Hầu gọi là “chú Lưu”, mặt chữ điền, tướng phúc hậu, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần có chút giật mình, dùng tiếng địa phương nói với Thẩm Hầu, “Sao lại là một cô bé thế này? Nghe con nói có bạn thân đến làm, ta cứ tưởng là một cậu trai!”

Thẩm Hầu biết Nhan Hiểu Thần có thể nghe hiểu tiếng địa phương của bọn họ nên dùng tiếng phổ thông nói: “Công việc không phải cần đến thể lực, nam nữ có khác biệt gì đâu? Đây là bạn của con tên Nhan Hiểu Thần, tiếng Anh của bạn ấy rất tốt.”

Lưu tổng có thể bị ba mẹ của Thẩm Hầu đuổi ra ngoài, làm “chức nhỏ địa phương”, không được làm ở khu trung tâm này nữa, khẳng định cũng muốn lấy lòng vài phần, lập tức đổi thành tiếng phổ thông, cười ha hả nói: “Tiếng Anh giỏi là rất tốt! Tiểu Nhan về phòng của Judy làm đi!”

Nhan Hiểu Thần tưởng rằng công ty gia đình kiểu này chắc xưng hô đại loại như “Lão Dương”, “Tiểu Vương”, không ngờ là còn có người lấy tên Judy, cô lập tức ý thức được Lưu tổng đã chọn ngành cho cô không sai, vội vàng cung kính nói, “Cám ơn Lưu tổng.” Lưu tổng cảm thấy Nhan Hiểu Thần không có “đánh chó nể mặt chủ” mà hòa theo Thẩm Hầu gọi chú này chú nọ, nên rất hài lòng, cảm thấy cô bé này biết lễ giáo, ôn hòa nói: “Đi, ta dẫn con đến gặp Judy.”

Phòng của Judy ở trên lầu, thừa dịp đi lên, Thẩm Hầu lặng lẽ nói với Nhan Hiểu Thần, “Judy là Phó tổng cao cấp do mẹ anh dùng lương ời về, nói tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha lưu loát, nghiệp vụ xuất khẩu ngoại thương đều nắm vững như lòng bàn tay, nhưng cũng đừng xem thường chú Lưu, quan hệ giao tiếp với các quan lớn chính phủ thì chú ấy vừa ra tay đã lập tức ổn thỏa. Lúc mới về đây, Judy có chút không phục, sau thời gian dài, thì biết của có đường cua, tôm có đường tôm (9.4), hai người xem như không quen gặp nhau, nhưng sống rất hòa thuận.”

(9.4) ý nói mỗi người đều có cách làm riêng, “nước sông không phạm nước giếng”

Judy là một phụ nữ hơn 40 tuổi, đeo kính, tóc ngắn, vừa ốm vừa cao, dáng vẻ rất tháo vát nhanh nhẹn, nói chuyện phát âm rất nhanh, ít khi tươi cười, nghe được Lưu tổng giới thiệu: “Đây là Tiểu Nhan, Nhan Hiểu Thần, là một người bạn của tôi giới thiệu vào làm, vừa mới tốt nghiệp đại học, tính tình rất tốt, cô xem sắp xếp cho cô bé làm cái gì?” Judy mất hứng nhún mày, chỉ vào cái bàn làm việc ở tuốt trong góc bên ngoài văn phòng lớn, trên bàn chất đầy quần áo, cái ghế bên cạnh cũng vắt đầy quần áo, bộ dáng bơ phờ nói, “Qua kia ngồi đi! Quần áo đợi lát nữa sẽ có người mang đi, thử việc 3 tháng, xem có ai bận rộn thì đến giúp, khi nào thời gian thử việc kết thúc thì sẽ sắp xếp công việc cụ thể.”

Judy nói xong chẳng hứng thú gì với Nhan Hiểu Thần nữa, ngược lại hứng thú với Thẩm Hạo đứng phía sau Lưu tổng, cô ta nhìn hẩn từ trên xuống dưới, nói với Lưu tổng: “Người mới thuộc ngành nào đây? Cậu ta có thể làm người mẫu.”

Nhan Hiểu Thần lúc này mới phát hiện Judy cũng không biết thân phận của Thẩm Hạo, xem ra trong công ty, người biết thân phận của Thẩm Hạo chỉ có Lưu tổng, anh ta cười ha hả nói: “Nhân viên bán hàng mới, buôn bán thị trường trong nước, về sau nhờ cô dẫn dắt nhiều hơn.”

Judy không mấy để tâm nhún nhún vai, tỏ vẻ đề tài chấm dứt. Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, cô ta nói với Lưu tổng “Xin lỗi.”, sau đó nhận điện thoại, dùng tiếng anh nhanh chóng bàn chuyện nghiệp vụ. Lưu tổng nói với Thẩm Hạo: “Chúng ta đi thôi!”

Thẩm Hạo nhìn Nhan Hiểu Thần, Nhan Hiểu Thần lặng lẽ hướng Thẩm Hạo khoát tay, tỏ vẻ tạm biệt. Thẩm Hạo cười cười, theo Lưu tổng rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần nhìn thấy mọi người trong văn phòng ai nấy đều bận rộn, căn bản không chú ý đến cô. Cô bước đến đồng quần áo trước bàn làm việc, bắt đầu sắp xếp lại.

Sắp xếp gọn gàng vừa xong thì Judy bước ra, gọi người mang quần áo đi. Cô ta chỉ vào một đồng lõa xôn sách báo, tạp chí và tài liệu ở gần cửa sổ nói: “Trước hết đọc mấy quyển sách đó đi, Lưu tổng nói tiếng Anh của em rất khá, nhưng chúng ta làm việc về may mặc, có rất nhiều từ chuyên ngành cần biết, học thuộc trước để thuận tiện trao đổi công việc.”

Nhan Hiểu Thần tùy tay cầm lấy một quyển tạp chí thời trang lên xem, có một cô người mẫu đang mặc một bộ trang phục công sở, Nhan Hiểu Thần nhìn thấy quen quen, lật thêm vài trang mới nhớ tới, bộ này không phải là bộ đồ công sở lúc trước cô đã mua để dành đi phỏng vấn hay sao? Là Thẩm Hạo dẫn cô đi mua.

Nhan Hiểu Thần nhỏ giọng hỏi một nhân viên gần đó, “Công ty chúng ta làm về cái gì?”

Biểu hiện của người nhân viên kia như bị thiên lôi giáng ột búa, khinh thường liếc nhìn Nhan Hiểu Thần, không kiên nhẫn nói: “Là thời trang may mặc!”

Nhan Hiểu Thần chỉ mấy quyển tạp chí thời trang, “Đó là trang phục của công ty chúng ta à?”

“Đúng vậy!” Vị nhân viên kia nhỏ giọng than thở: “Cái gì cũng không biết mà cũng đi làm?”

Nhan Hiểu Thần cầm mấy quyển tạp chí, ngầy ngẩn suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc cũng đã hiểu tại sao lúc đó thái độ của hai nhân viên bán hàng lại lạ lùng như vậy, căn bản không phải cô may mắn đúng lúc gặp ngay dịp giảm giá, là do Thẩm Hạo đã vì cô cố ý sắp xếp. Không thể tượng tượng được một người đặc ý kêu gọi như Thẩm Hạo, mà lại tỉ mỉ dùng tiểu xảo sắp xếp kế hoạch tế nhị như vậy, chỉ là vì để ý đến lòng tự ái của cô.

Nhan Hiểu Thần nhìn đồng sách báo, nhìn không được khê mỉm cười. Nghiên cứu sinh của Giáo sư Vương đã nói “Hi vọng mười năm sau, bạn sẽ không hối hận quyết định của mình hôm nay”, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, cô có thể khẳng định, cô sẽ không hối hận!

Buổi tối vừa về đến nhà, Nhan Hiểu Thần buông túi xách, lập tức ôm lấy Thẩm Hạo, tình cảm với hẩn một chút.

Thẩm Hạo cảm thấy hành động của Nhan Hiểu Thần có chút khác thường, quan tâm hỏi: “Ngày đầu tiên đi làm cảm thấy thế nào? Judy có làm khó gì em không?”

“Không có, Judy tuy rằng nghiêm khắc, nhưng là người vì công việc, làm sao để ý mấy chuyện nhỏ nhặt?” Nhan Hiểu Thần vừa nói chuyện, vừa vào bếp.

Thẩm Hầu đi bán hàng, không cần xác định địa điểm đi làm, ngày đầu tiên không có việc gì nhiều nên đã sớm về nhà, tắm rửa đã xong, đồ ăn cũng đã nấu rồi. Nhan Hiểu Thần rửa tay, mở nồi cơm ra nhìn vào, phát hiện cơm đồ nước hơi nhiều, đã thành cháo. Buổi chiều hắn có đăng blog hỏi cô, nếu nấu cơm thì đổ bao nhiêu nước là đủ, cô giải thích một lúc lâu, cũng không thể khẳng định hắn có hiểu hay không, nên đành kết luận “Nếu sợ lường nước không chuẩn, anh cứ cho nhiều một chút, đừng để thiếu.”, Thẩm Hầu quả nhiên nghe lời.

Nhan Hiểu Thần cười híp mắt nói: “Đúng rồi, lần đầu tiên nấu cơm là nấu chín luôn, không sợ phải ăn sống.”

Thẩm Hầu mặt cũng thật dày, cười nói: “Chuyện đương nhiên, em xem anh là ai?”

Nhan Hiểu Thần mặc tạp dề vào, động tác nhanh nhẹn cắt mấy miếng thịt gà, dự tính làm hai món ăn, “Lát nữa khỏi bếp bay mù mịt, anh ra ngoài đợi đi, một chút là xong.”

Thẩm Hầu đứng tại cửa bếp, ra dáng quan sát học tập, nói: “Không sao hết, để anh xem, làm cho chuẩn vào, lần sau em về nhà là có thể ăn cơm.”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy bối rối mặt nóng bừng, ột ít dầu ăn vào nồi, nhanh chóng đi đến cửa phòng bếp, nhón chân hôn nhẹ lên môi Thẩm Hầu một cái, “Không cần anh phải học, em sẽ nấu cho anh ăn!”, sau đó đẩy hắn ra khỏi phòng, đóng cửa bếp lại.

Thẩm Hầu đứng nhìn cửa bếp một lát, sờ lên môi mình, mỉm cười đi ra ngoài.

Khi hai người cơm nước xong, dọn dẹp gọn gàng bát đĩa, ngã lên ghế sofa nghỉ ngơi thì Nhan Hiểu Thần nói: “Hôm nay em xem rất nhiều tạp chí thời trang, thì ra ba mẹ anh làm ngành may mặc.”

Thẩm Hầu cười hì hì nói: “Công ty bây giờ chủ yếu chia làm hai bộ phận, thời trang nữ và thời trang trẻ em, trang phục nữ em đã mặc qua rồi, thời trang trẻ em bao gồm tất cả lứa tuổi từ 0 đến 16, chính xác phải nói là trang phục sơ sinh, trang phục trẻ em, trang phục thanh thiếu niên. Thị trường nước ngoài tập trung vào các nước Australia, New Zealand và một số nước nhỏ của Châu Âu, anh đang làm cho bộ phận bán hàng trang phục trẻ em trong nước.”

“Hèn gì anh đã đến NE muốn làm vị trí bán hàng, chắc chắn anh rất có hứng thú với ngành nghề của ba mẹ mình?”

“Đúng vậy.”

Thẩm Hầu nhìn thấy Nhan Hiểu Thần cũng tỏ ra có hứng thú, hắn bắt đầu thấy phấn khởi, hứng trí kể cho Nhan Hiểu Thần nghe câu chuyện của ba mẹ.

Gia đình bên ngoại của Thẩm Hầu là nông dân chính gốc, bà Thẩm không được học đại học, mười bảy tuổi đã phải đi giúp việc ột nhà máy sản xuất tơ lụa, hai mươi tuổi thì qua Quảng Đông làm công, bởi vì đầu óc linh hoạt, lại cố gắng làm việc, nên rất được ông chủ bên Hong Kong quan tâm, sau đó đã đề bạt lên làm quản lý.

Thời gian như dòng nước trôi xuôi, thoáng một cái mẹ của Thẩm Hầu đã phiêu bạt ở bên ngoài hết 6 năm, được hai mươi sáu tuổi. Là người làm công ở bên ngoài, sự nghiệp của bà xem như rất tốt, nhưng trong mắt của ba mẹ bà, thì bà là phụ nữ ế chồng, đã 26 tuổi mà không ai thèm lấy, so với mấy cô gái cùng quê đã tay ấm tay bông vài đứa thật sự là không bằng chị bằng em. Cũng không biết có phải do ông bà ngoại vãi lạy thần thánh linh nghiệm hay là do cơ duyên hảo hợp, mà tại bữa tiệc cưới của cô bạn thời trung học, “gái lơ thì” đã gặp được một anh công an địa phương là ông Thẩm bây giờ, ông có xuất thân từ một gia đình thành thị, là một sinh viên “có tiếng cũng có miếng”. Mọi người đều phản đối hôn sự này, ngay cả ông bà ngoại cũng chột dạ nghĩ con gái của mình có số quá cao, nhưng ông Thẩm lại kiên quyết muốn lấy bà Thẩm làm vợ. Một năm kia, ông Thẩm và bà Thẩm không để ý đến cha mẹ hai bên phản đối, đăng ký kết hôn, tiệc rượu lễ mừng đám cưới đều không có.

Bà Thắm đã từ bỏ là “thành phần trí thức làm việc” ở Quảng Đông để về quê hương, bắt đầu làm lại “công nhân làm công” như trước. Dần dần bà có được mấy căn nhà trệt, rồi hơn mười cái máy may, mở được một xưởng gia công may mặc, từ đó nhận các đơn đặt hàng nhỏ mà làm nên. Bởi vì làm tốt, vài năm sau, nhà trệt nhỏ biến thành toà nhà lớn, có thêm cơ hội làm các nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới. Thắm Hầu nói ra hai nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng Nhan Hiểu Thần đối với mấy thứ xa xỉ phẩm hoàn toàn không hiểu biết, nên cũng chỉ nghe qua, cảm nhận được chắc là hàng hiệu thật.

Việc làm ăn của bà Thắm càng làm càng lớn, càng sinh càng nhiều, mẹ của Thắm Hầu bắt đầu thuyết phục ba của hắn từ chức, ông liền bỏ chức vụ ở cục công an, theo bà Thắm bắt đầu làm ăn. Hai vợ chồng thảo luận, quyết định điều chỉnh chiến lược, chuyển hướng sang làm thời trang phụ nữ và trẻ em. Ba năm sau, bọn họ thành lập được thương hiệu thời trang nữ độc quyền, 5 năm sau, tiếp tục là thương hiệu thời trang trẻ em độc quyền.

Xu hướng của xã hội thời đó ngày càng trọng dụng “phát triển kinh tế”, mọi người không hề cảm thấy bà Thắm là trèo cao ông Thắm, mà ngược lại cảm thấy ông Thắm làm sao có ánh mắt tinh tường như vậy, vận mệnh lại may mắn như vậy? Năm 2006, công ty thành công trên thị trường, trở thành thương hiệu may mặc nội địa nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Đến bây giờ, Thắm gia có tổng cộng 12 nhà máy gia công, 5 công ty mậu dịch, toàn quốc có trên một trăm cửa hàng chuyên doanh, tổng tài sản vượt hơn con số bốn mươi tỷ.

Nghe xong câu chuyện của ba mẹ Thắm Hầu, Nhan Hiểu Thần đối với mẹ của Thắm Hầu muôn phần kính phục, “Mẹ anh rất là lợi hại, quả thật có thể viết một câu chuyện truyền kỳ về sự phấn đấu nha.”

Thắm Hầu nói: “Hoàn cảnh nhìn qua đúng là rất tuyệt vời, nhưng mà khó tưởng tượng được phải trả giá đắt thế nào. Năm đó do gây dựng sự nghiệp, không có thời gian nghỉ ngơi nên mẹ anh sinh non hai lần, thừa chết thiếu sống mới sinh được anh, cũng không thể có thêm đứa nào được nữa.”

Nhan Hiểu Thần có thể tưởng tượng ra được những năm tháng cực khổ phải chịu đựng là như thế nào, cảm thán nói: “Mẹ anh đúng là không dễ chịu vui vẻ gì, nhưng dù sao bên cạnh sự nghiệp thành công còn có anh và ba của anh, đối với bà ấy đó là thứ quý giá nhất.”

Mặt của Thắm Hầu có chút ảm đạm, Nhan Hiểu Thần biết hắn nhớ tới chuyện bị trường học khai trừ, nhẹ giọng hỏi: “Ba mẹ anh đã hết giận chưa?”

Thắm Hầu nói: “Không biết nữa. Bọn họ bề bộn công việc, biết anh bên này mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, nên đã lập tức rời khỏi đây. Bởi vì mẹ anh không được học qua đại học, đã nếm qua không ít mệt mỏi, chịu qua không ít kỳ thị, từ nhỏ đến lớn, bà ấy đối với anh có yêu cầu duy nhất chính là học hành thật tốt, ba anh thì không quan trọng lắm, luôn nói rằng ‘Nhân phẩm đứng đầu, tính cách thứ hai, học vấn về chót’. Chuyện lần này anh vốn cho rằng chỉ có mẹ là nhất định không tha cho anh, ai ngờ ba so với mẹ còn tức giận hơn. Anh bị ba đánh cho hai bạt tay vào mặt, mẹ bắt anh quỳ gối một đêm, cho đến lúc đi khỏi đây, bọn họ cũng chẳng thèm nhìn mặt anh.”

(Cho đáng đời anh nhé :D)

Nhan Hiểu Thần ôm lấy Thắm Hầu, mấy ngày vừa rồi chỉ có thể nói chuyện điện thoại, không thể nhìn thấy được người, cảm giác trong điện thoại hẳn lúc nào cũng sốt ruột lo lắng cho cô, không nghĩ đến là hẳn phải chịu mấy điều đó. Thắm Hầu thấp giọng hỏi: “Mẹ em có biết chuyện này chưa?”

“Mẹ em...Kỳ thật cũng không trông mong em học đại học, sau này bà ấy có hỏi, chỉ cần nói với bà ấy một tiếng, không chừng bà ấy còn rất vui mừng.”

Câu nói ngắn gọn của Nhan Hiểu Thần, lại có quá nhiều chua xót khó tả, Thắm Hầu cảm thấy đau lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô một cái, “Bây giờ đã là tháng 6, đợi thêm mấy tháng nữa đến tết âm lịch, anh sẽ đưa em về, chính thức giới thiệu cho ba mẹ anh biết, khẳng định mẹ anh sẽ rất thích em.”

Nhan Hiểu Thần cười nhạo, “Chưa gì đã khẳng định rồi sao?”

“Không phải mới lạ! Anh biết rõ mẹ anh thích loại con gái nào, em hoàn toàn phù hợp yêu cầu. Hơn nữa, năm đó anh cảm thấy gia đình bên nội tỏ ra rất xem thường mẹ anh, khiến cho bà ấy không ít đau khổ, lúc

đi học đại học thì ba mẹ của anh đã nói, trong nhà không thiếu ăn, cũng không thiếu mặc, mặc kệ tương lai anh chọn bạn gái như thế nào, chỉ cần nhân phẩm và tính cách không xấu, bọn họ sẽ đồng ý.”

Nhan Hiểu Thần nhớ đến tết âm lịch năm trước, cô gọi điện thoại cho Thẩm Hân thì nghe được tiếng ồn ào náo nhiệt, không khỏi vui vẻ trong lòng, “Tết năm nay có đốt pháo hoa nữa không?”

“Có chứ!”

“Có nướng đồ ăn không?”

“Có mặt thằng Thẩm Lâm Trư Bát Giới, em còn sợ không được ăn ngon sao?”

Nhan Hiểu Thần nằm tựa vào ngực của Thẩm Hân, tưởng tượng ra hình ảnh một gia đình vô cùng ồn ào náo nhiệt mà đón tết, cảm thấy vô cùng ấm áp, có lẽ cô cũng sẽ dẫn Thẩm Hân về gặp mẹ một chút, mẹ cô sẽ nể mặt Thẩm Hân, có lẽ sẽ đồng ý cùng bọn họ ăn bữa cơm.

Hai người ngọt ngào rúc vào lòng nhau nói chuyện, thì di động của Nhan Hiểu Thần vang lên.

Nhan Hiểu Thần vươn người ra cầm lấy di động, trên điện thoại hiện lên tên người gọi là “Trình Trí Viễn”, Thẩm Hân cũng nhìn thấy, buồn bực nói: “Hắn không phải là doanh nhân tài chính thành đạt hay sao? Không lo tăng ca kiếm tiền cho tốt, lại đi nhiều chuyện gọi điện thoại cho em?” Nhan Hiểu Thần nhìn Thẩm Hân, chần chừ không biết có nên nghe hay không.

Thẩm Hân bực thì có bực thật, nhưng lại không nghĩ là ngăn cản Nhan Hiểu Thần tiếp điện thoại, “Em nghe đi!” Hắn chủ động đứng lên, lảng tránh đi đến phòng mình, còn cố ý đóng cửa lại.

Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn nói chuyện một lúc thì cúp điện thoại. Cô đi đến trước phòng của Thẩm Hân gõ cửa.

Thẩm Hân mở cửa ra, “Nói chuyện xong rồi à?”

“Ừ,”

“Em nói gì với hắn?”

“Anh ta biết em đến công ty nhà anh làm việc, hỏi thăm vài câu.”

“Tầm phào! Biết là công ty của anh, còn bày đặt nhiều lời? Chẳng lẽ anh để cho người của công ty khó dễ em? Chờn chúc tết gà, không có gì tốt lành!”

Nhan Hiểu Thần ôm lấy cánh tay của hắn kéo kéo vài cái, bĩu môi nói: “Anh ta là bạn bè tốt của em, anh có thể đối với anh ta tốt một chút được không?”

Thẩm Hân hôn nhẹ lên môi cô một cái, cười hì hì nói: “Được thôi! Nhưng anh vẫn sẽ luôn luôn cảnh giác, chờ cho đến lúc hắn lộ đuôi hồ ly ra!”

Judy không phải là một cấp trên bình dị gần gũi, từ nghiêm khắc cho đến hà khắc, cũng có lúc mắc lỗi, đôi khi cô ta dùng loạn xạ tiếng Trung cùng với tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha chửi mắng mọi người, nhưng ưu điểm của cô ta là một người cuồng công việc, tất cả đều đặt công việc lên hàng đầu, chỉ cần chăm chỉ làm việc, những chuyện khác sẽ không để tâm.

Lúc mới bắt đầu, cô ta cho rằng Nhan Hiểu Thần “dựa hơi quen biết”, năng lực khẳng định là có vấn đề, nên có chút lạnh nhạt, nhưng không bao lâu cô ta phát hiện ra Nhan Hiểu Thần tuyệt đối không phải là dạng “dựa hơi quen biết”, phân phó công việc, dù lớn hay nhỏ; Nhan Hiểu Thần đều sẽ tỉ mỉ hoàn thành. Năng lực lãnh hội và học tập rất cao, có nhiều việc chỉ cần ở bên cạnh xem qua vài lần, cô đều có thể tự mình hoàn thành. Trong lòng của Judy mừng thầm, quyết định cứ quan sát thật kỹ một khoảng thời gian nữa, nếu thái độ và năng lực làm việc của Nhan Hiểu Thần đều tốt, cô ta sẽ quyết định hết sức đề bạt. Bởi vì ý muốn của mình như vậy, Judy luôn có “chiều cố” đặc biệt đến Nhan Hiểu Thần, đi lấy đơn hàng của khách, đi nhà máy xem hàng mẫu, hay đi tìm người mẫu chụp tạp chí tuyên truyền...Rất nhiều việc đều dẫn cô đi theo. Mệt thì có mệt, nhưng Nhan Hiểu Thần biết khó có được cơ hội này, đi theo Judy có thể học tập được rất nhiều thứ, cho nên vô cùng quý trọng.

Thái độ của Nhan Hiểu Thần, Judy có thể nhìn thấy toàn bộ, cô ta là một người kiên quyết dứt khoát, chỉ sau một tháng, cô ta liền tuyên bố chấm dứt thời gian thử việc đối với Nhan Hiểu Thần, đề bạt cô lên làm phụ tá, lương mỗi tháng tăng thêm 500 đồng, phí điện thoại đều được chi trả. Cứ như vậy, Nhan Hiểu Thần từ từ tiến vào ngành sản xuất mà trước giờ cô không nghĩ là mình sẽ có cơ hội được làm, tuy cô vốn cho rằng ngành tài chính và ngành sản xuất là hai ngành hoàn toàn khác nhau, nhưng không ngờ chúng lại khác nhau nhiều như vậy.

Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hân tuy làm cùng một toà nhà, chỉ là người trên lầu, kẻ dưới lầu, nhưng công việc của Thẩm Hân và Nhan Hiểu Thần là hoàn toàn khác nhau, cô thì kinh doanh hàng hóa ngoài nước, còn hân là buôn bán sản phẩm trong nước, thị trường khác nhau, khách hàng khác nhau, cách thức bán hàng cũng khác nhau nốt.

Nhan Hiểu Thần cùng lắm chỉ chạy ra nhà máy hay hải quan một chút, phần lớn thời gian là làm việc tại văn phòng, Thẩm Hân thì lại ít có mặt tại văn phòng, phần lớn thời gian đều chạy tới chạy lui ở bên ngoài, từ Cáp Nhĩ Tân (9.5) cho đến cửa biển, chỉ cần có thể bán được quần áo, hân đều sẽ đi.

(9.5) Cáp Nhĩ Tân là một địa cấp thị và thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang ở phía đông bắc Trung Quốc. Đây là trung tâm chính trị, kinh tế, khoa học của đông bắc Trung Quốc và là một thành phố lớn của Trung Quốc và Đông Bắc Á. (wiki)

Bởi vì thường xuyên dầm mưa dãi nắng, Thẩm Hân trở nên đen sạm, rồi cũng bởi vì mỗi ngày phải giao tiếp với nhiều loại khách hàng, quan chức chính phủ, quản lý thương trường, lễ nghĩa gì cũng phải có, hân càng lúc càng trở nên trầm tính, bá đạo kiêu căng trước kia rất ít khi biểu lộ trong lời nói, rồi từ từ cũng rất ít khi biểu lộ trong ánh mắt.

Trước đây hay nghe các cụ nói, làm việc năm đầu tiên, tính cách bản chất vốn có đều còn giữ nguyên, rồi sẽ dần dần thay đổi qua từng tháng, đến khoảng hai ba năm, thì tính cách con người so với lúc còn đi học là hoàn toàn khác nhau. Lúc nghe được mấy lời này Nhan Hiểu Thần cảm thấy có nói quá hay không? Chỉ là làm việc thôi mà? Nhưng bây giờ thấy được những lời nói đó lại ứng nghiệm trên người của Thẩm Hân, cô đã hiểu rõ mà thầm lặng nhìn hân từng ngày từng giờ bị mất đi sự ngây ngô, từng giây từng phút dùng tốc độ nhanh nhất để trưởng thành.

Nếu không xảy ra chuyện bị trường học khai trừ, có lẽ chỉ qua ba năm rưỡi, Thẩm Hân cũng thành ra như vậy, nhưng bởi vì ngoài ý muốn, Thẩm Hân lại nhanh chóng “lớn lên”, tranh thủ từng giây từng phút trở thành cây đại thụ, vì Nhan Hiểu Thần mà che chở cho cô một khoảng trời yên ổn. Nếu nghĩ lại trước đây, tuy Nhan Hiểu Thần có thể khẳng định tình cảm của mình đối với hân, nhưng cũng không dám chắc tình cảm của hân đối với mình, vậy mà bây giờ, cô đã hoàn toàn rõ ràng, cho dù sau khi gặp chuyện không may, hân cũng không hứa hẹn bất cứ lời nào, nhưng lại dùng hành động thực tế mà thể hiện, cho thấy rằng hân đối với cô là suốt đời suốt kiếp.

Do tính chất công việc của Thẩm Hân như vậy, nên thời gian ở bên Nhan Hiểu Thần rất ít, hai người tuy ở cùng một nhà, nhưng thời gian có thể gần nhau thật sự là rất hiếm. Chuyện này thật ra cũng không có gì, điều làm Nhan Hiểu Thần đau lòng là Thẩm Hân luôn chiều lòng khách mà uống rượu, có đôi khi uống quá nhiều lại bị nôn ra, nôn xong còn phải uống tiếp. Nhưng Nhan Hiểu Thần biết, đối với một kẻ chân ướt chân ráo vào “chốn giang hồ”, mấy ly rượu này nhất định phải uống, chuyện duy nhất cô có thể giúp hân là lên mạng tra cứu các loại canh giải rượu, canh dinh dưỡng, chỉ cần Thẩm Hân không đi công tác xa, xoong nồi trong phòng bếp luôn luôn cắm điện, từ sớm cho đến tối, luôn luôn có đun nước sôi để nấu các loại canh.

Thẩm Hân là “thái tử” của công ty, theo lý thuyết hân không cần phải tận tâm tận lực như vậy, ba của Thẩm Hân vẫn là để ý đến tính khí của Thẩm Hân, ý muốn làm tiêu tan nhuệ khí của hân, bản thân Thẩm Hân cũng nín nhịn lòng tự tôn của mình, muốn chứng minh ọi người thấy, không có bằng cấp, không dựa vào thân thế, cũng có thể làm nên việc. Thật may, Thẩm Hân từ nhỏ thuộc dạng mưa dầm thấm lâu, kiên trì cố gắng, rất có khiếu làm ăn buôn bán, ý nghĩ rõ ràng, tính khí hài hước hào phóng, hơn nữa khuôn mặt lại điển trai dễ gây thiện cảm cho khách hàng, chỉ sau ba tháng, thành tích bán hàng của Thẩm Hân phát triển rất tốt.

Có một lần say rượu, đồng nghiệp của Thẩm Hân gọi điện thoại cho cô, bảo cô đi đón hân về.

Nhan Hiểu Thần vội vàng chạy tới khách sạn, nhìn thấy Thẩm Hầu đang úp mặt vào thùng rác mà nôn, nôn xong hắt đứng lên, dường như không có sức lực lão đảo trượt ngã kề bên cái thùng rác.

Nhan Hiểu Thần vội vàng chạy tới, đỡ hắt dậy. Hắt lại không nhận ra Nhan Hiểu Thần, cho là đồng nghiệp, mơ hồ nói: “Sao cậu còn chưa đi? Tôi không sao, cậu đi trước đi! Một lát nữa tôi tỉnh một chút sẽ về sau, nếu không về, bà xã nhìn thấy tôi như vậy sẽ rất khó chịu.”

Nhan Hiểu Thần rơm rớm nước mắt, vừa ngoắc tay đón taxi, vừa nói: “Lần sau có uống say thì lập tức về nhà.”

Nhan Hiểu Thần đỡ lấy Thẩm Hầu, nghiêng ngã lão đảo bước lên xe, Thẩm Hầu đột nhiên phát hiện người đang nâng cánh tay của mình là một phụ nữ, liền đẩy mạnh cô ra, lực rõ ràng không nhỏ, Nhan Hiểu Thần bị đẩy ngã qua một bên. Nhan Hiểu Thần đang không hiểu làm thế nào thì nghe được hắt hét lớn mấy lời quang minh chính đại: “Này, tôi đã có vợ rồi, cô đừng có làm vậy!” Hung dữ với Nhan Hiểu Thần, Thẩm Hầu giống như một thanh niên bị nữ nhân trêu ghẹo, dùng sức đẩy lui cửa xe, chui vào ngồi xuống ghế, hét lớn: “Dù là linh hồn hay thể xác, đều thuộc về bà xã của tôi!”

Tài xế taxi nhin không được cười ha ha, cười được vài tiếng, lại cảm thấy không đúng cho lắm, vội vàng im lặng, chỉ nhìn Nhan Hiểu Thần qua kính chiếu hậu, vẻ mặt khinh thường.

Nhan Hiểu Thần dở khóc dở cười, giải thích với tài xế, “Tôi chính là...là bà xã của anh ấy, anh ấy uống say rồi.”

Tài xế lại cười ha ha, giơ ngón tay cái lên: “Chồng cô nói không sai!”

Nhan Hiểu Thần dịu dàng lo lắng nói, “Thẩm Hầu, em là Tiểu Tiểu đây!”

Thẩm Hầu mắt say lơ đãng, mơ mơ màng màng nhìn cô. Cũng không biết là có nhận ra cô hay không, nhưng lại không còn từ chối cho cô đến gần. Nhan Hiểu Thần ôm đầu của hắt dựa lên vai của mình, “Anh ngủ một lát đi, đến nhà em sẽ gọi dậy.”

Thẩm Hầu thì thào nói: “Tiểu Tiểu?”

“Em đây?”

“Sang năm, tôi muốn trở thành người bán hàng giỏi nhất, khi lấy được tiền thưởng chiết khấu bán hàng, tôi sẽ lập tức đi mua nhẫn để cầu hôn Tiểu Tiểu, này, đừng nói cho cô ấy biết nhé!”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy sống mũi hơi cay, trong hốc mắt đã hơi ướt, cô nghiêng đầu, hôn nhẹ vào trán của hắt, “Được, em sẽ không nói, để cho anh đích thân đi nói với cô ấy.”

10. Chương 10: Ảo Ảnh Hạnh Phúc

Cuộc sống luôn biến đổi, luôn mê hoặc, luôn mỹ miều, hết thấy đều do ánh sáng thiên thần cùng bóng ma đêm tối kết hợp thành — Lev Tolstoy (10.1)

(10.1) Bá tước Lev Nikolayevich Tolstoy (9/9/1828 – 20/11/1910) là một tiểu thuyết gia người Nga, nhà triết học, người theo chủ nghĩa hoà bình, nhà cải cách giáo dục, người ăn chay, người theo chủ nghĩa vô chính phủ, tín hữu Cơ Đốc giáo, nhà tư tưởng đạo đức, và là một thành viên có ảnh hưởng của gia đình Tolstoy. (wiki)

Cuối tháng 12, mẹ của Thẩm Hầu đến Thượng Hải, xử lý xong công việc, bà ta mời Judy bí mật dùng cơm.

Judy nhắc tới trợ lý mới của mình, không tiết kiệm từ ngữ, hết lời khen ngợi. Bà Thẩm nhất thời có hứng thú, nói với Judy: “Biết cô nhiều năm như vậy, ít khi nghe được cô khen người ta như thế, làm cho tôi thật sự hiếu kỳ, vừa hay ngày mai tôi có chút thời gian rảnh, chắc sẽ qua chỗ cô một lát, lúc đó cứ giới thiệu người đó cho tôi biết, nếu quả thật không sai, tôi sẽ đề bạt, chỗ tôi cũng đang cần một người trẻ có tài.”

Judy bất mãn bĩu môi, “Tôi đào tạo chăm sóc bấy lâu mới có được, chị lại lấy đi? Tôi không tài giỏi hay sao?”

Bà Thắm biết cô ta mở miệng ra là rất lợi hại, không thềm để ý cười cười, “Chị em tốt, cô không giúp tôi, ai giúp tôi đây?”

Judy cũng không hề làm bộ làm tịch, sáng khoái nói: “Đi, ngày mai cứ ghé qua chỗ tôi! À, đúng rồi, bên Lưu tổng cũng có một người mới bán hàng rất lợi hại, dáng vẻ cao ráo đẹp trai, nếu cũng thấy tốt, chị cũng lấy đi luôn đi, đỡ phải chỉ có một mình tôi chịu thiệt!”

Bà Thắm vừa nghe qua là biết cô ta đang nói đến Thắm Hàu, cười khỏ nói: “Việc này hiện tại không phải lúc để nói chi tiết với cô, về sau cô sẽ tự biết.”

Judy đã giao tiếp với khách hàng nước ngoài nhiều năm, nên tính tình cũng giống như họ, bàn luận vấn đề thẳng thắn trực tiếp, ngoại trừ công việc, những chuyện khác tuyệt đối không hỏi nhiều, cô ta đoán được là chuyện nhà, nên lập tức chuyển đề tài, “Ăn trắng miệng gì đây?”

Ngày thứ hai, bà Thắm quả thật có ghé công ty, trước hết đi gặp Lưu tổng. Lưu tổng tự mình pha trà, “Chị dâu, lần này ở lại Thượng Hải mấy ngày?”

“Ngày mai về rồi.”

“Thắm Hàu đang ở Trường Sa công tác, chiều hôm qua mới vừa đi, ngày mai chỉ sợ không về kịp.”

“Không sao, chị ghé qua không phải để gặp nó.”

Lưu tổng châm nước nói: “Em thấy Thắm Hàu nó ương bướng quá, chị đi nói anh cả một tiếng, đừng có làm cho cháu nó nổi giận nữa.”

Bà Thắm uống một ngụm trà, nói: “Lão Thắm chỉ là đang quá nóng giận muốn trừng trị nghiêm khắc với Thắm Hàu thôi, không nghĩ đến nó lại làm cho ông ấy nhìn với cặp mắt khác. Mà cho dù có bức bối hơn nữa, nhìn thấy con trai cố gắng như vậy, bao nhiêu nóng giận cũng tiêu biến hết rồi, hiện tại là đang chưa bỏ được tự ái mà chủ động nói chuyện với nó đó thôi.”

Lưu tổng dò hỏi: “Bán hàng cực lắm, nếu không thì cho làm thêm một tháng, chờ qua tết âm lịch, chuyển nó đến phòng khác đi!”

Bà Thắm nói: “Xem xét ý tứ của lão Thắm, chị nghĩ ông ấy cũng đã biết chính bản thân Thắm Hàu cần cái gì. Bán hàng đúng là có khổ thật, nhưng bán hàng trực tiếp cũng có nghĩa là giao tiếp trực tiếp với thị trường, nếu Thắm Hàu làm giỏi, tương lai quản lý công ty, sẽ không ai dám coi thường nó, nếu đây là nguyên nhân khiến cho ba của nó muốn nó làm thì chị không phản đối.” Bà Thắm nhìn Lưu tổng, cười đứng dậy, “Chị lên lầu gặp Judy đây.”

Lưu tổng cùng bà Thắm đi lên lầu, vào đến văn phòng, bà ta cảm thấy không gian tươi mới, hoàn toàn khác với căn phòng trước đây, “Mới sửa phòng lại à?”

Lưu tổng nói: “Không có.”

Bà Thắm quan sát qua một chút, nhận ra đúng là không phải đã sửa sang lại, mà là sắp xếp vật dụng so với trước kia có trật tự hơn. Trước kia, quần áo mẫu không phải chất đồng trên bàn thì cũng dồn cục trên ghế, bây giờ quần áo được phân loại gọn gàng để trong mấy cái thùng nhựa lớn; trước kia, hình ảnh tạp chí thời trang đều vút bừa trên cửa sổ, bây giờ, chúng được đặt trên một cái giá sách nhỏ đơn giản, cửa sổ vốn đầy áp sách báo tạp chí hiện tại đang được đặt mấy chậu hoa, nhìn căn phòng có sinh khí hẳn.

Judy năm nay hơn 40 tuổi, nhưng vẫn là một người rất bừa bộn, nhà của cô ta nhìn giống như chỗ ở của bọn thổ phỉ, cô ta chưa biến văn phòng thành ra như vậy đã là may mắn lắm rồi. Bà Thắm đi vào phòng làm việc của Judy, chỉ chỉ ra bên ngoài, cười hỏi: “Là trợ lý mới làm à?”

Judy nhún nhún vai, “Là một cô bé, rất thích tỉ mỉ mấy chuyện như vậy! Bất quá làm xong rồi, tìm kiếm cái gì cũng rất dễ dàng.”

Bà Thắm vẫn luôn tin tưởng chắc chắn vào câu nói, “Chi tiết biểu lộ thái độ, thái độ quyết định tất cả”, còn chưa nhìn thấy trợ lý của Judy, bà ta đã muốn có Nhan Hiểu Thần, “Cô bé này rất tốt.”

Judy không biết nên vui hay nên buồn, vui vì có “tư tưởng lớn gặp nhau”, buồn vì nhân tài của của mình sắp bị lấy đi mất. Bà Thắm cũng vẫn giữ nguyên ý định, cười nhìn cô ta, Judy cảm điện thoại lên, buồn bực nói: “Olivia, vào đi!”

Nhan Hiểu Thần theo Judy làm việc, để tiện việc đón tiếp khách hàng, nên cũng dùng tên tiếng Anh.

Nhan Hiểu Thần bước nhanh đi vào phòng, nhìn thấy Lưu tổng chỉ dám ngồi ghế phụ thấp hơn, trên ghế chính giữa bàn là một phụ nữ trung niên trang điểm sắc sảo, cô nhìn thấy rất quen. Nhan Hiểu Thần có chút giật mình, đã đoán được là ai, không dám biểu lộ gì cả, làm bộ như không có việc gì, chào hỏi, “Chào Lưu tổng!”

Judy nói: “Vị này là Tổng giám đốc Hầu của công ty chúng ta, là sếp cấp cao của tôi và Lưu tổng.”

Có chút cảm giác như con dâu lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng, Nhan Hiểu Thần cực kỳ khẩn trương, hơi cúi đầu, cung kính nói, “Chào Hầu tổng!”

Bà Thắm thì lại cực kỳ ôn hòa, tự nhiên mà nói, “Judy ở trước mặt tôi khen cô rất nhiều, cô tên gì? Đến công ty làm được bao lâu rồi?”

“Tôi tên Nhan Hiểu Thần, Nhan của nhan sắc, Hiểu trong bình minh, Thần của buổi sáng. Đã đến công ty làm việc nửa năm.”

Nhan Hiểu Thần nghĩ rằng bà Thắm còn có thể hỏi thêm vài việc, nhưng bà ta chỉ im lặng nhìn chằm chằm cô, không nói một lời. Nhan Hiểu Thần nhỏ tuổi, lại là cấp dưới, cô biết không nên biểu hiện gì cả, chỉ có thể đứng im lặng. Lưu tổng và Judy đều có vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Hầu tổng, bọn họ trước giờ hiểu con người của sếp lớn rất lợi hại, đừng nói là ngăn người, vẻ mặt thất thần trước giờ đều rất ít gặp. Judy không kềm chế được, ho khan một tiếng, “Hầu tổng?” Bà Thắm giống như vừa hồi phục lại tinh thần, bộp trán, sắc mặt rất khó nhìn, “Tôi có chút không khỏe. Lưu tổng, bảo tài xế đến dưới lầu đón chị, Judy, cô đưa tôi xuống.”

Lưu tổng và Judy có chút buồn bực, Lưu tổng lập tức gọi cho tài xế, hỏi xem gần đây có bệnh viện nào không, Judy đỡ bà Thắm đi ra ngoài. Nhan Hiểu Thần muốn giúp bọn họ, đi được hai bước, lại cảm thấy căn bản cô chẳng giúp được gì, ngầy ngẩn đứng một lát, sau đó thì trở lại bàn làm việc của mình.

Trong lòng của Nhan Hiểu Thần cảm thấy bất an lo lắng, vất vả lắm mới đợi được Judy quay lại, cô vội vàng chạy tới hỏi, “Hầu tổng bị sao ạ? Có nghiêm trọng lắm không?”

Judy không trả lời, mặt có chút kỳ lạ nhìn cô chằm chằm, Nhan Hiểu Thần phát hiện ra sự quan tâm của mình hơi vượt quá mức cho phép của một cấp dưới bình thường, cô lúng túng cúi đầu.

Judy nói: “Hầu tổng nhất thời hơi choáng váng, ra ngoài hít thở một chút đã tốt hơn rồi.” Cô ta nhìn ngó xung quanh, “Đến phòng làm việc của tôi!” Nhan Hiểu Thần theo sau Judy đi vào văn phòng, Judy bảo: “Đóng cửa lại.”

Nhan Hiểu Thần vội vàng đóng cửa. Judy vừa muốn nói lại vừa không muốn nói, suy tư một thoáng, nhưng thiện cảm của cô ta đối với Nhan Hiểu Thần lại chiếm ưu thế hơn, nên đã nói ra một cách lưu loát: “Vừa rồi tôi đưa Hầu tổng xuống dưới lầu, bà ấy hỏi ai đã tuyển cô vào công ty làm, tôi nói là Lưu tổng giới thiệu, Hầu tổng sắc mặt rất khó coi, chất vấn Lưu tổng là thế nào. Lưu tổng giải thích với Hầu tổng, cô là bạn của Thắm Hầu, Thắm Hầu đã lén nài nỉ anh ta rất lâu, anh ta ở mặt ngoài lén đồng ý không nói cho Thắm tổng và Hầu tổng biết, nhưng vì để cho chắc chắn, anh ta đã gọi điện thoại hỏi trước Thắm tổng. Thắm tổng nghe nói là bạn thân của Thắm Hầu, ông ta liền nói con trai cũng lớn rồi, đã có xã giao bạn bè, sắp xếp được thì cứ việc sắp xếp, dù sao vẫn có 3 tháng thử việc, dùng được thì giữ lại, không dùng được thì dựa theo quy định của công ty mà giải quyết, Lưu tổng còn sợ người khác biết chuyện anh ta là “chiếu cố người nhà”, nên cố ý đưa cô đến chỗ tôi.”

Nhan Hiểu Thần nghe đến đó đã hiểu rõ ràng, bà Thắm cũng không biết Thắm Hầu giúp cô sắp xếp vào làm ở đây, cô ngắc ngứ hỏi: “Có phải Hầu tổng không thích tôi được tuyển vào do quen biết?”

“Theo lý thì không thể nào, làm việc ở Trung Quốc gặp chuyện như vậy là bình thường, rất nhiều loại tình thân lui tới, cô không phải là người đầu tiên của công ty được tuyển vào nhờ quen biết, tuyệt đối cũng không phải là người cuối cùng, nếu như có nhân viên nào được tuyển vào nhờ quen biết mà làm được việc

giống như cô, chúng tôi đều muốn cười đến chết, ước gì mỗi ngày đều có mấy người như vậy. Nhưng mà dù sao...Tôi mới vừa biết Thẩm Hân là con trai của Hân tổng, đoán chừng bà ấy đã để ý quan hệ giữa cô và Thẩm Hân!”. Judy cười híp mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, “Cô và Thẩm Hân là quan hệ gì vậy? Bạn thân đến cỡ nào?”

Nhan Hiểu Thần cắn môi, không biết nên trả lời thế nào.

Judy sớm đoán được vài phần, khẽ thở dài, đỡ trán nói: “Con trai Hân tổng đã có bạn gái, chúng tôi già quá rồi!”

Nhan Hiểu Thần thấp thỏm bất an hỏi: “Hân tổng không phải là đang tức giận chứ?”

Judy khẽ cười nói: “Bà ấy chỉ là có chút không khỏe. Nhưng mà, đừng quá lo lắng, Hân tổng rất rộng lượng, chắc là nhất thời mất hứng, qua vài ngày sẽ nghĩ thông suốt thôi, huống chi bà ấy rất thích cô, còn muốn xin cô về giúp bà ấy làm việc, Thẩm Hân tìm được một cô gái xinh đẹp như vậy làm bạn gái, bà ấy phải vui vẻ mới đúng.”

Nhan Hiểu Thần vẫn cảm thấy bất an, Judy phát phát tay, “Chắc là không có việc gì lớn đâu, đi ra ngoài làm việc đi!”

Nhan Hiểu Thần đi ra khỏi văn phòng, do dự có nên gọi điện thoại cho Thẩm Hân biết hay không. Thẩm Hân đang đi công tác xa, nói cho hắn biết, nếu hắn lập tức quay về, vậy thì công việc sẽ trễ nải, chỉ sợ trong mắt của ba mẹ hắn, đó là chuyện không tốt, nếu hắn không quay về, thì lại thêm một người nữa lo lắng, suy nghĩ miên man một lúc, nhận thấy chẳng có ý nghĩa gì. Nhan Hiểu Thần quyết định, vẫn là trước hết không nói cho Thẩm Hân biết, dù sao qua hai ba ngày nữa, Thẩm Hân cũng sẽ quay lại, chờ hắn về đến nhà, nói sau cũng được!

Nhan Hiểu Thần thấp thỏm bất an hai ngày, phát hiện mọi thứ đều bình thường, mẹ của Thẩm Hân không có tìm cô nói chuyện.

Nhan Hiểu Thần hỏi Judy: “Hân tổng còn ở Thượng Hải không?”

Judy không để ý nói: “Không biết nữa, bà ấy nói ở lại một hai ngày, chắc là đã đi rồi.” Nhan Hiểu Thần nhẹ nhàng thở ra, là do cô quá khẩn trương, có lẽ người ta căn bản không coi chuyện yêu đương của con trai ra gì, không muốn lập tức phải kết hôn.

Nhan Hiểu Thần trầm tĩnh lại, bắt đầu có tâm trạng suy nghĩ đến chuyện khác. Thẩm Hân sắp trở về, cô quyết định bớt chút thời gian quét dọn nhà cửa gọn gàng một chút.

Buổi tối, Nhan Hiểu Thần xắn tóc lên cao, mặc tạp dề, mang bao tay cao su, đang vệ sinh bồn cầu thì chuông cửa vang lên.

Thẩm Hân về sao? Cô vội vội vàng vàng chạy ra cửa, từ trong lỗ kính nhỏ trên cửa nhìn ra, phía ngoài là mẹ của Thẩm Hân.

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc ngây ngốc đứng im, không biết nên làm thế nào. Bà Thẩm lại ấn chuông cửa một lần nữa, Nhan Hiểu Thần mới vội vàng cởi bao tay, rũ tóc xuống, muốn mình nhìn đẹp mắt một chút. Cô hít một hơi thật sâu, mở cửa, “Hân tổng.”

Mẹ của Thẩm Hân nhìn cô chằm chằm, sắc mặt hết sức khó coi.

Thẩm Hân thuê căn hộ 4 năm, ba mẹ của hắn chưa từng đặt chân tới, nhưng không thể nào không biết, nếu không tối nay bà ấy làm sao tìm được nơi này. Nhan Hiểu Thần nhìn giống như một đứa trẻ đã gây ra lỗi lầm, chột dạ cúi đầu.

Bà Thẩm không nói một lời, nhanh chóng đi vào phòng ngủ của Thẩm Hân, rồi đi vào phòng ngủ của Nhan Hiểu Thần, nhìn qua một vòng, xác định hai người nhìn bề ngoài vẫn đang là “Ở riêng”, còn chưa chính thức “Ở chung”. Bà ta giống như nhẹ bớt tâm trạng đi một chút, ngồi trên ghế sofa, nói với Nhan Hiểu Thần: “Cô cũng ngồi đi!” Nhan Hiểu Thần thấp thỏm bất an ngồi lên một góc sofa.

“Giúp Thẩm Hân thi hộ môn kinh tế vĩ mô chính là cô sao? “ Bà Thẩm đang dùng câu nghi vấn, nhưng biểu hiện giống như câu khẳng định.

“Dạ đúng.”

“Tôi đã xem qua thành tích của cô, không có môn thi nào thấp hơn 9/10, là Thẩm Hân nhà tôi đã hại cô, rất xin lỗi!” mẹ của Thẩm Hân đứng lên, hướng Nhan Hiểu Thần cúi thấp người chào.

Nhan Hiểu Thần bị dọa sợ, lập tức đứng lên, tay chân luống cuống đỡ bà Thẩm dậy, “Không sao ạ, mọi việc đã qua rồi, không có sao hết, thật sự không ngại.”

Bà Thẩm đau xót nói: “Nhưng tôi để ý!”

Nhan Hiểu Thần không biết nên nói cái gì, chân tay luống cuống nhìn bà Thẩm.

Mẹ của Thẩm Hân cảm xúc dịu lại một chút, ngồi xuống ghế, ra ý bảo Nhan Hiểu Thần cũng ngồi. Bà ta nói: “Cô và Thẩm Hân khi nào thì...ở chung với nhau?”

“Năm thứ tư đại học vừa khai giảng thì xác định chuyện tình cảm nam nữ, nhưng lúc đó vẫn còn ở riêng, đến học kỳ hai năm thứ tư mới ở chung với nhau.”

Bà Thẩm suy tính một chút, nhận thấy thời gian bọn họ thật sự ở chung với nhau không lâu lắm, khó trách lúc hỏi Thẩm Hân có bạn gái hay chưa thì hắn luôn trả lời là chưa có. Bà ta ngẫm nghĩ nói: “Nếu hai người đã ở riêng một lần, thì bây giờ cũng có thể ở riêng một lần nữa.”

“Sao ạ?” Nhan Hiểu Thần không hiểu lời nói của bà Thẩm.

“Tôi không đồng ý cô và Thẩm Hân quen nhau, hai người phải chia tay!”

Nhan Hiểu Thần choáng váng trong chốc lát mới thật sự hiểu rõ lời nói của bà Thẩm, trong lòng cô như có một cơn bão vừa tàn quét qua, lộn xộn lung tung lên hết rồi, nhưng về ngoài vẫn hết sức bình tĩnh, cô không kiêu ngạo cũng không có ý nịnh nọt, nói: “Bác là mẹ của Thẩm Hân, cháu rất kính trọng bác, nhưng cháu sẽ không chia tay với Thẩm Hân.”

“Nếu cô chia tay với Thẩm Hân, tôi sẽ sắp xếp cho cô một công việc lương cao làm cô hài lòng, sẽ tặng cô một căn hộ đôi tại Thượng Hải để bù đắp lại, có thể nói, sự chia tay của cô so với bốn mươi năm phần đầu của người khác, tốt hơn rất nhiều. Nhưng nếu cô và Thẩm Hân vẫn muốn ở bên nhau thì tình trạng xấu hơn cũng sẽ có, tôi sẽ khiến cho công ty dùng một lý do hoàn toàn hợp lý mà đuổi việc cô. Cô thử nghĩ đi, một kẻ phẩm hạnh chẳng ra gì, bị trường đuổi học, lại bị công ty loại bỏ, còn chỗ nào muốn nhận cô làm việc nữa?”

Nhan Hiểu Thần không tin nhìn bà Thẩm, “Bác vì cái gì mà muốn làm như vậy? Cháu đã làm gì sai mà khiến bác chán ghét?”

“Cô nghĩ là cái gì? Trong trường đại học, toàn con nít ranh mà đã nghĩ đến chuyện yêu đương cũng không phải là vấn đề quan trọng, nhưng nói đến hôn nhân đại sự thì lại là chuyện khác, môn không đẳng, hộ không đối, cô xứng làm con dâu nhà chúng tôi hay sao? Tôi đã cho người đi điều tra nhà của cô, chẳng những nghèo rớt mùng tơi, mẹ của cô còn là một con ma bài bạc, còn nghiện luôn thuốc lá! Hôn nhân và tình yêu có sự khác nhau rất lớn, tình yêu chỉ là chuyện của hai người, còn hôn nhân là chuyện của cả hai gia đình, người con tôi sống chung cả đời không chỉ là cô, mà còn cả gia đình cô, tôi không nghĩ con mình lại có quan hệ với một đám nghèo hèn, gia đình hỗn loạn phiền toái như vậy! Tôi cũng tuyệt đối không muốn cùng một gia đình bát nháo như vậy làm thông gia!”

Nhan Hiểu Thần giống như bị đá một cước văng vào hàm băng, giá lạnh thấu xương, cô muốn phản bác lại mẹ của Thẩm Hân, nhà cô không phải là một đám lộn xộn nghèo hèn, mẹ của cô cũng không phải là con ma bài bạc! Nhưng mà, mỗi một câu của bà ấy đều là sự thật. Ở trong mắt của người ngoài, gia đình của cô đúng là không ra gì.

“Bản cùng có lẽ sẽ có thay đổi, nhưng mà nhà của cô... Đã hết thuốc chữa rồi!” Bà Thẩm cười lạnh nhạt lắc đầu, “Tôi sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để buộc cô phải rời xa Thẩm Hân, mặc dù tôi không muốn làm như vậy, nhưng là một người mẹ, tôi tất yếu phải bảo vệ con trai của mình, giúp cho cuộc sống của nó không phải khổ sở vì bị cô quấy rầy! Tôi xin cô, không nên ép tôi phải bức bách cô, lại càng không nên buộc tôi phải bức bách Thẩm Hân!”

Nhan Hiểu Thần ngây ngốc nhìn mẹ của Thẩm Hào một lúc, cô chỉ muốn cùng người mình yêu ở bên nhau, làm sao lại biến thành cô ép buộc ba mẹ của hắn?

Bà Thẩm đem một tấm danh thiếp cùng mấy tấm ảnh chụp để lên bàn, “Đây là một bộ ảnh chụp nhà ở, giá trị hơn 8 triệu, cô có thể gọi số điện thoại trên danh thiếp này, lúc nào cũng có thể làm thủ tục sang tên. Còn nữa, tôi hy vọng cô mau chóng rời khỏi đây.” Bà Thẩm kéo cửa ra, dừng bước một chút, không quay đầu lại, giọng trầm thấp nói: “Cô là một cô gái tốt, nhưng cô thật sự không hợp với Thẩm Hào! Cuộc đời còn dài, tình yêu không phải là duy nhất, buông bỏ đoạn tình cảm này, cuộc sống mới tốt lên được.”

“Rầm” một tiếng đóng cửa lại, Nhan Hiểu Thần thật giống như bị rút hết sức lực, ngồi bệt xuống ghế sofa, đứng lên cũng không nổi.

Từ trong một góc khác của căn phòng vang lên tiếng tình tình tang của âm nhạc, Nhan Hiểu Thần đầu óc trống rỗng, không rõ vì sao lại có tiếng nhạc ở đây, thần thờ ngồi nghe.

Tiếng nhạc biến mất, nhưng chốc lát sau, lại tình tình tang vang lên, Nhan Hiểu Thần lúc này mới phản ứng được, đó là tiếng nhạc chuông điện thoại di động của mình. Cô chống tay lên ghế sofa đứng dậy, phát phốt đi đến bên bàn ăn, cầm lấy điện thoại, là Thẩm Hào gọi. Từ sáng đến tối, lúc này là cuộc gọi hằng thường gọi cho cô để chúc ngủ ngon.

Lần đầu tiên Nhan Hiểu Thần không nhận điện thoại của Thẩm Hào, cô đặt nó lại lên bàn, nhìn nó vang inh ỏi.

Nhưng Thẩm Hào không chịu buông tha, lần này rồi lần khác gọi lại, tiếng chuông không biết nói, nhưng lại rõ ràng biểu đạt ý muốn nếu không đáp ứng sẽ không bỏ qua.

Chuông điện thoại vang lên đến lần thứ năm thì Nhan Hiểu Thần rốt cuộc cũng nhận. Giọng nói của Thẩm Hào lập tức truyền tới, tràn đầy nôn nóng bất an, “Tiểu Tiểu? Tiểu Tiểu em đang ở đâu? Em không sao chứ?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Em ở nhà, không có việc gì.”

Thẩm Hào nhẹ nhàng thở ra, nhưng liền tức giận, “Sao không nghe điện thoại, làm anh sợ muốn chết!”

“Em đang tắm, không nghe thấy điện thoại.”

“Làm sao lại tắm muộn như vậy?”

Nhan Hiểu Thần hàm hồ nói: “Đi làm về hơi trễ.”

Thẩm Hào đau lòng nói: “Công việc chỉ là công việc, nhiều cỡ nào cũng không thể bằng sức khỏe được, thân thể là quan trọng nhất.”

“Em biết rồi, anh thế nào rồi? Sắp về chưa?”

“Chắc là chiều mai có thể về.” Thẩm Hào cao hứng phấn chấn kể cho Nhan Hiểu Thần nghe về hiểu biết thu thập được từ chuyến đi Trường Sa lần này, Nhan Hiểu Thần đột nhiên ý thức, Thẩm Hào vô cùng yêu thích công ty của bọn họ, không phải là vì tiền tài, mà chính là lòng tự tôn và thật tâm yêu thích. Từ nhỏ hắn đã được “mưa dầm thấm đất” (10.2), lại có được bốn năm học ngành thương nghiệp, đối với công ty của gia đình mình có rất nhiều kế hoạch tương lai, cho nên hắn mới không cần xuất ngoại, cho dù lấy lương thấp cũng phải làm nhân viên bán hàng. Có lẽ, Thẩm Hào đối với học vấn của mình không đủ chú tâm nghiêm túc, nhưng đối với cuộc sống của mình thì thật nghiêm túc chú tâm, hắn rất hiểu rõ bản thân muốn gì, nên tự nguyện dần dần xây dựng kế hoạch tương lai cẩn thận, cũng như cố gắng trả giá để có được nó.

(10.2) ý nói từ nhỏ Thẩm Hào đã được nhìn nhiều, nghe nhiều về công việc của ba mẹ, nên từng chút một ngấm vào máu của hắn.

Thẩm Hào nói huyên thuyên một lúc lâu, nhận thấy Nhan Hiểu Thần không nói gì, cho rằng cô mệt, thân thiết nói: “Bạn cả ngày có mệt không? Em mau đi ngủ đi!”

Nhan Hiểu Thần nhẹ giọng hỏi: “Thẩm Hào, anh có phát hiện ra là vừa rồi anh đã đứng ở góc độ quản lý cấp cao của công ty mà phân tích vấn đề hay không?”

Thẩm Hầu ngượng ngùng cười hai tiếng, “Chẳng lẽ lời nói của anh dễ phát hiện vậy sao? Xem ra lần sau có nói chuyện phiếm với người khác phải chú ý một chút, lỡ như có kẻ không biết còn nói anh có dã tâm chiếm đoạt công ty. Ba mẹ anh chỉ có một mình anh, văn hóa sản xuất ở các công ty phương Đông hoàn toàn khác với văn hóa sản xuất ở các công ty phương Tây, không thể nào hoàn toàn dựa vào người quản lý được, sớm hay muộn gì anh cũng phải tiếp quản công ty, nghĩ nhiều một chút để không có thêm sai sót gì. Nói thật, anh muốn mình làm tốt hơn cả ba mẹ.”

Nhan Hiểu Thần có chút kinh ngạc, rồi lại cảm thấy đương nhiên, đàn ông con trai dường như trời sinh đã là mãnh thú, xã hội hiện đại không cần bọn họ phải đi săn bắt đánh nhau, cho nên dã tâm chiến đấu ở trong máu của bọn họ tất cả đều tập trung vào việc theo đuổi sự nghiệp, tính tình của Thẩm Hầu vốn đã kiêu căng bá đạo hơn bình thường, bây giờ hẳn không nghĩ trèo lên đỉnh ới là kỳ lạ. Thẩm Hầu nhận thấy Nhan Hiểu Thần không có tinh thần nói chuyện phiếm, “Tiểu Tiểu, em nghỉ ngơi đi, anh cũng ngủ đây, ngày mai mua được vé máy bay rồi, sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Ừ, ngủ ngon.” Cúp điện thoại, Nhan Hiểu Thần ngồi trước bàn ăn, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sáng sớm, Nhan Hiểu Thần đi vào văn phòng của Judy, đem toàn bộ tổng kết công việc cùng báo cáo giao tiếp rõ ràng chính xác đưa cho Judy, “Tôi muốn từ chức.”

Judy chấn động, “Vì sao lại muốn từ chức? Điều gì làm cô không thoải mái, hay là bất mãn với công việc tôi đã giao?” Tuy rằng Nhan Hiểu Thần biểu hiện thật nổi trội xuất sắc, nhưng chỉ mới làm việc có nửa năm, các công ty khác không thể nào biết được mà đến cướp người, khả năng duy nhất chính là Nhan Hiểu Thần tự mình bất mãn với công việc.

Nhan Hiểu Thần nói: “Công việc rất thoải mái, theo chị cũng học tập được nhiều thứ, từ chức chỉ là lý do cá nhân.”

“Có công việc ở công ty khác hay sao?”

“Không có ạ.” Nhan Hiểu Thần cũng muốn tìm đến một công ty khác, nhưng tìm việc mới ít nhất cũng phải cần hai ba tuần, không thích hợp với tình hình hiện tại của cô.

Về mặt của Judy không đồng tình, “Bất kể là lý do cá nhân, ít nhất phải kiên trì làm việc một năm, lý lịch công tác của cô như vậy tìm việc làm khác là rất bất lợi! Kinh nghiệm làm việc quá ít, không thể cho cô thêm điểm tốt được, lại còn gây ấn tượng xấu đối với các công ty khác vì có tính cách không được tốt, không kiên trì, dễ thay đổi, gặp một chút khó khăn liền trốn tránh, có công ty nào tuyển một nhân viên chỉ muốn làm có nửa năm rồi từ chức đâu?”

“Cám ơn chị, nhưng tôi nhất định phải từ chức.”

“Cô với Thẩm Hầu cãi nhau à? Tình yêu là tình yêu, công việc là công việc, hai chuyện khác nhau!”

Nhan Hiểu Thần nói: “Không có liên quan đến Thẩm Hầu, đơn giản chỉ là lý do cá nhân.”

Judy nhận thấy thái độ của Nhan Hiểu Thần rất kiên quyết, cảm thấy lòng tốt của mình biến thành lòng lang dạ thú, thật thất vọng, cũng có chút tức giận, thái độ lạnh nhạt lại, “Được, tôi chấp nhận yêu cầu từ chức của cô, công ty sẽ nhanh chóng xử lý.” Nhan Hiểu Thần vừa đi ra từ văn phòng của Judy liền nhận được điện thoại của trợ lý Lưu tổng, bảo cô đi gặp anh ta.

Nhan Hiểu Thần đi vào văn phòng của Lưu tổng, anh ta khách khí mời cô ngồi.

Lưu tổng đem một xấp văn kiện đưa cho cô. Nhan Hiểu Thần lật ra xem một chút, là biên lai tài vụ trước kia Nhan Hiểu Thần có ghi chép vào. Cô không rõ, “Lưu tổng cho tôi xem mấy thứ này là có ý gì?”

Lưu tổng háng giọng một cái nói: “Mấy biên lai này của cháu có gian lận.”

Nhan Hiểu Thần đầu tiên cảm thấy kinh ngạc, là do cô không cẩn thận phạm sai lầm sao? Nhưng rất nhanh sau đó cô đã phản ứng kịp, Lưu tổng bọn họ đều là người từng trải, không cẩn thận phạm sai lầm hay giả tạo văn kiện cho thành sai lầm, chắc hẳn bọn họ phân biệt được rất rõ ràng.

Nhan Hiểu Thần đặt văn kiện đặt trở lại bàn của Lưu tổng, im lặng nhìn anh ta.

Ánh mắt của Nhan Hiểu Thần phẳng lặng quang minh, trong sáng như gương. Lưu tổng lảng tránh ánh mắt của cô, “Nếu có gian lận, sẽ bị công ty lập tức đuổi việc, muốn tìm lại công việc khác rất là khó khăn, cháu rất rõ là...”

Nhan Hiểu Thần ngắt lời anh ra, trào phúng nói: “Tôi rất rõ ràng, bắt quá tôi chỉ là một cô gái yếu đuối không có gì cả, các chú lại là công ty lớn có vài tỷ đồng; tôi chỉ có thể há miệng ra mà biện bạch ỉn, các chú đã chuẩn bị xong văn kiện giấy trắng mực đen để làm bằng chứng; tôi muốn mời luật sư tốt để bảo vệ mình cũng chẳng có tiền, các chú có văn phòng luật sư tốt nhất Thượng Hải, sẽ có đến hàng trăm luật sư ưu tú từng giờ từng phút chờ được phục vụ; tôi ở Thượng Hải không thân không thích, các chú ở đây lại quan hệ rất nhiều. Lưu tổng, chú không cần nói năng rườm rà nữa, tôi thật sự rất rõ ràng.”

Lưu tổng cũng không hổ danh là người đã trải qua thăng trầm trong ngành thương nghiệp mấy chục năm, thể hiện thái độ tâm bình khí hòa, “Rõ ràng là tốt! Chỉ cần cháu nghe lời, Hầu tổng sẽ sắp xếp một công việc khác tốt hơn bây giờ.”

“Tôi không cần bà ấy giúp tôi tìm công việc khác, tôi có thể tự nuôi sống chính mình!” Nhan Hiểu Thần đứng dậy đi ra ngoài, ra tới cửa thì cô đột nhiên nhớ tới mình còn quên nói thêm một câu, liền quay người lại nói với Lưu tổng: “Nhờ chú chuyển lời cho Hầu tổng giùm tôi là tôi xin từ chức.” Nói xong cô đi nhanh ra khỏi văn phòng của anh ta.

Nhan Hiểu Thần cầm túi xách, rời khỏi công ty.

Cô tìm thẻ xe buýt mới phát hiện ra tay của mình cứng đờ từ lúc nào, căn bản trước giờ cô không thể biểu hiện bình tĩnh được như vậy, là do tập trung trí lực toàn thân mới có thể thần nhiên được như thế.

Trên xe buýt không nhiều người cho lắm, Nhan Hiểu Thần tìm đến hàng ghế cuối xe tìm chỗ trống ngồi xuống, ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ.

Mẹ của Thẩm Hầu thật sự không hiểu cô, nếu là các cô gái bình thường khác, chắc chắn sẽ bị uy của bà ta dọa sợ, nhưng cô không phải là những cô gái bình thường trong các gia đình bình thường, cô chỉ hoang mang nghĩ đến lời nói của bà ta tối qua, hôn nhân không phải là chuyện của hai người, mà là của cả hai gia đình, nếu Thẩm Hầu kết hôn với cô, người hẳn phải gắn bó cả đời không chỉ là cô, mà còn là gia đình cô, như vậy hẳn có thể chân thành chấp nhận tất cả hay không?

Di động đột nhiên vang lên, là điện thoại của Thẩm Hầu, Nhan Hiểu Thần lấy lại tinh thần, “A lô, anh mua được vé máy bay chưa? Máy giờ thì bay?”

Giọng nói của Thẩm Hầu thật áy náy, nhưng cũng thật hưng phấn, “Việc ở Trường Sa thì xong rồi, nhưng anh chưa vội về, Lưu tổng bảo anh đi Tam Á (10.3) gặp hai khách hàng quan trọng.”

(10.3) Tam Á (hay còn được gọi là đảo Tam Á) là thành phố cực nam của đảo Hải Nam, Trung Quốc. Đây là khu du lịch nổi tiếng do có bãi biển dài, đẹp và thơ mộng.

Nhan Hiểu Thần cười khổ, hẳn nhiên đây là do bà Thẩm sắp xếp, gặp xong khách hàng ở Tam Á, sẽ còn có thêm việc khác nữa, việc trên thương trường luôn thay đổi trong tích tắc, chuyện thú vị hấp dẫn không phải ít, muốn thu hút Thẩm Hầu dĩ nhiên rất dễ dàng, xem ra trong khoảng thời gian ngắn, Thẩm Hầu không có khả năng trở lại Thượng Hải.

Thẩm Hầu nói: “Anh xin lỗi, vốn còn muốn cùng em đón tết tây, hay là em tìm Ngụy Đồng cùng vui đi!”

“Không sao, anh làm việc cho tốt đi, không cần lo lắng cho em, mấy ngày nghỉ tết tây này đúng lúc em cũng muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Ừ, anh đi thu dọn hành lý đây, chuẩn bị ra sân bay, khi nào đến Tam Á sẽ gọi điện cho em, bye!”

“Bye bye!”

Tính luôn hai ngày cuối tuần, thì kỳ nghỉ tết tây này tổng cộng có ba ngày, Nhan Hiểu Thần lại đang thất nghiệp, nên tạm thời chẳng có việc gì làm, cô đột nhiên quyết định, thừa dịp được nghỉ tết đi Tam Á một chuyến.

Thời tiết ở Tam Á chắc còn ẩm áp, cô cố ý mua một cái váy dài khá mỏng để giữ ấm, sớm muộn gì trời cũng sẽ trở lạnh nên lại mua thêm một cái áo khoác dày.

Nhan Hiểu Thần xuống máy bay, cởi bỏ áo khoác, nhét vào trong va li hành lý, ngồi xe đi đến khách sạn nơi Thẩm Hào đang ở, từ sân bay chạy đến khách sạn cũng đã hơn 8 giờ tối.

Lần này, khách hàng mà Thẩm Hào muốn gặp chắc hẳn là rất quan trọng, nên khách sạn hẳn đang ở là khách sạn năm sao.

Khách sạn nằm ngay cạnh bờ biển, vừa xuống xe, liền nhìn thấy đèn đuốc chiếu rọi sáng lạn vào bãi cát trải dài mênh mông, hoa hồng đỏ tươi nở đầy hai bên đường đi, cảnh sắc tươi đẹp diễm lệ như ở cõi tiên, một chút lạnh giá ngày đông đều không có.

Trước đó Nhan Hiểu Thần đã hỏi rõ ràng số phòng của Thẩm Hào, tưởng có thể trực tiếp đi lên gặp hẳn, coi như là cho hẳn một điều bất ngờ, không nghĩ là vừa đi vào đến khách sạn, lập tức có nhân viên phục vụ đến giúp cô lấy hành lý, hỏi cô ở phòng nào để mang lên gửi cho cô. Xem ra khách sạn sang trọng thế này, chắc chắn sẽ không tùy tiện cho người xa lạ ra vào chỗ ở của khách, Nhan Hiểu Thần đành bỏ qua kế hoạch đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng của Thẩm Hào, “Bạn tôi ở đây, tôi đến tìm anh ấy.”

Nhân viên phục vụ mời cô đến bàn tiếp tân, nhờ nhân viên tiếp tân gọi điện cho phòng của Thẩm Hào, điện thoại vang lên rất lâu, không có ai tiếp, nhân viên tiếp tân xin lỗi nói: “Thưa cô, không có người nhận điện thoại, không nên lên phòng, nếu không cô điện thoại liên hệ với bạn xác nhận thời gian một chút, hoặc ra đại sảnh ngồi chờ cũng được ạ?”

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Tôi có thể gửi hành lý ở đây được không?”

“Không thành vấn đề ạ!” Nhân viên phục vụ giúp Nhan Hiểu Thần mang hành lý, làm tốt các thủ tục gửi đồ.

Nhan Hiểu Thần ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh của khách sạn, đăng blog cho Thẩm Hào, “Anh ăn cơm tối chưa? Đang làm gì đó?”

Thẩm Hào rất nhanh đã trả lời, “Anh ăn rồi, đang ở bãi biển tản bộ. Tuy ở gần biển, nhưng ban ngày phải gặp khách hàng, căn bản không có thời gian đi ngắm biển.” Giọng nói của hắn hòa trong tiếng sóng biển rì rào.

Nhan Hiểu Thần lập tức đứng lên, vừa đi, vừa tìm nhân viên phục vụ hỏi: “Cho hỏi, bãi biển ở đâu?”

“Cô đi dọc theo con đường phía trước kia, rẽ trái, rồi rẽ phải, xuyên qua nhà ăn là đến.”

“Cảm ơn anh!”

Nhan Hiểu Thần bước chân vội vàng, đi qua một hành lang dài, xuyên qua một đám người, chạy nhanh đến bờ biển.

Biển trời mở rộng thênh thang, từng đợt sóng biển cuộn trào vỗ vào bờ, tuy rằng mặt trời đã lặn sau núi, nhưng ánh sáng đỏ hồng vẫn lóe ra, đèn đuốc huy hoàng, bãi biển vẫn như vậy đang có không ít người vui vẻ chơi đùa.

Nhan Hiểu Thần vừa cầm di động đăng blog cho Thẩm Hào, vừa tìm hắn, “Biển có đẹp không?”

“Rất đẹp, tiếc là không có em bên cạnh, anh rất nhớ em!”

Bờ biển quanh co, nhiều người tụm năm tụm ba, tuy các nhóm không lớn lắm, nhưng để tìm một người tuyệt đối không phải dễ dàng, giống như niềm hạnh phúc trên thế gian này vậy, nhìn qua có vẻ rất đơn giản, bắt quả chỉ là tay trong tay cùng ngắm trời chiều, rồi ngã lưng trên sofa ăn từng múi quýt, nhưng lại khó có thể có được, cứ mãi tìm kiếm, nhưng vẫn là không tìm thấy.

Thẩm Hào cầm di động, hướng về phía biển chụp hai tấm ảnh, gửi cho Nhan Hiểu Thần, hắn muốn cùng cô chia sẻ thời khắc đẹp đẽ thơ mộng của biển trời, nếu không có cô bên cạnh, ít ra cũng làm cho cô có thể nhìn thấy, đoán được, cảm nhận được hắn.

Nhan Hiểu Thần nhìn ảnh chụp, rồi nhìn bãi biển, xác định phương hướng, đột nhiên tăng tốc độ. Cát vàng mềm mịn, một bước lún, một bước trơn, cô chạy xiêu vẹo hướng ra phía biển. Trên bờ biển có mấy em bé đang đùa giỡn chạy tới chạy lui, có cặp tình nhân nắm tay bước chậm rãi, còn có cả mấy ông bà lão cùng mấy đứa cháu đang nghịch cát...

Cô nhìn thấy hắn!

Thắm Hào đứng hướng mặt ra biển, ngắm nhìn sóng biển cuộn cuộn. Khoảng cách hắn đứng không xa lắm, có một cặp tình nhân người nước ngoài không sợ lạnh, đang mặc đồ bơi tắm biển giỡn nước. Thắm Hào nhìn bọn họ, khóe miệng hơi nhếch lên, giống như đang suy nghĩ gì đó, lộ ra nét cười.

Nhan Hiểu Thần mỉm cười nhìn hắn, từng bước từng bước một chậm rãi đến gần, dường như nếu đi càng chậm, niềm hạnh phúc này sẽ càng kéo dài.

Cô từ phía sau ôm lấy eo của Thắm Hào, hắn lập tức bắt được cánh tay của cô, muốn đẩy cô ra, nhưng cảm giác quá quen thuộc làm cho hắn lập tức hiểu ra là ai. Hắn kinh ngạc không dám động đậy, giọng nói cũng thay đổi, “Tiểu Tiểu?”

Nhan Hiểu Thần áp mặt lên lưng hắn, “Em cũng rất nhớ anh!”

Bất ngờ có được hạnh phúc, khiến cho hết thảy đều không giống như sự thật, quá sức vui sướng, Thắm Hào nhắm hai mắt lại, cảm nhận hơi ấm của cô từ phía sau lưng truyền vào cơ thể. Hắn nhận không được nhe răng cười vô thanh, xoay mạnh người lại, bế Nhan Hiểu Thần lên.

Nhan Hiểu Thần “A” một tiếng, “Bỏ em xuống!”

Thắm Hào lại giống như kẻ ngốc, ôm cô quay vài vòng trên bãi biển. Nhan Hiểu Thần bị xoay đến chóng mặt, kêu lên: “Thắm Hào, Thắm Hào...”

Thắm Hào buông cô xuống, hai tay vòng qua hông của cô, đem cô giam trong lòng mình, “Xem lần sau em còn dám làm anh sợ nữa hay không!”

Nhan Hiểu Thần nghiêng đầu, “À, thì ra anh không thích em đến, vậy em về đây!” Cô giùng giàng đẩy hắn ra, làm bộ muốn bỏ đi.

Thắm Hào dùng sức kéo cô vào trong ngực, “Anh thích, anh rất...” Hắn hôn cô, chưa nói xong lời nói đang đứt quãng, cũng không cần nói lại.

Hai người nắm tay nhau trở lại khách sạn, Thắm Hào mở cửa phòng, cất xong hành lý, mang cho Nhan Hiểu Thần một ly nước.

Căn phòng không lớn lắm, hai người đang ngồi tại cái bàn nhỏ bên cạnh ghế sofa, đối mặt chính là chiếc giường duy nhất ở trong phòng, ga giường trắng nõn, cực kỳ chỉnh chu, không có một nếp nhăn nào.

Nhìn cảnh này, đột nhiên thấy cái giường có chút chói mắt, tim của Thắm Hào đập rộn lên.

“Em xem ti vi không?” Hắn đứng dậy tìm điều khiển từ xa.

“Em muốn đi tắm trước.”

“Ừ, được.” Thắm Hào cầm điều khiển từ xa, lại quên mất là muốn mở ti vi, tầm mắt hướng theo Nhan Hiểu Thần di chuyển.

Nhan Hiểu Thần đi đến va li hành lý ở gần đó, mở ra, tìm kiếm đồ dùng rửa mặt và quần áo, Thắm Hào nhìn thấy đồ lót con gái ở trong hành lý, ngưỡng ngừng rồi tầm mắt.

Nhan Hiểu Thần lấy vài thứ vừa ý, đi vào buồng vệ sinh, mới phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng, vách ngăn của buồng vệ sinh là bức tường thủy tinh trong suốt, nhất cử nhất động ở bên trong, bên ngoài đều nhìn thấy không sót cái gì.

Thắm Hào nếu ở một người thì cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng lúc này mới phát hiện ra “Tại sao có kiểu phòng tắm như vậy?” Ngẫm nghĩ lại thì thấy đúng, đây là khách sạn nghỉ dưỡng, xây phòng tắm như vậy là cố ý cho người bên ngoài có thể nhìn thấy người bên trong tắm rửa, là kiểu cho các cặp tình nhân có cảm giác hứng thú.

Nhan Hiếu Thần và Thẩm Hào đứng ngăn cách nhau bởi bức tường thủy tinh trong suốt, cả hai ngẩng nhìn nhau, đại khái cùng hiểu khách sạn bố trí phòng như vậy là có dụng ý, hai người tràn ngập ngưỡng mộ, lập tức rời tầm mắt.

Nhan Hiếu Thần ở trong phòng tắm ngó đông ngó tây, đột nhiên phát hiện ra một thứ, chỉ chỉ lên mặt của bức tường thủy tinh, “Có rèm, đang cuộn lại, chắc có thể kéo ra được.”

Thẩm Hào vội vàng đi vào phòng tắm, cùng Nhan Hiếu Thần tìm kiếm xung quanh lung tung lộn xộn cả lên mới tìm được cái nút, buông rèm xuống. “Có thể tắm được rồi.” Hắn ra khỏi phòng tắm, đóng cửa lại.

Chốc lát sau, truyền đến tiếng nước tí ta tí tách, Thẩm Hào ngồi trên xô pha, tâm trạng có chút khẩn trương, tắm mắt không nhìn được cứ nhìn về phía bức tường thủy tinh bị tắm rèm che khuất. Hắn mở TV, muốn cho chính mình đừng nghĩ lung tung, nhưng chỉ thấy trên màn hình có bóng người lúc ẩn lúc hiện, hoàn toàn không biết nó đang chiếu cái gì.

Nhan Hiếu Thần dùng khăn bao tóc, mặc váy ngủ, đi ra khỏi phòng tắm, một bên cầm máy sấy tóc cầm điện, một bên hỏi: “Anh có muốn tắm không?”

“Muốn!” Thẩm Hào đi đến tủ quần áo, lấy ra bộ áo ngủ, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Thường đi công tác nên Thẩm Hào tắm rửa rất nhanh, hôm nay lại có chút chậm, hắn vừa không yên lòng cho nước sôi lên người, vừa cân nhắc lát nữa phải ngủ như thế nào.

Cho đến lúc tắm xong, Thẩm Hào vẫn chưa nghĩ ra kết quả, hắn lau khô tóc, đi ra khỏi phòng tắm, thì nhìn thấy Nhan Hiếu Thần đang đắp chăn, nằm dựa người trên giường xem TV.

Thẩm Hào đi đến bên giường, thử hỏi: “Chỉ có một cái giường, nhưng cũng là giường để ngủ?”

“Ừ!” Nhan Hiếu Thần nhìn chằm chằm cái TV, giống như căn bản không để ý đến vấn đề này.

Thẩm Hào từ một bên khác của giường, chui vào trong chăn, dựa người vào một phía khác của đầu giường. Hai người đã “ở chung” nửa năm, có không ít thời điểm cô nam quả nữ ở chung một phòng, nhưng hai ba tháng đầu vừa ở chung, Thẩm Hào vừa bị trường học khai trừ, Nhan Hiếu Thần mất học vị và việc làm, hắn đối với cô trong lòng luôn bứt rứt áy náy, căn bản không có tâm trạng suy nghĩ xa vời. Càng về sau, công việc mới của hai người đi vào quỹ đạo, bóng ma đè nặng trên đầu của cả hai dần dần tan đi, nhưng một người thì liên tục đi công tác, một người thì làm việc đêm ngày, nếu như ngẫu nhiên quá xúc động mà “Vành tai và tóc mai chạm vào nhau” (10.4), thì cũng sẽ bị lý trí khống chế rất nhanh.

(10.4) Vành tai và tóc mai chạm vào nhau: ý là gần gũi cận kề.

Thẩm Hào xích lại gần Nhan Hiếu Thần, ôm cô vào ngực mình, tự nói với lòng cái này kỳ thật cũng giống như cùng ngồi trên xô pha xem tivi thôi, không có gì là không giống. Hai người nhìn không chớp mắt, nghiêm trang xem tivi, tỏ vẻ rất là chú tâm nghiêm túc, giống như muốn viết luận báo cáo nghiên cứu phân tích các bộ phim truyền hình vậy.

Vừa mới tắm xong, tiếp xúc da thịt đặc biệt nhạy cảm, làn da trắng mịn có một chút mát lạnh, Thẩm Hào nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của Nhan Hiếu Thần, vuốt ve rồi lại vuốt ve, không biết là như thế nào, tay của hắn liền thò vào bên trong quần áo của Nhan Hiếu Thần. Lúc bọn họ ngã người trên ghế xô pha xem tivi, Thẩm Hào không có làm quá như vậy, nhưng khi đó cô mặc bộ quần áo, có rất nhiều trở ngại, không giống như lần này, váy ngủ mỏng manh rộng rãi, bên trong cũng không có áo ngực, tay của hắn chỉ cần nhích một chút là sờ ngay đến ngọn núi nhỏ mềm mại kia.

Giống như một que diêm ném vào xăng, ban đầu tưởng như chỉ phát lửa từng chút một, nhưng lại lập tức bùng cháy lên hùng hực thành ngọn lửa lớn. Thẩm Hào chỉ cảm thấy cả người sôi sục nóng bức, quay mặt không xem tivi nữa, dùng thân thể của mình áp lên người của Nhan Hiếu Thần, bắt đầu hôn môi cô. Một tay đặt lên một bên ngọn núi nhỏ, xoa bóp, một tay đã sớm mất sự điều khiển, theo bản năng, sờ soạng từng tắc trên thân thể mềm mại mịn màng.

Váy ngủ của Nhan Hiếu Thần bị kéo lên đến cổ, đôi nhũ hoa vẫn còn bị che khuất đang ẩn hiện phập phồng do hơi thở, Thẩm Hào cảm thấy vương vấn, vén vài cái đem váy ngủ cởi ra. Thân thể đang trần trụi bị áp

vào trong lòng, làm cho hấn không kiềm lòng nổi một bên dùng thân dưới cọ sát thân thể cô, một bên buộc chính mình hơi nâng nửa thân trên lên, thở phì phò nói: “Tiểu Tiểu, anh muốn làm chuyện xấu!”

Nhan Hiểu Thần ôm cổ hấn, thì thầm vào tai: “Em cũng muốn làm chuyện xấu!”

Thẩm Hào không thể không chế được nữa, tuân theo khát vọng mãnh liệt của tuổi trẻ, muốn ném thử khoái cảm dục vọng, biến Nhan Hiểu Thần từ cô gái trong trắng thành phụ nữ trải đời.

Lần đầu tiên ném thử trái cấm, Thẩm Hào vô cùng hưng phấn, hấp ép buộc mây mưa đến 2 giờ sáng mới mệt mỏi mà đi ngủ. 6 giờ sáng, Thẩm Hào tỉnh giấc, không muốn đánh thức Nhan Hiểu Thần, nhưng tâm lý tình yêu quá viên mãn, không thể kềm chế cảm xúc trào dâng, làm cho hấn nhin không được, lâu lâu lại lặng lẽ vuốt ve thân thể cô, len lén khê hôn lên trán cô, Nhan Hiểu Thần vốn ngủ không được sâu, rất nhanh đã tỉnh.

Thẩm Hào nhẹ giọng hỏi: “Có mệt không?”

Nhan Hiểu Thần dùng tay vuốt ve gương mặt hấn, khê cười không nói gì, ánh mắt hai người giống như một đường thẳng, giao thoa với nhau, luyến tiếc không muốn rời đi ánh nhìn của đối phương một giây nào. Không phải là ở trên giường, thân thể của tuổi trẻ giống như một khu vui chơi quá tuyệt mỹ, một cái vuốt ve, một cái hôn môi, đều là Thiên Đường, làm cho con người lạc vào đó đều luyến tiếc không muốn rời xa.

Vẫn “vành tai và tóc mai chạm vào nhau” đến hơn 9 giờ, bởi vì phải gặp khách hàng nên Thẩm Hào không thể không rời giường.

Thẩm Hào đi tắm, Nhan Hiểu Thần nằm trên giường chớp mắt.

Đột nhiên, Thẩm Hào la to một tiếng, cả người ướt đầm liền vọt tới cửa phòng tắm, “Tiểu Tiểu, chúng ta quên một việc quan trọng!”

Nhan Hiểu Thần vừa mở to mắt, lại vội vàng che mắt lại, tuy rằng chuyện gần gũi thân mật nhất đều đã làm, nhưng nhìn đến thân thể hấn như vậy, vẫn rất ngại ngùng, “Là chuyện gì?”

Thẩm Hào vẫn chẳng có ý tứ gì, lập tức chạy về phòng tắm, “Chúng ta quên...dùng áo mưa.”

Trước kia Nhan Hiểu Thần cũng đã từng nghĩ đến nếu hai người có phát sinh quan hệ nhất định phải nhớ rõ bắt Thẩm Hào đi mua áo mưa, nhưng đêm qua, tất cả mọi chuyện đều nằm ngoài kế hoạch, rồi thì “nước chảy thành sông”, tự nhiên xảy ra như vậy, cô cũng quên mất.

Thẩm Hào thì thào nói: “Sẽ không ‘trúng thưởng’ chứ?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Có thể uống thuốc, em sẽ nhờ Lưu Hân Huy cùng đi mua với em, có một năm, vào ngày mừng một tháng năm, bạn trai của cậu ấy đến gặp cậu ấy, lúc bạn trai cậu ấy đi rồi, cậu ấy liền lôi kéo em cùng với cậu ấy đi mua thuốc.”

“An toàn không? Có ảnh hưởng sức khỏe không?”

“Lưu Hân Huy nói ăn uống không được ngon, nhưng lâu lâu mới uống một lần nên không sao hết.”

“Tên thuốc là gì?”

“Em không biết.”

Thẩm Hào suy nghĩ một lát liền gọi cho đám bạn ăn chơi quậy phá, sau đó cái gì cũng đều biết, “Lát nữa anh ra ngoài mua cho em.” Hấn yên tâm, tiếp tục đi tắm.

Ăn mặc chỉnh tề, sắp đi ra ngoài, Thẩm Hào lại không nhin được đến gần bên giường hôn Nhan Hiểu Thần. Nhan Hiểu Thần đẩy hấn ra, “Bị muộn rồi!”

Thẩm Hào lưu luyến không rời nói: “Em còn mệt thì cứ ngủ tiếp đi, đói bụng có thể gọi phục vụ đem ít trái cây lên phòng mà ăn, dù sao cũng là công ty chi trả, đừng bao giờ tiết kiệm giùm công ty.”

“Được rồi, em biết rồi, nhanh lên, nhanh lên!”

“Buổi tối anh sẽ nhanh chóng trở về, chờ anh.” Thẩm Hào bước cẩn thận từng bước, cuối cùng rời khỏi phòng. Nhan Hiểu Thần cũng còn đang rất mệt, cô trở mình vài lần, chống mặt lại ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc tỉnh lại đã là hơn 2 giờ chiều, Nhan Hiểu Thần chậm rãi rời khỏi giường, tắm rửa, xem đồng hồ đã hơn 3 giờ, cô đăng blog cho Thẩm Hân, “Anh đang ở đâu?”

Thẩm Hân gửi tới một tấm ảnh sân gôn, Nhan Hiểu Thần hỏi: “Anh tiếp khách hàng chơi bóng à? Có một không?”

“Không mệt! Người gặp việc vui tinh thần thoải mái!” Câu sau, hân còn chêm vô biểu tượng ngậm thuốc, tỏ ra đặc ý mãn nguyện rất vô lại.

Nhan Hiểu Thần dở khóc dở cười, gửi cho hân một biểu tượng quả địa cầu, Thẩm Hân gửi lại cho cô vô số cái hôn môi. Nhan Hiểu Thần hỏi: “Buổi tối khoảng khi nào thì anh về?”

Thẩm Hân không vui, gửi biểu tượng bịt môi, “Ăn xong cơm tối mới có thể về, chắc khoảng 8 giờ.”

“Em ở khách sạn đợi anh.”

Vừa bấm gửi đi, Nhan Hiểu Thần cảm thấy những lời này có ý nghĩa khác, nhưng đã trễ rồi. Quả nhiên, Thẩm Hân “cốt khí” kia lập tức quán triệt tinh thần không biết xấu hổ, gửi ngay một tấm ảnh chụp mấy cái “áo mưa”, “Vừa mưa rồi đây, nhất định sẽ không phụ lòng em chờ đợi.”

“Không thêm nói chuyện với anh nữa, em đi ăn cơm.” Nhan Hiểu Thần làm cái mặt quý hung tợn với cái điện thoại, chuẩn bị đi ăn.

Cô lấy ra chiếc váy dài đã cố tình mua, soi gương ngắm nghía, xem như đã vừa ý. Cô cầm theo áo choàng, đi đến nhà ăn dùng bữa tối.

Ngày hôm qua, Nhan Hiểu Thần đã biết nhà ăn của khách sạn có vị trí vô cùng đẹp, đối diện bãi biển, sân golf ở sân ngoài kéo dài đến bờ cát, ngồi ở đó ăn cơm, có vài phần giống với người xưa, cảm giác rất gần gũi với thiên nhiên hoang dã. Cô quyết định xa xỉ một lần, gọi một phần cơm và một ly nước trái cây, đi ra phía sân ngoài ngồi, vừa ăn cơm, vừa thưởng thức biển trời xanh ngắt.

Bởi vì đang là kỳ nghỉ, trên bờ cát có rất nhiều cặp tình nhân, từng đôi từng đôi một, hoặc là giỡn sóng biển, hoặc là ngồi tại mấy cái dù trên bãi cát mà tâm sự, Nhan Hiểu Thần chỉ lẻ loi có một mình, thật là hiếm thấy. Nhan Hiểu Thần xem lại bản thân sau khi đã trang điểm một chút, nhìn có vẻ như rất tự nhiên, nhưng thực chất là hơi giả tạo, nữ nhân sinh ra trên đời này đều phải biết làm đẹp, nhưng cô lại đi lo cho sự nghiệp tương lai trước tiên, không quan tâm gì đến bản thân, đến bây giờ cái gì cũng không có. Nhưng đây không phải là thời cổ xưa, sẽ không có ai “Hối giáo hôn phu kiểm phong hầu.” (10.5), bởi vì đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ cần phải có sự nghiệp vững chắc, không có cơ sở kinh tế, coi như cái gì cũng không có.

(10.5) Một câu thơ trích trong bài thơ “Khuê Oán” (Oán trách của người vợ), của Vương Xương Linh (nhà thơ nổi tiếng đời Đường), đại ý nói lên sự hối tiếc của người vợ khi để chồng mình phải ra trận giết giặc để được “phong hầu”, tuổi xuân của mình ngày một trôi đi.

Nhan Hiểu Thần ăn cơm xong, lười vận động, cô vẫn ngồi tại sân ngoài, mắt hướng ra biển phơi nắng, hứng gió biển đang thổi tới. Vẫn là cảnh sắc trước mặt đó, nhưng lại luôn biến đổi, mây tụ mây trôi, sóng biển cuộn trào. Hơn 5 giờ chiều, trời bắt đầu hơi lạnh, Nhan Hiểu Thần lấy áo khoác từ trong túi ra khoác lên người.

Chiều tà dần dần mờ ảo từ đằng tây, giống như có người đã làm đổ cả hộp màu xuống, bầu trời cùng biển cả biến ảo khó đoán, lúc thì đỏ ửng, lúc thì hồng phấn, rồi chuyển sang vàng sẫm, vàng chanh, rồi thì màu chàm...Giao hòa chiếu rọi, màu sắc tươi sáng. Mẹ thiên nhiên như vừa ghé qua đây, chỉ là nhẹ nhàng băng qua, nhưng đã làm cho con người vô tri vô giác động lòng trước vẻ tuyệt thế mỹ lệ.

Rất nhiều người đang chụp ảnh, Nhan Hiểu Thần cũng cầm lấy di động, hướng lên bầu trời và bãi biển chụp thật nhiều tấm hình.

Lúc cúi đầu xuống lựa chọn ảnh chụp, định gửi cho Thẩm Hân xem, cô cảm giác như có một người đến bên cạnh chỗ cô đang ngồi, Nhan Hiểu Thần tưởng là người phục vụ nên không để ý, nhưng người đó lại kéo một cái ghế đến bên cô.

Nhan Hiểu Thần ngẩng đầu lên, là Thẩm Hân, cô kinh ngạc hỏi: “Sao anh về sớm vậy?” . “Thì nghĩ ra một cái cớ, không muốn cùng họ ăn tối.” Thẩm Hân từ trên cao nhìn xuống, cẩn thận nhìn cô, “Hôm nay

em rất xinh đẹp, vừa rồi đi tới, nhìn qua liền thấy em ngay.”

Nhan Hiểu Thần ngượng ngùng cười cười, chỉ xuống cái ghế dựa, ý bảo hắn ngồi, “Gọi vài món ăn đi!”

Thẩm Hào không ngồi mà lại đứng nghiêm trang, nhìn Nhan Hiểu Thần, giống như có chuyện gì cần nói. Nhan Hiểu Thần lúc này mới phát hiện, tay của hắn này giờ vẫn giấu ở sau lưng. Cô cười hỏi: “Anh có quà gì cho em à?”

Thẩm Hào đột nhiên ngồi xổm xuống, quỳ một gối trước mặt cô, Nhan Hiểu Thần kinh ngạc chạy đến định dìu hắn đứng dậy, Thẩm Hào thừa cơ nắm được một bàn tay của cô, “Tiểu Tiểu, em có bằng lòng lấy anh không?”

Tay còn lại của hắn cầm một hộp nhẫn nho nhỏ đã mở sẵn, đưa tới trước mặt của Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần tròn mắt há hốc mồm.

“Anh vốn nghĩ để dành tiền một năm, mua nhẫn kim cương đến cầu hôn em, nhưng anh không đợi kịp, chỉ có thể mua được một cái nhẫn bạch kim, về sau nhất định sẽ đền bù cho em chiếc nhẫn kim cương thật lớn. Bây giờ em có thể chấp nhận chiếc nhẫn này không?” Tuy rằng ở trong lòng đã luyện tập cảnh này nhiều lần, hắn đã lần này đến lần khác tự nói với mình Nhan Hiểu Thần nhất định sẽ đồng ý, nhưng Thẩm Hào vẫn như trước vô cùng khấn trương, câu nói sau cùng giọng có chút cao. Nhan Hiểu Thần không biết là đang bị dọa sợ, vẫn chưa phản ứng kịp, thân hình cô hơi nghiêng, kinh ngạc nhìn Thẩm Hào, bất động im lặng đứng đó như một pho tượng.

Du khách cùng phục vụ nhà hàng bị một cảnh cầu hôn lãng mạn thu hút, tập trung tinh thần xem, không ai phát ra một tiếng động nào, trong thời khắc đó, biển trời yên tĩnh, khắp nơi không có âm thanh, giống như cả thế giới đều vì bọn họ mà ngừng chuyển động.

“Tiểu Tiểu?” Thẩm Hào đột nhiên cảm thấy sợ, một ý nghĩ chợt lóe lên, chẳng lẽ Tiểu Tiểu không muốn lấy hắn?! Hắn cầm tay cô dùng sức nắm thật chặt, giống như sợ cô sẽ bỗng nhiên biến mất.

Trong mắt Nhan Hiểu Thần nhấp nhô ẩn hiện nước mắt, vẫn như cũ không nói gì, tính khí bá đạo của Thẩm Hào bộc phát, hắn cầm tay cô, liền đeo nhẫn vào tay, “Em đã là người của anh, không lấy anh, em có thể lấy ai chứ?” Giọng nói của hắn vô cùng kiên quyết, nhưng tay thì lại run rẩy, đeo vài lần, đều không đeo được vào ngón tay của Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần cầm tay của Thẩm Hào, cùng hắn đeo chiếc nhẫn bạch kim vào ngón tay của mình, cử chỉ của cô so với lời nói càng tỏ rõ thái độ, Thẩm Hào phút chốc cảm thấy trời quang mây tạnh ở trong lòng, hắn ôm chặt lấy Nhan Hiểu Thần, dương dương đắc ý tuyên bố với cả thế giới: “Em đã đồng ý lấy anh rồi!”

Mọi người vây xung quanh xem vỡ tay cười vang, “Chúc mừng!”

Nhan Hiểu Thần ôm cổ Thẩm Hào, thì thầm bên tai hắn: “Chú khỉ ngốc, em yêu anh!”

11. Chương 11: Cuộc Sống

Cuộc sống thì không công bằng, phải biết thích nghi với nó. — Bill Gate (11.1)

(11.1) William Henry “Bill” Gates III (28/10/1955) là một doanh nhân người Mỹ, nhà từ thiện, tác giả và chủ tịch tập đoàn Microsoft, hãng phần mềm khổng lồ mà ông cùng với Paul Allen đã sáng lập ra. Ông cũng là người giàu nhất thế giới với tài sản 77,8 tỉ đô la.

Ngày nghỉ cuối cùng của tết tây, Nhan Hiểu Thần tạm biệt Thẩm Hào, trở lại Thượng Hải.

Trên bàn trà trong phòng khách của căn hộ, vẫn còn mấy tấm hình căn nhà và danh thiếp liên hệ mà bà Thẩm đã để lại. Tự tay bà ta đã đặt ở đó, vẫn nguyên như cũ, Nhan Hiểu Thần chưa cầm lên để xem qua.

Hiện tại tâm trạng đã yên ổn, cô ngồi vào ghế sofa, cầm lấy mấy tấm ảnh chụp, cẩn thận nhìn qua, bên ngoài nhà có vườn hoa nhỏ, trong nhà trang hoàng xa hoa lộng lẫy, giống như mấy mẫu nhà trên mấy cuốn tạp chí thượng lưu, không thể không công nhận mẹ của Thẩm Hào ra tay rất hào phóng, căn nhà như vậy, chỉ sợ rất nhiều thành phần lao động trí thức phần đầu cả đời cũng không mua nổi.

Nhan Hiểu Thần đem mấy tấm ảnh cùng danh thiếp ném vào thùng rác bên cạnh cái bàn trà, cầm ví tiền cùng chìa khóa đi ra cửa.

Mỗi ngày, ăn, mặc, ở đều phải cần tiền, mỗi tháng còn phải gửi ẹ một ít sinh hoạt phí, cô nhất định phải kiếm tiền, không thể nào không làm việc được, nhưng muốn tìm một công việc chính thức phải cần có thời gian, với tình trạng hiện tại, cô không biết mình phải mất bao lâu nữa, hai ba tháng, cũng có thể nửa năm. Nhan Hiểu Thần quyết định trước hết tạm thời đến quán Bar làm việc, buổi tối đi làm, ban ngày nghỉ ngơi, vừa có thể kiếm tiền duy trì kế sinh nhai, vừa không ảnh hưởng đến việc đi phỏng vấn tìm việc vào ban ngày.

Nhan Hiểu Thần có ba năm kinh nghiệm làm việc tại quán Bar, lại còn trẻ, tìm một công việc phục vụ trong quán Bar rất dễ dàng, đi từ chiều đến tối, đã có 3 chỗ muốn tuyển cô vào làm. Cô chọn một quán Bar có thể giúp cô được ở trọ. Cái gọi là nhà trọ thật ra là trọ tập thể, ông chủ của quán Bar có một căn hộ gồm hai phòng ngủ ở khu chung cư gần đó, đặt 6 cái giường, chứa được khoảng mười mấy người, nhân viên quán Bar mỗi tháng trả 400 đồng có thể được vào ở.

Công việc và chỗ ở đều đã có, Nhan Hiểu Thần bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị chuyển nhà.

Phòng trọ tập thể có nhiều người ở rất phức tạp, ngoại trừ quần áo, những thứ khác đều không dám vứt bừa bãi, Nhan Hiểu Thần đành đem vài thứ quan trọng gửi vào ký túc xá của Ngụy Đồng. Ngụy Đồng bây giờ là nghiên cứu sinh, ký túc xá hai người ở một phòng, khá rộng rãi, gửi một chút đồ linh tinh thì không thành vấn đề.

Ngụy Đồng nghi ngờ hỏi Nhan Hiểu Thần: “Cậu với Thẩm Hân cãi nhau à?”

Nhan Hiểu Thần đã lường trước chuyện sẽ bị Ngụy Đồng hỏi, nên bình tĩnh nói: “Mình với Thẩm Hân không phải cãi nhau, là ba mẹ của Thẩm Hân không đồng ý mình với anh ấy ở chung.”

Ngụy Đồng nổi giận, “Dựa vào cái gì? Con trai cưng của bọn họ làm hại người ta đến học vị cũng mất, lấy tư cách gì mà chán ghét cậu?”

Nhan Hiểu Thần nhìn Ngụy Đồng, Ngụy Đồng biết cô không thích người khác nói Thẩm Hân làm hại cô mất học vị, vội vàng sửa lại giọng nói, “Được rồi, không nói chuyện trước kia nữa, ba mẹ Thẩm Hân vì sao lại không thích cậu?”

“Lý do cổ xưa nhất, lại hữu dụng nhất, là môn không đăng hộ không đối.”

Ngụy Đồng vẻ mặt khó tin, “Nhà Thẩm Hân giàu có lắm à?”

Nhan Hiểu Thần gật đầu.

Ngụy Đồng mỉa mai hỏi: “Giàu đến cỡ nào? Có đến chục triệu hay trăm triệu không?”

“Vài tỷ.”

Ngụy Đồng hít một hơi lạnh, biểu hiện mỉa mai biến mất. Tuy rằng không biết cụ thể hoàn cảnh gia đình của Nhan Hiểu Thần, nhưng có thể đoán được nhà cô rất nghèo, hai gia đình quả thật một trời một vực. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, cô và bạn trai của cô trước đây, do hấn ta học trường đại học không tốt, nên ba mẹ cô mới kịch liệt phản đối, cha mẹ trên đời này đều lo lắng cho con mình chịu khổ, đúng là không thể trách ba mẹ của Thẩm Hân được. Ngụy Đồng nói: “Thật sự là không ngờ, Thẩm Hân nhìn rất bình thường! Cậu định làm thế nào?”

“Lúc trước, chỗ ở và việc làm đều do Thẩm Hân hỗ trợ, nhưng mấy thứ đó đích thực không phải của anh ấy, nói trắng ra, chính là dựa vào ba mẹ của Thẩm Hân, ‘cần người miệng mềm, bắt người nường tay’ (11.2), ba mẹ anh ấy xem thường mình là do mình tự chuốc lấy, hiện giờ tự kiếm sống là tốt nhất! Ít ra sau này đối mặt với mẹ của anh ấy không phải chột dạ.”

(11.2) Cần người miệng mềm, bắt người nường tay (nguyên văn là: cật nhân đích chủy nhuyển, nã nhân đích thủ đoản), ý là, ăn đồ ăn của người ta thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn, lấy thứ gì đó của người ta thì cũng nường tay hơn với người ta.

Ngụy Đồng trong lòng rất khó chịu, nếu Hiểu Thần không mất học vị, thì có gì phải vì tiền mà buồn bã? Cô nói: “Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cứ việc đến tìm mình, tuy mình không thể giúp chuyện lớn, nhưng chuyện nhỏ nhất thì không thành vấn đề.” Nhan Hiểu Thần cười nói: “Bây giờ không phải là đang tìm cậu giúp đỡ hay sao?”

Ngụy Đồng nói: “Đưa ình địa chỉ mới của cậu đi, có gì mình sẽ tìm cậu.”

Nhan Hiểu Thần đưa cho Ngụy Đồng địa chỉ khu nhà trọ.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Nhan Hiểu Thần, Thẩm Hân tiếp đón khách hàng ở Tam Á xong, lại bị điều đến địa phương khác công tác, chính xác đến lúc nào mới có thể trở về Thượng Hải, Thẩm Hân cũng không biết rõ.

Nhan Hiểu Thần chuyển đồ đạc ra khỏi căn hộ của Thẩm Hân, dọn vào khu nhà trọ gần quán Bar để ở. Ban ngày, cô ra quán net gửi sơ yếu lý lịch tìm việc làm. Buổi tối thì đến quán Bar làm công kiếm chút tiền sinh hoạt, mỗi ngày coi như là bận rộn.

Nhưng cho dù có gửi bao nhiêu bản sơ yếu lý lịch, đều như hòn đá chìm xuống biển, không có bất kỳ hồi âm nào.

Nhan Hiểu Thần nhìn lại phần sơ yếu lý lịch của bản thân, đích thực là cũng cảm thấy nghi ngờ, đã học qua đại học, nhưng không có học vị, chuyên ngành là kinh tế tài chính, công việc đầu tiên lại là sản xuất may mặc, thành tích chuyên ngành rất cao, nhưng đi làm chỉ có nửa năm, nếu là những công ty chính quy, chắc chắn sẽ không lựa chọn người có nhiều vấn đề như vậy.

Buổi chiều, Nhan Hiểu Thần lại ra quán net tìm việc làm, trước tiên là xem qua hộp mail, không có bất kỳ trả lời nào, cô thất vọng ra khỏi hộp thư, tiếp tục lên mạng tìm việc làm khác.

Quả thật với tình hình hiện tại, có gửi bao nhiêu bản sơ yếu lý lịch cũng sẽ rất khó được nhận, công việc liên quan đến kinh tế tài chính đều yêu cầu có bằng cấp học vị học sĩ, nói đến điều này, dĩ nhiên cô không có tư cách; còn những công ty sản xuất may mặc hay mua bán kinh doanh, tuy yêu cầu bằng cấp có thấp hơn, chỉ cần học qua đại học là được, nhưng ít ra cũng phải tốt nghiệp chuyên ngành có liên quan, hoặc phải có kinh nghiệm làm việc cùng ngành ít nhất là hai năm, cô không tốt nghiệp đúng chuyên ngành yêu cầu, kinh nghiệm làm việc cũng chỉ mới có nửa năm, căn bản cũng không có tư cách nộp sơ yếu lý lịch. Cô vẫn mong chờ gặp may mắn, kiên trì nộp qua sơ yếu lý lịch, những vấn đề chưa có ai để ý đến.

Nhan Hiểu Thần tinh tế tỉ mỉ xem qua từng cái thông báo tuyển dụng, di động đột nhiên vang lên. Cô cho rằng có công ty gọi đi phỏng vấn, kích động cầm lấy điện thoại, nhưng không phải là số điện thoại lạ, là của Lưu tổng.

Lưu tổng nhiệt tình hỏi chuyện: “Nhan Hiểu Thần? Gần đây cháu thế nào?”

“Vẫn bình thường.”

“Tìm được việc làm chưa?”

“Không có.”

“Xã hội bây giờ cạnh tranh quyết liệt lắm, chưa kể đến người không có học vị như cháu, không ít nghiên cứu sinh ở các đại học danh tiếng đều không tìm được việc làm. Cô bé à, cháu đừng quá cứng đầu, Hân tổng luôn nói, chỉ cần cháu đồng ý chia tay với Thẩm Hân, chị ấy sẽ giúp cho cháu có một công việc tốt...”

“Tôi không cần đâu!” Nhan Hiểu Thần cúp điện thoại.

Cô nhìn lên trang web đầy ắp các thông tin việc làm, có chút tuyệt vọng, một thành phố lớn như vậy, có nhiều công ty như vậy, lại chẳng có một công ty nào muốn tuyển cô làm. Nhan Hiểu Thần biết cảm xúc tuyệt vọng giống như đầm lầy, một khi rơi vào, chỉ biết càng lún càng sâu, cô hít một hơi, đè nén toàn bộ cảm xúc tuyệt vọng chán nản xuống, lấy lại tinh thần, tiếp tục gửi sơ yếu lý lịch.

Vào một buổi tối ngày mười bốn tháng một, Thẩm Hân từ Trùng Khánh trở lại Thượng Hải.

Hắn lén la lén lút mở cửa, đang rất cao hứng muốn cho Nhan Hiểu Thần một sự ngạc nhiên, nhưng Nhan Hiểu Thần lại không có ở nhà. Lúc đầu, hắn cho rằng cô có chuyện ra ngoài, nhưng khi đi đến phòng vệ

sinh, liền nhận thấy có gì đó không đúng, bên cạnh bồn rửa mặt chỉ còn lại đồ dùng cá nhân của hắn, trên giá treo cũng chỉ còn lại khăn mặt của hắn.

Thẩm Hầu phóng tới phòng ngủ của Nhan Hiểu Thần, hắn tìm kiếm mọi góc ngách của tủ quần áo và giá sách trên bàn nhưng vô ích, toàn bộ những thứ thuộc về cô đã hoàn toàn biến mất, hắn đã tận mắt thấy cô bỏ từng thứ từng thứ một vào phòng, từng chút chút một đem niềm hạnh phúc tràn đầy tâm can của hắn, không nghĩ đến chỉ trong một đêm đều trở thành hư không.

Thẩm Hầu tâm trí hoảng loạn, lập tức gọi điện thoại cho Nhan Hiểu Thần, nhưng không ai bắt máy, hắn gọi lần này đến lần khác, thường sẽ có người trả lời hắn, nhưng cũng chẳng có ai tiếp nhận.

Thẩm Hầu gọi điện thoại cho Judy, thế nhưng Judy lại nói cho hắn biết, trước tết Nhan Hiểu Thần đã xin nghỉ việc. Thẩm Hầu lại gọi điện thoại cho Lưu thúc thúc, anh ta bày ra lý do thoái thác, giống y như đức Judy, ngoại trừ chuyện nghỉ việc, cái gì cũng đều không biết.

Nhưng mà, mấy hôm nghỉ tết Nhan Hiểu Thần đến gặp hắn không có chuyện gì khác thường, nhiều ngày nay bọn họ gọi điện thoại nói chuyện với nhau cũng chẳng có gì lạ, vì sao cô lại rời khỏi công ty, chuyển đi nơi khác, mà vẫn dối gạt hắn? Thẩm Hầu ngồi sụp xuống ghế sofa, hoảng loạn suy nghĩ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hắn phải nhanh chóng tìm ra Nhan Hiểu Thần, nhưng đến lúc này, mới phát hiện, quan hệ của hắn và Nhan Hiểu Thần không phải thân thiết đến mức như hắn nghĩ, tưởng sẽ có vô số cách để tìm được cô, thế nhưng chỉ có một số điện thoại.

Hắn không biết nhà của cô ở đâu, cũng không biết cách liên lạc với mẹ của cô, chỉ có thể lần này đến lần khác gọi điện thoại cho cô, nhưng đầu bên kia vẫn không có ai trả lời.

Từng cho rằng như vậy là đã vô cùng gần gũi thân mật, nhưng cũng chỉ là một dãy số điện thoại? Thẩm Hầu nhận không được nghĩ rằng, nếu vĩnh viễn không có người nhận cuộc điện thoại này, có phải hắn sẽ không bao giờ tìm thấy cô? Lần đầu tiên trong đời Thẩm Hầu nhận ra một điều, mất đi một người thật quá dễ dàng.

Nhìn vào đồng hồ đã hơn 12 giờ đêm.

Thẩm Hầu bất đắc dĩ suy nghĩ, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, hắn bắt đầu gọi điện thoại cho bạn bè của Nhan Hiểu Thần.

Sau khi bị trường học khai trừ, Nhan Hiểu Thần chỉ có liên hệ với các bạn ở ký túc xá, nói đúng hơn, là các cô gái cùng phòng Lưu Hân Huy và Ngụy Đồng. Lưu Hân Huy đang ở quê xa, không thể biết chỗ của Nhan Hiểu Thần; Ngụy Đồng đang ở Thượng Hải, hai người cũng thường hay đi ăn cơm với nhau, có lẽ sẽ biết được chút ít, nhưng điện thoại của Ngụy Đồng lại tắt máy.

Một người bạn khác nữa mà Nhan Hiểu Thần vẫn thường liên lạc đó là Trình Trí Viễn, Thẩm Hầu đã quên mất là từ khi nào và xuất phát từ mục đích gì mà hắn có được số điện thoại của Trình Trí Viễn, nhưng lúc này không cần biết hai người có quen biết hay không, cũng không cần để ý đến mặt mũi, hắn bấm số điện thoại của Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn đã nghỉ ngơi, bị chuông điện thoại đánh thức, anh ta mơ mơ màng màng sờ soạn tìm điện thoại, nhìn thấy số lạ, mặc dù có chút mất hứng, nhưng dù sao cũng đã tỉnh, nên vẫn nhận.

“A lô?”

“Xin hỏi có phải Trình Trí Viễn không?”

Trình Trí Viễn cảm thấy giọng nói có chút quen, nhưng nhất thời không nhớ rõ là ai, “Là tôi, anh là ai?”

“Tôi là Thẩm Hầu.”

Trình Trí Viễn lập tức ngồi dậy, khó trách anh ta không nghe ra là Thẩm Hầu, giọng của hắn quá khẩn trương cẩn thận, thật sự không giống với giọng nói ngang ngược thường ngày. “Có chuyện gì?” Trình Trí Viễn nói chuyện, đã bắt đầu thay quần áo, có thể khiến cho Thẩm Hầu gọi điện thoại cho anh ta nguyên nhân chỉ có một, mà lại gọi vào giờ này, chắc chắn không phải chuyện tốt.

“Anh có biết Nhan Hiểu Thần ở đâu không?”

“Em ấy không phải đang cùng với cậu ở chung một nhà hay sao?”

“Tôi đi công tác ba tuần liền, tối hôm nay hơn 10 giờ về đến nhà thì phát hiện cô ấy đã đi rồi, đồ đạc cá nhân của cô ấy cũng đều không có.”

“Công ty thì sao?”

“Đã gọi điện thoại hỏi qua rồi, công ty nói trước tết cô ấy đã xin nghỉ, không biết cô ấy đi đâu.”

“Cậu và Hiểu Thần liên hệ gần nhất là khi nào?”

Thẩm Hầu không kiên nhẫn khi bị Trình Trí Viễn hỏi lung tung, nhưng hiện tại hắn đang nhờ Trình Trí Viễn giúp đỡ, nên đành đè nén tâm trạng nôn nóng, nói: “Mới tối hôm nay, tôi vừa xuống máy bay có gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu, tôi không nói cho cô ấy biết là tôi đã về Thượng Hải, làm bộ như vẫn còn đi công tác xa, sau đó hỏi han vài câu thì cúp điện thoại. Tôi thề là tôi và Tiểu Tiểu tuyệt đối không có cãi nhau, nói chuyện đều rất bình thường! Anh rốt cuộc có biết cô ấy ở đâu không?”

“Tôi không biết.”

“Gần nhất anh liên hệ với Nhan Hiểu Thần là khi nào? Có biết cô ấy có thể đi đâu không?”

“Lần trước tôi và em ấy liên hệ là tết tây, thông qua blog gửi vài câu chúc mừng năm mới, trong nhất thời chưa nghĩ ra em ấy có thể đi đâu.”

Hy vọng tiêu tan, giọng nói của Thẩm Hầu lập tức trầm thấp, “Xin lỗi, đã làm phiền anh nghỉ ngơi!” Cúp điện thoại, Trình Trí Viễn lập tức gọi cho Nhan Hiểu Thần, tiếng chuông lại vang lên, nhưng không có ai nghe. Trình Trí Viễn lại gọi cho Ngụy Đồng, nhưng điện thoại của Ngụy Đồng đã tắt máy. Lúc này hầu như mọi người đều đã đi ngủ, tắt máy là chuyện bình thường.

Trình Trí Viễn suy nghĩ một lúc, liền gọi điện thoại cho Lý tài xế: “Ông Lý, đột nhiên tôi có chuyện gấp cần phải xử lý, vốn có thể đi taxi, nhưng lúc này gọi xe không biết phải đợi đến bao giờ, chỉ có thể làm phiền ông.”

Trình Trí Viễn quyết định đi một chuyến đến ký túc xá gặp Ngụy Đồng, cô cùng Nhan Hiểu Thần có quan hệ không tệ, nếu ở Thượng Hải còn có người biết được Nhan Hiểu Thần ở đâu thì chỉ một mình Ngụy Đồng là có thể. Nếu Ngụy Đồng vẫn không biết Nhan Hiểu Thần ở đâu, anh ta quyết định sẽ đi suốt đêm về quê của Nhan Hiểu Thần, đi tìm mẹ của cô.

Dì gác cổng ký túc xá vừa mới ngủ yên được không lâu, lại nghe tiếng rầm rầm đập cửa, bà ta tức giận đứng lên, lớn tiếng hỏi: “Lại chuyện gì nữa?”

Thẩm Hầu nói chuyện cẩn thận: “Cháu muốn tìm Ngụy Đồng, có chuyện gấp.”

Bà ta tức giận mắng: “Lại tìm Ngụy Đồng? Lại chuyện gấp?”

Thẩm Hầu không muốn suy nghĩ gì, lần này đến lần khác nói nhẹ nhàng năn nỉ dì gác cổng, bà ta vừa bực bội, vừa lên lầu gọi Ngụy Đồng.

Chốc lát sau, Ngụy Đồng liền chạy xuống. Thẩm Hầu lo lắng hỏi: “Cậu có biết Hiểu Thần ở nơi nào không?” Ngụy Đồng bực bội nói: “Cậu không phải bạn trai của Hiểu Thần hay sao? Cậu không biết cậu ấy ở nơi nào, làm sao mình biết được? Cậu mà cũng xứng làm bạn trai hay sao!”

Thẩm Hầu nghe được giọng nói của Ngụy Đồng đầy khiêu khích mỉa mai, ngược lại yên lòng, “Ngụy Đồng, cậu nhất định biết Hiểu Thần ở đâu, nói ình biết đi.”

Ngụy Đồng mặc dù đang bực bội, nhưng lại biết là có “giận chó đánh mèo” Thẩm Hầu cũng thật không đúng, cô trừng mắt nhìn hắn một cái, lấy điện thoại di động ra, gửi địa chỉ của Nhan Hiểu Thần qua cho hắn.

Thẩm Hầu hỏi: “Cậu có biết tại sao Nhan Hiểu Thần lại muốn xin nghỉ việc rồi dọn đi hay không?”

Ngụy Đồng tức giận nói: “Cậu tự mà đi hỏi Hiếu Thần! Dù sao mình cũng nói cho cậu biết, cậu đừng tưởng rằng Hiếu Thần không có ai thềm, cậu mà không biết quý trọng, tự nhiên sẽ có người khác quý trọng. Trên đời này không phải chỉ có một mình cậu là đàn ông tốt!”

Nghĩ lại lời nói của dì gác cổng lúc này, Thẩm Hâu phản ứng kịp, “Trình Trí Viễn cũng có ghé qua rồi phải không?”

Ngụy Đồng thị uy nói: “Đúng vậy, mình cũng đã cho anh ta địa chỉ của Hiếu Thần rồi.”

Thẩm Hâu không nói một tiếng, xoay người bỏ đi.

Thẩm Hâu vội vàng chạy đến địa chỉ của Nhan Hiếu Thần mà Ngụy Đồng đã đưa.

Là một khu chung cư nhỏ, có hơn 15 căn phòng đã cũ, quản lý khu chung cư cũng không khó lắm, hần đi vào không có ai hỏi tới.

Đèn trong hành lang đều đã bị hư, Thẩm Hâu sờ soạn đi lên lầu, nhờ vào đèn trên di động mà tìm số phòng, sau đó gõ cửa. Lát sau, có một cô gái trẻ trang điểm đậm đi ra mở cửa, “Anh tìm ai?”

“Nhan Hiếu Thần.”

“Lại tìm cô ta?”

Thẩm Hâu đã rõ ràng nói như vậy là có ý gì, khách khí hỏi: “Cô ấy có ở đây không?”

Cô gái nghiêng người nhường đường, “Cô ta còn đi làm chưa về, anh đi quán Bar mà tìm.”

Thẩm Hâu vốn định đi rồi, nhưng lại muốn nhìn qua chỗ ở của Nhan Hiếu Thần một chút, hần đi vào phòng, lập tức ngây người.

Trong căn phòng khách không lớn lắm có kê hai cái giường tầng, trên đầu căng chằng chịt dây thừng treo đầy quần áo, dưới đất đặt lung tung nhiều thứ như tủ đồ, kệ giày, thùng giấy...Nơi nào có người ở là sẽ để ra vài thứ, nhìn toàn bộ căn phòng, giống như một cái nhà kho nhếch nhác, quả thật không có một chỗ để đặt chân.

Thẩm Hâu nhìn qua đã phát hiện ngay chỗ ở của Nhan Hiếu Thần, không phải cô để cái gì đặc biệt bắt mắt ở đó, mà là quá sạch sẽ gọn gàng, giống như đang vào một tiệm cơm dơ bẩn nhếch nhác, khắp nơi đều lung tung lộn xộn, lại có một cái bàn ăn được trải khăn trắng tinh không dính hạt bụi nào, làm cho người ta liếc qua là đã thấy.

Nhan Hiếu Thần ngủ ở giường tầng trên, tầng dưới chính là cô gái đã ra mở cửa lúc này, cô ta chắc chắn là sống về đêm, nhìn qua hoàn toàn không có ý định đi ngủ, đang dán mắt vào cái máy tính cũ xem phim Hàn.

Thẩm Hâu đè nén trong lòng hàng trăm cảm xúc, lễ phép nói: “Tiểu thư, xin hỏi Nhan Hiếu Thần đi làm ở đâu?”

Cô ta nhìn hần một chút, cười hì hì nói: “Quán Bar lớn nhất ở giao lộ.” Nói xong cô ta còn đùa dai bồi thêm một câu, “Lúc này có một anh đẹp trai cũng đến tìm cô ta, nếu cô ta còn chưa nói chuyện với người đó xong, anh mới có thể gặp được.”

Thẩm Hâu biết đối phương chỉ là nói đùa, căn bản không để ý tới, lại khắc chế tâm trạng nói: “Nhan Hiếu Thần là bà xã của tôi, đã đồng ý lấy tôi, không thể cùng người khác bỏ đi được.”

Trình Trí Viễn đến quán Bar đã là hai giờ đêm, khách trong quán không nhiều lắm, nhưng cũng không ít. Liếc mắt nhìn qua, vẫn không thấy Nhan Hiếu Thần. Trình Trí Viễn tìm một nhân viên phục vụ lớn tuổi, cho hần 100 đồng, hỏi Nhan Hiếu Thần đang ở đâu. Gã phục vụ đoán chừng biết anh ta đang nói tới ai, “Hơn 11 giờ có một nhóm khách hàng đến, cố ý kêu em ấy phục vụ, ngài có thể đến đó xem qua một chút, nếu đúng là người ngài muốn tìm, tôi có thể cho em ấy nghỉ, thay người khác.”

Trình Trí Viễn theo gã phục vụ đến đó, một cái ghế dài ở góc khuất, chen lẫn bảy tám người, ngoại trừ Nhan Hiếu Thần, còn có hai người anh ta quen mặt — là đồng nghiệp trước đây của Nhan Hiếu Thần, làm việc tại quán Bar Lam Nguyệt, tên là Yoyo và Apple.

Apple vẫn không thay đổi gì, còn Yoyo có vẻ chừng chặc khác trước một chút, trang điểm vô cùng gọn gàng xinh đẹp. Cô ta giống như nữ hoàng cao cao tại thượng ngồi trên ghế sofa, Nhan Hiểu Thần giống như người hầu bình thường đứng đối diện cô ta, trên bàn để một loạt nhiều ly rượu đã được rót sẵn. Nhan Hiểu Thần đang uống rượu, mặt của Yoyo mang nét cười lạnh nhạt, còn những người khác thì vui vẻ hý hửng xem trò vui.

Trình Trí Viễn thường nghe thấy chuyện đầu đá ở công sở, biết lòng người khó lường, tuy không chính mắt nhìn thấy, nhưng lập tức hiểu được nguyên nhân và hậu quả. Tin tức Nhan Hiểu Thần trở lại làm việc tại quán Bar, chắc là có ai đó nói cho Yoyo hoặc Apple biết, hai cô ả liền hẹn bạn bè đến quán Bar này uống rượu, cố ý yêu cầu Nhan Hiểu Thần phục vụ, đương nhiên không phải là vì muốn cho tiền Nhan Hiểu Thần, mà chính là muốn nhục mạ cô.

Gã phục vụ nhìn thấy nhiều người như vậy, nhỏ giọng nói: “Ngài chờ một chút đi!”

Trình Trí Viễn không để ý hấn, trực tiếp đi qua chào hỏi Yoyo, “Đã lâu không gặp.” Đến gần mới phát hiện rượu mà Nhan Hiểu Thần đang uống là Vermouth (11.3), một loại rượu mạnh. Yoyo châm chọc nói: “Ày da, Heidsieck lại chạy qua đây uống rượu!”

(11.3) Vermouth (hay Vermuth): Rượu vang trắng mạnh, pha hương liệu từ cây cỏ, uống như rượu khai vị, thường pha làm cocktail nặng.

Nhan Hiểu Thần nhìn thoáng qua Trình Trí Viễn, không nói gì, chỉ nhẹ gạt đầu, cô bưng ly lên uống, vừa ngửa đầu đã dốc khô cạn ly rượu.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trình Trí Viễn kéo cổ tay của Nhan Hiểu Thần lại, ngăn cản cô lấy thêm ly khác.

Apple lạnh lùng lạnh miệng nói: “Yoyo mời chúng tôi đến đây uống rượu, xem chỗ làm mới của Olivia mà chúng tôi quen biết là như thế nào, cố ý yêu cầu cô ấy phục vụ, chúng tôi đã gọi hơn 10 ngàn đồng tiền rượu, chỉ là hỗ trợ chút tiền cho cô ấy, nhưng tay chân của Olivia lại vụng về, làm rơi vỡ một chai rượu, cũng không mắc lắm, khoảng 4000 đồng, cô ấy đền không nổi, nên Yoyo tốt bụng nói rằng, chỉ cần cô ấy uống hết một chai Absinthe (11.4), sẽ không cần đền tiền.”

(11.4) Absinthe: được làm từ các loại thảo mộc, trong đó thành phần chính là cây khổ ngải (tên khác Ngải Chi, cùng họ với ngải cứu). Mang màu xanh ngọc của cây lá, thứ đồ uống này còn có tên gọi khác là Nàng Tiên Xanh.

Loại Absinthe này là loại rất mạnh, độ cồn không nhỏ hơn 50 độ, so với các loại rượu của Trung Quốc cao hơn rất nhiều, đàn ông có tửu lượng cao cũng rất ít khi uống được hết một chai. Trình Trí Viễn khẽ cười nói: “Là do em ấy tay chân vụng về làm vỡ?”

Về mặt của Trình Trí Viễn không nổi giận, nhưng nhìn vào ánh mắt của anh ta, Apple lại cảm thấy chột dạ, không dám nói thêm tiếng nào, quay ra thì thầm với người bên cạnh: “Các cậu nói xem, có đúng là cô ta đã làm vỡ hay không?”

Mấy đứa bạn lao nhao nói: “Chúng tôi đều có thể làm chứng!”. “Là cô ta làm vỡ!”

Mặc dù biết các ả đang giả dối, nhưng chuyện này căn bản có truy cứu cũng không rõ ràng, Trình Trí Viễn lấy ví tiền ra, nói với Yoyo: “Bao nhiêu tiền? Tôi đền cho các em.”

Nhan Hiểu Thần đặt ly rượu xuống bàn “cách” một tiếng: “Anh đền, tôi cũng phải trả tiền cho anh, tôi đã uống gần xong rồi, anh mặc kệ tôi đi!” Cô đẩy tay của Trình Trí Viễn ra, bưng một ly rượu khác, ngửa đầu lên uống.

Ly này đến ly khác, sắc mặt của cô càng ngày càng khó coi, nhưng không muốn nhận giúp đỡ của anh ta, Trình Trí Viễn chỉ có thể đứng một bên, khó chịu nhìn cô chịu tội.

Uống xong ly cuối cùng, Nhan Hiểu Thần quẹt miệng một cái, nói với Yoyo: “Tôi đã uống xong.”

Yoyo cười cười, “Tôi nói sẽ giữ lời, không cần cô đền tiền. Nhưng mà lần sau cô cẩn thận một chút, tôi còn có thể tới đây uống rượu nữa! Cô mà còn làm vỡ gì nữa, chỉ có thể dùng tiền lương mà đền!”

Nhan Hiểu Thần thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hoan nghênh lần sau lại đến!”

Yoyo mặt lạnh như tiền, “Thái độ của cô như vậy là sao? Đối với khách như vậy à? Đừng quên, tôi vẫn là khách hàng VIP ở đây, gọi quản lý đến đây đi!”

Nhan Hiểu Thần cúi thấp đầu, “Thật xin lỗi, là tôi sai rồi...” Còn chưa nói xong, trong dạ dày đã quặn lên cồn cào, cô vội vàng nghiêng ngả lão đảo chạy đến trước thùng rác, nửa quỳ nửa đứng, bắt đầu nôn.

Yoyo nhìn thấy bộ dáng khó coi của cô, rốt cuộc cũng vừa lòng, bĩu môi tỏ ý chán ghét, nói với mấy đứa bạn: “Đi thôi, lần sau lại mời các cậu đến đây uống rượu!”

Một đám người hừ hừ mũi, vênh vênh tự đắc kéo ra khỏi quán.

Một lúc sau, hoàn cảnh chen lấn ồn ào huyền não lúc đầu trở lại hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Trình Trí Viễn.

Anh ta đứng ngay phía sau Nhan Hiểu Thần, nhìn cô chật vật khổng chế thân thể khó chịu khổ sở, nhưng lại không giúp được gì.

Chờ cho cô nôn xem chừng như đã xong, anh ta lấy một cái ly sạch, rót một ít nước, đưa cho Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần súc miệng xong, chống tường đứng lên, thất tha thất thiếu toan đi. Trình Trí Viễn muốn đỡ, cô khoát tay ý bảo không cần, anh ta chỉ có thể im lặng đi bên cạnh cô.

Sắc mặt của Nhan Hiểu Thần vừa hồng hào vừa tái xanh, thần trí nhìn như mơ hồ, nhưng lại thanh tĩnh, cô vào phòng chứa đồ cầm lấy túi xách, nói với người quản lý: “Tôi về đây.” Đi ra được tới quán Bar, một cơn gió thốc tới, cô lão đảo đi xuống bậc thang thì bị ngã nhào tới trước, Trình Trí Viễn vội vàng ôm lấy cô.

Nhan Hiểu Thần nheo mắt nhìn anh ta một thoáng, kinh ngạc hỏi: “Trình Trí Viễn, sao anh lại ở đây?”

“Tôi đã đến được một lúc rồi.”

Nhan Hiểu Thần nhe răng cười, “Ừ! Anh đến thật tốt! Tôi say rồi, đầu óc mơ hồ lắm, phiền anh đưa tôi về.” Nói xong cô liền nghiêng đầu, ngất đi.

Chờ đến lúc Lý tài xế cho xe dừng ngay ven đường, Trình Trí Viễn cẩn thận ôm Nhan Hiểu Thần để cô ngồi lên băng ghế sau, tự mình từ một bên khác lên xe. Anh ta giúp cô cài dây an toàn, nói với Lý tài xế: “Về nhà, cẩn thận đừng làm ồn.”

Xe chậm rãi khởi động, Trình Trí Viễn ngưng mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, nhìn đến mấy sợi tóc lòa xòa dính một bên mặt của cô, anh ta theo bản năng đưa tay ra, nhưng sắp chạm đến cô thì chần chờ, đến lúc cô khó chịu hơi cử động, anh ta mới nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau tai.

Thẩm Hào đến nhờ đám bạn thân, mượn xe chạy tới, còn chưa tới quán Bar thì thấy xe của Trình Trí Viễn. Hai chiếc xe cùng trên một con đường, nhưng hướng tới hai hướng khác nhau. Thẩm Hào quay kiếng xe xuống, vừa không ngừng bấm còi, vừa lớn tiếng gọi, “Dừng xe.”

Ngã tư đường rạng sáng 3 giờ, xe cô thừa thốt, Lý tài xế đã sớm để ý đến xe của Thẩm Hào, ông ta nói với Trình Trí Viễn: “Trình tổng, có chiếc Lamborghini đang bấm còi, hình như là đang gọi chúng ta.”

Trình Trí Viễn nhìn ra cửa sổ xe, đoán được là ai, thản nhiên nói: “Không cần để ý tới, tiếp tục chạy!”

Thẩm Hào bấm còi inh ỏi, nhưng đối phương căn bản không để ý tới

Mất thấy hai chiếc xe như sắp vượt qua nhau, Thẩm Hào không bấm còi nữa, cũng chẳng thềm gọi, dùng hai tay vịn lấy tay lái, mặt tĩnh lặng như nước. Hắn đạp phanh lại, bẻ ngoặt tay lái, lao thẳng đến đầu xe của Trình Trí Viễn.

Lý tài xế vội vàng đánh tay lái, muốn tránh đi, nhưng lại bị Thẩm Hào chặn ngay trước mặt, không thể nào thoát được, đành phanh gấp một tiếng “két” thật lớn, hai chiếc xe đụng vào nhau, Thẩm Hào cố tình đẩy xe của Trình Trí Viễn lao vào ven đường, bắt anh ta phải dừng xe.

Thẩm Hào mở cửa xe, giận dữ hùng hục như trâu điên lao tới, “Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu!”

Hắn mở cửa xe, phát hiện ra Nhan Hiểu Thần cả người đầy mùi rượu, đang dựa vào ghế nhắm mắt lại, sắc mặt mê man khó coi, lập tức phần nộ chất vẩn Trình Trí Viễn, “Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Tiểu bị sao vậy?”

Trình Trí Viễn xuống xe, đi đến trước mặt của Thẩm Hào, lạnh lùng nói: “Tôi cũng đang muốn hỏi cậu những lời này, Hiểu Thần bị sao vậy?”

Thẩm Hào hiểu rõ Trình Trí Viễn muốn hỏi gì, nhưng hắn căn bản không trả lời được. Hắn muốn ôm Nhan Hiểu Thần ra khỏi xe, Trình Trí Viễn chặn trước cửa xe, “Nếu Hiểu Thần đã dọn ra khỏi chỗ của cậu, tôi nghĩ rằng em ấy không muốn về đó nữa.”

Thẩm Hào sợ hãi bất an cả đêm, thật vất vả mới tìm được Nhan Hiểu Thần, tưởng có thể lập tức đem cô về bên mình, nhưng lúc này liếc mắt nhìn cũng không được, cuối cùng không khống chế được nữa, dùng sức đẩy Trình Trí Viễn ra, “Tôi muốn đem cô ấy đi đâu thì liên quan gì tới anh! Mau cút đi cho tôi!”

Trước kia mỗi lần xảy ra xung đột, Trình Trí Viễn đều lựa chọn nhượng bộ, nhưng lúc này anh ta chẳng có chút khách khí nào, một tay bẻ quặp tay của Thẩm Hào, một tay nắm lại thành quyền, hung hăng đánh vào bụng của hắn.

Thẩm Hào đau đến mức thân thể co rụt lại, lửa giận trong mắt dâng lên ngàn ngút, vừa định dùng hết sức lực xoay tay lại thì nghe được Trình Trí Viễn nói: “Cái này là vì học vị của Nhan Hiểu Thần.”

Tay của hắn khựng lại giữa không trung.

Trình Trí Viễn lại hung hăng đấm thêm một đấm, “Cái này là vì Nhan Hiểu Thần mấy ngày nay buồn khổ!”

Thẩm Hào nắm chặt nắm tay, vẫn như vậy không đánh trả lại.

Trình Trí Viễn lại hung hăng đấm Thẩm Hào thêm một đấm nữa, “Cái này là vì Nhan Hiểu Thần đêm nay uống rượu!”

Bị đấm liên tục ba cú đấm, Thẩm Hào đau đến toàn bộ thân mình đổ sụp xuống, đứng cũng không vững, Trình Trí Viễn chán ghét đẩy hắn ra như vứt đi mấy thứ phế phẩm, muốn đóng cửa xe lại. Thẩm Hào nắm chặt cửa xe, cố sức chống đỡ thân thể đứng lên, “Tôi có thể cho anh đấm ba đấm, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không cho anh mang Tiểu Tiểu đi.”

Trình Trí Viễn muốn kéo tay hắn ra, lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay của hắn, lập tức theo bản năng nhìn đến tay của Nhan Hiểu Thần, trên ngón tay của Nhan Hiểu Thần cũng có một chiếc nhẫn giống y như vậy. Trình Trí Viễn giống như bị trúng độc chú, chỉ trong một thoáng, liền dừng lại.

Sau đó một cái chớp mắt, anh ta hỏi: “Cậu định đưa Nhan Hiểu Thần đi đâu?”

Thẩm Hào nói: “Đêm nay trước tiên sẽ ở khách sạn. Nếu cô ấy không muốn ở chỗ cũ, chúng tôi có thể chuyển chỗ khác.”

Trình Trí Viễn nhìn chòng chọc vào Thẩm Hào một lúc, sau đó chậm rãi lui ra vài bước.

Thẩm Hào chồm người vào trong xe, ôm Nhan Hiểu Thần xuống, bế cô lên xe của mình.

Trình Trí Viễn đứng tại bên đường, mắt dõi theo Thẩm Hào lái xe đi thật xa, rồi mới lên xe. Anh ta ngồi tại nơi vừa rồi Nhan Hiểu Thần đã ngồi, ở đó còn vương vấn chút hơi ấm của cô, trong khoang xe còn thoang thoảng mùi hương Vermouth độc đáo.

Lý tài xế cung kính hỏi: “Đưa ngài về nhà phải không?”

Trình Trí Viễn nhắm mắt lại, đắm chìm trong bóng đêm, không nói một lời. Thật lâu sau đó, anh ta mệt mỏi giơ tay ra ý, Lý tài xế liền khởi động xe.

Khi Nhan Hiểu Thần tỉnh lại thì cảm thấy đầu đau như búa bổ, mắt khô khốc không thể mở ra được, thần trí đã tỉnh táo, có thể nghe được tiếng tranh cãi kịch liệt.

Lúc đầu, cô cho là cô bạn ở chung phòng trọ đang cãi nhau với bạn trai, nghe được một lúc, đột nhiên phản ứng kịp, hình như là giọng của Thẩm Hào. Cô cuộn mình ngồi dậy, nơi này không phải là phòng trọ của cô,

rõ ràng đây là phòng ở khách sạn. Tiếng nói chuyện từ trong nhà vệ sinh truyền đến. Nhan Hiểu Thần ôm cái đầu đang rất đau, cố gắng đi vào, đẩy cửa toilet.

Thẩm Hầu đang rất kích động cùng ba mẹ của hắn tranh cãi, không để ý đến cửa toilet đang mở.

“Ba mẹ không cần phải can thiệp chuyện của con... Đúng đó, con biết ba mẹ phản đối, ba mẹ đương nhiên có quyền phản đối, con cũng đương nhiên có quyền không nghe... Mẹ à, con cũng sẽ nói ẹ biết một lần, con thích Nhan Hiểu Thần, chính là rất thích, mặc kệ ba mẹ có đồng ý hay không, con cũng sẽ cưới cô ấy làm vợ... Thôi đi! Thật nực cười! Ba mẹ nên biết, vợ của con không nhất định phải là con dâu của ba mẹ! Pháp luật cũng không có quy định phải có sự đồng ý của ba mẹ, con mới được phép kết hôn...”

Nhan Hiểu Thần đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng giữ chặt cánh tay của hắn, nhìn hắn lắc đầu, ý bảo không nên nói như vậy.

Đầu bên kia của điện thoại vẫn còn vang lên tiếng nói chuyện, Thẩm Hầu nói: “Ba mẹ nghe được thì nghe, không nghe được thì thôi!”

Hắn dứt khoát cúp điện thoại, sờ trán Nhan Hiểu Thần một chút, “Thấy khó chịu hả?”

Nhan Hiểu Thần gõ vào đầu mình, “Ừ, khó chịu lắm.”

Thẩm Hầu dìu cô đến giường ngồi xuống, đem một ly bưởi mật ong đưa cho cô, “Uống rượu Tây độ mạnh là như vậy đó, lúc tỉnh so với lúc say còn khó chịu hơn, lần sau đừng uống mấy loại rượu đó nữa.”

Nhan Hiểu Thần đang cảm thấy miệng khô lưỡi khô, uống một hơi hết một ly đầy nước, “Anh định khi nào thì về nhà? Sao chúng ta lại ở khách sạn?”

Thẩm Hầu nghiêng đầu nhìn cô, “Đêm qua anh đã về đến Thượng Hải, vốn muốn cho em bất ngờ, nhưng em lại cho anh sợ hãi.”

“Sao không gọi điện thoại cho em?”

“Đã gọi.”

Nhan Hiểu Thần cầm túi xách để ở đầu giường, lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện có đến trăm cuộc gọi nhỡ, ngoại trừ của Thẩm Hầu, còn có của Trình Trí Viễn.

Tối qua, cô cùng Thẩm Hầu nói chúc ngủ ngon xong, cho rằng đã đến “giờ đi ngủ”, Thẩm Hầu sẽ không gọi cho cô nữa, để tiện làm việc, cô chỉnh điện thoại ở chế độ rung, bỏ vào trong túi tại ngăn nhỏ chứa đồ lật vật, kéo khóa cẩn thận.

Nhan Hiểu Thần lúng túng gãi đầu, “Em muốn đợi anh trở về Thượng Hải rồi mới nói cho anh biết chuyện, không ngờ anh lại lặng lẽ quay về...Em không nghe thấy điện thoại, thật xin lỗi.”

Thẩm Hầu nói: “Xin nghỉ việc, chuyển nhà, là chuyện lớn, anh không phản đối em làm như vậy, nhưng vì sao không nói trước với anh một tiếng?”

Nhan Hiểu Thần cắn môi, không biết nên giải thích thế nào.

Từ đêm qua cho tới bây giờ, Thẩm Hầu vẫn suy nghĩ, vì sao Hiểu Thần lại hành động khác thường như vậy? Lý do duy nhất chính là ba mẹ hắn biết chuyện của hắn và Hiểu Thần, hơn nữa đã gặp mặt Hiểu Thần, nói gì đó. Buổi sáng hắn gọi điện thoại cho chú Lưu, anh ta lại là người ranh ma, cái gì cũng không hỏi được; hắn lại gọi cho Judy, Judy trả lời xác nhận phỏng đoán của hắn, mẹ hắn biết hắn cùng Hiểu Thần đang yêu nhau. Hắn lập tức gọi điện thoại cho hai người bọn họ, chất vấn mẹ, rốt cuộc là đã nói gì với Hiểu Thần, nói được vài câu, hai mẹ con liền rùm beng lên.

Thẩm Hầu đè nén cảm xúc nói: “Anh biết mẹ anh đã gặp em, cũng biết bà ấy không đồng ý chúng ta quen nhau, em muốn chia tay với anh sao? Chẳng lẽ ý kiến của bà ấy so với ý kiến của anh quan trọng hơn? Anh cho em biết, anh mặc kệ bà ấy có đồng ý hay không, anh sẽ không chia tay với em! Cho dù em muốn chia tay, anh cũng không đồng ý! Tuyệt đối không!”

“Anh đúng thật là! Ai nói là muốn chia tay với anh?”

Tâm trạng đè nén bấy lâu của Thẩm Hầu lập tức thả lỏng, hắn ngồi xuống bên cạnh Nhan Hiểu Thần, cầm tay của cô, mang theo vài phần buồn chán, đáng thương nói: “Em xin nghỉ việc, rồi chuyển nhà, lại không muốn nói cho anh biết, anh đương nhiên nghĩ đến việc em muốn chia tay. Cho dù mẹ anh không đồng ý chúng ta ở bên nhau, nhưng bà ấy là bà ấy, anh là anh, em không cần phải để ý làm gì!”

Nhan Hiểu Thần thở dài, “Con của mình, cho dù trai hay gái thì ở trong mắt người mẹ cũng đều là độc nhất vô nhị, đây không phải là vấn đề khách quan, mà là vấn đề chủ quan, bà ấy cho rằng em không xứng với anh là chuyện rất bình thường, anh lại đi tranh cãi với mẹ anh vì sao bà ấy thiên vị con mình, vì sao cảm thấy trên đời này con trai của bà ấy mới là ưu tú nhất, có thể cãi được đến đâu chứ? Nếu anh bởi vì em mà khắc khẩu với mẹ, ba mẹ anh sẽ không phiền trách gì anh cả, chỉ là giận lây sang em thôi. Lúc đầu, quan hệ giữa em và bọn họ vốn đã chẳng tốt đẹp gì, chẳng lẽ anh còn muốn tăng thêm mâu thuẫn?”

Thẩm Hầu không phải là không thừa nhận mỗi câu nói của Hiểu Thần đều chính xác, nhưng có đôi lúc hắn nghĩ thà rằng cô giống như những đứa con gái khác, tranh cãi kịch liệt không nề nang ai, cũng không muốn cô thanh tỉnh lý trí như vậy, thanh tỉnh để tự nhượng bộ, lý trí để tự chịu khổ. Hơn nữa, nếu hắn không có cách nào chấp nhận việc phản đối của ba mẹ, thì hắn không giải thích được tại sao phải rộng lòng bỏ qua, mặc cho bọn họ tiếp tục phản đối chuyện của hắn và Hiểu Thần yêu nhau, bởi vì không giải thích được nên càng lúc càng thêm bức tức.

Nhan Hiểu Thần nói: “Trước kia anh hay hỏi em bắt đầu từ lúc nào em đã để ý đến anh, có cảm tình với anh, em đã cho anh biết là lúc vừa khai giảng, các tân sinh viên đến báo danh, anh có biết vì cái gì mà khiến em để ý đến anh, đối với anh có cảm tình không?” Thẩm Hầu có chút hơi khó hiểu cũng hơi hiểu kỳ, không biết vì sao đột nhiên lại chuyển sang đề tài này.

Nhan Hiểu Thần nói: “Năm ấy nghỉ hè, ba em bị tai nạn giao thông ở ngoài thành phố, một mình em đến trường đại học báo danh, nhìn thấy các sinh viên đều có ba mẹ dẫn đi, túi lớn túi nhỏ, nếu không phải là ba cầm, thì cũng là mẹ mang, ba mẹ chu đáo chăm sóc bọn họ, bọn họ còn bọc bịch ba mẹ, cho là phiền phức, quản thúc quá đáng, em đã từng cho rằng những đứa con đó đúng là khó dạy, không biết quý trọng! Bọn họ căn bản không hiểu rõ, chỉ là một chút yêu thương cũng phải có, đời này kiếp này...” Giọng nói của Nhan Hiểu Thần có chút nghẹn ngào, lời nói đứt quãng.

Thẩm Hầu không dám lên tiếng, cầm lấy tay của cô, Nhan Hiểu Thần bình tĩnh được một chút, khẽ cười nói: “Trong một đám nhiều sinh viên như vậy, em đã để ý đến anh. Mẹ anh muốn cầm túi cho anh, anh cười nhạo mẹ, ‘Mẹ nuôi con để làm cảnh à?’, anh cầm lấy túi lớn túi nhỏ, còn không quên hỏi han mẹ, mẹ anh lải nhải lẩm bẩm dặn dò anh phải ăn cơm đúng giờ, trời lạnh nhớ phải mặc thêm áo, ở chung với mấy đứa bạn trong ký túc xá phải hòa thuận, cần cù siêng năng một chút, chủ động dọn dẹp phòng ở... Bên cạnh đi tới đi lui có rất nhiều người, anh vẫn cười hi hi lắng nghe, tuy rằng có thể tai trái nghe, tai phải bay mất, nhưng có thể nhìn ra, anh đối với ba mẹ rất có kiên nhẫn, thật có hiếu. Từ đó, em đã khẳng định, anh là người rất tốt.”

Thẩm Hầu đã nghĩ tới rất nhiều lý do tại sao Nhan Hiểu Thần coi trọng hắn như vậy, không ngờ ấn tượng đầu tiên của cô lại là bởi vì hắn đối xử tốt với mẹ của mình.

Nhan Hiểu Thần nói: “Anh còn nhớ một tình huống nhỏ ở trên mạng không? Nếu vợ anh và mẹ anh đều không biết bơi, hai người đồng thời bị rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai trước?”

Lúc trước khi nhìn thấy loại tình huống này, hắn đã chê cười, nhưng hôm nay bị Nhan Hiểu Thần hỏi tới, Thẩm Hầu phát hiện mình không trả lời được, tình yêu hay tình thân đều là tình cảm sâu nặng, không thể dứt bỏ, căn bản không thể lựa chọn.

Nhan Hiểu Thần nói: “Cho dù có lựa chọn thế nào, tất cả đều là đau khổ, cái này chính là cho dù có làm đi nữa anh thì cũng sẽ sai lầm, cách giải quyết tốt nhất không phải là lựa chọn, mà là tránh không cho phát sinh tình huống phải lựa chọn. Chúng ta còn trẻ, còn có rất nhiều thời gian thuyết phục ba mẹ của anh, không cần phải làm ầu thuẫn thêm gay gắt. Đồng ý với em, không cần phải vì em mà lại đi cãi nhau với ba mẹ, có được không?”

“Anh sẽ cố gắng.” Thẩm Hầu nắm tay Nhan Hiểu Thần, áp lên hai má của mình, buồn bã nói: “Anh xin lỗi!”

Nhan Hiểu Thần làm cái mặt quỷ, “Em không cần anh xin lỗi, em chỉ muốn anh đối xử tốt với em thôi.”

Thẩm Hầu thật lòng nói: “Anh rất sẵn lòng tốt với em, chỉ sợ em không cần.”

Nhan Hiểu Thần im lặng.

Thẩm Hầu nhẹ giọng năn nỉ, “Em nghỉ việc ở quán Bar đi! Chúng ta có thể thuê một phòng mới tốt hơn, bây giờ gánh nặng tiền lương của anh đã đỡ hơn nhiều rồi, em có thể an tâm tìm việc làm.”

Ánh mắt của hắn trong như nước, dịu dàng vô hạn, đem tấm lòng của mình đặt tại nơi thấp nhất, làm cho người ta không đành lòng từ chối, nhưng cô không thể không từ chối. Nhan Hiểu Thần nói: “Em hiểu rõ tâm ý của anh, nhưng hiện tại em không thể đồng ý, em muốn dựa vào chính mình, tự lực cánh sinh, có thể tồn tại được ở thành phố này.”

“Nếu không phải tại anh, em đâu chỉ tồn tại được ở cái thành phố này? Em còn có thể sống tốt hơn rất nhiều người. Nếu không phải...”

“Thẩm Hầu, không cần phải nhắc lại chuyện đã qua. Chỉ là bây giờ em không muốn dựa vào anh thôi.”

“Được, không nói chuyện đã qua, vậy nói chuyện bây giờ đi. Bây giờ anh là bạn trai của em! Không đúng...”
Hắn cầm tay của Nhan Hiểu Thần đưa lên, chỉ vào chiếc nhẫn nói với cô: “Anh là chồng của em, vì sao em không thể dựa vào anh? Chỉ là đốt cháy giai đoạn một chút thôi, chờ đến khi em tìm được việc làm, cho dù em muốn chia tiền nhà, hay là sinh hoạt phí, cũng đều tùy em!”

Nhan Hiểu Thần nói: “Chờ đến khi em tìm được việc làm, em sẽ bỏ việc ở quán Bar.”

Thẩm Hầu vừa khấn trương vừa bực tức: “Vì sao em không thể dựa vào anh? Em nghĩ anh là gì? Nếu là bạn bè bình thường, với chuyện thế này cũng có thể giúp đỡ nhau, em ở cái chỗ như vậy, làm việc từ sáng tới tối đến hai ba giờ sáng, em nghĩ anh có thể ăn ngon ngủ yên được hay không?”

Nhan Hiểu Thần ôm lấy hắn, “Thẩm Hầu, chúng ta không cần phải cãi nhau, có được không?”

Lửa giận của Thẩm Hầu lập tức tắt ngóm, nhưng hắn không có cách nào đồng ý Nhan Hiểu Thần tiếp tục thuê cái chỗ chết tiệt kia, hai người trầm mặc một lúc lâu, di động của Nhan Hiểu Thần vang lên, là một số lạ.

“A Lô?”

“Xin hỏi có phải cô Nhan Hiểu Thần không?”

“Là tôi.”

“Tôi là người của công ty trách nhiệm hữu hạn DH, một giờ chiều cô có thể đến công ty để phỏng vấn không?”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy tên công ty có chút quen, không thể nhớ ra mình rốt cuộc đã xin vào vị trí nào, nhưng lại không chút do dự nói: “Được ạ.”

“Thời gian phỏng vấn khá dài, chắc khoảng bốn giờ, được chứ?”

“Không thành vấn đề.”

“Tôi sẽ gửi địa chỉ và thời gian qua tin nhắn cho cô, mời cô đến đúng giờ.”

Nhan Hiểu Thần nhìn xuống đồng hồ, đã hơn 11 giờ trưa, thời gian sắp đến rồi, cô nói với Thẩm Hầu: “Một giờ chiều em có cuộc phỏng vấn, em phải đi chuẩn bị một vài thứ.”

Thẩm Hầu nói: “Em đi tắm trước đi, anh giúp em đi mua chút đồ ăn, cơm nước xong anh đưa em đi.”

“Anh không cần phải đi làm sao?”

“Bán hàng không cần phải đi làm đúng giờ, ba cái cuối tuần anh đều ở bên ngoài làm việc, nghỉ ngơi một hai ngày không phải là yêu cầu chính đáng hay sao?”

Nhìn công ty DH trước mặt, Nhan Hiểu Thần có chút ngẩn ngơ, chỗ này cô đã đến vài lần, văn phòng của Trình Trí Viễn là ở trong tòa nhà này, khó trách cô cảm thấy tên công ty có chút quen. Chẳng lẽ cô lại bày bạ đến nỗi gửi sơ yếu lý lịch cho công ty của Trình Trí Viễn? Hoàn toàn không có ấn tượng!

Nhan Hiểu Thần nghĩ có nên gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn hay không, nhưng nghĩ một lúc lại cảm thấy vẫn là tự mình đi phỏng vấn trước, người ta chắc gì đã muốn tuyển cô!

“Em vào đây.” Nhan Hiểu Thần nói với Thẩm Hào.

Thẩm Hào chỉ vào tiệm Starbucks (11.5) cách đó không xa nói: “Anh ngồi quán cà phê đợi em.”

(11.5) Starbucks là một thương hiệu cà phê nổi tiếng trên thế giới. Hãng cà phê Starbucks có trụ sở chính ở Seattle, Washington, Hoa Kỳ; ngoài ra, hãng có 17.800 quán ở 49 quốc gia, bao gồm 11.068 quán ở Hoa Kỳ, gần 1.000 ở Canada và hơn 800 ở Nhật Bản.

Nhan Hiểu Thần đi vào công ty, trước kia lúc cô đến đây đều là cuối tuần, công ty không có người, Trình Trí Viễn trực tiếp dẫn cô lên tầng bốn, lúc này cô thấy rất nhiều người đang vui đùa bận rộn công việc, ở phía trước là quầy tiếp tân, bọn họ dẫn cô lên tầng hai.

Vòng thứ nhất là thi viết, hỏi một phần về kiến thức tài chính, một phần trắc nghiệm về tính cách, trong vòng một giờ phải hoàn thành. Nhan Hiểu Thần một thân một mình tại phòng họp nhỏ, dựa theo thời gian quy định trả lời tất cả các câu hỏi.

Vòng thứ hai là phỏng vấn, một nữ giám khảo thuộc phòng quản lý nhân sự, trong nửa giờ đều hỏi về các vấn đề cơ bản nhất, cô ở đâu, sở thích là gì, vì sao chọn nghề này. Có thể nhận thấy, cô ta khá hài lòng, nhưng Nhan Hiểu Thần không có học vị học sĩ, làm cho cô ta có chút khó hiểu, nhìn qua bảng điểm của Nhan Hiểu Thần hỏi: “Thành tích của cô tất cả đều loại ưu, vì sao không có học vị?”

Nhan Hiểu Thần thành thật cho cô ta trả lời, “Lúc thi một môn chuyên ngành bắt buộc, tôi gian lận bài thi giùm một người bạn, bị thầy giáo bắt được.”

Nữ giám khảo phỏng vấn không nói gì, nhìn Nhan Hiểu Thần, dường như không tìm được lời nào để nói thêm, “Ừ... Phỏng vấn sẽ còn tiếp tục!”

Nghỉ ngơi được 15 phút, là đến vòng phỏng vấn thứ ba, ba giám khảo phỏng vấn trong nửa giờ, các câu hỏi đều là về chuyên ngành, có câu hỏi có đáp án chính xác, có câu hỏi các giám khảo cũng không cho được đáp án chính xác, ví dụ như câu phỏng vấn cuối cùng, nếu hiện tại có một chút vốn, cô sẽ lựa chọn đầu tư vào ngành sản xuất nào. Sau khi Nhan Hiểu Thần trình bày suy nghĩ của mình thì ba vị giám khảo phỏng vấn lần lượt phát biểu ý kiến của họ, phân tích độ mạo hiểm và lợi nhuận của ngành sản xuất, phân tích lợi và hại của chính sách nhà nước, nói một lúc sau, Nhan Hiểu Thần quên mất là mình đang làm phỏng vấn.

Khi vòng phỏng vấn kết thúc, cô vẫn còn rất hưng phấn, lúc này cô mới thật sự biết rõ công ty đang làm gì, DH là một công ty PE, Private Equity, công ty góp vốn tư nhân, nói cách khác, là công ty có một lượng lớn tiền mặt, thông qua đầu tư các ngành sản xuất khác nhau, hay các doanh nghiệp khác nhau, hoặc tái cấu trúc lại một công ty nào đó, để thu lợi nhuận.

Trước khi đến vòng phỏng vấn thứ tư có thể được nghỉ ngơi nửa giờ, Nhan Hiểu Thần biết bốn vị giám khảo đã có thảo luận sẽ cho cô đi tiếp đến vòng phỏng vấn tiếp theo hay không. Cô tin tưởng chính mình hẳn là bài thi viết không có vấn đề gì, bằng không cô không thể nào có cơ hội vào được đến vòng phỏng vấn thứ ba, hiện tại tất cả đều tùy thuộc vào quyết định của bốn vị giám khảo đó.

Nửa giờ sau, không có ai đến tìm cô, Nhan Hiểu Thần cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, trong lòng thầm thở dài, chuẩn bị rời khỏi.

Lại qua hơn mười phút, quản lý phòng nhân sự đích thân đến báo cho cô biết, “Chúc mừng cô, cô đã được thông qua đến vòng cuối của cuộc phỏng vấn, Manager Patner 1 (Quản lý đối tác đứng đầu) của chúng tôi sẽ gặp qua cô, không biết sẽ phỏng vấn trong bao lâu.”

Nhan Hiểu Thần vui mừng đứng lên, không chỉ là bởi vì công ty đồng ý tiếp nhận một người không có bằng cấp như cô, mà còn bởi vì cô sắp được gặp PE của bọn họ, có thể giải thích thế này, chính là bộ phim *Pretty Woman* (11.7) do diễn viên Julia Roberts đóng vai nữ chính và Richard Gere đóng vai nam chính. Nhan

Hiếu Thần còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên sau khi xem xong *Pretty Woman*, cô đã vô cùng hâm mộ, nhưng không phải hâm mộ Julia Roberts diễn vai nàng lọ lem, mà là Richard Gere diễn vai hoàng tử, cô muốn trở thành người thành đạt như vậy, cho đến nay, công việc lý tưởng của cô chính là ngành công nghiệp tài chính.

(11.6) *Pretty Woman* một bộ phim điện ảnh hài lãng mạn của Mỹ ra mắt năm 1990. Bối cảnh diễn ra tại Los Angeles, nội dung kể về mối tình lãng mạn giữa Vivian Ward (Julia Roberts) – một cô gái điểm ở Hollywood và Edward Lewis (Richard Gere) – một doanh nhân giàu có thành đạt, Edward thuê Vivian để hỗ trợ cho anh ta trong một số vụ làm ăn, và họ đã phát triển mối quan hệ khi Vivian đã ở với anh ta trong một tuần.

Quản lý phòng nhân sự dẫn cô đi lên lầu, giúp cô đẩy cửa phòng họp, “Managing Partner ở bên trong, Good luck!”

Nhan Hiếu Thần hít sâu một hơi, mỉm cười đi vào phòng họp, nhìn thấy Trình Trí Viễn ngồi tại một đầu khác của bàn phỏng vấn, im lặng nhìn cô, nét cười của cô lập tức đông cứng.

Cô phát hiện ra mình đã từng đến phòng họp này rất nhiều lần, nhưng thời khắc này mới biết Trình Trí Viễn đích thực là ông chủ cao nhất của công ty này, trước đây cô cho rằng anh ta chỉ là quản lý cấp cao. Nhan Hiếu Thần lặng người nhìn anh ta, nhất thời không biết nên chào hỏi thế nào. Trình Trí Viễn nâng tay lên, khẽ cười nói: “Mời ngồi.” Nhan Hiếu Thần ngây ngốc ngồi xuống.

Trình Trí Viễn nói: “Trước khi phỏng vấn, tôi muốn nói một chuyện. Sơ yếu lý lịch của em là do tôi nhờ người giúp em nộp vào đây, nhưng tôi không có can thiệp vào phỏng vấn, không ai biết tôi và em có quan hệ. Hơn 10 phút trước, VP và MD (11.8) của công ty còn vì chuyện gian lận bài thi mà tranh luận về phẩm hạnh và tính cách của em có nghiêm trọng hay không, tóm lại là rất kịch liệt, tôi chưa nói lời nào, vẫn là dự thính. Em chính là dùng năng lực của mình để đi vào phòng họp này và ngồi trước mặt tôi.”

(11.7) VP (Vice President: Phó tổng), MD (Managing Director: Giám đốc điều hành)

Tâm trạng của Nhan Hiếu Thần bình thường lại vài phần, nhìn Trình Trí Viễn cười cứng đơ.

Trình Trí Viễn nói: “Bây giờ bắt đầu phỏng vấn, được chứ?”

Nhan Hiếu Thần ngồi thẳng lưng, khẩn trương chờ đợi.

Trình Trí Viễn đan xen 10 ngón tay lại với nhau, đặt trước mặt, tư thái cực kỳ nhàn nhã, “Em thật sự muốn làm ngành đầu tư doanh nghiệp à? Có thể suy nghĩ vài phút, nghĩ thông suốt thì trả lời tôi.”

Nhan Hiếu Thần không suy nghĩ gì cả, lập tức trả lời: “Tôi rất muốn. Thứ nhất, mỗi người đều có một mơ ước không thực tế, tôi xem xong *Pretty Woman*, cũng có một mơ ước không thực tế như vậy, chính là muốn trở thành người giàu có thành đạt như diễn viên Richard Gere. Tuy rằng đây chỉ là ảo tưởng của một cô bé mười mấy tuổi, tôi cũng hiểu rõ phim ảnh là phim ảnh, thực tế là thực tế, nhưng nếu có cơ hội, tôi rất muốn biến ảo tưởng thời niên thiếu của mình thành sự thật. Thứ hai, vừa rồi tôi cùng ba vị giám khảo bàn luận vấn đề rất có hứng thú, quên mất là mình đang làm phỏng vấn, rất muốn nghe bọn họ bàn luận nhiều hơn. Thứ ba, hiện tại tôi chưa tìm được việc nào tốt hơn, công việc này chính là cơ hội duy nhất, tôi nguyện lòng vì nó mà cố gắng hết sức.”

Trình Trí Viễn cười đưa tay ra, “Nhan tiểu thư, chúc mừng em, em được nhận, ngày mai có thể đi làm.”

Nhan Hiếu Thần theo bản năng vươn tay ra, cầm tay của Trình Trí Viễn một chút, “Chỉ có vậy thôi sao?”

Trình Trí Viễn bất mãn nhướn mày, “Tôi phỏng vấn em mấy chục lần rồi, em cảm thấy tôi có thể hỏi thêm gì nữa?”

Nhan Hiếu Thần nghĩ lại, anh ta đã xem cô như học trò của mình, có cái gì mà anh ta không biết? Cô cảm thấy giống như đang nằm mơ, “Nhưng anh lại là Managing Partner, tôi đến công ty của anh làm việc, thật sự không có vấn đề à?”

Trình Trí Viễn nghiêm mặt nói: “Chúng tôi quyết định tuyển em, bởi vì em đầy đủ ưu tú, không phải bởi vì em quen biết tôi, nếu em không làm tốt công việc, công ty vẫn sẽ đuổi việc em như thường.” Anh ta dừng lại một chút, “Vừa rồi, một giám khảo đã phỏng vấn em tên Lý Chủy nói ‘everyone deserves a second chance’

(Tất cả mọi người đều có quyền có cơ hội thứ hai), tôi đồng ý với quan điểm của anh ta, anh ta hiện tại cho cô cơ hội, không để cho chúng tôi thất vọng. Có tin tưởng làm được tốt công việc hay không?”

Nhan Hiểu Thần gật đầu, “Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức mình!”

Trình Trí Viễn cười nói: “Đến phòng nhân sự ở lầu hai làm thủ tục nhậm chức, ngày mai gặp lại.”

Nhan Hiểu Thần cầm một thẻ nhân viên chính thức đi ra khỏi tòa nhà.

Thẩm Hào từ quán cà phê chạy tới, “Thế nào rồi?”

“Em được nhận rồi, là công ty PE, rất hợp với chuyên ngành của em.” Không đợi Thẩm Hào vui vẻ, Nhan Hiểu Thần nói tiếp: “Trình Trí Viễn là ông chủ cao nhất của công ty, anh ấy hỗ trợ em sắp xếp phỏng vấn, nhưng bốn vị giám khảo phỏng vấn em đều không biết em và anh ấy có quen biết, phỏng vấn rất khách quan.”

Thẩm Hào im lặng một lúc, cố gắng làm như không thèm để ý đến, nói: “Em đã được công ty đứng đầu thế giới là MG muốn thuê, một công ty góp vốn tư nhân nhỏ của một người Trung Quốc muốn thuê em là bình thường, đi thôi!”

Hai người đi đến trạm xe buýt, Nhan Hiểu Thần nói: “Em làm việc ở công ty của Trình Trí Viễn, anh không phản đối sao?”

Thẩm Hào ôm vai Nhan Hiểu Thần, miễn cưỡng vui đùa nói: “Chờ đến khi em tìm được công việc tốt hơn, anh sẽ tiếp tục phản đối.” Hần hiểu rõ, với tình trạng của Nhan Hiểu Thần bây giờ, muốn vào làm một công ty tài chính hoàn toàn là không thể, nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn luôn muốn làm ngành tài chính, công ty của Trình Trí Viễn cho Nhan Hiểu Thần một cơ hội bỏ qua “điều không thể” đó, hẳn không thể vì tư tâm của chính mình mà phản đối.

Bởi vì ngày thứ hai phải đến DH làm việc, Nhan Hiểu Thần không thể không đến quán Bar xin nghỉ việc ngay đêm đó, dĩ nhiên vì thế, cô không có quyền lợi tiếp tục thuê phòng trọ của quán Bar. Nhan Hiểu Thần bác bỏ tất cả các đề nghị của Thẩm Hào, đi tìm Ngụy Đồng, tạm thời ở nhờ phòng ký túc xá, vừa đi làm, vừa tìm kiếm chỗ ở thích hợp.

Đúng lúc có một nữ giảng viên trẻ tuổi muốn ra nước ngoài làm phỏng vấn đi học hai năm, cô ta có một căn phòng nhỏ gồm một phòng khách và một phòng ngủ đang để trống, không muốn cho thuê, nhưng bỏ trống thì thật tiếc, mà thời gian lại dài, đối với phòng ở cũng không tốt, cho nên cô ta muốn tìm một nữ sinh viên sạch sẽ gọn gàng để cho thuê, tiền thuê có thể thấp hơn một chút, chủ yếu là phải giữ gìn cẩn thận căn phòng. Có Ngụy Đồng vỗ ngực bảo lãnh, Nhan Hiểu Thần thuận lợi thuê được phòng ở.

Chức vụ của Nhan Hiểu Thần tại DH là Analyst, nhân viên phân tích, công việc hàng ngày là phân tích phương hướng đầu tư của công ty, hoặc xem qua tư liệu của công ty cần đầu tư, chỉnh sửa lại, làm biên bản hội nghị, theo chỉ đạo của cấp trên phân tích thị trường một chút, phân tích các ngành sản xuất, có thể so sánh với phân tích của công ty, so sánh với phân tích giao dịch, phân tích chính sách.

Lúc bắt đầu, Nhan Hiểu Thần rất lo lắng, không biết nên đối mặt với Trình Trí Viễn như thế nào, nhưng rất nhanh cô đã phát hiện ra, căn bản không tồn tại vấn đề ‘Đối mặt’, bởi vì chức vụ của cô so với Trình Trí Viễn chênh lệch quá xa, giữa bọn họ còn có Associate, Senior Associate, Vice President, Senior Vice President, Managing Director (Quản lý đầu tư, Quản lý đầu tư cao cấp, Phó tổng, Phó tổng cao cấp, Giám đốc điều hành), căn bản cô không có cơ hội cùng Trình Trí Viễn trực tiếp nói chuyện. Cấp trên của cô là Senior VP Lý Chủy, chính là một trong ba vị giám khảo phỏng vấn, đã kiên trì muốn cho cô có được cơ hội làm việc tại đây.

12. Chương 12: Pháo Hoa Đêm Đông

Sức mạnh của tình yêu mang đến sự bình an. Nó trước giờ không tuân theo quy tắc, không thuận theo lý trí, không tồn tại vinh nhục; nhưng lại có thể biến tất cả áp lực, tổn thương, sợ hãi bên trong nỗi thống khổ trở thành mặt ngọt. —William Shakespeare

(12.1) Nguyên văn trích trong bài thơ “A lover’s Complaints”(Tạm dịch là Tình yêu than thở)

Love's arms are peace, 'gainst rule, 'gainst sense, 'gainst shame;

And sweetens, in the suff'ring pangs it bears,

The aloes of all forces, shocks, and fears.

Đến gần tết âm lịch, công ty muốn làm một buổi tổng kết cuối năm, chuẩn bị tiệc tối chúc mừng năm mới, vô cùng bận rộn náo nhiệt.

Buổi chiều, Nhan Hiểu Thần đang ở công ty làm việc thì tiếp tân gọi điện thoại cho cô, “Nhan Hiểu Thần, có một quý bà họ Hầu tìm cô, tôi mời bà ta lên nhé?”

Nhan Hiểu Thần thở dài, “Không cần đâu, tôi lập tức xuống ngay.”

Cô vội vàng chạy xuống lầu, nhìn thấy mẹ của Thẩm Hầu ngồi trên ghế sofa tại đại sảnh, đang lật xem tài liệu giới thiệu văn bản về công ty.

Nhan Hiểu Thần lễ phép nói: “Thưa bác, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!”

Bà Thẩm bỏ tài liệu xuống, cùng Nhan Hiểu Thần ra khỏi công ty, bà ta khẽ cười nói: “Tôi ngược lại rất coi thường cô, không ngờ cô nhanh như vậy đã tìm được một công ty tốt.”

Bởi vì bà ấy là mẹ của Thẩm Hầu, Nhan Hiểu Thần không thể không “yêu ai yêu cả đường đi lối về” được, nên cô trịnh trọng hạ thấp bản thân. “Bác à, cháu biết nhà cháu và nhà bác có chênh lệch rất lớn, trong mắt của bác, cháu hoàn toàn không xứng với Thẩm Hầu, cháu không có hy vọng xa vời là bây giờ bác đồng ý cho cháu và Thẩm Hầu quen nhau, chỉ mong bác cho cháu thêm cơ hội, cháu sẽ chứng minh mình vẫn có điểm nào đó đáng khen.”

“Tuyệt đối không thể! Tôi nói, tôi không đồng ý cho các người quen nhau, nhất định phải chia tay!”

Mắng chửi cũng không được, trừng phạt cũng không xong, cầu xin cũng vô ích, Nhan Hiểu Thần đối với bà Thẩm cố chấp này quả thật là không còn biện pháp nào, cô bất đắc dĩ đá trái bóng qua cho Thẩm Hầu, “Nếu bác có thể thuyết phục Thẩm Hầu chia tay với cháu, cháu sẽ đồng ý.”

Bà Thẩm cười lạnh nhạt, “Cô còn chưa qua thời gian thử việc phải không? Cô nên biết, nếu tôi muốn cô mất đi công việc này, rất dễ dàng! Nếu cô và Thẩm Hầu không chia tay, tôi sẽ đuổi Thẩm Hầu ra khỏi công ty, hai lần phẩm hạnh không tốt, bị đại học khai trừ, lại bị công ty đuổi việc, cô cảm thấy công ty nào còn dám thuê nó? Hai người không có công việc chính thức ở Thượng Hải thì cuộc sống có thể ra cái dạng gì? Cô có thể suy nghĩ thật kỹ! Vợ chồng nghèo hèn trăm khổ cực, tôi tin chắc không sớm thì muộn các người cũng phải chia tay! Cô cho rằng tình cảm của cô là rất sâu đậm, 3 năm không thể chia cắt? Vậy thì 5 năm, 5 năm mà còn không được, thì 10 năm!”

Nhan Hiểu Thần không thể nào tin được nhìn bà Thẩm, bà ta điên rồi sao? Ngay cả con trai của mình cũng không buông tha?

Mẹ của Thẩm Hầu nói: “Cô cảm thấy tôi không thể nào đối xử với Thẩm Hầu như vậy? Cô đã sai lầm! Thẩm Hầu thất vọng 10 năm, lãng tử quay đầu, trở lại vẫn là con tôi, tài sản lớn đang chờ nó kế thừa. Đàn ông lãng phí 10 năm, vẫn sẽ hào hoa phong nhã, còn cô? Cô mất đi 10 năm, có thể còn cái gì? Dù là bất cứ thứ gì cũng phải lựa chọn giữa lợi và hại, mặc dù tôi rất đau lòng phải đối xử với con trai của mình như vậy, nhưng tôi tình nguyện cho nó lãng phí 10 năm tuổi trẻ, còn hơn để nó bởi vì cô mà lãng phí cả đời!”

Nhan Hiểu Thần đột nhiên ý thức được, cô đã từng nói với Thẩm Hầu, muốn tránh việc phải đau khổ lựa chọn một trong hai cái tất yếu, nhất định phải tránh cho phát sinh tình huống phải lựa chọn, nhưng xem ra với thái độ của bà Thẩm, dường như không có khả năng tránh khỏi.

Mẹ của Thẩm Hầu nói: “Tôi cực khổ cả đời, là vì cái gì? Không phải hy vọng người nhà sống càng tốt hay sao? Thẩm Hầu là con trai duy nhất của tôi, tôi đã hy vọng ở nó quá nhiều, tôi và ba của nó không phải cố gắng phấn đấu vài thập niên để cho nó đi cưới một phụ nữ bát nháo không ra gì về làm vợ, hủy đi cuộc đời.” Bà Thẩm nói giọng nhỏ nhẹ, “Nhan tiểu thư, cô hãy nghĩ lại thật kỹ, chẳng lẽ hai người khốn khổ nghèo hèn ở bên nhau so với một mình bay cao bay xa là hạnh phúc hơn? Nếu cô thật sự yêu Thẩm Hầu, hãy lựa chọn buông tay!”

Nhan Hiểu Thần chê cười nói: “Thật ra nếu thật lòng yêu một người sẽ không muốn ở bên người đó, chỉ là yêu chưa đủ nên mới muốn như vậy.”

Bà Thắm thẳng thắn sắc bén nói: “Cô và Thắm Hào đích thực là như thế, nếu cô còn yêu nó, thì hãy buông tay đi!”

“Biểu hiện nghiêm túc như vậy? Áp lực công việc lớn lắm sao?” Giọng nói của Trình Trí Viễn đột nhiên vang lên, anh ta bưng tách cà phê đi tới, mỉm cười nhìn Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần vội vàng rặn ra nụ cười, “Chào Trình tổng.”

Trình Trí Viễn chủ động vươn ta ra, nói với bà Thắm: “Trình Trí Viễn, ông chủ của Hiểu Thần. Bà không cần lo lắng cho Hiểu Thần, em ấy ở công ty biểu hiện vô cùng tốt, chúng tôi đều rất hài lòng. Tôi đã nghe qua một chút về công việc trước kia của em ấy rồi, bà yên tâm, chúng tôi thuộc ngành tài chính, chưa bao giờ tin tưởng vào các tin tức vô căn cứ, chỉ tin tưởng vào số liệu khách quan. Nếu như đối phương làm bậy, công kích nhân viên của chúng tôi, cũng chính là nhục mạ công ty chúng tôi, luật sư của công ty nhất định rất muốn có cơ hội đi chứng minh mình đúng mình hàng năm đã lấy được bao nhiêu vật chứng có giá trị.”

Giọng điệu của Trình Trí Viễn rất quen thuộc, thân thiết nhiệt tình, dĩ nhiên là hình tượng ông chủ tốt nhất, đáng tiếc bà Thắm không phải là trưởng bối đang quan tâm lo lắng đến Nhan Hiểu Thần, bà ta hét sức khó xử, cùng Trình Trí Viễn bắt tay, “Không quấy rầy các người làm việc, tôi đi đây.”

Trình Trí Viễn uống cà phê, đưa mắt nhìn bóng dáng của bà Thắm, dăm chiêu hỏi: “Là mẹ của Thắm Hào à?”

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc nhìn Trình Trí Viễn, “Anh...Anh biết bà ấy là ai? Vừa rồi anh...” Nhìn anh ta giống như rất nhiệt tình an ủi, nhưng rõ ràng là uy hiếp trắng trợn.

Trình Trí Viễn nhún vai, tỏ vẻ vô tội, “Chẳng lẽ bà ấy không phải là trưởng bối của em sao?” Anh ta chớp chớp mắt, “Yên tâm đi, chúng tôi đều rất lịch sự lễ phép, là con cháu có dạy dỗ, đối xử với trưởng bối sẽ khiêm tốn lễ độ.”

Nhan Hiểu Thần dở khóc dở cười, nhưng bức tức trong lòng do bà Thắm mang đến đã vơi đi rất nhiều, “Anh, làm sao anh biết? Ai nói cho anh biết?” chuyện bà Thắm uy hiếp bức bách cô, chắc chắn chỉ có ba mẹ của Thắm Hào, Lưu tổng, và cô là biết.

“Không ai nói cho tôi biết cả, nhưng bà chủ của một công ty nổi tiếng trên thị trường lại bỏ một đồng việc đại sự không thêm làm, cố ý đến đây, không phải có suy tính cực kỳ tốt, thì cũng có chủ đích cực kỳ xấu, không khó đoán.”

“Xin lỗi, lại làm phiền anh nữa rồi.” Nhan Hiểu Thần cúi đầu, nhìn mũi chân của chính mình, cô giống như là luôn mang đến nhiều phiền toái cho Trình Trí Viễn.

Gió lạnh thổi tới làm tóc cô lơ đãng tung bay, vương trên gương mặt, Trình Trí Viễn đưa tay muốn chạm vào tóc nhưng sau đó lại đặt xuống bờ vai của cô, vỗ nhẹ nhẹ, “Tôi không cảm thấy phiền gì cả, ngược lại là em mới đúng, hơn nửa năm nay em toàn gặp chuyện phiền muộn, em vẫn ổn chứ?”

Đối mặt với mẹ của Thắm Hào, biểu hiện của cô vẫn rất kiên cường, nhưng đối mặt với sự quan tâm, cô lại đột nhiên trở nên yếu đuối, sống mũi Nhan Hiểu Thần cay cay, cô muốn nói rằng mình vẫn ổn, nhưng cổ họng giống như bị cái gì chặn lại, một câu cũng không nói ra được.

“Chờ một chút!” Trình Trí Viễn đột nhiên chạy về hướng cửa hàng tạp hóa ở ngã tư đường phía đối diện, một lát sau, anh ta quay lại với một tay là hai ly cà phê nóng, và một tay khác là hai cây kem ngọt.

Hai người ngồi vào băng ghế bên cạnh bồn hoa, anh ta xé mở một cây kem, đưa cho Nhan Hiểu Thần, “Ăn thử xem, mùa đông gió thổi lạnh mà ăn kem, so với mùa hè càng tuyệt hơn, uống cùng với cà phê đen thật đắng, lúc nóng, lúc lạnh, vừa đắng vừa ngọt, rất đặc biệt.”

Nhìn thấy Trình Trí Viễn ăn một miếng kem, tỏ vẻ thích thú cười híp mắt, Nhan Hiểu Thần nhin không được có chút tò mò, cũng cắn một miếng, cảm giác được vị ngọt lạnh buốt từ từ hòa tan ở trong miệng.

Trình Trí Viễn nói: “Có một năm đi Canada trượt tuyết, ngày đầu tiên tôi đã bị thương ở tay, bạn bè đều ra ngoài vui chơi, tôi ở một mình trong phòng nghỉ ngơi, ngắm tuyết đến nhàm chán, đột nhiên muốn ăn kem, vậy là cố gắng đi trong tuyết dày, cuộc bộ thật xa mới mua được, đó là cây kem ngon nhất trong đời tôi được ăn. Tuy chúng đều được lấy ra từ trong tủ lạnh, nhưng kem mùa hè thì có phần tan mềm, trong khi kem mùa đông thì đông cứng hơn, hương vị lại có chút lạnh lẽo trống vắng.”

Anh ta bưng ly cà phê đen lên uống một ngụm, “Rất kỳ lạ, lúc còn nhỏ ai cũng đều thích ngọt, ghét đắng, dường như đó là hương vị hạnh phúc khởi đầu của cuộc đời, nhưng sau khi lớn lên, có người lại thích nhắm nháp một chút chua xót. Có lẽ bởi vì sau khi trưởng thành, trong tiềm thức đã hiểu được chua xót đắng cay là một phần không thể thiếu, không trốn tránh được, cho nên chỉ có thể học cách tự nhắm nháp.”

Nhan Hiểu Thần cũng uống một ngụm cà phê đen, không biết có phải do vừa nếm qua vị ngọt hay không, mà cảm giác vô cùng đắng, lập tức nhe răng nhú mào.

Trình Trí Viễn cười to, “Kem!”

Nhan Hiểu Thần cắn một miếng kem thật lớn, thật ngọt, nhưng đột nhiên trong miệng chạm đến băng lạnh, rằng lợi đều tê buốt, cô phồng miệng, hít lấy một hơi khí lạnh, biểu hiện rất kỳ quái.

Trình Trí Viễn cười ha ha, Nhan Hiểu Thần ngậm kem trong miệng lâu bầu, “Hương vị quả thật rất đặc biệt!”

Một lúc sau đã quen dần, Nhan Hiểu Thần cảm thấy thích nhâm nhi thưởng thức theo cách kỳ lạ này.

Trình Trí Viễn đột nhiên hỏi: “Em đang sợ cái gì sao?”

Nhan Hiểu Thần ăn kem, không nói gì.

“Chắc không phải là ba mẹ của Thẩm Hào, em là loại người rất kiên cường, dù ba mẹ của cậu ta có nài nỉ, hay uy hiếp, cũng không thể nào làm cho em sợ được, là Thẩm Hào sao?”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy thật kỳ lạ, dường như Trình Trí Viễn có thể hiểu rõ tất cả về cô, làm cho cô không phải khó khăn giải thích, chỉ có thể trả lời thẳng thắn, “Mẹ của Thẩm Hào nhìn qua như ép buộc bức bách tôi, nhưng trên thực tế cho thấy bà ấy không có khả năng giành lại được Thẩm Hào, bà ấy rất hiểu Thẩm Hào, biết là anh ấy tuyệt đối không bao giờ chịu khuất phục, cho nên chỉ có thể ép buộc tôi. Nhà tôi... thật ra, chỉ có mẹ tôi và tôi, ba tôi vài năm trước đã qua đời vì tai nạn giao thông, chúng tôi không có người thân... Gia đình tôi không chỉ nghèo hơn gia đình nhà người ta, mẹ tôi và tôi còn... Tôi không biết Thẩm Hào có thể chấp nhận hay không.”

“Một mình em ngồi đây suy nghĩ, mãi mãi sẽ không có đáp án, Thẩm Hào có chấp nhận hay không, chỉ có bản thân cậu ta mới có thể trả lời.”

“Tôi không có ý giấu diếm Thẩm Hào, là do tôi... không biết nên nói với anh ấy như thế nào. Từ nhỏ đến lớn, tôi là người luôn có chủ kiến, luôn rất rõ ràng mình cần cái gì, không cần cái gì, nhưng lần trước bởi vì thái độ kiên quyết này mà tôi đã phạm một lỗi lầm rất lớn. Tôi hiểu rõ hơn bất kỳ ai, trên thế giới này, không phải cố gắng giành được là có thể hạnh phúc, đôi khi phải biết buông tay đúng lúc, không biết sẽ có hạnh phúc hay không, nhưng ít ra tránh được những điều đau khổ. Bây giờ tôi không thể nào tin tưởng thái độ kiên quyết của mình có đúng hay không? Tôi sợ mình sẽ giống như lời nói của mẹ Thẩm Hào, là cái dạng sống bừa bãi không ra gì, sẽ mang đến nhiều khổ cực nghèo hèn cho Thẩm Hào.”

“Mỗi người đều có một thế giới riêng, hai thế giới giao nhau không thể nào tránh ảnh hưởng lẫn nhau, rốt cuộc bóng tối che lấp ánh sáng, hay ánh sáng chiếu rọi bóng đêm, thì cái quyết định chính là ánh sáng kia có đủ mạnh hay không. Nếu đó là ánh nền lập lờ, thì chỉ một ngọn gió nhẹ cũng đã đủ thổi tắt, nhưng nếu là ánh đèn tĩnh lặng thì vẫn có thể chiếu sáng khắp mọi nơi.” Trình Trí Viễn uống một ngụm cà phê, khẽ cười hỏi: “Thẩm Hào là loại nào?”

Nhan Hiểu Thần im lặng.

Ăn xong kem, Nhan Hiểu Thần đứng lên, bưng theo ly cà phê nói: “Tôi đi lên làm việc đây, cảm ơn anh đã mời tôi ăn kem, uống cà phê.”

Trình Trí Viễn đưa tay đang cầm ly cà phê lên, ra ý tạm biệt.

Nhanh đến lúc hết giờ làm thì Thẩm Hầu gọi điện thoại cho Nhan Hiểu Thần, “Em ăn cơm một mình trước đi, anh có chút việc, sẽ ghé qua chỗ em trễ một chút.”

Nhan Hiểu Thần không hỏi hần là có chuyện gì, bởi vì buổi chiều cô vừa gặp qua bà Thẩm. Rõ ràng là Thẩm Hầu phải đối mặt với sự tận tình khuyên bảo, nài nỉ dụ dỗ hoặc lời răn dạy cứng rắn, thần sắc nghiêm nghị.

Hơn 10 giờ tối, Thẩm Hầu vẫn không liên lạc gì với cô, xem ra tình hình có vẻ nghiêm trọng. Nhan Hiểu Thần không biết Thẩm Hầu có ở cùng với ba mẹ của hần hay không, nên không dám gọi cho hần, chỉ có thể lên giường nằm, vừa đọc sách, vừa chờ điện thoại.

Gần 12 giờ đêm thì chuông cửa vang lên, tâm trạng của Nhan Hiểu Thần chấn động một chút, vội vội vàng vàng chạy ra, “Ai đó?”

“Là anh!”

Nhan Hiểu Thần mở cửa, nhìn thấy Thẩm Hầu kéo 2 cái va li lớn, cười hì hì nhìn cô, “Anh thất nghiệp rồi, không thuê nổi phòng trọ, chỉ có thể đến tìm em thôi.”

Nhan Hiểu Thần nghiêng người tránh ra, “Lại cãi nhau với ba mẹ nghiêm trọng đến nỗi xin nghỉ việc?”

Thẩm Hầu vươn người ra hôn lên má của cô một cái, cợt nhả nói: “Bà xã của anh sao lại thông minh như vậy?”

Hần nhìn bề ngoài có vẻ hồn nhiên không nghĩ đến điều gì, nhưng trên thực tế chắc cũng chẳng dễ chịu, Nhan Hiểu Thần chuyển sang đề tài khác, “Anh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Vậy nghỉ ngơi sớm đi!”

Thẩm Hầu thu dọn đơn giản một vài thứ, rồi đi tắm. Nhan Hiểu Thần tựa trên giường đọc sách, nhưng tâm trí không hoàn toàn tập trung được, mẹ của Thẩm Hầu không hổ danh là một phụ nữ kiên cường xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, đối xử với con trai độc nhất kiên quyết tàn ác không thua gì kẻ thù ra tay tàn độc.

“Anh ngủ ở đâu?” Thẩm Hầu đứng tại cửa của phòng ngủ, tóc ướt sũng rũ xuống dính vào trán của hần, ánh mắt sáng ngời trong suốt nhìn Nhan Hiểu Thần, giống như mấy viên kẹo dẻo hình gấu Teddy.

Nhan Hiểu Thần liếc mắt nhìn hần một cái, tiếp tục cúi đầu đọc sách, “Ở sofa, được không?”

Thẩm Hầu toan trèo lên giường, sắp lại gần Nhan Hiểu Thần, “Vậy anh nằm đây một lát nhé.” Hần cầm cái “áo mưa”, lắc qua lắc lại trước mắt của Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần vẻ mặt không thay đổi, đẩy tay hần ra, vẫn tập trung đọc sách, không để ý gì đến hần.

Thẩm Hầu nằm nghiêng người, một tay chống đầu, chuyên tâm nhìn Nhan Hiểu Thần, một tay sờ soạng lưng của Nhan Hiểu Thần, sờ soạng vuốt ve, bàn tay muốn thò vào trong quần áo của cô, Nhan Hiểu Thần nghiêm mặt, gỡ tay hần ra; hần không yên tĩnh được một giây nào, lại bắt đầu tẩy máy tay chân, Nhan Hiểu Thần lại nghiêm nét mặt, đánh rồi lại đẩy bàn tay hư hỏng kia, tay của hần sờ đến eo của Nhan Hiểu Thần, cô nhột quá, nhin không được bật cười, “Đừng sờ lung tung!” Hần càng hứng lên, hai tay không ngừng cù cô, Nhan Hiểu Thần lấy sách đánh hần, hần giật lấy quyển sách, ném qua một bên, nhào lên người cô, hung hăng hôn cô một cái, “Nhìn anh thích hơn hay nhìn sách thích hơn?”

“Nhìn sách thích hơn!”

“Thích hơn phải không? Anh hay sách?” Thẩm Hầu hôn lên lỗ tai của cô.

“Sách!”

“Thích này...Thích này...” Một loạt cái hôn liên miên không dứt, khiến cho Nhan Hiểu Thần quên mất trả lời. Lần hoan ái này, hai người đều mang theo chút gì đó muốn bùng nổ phát tiết, vô cùng triển miên kịch liệt, sau trận mây mưa, Thẩm Hầu thuận lý thành chương được ngủ ở trên giường.

Hắn ôm Nhan Hiểu Thần từ phía sau, hai người thân mật khắng khít, nhưng lại không thể thấy được nét mặt của nhau, coi như thích hợp để nói hết tâm sự.

“Anh không có cách nào hiểu ba mẹ của anh, năm đó, ông nội và bà nội đều cho rằng ba và mẹ anh không xứng đôi, phản đối bọn họ rất kịch liệt, thậm chí còn bày trò tuyệt thực, bỏ nhà ra đi. Bởi vì chán ghét mẹ, nên từ nhỏ bà nội đã không thích anh, cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là mỗi lần có đồ ăn vật thì bà cho Thẩm Lâm hơn vài phần, hay là chuyện nhỏ nhặt như ôm Thẩm Lâm nhiều hơn, thế giới của trẻ con thì mấy việc đó đều không đáng để nói, nhưng cảm giác không được bà nội quan tâm lại khiến cho anh rất dễ ỷ. Anh nhớ có một năm tết đến, anh khóc lóc không chịu đến nhà bà nội, ba bắt anh phải đi, trên đường đi mẹ một bên an ủi dỗ dành anh, một bên lặng lẽ lau nước mắt. Sau này bà nội đối với anh rất tốt, bây giờ nếu có nói bà bất công với anh, bà sẽ một mực không nhận! Mẹ anh đã tự mình nếm trải qua cảm giác này một lần rồi, hiện giờ lại trở thành một bà nội khác, tại sao ba mẹ anh lại không hiểu, anh là con của bọn họ, bọn họ đã từng không chịu nhường bước, thì anh làm sao có thể nhường bước?”

Nhan Hiểu Thần nhắm mắt lại nói: “Anh định sau này sẽ thế nào?”

“Thành tích bán hàng năm nay của anh không tệ, ngày mai anh sẽ đi nhận tiền lương, hai ba chục ngàn chắc sẽ có, vừa đúng lúc đón tết âm lịch. Qua tết âm lịch sẽ đi tìm công việc khác.” Thẩm Hân nắm tay Nhan Hiểu Thần nói, “Anh đã nghe lời em, không tranh cãi âm ỉ với bọn họ, nhưng nếu làm quá anh cũng có quyền bất mãn. Bọn họ cảm thấy nhất định anh sẽ phải nghe lời, không phải bởi vì anh muốn ỷ lại vào bọn họ hay sao? Vậy thì anh không ỷ lại nữa! Đừng quá lo lắng, nghề bán hàng của bọn anh, bằng cấp không quan trọng, tìm một công việc khác sẽ không quá khó, có thể lúc đầu tiền lương sẽ thấp, nhưng kiên trì một hai năm, khẳng định sẽ cao hơn.”

Nhan Hiểu Thần nghĩ đến tính cố chấp và kiên quyết bà Thẩm, nói: “Ba mẹ anh có vẻ rất nghiêm túc, gia sản lớn như vậy anh chỉ ngó qua, cam tâm tình nguyện từ người giàu có biến thành kẻ nghèo khổ hay sao? Chú anh, cậu anh đều làm việc ở công ty, anh không có hứng thú đối với công ty, nhưng anh em họ của anh không chắc là không có hứng thú.” Thẩm Hân cười ha ha, hôn sau gáy cô một cái, “Anh yêu mỹ nhân, không yêu giang sơn!”

Nhan Hiểu Thần dùng khuỷu tay huých vào hán một cái, “Em đang nói nghiêm túc!”

“Thì anh cũng rất nghiêm túc! Bà xã chỉ có một mà thôi, em chạy đi rồi, anh đi tìm ở đâu ra một người giống như vậy? Nếu là công ty, cùng lắm thì hai chúng ta tự mình gây dựng, thành lập một công ty của riêng mình. Em đừng suy nghĩ lung tung, tiền thì lúc nào cũng là như vậy, đến một mức nào đó sẽ biến thành một dãy số trong ngân hàng, anh đối với mấy con số đó quả thật chẳng có hứng thú.”

Có lẽ, những lời này của Thẩm Hân hoàn toàn không phải thật lòng, tuy rằng hắn đã từng cực kỳ hứng thú với ước mơ quản lý một công ty sản xuất, nhưng thái độ của hắn rất rõ ràng, tình yêu chỉ có một, tuyệt đối sẽ không buông tay, sự nghiệp thì lại có rất nhiều đường ra, nên có thể tự mình cố gắng đạt được.

Nhan Hiểu Thần xoay người, hôn Thẩm Hân một cái.

Thẩm Hân cười ôm lấy cô, “Tết âm lịch lần này về nhà em đi, anh muốn gặp mẹ em.”

“Ừ.”

“Mẹ em thích gì? Anh phải làm gì để bà ấy thích anh?”

Nhan Hiểu Thần cười khổ nói: “Không nên suy nghĩ nhiều, cứ để tự nhiên đi!”

Thẩm Hân hơi dăm chiêu trầm mặc, mỗi lần nhắc đến chuyện nhà, biểu hiện của Nhan Hiểu Thần rất kỳ lạ, hắn có linh tính, sự việc lần này sẽ không đơn giản.

Ngày 29 tết, Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hân ngồi xe lửa, trở về quê.

Đi qua mấy con hẻm gồ ghề, đứng trước cánh cửa cũ xưa loang lổ, Nhan Hiểu Thần nói: “Đây là nhà của em.” Cô lấy chìa khóa ra mở cửa.

Nhà có hai tầng lát gạch kiểu cũ, tầng trệt là phòng khách và nhà ăn, tầng hai là hai gian phòng ngủ, khu bếp nằm phía ngoài nhà, chỉ là một căn chòi nhỏ, không có nhà vệ sinh, muốn đi thì phải ra nhà vệ sinh

công cộng, buổi tối uống nước thì sử dụng một bình nước nhỏ, nước máy chỉ có duy nhất một cái ở trong sân, không có phòng tắm, muốn tắm rửa phải tự đi nấu nước nóng.

Nhan Hiểu Thần tin chắc rằng lúc này Thẩm Hân có cảm giác bị quay ngược thời gian lại, sự vật xung quanh tất cả đều trở về 20 năm trước, mà cũng chưa chắc, đối với Thẩm Hân mà nói, chỉ sợ nhà của hân 20 năm trước so với ở đây còn khăm khả hơn.

Mặt của Thẩm Hân vẫn y như vậy, không có phản ứng gì.

Tham quan xong căn nhà, Nhan Hiểu Thần nhìn hân, chờ cho hân nói chút gì đó, hân đến gần bên cô, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ em không có ở nhà sao?”

“Không có, nếu anh muốn gặp thì sáng sớm ngày mai mẹ mới về.”

Thẩm Hân thở dài một hơi, lập tức thả lỏng, vô tư nói: “Anh đói bụng.”

“Bây giờ à?” Nhan Hiểu Thần chỉ cái vòi nước duy nhất ở trong sân, “Tắm rửa, đi vệ sinh đều bất tiện, anh có muốn ra nhà trọ ở hay không?”

“Thôi đi! Khi anh còn nhỏ về quê ngoại chơi cũng giống như thế này thôi, đúng là có chút bất tiện, nhưng bất quá có ý tứ một chút là được.” Thẩm Hân nói chuyện, dáng vẻ giống như chủ nhà, lấy ấm đi ra sân hứng nước, lấy xong, hân mở bếp lò nấu nước, trở mặt nhìn Nhan Hiểu Thần, xoa bụng nói, “Anh đói bụng.”

Những suy nghĩ mà Nhan Hiểu Thần khẩn trương lo lắng đều đã bị hân “vứt đến Trảo Oa quốc” (12.2).

(12.2) Trảo Oa quốc (còn được gọi là Java hay Chà Và) là một đế chế cổ xưa thuộc nước Indonesia, câu này ý là những lo lắng của cô đều bị hân coi không ra gì.

Cô mở tủ lạnh nhìn vào, bên trong có một ít nắm mè khô, cải bẹ, mấy quả trứng gà, vừa đủ làm một bữa cơm chiều.

Bởi vì không được thuận tiện, nên làm cái gì cũng chậm, đợi cơm nước xong, tắm rửa xong cũng đã hơn 10 giờ đêm.

Nhan Hiểu Thần sợ Thẩm Hân không quen vì nhà không có máy sưởi ấm, cô lấy cho hân một túi nước ấm, Thẩm Hân lại nhét nó vào trong lòng cô, còn hân thì ôm cô từ phía sau, “Như vậy thoải mái hơn.”

“Anh cứ như vậy, làm sao em làm việc được?” Nhan Hiểu Thần còn muốn chuẩn bị giường chiếu, trải chăn ga cho hân.

Thẩm Hân lại giống như con lười, chậm chạp không chịu buông tay, Nhan Hiểu Thần chỉ có thể để cho hân đeo dính bên người đi tới đi lui trong phòng.

Ghế sofa tuy rằng đã cũ, nhưng cũng đủ lớn, trải một tấm ga giường sạch sẽ, sắp xếp gối và chăn, nhìn qua cũng giống như cái giường, dùng để ngủ vài ngày không có vấn đề gì.

“Anh ngủ ở đây được chứ?”

“Dĩ nhiên là được!” Hân ôm Nhan Hiểu Thần ngã lên ghế sofa, “Xem TV với anh một chút đi, lát nữa hãy ngủ!”

Hai người chen nhau nằm trên ghế sofa, đắp chăn xem TV, đầu của Nhan Hiểu Thần gối trên hõm vai của Thẩm Hân, chớp mũi đều phản phát hơi thở của hân. Căn phòng vẫn cũ như vậy, ngọn đèn vẫn u ám như thế, ghế sofa vẫn rách nát như xưa, vậy mà Nhan Hiểu Thần không cảm thấy một chút lạnh lẽo âm ti nào, ngược lại có một loại cảm giác lười biếng, thoải mái ấm áp.

Hai ngày tâm trạng gặp quá nhiều chuyện không vui, nghỉ ngơi không được tốt, bây giờ trầm tĩnh lại, cô cảm thấy buồn ngủ, vô thức nhắm hai mắt lại.

“Mệt lắm à?” Thẩm Hân sờ sờ túi nước ấm trong lòng cô, hình như đã nguội, hân nhẹ nhàng rút ra, đi vào gian bếp đổ nước ấm khác vào túi.

Nhan Hiểu Thần mơ hồ cảm giác được động tác của hân, nhưng lúc này cô lười không muốn mở mắt.

Lại ngủ mơ mơ màng màng trong chốc lát, cô cảm giác được Thẩm Hầu ôm cổ mình, muốn cô đứng lên, “Tiểu Tiểu, ngoan nào, đi lên lầu ngủ.”

“Không muốn ngoan!” Nhan Hiểu Thần lười cử động, dựa vào người hắn, ngang ngược than thở.

Thẩm Hầu cười véo mũi cô, sau đó ôm cô, bế lên lầu.

Ổ chăn vào mùa đông sẽ rất lạnh, trước khi chui vào chăn Nhan Hiểu Thần đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị lạnh buốt một trận, không ngờ trong chăn thật ấm áp, là do vừa rồi Thẩm Hầu đã lạng lẽ đi lấy túi nước ấm, trước hết giúp cô làm ấm chăn.

Từ lúc ba qua đời, gần 4 năm rồi, cô chưa được ngủ lại chăn ấm lần nào, người để ý đến ấm lạnh của cô trong nhà này đã không còn nữa, không có người đó, bản thân cô cũng chẳng còn quan tâm mình có bị đông lạnh hay không. Không ai nâng niu chăm sóc bạn như một đóa hoa đẹp, thì bạn chỉ có thể làm gốc cỏ dại mà thôi.

Thẩm Hầu giúp cô đắp chăn cẩn thận, sau đó hôn nhẹ lên trán cô một cái, “Chúc em ngủ ngon, mơ đẹp nhé.”

Hắn tắt đèn, khép cửa lại.

Nhan Hiểu Thần nằm trong ổ chăn ấm áp, chậm rãi mở mắt, cô không có cảm giác là chính mình đang khóc, nhưng lại nhận thức rõ ràng có cái gì đó trượt dài xuống hai bên má, cô nhẹ nhàng quệt đi một chút, bàn tay đã bị thấm ướt.

Nhan Hiểu Thần thì thào nói: “Xin lỗi anh!” Cô hiểu rõ, mẹ của Thẩm Hầu là vì muốn tốt cho hắn, nhưng thật xin lỗi, trừ khi Thẩm Hầu buông tay trước, bằng không, cô tuyệt đối sẽ không buông tay.

Bình thường, Nhan Hiểu Thần đều tỉnh dậy rất sớm, nhưng đêm qua ngủ rất sâu, nên khi tỉnh lại trời đã sáng choang. Mơ mơ màng màng, cô còn muốn nằm nướng trên giường thêm một lát, nhưng lại mơ hồ nghe được ở bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, cô giật mình, lập tức ngồi dậy, mắt nhìn đồng hồ, trời ơi! Đã là 11 giờ trưa rồi!

Cô nhanh chóng mặc quần áo, phóng xuống lầu, thế nhưng lại thấy mẹ cô cùng Thẩm Hầu đang ngồi tại bàn, vừa ăn cơm, vừa nói chuyện, kẻ hỏi người đáp, có vẻ rất hòa thuận thân mật, dường như không cần cô phải giới thiệu.

Mẹ cô ăn cơm, nhưng lại có tật nghiện thuốc lá, bà vừa cầm một điếu thuốc lên, Thẩm Hầu đã nhanh tay lẹ mắt cầm lấy bật lửa, ghé sát bà bật lửa môi thuốc. Đoán chừng công việc bán hàng của hắn đã làm qua điều này không ít lần, động tác cực kỳ lão luyện. Mẹ cô hít một hơi thuốc, nhìn Thẩm Hầu dò xét. Thẩm Hầu cười ha ha, tiếp tục ăn cơm.

Tình cảnh trước mắt quả thật rất kỳ quái, Nhan Hiểu Thần ngẩn ngơ nhìn. Thẩm Hầu phát hiện ra cô, cười nói, “Nhanh đến đây ăn bánh bao này, rất ngon.”

Nhan Hiểu Thần buồn bực hỏi: “Bánh bao ở đâu ra vậy?”

“Anh đi mua, nhà hàng xóm kế bên có bán đồ ăn sáng, bán cả bánh bao nữa.”

“Làm sao anh biết?”

“Dì nói cho anh biết, Dì còn nói sữa đậu nành của nhà đó uống cũng ngon, nhưng mà mùa xuân họ không làm.” Bốn năm trời, tết âm lịch Nhan Hiểu Thần về nhà ở có vài ngày, thật ra còn không biết nhà hàng xóm kế bên có bán đồ ăn sáng, chẳng những có bánh bao ngon, mà còn có sữa đậu nành dễ uống.

Nhan Hiểu Thần đánh răng rửa mặt xong, ngồi vào bàn, im lặng ăn sáng, Thẩm Hầu và mẹ cô vẫn hòa thuận thân mật nói chuyện.

Thẩm Hầu tươi cười rạng rỡ: “Tối hôm qua dì bận trực đêm sao?”

“Không phải, ta đi sát phạt mặt chược. Ta không có công việc ổn định, đôi khi ra tiệm uốn tóc phụ việc, kiếm chút đỉnh tiền hoa hồng.”

“Bà ngoại cháu cũng rất thích chơi mạt chược, đã bị cao huyết áp, mà còn thức đêm chơi. Khi cháu còn nhỏ, ba mẹ đều bận rộn công việc, nghỉ hè thường bị gửi tới nhà ngoại, bà ngoại không để phí thời gian một chút nào, tranh thủ dạy cho cháu ngồi bàn chơi, vậy là lúc học tiểu học, hai năm liền cháu đều đánh mạt chược.”

Mặt mẹ cô không chút thay đổi: “Bà ấy bài bạc sao? Ta chỉ muốn cá cược tiền!”

“Cược luôn! Bà ngoại nói không chơi ăn tiền, còn chơi được cái gì? Dì à, buổi tối chúng ta ăn gì? Cháu nghe nói quê mình có rượu gạo rất dễ uống, buổi tối chúng ta cùng uống một ít nhé?”

“Nhà này không có ủ... Hay đến hỏi mấy nhà hàng xóm gần đây xem sao, bọn họ thế nào cũng có ủ.”

“Dạ được, lát nữa cháu đến hỏi họ, xin hoặc mua một ít vậy! À, cháu còn nghe nói ở đây có cá viên...”

Khi Nhan Hiểu Thần ăn xong điểm tâm, thì Thẩm Hân và mẹ cô đã trao đổi qua lại rất chu đáo bữa tối nay ăn gì. Bà Nhan ngáp một cái, lên lầu đi ngủ, Nhan Hiểu Thần dọn dẹp bát đĩa, mang đi rửa.

Sau khi Nhan Hiểu Thần rửa bát xong, Thẩm Hân mang theo một đồng gói quà nhỏ, chuẩn bị ra cửa, “Tiểu Tiểu, chúng ta ra ngoài mua đồ ăn ngon.”

Lúc hân mới đến, đã hỏi Nhan Hiểu Thần có cần chuẩn bị quà cáp gì không, Nhan Hiểu Thần nói cho hân biết, nhà cô không có họ hàng thân thích, không cần chuẩn bị quà gì cả. Thẩm Hân lại lý luận theo lý lẽ của người thành thạo công việc tạo dựng quan hệ kinh doanh, kiên trì cho rằng “Lễ nghĩa nhiều không ai chê, lo trước khỏi phiền.”, cho nên đã mua một đồng lễ vật từ thượng vàng đến hạ cám. Lúc đó, Nhan Hiểu Thần đã chê cười hân mang đi nhiều như thế, làm sao mang về, không ngờ nhanh như vậy đã dùng đến.

Nhan Hiểu Thần theo Thẩm Hân ra khỏi nhà, hân nghe lời chỉ dẫn của bà Nhan, đến nhà này đập cửa xin rượu gạo, đến nhà kia gõ cửa mua cá viên...

Mấy hộ gia đình xung quanh đều là người địa phương, kinh tế không dư dả gì, không đủ thông minh để hiểu tâm ý của người khác, họ tương đối cổ hủ, ở một góc độ nào đó mà nói, nếu không tiếp xúc với dân thành thị, thì những người ở đây vẫn sẽ duy trì nhân tình thế thái của nông thôn Trung Quốc truyền thống.

Cửa vừa mở ra, Thẩm Hân trước hết đã đưa quà ra mắt, “Chào ngoại, ngoại khỏe không! Cháu tên là Thẩm Hân, là bạn trai của Nhan Hiểu Thần, lần đầu tiên đến đây...” Hân nhân lúc còn đang vui vẻ, cười rộ lên, giống như ánh mặt trời chiếu sáng làm chói mắt, miệng mồm thì ngọt như mía lùi, còn học Nhan Hiểu Thần nói tiếng địa phương, tuy rằng hơi khó nghe, nhưng lại chọc ấy nhà hàng xóm cười không ngừng, rất nhanh mấy đứa bạn trong thôn đều biết hân là bạn trai của đứa con gái ở trong xóm.

Chào hỏi hàng xóm xong, lúc về Thẩm Hân tay xách nách mang đầy giỏ quà, một can nhựa chứa đầy rượu gạo (12.3), lỗ tai heo, cá viên, đậu hủ, mướp đậu (giá), bao tử kho, thịt mặn, khoai tây, rau xanh...

(12.3) Nguyên văn: “can nhựa hình đầu cá rồng loại lớn”, là loại can ở hay dùng để chứa dầu ăn loại 5 lít, hay bán ở các siêu thị.

Nhan Hiểu Thần đem tất cả đồ ăn quà cáp của hàng xóm tặng cho vào tủ lạnh, cái tủ lạnh trong nhà vốn trống trơn nay trở nên rực rỡ muôn màu. Cô thở dài nói: “Có cho anh phi thăng tới bộ lạc rừng rú nhất Châu Phi (12.4), cũng chẳng biết anh có cách nào mà ăn hết cái đồng này hay không?” Thẩm Hân nghiêm trang nói: “Không thể, không có bà xã, đồng đồ đó đều còn sống, không thể ăn. Bà xã à, tối nay làm tiệc lớn nhé!”

(12.4) Giống như câu “ném đến Trảo Oa quốc”, hay câu “chờ đến tết Công Gô”

Nhan Hiểu Thần phì cười đi ra, mặc tạp dề vào, xắn tay áo, chuẩn bị làm tiệc lớn.

Mùa đông ở miền Nam, chỉ cần có mặt trời, thời tiết sẽ không quá lạnh, trong bếp không có nước máy, trước hết bọn họ đã ngồi ở trong sân chuẩn bị các nguyên liệu nấu ăn.

Thẩm Hân sợ Nhan Hiểu Thần lạnh, lâu lâu hân thăm chừng nhiệt độ nước, chỉ cần cảm thấy hơi lạnh, hân sẽ pha vào nước dùng một ít nước ấm.

“Tiểu Tiểu, xem này, đây là em.”

Thẩm Hầu tạo một hình mặt người nữ, trông rất xấu, cái đĩa là khuôn mặt, hai viên cá viên làm mắt, một miếng củ cải trắng dài dài làm cái mũi, một miếng cà rốt đẹp đẹp làm cái môi, mái tóc dài là mấy cọng rau chân vịt.

Nhan Hiểu Thần dùng dao cắt đứt rau chân vịt, “Tóc ngắn, rõ ràng là anh!”

Thẩm Hầu cười ha ha.

Có lẽ bởi vì hân quá vui vẻ, Nhan Hiểu Thần dường như quên đi thực tại, cô cảm thấy bọn họ giống như hai đứa con về nhà dịp tết đến, đang cười đùa vui vẻ chuẩn bị bữa cơm cho gia đình, tràn đầy hạnh phúc.

Bận rộn hết một buổi chiều, đến khoảng 5 giờ thì bữa cơm đêm giao thừa đã chuẩn bị xong, bao gồm: Lỗ tai heo kho, thịt nướng hầm măng khô, bao tử xào rau thơm, gỏi khoai tây trộn giấm, canh miến cá viên nấm mèo.

Thẩm Hầu ăn vụng vài miếng, khoa trương nói: “Ngon quá! Bà xã, em quả thật có thể làm được!”

Nhan Hiểu Thần biết trình độ nấu ăn của mình, nhưng mấy lời này luôn làm cho người ta lâng lâng vui sướng.

Thẩm Hầu nói: “Dì hình như dậy rồi, chờ dì xuống dưới chúng ta có thể ăn cơm.”

Nhan Hiểu Thần thản nhiên nói: “Khăng định là mẹ không muốn ăn.”

Thẩm Hầu nhìn Nhan Hiểu Thần dò xét, không nói gì, gấp một miếng lỗ tai heo mà cô thích, đứt cho cô ăn. “Lộc cộc” âm thanh của giày cao gót, bà Nhan cầm túi đi xuống lầu, có vẻ muốn ra khỏi nhà.

Thẩm Hầu chạy vọt qua, “Dì ơi, Tiểu Tiểu làm nhiều thức ăn ngon lắm, cháu còn xin được rượu gạo, chúng ta uống vài chén, chúc mừng năm mới nhé!”

Bà Nhan im lặng nhìn Nhan Hiểu Thần, trên môi hiện lên nụ cười mỉa mai.

Thẩm Hầu dường như hoàn toàn không cảm nhận được Nhan Hiểu Thần và mẹ của cô đang có sóng găm trào dâng trong lòng, lại ‘vèo’ một phát chạy vào phòng bếp, bê đồ từ trong đi ra, giống như đang dâng tặng mấy món đồ quý giá, đặt lên bàn ăn, “Dì, cá viên làm từ thịt cá còn tươi, thủ công đích thực rất giỏi, mấy viên cá ở Thượng Hải bọn cháu không thể nào gọi là cá viên được, dì ném thử xem!”

Thẩm Hầu lấy một đôi đũa, mặt tràn đầy ý cười, đưa cho bà Nhan.

Bà Nhan ném túi xách lên ghế sofa, đi đến bên bàn ngồi xuống.

Năm món ăn, đặt trên một bàn ăn không lớn lắm, coi như là khá phong phú, còn có rượu gạo quen thuộc, Nhan Hiểu Thần và mẹ cô đã nhiều năm không đón đêm giao thừa năm mới như thế này.

Thẩm Hầu mở đầu cầm ly rượu lên, “Chúc dì sức khỏe dồi dào!”

Mọi người cùng nhau chạm ly.

Thẩm Hầu và bà Nhan kể hỏi người đáp, tiếp tục diễn trò thân mật hòa thuận mà nói chuyện, Nhan Hiểu Thần hoàn toàn giống như người ngoài, im lặng ăn cơm.

Bà Nhan đã từng là tay chưng cất rượu giỏi, mấy năm nay lại thay đổi thành tay uống rượu giỏi, bà một bên nói về cách chưng cất rượu, một bên uống với Thẩm Hầu hết ly này đến ly khác.

Một can đầy rượu gạo bị vơi hơn phân nửa, bà Nhan và Thẩm Hầu đều đã uống say, Thẩm Hầu hỏi, “Dì à, dì cảm thấy cháu thế nào?”

Bà Nhan vỗ vỗ vai của Thẩm Hầu, “Không tệ lắm! Ba của Tiểu Tiểu thì hiền quá, lần đầu tiên đến nhà ta, mẹ ta vừa mở miệng, lão liền đỏ mặt, chỉ biết ngây ngốc mà làm việc, thật ra lão làm được việc nhất, trong ba đứa con rể, mẹ ta không thích lão nhất! Cháu thì rất láu cá, nhưng mà không sao, chỉ cần đối tốt với Tiểu Tiểu là được, khờ quá sẽ bị thiệt...Ngốc quá sẽ bị thiệt...” Bà Nhan lão đảo nghiêng ngả đứng dậy, Nhan Hiểu Thần muốn đi qua đỡ bà, bà gỡ tay cô ra, vịn lấy cầu thang, chậm rãi đi lên lầu.

“Dì à, Tiểu Tiểu cũng là một kẻ ngốc, vì mấy người ngốc cùng ly nào!” Thẩm Hầu còn muốn rót rượu, Nhan Hiểu Thần đỡ hân qua ghế sofa ngồi xuống, “Anh say rồi, chợp mắt một chút đi.” Cô cầm chân đắp lên

người hấn. Nhan Hiểu Thần dọn dẹp xong bát đĩa, trở lại phòng khách, nhìn thấy Thẩm Hân đang tựa trên sofa ngủ gật, sắc mặt hơi ửng đỏ, nhìn rất khó coi. Cô cúi xuống, hôn nhẹ hấn một cái, hấn lẩm bầm mấy tiếng “Tiểu Tiểu”, nhưng không mở to mắt được.

Nhan Hiểu Thần mở TV xem, chương trình tết âm lịch vẫn như vậy, hoa cỏ mùa xuân, ca múa ăn mừng đất nước thái bình, cô điều chỉnh nhỏ âm thanh, cũng đắp chăn lên người, dựa một bên khác của ghế sofa, vừa xem TV, vừa gửi tin nhắn. Cô nhắn tin chúc mừng năm mới cho Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy, sau đó đăng blog cho Trình Trí Viễn: “Chúc anh năm mới vui vẻ, mỗi tháng đều bình an.”

“Đang ở nhà? Thẩm Hân về cùng em à?”

“Đều đang ở nhà thôi.”

“Cùng mẹ em ăn cơm tất niên?”

“Đúng vậy.”

“Em vẫn còn sợ chứ?”

Nhan Hiểu Thần nhìn về phía Thẩm Hân, nghĩ đến một ngày tràn đầy niềm vui, “Hôm nay tôi đã biết đến mấy nhà hàng xóm mà 4 năm qua tôi không biết nhiều, Thẩm Hân muốn chúc say mẹ tôi để bà nói thật lòng mình những suy nghĩ về anh ấy, nhưng hóa ra là mấy lời khách sáo, coi như anh ấy xem thường tửu lượng của mẹ tôi. PS: Thẩm Hân không phải nết, cũng chẳng phải đèn, anh ấy là mặt trời.”

Một lát sau, Trình Trí Viễn phát một biểu tượng hình mặt trời mỉm cười, Nhan Hiểu Thần nhìn không được cười rộ lên.

Thẩm Hân đột nhiên đến gần cô, mơ mơ màng màng hỏi: “Em đang cười cái gì? Gửi tin nhắn cho ai?”

“Trình Trí Viễn.”

Thẩm Hân có vẻ như tỉnh táo, thực tế vẫn còn say, giống bộ dạng một đứa trẻ đang bị mất hứng bĩu môi, dùng sức ôm lấy eo của Nhan Hiểu Thần, “Đáng ghét! Anh ghét hấn! Không cho em nhắn tin với hấn!”

Nhan Hiểu Thần không muốn làm hấn buồn bực, lập tức cắt điện thoại vào túi áo, giơ bàn tay trống không lên cho hấn xem, “Hết nhắn tin rồi.”

Hấn cao hứng đứng lên, nghe được bên ngoài có người đang đốt pháo, “Sắp 0 giờ rồi sao? Chúng ta đi đốt pháo hoa.”

Trong nhà không có pháo hoa, nhưng Thẩm Hân vẫn muốn kéo cô đi, Nhan Hiểu Thần vội vàng dỗ dành hấn, “Đội mũ bảo vệ vào đã, rồi hãy đi xem pháo hoa.” Cô giúp hấn đội mũ, đeo bao tay vào cẩn thận, bản thân mình cũng đội mũ vào, đỡ hấn đi ra khỏi nhà.

Có không ít mấy nhà hàng xóm đang đặt sẵn pháo hoa, chờ đến 0 giờ sẽ đốt, Nhan Hiểu Thần rất sợ tiếng pháo nổ, cô đỡ Thẩm Hân bước nhanh đi ra ngõ, vừa đi, vừa chào hỏi hàng xóm, nhưng không có cách nào đi nhanh cho được, mỗi người đều biết người bạn trai lần đầu tiên mới đến của nhà cô.

Đi dọc theo ngã tư đường một lúc, chỉ là rẽ vào một con đường nhỏ, không ngờ liền giống như lạc vào một thế giới khác: một con sông, hai bên bờ cây cỏ xanh um, có rất nhiều trẻ con đang tụ tập tại bãi đất trống bên bờ sông đốt pháo hoa.

“Tiểu Tiểu, chúng ta cũng đi đốt pháo hoa đi.” Thẩm Hân giống như vừa tìm được đúng chỗ, tinh thần lập tức tỉnh táo.

“Được đó!” Nhan Hiểu Thần miệng thì đồng ý với Thẩm Hân, nhưng mà biết là “bột không thể thành hồ”, căn bản cô không có pháo hoa cho hấn đốt.

Thẩm Hân nhìn sang một người đàn ông khoảng 30 tuổi, đang đem một chiếc ghế có kích cỡ tương đương với pháo hoa đặt xuống đất, hấn kích động chạy qua, hỏi người ta muốn lấy pháo hoa, người kia vẫy tay từ chối, Thẩm Hân chỉ vào Nhan Hiểu Thần, nói với người đó vài câu, người nọ thể nhưng lại đồng ý, đưa cây mồi lửa cho hấn.

Thẩm Hân hướng Nhan Hiểu Thần lớn tiếng gọi, “Tiểu Tiểu, đốt pháo hoa thôi!”

Nhan Hiểu Thần đi qua, nhìn người đàn ông nhường pháo hoa cho bọn họ, nói: “Cám ơn anh!”

Anh ta cười vô cùng khó hiểu, khoát tay, ý bảo không cần khách sáo.

Nhan Hiểu Thần hỏi Thẩm Hào, “Anh và người kia nói gì vậy, tại sao anh ta lại nhường cây pháo hoa tốt như vậy cho chúng ta?”

Thẩm Hào cười cười, “Đợi một lát em sẽ biết.”

Một đám con nít í ới la hét chuẩn bị đốt pháo, thời gian 0 giờ đến gần, tiếng pháo càng ngày càng vang, quả thật kinh thiên động địa.

Một đứa bé hét to “Năm mới đến rồi”, tiếng pháo từ trăm vạn nhà ở khắp nơi vang lên, vô số pháo hoa cùng lao vút lên bầu trời. Trong tiếng pháo bùng nổ, Nhan Hiểu Thần không nghe rõ Thẩm Hào nói gì, chỉ thấy hắn nhìn cô mỉm cười, Thẩm Hào nâng tay cô lên, chạm vào ngòai nỏ. Màu sắc rực rỡ từ trong cây pháo hoa phun ra, bùng nổ như tán cây đầy sắc màu, hết thấy đều vô cùng đẹp mắt.

Bởi vì vẻ đẹp quá lộng lẫy như vậy, rất nhiều đứa trẻ bị hấp dẫn, vừa vỗ tay, vừa chạy vòng quanh nó. Nhan Hiểu Thần cũng không nhịn được cười, cũng vỗ tay, quay đầu lại tìm Thẩm Hào, “Thẩm Hào, Thẩm Hào, mau nhìn này!”

Thẩm Hào dịu dàng ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt của hai người giao nhau, Thẩm Hào đến gần bên cô, lớn tiếng nói: “Vừa rồi anh nói với người kia, anh muốn hôn vợ của anh dưới pháo hoa, vậy là anh ta liền đưa cho anh.”

Không đợi cô kịp phản ứng, Thẩm Hào đã hôn cô.

Bên dưới ánh sáng rực rỡ nở rộ, vẻ đẹp của pháo hoa so với cái ôm của Thẩm Hào thật kém xa, Nhan Hiểu Thần nhắm hai mắt lại, tận hưởng cử chỉ nhu tình của hắn, trong miệng hắn có hương vị của rượu gạo, làm cho cơ thể cô lâng lâng khoái cảm.

Bên tai vẫn vang lên tiếng cười vui, tiếng cười ấy từ tai tiến vào trong lòng, lại từ trong lòng tràn đến bên miệng, Nhan Hiểu Thần không nhịn được mỉm cười, Thẩm Hào giống như rất thích cô cười, hắn hôn lên khóe môi của cô hết lần này đến lần khác.

Người đàn ông đã nhường pháo hoa cho bọn họ cười nói: “Trăm năm hảo hợp, thiên trường địa cử!”

Thẩm Hào ôm Nhan Hiểu Thần, lớn tiếng nói: “Nhất định sẽ như vậy!”

Điện thoại trong túi rung lên vài cái, Nhan Hiểu Thần lấy di động ra, là blog của Trình Trí Viễn, “Cầu mong em nhất định sẽ vui vẻ hạnh phúc!”

Cô tựa vào ngực của Thẩm Hào, nhìn pháo hoa đang rực rỡ trên đỉnh đầu, hồi âm cho Trình Trí Viễn: “Nhất định sẽ được!”

Nhất định! Cho dù là Thẩm Hào, hay là cô, đều sẽ thật cố gắng, thật quý trọng, Nhất định sẽ được vui vẻ! Nhất định sẽ được hạnh phúc!

13. Chương 13: Yêu Và Hận

Hận thù làm tê liệt, tình yêu khiến hồi sinh; hận thù thành hỗn loạn, tình yêu giúp hài hòa; hận thù hóa tối tăm, tình yêu liền soi sáng. — Martin Luther King, Jr. (13.1)

(13.1) Martin Luther King, Jr (15/01/1929 – 04/04/1968) là Mục sư Baptist, nhà hoạt động nhân quyền người Mỹ gốc Phi, và là người đoạt Giải Nobel Hoà bình năm 1964. Ông là một trong những nhà lãnh đạo có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử Hoa Kỳ cũng như lịch sử đương đại của phong trào bất bạo động. King được nhiều người trên khắp thế giới ngưỡng mộ như một anh hùng, nhà kiến tạo hoà bình và thánh tử đạo.(wiki)

Nguyên văn bằng tiếng Anh: “Hatred paralyzes life; love releases it. Hatred confuses life; love harmonizes it. Hatred darkens life; love illuminates it.”

Buổi sáng, Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hân ngủ đến hơn 10 giờ mới tỉnh dậy. Lúc dậy thì bà Nhan đã không có ở nhà, Thẩm Hân vừa ăn cháo, vừa thẳng thắn hỏi: “Dì lại đi đánh mặt chược?”

“Chắc là vậy.” Có lẽ bị thái độ của hân ảnh hưởng, Nhan Hiểu Thần bàn luận chuyện này rất tự nhiên không đến nỗi khó mở miệng.

Ăn xong điểm tâm, Nhan Hiểu Thần mang đệm chăn ga giường, ôm ra sân phơi phóng, rồi đem đồng quần áo hai ngày chưa giặt, cùng mấy cái áo ấm mang đến máy giặt cũ để giặt, còn đồ lót thì giặt bằng tay.

Thẩm Hân giúp cô đẩy máy giặt ra sân, đặt bên cạnh vòi nước máy, chuẩn bị sẵn ổ cắm điện, hân đem tất cả ấm nước trong nhà đun sôi lấy nước nóng, để cô đỡ phải giặt đồ bằng nước lạnh.

Thẩm Hân vừa chuẩn bị ổ điện và đun nước xong, từ trong bếp đi ra thì thấy Nhan Hiểu Thần đã ngồi giặt quần áo trước chậu nước. Thẩm Hân nhẹ nhàng bỏ ấm nước xuống, đi đến sau lưng của Nhan Hiểu Thần, bịt mắt cô lại, đùa giỡn nói: “Đồ biết là ai?”

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Thẩm Hân.”

“Không đúng!”

“Hân ca.”

“Cũng không đúng!”

“Một chú khỉ ngốc.”

Thẩm Hân tức giận, cắn lỗ tai cô một cái, hung tợn nói: “Lại đoán sai nữa, cắn em bây giờ!” Nhan Hiểu Thần vừa đau vừa nhột, nhịn không được dụi đầu vào ngực của Thẩm Hân, cười nói “Là chồng em.”

Thẩm Hân hài lòng buông cô ra, hôn lên má cô một cái, “Ngoan!”

Nhan Hiểu Thần thuận tay lấy một ít bột xà phòng dính trên tay quẹt lên mặt của hân, Thẩm Hân cười hì hì hoàn toàn không để ý, ngược lại cầm lấy tay cô, xem chừng vẫn ấm, mới hài lòng buông ra.

Thẩm Hân cảm thấy hiện giờ chẳng giúp thêm được gì, hân vào nhà lấy cái ghế, đặt ở đối diện Nhan Hiểu Thần, vừa phơi nắng, vừa chơi điện thoại, lâu lâu, lại giơ di động lên chụp vài tấm ảnh, rồi quay vài cảnh video, “Tiểu Tiểu, nhìn anh, cười lên!”

“Giặt quần áo có gì hay mà chụp?” Nhan Hiểu Thần hướng mặt về phía màn hình điện thoại, nhăn mũi làm xấu.

Thẩm Hân chỉ vào cái bàn giặt đồ (13.2), “Đợi khi nào con chúng ta lớn lên bằng tuổi chúng ta, hân nhiên cái đó đã trở thành đồ cổ! Hay là giữ lại một cái đi? Có thể sẽ bán được giá cao.”

(13.2) Là một miếng ván có khắc rãnh ngang ở mặt trên, to nhỏ tùy lại, dùng để chà sát đồ trên đó, đỡ phải vò bằng tay, ở không phổ biến cái này, nhưng ở TQ, NB, HQ thì khá phổ biến.

Nhan Hiểu Thần không nói gì, nhìn hân một thoáng, dùng tay đang dính đầy bột xà phòng cầm cái bàn giặt giơ lên, nhìn màn hình điện thoại, thật nghiêm túc nói: “Này nhóc Thẩm, đây là đồ gia truyền ba con để lại cho con đây, có vui không?”

Thẩm Hân cười to, cũng nhìn màn hình nói: “Dĩ nhiên là vui rồi, đúng không?”

Hai người đang rất là vui vẻ, đột nhiên ngoài cửa có tiếng đập cửa rầm rầm vang lên khắp nhà, “Lưu Thanh Phương! Lưu Thanh Phương...” Thẩm Hân khó hiểu nhìn Nhan Hiểu Thần.

“Là tìm mẹ em.” Nhan Hiểu Thần vội vàng lau khô tay, đi ra mở cửa, cô vừa mở cửa, năm sáu người đàn ông ulla vào, có người vọt vào trong nhà, có người còn đi vào sân lục tung đồ đạc. Thẩm Hân thấy tình hình có vẻ không ổn, lập tức kéo Nhan Hiểu Thần lại bên cạnh, lớn tiếng hỏi: “Các người làm gì vậy?”

Nhan Hiểu Thần dường như đã đoán được chuyện gì, lôi kéo tay hân, ra ý không có chuyện gì.

Một người đàn ông đầu tóc nhuộm vàng chóc ôm cái TV cũ đi ra, hướng gã đầu trọc đang đứng ở trong sân nói: “Nghèo rách mỏng tôi, một nhà toàn rác rưởi, cái TV cũ này có muốn lấy không?”

Gã đầu trọc chán ghét liếc qua cái TV, thằng tóc vàng liền buông tay ra, cái TV rơi xuống đất.

“Mấy người có chuyện gì thì nói, lại đi đập phá đồ đạc, giải quyết được vấn đề gì đâu?” Thẩm Hầu bình tĩnh nói.

Thằng tóc vàng hỏi: “Lưu Thanh Phương đâu? Các người có quan hệ gì với Lưu Thanh Phương?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Tôi là con gái bà ấy.”

Vài người nhìn cô đánh giá, gã đầu trọc nói: “Mẹ cô thiếu chúng tôi 160 ngàn, bây giờ có trả được hay không?”

Nhan Hiểu Thần hít một hơi khí lạnh, cô nghĩ là bọn họ tới đòi nợ, nhưng không ngờ mẹ cô lại thiếu hơn trăm ngàn. Cô bất đắc dĩ nói: “Các anh nhìn xem tôi có giống như người có tiền không? Hiện giờ một trăm ngàn tôi còn không có.”

Tên tóc vàng chỉ vào mũi của Nhan Hiểu Thần, hung tợn nói: “Không trả tiền đúng không? Phá!”

Hai thằng đàn ông vọt vào nhà, nhìn thấy cái gì liền đập phá cái đó. Thẩm Hầu muốn ngăn cản bọn họ, lại bị tên tóc vàng và một thằng khác chặn lại, gã đầu trọc đang đứng ở cửa còn cầm con dao găm sáng lóa ngấm nghĩa thường thức, Nhan Hiểu Thần vội vàng gắt gao ôm lấy Thẩm Hầu, nhỏ giọng nói: “Đều là đồ cũ, không đáng giá bao nhiêu.”

Sau khi một đám người đem đồ đạc trong nhà đập phá toàn bộ, tên tóc vàng nói với Nhan Hiểu Thần: “Trong vòng 3 ngày, phải trả tiền! Nếu không trả...Cô cứ đi hỏi hậu quả của mấy người vay nặng lãi mà không trả thì biết.” Tên tóc vàng nói xong, dẫn cả đám người nghênh ngang ra khỏi nhà.

Đồ đạc vỡ nát đầy mặt đất, ghế sofa và bàn bị bọn họ lật ngược.

Nhan Hiểu Thần nản lòng buồn chán, cười khổ lắc đầu, nói với Thẩm Hầu: “Nhìn đi! Đây chính là nhà em, mẹ anh phản đối dĩ nhiên có lý do!”

“Mẹ em là mẹ em, em là em! Người anh thích là em!” Thẩm Hầu dọn dẹp, sắp xếp bàn ghế lại, đi vào trong sân chăm chổi, bắt đầu quét dọn vệ sinh nhà cửa.

Bởi vì hành động của Thẩm Hầu, Nhan Hiểu Thần không hề cảm thấy khó chịu, cô cầm lấy khăn lau, chuẩn bị thu dọn một nhà tan hoang. Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hầu cùng nhau cố gắng muốn biến căn nhà rách nát sửa sang lại thành một căn nhà nguyên vẹn, nhưng nó giống như một bức tranh bị xé bỏ vậy, cho dù có cố gắng chấp vá thế nào, thì vẫn không thể trở lại như xưa, có lẽ, mùa hè của bốn năm về trước, nó đã sớm tan nát rồi.

Hơn 3 giờ chiều, bà Nhan say khướt trở về. Nhan Hiểu Thần tự giấu suy nghĩ, xem ra ban đầu cô đã đoán sai, mẹ cô hôm nay không đi chơi mạt chược, mà là đi uống rượu, không biết đánh bài và uống rượu thì cái nào là tốt hơn?

Bà Nhan lớn tiếng hỏi: “Có chuyện gì?”

Nhan Hiểu Thần nói: “Mẹ thiếu người ta 160 ngàn tiền cược bài sao?”

Bà Nhan cúi đầu nói, “Không có, à, hình như có...Tính luôn tiền lãi, lãi mẹ đẻ lãi con, chắc chừng hơn 100 ngàn!”

“Mẹ đi vay nặng lãi sao?” Nhan Hiểu Thần đã không còn biết nên nói cái gì.

Thẩm Hầu nhin không được nói: “Dì à, đi vay nặng lãi nguy hiểm lắm.”

Bà Nhan cười nhạt, “Có chuyện gì lớn đâu? Cùng lắm là bị chém chết thôi! Cho bọn họ đến đây giết ta luôn đi! Ta đây cũng chẳng muốn sống nữa!”

Thẩm Hầu hoàn toàn không nghĩ tới mẹ của Nhan Hiểu Thần lại có bộ dáng vô lại như vậy, trong một lúc hần như bị á khẩu không nói được tiếng nào.

Bà Nhan chỉ thẳng vào mặt của Nhan Hiểu Thần, cười giễu nói: “Nếu như tao bị chém chết, đều là tại mày, tất cả là lỗi của mày! Là lỗi của mày!”

Bà Nhan căn bản không có sức lực, nhưng sắc mặt của Nhan Hiểu Thần lại trắng bệch, lùi từng bước một về phía sau.

Thẩm Hầu đã có chút nổi giận, vội vàng kéo cô đến phía sau hần, “Dì à, Tiểu Tiểu có lỗi gì đâu?”

“Nó không có lỗi sao?” Bà Nhan nghiêng đầu ngẫm nghĩ, ha ha cười rộ lên, “Ai bảo nó không gửi tiền cho ta thường xuyên? Ta không có tiền chơi mặt chược, đương nhiên chỉ có thể đi vay tiền.”

Thẩm Hầu nói: “Dì ơi, dì có quan tâm đến Tiểu Tiểu không? Dì có biết mấy năm nay cô ấy vất vả lắm không?”

Bà Nhan lập tức bị chọc giận, cười lạnh nhạt rống lên: “Vất vả? Nó vất vả? Đều là do nó tự chịu! Ai bảo nó nhất định muốn học đại học? Nếu không phải nó nhất quyết đi học đại học, thì cái nhà này sẽ không thành ra như vậy!”

Thẩm Hầu bị lý lẽ của bà Nhan làm cho tức cười, “Tiểu Tiểu muốn đi học cũng là có lỗi hay sao? Dì à, con gái muốn hiểu thuận, thân làm cha mẹ, có phải không biết phân biệt phải trái hay không?”

“Ta sống rất tốt! Không cần một đứa con gái như vậy, nó cũng không cần nhận người mẹ như ta.”

Bà Nhan chỉ vào mặt Nhan Hiểu Thần nói: “Nhìn thấy mày là chán ghét! Cút đi Thượng Hải! Không cần chõ mũi vào chuyện của tao!” Bà đi từng bước tập tễnh lên lầu.

“Tiểu Tiểu?” Thẩm Hầu lo lắng nhìn Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần phục hồi trở lại, mặt tái nhợt, vô lực cười nói, “Em không sao. Xem ra mẹ thật sự đã mượn tiền của bọn họ, phải nghĩ biện pháp nhanh chóng trả lại, không phải bọn họ thật sự đến chém chết mẹ chứ? Em nghe nói 100 ngàn là lấy một bàn tay, vậy 160 ngàn là lấy 1 bàn rưỡi rồi?” Cô cười ha ha, nhưng dĩ nhiên, Thẩm Hầu cũng chẳng thấy chuyện này đáng để cười, trong mắt hần tràn đầy âu lo, không có vẻ gì là muốn cười. Nhan Hiểu Thần cũng không cảm thấy đáng cười, nhưng cô cũng chẳng muốn khóc, chỉ có thể giống như kẻ ngốc cười ngây ngô một lát.

Thẩm Hầu nói: “Anh còn hơn 20 ngàn đồng.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Em còn khoảng 2 ngàn đồng.”

Còn tới 140 ngàn! Bọn họ tập trung suy nghĩ có thể mượn tiền của ai bây giờ, người quen của Nhan Hiểu Thần, trừ một người, còn lại đều là mới chân ướt chân ráo ra xã hội kiếm sống, căn bản không có khả năng cho cô mượn tiền. Thẩm Hầu lấy di động ra, muốn gọi điện thoại.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Anh muốn mượn tiền ai vậy?”

“Thẩm Lâm, trong tay nó có thể có 2-3 chục ngàn.”

“Em không muốn mượn tiền người nhà của anh.”

Thẩm Hầu gật đầu, không gọi điện thoại nữa, “Vậy anh sẽ hỏi mấy người bạn khác!” Hần suy nghĩ một lát, nói với Nhan Hiểu Thần: “Bây giờ đang là nghỉ tết âm lịch, nếu anh mượn được tiền, ngân hàng cũng không thể nào chuyển khoản được, anh phải về nhà một chuyến, tự mình đi lấy tiền. Em muốn đi cùng anh không?”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, cô không yên tâm để mẹ ở nhà một mình.

“Chú ý cẩn thận, có chuyện gì thì báo cho anh biết.”

“Em biết rồi, không sao đâu.”

Thẩm Hầu ôm cô vào lòng nói: “Đừng quá lo lắng, sau khi xử lý xong chuyện này, chúng ta sẽ giúp mẹ em bỏ cờ bạc, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.”

Nhan Hiểu Thần chôn mặt vào vai của hần, không nói gì. Thẩm Hầu dùng sức siết chặt cô vào lòng, “Khóa kín cửa sổ, ngày mai anh sẽ nhanh chóng trở về.” Hần không thêm lấy hành lý, nhanh chóng rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần đứng nhìn bóng lưng của hần đi xa mới đóng cửa lại, cô quay đầu nhìn căn nhà trống vắng lạnh lẽo, nghĩ đến chỉ vài giờ trước, cô còn cùng hần vui vẻ cười đùa với nhau. Cô đã tự nói với mình tất cả

mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp hơn, nhưng những thứ vui vẻ hạnh phúc chỉ trong một thoáng đã bị vỡ nát, lệ trong hốc mắt như muốn trào ra.

Mẹ của Thẩm Hầu phản đối hần và cô ở bên nhau, có phải đã sớm đoán được thời khắc này?

Bà Thẩm đã dựa vào kinh nghiệm và trí tuệ trải đời của bản thân, cảnh báo với cô rằng nhà cô đã không còn cứu được, nhưng cô lại không tin. Nhan Hiểu Thần vô lực dựa vào cánh cửa, nhìn cửa sổ phòng ngủ của mẹ, đau khổ cắn chặt môi, đem lệ chực chờ nơi khóe mắt nuốt hết vào trong.

Trời vừa tờ mờ sáng, ngoài nhà liền truyền đến tiếng ồn ào.

Nhan Hiểu Thần khoác áo ấm vào, áp mặt bên cửa sổ lặng lẽ nhìn thoáng qua, là gã đầu trọc và tóc vàng một đám người, đang bê mấy cái thùng nhựa, không biết là đang làm cái gì.

Cô cầm di động, hồi hộp nhìn bọn họ chầm chầm, nếu bọn họ mà xông vào nhà, cô sẽ lập tức báo nguy.

Bọn họ chỉ ồn ào náo loạn trong chốc lát, sau đó dùng sức ném mấy thùng nhựa vào cửa nhà cô, Nhan Hiểu Thần sợ hãi, không phải là xăng chứ? Cô sợ tới mức nhanh chóng lao xuống lầu.

Đứng ở trong sân nhìn ra, may mắn, chỉ là sơn. Tuy rằng không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sơn đỏ rực vương vãi lung tung khắp nơi, bên kia sân là một đốm đỏ rực như máu, bên này sân cũng có đốm đỏ như vậy, trên tường văng lên một ít, nhìn qua giống máu tươi, như đang ở trong một lò giết mổ, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Nhanh chóng trả tiền sớm, nếu không ngày nào bọn ta cũng đến!” Một đám la hét tranh cãi âm ỉ, náo loạn chán chề, rốt cuộc cũng hồng hộc rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần mở cửa, nhìn thấy cả cánh cửa cũng bị tô đầy sơn đỏ như máu, trên tường có mấy chữ sơn đỏ chảy đầm đìa: Thiếu nợ phải trả tiền!

Mấy nhà hàng xóm thò đầu ra dáo dác xem, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, sợ rước họa vào thân, lập tức “rầm” một tiếng, đóng cửa lại. Không biết từ nơi nào truyền đến giọng nói bén nhọn của một phụ nữ, “Ồ đây tám đời tám kiếp, cũng không nghĩ làm hàng xóm của con ma bài bạc!”

Vốn đang vui vẻ hào hứng đón tết, bởi vì nhà cô mà hàng xóm không được yên ổn.

Nhan Hiểu Thần đóng cửa lại, nhìn thấy sơn trên đất, đem chổi ra quét nhưng không thể quét được, đành chờ nó khô rồi mới tính.

Bà Nhan giống như là chẳng có chuyện gì xảy ra, yên tâm thoải mái nằm ngủ nướng.

Nhan Hiểu Thần ngồi dưới mái hiên, nhìn mấy vệt sơn trên mặt đất đến ngẩn người.

Lúc 10 giờ hơn, bọn tóc vàng và đầu trọc lại đến quậy.

Bọn họ thật ra không dám làm náo động chỗ ở của dân trong xóm, chỉ là thay đổi biện pháp khiến cho người ta sống không được yên. Một đám người một bên không ngừng chửi bới bậy bạ, một bên ném vào trong sân mấy thứ — Chai bia rỗng, xương gà, cơm thừa.

Nhan Hiểu Thần sợ chai bia va vào người bị thương, trốn ở trong phòng nhìn sân nhà từ “Lò mổ” biến thành “Bãi rác”.

Bọn họ náo loạn chừng nửa canh giờ, lại hồng hộc rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần nhón chân, cẩn thận tránh những mảnh vỡ của chai bia, đi lấy chổi, quét đồng rác rưởi vào góc sân.

Có tiếng gõ cửa vang lên, gõ vài cái, rồi ngừng trong chốc lát, rồi lại gõ vài cái, giống như đang sợ làm phiền người ở bên trong, có vẻ rất cẩn thận.

“Ai đó?”

Không ai trả lời, nhưng tuyệt đối không phải là đám người của tên tóc vàng kia, Nhan Hiểu Thần ra mở cửa.

Người đàn ông năm ngoài đã đến nhà cô tặng quà đang đứng ở cửa, vừa nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, liền cười lấy lòng, “Năm mới tốt lành... Có người đến làm phiền nhà cháu sao?”

“Tôi đã nói, nhà chúng tôi không chào đón ông!” Nhan Hiểu Thần muốn đóng cửa, ông ta giữ một chân, chặn cửa lại, “Ta nghe nói đám người cho vay nặng lãi đến đòi tiền, là bao nhiêu? Ta sẽ trả!”

Nhan Hiểu Thần dùng sức đẩy ông ta ra ngoài, “Tôi không cần tiền của ông! Ông đi đi!”

Ông ta gạt cửa ra, không chịu đi, “Hiểu Thần, cháu nghe ta nói, vay nặng lãi không phải là chuyện đùa, ta không có ý gì khác, chỉ là lo lắng cho nhà cháu, ta trả tiền xong, nhà cháu có thể tiếp tục hận ta...”

“Cút đi!” Một tiếng thét chấn động trời đất, từ cửa sổ lầu hai bay ra một cây kéo, nhằm vào người đàn ông nọ, may mắn ông ta tay chân nhanh nhẹn, nhảy lùi ra sau một bước lớn tránh được, cây kéo đáp ngay dưới chân ông ta.

Nhan Hiểu Thần và người đàn ông kia trợn mắt há hốc mồm, tâm trạng còn sợ hãi nhìn cây kéo ở trên mặt đất, không đợi bọn họ kịp phản ứng, bà Nhan không thèm mặc áo khoác, chỉ mặc độc nhất một bộ đồ mỏng manh, mang dép lê, lập tức phóng ra, thuận tay cầm lấy cây sào trúc phơi đồ trong sân, nhào đến muốn đánh.

Người đàn ông nọ ôm đầu chạy trốn, “Ta không có ý gì cả, chỉ là lo cho nhà bà thôi, cứ lấy tiền của ta trả nợ trước rồi...A!”

Bà Nhan từ cửa nhà đuổi đánh tới đầu ngõ, làm cho ông ta chạy trốn chết, còn chưa hết giận, bà cởi một chiếc dép, hung hăng ném ra ngoài.

Bà cầm theo cây sào trúc, chân chỉ còn lại một chiếc dép lê, hùng hổ trở về, cơn giận còn sót lại chưa tiêu hết, bà thuận tay nhắm vào Nhan Hiểu Thần, dùng cây sào trúc đánh một gậy, “Đồ quỷ đòi nợ, học đến ngu luôn sao? Lại đi nói chuyện khách sáo với hắn? Lần sau mà gặp tên tội phạm giết người đó nữa, tao sẽ đánh cho hắn chết! Đánh chết hắn xong, tao sẽ đi đền mạng!”

Nhan Hiểu Thần theo bản năng né tránh, cây sào trúc quật vào lưng cô, nhờ áo lông thật dày, lực bà Nhan cũng không lớn lắm, tuy rằng đau, nhưng có thể chịu được.

Bà Nhan “hừ” một tiếng, ném đi cây sào trúc, lập tức lên lầu.

Nhan Hiểu Thần khom người nhặt cây kéo mẹ cô đã ném xuống khi nãy.

Đứng dậy thì trước mắt có chút tối sầm, cô loạng choạng, liền có một đôi tay ấm áp đến đỡ cô đứng vững, ngẩng đầu nhìn lên, là Trình Trí Viễn.

Anh ta thân thiết hỏi: “Em sao rồi?”

Nhan Hiểu Thần nương vào lực đỡ của anh ta đứng lên, “Không sao cả, chỉ là tối qua ngủ không đủ giấc, sáng nay lại chưa ăn gì, nên hơi bị tuột huyết áp, sao anh lại ở đây?”

“Tôi về nhà nghỉ tết, không có chuyện gì làm, nên định đến đây chúc tết em và Thẩm Hào. Đến đầu ngõ, lại không biết nhà em ở đâu, đang định gọi điện thoại cho em thì nhìn thấy... Có người hình như đang đánh nhau.”

Trình Trí Viễn hẳn là đã đoán được người vung cây sào trúc kia là mẹ của cô, chỉ là cố gắng nói tránh đi một chút, Nhan Hiểu Thần cười khổ nói: “Không phải đánh nhau, là mẹ tôi đánh người ta. Vài năm trước, ba tôi bởi vì tai nạn giao thông qua đời, người đàn ông kia chính là...người đã đụng chết ba tôi.”

Trình Trí Viễn im lặng nhìn cô, ánh mắt đầy thâm thúy, hình như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng dường như cũng không biết nói cái gì, nên vẫn im lặng.

Nhan Hiểu Thần nghịch cây kéo trong tay, miễn cưỡng cười nói: “Tôi không sao, đã qua rất nhiều năm.”

Trình Trí Viễn rời ánh mắt, đánh giá bốn phía nhà của cô, “Nhà em...Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhan Hiểu Thần theo ánh mắt của anh ta, nhìn đến cửa đầy màu đỏ của máu, bê bết khắp nhà, trên tường là mấy chữ như máu chảy đầm đìa: Thiếu nợ phải trả tiền! Có muốn giấu diếm cũng chẳng được, Nhan Hiểu Thần nói: “Thiếu nợ vay nặng lãi.”

“Bao nhiêu?”

“160 ngàn”

Trình Trí Viễn thông cảm nhìn cô, “Em định thế nào?”

“Trước hết chỉ có thể nghĩ đến cách kiếm tiền, Thẩm Hầu đã giúp tôi đi vay.”

Nhan Hiểu Thần chỉ chỉ phía trong nhà, “Lần đầu tiên anh đến nhà tôi, đáng lẽ phải mời anh vào nhà ngồi một chút, uống chén trà, nhưng nhà tôi như vậy... Chắc phải đợi lần sau, xin lỗi anh.”

“Không sao cả, ra ngoài đi dạo một chút, có được không?”

Nhan Hiểu Thần chần chừ nhìn lên lầu, cô lo lắng để mẹ ở nhà một mình sẽ không an toàn. Trình Trí Viễn nói: “Bây giờ là ban ngày, bọn họ có gần đỡ đến cỡ nào cũng không dám làm bậy, chúng ta đi gần đây một lát thôi.”

Nhan Hiểu Thần đích thực cũng muốn tạm thời trốn đi một chút, “Được, anh chờ tôi một lát.” Cô đem kéo để lại trong phòng, đóng cửa phòng và cửa nhà lại, khóa kỹ, sau đó cùng Trình Trí Viễn đi ra con hẻm nhỏ.

Bọn họ đi dọc theo ngã tư đường, đến bờ sông.

Hôm nay không có gió, nắng cũng tốt, bên bờ sông có không ít cụ già đang phơi nắng. Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn tìm một cái bồn hoa khá sạch sẽ ngồi xuống.

Lý tài xế không biết từ nơi nào xông ra, cầm nửa túi bánh mì và một chai nước trái cây.

Trình Trí Viễn cầm lấy, đưa cho Nhan Hiểu Thần, cô không có tâm trạng ăn uống gì, nhưng biết như vậy là không phải phép, nên lấy chai nước trái cây, chậm rãi uống.

Nhan Hiểu Thần chẳng có ý muốn nói chuyện, Trình Trí Viễn cũng vẫn không nói gì, bọn họ giống như hai người xa lạ, tự mình chìm đắm trong thế giới riêng của chính mình.

Di động của Nhan Hiểu Thần đột nhiên vang lên, số điện thoại lạ hoắc, cô do dự một thoáng, nhận điện thoại, “A lô?”

“Là cô Nhan phải không? Tôi là mẹ của Thẩm Hầu.”

Nhan Hiểu Thần thật sự không có tâm trạng cùng bà ta lễ phép tâm sự, trực tiếp hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

“Thẩm Hầu đi hỏi bạn bè mượn tiền, bạn bè của nó cũng là loại thanh niên bông bột không biết trời cao đất dày, nếu nói là có tiền, đều giống như nó, chính là cha mẹ có tiền. Cô Nhan, cô cần bao nhiêu tiền, tôi cho cô, vẫn là điều kiện kia, chia tay với Thẩm Hầu đi.”

“Cháu không cần tiền của bác!”

Bà Thẩm chê cười nói, “Tốt! rất có khí phách, vậy tốt nhất đừng đụng vào đồng nào của con tôi, cô chắc biết rõ, bạn bè của nó cho nó mượn cũng chính là vì ba mẹ Thẩm Hầu có tiền! Nếu nó thật sự giống như cô là kẻ nghèo kiết xác, ai sẽ cho nó mượn?”

“Được, tôi sẽ không đụng đến tiền của anh ấy.”

“Cô Nhan, tại sao cô đột nhiên lại cần hơn 100 ngàn? Không phải là mẹ cô lại vì bài bạc mà thiếu nợ người ta chứ?”

Nhan Hiểu Thần lạnh lùng nói: “Không liên quan đến bác!”

Bà Thẩm cười lạnh nhạt nói: “Nếu cô không quản lấy con tôi, phớt lờ lời nói của nó, thì đích thực tôi và cô không có quan hệ gì! Cô Nhan, căn cứ vào sự điều tra của tôi, ba của cô sau khi bị tai nạn giao thông qua đời, tuy rằng nhà cô bây giờ không có tài sản gì, nhưng trong thành phố có một căn nhà nhỏ gồm hai phòng ngủ khoảng 60 mét vuông, bởi vì do mẹ cô bài bạc quá lạm, đã đem căn nhà đó bán...”

Nhan Hiểu Thần không khách sáo ngắt lời bà Thẩm đang lới chuyện cũ ra huyền thuyên, “Nếu bác không có chuyện gì, cháu cúp điện thoại đây!”

Bà Thắm nói: “Cô Nhan, trả lời tôi một vấn đề cuối cùng, bây giờ cô vẫn còn cảm thấy cô kiên trì không chia tay Thắm Hầu là thật sự vì tốt cho nó sao?”

Nhan Hiểu Thần im lặng một lúc, chưa nói câu nào đã cúp điện thoại.

Trình Trí Viễn hỏi: “Là điện thoại của mẹ Thắm Hầu?”

“Tôi phải về nhà, tạm biệt anh!” Nhan Hiểu Thần đứng dậy muốn đi, Trình Trí Viễn giữ được cô, cô dùng sức muốn tránh thoát tay của anh ta, “Không cần lo cho tôi, hãy để tôi một mình...”

Trình Trí Viễn chặt chẽ giữ cô lại, “Hiểu Thần, hãy nghe tôi nói, sự tình đều có thể giải quyết!”

Trong một thoáng, cảm xúc của Nhan Hiểu Thần như sụp đổ, cô vừa đẩy vừa đánh, chỉ muốn thoát khỏi anh ta, trốn chạy về thế giới âm u lạnh lẽo vốn thuộc về mình, “Không thể nào! Tôi sai rồi! Tôi và Thắm Hầu ở bên nhau, chỉ làm hại anh ấy thôi! Mẹ nói đúng, tôi là con quỷ đòi nợ, là người xấu, tôi chỉ biết gây họa cho người thân, nên chết đi...”

Trình Trí Viễn sợ gây tổn thương cho Nhan Hiểu Thần, không dám dùng sức, nhưng lại bị cô trốn tránh. Dưới tình thế cấp bách, anh ta ôm cô, dùng hai tay chặt chẽ giam cầm cô ở trong lồng ngực của mình, “Hiểu Thần, Hiểu Thần...Em không phải là quỷ đòi nợ! Không phải là người xấu! Hãy tin tôi, em tuyệt đối không phải là người xấu... Sự việc sẽ có cách giải quyết, nhất định có thể giải quyết... Hiện tại tiền lương sau thuế mỗi tháng của em là 8600 đồng, cuối năm, tiền thưởng của công ty khoảng 100 ngàn, nếu thuận lợi có thể lấy được 150 ngàn. Một năm sau, chắc chắn em sẽ được tăng lương, tiền thưởng cuối năm cũng sẽ cao hơn, 160 ngàn không phải là con số lớn...”

Không biết có phải cô đã dùng hết sức để đẩy anh ta ra, hay mấy lời lẽ kia có tác dụng, mà Nhan Hiểu Thần dần dần bình tĩnh lại. Nhưng nếu bây giờ có được 160 ngàn, vậy thì sao? Mẹ cô sẽ vẫn tiếp tục đi đánh bài, hôm nay cô có thể kiếm 160 ngàn, ngày mai cũng có thể kiếm 360 ngàn, mẹ sẽ không để cho cô yên, nhưng cô không thể hận mẹ, chỉ có thể hận chính mình.

Nhan Hiểu Thần cảm thấy mệt mỏi! Cảm giác như đang trôi nổi trong đầm băng lạnh giá, từng nghĩ rằng cô sẽ cố gắng bơi được vào bờ, nơi đó sẽ có đường thoát ra, nhưng căn bản là cái đầm này không có bờ, cô không muốn phải đấu tranh cố gắng nữa!

Giống như một con rối đã hết pin, cô vô lực tựa vào vai của anh ta, “Anh không hiểu đâu, không có ích! Chắc chắn không có ích! Cho dù tôi có cố gắng bao nhiêu đi nữa, cũng đều vô dụng...”

Trình Trí Viễn nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, dịu dàng và kiên định nói: “Tôi rất rõ ràng, rất hiểu! Nhất định sẽ có biện pháp! Chúng ta trước hết đem tiền trả nợ, em đưa mẹ đến Thượng Hải, thay đổi hoàn cảnh, bác sẽ không có người chơi bài nữa, từ từ sẽ không còn mê chơi mạt chược. Chúng ta có thể giúp bác tham gia một số hoạt động của hội người già, làm cho bác ấy thay đổi tâm trạng, quen biết thêm một ít bạn mới, tất cả sẽ bắt đầu lại thôi!”

Tất cả có thể một lần nữa lại bắt đầu sao? Nhan Hiểu Thần giống như đã không còn niềm tin vào cái gì nữa rồi.

“Nhất định có thể một lần nữa bắt đầu lại! Hiểu Thần, nhất định sẽ tốt đẹp hơn! Nhất định!” Hai má của Trình Trí Viễn dán sát đỉnh đầu của Nhan Hiểu Thần, lần này đến lần khác dán sát vào, như là muốn làm ình tin tưởng, cũng là khiến cho cô tin tưởng.

Nhan Hiểu Thần ngẩng đầu lên, mắt nhắm lệ nói: “Được rồi! Một lần nữa làm lại từ đầu!”

Trình Trí Viễn rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, cười cười nhìn cô.

Nhan Hiểu Thần đột nhiên ý thức được, tư thế của bọn họ bây giờ có chút thân mật, lập tức cảm thấy như vậy là không tốt, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay của Trình Trí Viễn, lui về phía sau một bước lớn, lúng túng nói: “Thật là mất mặt! Trước mặt anh như vậy thật là xấu hổ!”

Trình Trí Viễn không khiến cho cô khó xử thêm chút nào nữa, “160 ngàn tôi cho em mượn, em còn bao nhiêu?” Nhan Hiểu Thần nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Đưa mẹ lên Thượng Hải, tôi không biết chi phí sinh hoạt sẽ là bao nhiêu, tôi dùng vào tiền thưởng cuối năm, có được không?”

“Được, tôi lấy lãi 5%. Còn nữa, sau khi làm việc, tuyệt đối không được đầu quân cho công ty khác! Lời nói của tôi ý là em đương nhiên phải làm trâu làm ngựa, vì tôi mà cố gắng kiếm tiền!”

Lời nói của anh ta toát ra tiền đồ sáng sủa phía trước, tâm trạng của Nhan Hiểu Thần dễ chịu một chút, “Cần bản là không ai đến mời tôi đi nơi khác, nếu có muốn đầu quân cho công ty khác, cũng chẳng có chỗ mà đi.”

“Chúng ta cá cược đi, không cần đến hai năm, nhất định sẽ có người đến mời em đi.”

“Vậy cho tôi mượn lời chúc tốt lành đó nhé!”

“Đi thôi, tôi đưa em về.” Trình Trí Viễn đem nửa túi bánh mì và đồ uống đưa cho cô.

Hai tên tóc vàng và đầu trọc đang dẫn người đứng ở bên ngoài nhà của Nhan Hiểu Thần lắc lư, nhìn thấy cô, một đám nghênh ngang vây quanh lại.

Trình Trí Viễn hỏi: “Là mấy người này sao?”

“Vâng.” Nhan Hiểu Thần gật đầu.

Trình Trí Viễn khẽ cười nói với hai tên tóc vàng và đầu trọc: “Muốn lấy tiền thì đi tìm người kia. “ Anh ta chỉ ra phía sau. Hai gã hoài nghi nhìn ra đầu ngõ thì thấy Lý tài xế, bọn chúng quay ra nói với Nhan Hiểu Thần: “Cảnh cáo cô, đừng có mà bày trò gì! Nếu lừa gạt bọn tôi thì coi chừng!”

Bọn họ đi tìm Lý tài xế, ông ta cùng với bọn họ nói vài câu, sau đó dẫn một đám người rời khỏi.

Trình Trí Viễn đưa Nhan Hiểu Thần đến bên ngoài nhà, nhìn thấy cửa đầy màu máu, anh ta nhú mày nói: “Nhà tôi vừa đúng lúc còn thừa một chút sơn, ngày mai tôi sẽ gọi Lý tài xế mang qua cho em, sơn lần nữa sẽ đẹp lại thôi.”

Nhan Hiểu Thần không biết có thể nói với anh ta thêm cái gì nữa, cảm ơn sao? Thật không đủ. Cô lắp bắp nói: “Tôi, tôi sẽ làm thật tốt công việc, tuyệt đối sẽ không đến công ty khác.” Thời khắc này, cô vô cùng kỳ vọng chính mình có thể làm việc thật xuất sắc, để báo đáp Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn cười gật đầu, “Được, em vào nhà đi, tôi phải đi rồi!” Bóng dáng của anh ta ở trong con hẻm nhỏ dần dần rời xa.

Nhan Hiểu Thần về đến nhà thì nhìn thấy mẹ cô đang say khướt nằm trên sofa ngủ, dưới đất là một bình rượu rỗng. Cô nhặt bình rượu lên, bỏ vào thùng rác, cầm lấy chăn đắp lên người bà.

Nhan Hiểu Thần điện thoại cho Thẩm Hân, nhưng vẫn không có ai bắt máy, chỉ có thể đăng blog cho hân: “Không cần vay tiền nữa, em đã có tiền rồi.”

Nhan Hiểu Thần ăn vài miếng bánh mì, uống một hơi hết chai nước trái cây, lại bắt đầu quét dọn vệ sinh nhà cửa, đến khi dọn dẹp sạch sẽ rác rưởi ở trong sân thì trời đã tối đen.

Cô nhìn điện thoại, Thẩm Hân vẫn chưa trả lời, đang muốn gọi cho hân thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

Cô vội vàng chạy đến bên cửa, “Ai đó?”

“Là anh!”

Thì ra là Thẩm Hân, cô mở cửa. Thẩm Hân nhìn cô từ trên xuống dưới một chút, thân thiết hỏi: “Không có chuyện gì xảy ra chứ? Bọn họ có đến quấy nữa không?”

“Đã không sao nữa rồi.” Nhan Hiểu Thần đóng cửa lại thật kỹ.

Thẩm Hân đưa một cái ba lô hai quai cho cô, “Tiền ở bên trong. Ngân hàng không mở cửa, hỏi mấy người bạn mới có được, cho nên anh về hơi trễ.”

Nhan Hiểu Thần không nhận lấy, “Anh không nhận được tin nhắn của em sao?”

“Anh vội vàng trở về, không có để ý đến điện thoại.” Hân vừa nói chuyện, vừa lấy điện thoại ra.

Xem xong blog, sắc mặt của hân thay đổi, “Em hỏi ai mượn tiền?”

“Trình Trí Viễn.”

Thẩm Hầu nén lửa giận hỏi: “Em có ý gì đây? Biết rõ anh đi mượn tiền, tại sao còn muốn mượn của hần?”

“Em không muốn dùng tiền anh mượn.”

“Nhan Hiểu Thần!” Thẩm Hầu nổi giận hét to, lập tức ném ba lô đang cầm trên tay xuống đất, “Em không muốn dùng tiền của anh, lại chạy đi hỏi một gã đàn ông khác mượn tiền?”

“Anh nghe em giải thích đi, em chỉ không muốn liên quan gì đến ba mẹ anh thôi.”

“Anh biết! Cho nên rõ ràng Thẩm Lâm, Thẩm Chu có tiền, anh không mở miệng hỏi đến bọn nó! Người anh nhờ là bạn bè, không họ Thẩm, cũng chẳng phải họ Hầu! Em còn muốn anh như thế nào...”

Bà Nhan đứng ở cửa, cảnh giác hỏi: “Mấy người ồn ào cái gì? Hiểu Thần, đã trả nợ hết rồi sao? Tiền ở đâu thế?”

Thẩm Hầu nổi giận dùng dưng nói: “Đi đi hỏi Nhan Hiểu Thần ấy!” Hần đi ra cửa, muốn rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần cố gắng không trả lời mẹ, vội vàng chạy theo Thẩm Hầu, Thẩm Hầu đẩy cô ra, phần nộ chê cười: “Em đã có kẻ bảo vệ tài giỏi rồi, có cần đến anh đâu!”

Nhan Hiểu Thần còn muốn chạy theo giải thích, bà Nhan đã cầm cây sào trúc, hung hăng đánh lên lưng của cô, “Con nha đầu chết tiệt kia, mày lấy tiền ở đâu?”

Nhan Hiểu Thần nhịn đau nói: “Của một người bạn, có nói mẹ cũng không biết.”

Thẩm Hầu đã đặt một chân ra ngoài cửa, nghe bên trong có chuyện xảy ra, quay đầu nhìn lại.

“Bạn sao? Bạn mày ở đâu ra mà có tiền? Đó là 160 ngàn đồng, không phải mà 16 đồng, đứa nào có thể ày mượn dễ dàng như vậy? Đồ con quỷ đòi nợ, tại sao lại độc ác như vậy? Mày lại dám dùng mạng của ba mày để đổi tiền ...” Bà Nhan vung cây sào trúc, hung hăng quật xuống, Nhan Hiểu Thần muốn né tránh, nhưng cây gậy quá dài, không thể nào thoát được, cô chỉ còn cách ôm đầu, ngồi xổm dưới đất, giống như một con dê con yếu ớt, mặc ẹ đánh.

Thẩm Hầu cố gắng không nổi giận nữa, vội vàng chạy trở lại, muốn bảo vệ Nhan Hiểu Thần, nhưng sức đánh của bà Nhan thật mạnh, mỗi một gậy quật thật đau lên người của Nhan Hiểu Thần, Thẩm Hầu nóng nảy, túm lấy cây sào trúc, hung hăng giật đi.

“Tao đánh chết mày! Con quỷ đòi nợ! Tao đánh chết mày!” Bà Nhan lại cầm lấy cây chổi to, giống như người điên xông tới, tiếp tục hung hăng đánh Nhan Hiểu Thần, Thẩm Hầu cũng bị liên lụy vài cái.

Tư thế của bà Nhan tuyệt đối không phải là cha mẹ bình thường đang đánh con mình, mà là thật sự muốn đánh chết Nhan Hiểu Thần, vài lần đều là nhắm trực tiếp vào đầu của cô ác tâm mà đánh, Thẩm Hầu kinh hãi toàn thân phát lạnh, kéo Nhan Hiểu Thần đứng lên, chạy ra khỏi nhà. Bà Nhan bên khóc bên chửi, đuổi theo bọn họ tiếp tục đánh, Thẩm Hầu không dám dừng lại, vẫn lôi Nhan Hiểu Thần chạy thật nhanh.

Chạy ra con hẻm nhỏ, chạy qua ngã tư đường, chạy tới bờ sông, cho đến khi hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng của bà Nhan, Thẩm Hầu mới chịu dừng lại. Hần thở hồng hộc nhìn Nhan Hiểu Thần, trên mặt tràn đầy sợ hãi, cảm giác vừa rồi thật sự là thoát chết trong gang tấc.

Nhan Hiểu Thần thân thiết hỏi: “Anh bị đánh ở đâu? Có đau lắm không?”

“Anh không sao! Em, em...đau không?” Thẩm Hầu đau lòng chạm vào mặt của cô, lấy khăn tay ra, cẩn thận lau mặt cho cô.

Nhìn thấy vết máu trên khăn tay, Nhan Hiểu Thần mới ý thức được mình bị chảy máu, bởi vì khắp nơi trên cơ thể đều đau rát, nên không cảm thấy trên mặt cũng đau.

Thẩm Hầu cầm tay của cô lên, đã sưng to, từng gậy đánh vào bầm đỏ, có chỗ còn bị rách da, chảy máu. Thẩm Hầu bực tức lải nhải: “Mẹ em ác quá! Em không phải là con gái ruột của dì ấy sao?”

Thẩm Hầu sờ lưng của cô, “Còn đau chỗ nào khác nữa không? Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút đi!”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, “Không đau, em mặc áo dày, thật ra không như anh nghĩ đâu, nhìn bên ngoài có vẻ nghiêm trọng vậy thôi.”

Thẩm Hầu nhìn mặt và tay cô bị sưng đỏ, nói: “Tiểu Tiểu, tinh thần của mẹ em không được bình thường, em không thể cùng dì ấy ở chung được. Dì ấy không thể như vậy mãi được, anh có một người bạn thời phổ thông đang làm việc tại bệnh viện tâm thần, chúng ta có thể tìm cậu ấy hỏi thăm một chút, em phải đem mẹ vào bệnh viện tâm thần.”

“Mẹ em không có bệnh, em đáng bị như vậy!”

Thẩm Hầu nóng nảy, “Mẹ em còn chưa có bệnh? Em giúp dì ấy trả nợ, dì ấy còn đánh em như vậy? Không được! Đêm nay chúng ta tìm một nhà trọ ở đi, ngày mai về Thượng Hải, quá nguy hiểm, em tuyệt đối không được ở lại đây một mình cùng với dì ấy...”

“Thẩm Hầu, anh có biết ba em chết như thế nào không?”

Bởi vì sợ Nhan Hiểu Thần đau lòng, trước nay Thẩm Hầu không hỏi tới, chỉ nghe Hiểu Thần ngẫu nhiên nhắc qua một hai lần, hần cần thận nói: “Qua đời do tai nạn giao thông.”

“Tai nạn giao thông chỉ là kết quả cuối cùng, thật ra, ba là do em hại chết.”

“Cái gì?” Thẩm Hầu thần sắc thất kinh nhìn Nhan Hiểu Thần, sờ trán của cô, lo lắng cô bị mẹ đánh đến hồ đồ.

Nhan Hiểu Thần dẫn Thẩm Hầu tìm một chỗ tránh gió ngồi xuống.

Bờ sông phía đối diện đã lấm tấm ánh đèn của nhiều nhà trong xóm, nhìn có vẻ sáng lạn, nhưng lại cách bọn họ một khoảng tối đen của con sông, xa không thể chiếu tới. Đêm qua hai bên bờ sông đều có nhiều người ra đốt pháo hoa, đêm nay bờ sông lại yên ắng, tĩnh mịch, không thấy bóng dáng một đứa trẻ ham chơi nào, chỉ khi nghe tiếng pháo thỉnh thoảng truyền đến, mới làm cho Nhan Hiểu Thần nhớ tới thì ra vẫn đang là những ngày nghỉ tết vui vẻ, người người nhà nhà đoàn viên đón năm mới.

Thẩm Hầu cởi áo khoác và mũ xuống, mặc lên người của Nhan Hiểu Thần, “Có lạnh không?”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, “Còn anh?”

“Em có biết không, người anh khỏe mạnh lắm, chỉ là một cái áo khoác thôi, có thể chịu được.” Thẩm Hầu đưa tay chạm vào mặt của cô, quả nhiên đã ấm áp.

Nhan Hiểu Thần cầm tay của Thẩm Hầu, dường như muốn inh một chút ấm áp, mới có dũng khí bước vào ký ức giá lạnh của dòng thời gian.

“Ba em và mẹ em là những người bình thường nhất của thị trấn nhỏ này, bọn họ không được ăn học nhiều, ba em là thợ mộc, mẹ em là thợ cắt tóc, kinh tế cả nhà không được tốt lắm, nhưng sinh sống vẫn đủ, dù sao bạn bè người thân xung quanh cũng chỉ kiếm được chút ít tiền, cũng là những người vất vả mới có được miếng ăn...”

Lúc đầu, ông Nhan là một người làm nông cụ và gia cụ thuê, sau này, theo đội trang trí nhà cửa đi kiếm ăn. Tay nghề tốt, tính tình thật thà, sống có tình có nghĩa, nên rất nhiều quán ốc muốn ông làm nhân viên của mình. Theo thời thế bất động sản ở Trung Quốc phát triển, nhu cầu trang trí sửa chữa nhà ở ngày càng nhiều, thu nhập của ông Nhan cũng tăng rất nhanh, hơn nữa tiệm cắt tóc của bà Nhan cũng ăn nên làm ra, Nhan Hiểu Thần so với những người thân xung quanh xem như có cuộc sống rất tốt. Vấn đề cơm áo coi như được giải quyết, ông Nhan và bà Nhan bắt đầu suy xét vấn đề khác thật cẩn thận, bọn họ không được ăn học, đi sớm về tối vất vả lắm mới kiếm được tiền, cả hai không muốn con gái của mình cũng giống như vậy, đúng lúc Nhan Hiểu Thần cũng là đứa không chịu thua kém, thành tích học tập nổi trội xuất sắc, cả năm luôn đứng nhất. Đôi vợ chồng bình thường nhất, là hình tượng cha mẹ điển hình nhất Trung Quốc, đã nhiều lần do dự để cuối cùng quyết định, vì muốn cho con gái học tập tốt hơn, lúc Nhan Hiểu Thần tốt nghiệp tiểu học, bọn họ đã lấy hết tiền dành dụm, cùng với vay mượn, vào thành phố mua một căn nhà có hai phòng ngủ, sau đó chuyển ra thành phố sinh sống.

Đối với bạn bè người thân ở trong thị trấn mà nói, nhà của Nhan Hiểu Thần chuyển vào trong thành phố, như cá chép vượt Long Môn, nhưng đối với gia đình của Nhan Hiểu Thần mà nói, cuộc sống của bọn họ ở

trong thành phố không phải tốt đẹp như mọi người đã nghĩ, cuộc sống ở thị trấn giống như “đầu gà”, còn ở ngoài thành phố giống như “đuôi phượng”. Ông Nhan vẫn như trước theo đội trang trí nhà cửa trong thành phố làm việc, chẳng những mang gánh nặng sinh kế của cả nhà, mà còn phải trả nợ, bà Nhan không đủ tiền thuê cửa hàng mặt tiền để mở tiệm, cũng chẳng có khách quen, chỉ có thể đi làm thuê cho tiệm cắt tóc của người ta, có thể nói, so với cuộc sống ở thị trấn lúc trước, bọn họ vất vả hơn rất nhiều, nhưng ông Nhan và bà Nhan vẫn mặc kệ khổ cực của mình, đều cố gắng đem hết khả năng cho Nhan Hiểu Thần cuộc sống tốt nhất. Cô nhóc Nhan Hiểu Thần cũng cảm nhận rõ là cuộc sống bây giờ so với cuộc sống trước kia không giống nhau. Trước kia ở thị trấn nhỏ, cô không cảm thấy chính mình cùng với mấy đứa bạn học xung quanh là có khác nhau, nhưng sau khi vào thành phố, cô rất nhanh đã cảm giác được, mình và bọn nó rất khác nhau. Ba mẹ của bọn nó là bác sĩ, thầy giáo, nhân viên kế toán cao cấp, nhân viên công vụ... Cho dù là bài tập làm văn, viết về “Ba mẹ tôi” thì luôn có rất nhiều điều tự hào tốt đẹp để mà viết, trong khi Nhan Hiểu Thần viết văn thì lại là “Mẹ tôi làm việc tại tiệm uốn tóc, là nhân viên gội đầu thuê.” Ba mẹ của bọn nó có thể giúp thầy giáo chuyện này chuyện nọ, có thể mang về cho thầy giáo quà từ Hong Kong, còn ba mẹ của Nhan Hiểu Thần ngày lễ tết chỉ có thể mang chút đặc sản dưới quê, vác cái mặt vui vẻ tươi cười đến chúc tết thầy giáo. Các bạn học sẽ cười nhạo cô nói tiếng phổ thông không tốt, thầy giáo đối với cô không ít thì nhiều cũng sẽ có ánh mắt khác thường.

Tâm lý của một đứa trẻ luôn ao ước được giỏi giang tốt đẹp rất mãnh liệt, Nhan Hiểu Thần dễ dàng đoán được những thay đổi nhỏ, tuy rằng mỗi lần ba mẹ hỏi cô “Thầy giáo mới thế nào, bạn học mới ra sao”, cô lại luôn nói rằng “Tốt lắm”, nhưng vẫn rất nhớ trường học ở thị trấn nhỏ. Cô luôn biết, đây là tất cả công sức của ba mẹ phải trả giá mà có được, vì cô mà mở đường, mặc kệ cô có thích hay không, đều phải biết quý trọng! Trải qua một năm thích ứng, đến năm thứ hai trung học, Nhan Hiểu Thần đã dùng cố gắng của mình đạt được thứ hạng cao. Thành tích học tập của cô thật sự rất tốt! Cho dù là kỳ thi lớn hay kiểm tra nhỏ, lần nào cũng đứng nhất, không có thầy cô nào mà không thích học sinh hạng nhất. Nhan Hiểu Thần được bầu làm lớp phó học tập, trong giờ dạy học, cô thường xuyên được giáo viên phân phó nhiệm vụ cùng họ kiểm tra kèm cặp các bạn, mấy đứa bạn học hẳn là hiểu được cô rất được coi trọng. Có thầy cô yêu thích, có bạn bè nể phục, cuộc sống trong trường học của Nhan Hiểu Thần không thể nói là vui vẻ, nhưng cũng coi như thuận lợi.

Ông Nhan, bà Nhan nhìn thấy thành tích của Nhan Hiểu Thần, tuy càng vất vả khổ cực, nhưng rất vui mừng, đối với đứa con gái từ gà thành phượng hoàng của bọn họ mà nói, con gái là hy vọng duy nhất, bọn họ không hiểu cái gì là nền tảng giáo dục, chỉ có thể sử dụng giá trị mộc mạc của giai cấp lao động mà không ngừng quán triệt tư tưởng: “Con phải học tập thật giỏi, nếu không cố gắng tốt, chỉ có thể đi gọi đầu thuê cho người ta, làm đến tróc da trầy tay mới có thể kiếm được chút ít tiền.”

“Con nhìn thầy Lý đó, đi tới đâu, cũng được người ta nể trọng gọi một tiếng ‘Thầy Lý’, không giống như ba mẹ của con, đi tới đâu, đều không ai muốn nhìn.”

Gia đình của Nhan Hiểu Thần là gia đình ở tầng lớp thấp nhất của thành phố, cha mẹ thuộc dạng lao động cần cù hèn mọn, nhưng có thể có đứa con gái thuộc loại giỏi giang siêu việt, đối với bọn họ đó là một giấc mơ quá tuyệt vời, vất vả khổ cực cũng có thể quên đi. Nhan Hiểu Thần không phụ kỳ vọng của bọn họ, thành tích thi tốt nghiệp trung học rất cao, cô đã tự mình thi vào khoa kinh tế của một trường đại học có tiếng, chờ thư thông báo trúng tuyển, thầy cô đều nói chắc chắn sẽ được.

Trong khoảng thời gian đó, người thân bạn bè đều lui tới chúc mừng, ba mẹ của Nhan Hiểu Thần mỗi ngày đều vui cười hơn hở, mặc dù phải chi tiêu thêm một khoản không nhỏ; đồng nghĩa với việc muốn trả nợ cho xong, trong thời gian tới phải bớt đi cái ăn; nhưng bọn họ nghĩ đến việc đang bước từng bước lên bậc thang tiến tới giấc mơ màu hồng tươi đẹp, nên chẳng chút nào để ý trong tương lai phải tiếp tục vất vả khổ cực. Người Trung Quốc bình thường nhất có thể chịu được cực khổ, chỉ cần thấy được hi vọng tốt đẹp từng chút một, cho dù phải trả giá thế nào, bọn họ đều có thể cứng cổ trả giá lại trả giá, nhẫn nại rồi nhẫn nại.

Nhưng không ai ngờ, bậc thang mười mấy năm phấn đấu của cả một gia đình đều đã sụp đổ. Các bạn học thi cùng trường của Nhan Hiểu Thần đều đã có thư trúng tuyển, nhưng cô thì vẫn không có một bức thư trúng tuyển nào. Lúc đầu, ba mẹ cô nói chờ vài ngày xem sao, chắc họ gửi thư qua bưu điện nên chậm chạp, nhưng về sau, bọn họ cũng không chờ được nữa, đành đi tìm thầy giáo, thầy giáo nghĩ cách giúp Nhan Hiểu Thần đi thăm dò, mới biết được cô không đạt được nguyện vọng một. Đối với tình huống này, kết quả tốt nhất là đậu được nguyện vọng hai, nếu không thì phải rơi xuống nguyện vọng ba.

Nghe đến đây, Thẩm Hầu nhin không được kinh ngạc hỏi: “Sao có thể như vậy?”

Nhan Hiểu Thần cười khỏ, “Lúc ấy, cả nhà em cũng không ngừng hỏi câu này.”

Dựa theo thành tích mà nói, Nhan Hiểu Thần không được nhận vào trường kinh tế, nhưng có thể đi học trường khác, sự việc xảy ra thì đã xảy ra. Ông Nhan và bà Nhan là người dân lao động tầng lớp thấp nhất của xã hội, bọn họ căn bản không biết tìm ai để hỏi nguyên do, chỉ có thể cầu xin thầy giáo, thầy giáo giúp bọn họ hỏi thăm, tin tức cũng mơ mơ hồ hồ, rằng là bằng đăng ký nguyện vọng của Nhan Hiểu Thần có vấn đề, nhưng trong trí nhớ của Nhan Hiểu Thần, cô không cảm thấy chính mình điền sai.

Người dân nông thôn đều có chút mê tín, rất nhiều người quen đã nói Nhan Hiểu Thần không có số mệnh học đại học tốt, đành phải chấp nhận thôi. Bà Nhan khóc mấy ngày trời, xem ra hỏi không được gì, cũng đành chấp nhận, nghĩ rằng ít ra còn có trường đại học chịu nhận, trước hết cứ học đi! Nhưng Nhan Hiểu Thần không muốn chấp nhận số mệnh. Mười mấy năm gian khổ học tập, cô không có cách nào chấp nhận được chuyện thua kém nhưng đưa bạn vào những trường đại học tốt hơn, không có cách nào chấp nhận được giấc mơ đẹp đến như vậy mà trong một lúc đã biến mất!

Thời gian đó, mỗi ngày Nhan Hiểu Thần đều khóc, giận dữ tuyên bố rằng nếu phải học một trường đại học không ra gì thì thà rằng không học, ba mẹ khuyên cô, cô liền nổi giận với bọn họ. Nhan Hiểu Thần không hiểu tại sao mình lại xui xẻo như vậy, càng không ngừng oán trách ba mẹ vô năng, nếu bọn họ có một chút xú bản lĩnh, có một chút xú quan hệ xã hội, sẽ không phát sinh sai lầm như vậy, nếu mọi chuyện đã xảy ra, cũng có thể nhanh chóng sửa sai, không phải như bây giờ, hoàn toàn bất lực, một chút cũng không thể giúp ích, thậm chí cô muốn xem lại bản đăng ký nguyện vọng của chính mình rốt cuộc là điền sai chỗ nào, cũng chẳng được. Nhan Hiểu Thần trốn trong phòng, mỗi ngày càng không ngừng khóc lóc, chết sống cũng không muốn đi học cái trường đại học dở tệ kia, lúc đầu bà Nhan khuyên nhủ, sau này bắt đầu mắng chửi. Ông Nhan nhìn thấy con gái không chịu ra phòng ngủ, không chịu ăn cơm mà khóc suốt; lại nhìn thấy vợ mình sắc mặt tiêu tụy, ngậm nước mắt mắng chửi con gái, nói với họ rằng: “Tôi đi hỏi rõ ràng cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ có câu trả lời cho hai mẹ con!” Ông sắp xếp hai bộ quần áo, mang theo tiền, rồi đi khỏi nhà.

Ông Nhan là một thợ mộc chỉ mới tốt nghiệp tiểu học, ai cũng không quen, thậm chí không biết nên đi tìm ai để hỏi chuyện này, nhưng ông đã nhận ra đúng vấn đề, việc học của con gái hẳn là lên sở giáo dục mà hỏi. Ông chạy đến sở giáo dục của thành phố, thăm hỏi sự việc, đương nhiên không có người trả lời ông. Thế nhưng do bản tính nông dân kiên trì chất phác, mỗi ngày khi trời còn chưa sáng, ông liền đến ngồi xổm tại cửa sở giáo dục, thấy có xe ra vào dù lớn hay nhỏ, ông đều chạy đến hỏi. Người ta chửi mắng, ông không nói gì, người ta đuổi đi, ông trở lại ngồi xổm trước cửa; người ta đánh ông, ông không đánh lại, cuộn thân mình chịu đựng. Ông luôn mỉm cười, khom lưng, ăn nói khép nép hỏi mãi, hỏi mãi, hỏi mãi...

Nước mắt của Nhan Hiểu Thần rơi lã chã, nếu thời gian có thể quay ngược lại, cô nhất định sẽ không tùy tiện không hiểu chuyện như vậy nữa, nhất định sẽ đi học cái trường dở tệ kia. Khi đã bước chân vào xã hội, đã trải qua nhân tình ấm lạnh, cô mới hiểu được thật sự năm đó rốt cuộc ba đã vì mình mà làm cái gì.

“Ba em mỗi ngày đều canh cửa tại sở giáo dục, mọi người cũng dần dần biết đến ba, chắc là do lãnh đạo sở thấy ba thật phiền, nên sai người đi dò hỏi bằng đăng ký nguyện vọng của em, phát hiện là quả nhiên có hiểu lầm, bọn họ lập tức liên hệ trường đại học, trải qua nhiều lần phối hợp, giúp em được nhận vào học như ước nguyện. Sau khi ba biết tin, rất là vui mừng, bình thường ông rất tiếc phải dùng điện thoại di động để nói chuyện, nhưng hôm đó khi trời vừa sẩm tối, ông đã dùng điện thoại di động nói chuyện với em rất lâu. Ba nói ‘Tiểu Tiểu, con có thể đi học rồi! Ai nói con không có số mệnh? Ba giúp con hỏi rõ rồi, là do mấy tính không cẩn thận ghi sai thôi...’ em rất vui sướng, trong điện thoại lần này đến lần khác hỏi xác nhận ‘Con có thể đi học sao, là lãnh đạo nào nói cho ba biết, tin này khẳng định đúng không...’ Ba cúp điện thoại, vội vã đến bến xe mua vé về nhà, có lẽ bởi vì giữa hè nóng bức, ông đã ngồi ở sở giáo dục mấy ngày mỗi mệt, cũng có lẽ do ông quá vui mừng, nôn nóng về nhà, nên đi qua đường không chú ý đến đèn xanh đèn đỏ... Bị một chiếc xe tông trúng.”

Thẩm Hầu chỉ cảm thấy toàn thân tóc gáy dựng ngược, khí lạnh rợn người, thế sự trên đời này quả thật khó lường, thật vất vả từ bi kịch có thể xoay chuyển thành hi kịch, không ngờ chỉ trong nháy mắt, lại biến thành bi kịch lớn, Nhan Hiểu Thần thì thào nói: “Đó là lần nói chuyện cuối cùng của em với ba, trong điện thoại, em chỉ biết vui sướng, không có hỏi ba là đã ăn cơm tối hay chưa, có mệt hay không... Thậm chí em

còn không nói tiếng cảm ơn ba, em chính là quá ích kỷ mà vội vàng vui sướng. Mấy trăm km ngoài kia, ba đã chết, em thì vẫn khoa tay múa chân vui sướng... Hơn 9 giờ tối, nhà em mới nhận được điện thoại của cảnh sát, bảo phải nhanh chóng lên thành phố... Anh có biết lúc đó em đang làm gì không? Em đang cùng bạn bè gọi điện thoại, bàn tính sau này đến Thượng Hải sẽ đi đâu chơi...”

Thẩm Hầu đem một tờ khăn giấy đưa cho cô, Nhan Hiểu Thần cúi đầu, lau nước mắt.

Thẩm Hầu hỏi: “Nhà em có truy cứu trách nhiệm người tài xế kia không?”

“Lúc đó là đèn xanh, cũng không có vượt vạch an toàn... Cảnh sát nói đối phương không có uống rượu, điều khiển xe hết sức bình thường, sau khi sự việc xảy ra, ông ta cũng không chạy trốn, trước hết đã đưa ba em vào bệnh viện, hết lòng cứu giúp, việc cần làm đều đã làm, chỉ có thể tính là chuyện ngoài ý muốn, không thể nói là cố ý gây tai nạn, không có khả năng truy cứu trách nhiệm của tài xế theo pháp luật, cùng lắm là bồi thường một chút tiền, mẹ em kiên quyết không nhận.”

Vì bảo vệ sự an toàn của người gây ra tai nạn, pháp luật giao thông có quy định, người gây tai nạn không cần phải gặp mặt người thân của nạn nhân, nhưng khi Nhan Hiểu Thần và mẹ chạy tới bệnh viện cùng ngày, tài xế Trịnh Kiến Quốc liền chủ động yêu cầu gặp mặt, hy vọng có thể tận tình làm hết mọi thứ để bù đắp lại cho nhà cô, ông ta đã bị mẹ cô vừa khóc lóc vừa đánh chửi.

Thẩm Hầu nói: “Tuy rằng không thể xem như là lỗi của ông ta, nhưng dù sao cũng bởi vì ông ta... mà ba em mới chết, không thể nào lấy tiền của ông ta được.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Buổi sáng hôm nay, người đụng chết ba em là Trịnh Kiến Quốc lại đến nhà, muốn cho nhà em tiền. Nghe nói ở thành phố ông ta có vài showroom xe hơi, bán xe BMW, có rất nhiều tiền, mấy năm nay, năm nào ông ta cũng đến tìm mẹ em, muốn gửi chút tiền. Mẹ em cho rằng em lấy tiền của ông ta để trả nợ nên mới đánh em.”

“Sao em không giải thích?”

“Em cũng vừa phản ứng kịp. Nhưng mẹ rất hận em, cho dù có giải thích thế nào, mẹ cũng không tin.”

Lúc đầu, bà Nhan chỉ hận Trịnh Kiến Quốc, cảm thấy hấn lúc lái xe nếu cẩn thận một chút, tốc độ chậm một chút, hoặc là thắng xe sớm một chút, ông Nhan sẽ không có việc gì; sau này, bà lại quay ra hận Nhan Hiểu Thần, nếu không phải tại cô khóc lóc làm loạn nhất định muốn học trường tốt, ba của cô sẽ không đi lên thành phố, thì sẽ không có tai nạn xảy ra. Bà Nhan thường xuyên chửi mắng Nhan Hiểu Thần, đại học của cô là dùng mạng sống của ba mà đổi lấy!

Khi ba qua đời, Nhan Hiểu Thần cảm thấy căn bản cô không thể nào đi học trường đại học đó cho được, nhưng đây là do mạng của ba đổi lấy, nếu cô không đi học, cái chết của ba không phải là vô ích hay sao? Cô không thể không đi học. Trong nỗi đau khổ ngày ngày tra tấn, cô tự mình bước chân vào cổng trường đại học.

Thẩm Hầu hỏi: “Mẹ em có phải là thường xuyên đánh em hay không?”

“Không phải.” Nhìn thấy vẻ mặt không tin của Thẩm Hầu, Nhan Hiểu Thần nói: “Hàng năm, dịp tết âm lịch, em đều trở về nhà vài ngày, rất ít khi gặp mặt mẹ, làm sao mẹ thường xuyên đánh em được? Mẹ hận em, em cũng không dám đối mặt với mẹ, mẹ và em đều cố ý muốn tránh mặt nhau.” Nhan Hiểu Thần cảm thấy ba mặc dù là bị Trịnh Kiến Quốc đụng chết, nhưng kỳ thật ông ta không phải là hung thủ, chỉ là kẻ đồng lõa, hung thủ thật sự là cô, chính cô đã hại chết ba mình.

Thẩm Hầu nói: “Đừng nghĩ lung tung, mẹ em sẽ không hận em, em là con gái của dì!”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, Thẩm Hầu không hiểu, ba ngoại trừ là ba của cô, ông còn có một thân phận khác, là chồng, là người yêu của mẹ, cô hại chết người chồng, người yêu của một phụ nữ, bà có thể không hận cô hay sao?

“Bởi vì em là con gái của mẹ, nên mẹ mới đau khổ. Nếu em không phải con gái của mẹ, mẹ có thể đối xử với em giống như với Trịnh Kiến Quốc, hết sức bi thương, nghiền răng nghiền lợi mà thù hận. Mẹ em nhìn bề ngoài như mạnh mẽ quyết liệt, thực tế là dây tơ hồng nhỏ bé, ba em nhìn chất phác thành thật, thật ra

là cây to để mẹ leo lên sinh trưởng. Cây chết đi, tơ hồng không còn chỗ dựa, làm sao có thể sống sót. Lúc học đại học năm thứ nhất, mẹ em uống thuốc trừ sâu tự sát một lần.”

“Cái gì?” Thẩm Hưu kêu lên thất thanh sợ hãi.

“Mẹ được cứu, phải ở trong phòng chăm sóc đặc biệt một tuần, vì trả tiền thuốc, không thể không bán nhà ở trên thành phố, chuyển về nhà cũ ở dưới quê mà sống.”

Thẩm Hưu hỏi: “Khi đó, em giúp anh làm bài tập, nói cần tiền dùng gấp, muốn anh trả 3500 đồng, có phải là bởi vì...”

Nhan Hiểu Thần gật đầu, “Sau khi bán nhà và thanh toán tiền thuốc men xong, còn dư cũng không ít, nhưng mẹ em lại không chịu thanh toán bất kỳ chi phí nào liên quan đến học tập, em chỉ có thể tự tìm cách. Cũng chính là lần đó sau khi xuất viện, mẹ em bắt đầu bài bạc rượu chè, mỗi ngày sống mơ mơ màng màng, mới không nghĩ đến chuyện tự sát một lần nữa.”

Nhan Hiểu Thần chua xót cười nói: “Mẹ em sau khi được cấp cứu trở về, vẫn không từ bỏ ý định tự sát, luôn muốn tự sát thêm lần nữa, em đã quỳ trước giường bệnh của mẹ, nói ẹ biết, nếu mẹ chết, em cũng không muốn sống! Mẹ dùng cách gì giết chết bản thân, thì em cũng dùng cách đó để tự hủy cuộc đời!”

“Tiểu Tiểu!” Thẩm Hưu lập tức dùng sức nắm lấy vai cô.

Nhan Hiểu Thần cười thầm, “Em đã hại chết ba, nếu lại hại chết mẹ, em không chết đi, chẳng lẽ còn vô cùng vui mừng mà sống tiếp hay sao?”

Thẩm Hưu gắt gao nắm chặt vai cô, “Tiểu Tiểu, em không thể nghĩ như vậy!”

Mắt của Nhan Hiểu Thần ngấn lệ, cười gật đầu, “Được rồi, không phải là muốn như vậy. Em không sao! Mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp, tất cả đều sẽ tốt đẹp, đều sẽ tốt đẹp lên thôi!” Cô lẩm bẩm nói đi nói lại nhiều lần, muốn cho chính mình có thêm can đảm, đầy đủ dũng khí để bước về phía trước.

“Anh thật vô liêm sỉ!” Thẩm Hưu nắm tay lại thành quyền nắm mạnh vào đầu mình một cái, trong ánh mắt đều là tự trách.

“Anh làm gì vậy?” Nhan Hiểu Thần nắm lấy tay của hắn.

Thẩm Hưu khó chịu nói: “Đối với em mà nói, đại học không chỉ là đại học, học vị cũng không phải đơn giản là học vị, anh lại hại em... Anh là người vô liêm sỉ nhất trên đời!”

“Anh không phải cố ý, đừng nghĩ đến chuyện đã qua nữa, em cho anh biết chuyện của nhà em, không phải muốn anh khó chịu tự trách bản thân, em chỉ hy vọng anh có thể hiểu và chấp nhận mẹ, cố gắng đối xử với mẹ tốt một chút.”

Thẩm Hưu cũng biết nếu còn áy náy chuyện cũ cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào, tâm trạng hồi phục lại một chút, nói “Chúng ta về nhà đi! Giải thích rõ chuyện mượn tiền ẹ em nghe, để đi đỡ phải khó chịu, em cũng không phải buồn chán nữa.”

Sau khi bọn họ về đến nhà, Thẩm Hưu sợ bà Nhan nhìn thấy Nhan Hiểu Thần lại muốn đánh, nên để cô ngồi ở phòng khách, một mình hắn đi lên lầu giải thích cho bà nghe.

Chốc lát sau, bà Nhan theo Thẩm Hưu đi xuống lầu, Nhan Hiểu Thần đứng lên, nhỏ giọng nói: “Mẹ.”

Bà Nhan nhìn cô một cái, mặt đanh lại, không nói tiếng nào, đi ra ngoài.

Thẩm Hưu kéo Nhan Hiểu Thần ngồi vào ghế sofa, nhẹ giọng nói với cô: “Không sao rồi. Anh đã giải thích cho dì nghe, em có một ông chủ vô cùng giàu có, cực kỳ dễ chịu, lại là đồng hương, anh ta rất vui vẻ sẵn lòng giúp đỡ người đồng hương cùng sống ở Thượng Hải này, đối với anh ta mà nói, 160 ngàn cũng giống như 16 đồng thôi, không đáng để áy náy.” Thẩm Hưu nói ra những lời trái với lương tâm ca ngợi Trình Trí Viễn, khiến cho hắn buồn bực, nói xong tự mình bấu môi mấy cái.

Bà Nhan đi tới, Nhan Hiểu Thần ngồi thẳng lưng, khẩn trương nhìn bà. Bà ta đem một tuýp thuốc bôi erythromycin khử trùng (13.3), cùng với băng gạc dán vết thương đưa cho Thẩm Hưu, không nói lời nào, xoay người đi lên lầu.

(13.3) Erythromycin là một loại kháng sinh, dùng để khử trùng.

Thẩm Hầu chuẩn bị khăn nóng, vắt khô, giúp Nhan Hiểu Thần làm sạch vết thương, sau đó bôi thuốc.

Nhan Hiểu Thần nói cho hắn biết, cô muốn đưa mẹ đi Thượng Hải. Thẩm Hầu tỏ ý tán đồng, nhưng có thể nhìn ra, hắn đối với chuyện Nhan Hiểu Thần cùng ở với mẹ lâu dài, thật hết sức lo lắng.

11 giờ trưa, Trình Trí Viễn cùng Lý tài xế mang theo hai thùng sơn và một túi trái cây đến nhà của Nhan Hiểu Thần. Nhìn thấy trên mặt và tay của cô đều bị thương, Trình Trí Viễn tỏ ra giật mình, “Em... bị sao vậy?”

Nhan Hiểu Thần làm như không có chuyện gì nói: “Do không cẩn thận bị ngã.”

Rõ ràng Trình Trí Viễn không tin, nhưng Nhan Hiểu Thần đã cho anh ta một đáp án vô cùng có lý, anh ta khó hiểu nhìn Thẩm Hầu, Thẩm Hầu cười nói, “Là ngã!” Hiển nhiên là muốn tức chết Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn nhìn đến cây sào trúc đang dựng ở trong sân, tầm mắt dừng lại một chút, Nhan Hiểu Thần cảm giác anh ta đã đoán được đáp án, nhưng thật may mắn anh ta lại không hỏi nhiều, đã lảng tránh sang đề tài khác.

Trình Trí Viễn bảo Lý tài xế đem hai thùng sơn đặt trong sân, còn anh ta đem trái cây đưa cho Nhan Hiểu Thần, “Đến tay không thì thật ngại quá, hai thùng sơn đã dùng một nửa không thể tính là quà, nên có mua chút trái cây.” “Cảm ơn anh.” Trái cây là quà tặng bình thường nhất của bạn bè người thân đến thăm hỏi chúc mừng trong dịp tết âm lịch, Nhan Hiểu Thần không thể từ chối. Cô đem trái cây vô bếp, mang hai cái ghế đi ra, mời anh ta ngồi.

Trình Trí Viễn hỏi Thẩm Hầu: “Cùng sơn tường lại nhé?”

Thẩm Hầu nhìn qua tình trạng nhà của Nhan Hiểu Thần, biết không phải là lúc đấu với Trình Trí Viễn, “Chưa sơn tường bao giờ, chắc cũng không khó lắm?”

“Thử xem sẽ biết.”

Trình Trí Viễn và Thẩm Hầu cầm thùng sơn lên, nghiên cứu, nói chuyện trong chốc lát, thương lượng với nhau làm như thế nào. Hai người cùng nhau dùng máy tời báo cũ, làm hai cái mũ bằng giấy đội lên đầu, Trình Trí Viễn cởi áo bành tô, Thẩm Hầu cũng cởi áo khoác, chuẩn bị bắt đầu sơn lại tường.

Nhan Hiểu Thần thật sự lo lắng đến áo lót lông cừu xa xỉ của Trình Trí Viễn, cô đi vào trong bếp tìm kiếm khắp nơi, lấy ra cái tạp dề hay làm bếp của mình đưa cho anh ta, “Anh dùng cái này đi!”

Thẩm Hầu lập tức hỏi: “Của anh đâu?”

Nhan Hiểu Thần đem một cái tạp dề khác, cũ hơn, đưa cho hắn, Thẩm Hầu nhìn cái tạp dề mà cô đã đưa cho Trình Trí Viễn, lập tức cầm lấy, cái của hắn có màu vàng, in hình hai con gấu nhỏ màu nâu, tuy rằng có chút trẻ con, nhưng không đến nỗi quá nữ tính.

Cái tạp dề Nhan Hiểu Thần đưa cho Trình Trí Viễn ngược lại thì mới hơn, lại là màu hồng, còn có viền hình lá sen, lúc này khi chọn để đưa cho anh ta, cô chỉ muốn nó mới một chút, nhìn đẹp một chút. Nhan Hiểu Thần lúng túng nói: “Chỉ là mặc một lát thôi, quần áo sẽ không bị bẩn.”

Trình Trí Viễn cười, “Cảm ơn em.” Anh ta cầm lấy tạp dề, vẻ mặt tự nhiên mặc vào.

Thẩm Hầu giơ ngón tay cái lên, cười nói: “Rất hợp!”

Nhan Hiểu Thần giật giật tay áo của Thẩm Hầu, ý bảo hắn đừng có làm quá.

Thẩm Hầu đuổi cô đi nghỉ ngơi, “Ở đây không có việc của em, ra mái hiên phơi nắng đi.”

Bà Nhan đi ra xem có chuyện gì, Thẩm Hầu chỉ vào Trình Trí Viễn nói với bà: “Dì à, người này chính là ông chủ của Tiểu Tiểu, tên Trình Trí Viễn.”

Có vẻ như ở trước mặt của bà Nhan, Thẩm Hầu đã thật sự thoải phóng hơi quá về Trình Trí Viễn, bà Nhan không thể không cười một chút, “Thật xin lỗi, khiến anh phật tâm sức rồi.”

Trình Trí Viễn cầm cây cọ sơn, hướng bà Nhan lễ phép gật đầu, “Dì quá lời rồi, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện nên làm.”

Thẩm Hầu lấy cái cọ, ngoáy ngoáy thùng sơn, nhỏ giọng nói thầm, “Bày đặt ‘Trâu cưa sừng làm nghề’ (13.4), tôi thấy anh gọi tiếng ‘chị’ còn được.”

(13.4) Nguyên văn “Lão Hoàng qua xoát lục tất trang nộn.”, tạm dịch là “Lão đưa leo đã chín rồi bày đặt giả bộ còn xanh”

Trình Trí Viễn coi như không nghe thấy gì, khẽ cười tiếp tục cùng bà Nhan nói chuyện. Nhan Hiểu Thần lấy mấy tờ báo vo lại thành một bó lớn, ném vào người Thẩm Hầu, cảnh cáo hắn không được nói lung tung.

Sau khi bà Nhan nói chuyện với Trình Trí Viễn xong, thế nhưng lại đi vào nhà bếp, xắn tay áo, chuẩn bị rửa tay nấu cơm, Nhan Hiểu Thần hoảng sợ, vội vàng đi bê nước, định giúp bà rửa rau. Bà Nhan nhìn Nhan Hiểu Thần, giật lấy đồ ăn, tức giận nói: “Hai người khách đều ở ngoài sân, mày bỏ đó, chạy vô bếp làm cái gì? Đi ra ngoài!”

Nhan Hiểu Thần chỉ có thể trở lại sân nhà, tiếp tục ngồi trên ghế, nhìn hai vị khách.

Thẩm Hầu trông thấy sắc mặt của cô có vẻ kỳ lạ, không yên tâm, đến gần hỏi: “Sao vậy? Mẹ lại mắng em à?”

“Không phải, mẹ đang nấu cơm! Đã mấy năm rồi em không thấy mẹ nấu cơm, Trình Trí Viễn thật sự khiến người ta nể mặt, mẹ em hình như rất thích anh ta.”

Nghĩ đến hắn không được đối đãi như vậy, Thẩm Hầu vô lực đập vào trán mình một cái, “Tự mình làm sai, đúng là đáng đời!” Nghĩ xong, còn nói: “Có lẽ không phải do nể mặt hắn, mà là mẹ không tin em có thể làm được việc nhà.”

Nhìn thấy Trình Trí Viễn đang nhìn bọn họ, Nhan Hiểu Thần đẩy Thẩm Hầu một cái, ý bảo hắn nhanh chóng đi giúp Trình Trí Viễn làm việc.

Bà Nhan dùng mấy thứ còn lại trong nhà, vậy mà làm ra được bốn món ăn, tuy không được phong phú cho lắm, nhưng có thêm cơm trắng, ăn no bụng cũng không phải là vấn đề.

Bà Nhan đón tiếp Trình Trí Viễn và Thẩm Hầu ăn cơm, có lẽ do trong nhà đang có khách, bà không nói được nhiều, chỉ cảm thấy hứng thú nghe Trình Trí Viễn và Thẩm Hầu nói chuyện tán gẫu.

Nhan Hiểu Thần đang rất khó nghĩ, không biết làm sao để thuyết phục mẹ đi Thượng Hải, không ngờ Thẩm Hầu nhân lúc tâm trạng của bà Nhan đang rất tốt, chủ động mở miệng, nói sự thật, giảng đạo lý, vừa năn nỉ vừa nói dối, tỏ ra bản lĩnh ăn nói, thuyết phục bà. Trình Trí Viễn ở một bên chêm vô vài câu, anh ta cười như gió xuân, im lặng lắng nghe, nhưng mỗi câu nói ra đều có sức thuyết phục.

Hai kẻ không thể chung một đội, đối với chuyện này lại đồng tâm hiệp lực. Thẩm Hầu và Trình Trí Viễn tuy phong cách bất đồng, một bên là mưa dầm thấm lâu, nghiêm túc rèn luyện, còn một bên là công thành danh toại, kinh nghiệm phong phú, nhưng đều là cao thủ ăn nói trong kinh doanh buôn bán, lúc này hai vị cao thủ cùng ra tay, tiến lùi chừng mực, phối hợp ăn ý, bà Nhan tuy cố chấp nhưng đã đồng ý ngay, “Đi Thượng Hải ở vài ngày cũng rất tốt.”

Trình Trí Viễn và Thẩm Hầu nhìn nhau, cùng nhìn về phía Nhan Hiểu Thần mỉm cười. Nhan Hiểu Thần nhân lúc mẹ không chú ý, lặng lẽ mỉm cười với bọn họ, lấy cho bọn họ mỗi người một viên cá viên, ra ý cảm ơn.

Thẩm Hầu ở dưới bàn đá vào chân của Nhan Hiểu Thần, cô vội vàng lấy cho hắn thêm một viên cá, hắn mới vừa lòng.

Thẩm Hầu ăn cá viên, đắc ý liếc nhìn Trình Trí Viễn, Nhan Hiểu Thần nhìn Trình Trí Viễn ra ý xin lỗi, Trình Trí Viễn mỉm cười, giống như trấn an cô rằng anh ta ko để ý đến.

Mùng 6, Nhan Hiểu Thần và mẹ đi nhờ xe của Trình Trí Viễn trở lại Thượng Hải.

Thẩm Hầu trước đó một ngày đã về, nguyên nhân nói ra rất buồn cười, hắn muốn chạy về Thượng Hải trước bà Nhan, để tiêu hủy hết chứng cứ hắn và Nhan Hiểu Thần ở chung, tạm thời đem đồng hành lý qua ở nhờ mấy đứa bạn thân.

Sau khi về đến chỗ trọ, Nhan Hiểu Thần trước hết dẫn mẹ cùng Trình Trí Viễn tham quan qua chỗ ở của cô một chút, nghĩ đến được ở cùng mẹ dưới một mái nhà, cô vô cùng khẩn trương, may mắn sao Trình Trí Viễn dường như biết ý tứ của cô, anh ta nán lại uống trà, nói chuyện tán gẫu với bà Nhan, cho đến khi Thẩm Hầu vác bộ đáng vờ vịt từ nơi khác chạy đến, thì anh ta mới cáo từ.

Nhan Hiểu Thần bảo Thẩm Hầu ở lại với mẹ, cô đưa Trình Trí Viễn xuống lầu.

Trình Trí Viễn nhìn thấy nét mặt của cô có chút âu lo, cười an ủi: “Không ném trải những thứ mới, chỉ có thể mãi mãi bị giam trong những chuyện cũ.”

“Tôi biết, tôi sẽ cố gắng.”

“Ngày nghỉ sẽ mau kết thúc, mỗi ngày em đều phải đi làm, sống qua một ngày sẽ rất nhanh.”

“Nếu mẹ có người ở bên cạnh thì sẽ không sao, tôi sợ ban ngày mẹ sẽ cảm thấy buồn chán.”

“Dì có thể đi chợ mua thức ăn, nấu cơm, quét dọn, đúng rồi, nhà tôi cũng có một dì giúp việc, cũng rảnh rỗi làm mấy chuyện như vậy, có thể bảo dì ấy mỗi ngày đến tìm mẹ em nói chuyện phiếm, đi chợ chung, còn có thể đi công viên tập thể dục.”

Người kia chính là người dì đã làm cho cô ăn hoành thánh rau ăn lót dạ thật ngon, nhìn qua dì ấy có vẻ là người cẩn thận dễ tính, Nhan Hiểu Thần mừng rỡ, “Thật tốt quá! Nhưng có được hay không?”

“Sao lại không được? Dù sao mỗi ngày dì ấy đều đến nhà tôi, nhà của hai chúng ta cũng rất gần, dì ấy đến đây không phiền gì cả. Tôi đoán dì ấy cũng rất thích có một người đồng hương, có thể cùng dì ấy nói chuyện trên trời dưới đất bằng tiếng địa phương; cùng nhau đi dạo phố, mua thức ăn.”

“Tốt quá, khi nào về đến nhà anh cho tôi số điện thoại, tôi sẽ nhắn địa chỉ cho dì ấy biết.”

Trình Trí Viễn cười nói: “Được rồi! Đừng quá khẩn trương, cứ thử trước vài ngày, nếu mẹ em không thích ở đây, chúng ta sẽ đưa dì trở về, qua một thời gian, lại đón dì lên đây, từ từ, vài ngày sẽ biến thành mười ngày, mười ngày sẽ trở thành mấy tháng.”

Đúng vậy, có thể từ từ mà đến! Nhan Hiểu Thần lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Trình Trí Viễn chỉ lên lầu, nói: “Em lên đi, tôi về đây.”

Nhan Hiểu Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Hầu đứng ở ban công nhìn xuống, cô cười lắc đầu, Cái tên này!

Trở lại phòng, Thẩm Hầu cầm Ipad dạy cho bà Nhan mấy trò chơi bài tây và mạt chược.

Bà Nhan lần đầu tiên sử dụng Ipad, cảm thấy vô cùng mới mẻ, chơi rất thích. Động tác của Thẩm Hầu nhanh nhẹn, cài đặt cho bà một tài khoản blog, dặn bà có vấn đề gì thì đăng blog hỏi hắn.

Nhan Hiểu Thần đứng xem một lúc, đi vào bếp, chuẩn bị nấu cơm.

Lát sau, Thẩm Hầu cũng thông thả đi vào bếp, lặng lẽ nói với Nhan Hiểu Thần: “Lẽ ra chúng ta phải ở bên cạnh dì nhiều hơn, để dì không có thời gian nhớ đến bài bạc, nhưng đây giống như là cai thuốc vậy, không thể lập tức bỏ được, cứ để dì chơi Ipad, thua gì cũng là thua với máy tính, không có vấn đề gì cả.”

Nhan Hiểu Thần lấy một quả nho vừa rửa xong bỏ vào miệng của hắn, “Cảm ơn anh!”

“Em lại nói cảm ơn anh, có đáng đánh không đây?” Thẩm Hầu liếc mắt nhìn ra phòng khách, thấy bà Nhan vẫn đang rất chăm chú nhìn chăm chăm cái Ipad, hắn thật nhanh hôn trộm Nhan Hiểu Thần một cái.

Thẩm Hầu ở lại cùng Nhan Hiểu Thần và bà Nhan mãi cho đến khuya mới ra về, sau khi hắn đi, Nhan Hiểu Thần và mẹ sắp xếp chỗ ngủ, cô muốn nhường phòng ngủ ẹ, nhưng bà nói buổi tối còn muốn xem TV, nên kiên trì muốn ngủ ở phòng khách, cô đành phải đồng ý.

Cách một cánh cửa, Nhan Hiểu Thần và mẹ cùng tồn tại trong hoàn cảnh mới, tuy rằng bọn họ vẫn như trước không nói với nhau lời nào, thậm chí hai người còn cố ý lảng tránh nhau, nhưng ít ra là một cái mới bắt đầu.

Mấy ngày nghỉ tết âm lịch kết thúc, Nhan Hiểu Thần bắt đầu đi làm.

Mỗi ngày, dì giúp việc ở nhà Trình Trí Viễn, dì Vương, đều đến tìm bà Nhan, có khi dẫn bà đi chợ, có khi dẫn bà đi công viên. Bởi vì Thẩm Hào đang tìm việc làm, nên nếu có thời gian hẳn cũng sẽ ghé qua thăm bà một chút, cả ngày của bà Nhan coi như cũng không nhàm chán.

Buổi tối, Thẩm Hào, Nhan Hiểu Thần và bà Nhan sẽ cùng ăn cơm tối với nhau. Có đôi khi, Trình Trí Viễn cũng tới. Có lẽ bởi vì mỗi ngày đều có người muốn ăn cơm, nên giống như có sẵn đồng hồ báo thức, luôn luôn nhắc nhở bà Nhan từ sáng đến tối phải nấu cơm, cuộc sống của bà không giống như trước đây, lúc thấy đói mới ăn, không thấy đói thì không ăn, vô cùng tùy tiện như vậy nữa, mà trở nên có quy luật từ lúc nào không hay.

Ngoại trừ lúc đi ngủ, Nhan Hiểu Thần và mẹ dường như không có ở chung với nhau, bình thường nếu không có Thẩm Hào thì cũng có Trình Trí Viễn, cho nên cô và mẹ sinh hoạt cùng nhau cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Bà Nhan tuy rằng vẫn không quan tâm cô, nhưng cùng với Thẩm Hào và Trình Trí Viễn càng ngày càng thân, đặc biệt là Trình Trí Viễn, cả hai thường xuyên dùng tiếng địa phương tán gẫu với nhau, có khi còn nói hết nửa ngày.

Nhan Hiểu Thần cho rằng Thẩm Hào sẽ ghen tức, không ngờ hẳn chẳng để ý gì, cô lặng lẽ hỏi, “Anh không hâm mộ à?”

Thẩm Hào cười híp mắt nói: “Em thật sự không hiểu!”

“Anh nói vậy là sao?”

“Trong mắt của mẹ em, anh là con rể tương lai, dì vẫn còn lên mặt, đang từ từ quan sát anh! Còn Trình Trí Viễn? Hẳn là khách, là ông chủ của em, đặc biệt là ông chủ mà em đang thiếu tiền, mẹ em đương nhiên muốn nhiệt tình đối tốt một chút rồi!”

Tuy rằng bởi vì chuyện của mẹ, Thẩm Hào mới không để ý gì đến chuyện mượn tiền Trình Trí Viễn, nhưng trong lòng hẳn kỳ thật vẫn không thoải mái, Nhan Hiểu Thần chỉ có thể cố gắng tránh né chuyện này.

Bất tri bất giác, mẹ của Nhan Hiểu Thần ở Thượng Hải đã hơn một tháng.

Bởi vì không còn thức đêm nhiều, mỗi ngày đều ăn cơm đúng giờ, thường xuyên được dì Vương dẫn đi công viên rèn luyện thân thể, bà so với trước kia mập hơn một chút, tinh thần tốt lên rất nhiều.

Nhưng Nhan Hiểu Thần biết, trong lòng bà, đau khổ vẫn ngày đêm giằng xé, bà không thể cam tâm mà không phẫn nộ, có đôi khi, nửa đêm Nhan Hiểu Thần đi vệ sinh, nhìn thấy bà ngồi trong bóng tối, trầm mặc hút thuốc.

Nhan Hiểu Thần cũng biết, bọn họ đều đang rất nỗ lực tiến lên phía trước. Thế giới này do ban ngày và đêm tối cấu tạo thành, cộng đồng cũng có người tốt và kẻ xấu tụ chung lại, trong lòng của mỗi người ngoài thiên thần tất yếu có dã thú, ích kỷ keo kiệt, tảo bạo phẫn nộ, tự cho rằng vươn ra móng vuốt xé nát người khác để thỏa mãn cơn giận dữ, nhưng không biết rằng khi tấn công kẻ khác, vuốt bén nhọn kia trước tiên đã xuyên nát chính mình. Mẹ cô đang cố gắng chiến đấu với con dã thú tồn tại bấy lâu trong tâm hồn đã sớm tối đen của bà.

14. Chương 14: Buồn Và Vui

Thế giới này có không ít đau buồn, nhưng nỗi đau lớn nhất chính là: muốn trốn thoát khỏi bóng tối chạy theo sự quyền rũ, lại không thể hiểu ánh sáng là gì, cho dù cố gắng giãy giụa như thế nào đi nữa, tất yếu sẽ chìm trong đau khổ. —Rodion Shchedrin (14.1)

(14.1) Rodion Konstantinovich Shchedrin (sinh ngày 16/12/1932) là một nhà soạn nhạc Nga. Ông là một trong những nhà soạn nhạc Liên Xô hàng đầu, và là chủ tịch Liên hiệp Nhạc sĩ nước Nga từ 1973 cho đến 1990.

Bình thường, kinh nguyệt của Nhan Hiểu Thần đều rất đúng ngày, chỉ chênh lệch chút ít không quá 3 hôm, thế nhưng hôm nay, đã qua mười ngày, mà vẫn chưa có.

Lúc đầu, cô cảm thấy không thể nào xảy ra chuyện được, cô và Thẩm Hân mỗi lần quan hệ đều có bảo vệ, chắc là nội tiết mất cân bằng một chút, có lẽ vài hôm nữa sẽ có kinh nguyệt lại thôi. Nhưng hơn hai tuần sau đó, vẫn chẳng có. Nhan Hiểu Thần bắt đầu lo lắng, nhớ lại chuyện của cô với Thẩm Hân, cô không thể không nghi ngờ — Đêm trừ tịch hôm đó, bọn họ xem xong pháo hoa trở về nhà, Thẩm Hân đưa cô lên lầu ngủ, vốn chỉ là cách một cái chần, một chút hôn môi, nhưng bởi vì hai người đều có hơi men, khó kềm lòng biến thành một trận mây mưa triền miên, tuy rằng cuối cùng trong một thoáng Thẩm Hân có rút ra khỏi người cô, chẳng lẽ không giống như bọn họ nghĩ là đã an toàn rồi?

Nhan Hiểu Thần lên mạng tra cứu xem làm cách nào để xác định mình có thai, phương pháp hóa ra cũng đơn giản, đi tiệm thuốc mua que thử thai về dùng, nghe nói là chính xác khoảng 98%.

Mặc dù đã biết nên làm gì, nhưng cô luôn nghĩ mình sẽ gặp may, cảm thấy có lẽ sáng sớm hôm sau khi thức dậy, sẽ phát hiện trên quần lót có vết máu, nên rề rà chưa chịu đi mua. Mỗi ngày khi vào nhà vệ sinh cô đều mang hi vọng, cẩn thận kiểm tra quần lót, nhưng không có một vết máu nào. Kinh nguyệt là thứ đem đến rất nhiều phiền toái, nhưng nếu không có nó, lại mang đến bao nhiêu phiền muộn.

Buổi tối, lúc Nhan Hiểu Thần đưa Thẩm Hân ra về, hần nhìn thấy bà Nhan đang ở phòng tắm, liền kéo cô đến hành lang, ôm ấp gần gũi với cô một chút. Nhan Hiểu Thần đang có tâm sự, có chút không yên lòng, Thẩm Hân than thở: “Tiểu Tiểu, từ tết âm lịch tới giờ, em lạnh nhạt với anh lắm! Muốn ôm một chút cũng phải lén lút, tiếp tục như vậy thật không ổn, chúng ta kết hôn đi!”

Đây không phải là lần đầu tiên Thẩm Hân nói đến chuyện kết hôn, nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn chưa muốn nghĩ đến, nói chung giữa bọn họ có rất nhiều vấn đề phải đối mặt: Ba mẹ của Thẩm Hân còn đang phản đối bọn họ quyết liệt, cô và mẹ đang thích nghi với cuộc sống mới, cô còn đang thiếu nợ hơn 100 ngàn, sự nghiệp của Thẩm Hân vẫn chưa đi tới đâu...Nhưng lần này, cô đã động lòng.

“Kết hôn...Có thể sao?”

Thẩm Hân nghe được lời này, lập tức tỉnh táo, “Sao lại không được? Chúng ta đều lớn hết rồi, cầm theo chứng minh thư với hộ khẩu, có thể đến nơi lập hộ tịch để đăng ký kết hôn. Hộ khẩu của anh ở Thượng Hải, em thì ở quê, em xin nghỉ một ngày, về quê đăng ký một chút là xong.”

Nhan Hiểu Thần có chút kinh ngạc, “Anh đã hỏi rõ rồi à?”

Thẩm Hân cầm tay cô, chỉ vào chiếc nhẫn, “Em nghĩ tâm huyết của anh là đùa giỡn hay sao? Anh rất nghiêm túc! Em nói đi! Khi nào thì được? Anh thì lúc nào cũng được!”

“Ba mẹ của anh...”

“Thôi đi! Anh đã bao nhiêu tuổi rồi? Luật hôn nhân cũng không yêu cầu ba mẹ đồng ý mới được đăng ký kết hôn, luật hôn nhân viết rất rõ ràng, nam nữ hai bên nguyện lòng, không có liên quan gì tới ba mẹ hết!”

“Nhưng mẹ em...”

“Em đã từng tuổi này, nếu là con gái ở quê đều đã tay bồng tay bế hết rồi, về chuyện hôn sự, mẹ em so với em còn sốt ruột hơn. Yên tâm đi, mẹ em thích anh, chắc chắn sẽ đồng ý.”

Những lời này Nhan Hiểu Thần rất tin tưởng, tuy rằng trong khoảng thời gian này mẹ của cô chưa bàn luận một lời nào về Thẩm Hân, nhưng có thể thấy được, bà đã chấp nhận Thẩm Hân, Nhan Hiểu Thần cần môi suy nghĩ.

Thẩm Hân lay người cô nói: “Bà xã à, chúng ta đăng ký đi! Anh thử việc như vậy cũng quá lâu rồi, cho anh làm chồng chính thức đi! Chẳng lẽ em không hài lòng anh, còn muốn tìm người khác nữa sao?”

Nhan Hiểu Thần bực bội phì cười, đập hân một cái, “Được rồi, để em suy nghĩ đã.”

Thẩm Hầu mừng rỡ ôm siết cô, xoay một vòng, cô cười nói: “Em phải vào nhà rồi, anh đi đường nhớ cẩn thận.”

Hắn nói: “Nhanh chọn ngày đi nhé!”

Nhan Hiểu Thần đắm hẳn một cái, xoay người trở vào nhà.

Bởi vì thái độ của Thẩm Hầu như vậy, đột nhiên Nhan Hiểu Thần không còn lo lắng chuyện kinh nguyệt có chậm nữa. Cô và hắn thật sự không giống nhau, dù có xảy ra chuyện gì cô sẽ nghĩ đến mặt xấu nhất, còn hắn thì chẳng để ý gì đến hậu quả, sẽ hứng trí phần khởi đối mặt với mọi chuyện, từ trước đến nay đều như vậy. Tuy rằng lúc này, bọn họ chưa chuẩn bị tâm lý có con, nhưng Nhan Hiểu Thần nghĩ, nếu như cô thật sự có thai, Thẩm Hầu chỉ có vui sướng mà hét to thôi. Về chuyện khó khăn, chắc chắn hắn sẽ nói, có thể có khó khăn gì chứ? Mà cho dù có, thì cũng có thể vượt qua tất cả!

Nhan Hiểu Thần đi đến tiệm thuốc mua que thử thai, chuẩn bị chọn thời gian thích hợp, kiểm tra qua một lần.

Bởi vì là thuê nhà trọ, tất cả ngăn kéo tủ trong nhà đều không khóa, mẹ cô dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, thế nào cũng mở mấy cái ngăn tủ đó, Nhan Hiểu Thần không dám để que thử thai ở nhà, chỉ có thể cất kỹ ở trong túi xách, lúc nào cũng mang theo.

Vốn định đợi buổi chiều về nhà rồi tính, nhưng đầu óc cứ nghĩ tới que thử thai đang ở trong túi, nên tâm trạng không được yên ổn, mấy hôm trước, cô vẫn trốn tránh không dám đối mặt, bây giờ lại muốn biết kết quả khẩn cấp. Theo bảng hướng dẫn, thì chỉ cần chờ 3 phút là sẽ biết kết quả, cô đấu tranh tư tưởng trong chốc lát, cuối cùng quyết định lập tức đi kiểm tra.

Cầm lấy túi, đi vào nhà vệ sinh, cô nhìn ngó xung quanh một chút, rất là bí mật, chắc không có vấn đề gì. Cô đọc bản hướng dẫn, chuẩn bị dựa theo lời ghi chú trên hình ảnh hướng dẫn, di động đột nhiên vang lên, là điện thoại của Trình Trí Viễn. Từ lúc đi làm đến nay anh ta chưa gọi điện thoại cho cô bao giờ, dù có việc gì cũng là thư ký riêng thông qua công ty gọi cô lên gặp mặt. Nhan Hiểu Thần có chút ngoài ý muốn, cũng có chút chột dạ, “A lô?”

“Hiểu Thần...” Trình Trí Viễn gọi một tiếng tên của cô, liền giống như biến thành người câm, không nói thêm lời nào, chỉ có thể nghe được tiếng thở gấp của anh ta, hào hển giống như âm thanh của sóng biển.

Nhan Hiểu Thần cố hết sức giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh dịu dàng, “Sao ạ? Có chuyện gì?”

“Tôi có chút chuyện muốn nói với em, là chuyện khá quan trọng.”

“Tôi lập tức tới ngay!”

“Không cần, không cần! Không phải chuyện công...Không cần phải vội vàng như vậy...Quên đi! Em cứ thông thả, chúng ta nói sau!”

“Được ạ.”

Trình Trí Viễn không nói hẹn gặp lại, liền cúp điện thoại. Nhan Hiểu Thần cảm thấy Trình Trí Viễn có chút lạ, không giống với tính cách tự tin bình tĩnh trước kia của anh ta, giống như xảy ra việc gì đó rất khó khăn gây phiền lòng, có vẻ bối rối, dường như hoàn toàn không biết cách giải quyết.

Cô nhìn que thử thai trong tay, cảm thấy thật ngượng ngùng vì vừa nói chuyện với cấp trên xong, lại còn sử dụng giờ làm công để giải quyết chuyện riêng tư, cô chỉ có thể nhét que thử thai và bảng hướng dẫn vào túi, rời khỏi nhà vệ sinh.

Tuy rằng lời nói của Trình Trí Viễn không tỏ ra nóng, nhưng Nhan Hiểu Thần ngẫm nghĩ, vẫn là quyết định trước hết đi gặp anh ta. Cô không đi thang máy, mà chọn đi cầu thang bộ, nép vào góc cầu thang, cô vội vàng hướng lên, Trình Trí Viễn bưng cà phê, không yên tâm đi xuống dưới, hai người đụng trực tiếp vào nhau, cà phê trong tay anh ta văng lên cánh tay của Nhan Hiểu Thần, cô bị nóng “A” lên một tiếng, túi xách cầm không chắc bị rơi xuống đất, bao nhiêu thứ trong túi rơi hết ra ngoài, hộp que thử thai như vậy cũng văng ra từng món.

“Xin lỗi! Xin lỗi! Em có bị phỏng không?” Trình Trí Viễn vội vàng xin lỗi.

“Chỉ có vài giọt thôi, không sao cả!” Nhan Hiểu Thần vội vàng ngồi xổm xuống nhặt đồ lên, muốn nhanh chóng không để anh ta phát hiện, tiêu hủy hết chứng cứ phạm tội.

Nhưng lúc ấy, bởi vì lo sợ kiểm tra qua một lần không ra kết quả gì, hoặc là kết quả không được chính xác, để an tâm, cô quyết định sẽ thử qua nhiều lần, nên cố ý mua một hộp lớn, có đến mười sáu cái!

Lúc đầu, Trình Trí Viễn hẳn là hoàn toàn không nhận ra mấy thứ dưới đất là gì, lập tức hạ thấp người, cũng giúp cô nhặt lên, liên tục nhặt lên mấy cây, rồi nhặt được cái hộp, rốt cuộc cũng đã ý thức được chính mình đang cầm cái gì, anh im lặng như hóa đá, mặt đầy sợ hãi, nhìn chằm chằm vật ở trong tay.

Nhan Hiểu Thần quả thực muốn tìm một cái lỗ ở dưới đất, chôn sống mình đi cho rồi, cô nhét đồng đồ đang rơi vãi lung tung vào túi, lại vội vàng giật lấy thứ đang ở trong tay của anh ta. Trình Trí Viễn căn bản không để ý đến động tác của cô, anh ta vẫn sợ hãi nhìn vào tay của mình một lúc lâu.

Nhan Hiểu Thần muốn ăn miếng đậu hủ ghen chết đi cho rồi, cô không dám nhìn anh ta, chỉ ngắc ngứ nói: “Mấy thứ đó...là của tôi...Cám ơn!”

Trình Trí Viễn rốt cuộc cũng phản ứng kịp đang xảy ra chuyện gì, đưa lại mấy thứ đó cho cô. Cô lập tức dùng sức nhét mạnh chúng vào trong túi, quay người chạy đi, “Tôi đi làm việc!”

Rầm rầm chạy xuống lầu, trốn về bàn làm việc của mình, cô thở ra một hơi, oán hận gõ vào đầu mình, Nhan Hiểu Thần, người đúng là cái đầu heo! Đồ ngốc! Đồ đầu heo ngu ngốc!

Cô ảo não buồn bực trong chốc lát, lại lo lắng không biết anh ta có nói với Thẩm Hào và mẹ của cô hay không nữa, theo lý thì Trình Trí Viễn không phải là loại người nhiều chuyện, nhưng mấy chuyện nhạy cảm thế này thật không thể không khẩn trương, không phải nên đề phòng hay sao? Chẳng lẽ bảo cô đi tìm anh ta, cầu xin anh ta giữ bí mật giùm?

Nhan Hiểu Thần nghĩ đến việc phải đi gặp Trình Trí Viễn, lập tức cảm thấy sau gáy của chính mình khắc hai chữ “Mất mặt”, thật sự không có dũng khí đi tìm anh ta.

Rối rắm suy nghĩ trong chốc lát, cô quyết định vẫn là đăng blog kéo dài thời gian, không cần phải mặt đối mặt nói chuyện, chắc sẽ tốt hơn một chút. Đang viết blog cho anh ta, không ngờ cô lại nhận được tin nhắn của anh ta trước.

“Em mang thai à?”

Nhan Hiểu Thần hung hăng gõ vào trán của mình, trả lời: “Sáng hôm nay vừa mua que thử thai, còn chưa kiểm tra.”

“Khả năng bao nhiêu phần trăm?”

Vị đại ca này tuy rằng ở trên thương trường rất là anh minh thần võ, nhưng xem ra đối với mấy chuyện đại loại như thế này, hóa ra hoàn toàn không có kinh nghiệm, “Tôi không biết, kiểm tra một chút mới biết kết quả.”

“Việc này trước hết không cần nói cho Thẩm Hào và mẹ của em biết.”

Oái...Trình Trí Viễn không phải đang cướp lời nói của cô sao? Nhan Hiểu Thần thần thờ trong chốc lát, đang gõ vài chữ trả lời, thì tin nhắn mới của anh ta tiếp tục đến, “Chúng ta nên bàn qua chuyện này một chút, sau đó mới quyết định nên làm thế nào.”

Nhan Hiểu Thần hoàn toàn thần thờ, anh ta phải chăng rất là buồn chán? Chẳng lẽ bởi vì cô sẽ phải nghỉ việc tạm thời lo chuyện sinh con, sẽ ảnh hưởng đến công việc? Anh ta thân là ông chủ cũng là chủ nợ, tỏ ra buồn bực có phải cũng rất bình thường? Nhưng mà buồn bực đến bất thường như vậy, là bình thường sao?

Nhan Hiểu Thần mờ mịt trong chốc lát, gửi cho anh ta một chữ: “Được!”

Trình Trí Viễn gửi blog an ủi cô: “Kết quả còn chưa có, có lẽ chúng ta quá khẩn trương rồi.”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy anh ta rõ ràng là khẩn trương vô vãn, cô vốn đã không khẩn trương, lại bị anh ta làm cho thật sự khẩn trương, “Có lẽ vậy, chắc là do nội tiết hơi rối loạn một chút.”

“Tôi vừa lên mạng tra cứu, que thử thai có thể kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Nhan Hiểu Thần đã hoàn toàn không biết nên trả lời vị đại ca này thế nào, “Vâng, tôi biết.”

“Bây giờ có thể lập tức đi kiểm tra, em cứ đến phòng làm việc của tôi.”

Nhan Hiểu Thần ôm đầu, nghẹn họng, nhìn trân trối vào cái màn hình điện thoại, Trình Trí Viễn bị sao vậy? Anh ta chắc là đang đùa?

Đang ngẩn người, đột nhiên cảm thấy xung quanh yên tĩnh đến bất thường, cô thần thờ ngẩng đầu lên, một đồng nghiệp ngồi đối diện nhìn cô chỉ chỉ ra cửa, cô quay đầu lại nhìn, thì thấy Trình Trí Viễn đang đứng ở cửa.

Anh ta dĩ nhiên rất là nghiêm túc! Nhan Hiểu Thần cảm thấy máu huyết toàn thân dồn lên tới đầu, lập tức đứng lên, vọt ra cửa, đè nén giọng nói: “Anh bị sao vậy?”

Trình Trí Viễn cũng đè nén giọng nói: “Em không có mang theo...”

“Không mang theo cái gì?” Nhan Hiểu Thần hoàn toàn không hiểu.

Trình Trí Viễn xem ra nói không rõ ràng, trực tiếp đi đến bàn làm việc của cô, làm ấy đồng nghiệp nhìn ngó với ánh mắt quái lạ, anh ta cầm lấy túi xách của cô, đi đến bên cạnh Nhan Hiểu Thần nói, “Đến phòng làm việc của tôi.”

Trước mặt đồng nghiệp, cô không thể tỏ ra là không tôn trọng cấp trên, chỉ có thể đi theo anh ta, hướng lên lầu. Tầng bốn của anh ta khác hẳn với ba tầng còn lại dành cho phía đối tác, lúc này không có cuộc họp nào, chỉ có thư ký riêng của bọn họ đang ở bên ngoài làm việc, cả tầng trông có vẻ yên ắng, thanh tĩnh.

Nhan Hiểu Thần đã đến rất nhiều phòng làm việc, nhưng lại là lần đầu tiên đến văn phòng của Trình Trí Viễn, phòng của anh ta rất lớn, có một nhà vệ sinh riêng, còn trang bị cả phòng tắm, bên trong bày hoa tươi và cây cảnh, trang trí giống như mấy nhà vệ sinh ở khách sạn năm sao.

Trình Trí Viễn nói: “Em cứ tự nhiên, nếu muốn uống nước, thì có đây.” Anh ta mang một ly nước lớn đặt trước mặt Nhan Hiểu Thần.

Xem ra anh ta lên mạng tra cứu thật là đúng, Nhan Hiểu Thần không nói gì nhìn anh ta một lúc, “Anh sao vậy? Nếu có gấp, thì chẳng phải tôi và Thẩm Hân nên gấp hay sao?”

“Em cứ coi như tôi xen vào chuyện của người khác đi, chẳng lẽ em không muốn biết kết quả?”

Nếu đổi là người khác, Nhan Hiểu Thần khẳng định sẽ lấy ly nước hắt vào mặt của anh ta, nói một câu “Bớt lo chuyện bao đồng đi”, sau đó sẽ rời khỏi. Nhưng anh ta là Trình Trí Viễn, là cấp trên, là chủ nợ, là bạn tốt của cô, là người mà cô đã từng vô số lần quyết định muốn báo đáp thật tốt, tuy rằng tình hình trước mắt rất là quái lạ, nhưng cô chỉ có thể cầm lấy túi, đi vào nhà vệ sinh.

Dựa theo bảng hướng dẫn, ở bên trong lúng túng một lúc lâu, hơn mười phút sau đó, Nhan Hiểu Thần rửa sạch tay, chậm rãi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trình Trí Viễn lập tức đứng lên, khẩn trương nhìn cô.

Cô khẽ cười nói: “Tôi có thai rồi.”

Ánh mắt của Trình Trí Viễn cực kỳ quái lạ, luống cuống mờ mịt, nồn nóng bị thương, anh ta che giấu tâm trạng nhìn Nhan Hiểu Thần cười cười, chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, thì thào nói: “Có thai rồi sao?”

Nhan Hiểu Thần ngồi vào phía đối diện anh ta, thân thiết hỏi: “Rốt cuộc anh bị sao vậy?”

“Không có gì.” Anh ta lấy mắt kiếng xuống, day day trán, dường như muốn thư giãn một chút.

“Trước đó anh có gọi điện thoại, nói có chuyện rất quan trọng muốn nói với tôi, là chuyện gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là một ít việc công.”

“Đúng không?” Nhan Hiểu Thần không tin, rõ ràng trong điện thoại anh đã nói là không phải chuyện công.

“Nếu không, còn là chuyện gì nữa?”

“Làm sao tôi biết được.”

Trình Trí Viễn đeo mắt kính lên, khẽ cười nói: “Em định làm gì?”

“Trước tiên nói cho Thẩm Hẫu biết, sau đó sẽ đi đăng ký kết hôn với anh ấy.”

Trình Trí Viễn đan xen mười ngón tay vào nhau, trầm mặc suy nghĩ trong chốc lát, “Em có thể khoan hãy nói với Thẩm Hẫu được không?”

“Vì sao?”

“Coi như là tôi có một yêu cầu, được không? Thời gian sẽ không quá lâu, tôi chỉ cần...nghĩ kỹ một chút...” Anh ta lại nhíu mày trầm mặc.

Nhan Hiểu Thần thật sự không đành lòng nhìn anh ta khó chịu như vậy, “Được rồi! Tôi sẽ không nói cho Thẩm Hẫu biết.” Chỉ là nói chậm vài hôm thôi mà, cũng không phải là chuyện vi phạm pháp luật hay chuyện xấu gì, đồng ý với anh ta cũng chẳng sao.

“Cảm ơn em!”

“Anh còn gì để nói nữa không, tôi đi làm việc nhé?”

“Được rồi, em đi đi.”

Nhan Hiểu Thần đứng lên, “Tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc nào anh muốn nói, thì gọi điện thoại cho tôi, lúc nào cũng được.”

Trình Trí Viễn gật đầu, Nhan Hiểu Thần mang tâm trạng đầy nghi hoặc, rời khỏi phòng làm việc của anh ta. Tuy rằng đồng ý với Trình Trí Viễn là giữ bí mật, nhưng trong lòng có một bí mật, cứ chỉ lời nói khẳng định sẽ khác với bình thường một chút.

Khi ngồi xe buýt, Nhan Hiểu Thần sẽ theo bản năng bảo vệ cái bụng của mình, sợ bị người khác đè ép vào nó. Cô sẽ lên mạng tra cứu xem lúc mang thai, những món ăn nào kiêng kỵ, hay các loại rau quả nào không được đụng tới. Trước kia khi cô và Thẩm Hẫu ở bên nhau, thì rất là cao hứng, liên giống như mấy đứa trẻ điên điên khùng khùng, chân tay lung tung không kiêng cử gì, bây giờ thì lại luôn cẩn thận dè chừng.

Lúc Thẩm Hẫu bế bồng cô lên, Nhan Hiểu Thần không giống như trước kia, vừa kêu hốt hoảng, vừa cười đánh hấn, bây giờ cô sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, lời nói mau lẹ, nghiêm giọng ra lệnh: “Bỏ em xuống!”

Thẩm Hẫu sợ đến mức lập tức buông cô xuống, “Tiểu Tiểu? Em sao vậy?”

Nhan Hiểu Thần khoát tay lên bụng, không nói tiếng nào.

Thẩm Hẫu buồn bực nói: “Anh cảm thấy dạo này em rất kỳ lạ, đối với anh rất lạnh nhạt.”

“Em lạnh nhạt với anh lúc nào?” Nhan Hiểu Thần ngược lại cảm thấy cô hoàn toàn dựa vào hấn, trước kia, hấn chỉ là người yêu của cô, hiện tại hấn lại là ba của đứa nhỏ đang ở trong bụng cô.

“Hôm nay em không cho người ta ôm em, đêm qua lại đẩy người ta ra, dù sao thì em không giống như trước nữa! Có phải em không còn yêu anh như trước?”

Nghe Thẩm Hẫu buồn bực kể tội, Nhan Hiểu Thần đỡ khóc đỡ cười, đêm qua hấn thừa dịp bà Nhan đi tắm thì bày trò, lập tức đẩy cô ngã trên giường, cô sợ hấn không biết nặng nhẹ, đè lên bụng của cô, chỉ có thể hết sức đẩy hấn ra, làm cho hấn đứng dậy bực bội cả buổi.

“Em yêu anh hơn lúc trước rất nhiều. Có khác trước kia hay không? Sau này anh sẽ biết!”

Nhan Hiểu Thần ôm bụng suy nghĩ, chắc là không giống nhau?

Thẩm Hẫu hỏi: “Khi nào chúng ta mới đi đăng ký kết hôn đây? Anh đã dò hỏi qua ý của mẹ em rồi, dì nói em là người lớn rồi, dì mặc kệ, tùy ý của em, nhưng vậy coi như là đồng ý rồi.”

“Chờ em chọn xong ngày, sẽ nói cho anh biết.”

Thẩm Hẫu buồn bực, vuốt ve mặt của Nhan Hiểu Thần, nói: “Em nhanh lên có được không? Vì sao anh muốn cưới em như vậy, em lại không có chút gì là muốn lấy anh? Anh cảm thấy em không thương anh nữa!”

“Được rồi mà! Em sẽ cố gắng!” Không phải chỉ có hấn sốt ruột đầu nha, cô cũng vậy chứ bộ! Đợi cho đến lúc bụng nhô lên mới dám cười, không phải là càng xấu hổ hay sao?

Nhan Hiểu Thần gọi điện thoại hỏi Trình Trí Viễn, có thể nói cho Thẩm Hân được chưa, Trình Trí Viễn lại xin thêm thời gian cho anh ta hai ba ngày. Trình Trí Viễn lần nào cũng dùng đến chữ “xin”, cô thật sự không có cách nào từ chối, chỉ có thể đồng ý đợi thêm vài ngày.

Thẩm Hân đối với thái độ do dự của cô càng ngày càng không hài lòng, lúc đầu hấn vừa bá đạo vừa cầu xin, vừa chơi xấu vừa giả bộ đáng thương, nhưng hai ngày nay lại đột nhiên im lặng, thậm chí không còn thân mật với cô nữa, lâu lâu lại dăm chiêu suy nghĩ nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ đánh giá, dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô để thấy rõ nội tâm.

Nhan Hiểu Thần không sợ Thẩm Hân bá đạo giận dữ, nhưng lại có chút sợ hấn bình tĩnh xa cách. Thẩm Hân chắc chắn là phát hiện cô có chuyện gạt hấn, lại không rõ cô vì cái gì mà muốn làm như vậy, hấn cảm thấy bị xúc phạm.

Nhan Hiểu Thần đi tìm Trình Trí Viễn, tính toán cùng anh ta nói chuyện kỹ càng một chút, anh ta tất yếu phải cho cô một lời giải thích rõ ràng tại sao muốn làm như vậy, nếu không cô sẽ lập tức đi nói hết với Thẩm Hân.

Trình Trí Viễn không có ở văn phòng, thư ký riêng của anh ta là Tân Ly xem như là người quen cũ. Trước kia lúc còn học ở trường đại học, mỗi tuần đến đây phỏng vấn đều là do cô ta đón tiếp cô. Sau khi vào công ty làm việc, tuy rằng cả hai người đều không nhắc chuyện cũ, làm bộ như đồng nghiệp mới quen biết, nhưng có nhiều việc nhỏ nhặt, Nhan Hiểu Thần cảm thấy Tân Ly rất chiều cố mình, cô cũng rất biết ơn cô ta.

Xung quanh không có đồng nghiệp nào khác, Tân Ly cũng tự nhiên được vài phần, cười nói với Nhan Hiểu Thần: “Trình tổng mới vừa ra ngoài, trước khi đi anh ấy có nói, xế chiều nay phải xử lý một chút chuyện riêng, không có chuyện gì quan trọng thì không nên quấy rầy. Cô muốn tìm anh ấy, cứ gọi điện thoại trực tiếp.”

“Không cần đâu, tôi tìm anh ấy nói chuyện cũng không gấp lắm.”

Tân Ly đùa nói: “Chỉ cần là chuyện của cô, đối với Trình tổng mà nói, đều là việc gấp, anh ấy nhất định rất vui vẻ nhận điện thoại của cô.”

Nhan Hiểu Thần lập tức đỏ mặt, vội nói: “Chị hiểu lầm rồi, tôi đã có bạn trai.”

Tân Ly bình thường là người rất cẩn trọng, không nghĩ đến nhất thời không để ý đùa vui đến chuyện riêng tư của cấp trên, cô ta khấn trương nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết! Tôi thấy Trình tổng như vậy, nên cho là... Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Cô xem như vừa rồi tôi bị mê sảng, đừng bao giờ để trong lòng.” Cô ta đang sắp xếp lại giấy tờ, vô cùng khấn trương, để một trang giấy rơi xuống, “Không sao cả, không sao cả!” Nhan Hiểu Thần giúp cô nhặt lên, là lịch làm việc của Trình Trí Viễn, trong lúc vô tình tầm mắt liếc qua, một cái tên và một hàng chữ lọt vào mắt của cô: Thứ sáu, 2 PM, Hân Nguyệt Trân, tiệm cà phê Kim Nguyệt.

Thứ sáu, không phải là hôm nay hay sao? Nhan Hiểu Thần bất động nói: “Cô bận việc rồi! Tôi phải đi đây.”

Vào đến thang máy, trong đầu của Nhan Hiểu Thần có rất nhiều dấu chấm hỏi, Trình Trí Viễn và mẹ của Thẩm Hân gặp nhau? Anh ta nói với thư ký riêng của mình là đi xử lý chuyện riêng tư, còn căn dặn không có chuyện gì quan trọng thì không được quấy rầy?

Nhan Hiểu Thần mang tâm trạng không yên trở lại bàn làm việc, mở máy tính lên, nhưng hoàn toàn không thể nào mà ổn định tâm trạng để làm việc. Tại sao Trình Trí Viễn lại muốn gặp mẹ của Thẩm Hân? Mấy ngày nay anh ta kỳ lạ như vậy, không phải là có quan hệ gì đó với mẹ của Thẩm Hân chứ? Hay là bởi vì cô, mẹ của Thẩm Hân đã uy hiếp Trình Trí Viễn cái gì?

Nghĩ đến đây, Nhan Hiểu Thần không ngồi yên được nữa, cô cầm lấy túi xách, quyết đi muốn đi xem thế nào.

Cô thuê xe chạy đến tiệm cà phê Kim Nguyệt, hoàn cảnh rất tốt, nhưng đây là ngoại ô của thành phố, không thể không nói bọn họ muốn có một chỗ tuyệt đối yên tĩnh riêng tư, cho dù là Trình Trí Viễn hay bà Thẩm

chọn nơi này, thì cũng đều cho thấy bọn họ không muốn người khác chú ý.

Nhan Hiểu Thần gọi một tách cà phê, giả bộ như khách hàng của quán uống vài ngụm, rồi làm như đi tìm nhà vệ sinh, bắt đầu vừa đi tìm vừa nhìn ngó xung quanh.

Tại một góc ít người phía sâu trong quán, cô nhìn thấy Trình Trí Viễn và mẹ của Thẩm Hân. Bức tường nghệ thuật cùng với mấy chậu cây cảnh hoàn toàn che hết tầm nhìn của người bên ngoài, nếu không phải cô cố ý tìm kiếm, chắc chắn sẽ không nhìn thấy.

Nhan Hiểu Thần đi trở về, bưng ly cà phê lên, nói với bồi bàn muốn đổi chỗ. Đang trong giờ làm việc, chỗ này cũng không phải nơi sầm uất gì, nên trong quán hơn phân nửa là còn chỗ trống, bồi bàn vội biếng trả lời: “Được ạ, chỉ cần không có ai, cô cứ tự nhiên.”

Nhan Hiểu Thần lặng lẽ ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh bàn của Trình Trí Viễn, tuy rằng không thể nhìn thấy bọn họ, nhưng chỉ cần chú ý lắng nghe, có thể sẽ nghe được bọn họ nói chuyện.

Giọng nói của mẹ Thẩm Hân: “Rất cuộc cậu muốn gì?”

Trình Trí Viễn: “Tôi muốn biết nguyên nhân thật sự khiến bà phản đối Thẩm Hân và Nhan Hiểu Thần yêu nhau.”

“Tôi nói rồi, là môn không đăng hộ không đối, chẳng lẽ lý do này còn chưa đầy đủ hay sao?”

“Đúng là rất đầy đủ! Nhưng đầy đủ đến mức từng bước một ép buộc, không tiếc hủy đi sự nghiệp của con trai để chia rẽ bọn họ, tôi thấy có hơi khác thường. Bà không phải là loại phụ nữ thiếu suy nghĩ, xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng để có được một thị trường kinh doanh trang phục to lớn như vậy, nếu bà không muốn bọn họ yêu nhau, hẳn là có rất nhiều cách chia rẽ, nhưng thủ đoạn hiện tại có vẻ quá kịch liệt, cũng quá hấp tấp.”

Bà Thẩm cười rộ lên: “Tôi muốn làm thế nào là chuyện của tôi, ngược lại là Trình Trí Viễn cậu đây, vì sao quan tâm đến chuyện riêng tư của một nhân viên bình thường nhiều như vậy? Tôi chia rẽ chúng nó, không phải là rất hợp ý của cậu hay sao?”

Trình Trí Viễn không để ý gì đến lời nói bà Thẩm, bình tĩnh trả lời: “Tôi cảm thấy bà làm việc hơi bất thường, cũng là muốn giúp Hiểu Thần tìm cách khiến bà đồng ý, tôi nghĩ ra có biết một vài người trong lĩnh vực kinh doanh của bà, nên nhờ một người bạn giúp tôi điều tra.”

Giọng nói của bà Thẩm lập tức căng thẳng, phần nộ chất vẫn: “Cậu, cậu... dám điều tra nhà chúng tôi?”

Trình Trí Viễn không nói tiếng nào, cho thấy là tôi dám đấy!

Bà Thẩm lời mạnh nhưng trong lòng đã mềm yếu hỏi: “Cậu điều tra được gì?”

“Hiệu Thần và Thẩm Hân là học sinh thi đại học cùng một khóa.”

Tới đây, Trình Trí Viễn không nói thêm gì nữa, mẹ của Thẩm Hân cũng không hỏi lại, giữa bọn họ thật hiểu ý nhau, dường như biết được nội dung phía sau là cái gì, nhưng Nhan Hiểu Thần lại không biết!

Cô lo lắng muốn biết, nhưng lại cảm thấy sợ hãi, “Hiệu Thần và Thẩm Hân là học sinh thi đại học cùng một khóa”, là lời nói vô cùng bình thường, bọn họ học chung một trường đại học, là bạn học cùng một khoa, làm sao không phải là thi đại học chung một khóa?

Nhan Hiểu Thần cảm thấy chính mình thực sự đã nghĩ tới điều gì, nhưng bộ não của cô không muốn suy nghĩ, cô tự nói với mình không cần phải nghe nữa, bây giờ nhanh chóng chạy đi, làm bộ như không biết gì cả, tất cả vẫn còn kịp!

Nhưng cô không cử động được, cô gắt gao cầm ly cà phê, thân thể hơi run rẩy.

Không gian yên ắng rất lâu sau đó, bà Thẩm hỏi: “Cậu muốn thế nào?” Bà ta giống như đột nhiên biến thành người khác, trong giọng nói không còn vênh vác tự đắc nữa, mà lại là yếu đuối, không có sức lực.

“Không phản đối Hiệu Thần và Thẩm Hân yêu nhau nữa.”

“Cậu nói cái gì?” Bà Thẩm vừa nhỏ giọng vừa gắt gỏng.

“Tôi nói không phản đối bọn họ nữa, làm cho bọn họ thật hạnh phúc, thật tâm chúc phúc cho bọn họ.”

“Cậu...Cậu điên rồi sao? Thẩm Hầu làm sao có thể cùng Nhan Hiểu Thần yêu nhau? Tuy rằng hoàn toàn không phải là lỗi của Thẩm Hầu, nhưng mà...” Giọng của bà Thẩm nghẹn ngào, chắc là rất cuộc nhin không được, khóc òa lên.

Người kiên cường thật sự rất giỏi kiềm chế, ít khi biểu lộ cảm xúc, chỉ khi nào tâm trạng quá đau khổ, cảm xúc sẽ càng thể hiện mạnh mẽ hơn người thường, bà Thẩm nức nở nói: “Thẩm Hầu từ nhỏ đến lớn học tập rất tốt, chúng tôi đều kỳ vọng rất lớn ở nó! Cấp ba đột nhiên lại mê chơi game, thi đại học không được tốt như chúng tôi mong muốn, tôi thì lại... Tôi chính là không được đi học, bị bên nội của Thẩm Hầu lừa ong tiếng ve đã nửa đời người, không muốn cho nó lại bị bên đó xem thường, nên dùng chút tiền, nhờ bạn bè trong sở giáo dục hỗ trợ tìm cách. Thẩm Hầu được nhận vào một trường đại học tốt, Nhan Hiểu Thần bị cho rớt. Bọn họ nói tuyệt đối sẽ không có phiền toái, vì đã xem xét qua hồ sơ, người nhà đó không quyền không thể, ba làm thợ mộc, mẹ làm tóc thuê cho người ta, gia đình như vậy có thể học được đại học là tốt lắm rồi, khẳng định sẽ không có chuyện gì! Nhưng không ai ngờ ba của Nhan Hiểu Thần lại là người cố chấp như vậy, mỗi ngày đều ngồi canh cửa sở giáo dục, muốn hỏi cho ra. Chúng tôi đã nghĩ hết cách đuổi ông ta đi, đúng là loại người cố chấp thật thà không ai bằng, mắng chửi không nói gì, đánh cũng không đánh lại, chỉ biết nhẩn nhẩn chịu đựng, muốn tìm cái cớ để bắt ông ta cũng chẳng được, so với cục đá còn trơ lì hơn, vẫn là canh giữ ở cửa, không ngừng nói, không ngừng cầu xin. Thời gian dài sau, sở giáo dục bị giới truyền thông chú ý, tôi cũng không muốn lại xảy ra chuyện phiền phức, chỉ có thể tốn thêm một khoản tiền lớn nữa, tìm bạn bè nghĩ cách, rốt cuộc Nhan Hiểu Thần cũng được nhận vào trường đại học. Vốn là kết quả vui vẻ cho cả hai, là giải quyết tốt nhất... Nhưng ba của cô bé bởi vì quá vui mừng, vội vàng muốn về nhà, không đợi đèn đỏ liền băng qua đường... Nên bị xe đụng chết...”

Bà Thẩm khóc nức nở, Nhan Hiểu Thần lại không thể chảy được giọt nước mắt nào, chỉ có thể thần thờ nhìn vào khoảng không. Thì ra mọi chuyện là như thế này, có phải không? Thì ra là như vậy...

Bà Thẩm dùng khăn tay che khuất đi ánh mắt của mình, nói với Trình Trí Viễn: “Nếu quả thật có báo ứng, thì hãy báo ứng lên người tôi và ba của nó! Thẩm Hầu... Thẩm Hầu cái gì cũng không biết, nó không nên bị cuốn vào chuyện này! Cậu và nhà của Nhan Hiểu Thần hẳn là thân quen, chắc là hiểu rõ, đã nhiều năm như vậy rồi, cô bé cùng mẹ mình đều không tha thứ cho người tài xế đã đụng chết người ba. Tôi là phụ nữ, tôi hoàn toàn có thể hiểu được bọn họ, đối lại là tôi, nếu có người xúc phạm đến Thẩm Hầu hay ba của nó, tôi cũng sẽ tuyệt đối không tha thứ, tôi cũng nguyện chết chung với bọn chúng, cũng không muốn bọn chúng được dễ chịu dù chỉ một ngày! Nhan Hiểu Thần và mẹ của cô bé căn bản không thể nào tha thứ cho chúng tôi! Nếu Nhan Hiểu Thần và Thẩm Hầu còn tiếp tục yêu nhau, nếu có một ngày cô bé biết hết sự thật... Hai chúng nó sẽ đau khổ đến chết mất! Tôi đã thật sự mang tội lỗi đối với nhà bọn họ, không thể lại khiến hai đứa nó phải chịu tội thêm nữa, thà rằng tôi làm kẻ ác độc, thà rằng hủy đi sự nghiệp của Thẩm Hầu, làm cho Thẩm Hầu hận tôi, cũng không thể để cho bọn nó yêu nhau!”

Trình Trí Viễn nói: “Tôi rất hiểu, nhưng đã muộn rồi! Chúng ta có thể đem bí mật này vĩnh viễn giấu kín, đưa Thẩm Hầu và Nhan Hiểu Thần ra nước ngoài, 10 năm sau, những người biết được sự việc năm đó sẽ về hưu nghỉ hết. Hiểu Thần có mối quan tâm đến gia đình và con cái của chính mình, cũng sẽ không nghĩ đến việc điều tra chuyện quá khứ, chỉ cần vĩnh viễn không cho Nhan Hiểu Thần biết, sẽ không có việc gì...”

“Tôi đã biết!” Nhan Hiểu Thần đứng ở phía sau bọn họ, nhẹ giọng nói.

Bà Thẩm cùng Trình Trí Viễn thất kinh sợ hãi, lập tức đứng lên.

Bà Thẩm không còn là phụ nữ lạnh lùng quật cường nữa, nước mắt rơi lã chã, khóc không thành tiếng, hai tay bà hướng Nhan Hiểu Thần, như muốn cầu xin, “Xin lỗi...”

“Không cần phải nói xin lỗi, như bà đã nói, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bà!” Nhan Hiểu Thần nói xong, quay người bỏ chạy.

Trình Trí Viễn lập tức đuổi theo, “Hiểu Thần, Hiểu Thần...”

Gần ngã tư đường, có một chiếc xe buýt đang dừng, Nhan Hiểu Thần không nghĩ nó sẽ đi đến đâu, cô lao thẳng lên xe, cửa xe đóng lại, khởi động chạy đi.

Trình Trí Viễn bất đắc dĩ đứng tại ven đường, nhìn chiếc xe buýt đi xa.

Chuyến xe buýt này chạy ra vùng ngoại ô thành phố, trên xe chỉ có vài người, Nhan Hiểu Thần tùy ý chọn một chỗ, ngồi xuống.

Cô không để ý chiếc xe buýt này sẽ đi đến đâu, bởi vì cô không biết sẽ đối mặt với Thẩm Hào thế nào, không biết sẽ đối mặt với mẹ ra sao, thậm chí còn không biết làm sao để đối mặt với chính mình. Cô chỉ muốn chạy trốn, tránh đi thật xa, đi đến nơi nào không còn phải đối mặt với những điều này nữa.

Cô tựa đầu vào ô cửa sổ xe buýt lạnh lẽo, nhìn ra bên ngoài, cảnh vật cứ như vậy mà vun vút biến mất về phía sau, nếu những chuyện không vui trên đời này có thể giống như cảnh vật ở bên ngoài kia, cuộc sống cứ thế tiếp diễn, bọn chúng cứ thế nhanh chóng lùi về phía sau, biến mất không thấy tăm hơi, thì thật tốt biết bao. Nhưng cuộc đời không giống như những chuyến xe, chúng ta dù có tiến về phía trước, trên lưng vẫn phải đeo nặng quá khứ. Chiếc xe buýt dừng lại một lát, người ở trên xe đi xuống.

Có người chỉ ra ngoài cửa sổ, lớn tiếng nói với tài xế, “Sư phó, chiếc xe kia hình như có chuyện gì thì phải? Từ này giờ vẫn theo sau chúng ta.”

Chiếc xe màu đen sang trọng của Trình Trí Viễn vẫn đi theo bên cạnh chiếc xe buýt, trên xa lộ, các xe khác đều lao đi với tốc độ cao, chỉ có nó là vẫn kìm hãm tốc độ, cùng với xe buýt chậm rì rì đi tới, chỉ cách nhau một đoạn ngắn, xe buýt dừng, nó cũng dừng, xe buýt chạy, nó cũng chạy.

Sư phó tài xế cười nói: “Tôi đây lái xe buýt nhiều năm rồi, có cái gì tốt mà theo chứ? Chắc chắn là theo người đang ở trên xe chúng ta!”

“Là ai? Là ai?” Mọi người đều cao hứng tò mò.

Sư phó tài xế nói: “Dù sao cũng không phải là lão già tôi đây!”

Ánh mắt của mọi người nhìn ngó khắp xe, nhìn đến Nhan Hiểu Thần, họ vừa liếc trộm cô, vừa thần nhiên bàn luận.

“Lại là cặp tình nhân cãi nhau rồi!”

“Người trên chiếc Mercedes cũng thật lạ, cứ đi theo, sao không lên xe mà năn nỉ...”

Lời nói của bọn họ đều truyền đến tai của Nhan Hiểu Thần, cô cũng nhìn thấy xe của Trình Trí Viễn, nhưng bộ não của cô giống như cái máy tính đang bị treo, không thể tiếp nhận âm thanh hay hình ảnh được nữa.

Chiếc xe buýt lại đến một trạm nữa, nhưng vẫn chưa tới trạm cuối, Nhan Hiểu Thần hi vọng nó có thể vĩnh viễn đến trạm rồi dừng lại, cứ tiếp tục như vậy, cuộc đời của cô sẽ mãi mãi dừng lại ở thời khắc này, không cần tự hỏi quá khứ, cũng không cần đối mặt tương lai. Cô chỉ cần ngồi trên xe buýt, nhìn ngắm phong cảnh, khiến bộ não đình trệ.

Nhưng mà, mỗi chuyến xe đều có trạm cuối.

Xe dừng lại hẳn, mọi người lục tục xuống xe, nhưng đều chưa đi xa, ai cũng tò mò nhìn ngó.

Sư phó tài xế gọi: “Cô gái, đến trạm cuối rồi, xuống xe thôi!”

Nhan Hiểu Thần không chịu nhúc nhích, tài xế cũng không giục nữa, nhìn chiếc xe Mercedes màu đen đang dừng ở phía sau, cách đó không xa.

Trình Trí Viễn xuống xe đi tới, lên xe buýt. Anh ta ngồi vào chỗ ngồi phía trước Nhan Hiểu Thần, “Em không muốn xuống xe sao?”

Nhan Hiểu Thần không nói tiếng nào.

“Em xuống xe đi, tài xế còn phải đổi ca nghỉ ngơi nữa.”

“Em không đói bụng sao? Tôi mời em ăn một bữa ngon.”

Mặc kệ anh ta nói gì, Nhan Hiểu Thần vẫn tựa trán vào cửa kính xe, nhìn chăm chăm ra cửa sổ, kiên quyết không nói tiếng nào, dường như nếu cứ như vậy, sẽ có thể biến thành một cái bình phong, che chắn tất cả mọi thứ.

Trình Trí Viễn nói: “Nếu em thích chiếc xe này như vậy, tôi sẽ mua nó, có được không? Em muốn ngồi bao lâu cũng được.” Anh ta nói xong, đứng dậy đi đến chỗ tài xế, đúng là muốn hỏi xem mua chiếc xe này thì phải làm thế nào.

“Anh bị điên rồi, tôi không thích chiếc xe này!” Nhan Hiểu Thần nổi giận đùng đùng đứng lên.

Trình Trí Viễn tử tế nói: “Em vẫn muốn đi xe buýt sao? Chúng ta vẫn có thể tiếp tục đi xe buýt.” Nhan Hiểu Thần không để ý đến anh ta, liền xuống xe, thờn khắc giẫm chân lên mặt đất, cô biết, thế giới này sẽ không vì cô muốn trốn chạy mà dừng lại, cô tất yếu phải đối mặt với cuộc đời đã sớm vỡ vụn này.

“Em muốn về à? Xe ở bên kia.” Trình Trí Viễn đứng ở sau lưng cô hỏi.

Nhan Hiểu Thần vẫn không để ý đến anh ta, cô đứng ở trạm xe ngầy ngẩn trong chốc lát. Bộ não chậm chạp rồi cuộc cũng biết nên làm cái gì.

Đây là trạm cuối, cũng là điểm bắt đầu, cô làm sao có thể lên xe, làm sao có thể trở về. Nếu cuộc đời này có thể có lối về, cô sẽ tình nguyện đi học cái trường đại học không ra gì kia, tuyệt đối sẽ không khóc lóc làm loạn, thậm chí oán trách cha mẹ không bản lĩnh, cô sẽ tình nguyện không bao giờ yêu Thẩm Hân... Nhưng cuộc đời căn bản không có chỗ để quay đầu, hết thảy mọi chuyện xảy ra đều không thể quay ngược lại.

Nhan Hiểu Thần lên xe buýt trở lại thành phố, Trình Trí Viễn cũng theo cô ngồi xe buýt, cách lối đi hẹp, anh ta ngồi ở hàng ghế đối diện với cô.

Giữa đô thị, dưới những ánh đèn phồn hoa lập lờ, xe buýt đi một chút lại dừng.

Sắc trời đã sẫm tối, trong xe buýt chỉ còn hai người bọn họ, tài xế phải đi hết chặng đường mà chỉ có hai người, quả thật có chút lãng phí. Từ góc độ này mà nói, cuộc hành trình của đời người giống như tuyến đường của xe buýt vậy, biết rõ là sẽ không tốt, nhưng vẫn muốn đi theo con đường đã thiết lập cụ thể.

Di động của Nhan Hiểu Thần vang lên, cô không bắt máy, tiếng hát vang vọng trên xe buýt vui vẻ tràn đầy tình cảm. Nhạc chuông này là do tuần trước Thẩm Hân đã tải xuống, bài hát “Lấy anh, em sẽ hạnh phúc” (14.2), không biết hẳn tìm ở đâu ra bài hát ngọt ngào này.

(14.2) Tên tiếng Hoa : Đại ý giống như lời bài hát, do Nhiều Thiên Lượng thể hiện.

... ..

Lấy anh, em sẽ hạnh phúc

Anh là chú rể đẹp trai nhất trên đời

Là đầu bếp, là máy rút tiền của em

Sẽ che chở bảo vệ em mãi mãi

Lấy anh, em sẽ hạnh phúc

Em là cô dâu xinh đẹp nhất trên đời

Là thiên sứ, là vật báu của anh

Hạnh phúc mỗi ngày, nép vào lòng anh

... ..

Lần đầu tiên nghe được Nhan Hiểu Thần đã cười đến đau bụng, cái tên Thẩm Hân này lại tự kiêu đến như vậy sao? Cô cảm thấy lấy bài hát này làm nhạc chuông thật quá mất mặt, muốn đổi bài khác, Thẩm Hân không cho phép, nói ra mấy lời hùng hồn đầy lý lẽ: “Bất kể ai gọi điện thoại cho em, đều là thay anh cầu hôn, khi nào em đồng ý đi đăng ký kết hôn, thì mới được đổi!” Quả thật đã bị hấn nói trúng, mỗi lần di động vang lên, nghe được bài hát này, Nhan Hiểu Thần sẽ nhớ đến thủ đoạn vô lại muốn “Ép hôn” của hấn, nhin không được sẽ cười.

Nhưng bây giờ nghe được bài hát này, tất cả cười vui đều biến thành đau khổ, Nhan Hiểu Thần khó chịu, cơ thể đang run rẩy, nước mắt ngân ngấn ở hốc mắt, cô thật nhanh lấy điện thoại ra, muốn mau chóng ngừng ngay bài hát chói tai kia, thì nhìn thấy tên người gọi là “Thẩm Hân”.

Hai mắt cô ướt đầm, mơ mơ màng màng nhìn tên của hắn trên màn hình điện thoại, bốn năm đại học, cái tên này từng là ánh sáng, là dũng khí, khiến cô vui cười. Không ai ngờ ánh sáng kia hóa ra là bóng tối địa ngục? Cô cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc, bị vận mệnh đùa cợt đến tận xương.

Khoảnh khắc nước mắt chảy dài xuống hai bên má, lần đầu tiên, Nhan Hiểu Thần ấn mạnh vào nút “Từ chối cuộc gọi”

Một lát sau, chuông điện thoại di động lại vang lên, “Lấy anh, em sẽ hạnh phúc, anh là chú rể đẹp trai nhất trên đời, là đầu bếp, là máy rút tiền của em...”

Cô một bên khóc trong im lặng, một bên bấm nút “Từ chối cuộc gọi”.

Chuông điện thoại một lần nữa vang lên, cô lập tức bấm “Từ chối cuộc gọi”.

Chuông điện thoại vang lên lần nữa, cô tắt luôn tiếng chuông.

Bài hát “Lấy anh, em sẽ hạnh phúc” không còn vang lên nữa, nhưng cái điện thoại cầm trong tay cứ liên tục rung lên. Lần này đến lần khác, tuy rằng không có âm thanh, nhưng mỗi một lần rung lên đều cảm nhận được rất rõ ràng, giống như có vô số cái kim nhỏ li ti, đâm sâu vào mạch máu ở lòng bàn tay, đâm vào ngực, đâm vào lục phủ ngũ tạng đến rướm máu, đến đau đớn thấu tâm can.

Nhan Hiểu Thần đã từng rất bình tĩnh, từng nghĩ rằng cô nhất định sẽ lấy hắn, giống như mặt trời đương nhiên sẽ mọc từ đằng đông vậy, vậy mà mặt trời thì vẫn mọc ở hướng đông, nhưng cô lại không thể nào lấy hắn. Nước mắt của cô như những hạt trân châu trên sâu chuỗi bị đứt, rơi lóc tóc trên di động, làm cho hai chữ “Thẩm Hân” trên màn hình điện thoại ướt nhẹp. Nước mắt của Nhan Hiểu Thần lặng lẽ rơi xuống như mưa, cô cắn răng, dùng sức ấn vào nút tắt máy.

Rốt cuộc, hai chữ “Thẩm Hân” cũng biến mất trước mắt của cô, nhưng đối mặt với cái màn hình tối đen, cô không cảm thấy như trút được gánh nặng, ngược lại giống như mất đi sinh khí chống đỡ, toàn thân mất hết sức lực, thân thể mềm nhũn dựa hẳn vào lưng ghế ngồi phía trước.

Chỉ một lúc sau, điện thoại của Trình Trí Viễn vang lên, ánh mắt của anh ta như có điện xẹt, chần chờ một thoáng, mới nhận điện thoại.

“Ừ, Hiểu Thần đang ở với tôi... Ừ, em ấy không có ở văn phòng, công việc có chút vấn đề, tôi gọi em ấy đến giúp ... Đúng vậy, chúng tôi còn đang ở ngoài...Điện thoại của em ấy hình như hết pin...Cậu muốn nói chuyện với em ấy? Cậu chờ một chút...”

Trình Trí Viễn lấy tay che điện thoại, nói với Nhan Hiểu Thần: “Là Thẩm Hân gọi, em có muốn nghe không?”

Nhan Hiểu Thần vùi đầu ở hai cánh tay, lạnh lùng nói: “Anh đã có quyền quyết định cuộc đời của tôi, chẳng lẽ một cuộc gọi cũng không quyết định được sao?”

Trình Trí Viễn nói với Thẩm Hân: “Em ấy đang bận nói chuyện, không tiện nhận điện thoại, tối nay em ấy sẽ gọi cho cậu...Ừ...Được...Tạm biệt!”

Trình Trí Viễn cúp điện thoại, ngồi vào hàng ghế phía trước Nhan Hiểu Thần, nói: “Tôi biết em và mẹ em là người phải biết sự thật, tôi đã tự tiện quyết định thay em, là tôi không đúng, thật xin lỗi!”

Giọng nói của Nhan Hiểu Thần giống như không có âm thanh: “Nếu xin lỗi mà dùng được, cảnh sát sẽ thất nghiệp hết.”

Trình Trí Viễn im lặng một lúc, nói: “Lời xin lỗi đích thực là vô dụng, có lẽ tác dụng duy nhất chính là làm cho người nói có thể dễ chịu hơn một chút.”

Nhan Hiểu Thần vẫn không để ý tới Trình Trí Viễn, anh ta cũng không nói nhiều làm phiền cô, lại như bóng với hình đi theo sau lưng cô.

Hai người một trước một sau đi vào khu chung cư.

Cách một khoảng xa, Nhan Hiểu Thần nhìn thấy Thẩm Hân, hân đang hút thuốc, đứng ở dưới lầu bàn thân, dĩ nhiên là đang đợi cô. Dưới chân hân có rất nhiều đầu thuốc lá, hân cau mày, bộ dáng như có tâm sự nặng nề, lúc cô và Trình Trí Viễn đi tới, hân cũng chẳng phát hiện ra.

Nhan Hiểu Thần dừng bước, im lặng nhìn hân.

Cô tự nói với mình, ba mẹ hân đã hại chết ba cô, lúc này nếu như không hận hân, cũng có thể không thêm quan tâm. Nhưng cô lại lo lắng cho hân, sao hân lại hút thuốc nhiều như vậy? Thẩm Hân trước nay không bao giờ chủ động hút thuốc, chỉ khi ngẫu nhiên bạn bè tụ tập, hân sẽ miễn cưỡng hút một hai điếu, bây giờ cũng là hút thuốc, nhưng lại giống như đem cả không khí mà hút vậy.

Nhất định là có chuyện gì đó làm hân buồn bực, khó trách ngày hôm qua cô đã ngủ được trên người hân toàn mùi thuốc lá.

Nhan Hiểu Thần hung hăng cắn môi mình, nhắc nhở bản thân: Nhan Hiểu Thần, anh ấy tại vì sao mà buồn khổ, có liên quan đến người hay sao? Người rất căm ghét anh ấy, không muốn nhìn thấy anh ấy!

Nhan Hiểu Thần cúi đầu, hướng đến cổng chung cư đi lên.

Thẩm Hân nhìn thấy cô, lập tức ném tàn thuốc, bước nhanh về hướng của cô, dường như muốn ôm cô vào lòng, nhưng nhìn thấy Trình Trí Viễn ở phía sau, liền dừng bước. Khóe môi hân khẽ nhếch, mang theo một nụ cười chế giễu, “Trình Trí Viễn, anh thân là ông chủ, Tiểu Tiểu đến công ty làm việc không lâu, chức vị rất thấp, cho dù là có chuyện gì, cũng không nên để cô ấy đi với anh có phải không?” Không biết có phải hân hút thuốc quá nhiều hay không, mà giọng nói phát ra từ cổ họng khàn khàn, thật trầm thấp, biểu lộ tâm trạng đau xót.

Không đợi Trình Trí Viễn trả lời, Nhan Hiểu Thần nói: “Em và anh ấy vì sao đi ra ngoài, không liên quan đến anh!”

Thẩm Hân không nghĩ cô sẽ giúp Trình Trí Viễn đỡ lời, liền sững sốt, tự giễu cười rộ lên. Hân lấy điện thoại ra, mở đến mục ảnh chụp, đưa ra trước mắt cô và Trình Trí Viễn, “Đây là mấy thứ mẹ tôi đã gửi cho tôi vào ngày hôm kia, hai người có thể cho tôi biết như vậy là sao?”

Là hai tấm ảnh chụp, cùng thời gian, cùng địa điểm, là nơi bờ sông gần nhà của Nhan Hiểu Thần, thời gian là trời đông giá rét, bởi vì trong bức ảnh Trình Trí Viễn mặc áo bành tô, Nhan Hiểu Thần mặc áo khoác. Một tấm là Trình Trí Viễn ôm Nhan Hiểu Thần, cô dựa đầu vào vai anh ta, một tấm cũng là Trình Trí Viễn ôm Nhan Hiểu Thần, cô ngửa đầu, nhìn anh ta mỉm cười, hai tấm ảnh chụp là ở gần đó chụp lên, có thể nhìn thấy biểu hiện của bọn họ, nhưng không thể thấy toàn cảnh.

Nhan Hiểu Thần nhớ đến thời điểm xảy ra chuyện này, mẹ cô thiếu nợ nặng lãi 160 ngàn, Thẩm Hân về nhà giúp cô vay tiền, Trình Trí Viễn đến chúc tết, trong nhà lung tung lộn xộn, cô thấy thật không tốt khi mời anh ta vào nhà, nên cùng Trình Trí Viễn đi ra ngoài một chút, lúc bọn họ nói chuyện ở bờ sông, liền nhận được điện thoại của bà Thẩm, bà ta nhục mạ đã kích cô, cuối cùng một cọng rơm dè chết lạc đà (14.3), làm cho cô không kiềm chế được cảm xúc. Trong tấm ảnh đầu tiên, Nhan Hiểu Thần không nhớ rõ lúc đó tâm trạng của cô như thế nào, nhưng tấm ảnh thứ hai, cô nhớ rất rõ ràng, kỳ thật không phải cô cười với Trình Trí Viễn, mà là cảm thấy chính mình có thể buông bỏ tuyệt vọng nên mỉm cười, lúc đó cô đã tự nói với mình, tất cả sẽ tốt đẹp lên thôi, cô muốn cho bản thân một hy vọng, khiến mình có thêm dũng khí mà tiến lên!

(14.3) Cọng rơm dè chết lạc đà: ý là làm cho tức chết.

Nhưng đó chỉ là ảnh chụp, không biết nguyên nhân, cũng chẳng biết hậu quả, cũng không thể biết bọn họ đang nói gì, nhất định sẽ gây hiểu lầm. Lúc ấy, người lên chụp ảnh bọn họ khẳng định không chỉ chụp có hai tấm, mẹ của Thẩm Hân từ đầu đến cuối, không chắc có hiểu rõ mọi chuyện hay không, nhưng chắc chắn là cố ý chọn hai tấm ảnh dễ gây hiểu lầm nhất gửi cho Thẩm Hân. Khó trách từ hôm qua cho đến hôm nay, Thẩm Hân đột nhiên trở nên trầm mặc xa cách, chỉ có dùng ánh mắt sắc bén dò xét cô, Nhan Hiểu Thần còn tưởng rằng bởi vì chuyện kết hôn làm cho hân buồn bực, cô không muốn làm hân khó chịu, cố ý buổi trưa hôm nay đi tìm Trình Trí Viễn hỏi cho rõ, thì lại vô tình biết được bí mật giữa bà Thẩm và anh ta.

Nhan Hiểu Thần cười lạnh nhạt lắc đầu, nói với Trình Trí Viễn giọng chế giễu đùa cợt: “Những người có

tiền như các vị đây đúng là có niềm đam mê hứng thú rất giống nhau, đều thích lén lút tò mò chuyện của người khác.” Trình Trí Viễn điều tra ba mẹ của Thẩm Hào, ba mẹ Thẩm Hào lại thuê người điều tra nhà cô, thật đúng là ngư tầm ngư, mã tầm mã.

Trình Trí Viễn cười khỏ, nói với Thẩm Hào: “Chuyện này tôi có thể giải thích...”

Nhan Hiểu Thần ngắt lời nói của Trình Trí Viễn, “Thẩm Hào, chúng ta chia tay đi!”

Thẩm Hào mặt đầy kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, giống như muốn xác nhận cô có nghiêm túc hay không. Nhan Hiểu Thần buộc chính mình nhìn thẳng Thẩm Hào, lần này đến lần khác nói với mình: Ba mẹ anh ấy hại chết ba!

Thẩm Hào không thể tin được nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Nhan Hiểu Thần, thì thào hỏi: “Tại sao?”

Nhan Hiểu Thần vẫn lạnh lùng nói: “Hãy hỏi ba mẹ của anh đi!”

“Hỏi ba mẹ anh?” Thẩm Hào nhìn cô, trong tay lung lay mấy tấm ảnh chụp trên điện thoại, đau đớn nói: “Cho là em muốn chia tay, nhưng anh đã từng là bạn trai của em, chẳng lẽ em không có một lời giải thích?”

“Anh muốn em giải thích gì nữa? Ảnh chụp là do ba mẹ anh gửi, anh muốn có giải thích, đi mà hỏi bọn họ!” Nhan Hiểu Thần tỏ ra nét mặt hờ hững, đi vòng qua hắn, lập tức hướng lên lầu, bấm vào nút thang máy.

Thẩm Hào chạy theo, một tay nắm lấy tay, một tay nắm lấy vai của cô, ép cô phải đối mặt với hắn, “Theo như thời gian và địa điểm trên tấm ảnh mà suy đoán, đó là sau ngày tết âm lịch, Nhan Hiểu Thần, em... Tại sao em lại làm như vậy? Lúc đó, chúng ta...Anh cho rằng chúng ta đã rất tốt!” Thần sắc của hắn âm trầm, lòng đầy đau đớn, không thể tin được bao nhiêu thứ tốt đẹp như vậy thì ra chỉ là một âm mưu, chỉ có một mình hắn đắm chìm trong đó.

“Anh đã sai lầm rồi!” Nhan Hiểu Thần dùng sức đẩy hắn ra, muốn tránh thoát sự kiềm chế của hắn.

Thẩm Hào đau khổ giận dữ nhìn cô, hai tay dùng sức bấu vào người cô, khiến cho Nhan Hiểu Thần cảm thấy hắn hận đến nỗi muốn bóp nát cô ra thành từng mảnh vụn.

Nhan Hiểu Thần cắn chặt môi, mặc kệ đang đau đớn, cũng không muốn kêu lên tiếng nào, tầm mắt lướt qua bờ vai của hắn, mờ mịt nhìn về phía trước, thậm chí trong nháy mắt còn có một ý nghĩ điên rồ, nếu hai người có thể cùng nhau nát vụn ra thành bột cám, cũng không phải là không tốt.

Trình Trí Viễn nhìn thấy sắc mặt của cô trắng bệch, sợ bọn họ lôi kéo gây hại đến Nhan Hiểu Thần, anh ta xông tới, muốn tách bọn họ ra, “Thẩm Hào, cậu bình tĩnh một chút, cậu bình tĩnh...”

“Mẹ nó, anh cướp vợ của tôi, lại còn muốn tôi bình tĩnh? Con mẹ nó, tôi đang rất là bình tĩnh đây!” Thẩm Hào đau khổ gào thét, nắm một nắm thắt lưng đến mặt của Trình Trí Viễn, anh ta đang đứng bên cạnh Nhan Hiểu Thần, không né tránh, khoe miệng lập tức đổ máu, mắt kính cũng bay ra ngoài. Thẩm Hào còn đập thêm một cước lên ngực của anh ta, Trình Trí Viễn thất tha thất thiếu lùi về phía sau, dựa vào tường.

Cảm xúc bị thương giận dữ vẫn còn nghẹn ứ trong lồng ngực, Thẩm Hào còn muốn đánh tiếp, Nhan Hiểu Thần vội vàng dang hai tay, chắn trước mặt Trình Trí Viễn, “Anh muốn đánh, thì đánh em đi!”

Trình Trí Viễn vội vàng kéo cô lại, muốn đẩy cô về phía sau, “Hiểu Thần, em đừng quá kích động! Thẩm Hào, cậu ngàn vạn lần đừng xúc động...” Nhan Hiểu Thần lại dứt khoát, kiên quyết chắn ở trước mặt của Trình Trí Viễn, mặc kệ anh ta có kéo như thế nào, vẫn không kéo được cô.

Thẩm Hào nhìn bọn họ “Anh giúp em, em giúp anh, chàng có tình, thiếp có ý”, đột nhiên nản lòng thoái lui, cười mỉa mai gật đầu, “Tôi ngược lại là kẻ thứ ba vô liêm sỉ!” Hắn hung hăng nhìn chòng chọc vào Nhan Hiểu Thần, sau đó xoay người, phát phờ đi ra hướng cổng khu chung cư.

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, lòng đau như dao cắt, nước mắt ở trong hốc mắt cứ chực chờ trào ra.

Trình Trí Viễn nhặt mắt kính đeo lên, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cô, thở dài, “Em lại làm gì nữa vậy? Chỉ cần vài câu có thể giải thích rõ mọi chuyện.”

Cho là có thể giải thích chuyện mấy tấm ảnh chụp, thì có gì khác đâu? Dù sao đã là muốn chia tay, làm thế nào để chia tay không quan trọng! Nhan Hiểu Thần nhìn thấy nửa bên mặt của anh ta đều bị bầm tím chảy máu, cô lấy ra một miếng khăn giấy, đưa cho anh ta, “Thật xin lỗi! Anh đừng trách Thẩm Hân, cứ trách tôi đi!”

Trình Trí Viễn đột nhiên có chút khác thường, dùng khăn tay khẽ chạm lên vết máu nơi khóe miệng, đem khăn vò thành một cục, hung hăng ném vào thùng rác, gắt gỏng nói: “Không cần nói xin lỗi tôi!”

Cửa thang máy mở ra, Nhan Hiểu Thần im lặng đi vào, Trình Trí Viễn cũng theo sau.

Về đến nhà thì bà Nhan đang đứng ở cửa nhìn bọn họ, không thấy Thẩm Hân, bà cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Thẩm Hân đâu? Nó nói ở bên ngoài chờ mày, mày không gặp nó sao?”

Nhan Hiểu Thần không nói tiếng nào, bà Nhan nhìn thấy bộ dáng khổ sở của Trình Trí Viễn, không cố hỏi chuyện của Thẩm Hân nữa, bà lấy cùn rửa, mấy miếng bông cùng băng dán vết thương, giúp Trình Trí Viễn xử lý sơ qua vết thương một chút.

Trình Trí Viễn còn có thể chuẩn bị tinh thần cùng bà Nhan nói chuyện, nhưng Nhan Hiểu Thần đã quá mệt mỏi, đến một câu cũng không muốn nói. Bà Nhan thấy cả hai có vẻ kỳ lạ, Thẩm Hân lại không thấy, thử hỏi: “Thẩm Hân nói hai người ra ngoài gặp khách hàng, khách hàng gì mà đến điện thoại cũng không thể nghe? Nó cũng đã gọi không ít điện thoại ày, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Trình Trí Viễn nhìn Nhan Hiểu Thần, lưng không nhin được cứ căng thẳng. Nhan Hiểu Thần im lặng ngồi đó, bàn tay gặt gao cuộn thành nắm đấm.

Bà Nhan thấy bọn họ ai cũng đều không nói tiếng nào, lòng đầy nghi hoặc nhìn Nhan Hiểu Thần, rồi lại nhìn Trình Trí Viễn, cuối cùng ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm Nhan Hiểu Thần, “Hiểu Thần, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Nhan Hiểu Thần cười cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Một khách hàng quan trọng, nói chuyện quá mê mải, không phải đang tiếp khách hàng không được nghe điện thoại, mà là di động vừa đúng lúc hết pin.

Do dự, đấu tranh tư tưởng mãi, Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn đã lựa chọn giống nhau — giấu đi sự thật, cô hiểu Trình Trí Viễn, nên cơn giận đối với anh ta đã tiêu tan. Tình và lý mãi mãi sẽ không thể phân biệt rõ đúng hay sai, theo lý, mẹ cô so với cô càng có quyền lợi được biết sự thật; nhưng về tình, cô lại không muốn để mẹ biết. Mẹ đã đau khổ giằng xé nhiều năm như vậy, cuối cùng cuộc sống đang từng chút một tốt đẹp hơn, nếu bây giờ nói cho bà biết sự thật, liền giống như đem vết thương đang liền miệng xé rách ra một lần nữa, chỉ biết là so với trước sẽ đau đớn hơn rất nhiều. Giữa bên lý và bên tình, Nhan Hiểu Thần lựa chọn bên tình, cô sẽ khiến mẹ mãi mãi không biết, mãi mãi cho rằng tất cả mọi chuyện đều đã chấm dứt.

Bà Nhan biết con gái đang dối gạt mình, nhưng lại đang nghĩ tới một nguyên nhân khác, bà hướng Trình Trí Viễn lập tức khách sáo, lễ phép nói: “Khuya lắm rồi, làm chậm trễ thời gian của anh thật ngại quá, anh mau trở về nghỉ ngơi đi!” Trình Trí Viễn đứng lên, lo lắng nhìn Nhan Hiểu Thần, nhưng khi đối mặt với bà Nhan, cái gì anh ta cũng không dám nói, chỉ có thể lén lút dặn dò Nhan Hiểu Thần: “Em chú ý sức khỏe, cho dù có xảy ra chuyện gì, thì sức khỏe là quan trọng nhất.”

Khi Trình Trí Viễn đã rời khỏi, bà Nhan hỏi Nhan Hiểu Thần: “Mấy vết thương trên mặt của Trình Trí Viễn là do Thẩm Hân đánh sao?”

Trước mắt của Nhan Hiểu Thần đều là hình ảnh của Thẩm Hân đau đớn xoay người rời khỏi, cô ngây ngốc gặt đầu.

Bà Nhan tỏ ra không đồng ý, nói mấy câu rất là thâm thúy: “Thẩm Hân là đứa rất tốt, Trình Trí Viễn đương nhiên cũng không xấu, nhưng mày đã chọn Thẩm Hân, thì không thể chần chờ được. Bây giờ Thẩm Hân còn nghèo, nhưng nghèo không phải là lỗi của nó, hai đứa còn trẻ, chỉ cần cố gắng thật tốt, rồi sẽ có ngày thành công thôi, đừng bao giờ như mấy đứa con gái tham vinh hoa phú quý, chỉ ham muốn hưởng thụ cái có sẵn.”

Nhan Hiểu Thần cười khổ, mẹ cô căn bản không hiểu rõ, Thẩm Hân không phải tên tiểu tử có thân thể trong sạch nhà nghèo Lương Sơn Bá, Trình Trí Viễn cũng không phải là công tử nhà giàu vô lại cướp người yêu của kẻ khác Mã Văn Tài. Cùng lắm, Thẩm Hân quả thật không có nói sai, đúng là mẹ cô đã xem hán

như người trong nhà, đối với Trình Trí Viễn là khách, bình thường bà cư xử với Thẩm Hào cũng tạm tạm, tiếp đãi Trình Trí Viễn lại chu đáo nhiệt tình, nhưng khi có chuyện, thân thiết xa lạ liền lập tức phân ra rõ ràng. Nghĩ đến đây, lồng ngực của Nhan Hiểu Thần nhói đau, nếu mẹ đã xem Thẩm Hào là người nhà mà thật tâm đối xử tử tế, khi biết được sự thật, bà không những sẽ hận Thẩm Hào, cũng sẽ hận chính mình, bây giờ đối với Thẩm Hào có bao nhiêu tốt đẹp, thì ngày sau sẽ có bấy nhiêu thù hận Thẩm Hào và bản thân.

Mẹ cô vẫn chưa có thói quen nói chuyện nhiều, bà nói vài câu, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần cứ cúi đầu, chẳng có phản ứng gì, liền không biết nên khuyên bảo cô như thế nào nữa, “Dù sao mà hãy nhớ kỹ, đừng khi dễ thiếu niên nghèo, Trình Trí Viễn quả thật có tiền, nhưng chẳng có quan hệ gì! Đã chạy ở bên ngoài cả ngày rồi, nhanh đi ngủ đi, ngày mai gọi điện thoại cho Thẩm Hào, hai đứa dành ra 2 buổi tối đi xem phim, ăn cơm, sẽ tốt lên thôi.”

Nhan Hiểu Thần đi vào phòng ngủ, vô lực ngã người xuống giường.

Mẹ cô cho rằng vấn đề của cô và Thẩm Hào cũng chỉ là đôi tình nhân “đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa”, chỉ cần nhường nhịn một chút, lời ngon tiếng ngọt vài câu đều có thể giải quyết, nhưng sự thật, khoảng cách của cô và hắc căn bản không ở cùng một không gian. Nếu cô là bóng đêm, Thẩm Hào sẽ là ánh sáng, nếu cô là biển cả, Thẩm Hào sẽ là bầu trời, cho dù mỗi ngày ánh sáng và bóng đêm có gặp thoáng qua nhau, hay biển cả và bầu trời vẫn luôn soi rọi bóng hình của nhau, nhưng đã có ai thấy qua bóng đêm cầm tay ánh sáng, hay đã chứng kiến biển cả ôm lấy bầu trời? Không thể ở bên nhau, chính là không thể ở bên nhau!

Nghĩ đến từ nay về sau, Thẩm Hào và cô sẽ giống như hai đường thẳng tương giao thẳng tắp, từng có gặp nhau, nhưng chỉ là giao nhau ở một điểm mà vượt qua nhau, sẽ càng lúc càng xa, hắc căn sẽ cưới cô gái khác làm vợ, đối với cô gái đó thật tốt; hắc căn sẽ không nói chuyện với cô, sẽ không nhìn cô mỉm cười; hắc căn có niềm vui, cô không thể chia sẻ, hắc căn đau khổ, cô không thể sẻ chia; lúc cô đơn không thể nắm tay hắc căn; lúc buồn phiền không thể rúc vào lòng hắc căn, cho dù cô có là gì đi nữa, hắc căn và cô đều không có một chút quan hệ ...

Nhan Hiểu Thần sờ lên chiếc nhẫn ở trên tay, nghĩ đến hắc căn sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời mình, lệ rơi đầy mặt, nhưng lại sợ mẹ ở bên ngoài nghe được, cô gắt gao cắn chặt môi, không dám phát ra âm thanh. Trên đời này, điều tàn nhẫn nhất không phải là không có được, mà là có được rồi, lại mất đi.

Cô không hiểu là tại sao? Thế giới này có rất nhiều nam sinh, tại sao cô lại cố tình thích Thẩm Hào? Tại sao hắc căn lại cố tình thích cô? Tại sao phải là bọn họ?

Nhan Hiểu Thần cảm thấy như có ai đó dùng cái xẻng đào khoét trái tim, đem tất cả yêu thương, tất cả niềm vui, tất cả dũng khí và hi vọng, từng chút một đều móc hết ra, vết sạch hết tâm can của cô. Từ nay về sau, tương lai mỗi một ngày đều không có chờ mong, thân thể này đã hóa thành cái xác không hồn.

Thì ra, đau đớn đến tột cùng chính là sống không còn lý tưởng, chết không thể sợ hãi.

15. Chương 15: Hôn Lễ Ngoài Ý Muốn

Hạnh phúc và bất hạnh, không giống như những vị khách cứ lui tới một cách bất định. Chúng đều có quy luật, có quỹ đạo, có nguyên tắc tồn tại riêng, không phải ai cũng có thể nắm giữ. — Victor Hugo (15.1)

(15.1) Victor Hugo (26/02/1802 – 22/05/1885) là một nhà văn, nhà thơ, nhà viết kịch thuộc chủ nghĩa lãng mạn nổi tiếng của Pháp. Ông đồng thời cũng là một nhà chính trị, một trí thức tiêu biểu của thế kỷ XIX.

Một đêm trần trọc trần trở, Nhan Hiểu Thần cảm giác như vừa ngủ được chốc lát, nhưng lại vừa cảm thấy tỉnh táo.

Mấy năm nay, cô luôn cố ý giấu kín đi ký ức của quá khứ, giờ đây, nỗi đau khổ giống như một xương chìa khóa, từng cái một mở ra cánh cửa quá khứ, khiến tất cả ký ức đau thương ào ạt tràn về.

Mùa hè năm 18 tuổi ấy, là đoạn ký ức đau thương nhất của cô từ lúc sinh ra trên đời này. Mọi người đều nói cho cô biết, ba cô đã chết, nhưng cô vẫn tuyệt đối không tin.

Một người tồn tại rõ mồn một như vậy làm sao dễ dàng chết đi được? Tâm hồn non nớt trẻ con của cô còn chưa nhận thức được thế nào là cái chết, đối với cô, cái chết giống như một sự kiện kinh thiên động địa, là chuyện gì đó rất xa vời.

Ba của cô nhất định đang trốn ở một góc nào đó, chỉ cần cô muốn gặp, ông sẽ lập tức xuất hiện. Nhưng cho đến khi bọn họ kéo quan tài của ba đi hỏa táng, cô mới thật sự nhận thức và bắt đầu lý giải được hai từ “Cái chết” ở trong miệng của bọn họ.

Cái chết là gì chứ?

Đó là những chuyện từng cho rằng rất hiển nhiên, là những thứ tồn tại trên trời dưới đất rất rõ ràng mà lại biến mất không còn dấu tích. Là những thứ từ lúc sinh ra trên đời này đã từng chút từng chút một vây quanh, đã từng li từng tí quan tâm chăm sóc, là những điều đã sớm quen, không nhận thấy có bao nhiêu tốt đẹp, cũng không hiểu được có chừng nào hiểm họa, mà trong phút chốc lại tan thành mây khói, trở thành trên đời này vĩnh viễn không bao giờ có lại được.

Lúc trời đổ mưa sẽ không có người công cô qua vũng nước đọng, thà để hai chân của mình ướt đầm, cũng không để giày của cô dính nước; sẽ không có người tình nguyện chỉ mang đôi dép nhựa 30 đồng, nhưng lại mua cho cô giày thể thao hơn 300 đồng; sẽ không có người cẩn thận giấu thanh socola nước ngoài của ông chủ để cố ý mang về cho cô ăn; sẽ không còn ai mặc kệ bàn tay đen nhem của mình mà luôn nhớ mua cho cô hộp kem dưỡng da; sẽ không có ai lúc đêm tối mùa đông luôn nhớ vùi vào ổ chăn của cô một túi nước ấm...

Cái chết không phải là ngăn ngừa cách biệt mà là mãi mãi vĩnh biệt, cái chết chính là đời này kiếp này, bất luận thế nào đi nữa, cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ được gặp lại ba!

Cuộc đời này, cho dù cô có ra sao đi nữa, là ngoan ngoãn hay hư hỏng, là xinh đẹp hay xấu xa, ba vẫn sẽ yêu thương cô vô điều kiện, sẽ không màng đến hậu quả mà trả giá vì cô. Nhưng cái chết của ông, lại chính tay cô tạo thành! Nếu cô không tâm cao khí ngạo, sống chết không chịu học cái trường đại học bình thường đó, nếu tính tình của cô không tự tư tự lợi, thậm chí oán trách ba mẹ vô năng, không giúp được gì, ba sẽ không đi lên thành phố, thì sẽ không xảy ra tai nạn giao thông.

Chẳng lẽ ông trời muốn trừng phạt cô, nên mới để cô gặp Thẩm Hào?

Ba và Thẩm Hào là hai người đàn ông quan trọng hơn cả sinh mạng của cô trên đời này, một người khiến cho cô hiểu được nỗi đau sinh lý tử biệt, một người dạy cho cô nhận thức được nỗi khổ xa cách chia lìa.

Đến gần sáng, Nhan Hiểu Thần bò dậy, chuẩn bị đi làm.

Bà Nhan nhìn thấy sắc mặt của cô thật khó coi, hai mắt sưng đỏ, cho rằng cô đang chán chờn chọn lựa, khổ sở vì tình, nên rất là bất mãn, bà đem một chén cháo táo đỏ, mạnh tay đặt lên bàn trước mặt cô, tức giận nói: “Đừng có bao giờ ‘ăn trong bát, nhìn trong nồi’! Mày cho rằng trong nồi còn lại thứ ngon, nhưng mấy thứ còn dư toàn là đồ cặn.”

Nhan Hiểu Thần chưa nói câu nào, đã cầm lấy thìa, lặng lẽ ăn cháo.

Từ lúc mang thai cho đến giờ, khẩu vị của cô ngày càng phong phú, ăn món gì cũng đều thấy ngon, nhưng hiện tại lại cảm thấy trong dạ dày như có chứa đá tảng, rõ ràng đêm qua còn chưa ăn cơm tối, nhưng vừa ăn mấy miếng, lại cảm thấy khó chịu.

“Con đi làm đây.” Nhan Hiểu Thần cầm lấy túi xách, chuẩn bị muốn đi ra ngoài.

Bà Nhan gọi: “Hôm nay là thứ bảy! Có đi làm sao?”

Nhan Hiểu Thần sững sốt một chút, lại không nghĩ phải tiếp tục đối mặt với mẹ, “Hôm nay con làm thêm!” Cô cũng không quay đầu lại mà đi vào thang máy.

Đi ra khỏi cổng khu chung cư, Nhan Hiểu Thần lại cảm thấy mờ mịt, không biết rốt cuộc là nên đi đâu, sớm như vậy, khu mua sắm, tiệm cà phê đều không có mở cửa. Thế giới này nhìn thì rất lớn, nhưng có đôi khi muốn tìm một góc để chất chứa ưu tư cũng không dễ dàng.

Đang đứng ngẩn ngơ dưới bóng cây ven đường, cảm giác có người đi đến trước mặt, Nhan Hiểu Thần tưởng là người đi đường đi ngang qua, nên không để ý đến, nhưng người đó vẫn đứng một chỗ nhìn cô thật lâu.

Cô ngẩng đầu lên, là Thẩm Hân, hân vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, thần sắc tiêu tụy, râu ria xồm xoàm, đầu tóc rối bù, giống như là một đêm không ngủ.

Nhan Hiểu Thần căn bản không nghĩ đến vào lúc này lại gặp hân, nên chưa kịp chuẩn bị gì, lập tức sống mũi cay xè, nước mắt đã rơm rớm nơi khóe mắt. Cô vội vàng cúi đầu, muốn chạy trốn.

Thẩm Hân nắm lấy tay của cô, “Tiểu Tiểu! Hôm qua sau khi trở về, anh không thể nào ngủ được, nửa đêm chạy đến dưới lầu nhà em, rất muốn gặp em, nhưng lại sợ quấy rầy em và mẹ đang ngủ, chỉ có thể đứng mãi ở dưới lầu. Ngày hôm qua, tâm trạng của anh quá kích động, thái độ không được tốt, anh xin lỗi! Bây giờ anh chỉ muốn cùng em bình tĩnh nói chuyện một chút.”

Nhan Hiểu Thần cúi đầu, không nói tiếng nào. Hân cầm tay cô, lặng lẽ chờ đợi.

Để cho nước mắt rơi đi một ít, Nhan Hiểu Thần mang vào mặt nạ lạnh nhạt, cứng rắn nói: “Đã chia tay, còn có chuyện gì để nói nữa chứ?”

“Nếu anh chết đi rồi, em cũng không muốn cho anh biết nguyên nhân hay sao?”

“Em đã nói anh biết rồi, đi mà hỏi ba mẹ anh!”

“Đêm qua anh đã đi gặp bọn họ, mẹ anh đã đổ bệnh, đang nằm viện, ba anh nói nhà anh đã hiểu lầm em. Tiểu Tiểu, anh biết ba mẹ anh trong khoảng thời gian này cư xử có hơi quá đáng! Nhưng anh đã nói rồi, bọn họ là bọn họ, anh là anh, là anh muốn được ở bên em cả đời, không phải bọn họ! Em là vợ anh, không có nghĩa là con dâu của bọn họ, anh có nghĩa vụ hiếu thuận với ba mẹ, nhưng em thì không. Hơn nữa, ba mẹ anh đã nghĩ thông suốt rồi, ba nói, chỉ cần em muốn ở bên anh, sau này bọn họ sẽ xem em như con gái ruột, dốc hết khả năng đối xử tốt với em, bù đắp lại lỗi lầm của bọn họ. Tiểu Tiểu, ba mẹ không còn phản đối chúng ta nữa!”

“Ba mẹ anh thực sự đã nói những lời này?”

“Ba anh còn nói, xin em tha thứ cho bọn họ.”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy vợ vẫn không thể tưởng được, bọn họ hại chết ba cô, chẳng có dũng khí đối mặt thẳng thắn với con trai, lại còn muốn nhận cô làm con ruột, bù đắp lại cho cô. Cô không thèm, cô là con gái ruột của chỉ một mình ba cô mà thôi. Nhan Hiểu Thần cười lạnh nhạt, lắc đầu, “Bọn họ không phản đối sao? Nhưng em muốn phản đối! Thẩm Hân, em và anh không thể nào đến được với nhau.”

Hy vọng của Thẩm Hân mới vừa nhen nhóm đã bị dập tắt, “Tại sao?”

Đêm qua, Nhan Hiểu Thần cũng đã vô số lần hỏi chính mình câu hỏi này, tại sao bọn họ muốn gặp nhau, tại sao bọn họ muốn yêu nhau, tại sao cố tình là bọn họ? Nhưng căn bản là không có đáp án.

Thẩm Hân nhìn thấy cô cứ im lặng mãi không lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Anh không phải kẻ ngốc, em đối với anh là thật lòng, hay giả dối, anh có thể cảm nhận được, anh biết em toàn tâm toàn ý yêu anh, anh không thể nào nghĩ ra, rốt cuộc anh đã làm sai chuyện gì để cho em ghét anh như vậy. Anh càng không ngừng so sánh mình với Trình Trí Viễn, hẳn so với anh là người chín chắn ổn trọng, hiểu được như thế nào là chăm sóc một người, hẳn có sự nghiệp của riêng mình, sẽ không bị ba mẹ quản thúc, có thể tự mình làm chủ, có thể đối xử rất tốt với em. Anh biết những điều này anh thật không bằng hân, nhưng Tiểu Tiểu, hẳn lớn hơn anh đến 10 tuổi, không phải anh thua hân, mà là chênh lệch đến 10 năm. Anh cam đoan với em, hãy cho anh chút thời gian, anh nhất định sẽ không thua hân. Những gì hân có thể cho em, anh cũng có thể cho em, hẳn làm được, anh cũng có thể làm được...”

“Thẩm Hân, làm ơn đừng nhắc đến Trình Trí Viễn, anh là anh, anh ấy là anh ấy, em chưa bao giờ so sánh giữa hai người!”

Cho dù cô và Thẩm Hân đang ở hai phía đối lập, nhưng Nhan Hiểu Thần không thể trái với lương tâm mà nói hân thua kém Trình Trí Viễn.

Thẩm Hân trong lòng cảm thấy vui vẻ, vội vàng nói: “Vậy anh đã làm sai điều gì, khiến em thất vọng như vậy! Nếu anh có gì đó không đúng, hãy nói cho anh biết, anh có thể sửa! Tiểu Tiểu, anh không muốn từ bỏ đoạn tình cảm này, cũng không muốn em từ bỏ, cho dù có vấn đề gì, chúng ta đều có thể trao đổi thông suốt, anh tự nguyện sửa chữa sai lầm!” Một Thẩm Hân ăn nói khép nép như vậy, Nhan Hiểu Thần chưa

từng thấy qua. Từ ngày đầu tiên biết hắn, hắn vĩnh viễn là khí phách bá đạo, tự tin kêu ngạo, cho dù bị trường đuổi học, cho dù bị mẹ làm cho thất nghiệp, hắn sẽ vẫn là cuồng phong vũ bão tung hoành, không cúi đầu, không nhân nhượng, nhưng hắn vì cứu vãn đoạn tình cảm của bọn họ, mà buông bỏ tất cả tự tôn kêu ngạo, cúi đầu nhẫn nhịn.

Nhan Hiểu Thần uất nghẹn nơi lồng ngực, trái tim như bị đốt cháy trên lửa than, nhưng lời nói lại lạnh như băng, “Không yêu chính là không yêu! Dù anh có làm gì đi nữa cũng vô dụng!”

Thẩm Hào như bị đâm sâu vào tim chảy máu, nhưng vẫn không muốn từ bỏ, cầu xin nói: “Chúng ta thử bắt đầu lại một lần nữa được không? Tiểu Tiểu, hãy cho anh thêm một cơ hội.”

Hắn nắm thật chặt tay của cô, cõi lòng đầy mong đợi nhìn cô, Nhan Hiểu Thần cố nén nước mắt, dùng sức đẩy từng chút một cánh tay của hắn ra, ánh mắt của hắn dần dần trở nên ảm đạm không còn ánh sáng.

Tay của hắn, ở trong bàn tay của cô nóng bỏng, vô số lần, mười ngón tay của bọn họ đan xen vào nhau, giống như trên đời này cả hai đã gắn kết với nhau làm một, vĩnh viễn ở bên nhau, không thể tách rời. Nhưng Nhan Hiểu Thần không ngờ đến một ngày, cô lại lựa chọn buông tay.

Thẩm Hào nắm lấy ngón tay cô, không để ý gì đến lòng tự trọng nữa, vẫn muốn níu giữ lại, “Tiểu Tiểu, em từng nói chỉ cần anh không rời xa em, em sẽ vĩnh viễn không rời xa anh.”

“Thật xin lỗi, em không nhớ rõ!”

Giữa những ngón tay của hắn, Nhan Hiểu Thần rút tay của mình ra. Tay của hắn bất lực duỗi thẳng, mặt xám như tro tàn, im lặng nhìn cô, ánh mắt vốn bá đạo kêu căng, giờ chẳng còn chút sắc thái.

Nhan Hiểu Thần lạnh lùng xoay người, đi từng bước một về phía trước, rời xa khỏi thế giới của hắn.

Cô đi thẳng lưng, khiến cho nó có vẻ tàn nhẫn kiên quyết, nước mắt lại không thể khống chế được, lặng lẽ rơi xuống.

Trên đường, có nhiều người đi tới đi lui, nhưng trước mắt cô chỉ còn lại ánh mắt của hắn, như một dấu tích tàn lụi, không có sinh khí, cũng chẳng có hy vọng. Trong hai mắt của hắn, cô nhìn thấy tương lai của chính mình, nhân gian trời đất, vũ trụ bất định, tất cả đã hóa thành tro.

Nhan Hiểu Thần mất hết cảm giác, thất tha thất thiếu đi tới trước, có một bóng người nhìn không rõ xẹt qua người cô, thế giới trước mắt từ từ tối đen lại, cô đụng vào một người, trong tiếng kêu sợ hãi của người đó, cô giống như một con cờ Domino bị đẩy ngã nhào xuống đất.

Một khắc trước khi mất hết ý thức, trong đầu cô xuất hiện những hình ảnh lúc còn nhỏ.

Buổi chiều của ngày hè, cô ham chơi trèo lên cây, nhưng không dám xuống, ba cô đứng dưới tán cây, vươn hai tay ra, bảo cô nhảy xuống. Ánh mặt trời sáng lạn, ông cũng tươi cười sáng lạn, cô nhảy xuống, chắc chắn ông sẽ vững vàng đón được. Nhưng cô biết, lúc này đây, cô đang rơi xuống một vách núi, sẽ chẳng có ai đỡ cô.

Thẩm Hào nhìn Nhan Hiểu Thần, thấy cô từng bước một đi ra khỏi thế giới của hắn.

Hắn đã từng cảm nhận rất rõ ràng, tình cảm của cô dành cho hắn chính là chân tình, hắn không hiểu, tại sao tình cảm thâm đậm như vậy liền có thể nói không yêu chính là không yêu. Một cuộc tình bắt đầu, cần phải có hai người đồng ý, nhưng khi nó chấm dứt, chỉ cần một người quyết định mà thôi. Cô không chút nào lưu luyến xoay người bỏ đi, hắn vẫn đứng tại đó bồi hồi, vẫn luôn mong đợi cô đổi ý. Nhưng cho đến khi bóng dáng mờ mờ trong biển người, cô cũng chưa một lần ngoái đầu lại nhìn hắn, cô đã hoàn toàn bỏ mặc hắn!

Thẩm Hào rút cuộc cũng xoay người, đi tới hướng trái ngược hoàn toàn, đi ra khỏi thế giới mà bây giờ chỉ còn lại một mình hắn.

Hắn cảm thấy vô cùng mỏi mệt, giống như trong một đêm, hắn liền già đi. Như một kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ bình thường, hắn tùy ý ngồi lại ven đường, châm một điếu thuốc, một bên hút thuốc, một bên nhìn ngắm thế giới hồng trần tiếp tục phồn hoa náo nhiệt.

Hắn tự nói với chính mình, chỉ là mất cô mà thôi, cuộc đời này sẽ vẫn như vậy, lại sẽ giống như trước đây đầy hứng khởi, nhưng cho dù lý trí có phân tích như thế nào, trong lòng hắn vẫn rất rõ ràng, là không giống nhau.

Cô đối với thế giới này mà nói, có lẽ không quan hệ nhiều cho lắm, nhưng đối với hắn mà nói, chính là làm cho cả thế giới thay đổi, giống như thức ăn tinh tế tuyệt mỹ lại không thêm muối vào, cho dù có tốt đẹp đến đâu, đều là không có hương vị.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên vài tiếng, mỗi lần có tiếng chuông hắn đều lập tức xem qua, bởi vì có thể là cô gọi cho hắn, nhưng bây giờ, hắn cũng không mong chờ điều gì tốt đẹp ở đầu bên kia nữa rồi.

Hắn hút thuốc, không để ý đến, chuông điện thoại ngừng một chút, lại lập tức vang lên, nhắc nhở hắn có người rất cấp thiết muốn tìm hắn.

Thẩm Hầu vội vàng lấy điện thoại di động ra, nhìn vào màn hình, “Mẹ của Tiểu Tiểu”. Tuy rằng Nhan Hiểu Thần đã rõ ràng rành mạch biểu lộ bọn họ chẳng còn quan hệ gì, nhưng trong nhất thời, hắn không có cách nào từ bỏ thói quen quan tâm đến cô. Hắn lập tức ném tàn thuốc, nhận điện thoại, “A lô?”

Giọng nói của bà Nhan dồn dập, còn khóc thút thít, “Thẩm Hầu, con đang ở đâu? Có người gọi điện thoại cho ta, nói Nhan Hiểu Thần bị té xỉu trên đường, đã đưa đến bệnh viện, bọn họ bảo ta đến bệnh viện ngay...” Bà Nhan là người không có học, một đời chưa rời khỏi quê hương, tính tình lại nóng nảy, vừa gặp chuyện đã dễ dàng bị hoảng.

Thẩm Hầu lập tức đứng lên, vừa ngoắc đón taxi, vừa bình tĩnh trấn an bà Nhan: “Dì à, dì đừng có lo quá, con lập tức đến chỗ dì. Dì nên mang theo chứng minh thư, khóa chặt cửa lại, đến cửa chung cư đợi con, con đang ở rất gần, sẽ đến nhanh thôi.”

Thẩm Hầu đón bà Nhan tại cửa khu chung cư, cùng nhau chạy tới bệnh viện.

Chạy vào phòng cấp cứu, Thẩm Hầu nhìn thấy Nhan Hiểu Thần nằm trên giường bệnh mê man, trên cánh tay cắm ống tiêm truyền dịch, cả người có vẻ rất tiêu tụy đáng thương, hắn sốt ruột hỏi: “Cô ấy bị làm sao?”

Y tá nói: “Bị tụt huyết áp dẫn đến ngất, chắc là không có vấn đề gì lớn, có phải cô ấy vì giảm cân mà không ăn cơm, lại không nghỉ ngơi cho tốt? Khi nào có kết quả xét nghiệm cụ thể, bác sĩ sẽ cho các vị biết, các vị chờ một lát đi!”

Y tá mang đồ đạc cá nhân giao cho bọn họ, “Vì muốn nhanh chóng liên lạc với người thân của cô ấy, bệnh viện đã xem xét chứng minh thân phận và điện thoại, những thứ khác đều không đụng tới.”

Thẩm Hầu nhận túi xách, bỏ lên ghế, “Cảm ơn.”

Bọn họ đợi trong chốc lát, một nữ bác sĩ khoảng 30 tuổi đi đến, theo nguyên tắc trước hết hỏi qua quan hệ của bọn họ với bệnh nhân.

Bà Nhan dùng giọng nói dày đặc tiếng phổ thông: “Tôi là mẹ nó.”

Nữ bác sĩ hỏi: “Chồng của cô ấy đâu?”

“Con gái tôi còn chưa kết hôn...” Bà Nhan chỉ Thẩm Hầu nói: “Đó là bạn trai của nó.”

Thẩm Hầu há miệng thở dốc, không nói gì.

Nữ bác sĩ quan sát từ đầu đến chân của Thẩm Hầu, tự nhiên nói: “Bệnh nhân không có vấn đề gì cả, chỉ là mang thai, nhưng lại không chú ý đến ăn uống và nghỉ ngơi, nên dẫn đến suy nhược.”

Bà Nhan “A” lên một tiếng thất thanh, nhìn thấy bác sĩ nhìn bà, vội vàng lấy hai tay che chặt miệng lại, mặt đỏ bừng.

Nữ bác sĩ nghĩ bà là mẹ ở quê xa lên thăm con, nên thông cảm, ôn hòa cười trấn an, “Ở thành phố lớn chuyện này rất bình thường, không có gì ghê gớm, bà không cần phải lo lắng, tôi thấy trên tay con gái bà có đeo nhẫn, chắc cũng lập tức muốn kết hôn.”

Biểu hiện của Thẩm Hầu cực kỳ hoang mang, “Cô nói Tiểu Tiểu có thai?”

Nữ bác sĩ đối với Thẩm Hầu lại có chút không khách khí, lạnh lùng nói: “Chuyện của mình làm mà không biết? Bạn gái của cậu cũng không biết sao?”

Thẩm Hầu ngẩn ngơ lắc đầu, “Không nghe cô ấy nói, chúng tôi vừa mới bàn đến chuyện kết hôn cách đây không lâu.” Nữ bác sĩ bất đắc dĩ thở dài, “Đã hơn hai tháng rồi, sau khi cô ấy tỉnh dậy, có thể lập tức xuất viện. Nhanh chóng đi khoa sản làm kiểm tra đi.” Nữ bác sĩ nói xong liền rời khỏi.

Thẩm Hầu ngơ ngác trong chốc lát, đến lúc hiểu được chuyện gì, hấn mừng như điên, có phải ông trời cũng không muốn cho bọn họ chia tay, mới đột nhiên ban xuống thứ ràng buộc chặt chẽ nhất này? Thẩm Hầu giống như cây khô héo gặp xuân về, tinh thần trở nên phấn chấn gấp trăm lần.

Bà Nhan thì lại có tư tưởng truyền thống cổ hủ, đối với chuyện con gái chưa lập gia đình mà lại có thai trước hơi khó chấp nhận, hỏi Thẩm Hầu: “Hai đứa tính khi nào kết hôn?” Bà đã chuẩn bị tinh thần, nếu tên tiểu tử thối này mà có chút xíu nào do dự, bà lập tức liều mạng với hấn.

Thẩm Hầu cười nói: “Ngài mai...À, không được, mai là chủ nhật, ngày kia, ngày kia là thứ Hai, thứ Hai chúng con sẽ đi đăng ký kết hôn.”

Bà Nhan yên tâm phần nào, tuy rằng có chút khó chịu, như sự việc đã ra như vậy, bà chỉ có thể chấp nhận, “Thẩm Hầu, con ở đây với Hiếu Thần, ta về nhà trước. Ta muốn ra chợ, mua một con gà, Hiếu Thần cần phải bồi bổ cho tốt.”

Thẩm Hầu sợ bà Nhan không biết đường, đưa bà ra đến tận cửa bệnh viện, dẫn bà đến cửa taxi, mới trở lại.

Thẩm Hầu ngồi trước giường bệnh, nắm tay của Nhan Hiếu Thần, ngưng mắt nhìn cô. Gương mặt cô tái nhợt thon gầy, ngón tay lạnh lẽo tinh tế, một chút cũng không giống như người sắp làm mẹ.

Thẩm Hầu nhịn không được đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng của cô, bằng phản như tấm phản, cảm giác không có chút nào khác thường, thế nhưng bên trong lại chứa một báu vật cùng chung huyết thống với hấn. Sinh mệnh kỳ diệu đến cỡ nào mà lại tuyệt vời như vậy!

Thẩm Hầu thương xót sờ tay Nhan Hiếu Thần, chiếc nhẫn hấn đã trao cho cô vẫn đang được đeo trên ngón tay, nếu cô không yêu hấn, thật sự muốn chia tay với hấn, tại sao không cởi bỏ nó ra? Con gái là người hay để ý những điều nhỏ nhặt như thế này, tại sao lại bỏ qua một việc có thể chứng minh mình không liên quan đến quyền sở hữu đã được công khai của con trai?

Mười ngón tay đan xen, hai bàn tay lớn nhỏ khác nhau, hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc hoà lẫn, Thẩm Hầu cúi xuống, hôn ngón tay của Nhan Hiếu Thần, vào thời khắc này, cõi lòng của hấn tràn đầy nhu tình, ngọt ngào trào dâng, đối với tương lai càng hết mực tin tưởng.

Nhan Hiếu Thần mơ mơ màng màng, không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy lòng tràn ngập đau khổ khó chịu, cả người kinh hãi không chỗ nương tựa, cô giùng giảng hơi cử động tay, lập tức cảm giác được có một bàn tay ấm áp đang nắm tay mình, mặc dù chỉ là những cử chỉ nhỏ, nhưng dịu dàng cảm nắm, cẩn thận che chở, cô có thể cảm nhận được tất cả, khiến bản thân an tâm trong khoảnh khắc.

Cô chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Thẩm Hầu đang cúi đầu, giúp cô điều chỉnh ống truyền dịch, cô sửng sốt, nghĩ tới những chuyện xảy ra trước lúc ngất xỉu, “Em đang ở bệnh viện? Sao anh lại ở đây?”

Thẩm Hầu khẽ cười nói: “Em đột nhiên bị ngất xỉu, bệnh viện dùng điện thoại của em gọi ẹ em, di không quen đường xá ở đây, nên gọi anh đi cùng. Em có biết em đã té xỉu giữa đường hay không?”

Tâm trạng của Nhan Hiếu Thần căng thẳng, hy vọng cô tỉnh lại kịp thời, chắc là chưa có kiểm tra gì, “Bởi vì em chưa ăn điểm tâm, chắc là tuột huyết áp?”

Thẩm Hầu cười lắc đầu, nắm tay cô, dịu dàng nói: “Em có thai.”

Nhan Hiếu Thần sửng người nhìn Thẩm Hầu, cô không muốn đối mặt trực tiếp với vấn đề đang bày sẵn trước mặt mình thế này, đầu óc trống rỗng, cô không biết nên nói với Thẩm Hầu cái gì nữa.

Thẩm Hầu lại hiểu lầm phản ứng của cô, nắm tay, đặt lên bụng cô, “Có phải thật khó tin hay không? Nếu không phải là chính miệng bác sĩ nói, anh cũng không thể tin. Tiểu Tiểu, anh biết có nhiều chuyện anh

không làm tốt, nhưng anh sẽ cố gắng, cố gắng làm người chồng tốt, người cha tốt, cả nhà chúng ta nhất định sẽ vui vẻ hạnh phúc.”

Thắm Hầu nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Hiểu Thần, Nhan Hiểu Thần tự nói với chính mình là phải đẩy hấn ra, nhưng cô rất tham lam những cử chỉ dịu dàng này, quyến luyến lồng ngực của hấn, cô không thể dồn nén cảm xúc được nữa, nhắm hai mắt lại, tiếp nhận hơi ấm của hấn.

Thắm Hầu cảm giác được cô không muốn xa rời, trong lòng ngọt lịm như mật tằm, hấn hơi nghiêng đầu, khẽ hôn lên tóc mai của cô, “Khi nào truyền dịch xong, chúng ta lập tức về nhà, dì đã đi mua gà về nấu canh tằm bổ cho em. À, phải rồi, mẹ em cũng đã biết chuyện mang thai, anh đã nói với dì là ngày kia sẽ đi đăng ký kết hôn.”

Giống như bị một chậu nước lạnh tạt vào đầu, Nhan Hiểu Thần lập tức bình tĩnh, cô đẩy Thắm Hầu ra, nhắm hai mắt lại. Thắm Hầu tưởng cô mệt, giúp cô đắp chăn cẩn thận, đặt tay đúng tư thế, “Em ngủ một lát đi, truyền dịch xong, anh sẽ gọi em dậy.”

Nhan Hiểu Thần nhắm mắt lại, không ngừng hỏi bản thân nên làm gì bây giờ?

Nếu cô muốn báo thù, có thể lợi dụng đứa bé này, tra tấn Thắm Hầu. Cô không có cách nào khiến cho ba mẹ của Thắm Hầu lấy mạng đền mạng, nhưng có thể khiến bọn họ phải nếm trải máu mủ tình thân đau khổ dày vò. Nhưng mà, cô không thể nào làm được, dù có hận ba mẹ Thắm Hầu đến đâu, không có cách nào tha thứ cho bọn họ, nhưng lại không thể gây tổn thương cho hấn.

Nếu cô tuyệt đối không thể tha thứ cho ba mẹ của Thắm Hầu, thì cô và hấn chỉ có một con đường duy nhất chính là chia tay, vĩnh viễn không có quan hệ.

Cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, ba mẹ hấn không nói rõ cho hấn biết chân tướng sự thật, là vô tình hay cố ý, cô cũng sẽ lựa chọn giống nhau, đó là bảo vệ mẹ, bảo vệ Thắm Hầu tránh khỏi đau khổ. Cô biết chính mình cả đời này mãi mãi sẽ không thoát khỏi quá khứ, cô cũng đã chuẩn bị còng lưng đeo gông cùm thống khổ đi tiếp hết đường đời, Thắm Hầu không giống cô, chỉ cần không còn liên quan đến cô, thế giới của hấn sẽ sáng lạn ánh nắng, hấn sẽ vui vẻ tiếp tục đi trên con đường của hấn, không bận lòng mà hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc đã được định sẵn.

Nhưng đứa con ngoài ý muốn này lại khiến cho cô và Thắm Hầu gắn chặt với nhau. Nhan Hiểu Thần rất hiểu hấn, cô tàn nhẫn thay lòng đổi dạ, có thể khiến Thắm Hầu rời xa cô, nhưng tuyệt đối không thể khiến Thắm Hầu xa con của hấn, nhưng bọn họ vĩnh viễn không thể nào trở thành người một nhà!

Cô nên làm gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ...

Điện thoại của Nhan Hiểu Thần ở trong túi rung lên vài cái, Thắm Hầu nhìn thấy Nhan Hiểu Thần vẫn đang nhắm mắt, không nhúc nhích, không muốn quấy rầy cô nghỉ ngơi, hấn rón rén mở túi, lấy điện thoại ra.

Trước kia, khi hai người ở một phòng, bọn họ thường giúp đối phương nhận điện thoại, cùng xem xét tin nhắn, Thắm Hầu không nghĩ nhiều, nên trực tiếp đến xem qua điện thoại, là lời thăm hỏi ân cần của Trình Trí Viễn: “Em đang ở nhà nghỉ ngơi phải không? Đã khỏe lên chưa? Có thời gian gặp mặt không? Tôi muốn nói chuyện với em.”

Không phải việc gấp, không cần phải lập tức trả lời, để sau khi Nhan Hiểu Thần về nhà rồi xử lý! Thắm Hầu muốn để lại điện thoại vào trong túi, ma xui quỷ khiến thế nào, hấn lại lướt lướt màn hình di động một chút, thấy được nội dung Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn nói chuyện qua blog vài ngày trước.

Đọc qua từng hàng chữ cẩn thận, từng câu như liều độc được, đốt cháy tận xương cốt, Thắm Hầu không thể kiềm chế bản thân phần nộ, bi thương, ghê tởm, huyết thái dương đập thành thạch, tay nổi gân xanh, cả người run rẩy, “Bộp” một tiếng, di động rơi xuống đất.

Nhan Hiểu Thần nghe được tiếng động, mở mắt thì nhìn thấy sắc mặt của Thắm Hầu quái lạ, ánh mắt sắc như dao, hung hăng nhìn cô chằm chằm, giống như gặp phải chuyện gì nhục nhã, muốn nhào đến giết chết cô.

“Anh bị sao vậy?” Rõ ràng đã tự nói với chính mình không cần quan tâm đến hần nữa, nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn không thể kiềm chế mà lập tức dịu dàng hỏi han.

Thẩm Hầu nắm chặt tay lại thành quyền, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Khi nào em biết mình mang thai? Chắc không phải hôm nay chứ? Vậy mà tỏ vẻ như vừa mới biết!”

Nhan Hiểu Thần không rõ hần có ý gì, không nói tiếng nào.

Thẩm Hầu xanh mặt, nhặt di động dưới đất lên, “Đây là điện thoại anh cho em, vậy mà em lại dùng nó... đến một chút xấu hổ em cũng chẳng có.”

Nhan Hiểu Thần vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến cho tâm tình của hần thay đổi như vậy, dùng lời lẽ khinh thường ghê tởm, ánh mắt căm hận đau khổ nhìn cô.

Thẩm Hầu cầm điện thoại ném tới trước mặt cô, “Em cũng thật biết giả tạo! Còn muốn coi anh là kẻ ngốc nữa sao?”

Nhan Hiểu Thần cầm điện thoại lên, thấy được blog của cô và Trình Trí Viễn nói chuyện, cô không hiểu, ngoại trừ giải thích việc cô đã sớm biết mình có thai, còn vấn đề gì nữa?

Trình Trí Viễn: Em mang thai à?

Nhan Hiểu Thần: Sáng hôm nay vừa mua que thử thai, còn chưa kiểm tra.

Trình Trí Viễn: Khả năng bao nhiêu phần trăm?

Nhan Hiểu Thần: Tôi không biết, kiểm tra qua một chút mới biết kết quả.

Trình Trí Viễn: Việc này trước hết đừng nói cho Thẩm Hầu và mẹ em biết.

Trình Trí Viễn: Chúng ta nên bàn qua chuyện này một chút, sau đó mới quyết định nên làm thế nào.

Nhan Hiểu Thần: Được !

Trình Trí Viễn: Kết quả còn chưa có, có lẽ chúng ta quá khẩn trương rồi.

Nhan Hiểu Thần: Có lẽ vậy, chắc là do nội tiết hơi rối loạn một chút.

Trình Trí Viễn: Tôi vừa lên mạng tra cứu, que thử thai có thể kiểm tra bất cứ lúc nào.

Nhan Hiểu Thần: Vâng, tôi biết.

Trình Trí Viễn: Bây giờ có thể lập tức đi kiểm tra, em cứ đến phòng làm việc của tôi.

Nhan Hiểu Thần cẩn thận đọc qua từng câu chữ, rốt cuộc cũng hiểu ra nguyên nhân tại sao thái độ của Thẩm Hầu đột nhiên thay đổi như vậy. Nếu không phải người trong cuộc, đoạn nói chuyện của cô và Trình Trí Viễn đích thực đầy gian tình, hơn nữa mẹ của Thẩm Hầu đã gửi mấy tấm ảnh chụp, cộng với thái độ quái lạ của cô, đột nhiên quyết định chia tay, Thẩm Hầu không hiểu lầm mới là chuyện lạ.

Nhan Hiểu Thần “ha ha” cười rộ lên, cô đang không biết nên giải quyết chuyện đứa bé này thế nào, không ngờ có ngay cách giải quyết! Thế giới này có phải thật vô lý hay không? Rõ ràng ba mẹ của Thẩm Hầu hại chết ba của cô, vậy mà bây giờ Thẩm Hầu phần nộ bị thống nhìn cô giống như đang nhìn kẻ giết cha mình.

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Em không có lừa anh, là chính anh tự nguyện cho rằng đứa bé là của anh.”

Thẩm Hầu không ngờ Nhan Hiểu Thần thật sự không thấy xấu hổ, ngược lại tỏ ra bộ mặt châm biếm. Con người trước mặt này chính là cô gái hần đã từng yêu sao? Hần nắm chặt tay, hận không thể đánh tan nát nụ cười trơ trẽn trên gương mặt của Nhan Hiểu Thần, nhưng đứa con gái như vậy, đánh cô, hần còn ngại bẩn tay! Những điều tốt đẹp đáng nhớ nhất lại khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn nhất, tất cả tình cảm thâm thiết nhất đều biến thành vở hài kịch trào phúng nhất, lòng hần đã lạnh nhạt đến cực điểm.

“Nhan Hiểu Thần, anh có thể chấp nhận em thay lòng đổi dạ, dễ dàng yêu người khác. Nhưng em như vậy, thật khiến anh ghê tởm! Tại sao em có thể đồng thời cùng với cả hai người đàn ông... Con mẹ nó anh đích thực bị mù rồi, bị mờ heo làm mê muội rồi!” Hần dùng sức tháo chiếc nhẫn trên tay ra, vẫn nhớ như in

ngày trời biển xanh trong đó, ánh nắng chiều chiếu rọi, hấn quỳ với ánh mắt âu yếm nhìn người con gái trước mặt, trao trọn hết con tim cho cô, thuyết phục cô đeo lên chiếc nhẫn một đời một kiếp chung tình, rồi chính mình cũng đeo nó, hứa hẹn trăm năm. Nhưng mà hấn đã sai lầm, có lẽ hấn yêu sai người; có lẽ cô gái đó trước giờ không tồn tại, chỉ có một mình hấn cam tâm tình nguyện yêu mù quáng.

“Tháo nhẫn trên tay của em xuống đi!” Thẩm Hẫu không chỉ mau chóng loại bỏ dấu ấn của hấn đối với Nhan Hiểu Thần, mà còn muốn loại bỏ dấu ấn hấn lưu lại cho cô.

Nhan Hiểu Thần nắm lấy ngón tay đang đeo nhẫn, không cử động.

Thẩm Hẫu rống lên giận dữ, “Tháo ra ngay! Chúng ta không còn quan hệ nữa, em để lại thứ đó không cảm thấy ghê tởm hay sao?” Nhan Hiểu Thần một bên cười, một bên chậm rãi tháo nhẫn ra, cứ cười như vậy, bất ngờ không kịp chuẩn bị tâm lý, nước mắt của cô rơi xuống. Hốc mắt của Thẩm Hẫu cũng đỏ lên, dường như cũng muốn rơi lệ, nhưng khóe môi của hấn hơi nhếch, vẫn duy trì nét cười nhạt báng kỳ quái.

Tình cảm sâu đậm, liền đau thương sâu đậm; có bao nhiêu phụ lòng, liền có bấy nhiêu thống hận; nồng ấm trả giá thế nào, liền quyết tuyệt ra đi thế đó. Thẩm Hẫu nhìn vào ánh mắt của Nhan Hiểu Thần, càng ngày càng lạnh lùng, giống như nhìn một kẻ xa lạ đến bây giờ mới biết xa lạ, hấn đưa tay ra, lạnh nhạt nói: “Đưa đây!” Nhan Hiểu Thần khóc, đặt chiếc nhẫn vào lòng bàn tay của hấn. Hai cái nhẫn, một lớn một nhỏ, đang ở trong tay hấn rạng rỡ tỏa sáng.

Thẩm Hẫu chán ghét nhìn qua chúng, giơ tay lên, không chút thương xót ném thật mạnh vào thùng rác, cũng giống như đem tất cả những gì thuộc về bọn họ ném vào thùng rác.

Hấn xoay người, không thèm quay đầu lại mà rời khỏi phòng bệnh.

Nhan Hiểu Thần biết, lúc này hấn đã thật sự rời khỏi cuộc đời cô.

Không chỉ có thể xác rời xa, mà cả những ký ức về cô ở trong lòng hấn, toàn bộ sẽ bị loại bỏ.

Tất cả những gì thuộc về cô, giờ đây đối với hấn là ghê tởm xấu xa, từ nay về sau, cô chính là người xa lạ đối với hấn, mặc kệ cô khóc hay cười, hấn sẽ không có một chút nhú mảy.

Đây không phải là kết quả mà cô muốn hay sao? Hai người không còn quan hệ, hấn sẽ sống ở thế giới sáng lạn vui vẻ của hấn, cô sẽ sống nơi thế giới mớ meo hư thối của cô. Nhưng tại sao tim lại đau đến vậy, tại sao nước mắt vẫn rơi mãi không ngừng?

Y tá đến rút kim truyền dịch trên tay của Nhan Hiểu Thần, không thấy bạn trai của cô, rồi thấy cô cứ khóc mãi, nghĩ là tái diễn cảnh tượng quen thuộc, bạn gái mang thai, bạn trai không muốn chịu trách nhiệm nên bỏ đi, cô ta tùy ý an ủi cô vài câu, sau đó bảo cô ký tên xuất viện.

Nhan Hiểu Thần đứng trước cửa nhà, nhưng lại do dự không dám mở cửa.

Cô nên giải thích với mẹ chuyện không thể làm hòa với Thẩm Hẫu và chuyện kết hôn như thế nào đây? Cũng không thể đổ oan hãm hại Trình Trí Viễn nữa? Thẩm Hẫu sẽ bởi vì chuyện này mà kiên quyết rời xa cô, mẹ sẽ vì chuyện này mà đi chém chết Trình Trí Viễn.

Nhan Hiểu Thần còn chưa nghĩ kỹ lý do thoái thác, thì cửa mở ra.

Bà Nhan đứng ở cửa, sắc mặt xanh mét trừng trừng nhìn cô.

Nhan Hiểu Thần rụt rè gọi một tiếng, “Mẹ!”

“Bốp” một tiếng, bà Nhan tát một bạt tay thật mạnh lên mặt cô, Nhan Hiểu Thần bị mẹ làm kinh hãi, theo bản năng lập tức che bụng, trốn đến góc tường. Cơn giận vốn còn chưa tiêu tan, bà Nhan còn muốn đánh tiếp, nhưng nhìn thấy cô như vậy, trong lòng đau xót, tay vẫn còn giơ lên chưa bỏ xuống.

Bà lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Tao và ba mày đều không phải là loại người như vậy, mày như thế nào lại thành ra như vậy? Vừa rồi tao gọi điện thoại cho Thẩm Hẫu hỏi chúng mày khi nào thì về nhà, tao còn làm giá là mẹ vợ tương lai, dạy bảo nó đối xử tốt với mày, không ngờ mày lại... là cái loại làm ra chuyện đồi bại như vậy! Đứa nhỏ trong bụng căn bản không phải của Thẩm Hẫu! Tao đây mặt mũi không biết giấu ở đâu cho hết, mày như thế nào mà làm ra được chuyện đó hả?”

Nhan Hiểu Thần cúi đầu, không nói tiếng nào.

“Gọi Trình Trí Viễn tới đây gặp tao, chúng mày hôm nay không cho tao được câu trả lời công bằng thì đừng có vào nhà! Tao không có đứa con gái không biết xấu hổ như vậy!” Bà Nhan nói xong, “rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Trình Trí Viễn cái gì cũng không có làm, cô làm sao có thể khiến anh ta ẹ câu trả lời hợp tình hợp lý đây?

Nhan Hiểu Thần đi xuống lầu, lại chẳng biết đi đâu, ngồi bên cạnh bồn hoa của khu chung cư.

Thể xác và tinh thần của cô đều rất mệt mỏi, không thể chịu được, cô chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh, nằm xuống ngủ một giấc thật dài để quên hết mọi chuyện, nhưng có nhà lại không thể về được. Cô không biết đối mặt với đứa con ở trong bụng như thế nào, cũng không biết đối mặt với mẹ mình ra sao, bất tri bất giác, nước mắt lại rơi xuống. Cô biết khóc không có ích lợi gì, nhưng không có cách nào không chế được bản thân, là quá đau lòng khổ sở, không kiềm được mà chảy nước mắt.

Cô đang ngồi một mình cúi đầu, rơi nước mắt thầm lặng, đột nhiên cảm giác được có người ngồi xuống bên cạnh.

“Hiểu Thần.” Là giọng nói của Trình Trí Viễn.

Nhan Hiểu Thần vội vàng lau nước mắt, nôn nóng xin lỗi hỏi: “Mẹ tôi gọi điện thoại cho anh, bảo anh tới?”

Trình Trí Viễn có chút hoang mang, “Không có, là tôi gọi vài cuộc điện thoại cho em, nhưng vẫn không có ai nhận, tôi không yên tâm, liền đến đây xem có việc gì, không nghĩ là gặp em ở dưới này.”

Nhan Hiểu Thần nhẹ nhàng thở ra, lấy điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ.

“Xin lỗi anh, tôi không nghe được tiếng điện thoại.”

Trình Trí Viễn nói: “Không sao cả.” Cô khóc đến hai con mắt sưng đỏ, rõ ràng tâm trạng vô cùng không ổn, nghe được tiếng điện thoại mới là chuyện lạ.

Ngày tháng tư, trời đã ấm nhưng còn se lạnh, ban ngày coi như ấm áp, sẩm tối thì không khí thật sự nhanh chóng chuyển sang lạnh, Trình Trí Viễn sợ Nhan Hiểu Thần bị cảm lạnh, nói: “Về nhà đi, em cứ ở bên ngoài thế này, dì sẽ lo lắng.” Nhan Hiểu Thần nhỏ giọng nói: “Mẹ tôi không cho tôi vào nhà.”

Trình Trí Viễn biết chắc lại có chuyện xảy ra, anh ta cởi áo bành tô, khoác lên người của cô, dịu dàng hỏi: “Vì sao?”

“Bọn họ đã biết tôi mang thai, thật xin lỗi! Tôi không có giải thích...”

“Giải thích cái gì?”

Nhan Hiểu Thần mở blog, cầm điện thoại đưa cho Trình Trí Viễn, “Thẩm Hào thấy được nội dung cuộc nói chuyện của chúng ta.” Nhan Hiểu Thần nhớ đến lúc Thẩm Hào quyết tuyệt lạnh lùng ra đi, nước mắt lại rơi lã chã.

Trình Trí Viễn nhanh chóng nhìn qua từng hàng chữ, suy nghĩ một chút, mới biết được Thẩm Hào hiểu lắm cái gì, tâm tính trầm tĩnh nhất quán của anh ta không dự liệu được lại xảy ra chuyện như vậy, thập phần kinh ngạc, trong nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Xin lỗi anh, tôi không thể cho Thẩm Hào biết đứa bé là của anh ấy, chúng tôi nhất định phải chia tay, vừa đúng lúc anh ấy thấy được nội dung blog, tôi liền đâm lao phải theo lao... Xin lỗi anh!”

Trình Trí Viễn phục hồi tâm trạng, vội nói: “Không sao cả, tôi không ngại, thật không có gì. Em nói đi không cho em về nhà, có phải dì cũng cho rằng... đứa bé là của tôi?”

Nhan Hiểu Thần dùng tay giấu đi ánh mắt, lúng túng gật đầu.

“Em thật sự không thể đến với Thẩm Hào sao?”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, nức nở nói: “Không thể nào! Mọi chuyện mặc dù là ba mẹ của Thẩm Hào gây ra, nhưng bọn họ là vì anh ấy. Nếu không phải Thẩm Hào giành lấy quyền được vào đại học của tôi, ba tôi căn bản sẽ không đi tỉnh thành, cũng sẽ không xảy ra tai nạn đó.”

Trình Trí Viễn trầm mặc thật lâu, sau đó hít một hơi thật sâu, dường như vừa quyết định điều gì. Anh ta đưa khăn giấy cho Nhan Hiểu Thần, “Em đừng khóc nữa, chúng ta đi lên gặp mẹ nào.”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, “Không cần đâu, tôi sẽ tự giải quyết. Đầu óc của tôi hiện giờ còn mơ hồ lắm, khi nào bình tĩnh lại, tôi sẽ thuyết phục mẹ, anh đừng để ý làm gì.” Cô dùng khăn tay lau đi nước mắt, cố gắng không chế bản thân, không phải khóc nữa.

“Trời sắp tối rồi, em không về, dì sẽ không yên tâm, chúng ta đi lên trước đã. Nghe lời tôi đi!” Trình Trí Viễn một tay cầm lấy túi xách của Nhan Hiểu Thần, một tay lôi tay của cô, kéo cô hướng lên lầu. Anh ta cùng Nhan Hiểu Thần vừa đi ra khỏi thang máy, bà Nhan liền mở cửa, hiển nhiên là đang đứng ngồi không yên chờ cô.

Bà hung hăng trừng mắt liếc Nhan Hiểu Thần, “Đi gọi điện thoại có một chút, cũng lâu như vậy?”

Trình Trí Viễn vừa cởi giày, vừa nói: “Là do cháu kéo dài thời gian.”

Nhan Hiểu Thần cho rằng mẹ cô đối với Trình Trí Viễn sẽ giận tím mặt, không ngờ bà nhìn anh ta lại chẳng có một chút trừng mắt nổi giận, ngược lại rất nhiệt tình, “Ăn cơm tối chưa? Nếu chưa ăn, thì qua đây cùng ăn đi!”

Trình Trí Viễn nói: “Còn chưa ăn ạ, phiền dì rồi.”

Trình Trí Viễn theo thói quen đi vào nhà vệ sinh, rửa tay, giúp bà Nhan bưng bê thức ăn, Nhan Hiểu Thần muốn giúp, lại bị Trình Trí Viễn đuổi đi, “Em cứ ngồi xuống trước đi.”

Bà Nhan múc hai chén canh gà, một chén đưa cho Nhan Hiểu Thần, một chén đặt đến trước mặt Trình Trí Viễn, “Cậu ném thử đi, buổi chiều vừa làm con gà, còn tươi đấy.”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy rất quái lạ, mẹ cô tính tình nóng nảy, chẳng lẽ không phải nên đem chén canh này đổ lên đầu của Trình Trí Viễn hay sao?

Bà Nhan nhìn đến khuôn mặt tiêu tụy của Nhan Hiểu Thần, hai mắt sưng đỏ, vừa tức giận vừa đau lòng, cứng rắn nói với cô: “Canh gà còn nóng mau uống đi.” Quay đầu, bà Nhan liền thay đổi sắc mặt, ân cần gấp một đĩa thức ăn cho Trình Trí Viễn, dịu dàng nói: “Chuyện Hiểu Thần mang thai, cậu nên biết, cậu... Có quyết định thế nào?”

Nhan Hiểu Thần rốt cuộc cũng hiểu tại sao mẹ lại có thái độ đối với Trình Trí Viễn kỳ lạ như vậy, chu đáo nhiệt tình, thậm chí còn có chút gì đó cẩn thận lấy lòng, nguyên nhân hóa ra là tấm lòng cha mẹ đáng thương, theo suy nghĩ của bà, cô giống như gói đồ đã bị khai mở, là quần áo đã bị mặc thử, chẳng những không có nhân mác, còn bị nhiễm bẩn, mẹ cô sợ Trình Trí Viễn trả hàng lại không chịu mua.

Nhan Hiểu Thần cảm thấy rất khó chịu, “Mẹ, sao mẹ...”

Trình Trí Viễn đặt tay của mình lên tay của cô, nói với bà Nhan: “Dì à, cháu đến từng tuổi này rồi, cha mẹ và trưởng bối trong nhà vẫn luôn hối thúc cháu lấy vợ, chính cháu cũng muốn sớm có cuộc sống gia đình ổn định, đã vài lần cùng Nhan Hiểu Thần nhắc tới chuyện kết hôn, nhưng tuổi của Nhan Hiểu Thần còn nhỏ; ý muốn của cô ấy dĩ nhiên không giống của cháu, nên vẫn chưa đồng ý.” Trình Trí Viễn nói đến một đoạn giống như hạ thấp bản thân, anh ta mới chính là hàng ế ẩm, hiểu rõ đang bị bán phá giá, còn bị người ta ghét bỏ, làm cho lòng tự tôn của bà Nhan được giữ lại, có lại được cảm giác của mẹ vợ trưởng bối, bà gạt đầu, “Tuổi của cậu đúng là hơi lớn, nhưng mà, tình hình bây giờ, cũng nên nhanh chóng giải quyết.”

Trình Trí Viễn nói: “Cháu cũng nghĩ như vậy, nên mau chóng cùng Nhan Hiểu Thần kết hôn, cảm ơn dì đã đồng ý gả Nhan Hiểu Thần cho cháu. Ba mẹ cháu mà biết cháu sắp kết hôn, khẳng định sẽ rất vui vẻ mà đến cảm ơn dì cùng cô ấy.”

Nhan Hiểu Thần giật mình nhìn Trình Trí Viễn, “Anh...”

Trình Trí Viễn siết chặt bàn tay của cô, “Uống canh nhiều một chút, sức khỏe của em không được tốt, không cần lo lắng đâu, anh và dì sẽ sắp xếp mọi chuyện.”

Bà Nhan đã có được lời hứa sắp xếp chuyện kết hôn của Trình Trí Viễn, như trút được gánh nặng, lại nhìn thấy Trình Trí Viễn đối với Nhan Hiểu Thần thật ân cần chăm sóc, nghĩ là trong cái rủi còn có cái may,

cảm thấy khá hài lòng. Bà nghiêng đầu, lau đi nước mắt, cười nói với Nhan Hiểu Thần: “Mày cứ giữ gìn sức khỏe cho tốt, từ giờ trở đi, nhiệm vụ của mày là chăm sóc tốt cho bản thân và đứa nhỏ, những chuyện khác đã có tao và Trí Viễn sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Nhan Hiểu Thần nhìn đến dáng vẻ của mẹ, cảm thấy đau xót, cô cúi đầu, đem tất cả lời nói muốn nói nuốt trở lại vào bụng.

Bà Nhan cùng Trình Trí Viễn bàn bạc chuyện hôn lễ và đăng ký kết hôn, bà tương đối mê tín, tuy rằng muốn mau chóng tổ chức hôn lễ, nhưng vẫn muốn kiên trì thỉnh đại sư đến xem ngày, Trình Trí Viễn hoàn toàn đồng ý; bà Nhan đối với ngày đăng ký kết hôn không quá khắt khe, chỉ cần hai ngày cùng tốt là được, thế nhưng, tính toán thế nào thành ra ngày thứ Hai tới là phải đi đến cục dân chính đăng ký kết hôn.

Nhan Hiểu Thần cảm thấy không lên tiếng là không được, “Không được đâu.”

Bà Nhan trừng mắt nhìn cô, “Vì sao không được?”

Nhan Hiểu Thần ấp úng nói: “Quá nóng vội, dù sao kết hôn là chuyện đại sự...”

“Cái gì mà nóng vội?” Bà Nhan tức giận thầm mắng đứa con gái ngốc này, bà chẳng thèm sốt ruột, còn muốn từ từ làm mẹ vợ tương nữa kia, nhưng mà cái bụng của mày có thể từ từ được hay sao?

Trình Trí Viễn giúp Nhan Hiểu Thần giải vây, nói với bà Nhan: “Mặc dù chỉ là đăng ký có một chút thôi, nhưng còn phải chụp ảnh cho giấy tờ hôn thú nữa, hay đợi thêm một tuần đi?”

Bà Nhan ngẫm lại, ảnh chụp trong giấy hôn thú là dùng cả đời, dù sao cũng phải mua quần áo đẹp, tìm một tiệm chụp hình tốt nữa, “Ừ, vậy thì chậm lại một tuần!”

Tất cả đều đã được bàn bạc xong, bà Nhan cuối cùng cũng an tâm, trên mặt nụ cười rất tự nhiên, một bên đốc thúc Nhan Hiểu Thần ăn cơm, một bên cùng Trình Trí Viễn nói chuyện phiếm.

Sau khi cơm nước xong, bà Nhan ra ý Trình Trí Viễn có thể về.

Nhan Hiểu Thần cuối cùng cũng chờ được cơ hội có thể nói chuyện riêng với Trình Trí Viễn, cô nói với mẹ: “Con đưa anh ấy ra cửa một chút.”

Bà Nhan nói: “Đưa vào thang máy rồi trở lại ngay, bác sĩ bảo mày phải nghỉ ngơi cho tốt đấy.”

Nhan Hiểu Thần khép hờ cửa, cùng Trình Trí Viễn chờ thang máy, nhìn thấy mẹ không còn đứng ở cửa, cô nhỏ giọng nói với Trình Trí Viễn: “Đêm nay cảm ơn anh đã giúp tôi giải vây, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết chuyện này.”

Trình Trí Viễn nhìn đến mấy con số đang nhảy nhảy trên cửa thang máy, không nói tiếng nào.

Cửa thang máy mở ra, anh ta đi vào, “Tôi phải đi rồi, em nghỉ ngơi cho tốt.”

Ngày chủ nhật, Nhan Hiểu Thần bị mẹ ra lệnh bắt phải ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Cô cũng có cảm giác mệt mỏi, không muốn hoạt động, cũng không muốn nói chuyện, vẫn nằm ở trên giường, hoặc là ngủ, hoặc là đọc sách.

Trình Trí Viễn đại khái đoán được, đột nhiên đối mặt với nhiều chuyện như vậy, thể xác và tinh thần của Nhan Hiểu Thần dĩ nhiên mệt mỏi, anh ta không đến thăm cô, cũng không gọi điện thoại cho cô, nhưng lại gọi ẹ cô ba lần mỗi ngày. Bà Nhan thấy Trình Trí Viễn “Sớm đưa tin, trưa xin chỉ thị, tối báo cáo” thái độ vô cùng lễ độ đúng mực nên hết sức hài lòng, tâm trạng vừa tức giận vừa lấy lòng ban đầu cũng tiêu tán phần nào.

Bà Nhan mua chút cá tươi, nấu cho Nhan Hiểu Thần món canh cá tẩm bổ, lo lắng Nhan Hiểu Thần ăn không hết, bà hỏi cô ngửi mùi cá có cảm giác buồn nôn hay không, Nhan Hiểu Thần nói không có bất kỳ cảm giác nào.

Nhan Hiểu Thần cũng thấy kỳ lạ, xem triệu chứng của những người mang thai trên TV lúc nào cũng sẽ nôn nghén vài lần, nhưng cho đến bây giờ, cô không có bất kỳ một cảm giác mang thai khác thường nào, chỉ có khác một chỗ là so với trước kia rất hay đói bụng, lượng cơm ăn hàng ngày tăng lên rất nhiều, nhưng máy

ngày nay, cảm giác đói bụng cũng chẳng có, tiểu tử trong bụng hình như cũng biết được có chuyện lớn, nên im ắng hẳn, không dám quấy rầy cô.

Nhưng không phải nó im ắng, giống như là không tồn tại vậy.

Đứng trước cửa sổ phòng ngủ, có thể nhìn thấy mấy biển quảng cáo dựng san sát nhau ở ngã tư đường phía đối diện, trong những biển quảng cáo đầy màu sắc đó, có một cái hình chữ nhật quảng cáo phẫu thuật nạo phá thai không đau, bác sĩ và y tá mỉm cười, cổ vẻ rất chân thành và đáng tin cậy. Quảng cáo như vậy, tràn ngập ở các góc đường trên thành phố này, đủ loại phương thức quảng cáo, Nhan Hiểu Thần đã từng nhìn qua vô số lần, lúc đó cô chẳng quan tâm đến.

Nhưng bây giờ, cô vừa uống canh, vừa nhìn chằm chằm cái biển quảng cáo đó rất lâu.

Thứ Hai, Nhan Hiểu Thần đi làm như thường ngày.

Lúc họp thì gặp được Trình Trí Viễn. Trong phòng hội nghị có hơn hai mươi người, anh ta ngồi ở phía trước, cùng một số người phụ trách thảo luận chiến lược đầu tư, Nhan Hiểu Thần ngồi ở phía sau, ghi chép biên bản hội nghị. Cuộc họp diễn ra trong một tiếng đồng hồ, bọn họ không có cơ hội đối mặt, mà căn bản cũng không cần phải trao đổi.

Đi ra khỏi phòng họp thì Nhan Hiểu Thần cảm giác được ánh mắt Trình Trí Viễn đang nhìn cô, cô làm bộ như không biết, vội vàng rời khỏi.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cô còn muốn phụng dưỡng mẹ đến già, cho dù có thương tâm đến cỡ nào, cô chỉ có thể sử dụng từng lớp thân xác rã rời gói kỹ mình lại, dường như không còn khả năng sống sót nữa.

Giữa trưa, nhân lúc nghỉ giữa giờ, Nhan Hiểu Thần đến bệnh viện tư trên biển quảng cáo.

Cô phát hiện hoàn cảnh không giống như trong tưởng tượng thật kinh khủng, mà rất sáng sủa sạch sẽ, trên tường treo một bức tranh thư pháp có màu sắc ấm cúng, y tá mặc một bộ đồng phục màu hồng nhạt, trông rất ấm áp thân mật.

Đến trước Nhan Hiểu Thần đã có người đang thăm khám, cô vừa đứng lúc được dự thính.

“Chỗ của các cô đắt quá! Trước kia tôi làm cần có khoảng 2000 đồng.”

“Chỗ chúng tôi cũng toàn là bác sĩ ở các bệnh viện lớn, dụng cụ đều nhập khẩu ở Đức, giá khá cao, nhưng tiền nào của nấy thôi. Cô hẳn là có xem qua tin tức, không ít người muốn tiện lợi, đã lựa chọn những bệnh viện không chính quy, nếu không xảy ra chuyện gì thì may mắn, còn nếu xảy ra chuyện là ân hận cả đời.”

Bệnh nhân nữ hỏi thêm vài câu về việc bác sĩ đến từ bệnh viện nào, hành nghề bao lâu. Nhìn kỹ đến giấy tờ lý lịch của bác sĩ, cô ta mới yên tâm quyết định phẫu thuật.

Đến phiên Nhan Hiểu Thần vị nữ bác sĩ trẻ tuổi tiếp đãi cô theo phép tắc bình thường, hỏi: “Lần đầu tiên mang thai?”

Cổ họng của Nhan Hiểu Thần khô khốc, gật gật đầu.

“Kết hôn chưa?”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu.

“Có người đi cùng không?”

Nhan Hiểu Thần tiếp tục lắc đầu.

Tình hình của cô như vậy đại khác bác sĩ đã nhìn quen lắm rồi, nhưng cô ta vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào, “Chỗ của chúng tôi có bác sĩ tốt nhất, kỹ thuật tốt nhất, dụng cụ thuốc thang cũng tốt nhất, toàn bộ quá trình rất an toàn và không đau, nếu thai lớn cũng hoàn toàn không thành vấn đề. Sau khi bác sĩ tiêm thuốc gây mê, chỉ 30 giây sau có thể tiến vào trạng thái ngủ mê, chỉ cần mất 3 đến 5 phút, bác sĩ sẽ hoàn thành ca phẫu thuật. Sau khi hết thuốc mê, sẽ theo dõi thêm một giờ, nếu bệnh nhân cảm thấy không có vấn đề, có thể tự mình rời khỏi. Toàn bộ quá trình giống như ngủ gật vậy, hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ cần lim dim một chút, phiền toái gì cũng giải quyết xong.”

Nhan Hiểu Thần đặt tay lên bụng, nó là phiền toái của cô sao? Lim dim một chút là giải quyết hết tất cả?

Bệnh viện tư nhân thu phí rất đắt, nhưng thái độ phục vụ rất tốt, bác sĩ để cho cô ngơi nghỉ một lát, mới hòa nhã hỏi: “Thưa cô, cô còn điều gì thắc mắc à? Điều có thể hỏi, mọi việc có liên quan đến sức khỏe, chúng tôi cũng hi vọng có thể giải đáp hết thắc mắc của cô, đảm bảo sau khi giải phẫu sẽ hồi phục sức khỏe 100%.”

“Tôi có phải xin nghỉ làm vài ngày để nghỉ ngơi không?”

“Tùy từng người, tùy từng công việc, có người thể chất tốt, công việc không dùng sức nhiều, giải phẫu xong nghỉ ngơi một lát, chỉ cần chú ý cẩn thận một chút, ngày hôm sau tiếp tục đi làm là không thành vấn đề. Đương nhiên, nếu điều kiện cho phép, đề nghị tốt nhất của chúng tôi là nên nghỉ ngơi một tuần. Rất nhiều người chọn phẫu thuật vào thứ sáu, vừa đúng lúc có thể nghỉ ngơi vào cuối tuần, đến thứ hai đi làm lại bình thường. Thứ 5 tuần này còn phòng trống, cô có muốn tôi giúp cô hẹn trước không?”

Nhan Hiểu Thần thấp giọng nói: “Tôi muốn càng nhanh càng tốt.” Điều này là muốn khôi phục lại thân thể của một cô gái bình thường, là hi vọng sau khi đem thứ không mong muốn này phá bỏ đi, vẫn có thể có được hạnh phúc, cùng ai đó sống đến răng long đầu bạc, là thứ trong tương lai của cô không cần đến.

Nữ bác sĩ xem qua máy tính một chút: “Chiều ngày mai có được không?”

“Được.”

“Phiền cô điền vào hồ sơ một chút, qua bên kia nộp tiền, làm một ít kiểm tra. Nhớ kỹ là trước khi giải phẫu 4 tiếng không được ăn gì cả.”

Nhan Hiểu Thần cầm bút và hồ sơ, “Cảm ơn.”

Buổi chiều, đợi đến lúc trong văn phòng của sếp Lý Chủy không còn ai, Nhan Hiểu Thần mới đi vào xin phép anh ta.

Theo quy định của công ty, nghỉ phép trong vòng 3 ngày, phải do lãnh đạo trực tiếp cho phép, vượt quá 3 ngày, nhưng dưới 10 ngày, cần phải xin phép qua phòng nhân sự; còn hơn 10 ngày thì phải có sự đồng ý của công ty đối tác.

Lý Chủy tính tình dễ chịu, xin phép nghỉ có nửa ngày thế này, bình thường anh ta đều cho phép, nguyên nhân cũng không hỏi tới, nhưng hôm nay không ngờ khi Nhan Hiểu Thần nói xin nghỉ buổi chiều ngày mai anh ta lại hỏi cô nghỉ là do bệnh hay chuyện nhà. Nhan Hiểu Thần nói là chuyện nhà.

Lý Chủy nói: “Gần đây công ty có rất nhiều việc, tôi muốn xem xét một chút, sẽ nói cho cô biết là có được nghỉ hay không.”

Nhan Hiểu Thần chỉ có thể ngoan ngoãn đi ra khỏi văn phòng của anh ta, chờ xem xét cho nghỉ phép.

May mắn sao thời gian xem xét của anh ta không lâu lắm, nửa giờ sau, anh ta liền gọi điện thoại cho Nhan Hiểu Thần, cho phép cô nghỉ.

Lúc tan giờ làm, Nhan Hiểu Thần đi ra khỏi công ty, đang định ngồi xe buýt, thì xe của Trình Trí Viễn dừng trước mặt cô.

Lý tài xế mở cửa xe, mời cô lên, Nhan Hiểu Thần không nghĩ lại phiền đến Trình Trí Viễn, rồi lại sợ đồng nghiệp nhìn thấy, nên nhanh chóng lên xe, “Đến trạm xe buýt cho tôi xuống được rồi, tôi muốn tự ngồi xe về nhà.”

Trình Trí Viễn nói: “Dì có mời tôi đến ăn cơm chiều, chúng ta làm chung một công ty, không thể không về cùng nhau.”

Nhan Hiểu Thần không ngờ mẹ lại gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn, ngượng ngùng nói: “Anh bạn như vậy, lại còn muốn giành thời gian giúp tôi diễn trò lừa gạt mẹ, tôi không biết sau này nên báo đáp anh như thế nào đây.”

“Bạn đến đâu cũng cần ăn cơm, tài nấu ăn của dì rất giỏi, được ăn cơm dì nấu, tôi rất vui. Thứ bảy này chúng ta đi mua quần áo, được không?”

“Mua quần áo gì?”

“Đăng ký kết hôn cần hình của hai người, tôi đã hẹn chủ nhật đi chụp ảnh rồi. Thứ bảy đi mua quần áo chắc là kịp.” Trình Trí Viễn chân thành bình tĩnh bàn luận, giống như đang thật sự chuẩn bị hôn sự.

Nhan Hiểu Thần vội vàng nói: “Không cần, không cần, tôi sẽ mau chóng giải quyết chuyện này, anh dành chút thời gian, gọi điện thoại đỡ dành mẹ tôi là được, những chuyện khác không cần làm phiền đến anh đâu.”

Trình Trí Viễn im lặng một lúc nói: “Thật sự không phiền.”

Nhan Hiểu Thần đặt một bàn tay lên bụng, thấp giọng nói: “Tôi sẽ mau chóng giải quyết chuyện của mình, sẽ trở lại cuộc sống như trước kia.” Cô gắng sức tự ình lên tinh thần, cười nhìn Trình Trí Viễn nói: “Anh đem tiền cho loại người hay gặp chuyện như vậy, có phải không có cảm giác an toàn? Đừng lo lắng, tôi sẽ làm việc thật tốt, cố gắng kiếm tiền, tranh thủ sớm có ngày đem tiền trả hết cho anh.”

Trình Trí Viễn vỗ vỗ xuống bàn tay của cô nói: “Thân phận của tôi bây giờ, không phải là chủ nợ của em, tối hôm nay, chúng ta có mối quan hệ nam nữ, là vợ chồng sắp cưới.”

Nhan Hiểu Thần sửng sốt, không biết nên nói cái gì, không có lên tiếng .

Buổi chiều thứ ba, Nhan Hiểu Thần theo lịch hẹn chạy tới bệnh viện.

Nộp tiền đầy đủ, thay bộ quần áo bệnh nhân mà y tá đã phát cho cô, làm xong một số kiểm tra thông thường, chính là thời gian chờ đợi.

Nữ y tá nhìn thấy Nhan Hiểu Thần vẫn một mực im lặng không nói tiếng nào, vội vàng đốc thúc tinh thần của cô, “Còn phải đợi thêm một lúc nữa, cô muốn xem tạp chí không?”

“Không cần đâu.”

“Cô có thể chơi điện thoại.”

Nhan Hiểu Thần nhìn thấy một bệnh nhân nữ ngồi kế bên đang chơi di động, nhìn qua cô ta, giống như đang chờ tàu điện ngầm, không giống như đang chờ phẫu thuật. Nhan Hiểu Thần cố gắng làm ình thoải mái một chút, gượng cười nói: “Tôi muốn đôi mắt nghỉ ngơi một chút, cảm ơn.”

Y tá cũng mỉm cười nói: “Không cần quá khẩn trương, hiện giờ cô chỉ đang sửa chữa sai lầm thôi, tất cả mọi chuyện rồi sẽ qua.” Nhan Hiểu Thần im lặng không nói gì.

“Khi nào đến lúc, tôi sẽ gọi cô. Cô cứ nghỉ ngơi một lát.” Y tá giúp cô kéo màn lại.

Nhan Hiểu Thần đan chéo tay vào nhau, đặt lên bụng, ngưng mắt nhìn đồng hồ trên vách tường.

Kim giây cứ một chút lại xoay chuyển, trong chốc lát là quay xong một vòng tròn, cứ xoay như vậy thêm năm vòng nữa, sẽ đến lúc làm phẫu thuật.

Cô tự nói với chính mình, đây là lựa chọn tốt nhất, cô không có khả năng về kinh tế để nuôi dạy một đứa bé, không thể cho nó một người cha, càng không thể cho nó một gia đình đúng nghĩa, thậm chí cô còn không biết có thể cho nó một người mẹ tốt, hết lòng yêu thương dạy dỗ nó hay không, nếu đã biết rõ mang nó đến thế giới này để chịu khổ, thì quyết định của cô là không sai.

Nhan Hiểu Thần tự lẩm nhẩm như thôi miên, lần này đến lần khác nói với bản thân: Mình làm đúng! Làm đúng! Làm đúng...

Y tá kéo màn, ra ý bảo thời gian phẫu thuật đã đến.

Cô ta đẩy giường của Nhan Hiểu Thần ra khỏi phòng chờ, hướng đến phòng phẫu thuật.

Nhan Hiểu Thần nằm thẳng người trên chiếc giường đang trượt đi, thế giới trước mắt chỉ còn lại trần nhà, đèn huỳnh quang hết cái này rồi cái khác nối tiếp nhau, sáng choang, thật chói mắt, có lẽ bởi vì giường luôn di chuyển, nên cô cảm thấy thế giới cũng đang xoay chuyển, nhìn đến choáng váng.

Có người nhào đến bên chiếc giường trượt, vội vàng nói: “Hiểu Thần, em không thể làm vậy.”

Nhan Hiểu Thần hơi ngẩng đầu lên, mới nhìn rõ là Trình Trí Viễn, cô kinh ngạc nói: “Làm sao anh biết tôi ở đây?”

Hộ lý muốn kéo anh ta ra, “Ê, ê, người này đang làm gì thế?”

Trình Trí Viễn đẩy người hộ lý một cách thô bạo, “Hiểu Thần, việc này em không thể nóng vội quyết định, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ.”

“Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.”

“Hiểu Thần, đừng làm những chuyện khiến mình hối hận.” Trình Trí Viễn không biết nên khuyên Nhan Hiểu Thần như thế nào, chỉ có thể nắm chặt chiếc giường đang trượt đi, không để nó di động thêm nữa, dường như nếu làm vậy, anh ta có thể ngăn cản được cô tiến hành phẫu thuật.

Nhan Hiểu Thần bắt đầu nói: “Tôi là một người trưởng thành, tâm trí hoàn toàn bình thường, tôi biết mình đang làm gì. Trình Trí Viễn, anh buông tay đi!”

“Tôi không thể để cho em làm như vậy với chính mình!” Trình Trí Viễn nhớ rất rõ ngày Nhan Hiểu Thần đã nói với anh ta “Tôi có thai rồi”, mặt mày hồng hồng, tươi cười rạng rỡ, từng biểu hiện dù rất nhỏ đều cho thấy cô rất yêu đứa bé này, những ngày mang theo bí mật nhỏ bé trong bụng cô luôn lặng lẽ mỉm cười. Bởi vì hiểu thấu tâm tình của cô, nên anh ta mới tự ý quyết định, che giấu đi bí mật quá khứ kia. Nếu Nhan Hiểu Thần mong chờ đứa bé được sinh ra, thì cả đời này cô không thể nhớ lại bóng ma bị kịch đó, cùng lắm cô chỉ áy náy tự trách khi phải sống chung với những người đã hại chết ba mình, còn hơn phải đau khổ hối hận vì chính tay giết chết đứa con ruột còn chưa thành hình.

Nhan Hiểu Thần thở dài, kéo tay của Trình Trí Viễn ra, “Tôi đã suy nghĩ rất kỹ rồi, đây là quyết định tốt nhất cho tất cả mọi người.”

Hai người đang lôi kéo, cô y tá đột nhiên khẽ cười hỏi Trình Trí Viễn: “Này anh, anh là người thân của cô ấy sao?”

“Không phải.”

“Anh là bạn trai của cô ấy?”

“Không phải.”

“Anh là người hiến tinh trùng để thụ tinh cho cô ấy?”

Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần đều sửng sốt, không kịp phản ứng.

Cô y tá nói: “Hay nói dễ hiểu hơn, anh là cha của đứa bé về khía cạnh sinh học?”

Trình Trí Viễn nói: “Không phải.”

“Vậy... anh lấy tư cách gì mà đứng ở đây phát biểu ý kiến?”

Trình Trí Viễn không nói gì, anh ta đích thực không có bất kỳ tư cách nào can thiệp đến quyết định của Nhan Hiểu Thần.

“Nếu anh không chịu trách nhiệm đến cuộc đời của cô ấy, thì không cần phải làm loạn ở đây!” Y tá hướng hộ lý vẫy vẫy tay, “Sắp đến giờ rồi, chúng ta nhanh lên nào!”

Y tá và hộ lý cùng đẩy chiếc giường trượt, đi vào khu phẫu thuật, Trình Trí Viễn chỉ có thể đứng nhìn hai cánh cửa sắt đang khép lại trước mắt mình.

Hộ lý giao Nhan Hiểu Thần ột nam hộ lý khác, anh ta đẩy Nhan Hiểu Thần vào phòng phẫu thuật.

Nhiệt độ trong phòng phẫu thuật thấp hơn bên ngoài khoảng một hai độ, trong căn phòng rộng bày biện các dụng cụ thiết bị không biết tên, có ba bốn người không biết là y tá hay bác sĩ mặc bộ quần áo xanh lá cây đậm, vừa nói chuyện phiếm vừa rửa tay.

Một lát sau, họ đi đến, nói nói cười cười, chuẩn bị phẫu thuật. Tuy Nhan Hiểu Thần chưa từng phẫu thuật lần nào, nhưng đã xem qua bộ phim Mỹ “Grey’s Anatomy” (15.2), đừng nói là tiểu phẫu cô sắp làm, đến đại phẫu nguy hiểm tính mạng cô cũng biết rõ, bởi vì tâm trạng khẩn trương của bọn họ không giúp ích

gì cho cuộc phẫu thuật, nên bọn họ tất yếu phải học cách thư giãn thoải mái tinh thần. Nhưng không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy mình không thể nào chấp nhận mọi chuyện, không thể nào chịu được trong tiếng nói cười thoải mái kia, một sinh mạng sẽ bị giết chết.

(15.2) Grey's Anatomy: tạm dịch là “Ca giải phẫu của bác sĩ Grey”, đây là một bộ phim truyền hình của Mỹ gồm 11 phần, được trình chiếu vào năm 2005, nội dung nói về cuộc sống của một nhóm bác sĩ thực tập cùng với người dân tại nơi họ đến, xoay quanh các mối quan hệ, cùng với những kỹ thuật phẫu thuật phức tạp.

Bác sĩ đang muốn tiêm thuốc gây mê cho Nhan Hiểu Thần, thì cô đột nhiên ngồi bật dậy.

Trình Trí Viễn vẫn đứng bất động, cứng rắn nhìn chằm chằm vào cánh cửa lạnh lẽo của khu phẫu thuật.

Người y tá vừa rồi đã đưa Nhan Hiểu Thần vào, cô ta vừa đi ngang qua, thì Trình Trí Viễn đột nhiên nói: “Tôi có thể chịu trách nhiệm cho cuộc đời sau này của cô ấy.”

“Hả?” Nữ y tá kinh ngạc, khó hiểu nhìn anh ta.

Trình Trí Viễn nói: “Tôi không phải là người thân, không phải bạn trai, cũng không phải cha của đứa bé, nhưng tôi nguyện dùng cả cuộc đời yêu thương che chở cho cô ấy, hiện giờ tôi muốn đi can thiệp quyết định của cô ấy! Nếu các người muốn báo cảnh sát, có thể đi gọi điện thoại!”

Trong tiếng kêu sợ hãi của y tá và hộ lý, Trình Trí Viễn tay chân nhanh nhẹn hướng vào khu vực cấm trong phòng giải phẫu, dùng sức đập cửa phòng mổ, “Nhan Hiểu Thần! Nhan Hiểu Thần...”

Một đám người xông tới muốn kéo Trình Trí Viễn ra, nhưng anh ta quyết tâm muốn ngăn cản phẫu thuật, kéo như thế nào cũng không được.

Đang lúc hỗn loạn nhất thì cửa phòng mổ mở ra, bác sĩ giải phẫu mặc bộ đồ xanh lá cây đậm bước đến cửa. Phía sau ông ta, y tá đang đẩy Nhan Hiểu Thần trên chiếc giường trượt.

Mặt của bác sĩ nghiêm lại, nói với Trình Trí Viễn: “Bệnh nhân tự ý hủy phẫu thuật, cậu có thể đi ra ngoài không? Chúng tôi còn phải tiến hành ca phẫu thuật khác.”

Trình Trí Viễn lập tức bình tĩnh, trong nháy mắt khôi phục vẻ ngoài nhã nhặn tinh tế, anh ta chỉnh lại bộ âu phục, cúi thấp người, chào hỏi nhóm bác sĩ và hộ lý, “Xin lỗi, đã làm phiền các ông! Có tổn thất gì, tôi sẽ bồi thường gấp đôi.”

Anh ta đi theo sát giường bệnh của Nhan Hiểu Thần, ra khỏi khu phẫu thuật, “Hiểu Thần, em sao rồi?”

Nhan Hiểu Thần không lên tiếng, cô hoàn toàn không có tâm trạng nói chuyện. Rõ ràng đã suy nghĩ rất kỹ, cũng biết đó là quyết định tốt nhất đối với mọi người, nhưng không hiểu vì sao, rốt cuộc trong một khắc, cô lại hối hận?

Nữ y tá đưa Nhan Hiểu Thần vào phòng bệnh, đưa lại quần áo cho cô, nói với Trình Trí Viễn: “Cô ấy muốn thay quần áo.”

Trình Trí Viễn lập tức đi ra ngoài, nữ y tá kéo màn lại.

Nhan Hiểu Thần thay xong quần áo, ra khỏi phòng bệnh.

Trình Trí Viễn mỉm cười nhìn cô, trong ánh mắt đều là vui sướng.

Về mặt của anh ta giống như đang an ủi và cổ vũ, Nhan Hiểu Thần cố gắng mỉm cười, “Tôi không biết quyết định này rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng nó đã đến với thế giới này, nó không có quyền lựa chọn và cũng chẳng có lỗi gì, tôi không thể nào kết thúc sinh mạng của nó. Có thể tôi không cho nó được gì, mặc kệ tương lai nó có hận tôi hay không, tôi vẫn sẽ cố gắng nuôi dạy nó.”

Trình Trí Viễn vươn tay ra, nhẹ nắm lấy bờ vai của cô, dịu dàng nói: “Em không cần phải lo lắng, mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp!”

Về đến nhà, bà Nhan đang lúi húi nấu cơm, nhìn thấy có người đã về, thật ra không mong chờ lắm, nhưng bởi vì nhìn thấy đôi tình nhân cùng nhau về, bà rất là vui vẻ, tươi cười hơn hớn: “Các con nghỉ ngơi một chút đi, cơm nấu xong sẽ gọi lên ăn.”

Nhan Hiểu Thần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của mẹ, trong lòng chua xót khó tả. Từ lúc ba qua đời, mẹ luôn mang dáng vẻ của người có tinh thần sa sút, chẳng muốn luyến tiếc điều gì, sống như người vô hồn, nếu có cười, cũng là nụ cười lạnh lùng mĩa mai, nhưng bây giờ, bởi vì đang chờ đón một mầm sống mới, mẹ cô cả ngày bận tới mặt tới mày, bà còn muốn dì Vương dẫn ra chợ, mua một ít vải và kim chỉ, nói rằng mấy bộ đồ sơ sinh cho đứa nhỏ phải chính tay bà làm mới yên tâm. Nhan Hiểu Thần thật không biết nên giải thích tất cả mọi chuyện với mẹ thế nào nữa, cô đi vào phòng ngủ, bắt lực ngã lên giường.

Trình Trí Viễn đứng ở cửa, nhìn cô một lát, sau đó giúp cô đóng cửa lại.

Anh ta cởi áo khoác, xắn tay áo, đi vào bếp giúp bà Nhan làm cơm.

Bà Nhan dùng tiếng địa phương lải nhải với Trình Trí Viễn: “Tôi không biết cậu đến, nên nấu thức ăn hơi ít, lại phải làm thêm một món nữa. Đêm qua sau khi cậu về, Hiểu Thần dặn tôi đừng gọi điện thoại nhiều cho cậu, nói công ty có rất nhiều việc, cậu thường xuyên ra ngoài ăn cơm với khách hàng, tôi còn tưởng hôm nay cậu không đến ăn cơm.”

Trình Trí Viễn vừa rửa rau, vừa cười nói: “Trước kia cháu ra ngoài ăn bởi vì sống có một mình thôi, ăn ở đâu, ăn với ai, không quan trọng lắm, nhưng nếu đã có gia đình, đương nhiên muốn về nhà ăn cơm rồi ạ.”

Bà Nhan cười hài lòng, “Đúng vậy, đúng vậy! Cơm nhà an toàn, bổ dưỡng.”

Đang nấu nồi sườn kho thì bà Nhan nghĩ tới Thẩm Hào, thằng bé rất thích ăn món sườn bà làm. Trong lòng thầm thở dài, lúc đầu không phải bà không tức giận Trình Trí Viễn, nhưng Hiểu Thần đã có thai rồi, bà chỉ có thể chấp nhận. Sau khi qua lại một thời gian, bà phát hiện mình cũng thích Trình Trí Viễn, nó lại là con rể tương lai, nhưng mà cho dù là ai đi nữa, chỉ cần thật lòng đối xử tốt với con gái của bà, thì đều là con rể tốt.

Cơm nước xong, bà Nhan chủ động nói: “Trí Viễn, cậu đưa Hiểu Thần xuống lầu đi dạo đi, cả ngày ngồi ở văn phòng, không tốt cho sức khỏe đâu, nên vận động một chút, đối với bản thân hay đứa bé đều tốt.”

Nhan Hiểu Thần vội nói: “Thời gian không còn sớm, Trình Trí Viễn còn muốn...”

Trình Trí Viễn ngắt lời Nhan Hiểu Thần, cười nhìn bà Nhan: “Dì à, chúng cháu đi đây.”

Anh ta đưa áo khoác cho Nhan Hiểu Thần, cười tươi nhìn cô, dưới ánh mắt ân cần dõi theo của mẹ, Nhan Hiểu Thần chỉ có thể ngoan ngoãn mặc áo khoác vào, theo anh ta đi ra cửa.

Sau khi vào thang máy, Nhan Hiểu Thần nói: “Xin lỗi, lại phiền anh phải lấy lòng mẹ tôi nữa rồi.”

Trình Trí Viễn nói: “Không phải lấy lòng mẹ của em, là tôi thật sự muốn đi bộ cho tiêu cơm, hơn nữa, vừa đúng lúc có chút việc muốn bàn bạc với em.”

“Là việc gì?”

“Đừng nóng vội, lát nữa hãy nói.”

Hai người lòng trĩu nặng tâm sự, trầm mặc đi ra khỏi khu chung cư, dọc theo con đường rợp bóng cây, thừa thốt người dẫn đến ngã tư.

Phòng ở của Nhan Hiểu Thần là khu chung cư của giáo viên, nên rất gần trường đại học, đi khoảng hai mươi phút, không ngờ đã đến gần trường của cô.

Nhan Hiểu Thần không nhận được dừng bước, nhìn vào cổng trường đang có sinh viên ra vào.

Trình Trí Viễn cũng dừng bước, nhìn vào trường, rồi im lặng quay sang nhìn Nhan Hiểu Thần. Cô ngơ ngác ngó nhìn trong giây lát, sau đó băng qua con đường lớn, đi về hướng trường đại học, Trình Trí Viễn lặng lẽ đi theo sau cô.

Trong khuôn viên trường cây cối rất nhiều, lại không có xe ra vào, là nơi thích hợp nhàn nhã tản bộ.

Trời đã sẩm tối, giữa những sinh viên lui tới, có không ít cặp tình nhân trẻ đang trong tuổi yêu, ánh mắt của Nhan Hiểu Thần nhìn thoáng qua họ đều đẩy lên nỗi đau khổ thầm kín.

Nhan Hiểu Thần đi đến sân tập thể dục của trường đại học, nhớ đến Trình Trí Viễn đang đi bên cạnh, cô nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta ngồi đây nghỉ một lát nhé?”

“Được!” Trình Trí Viễn khẽ cười, liền giống như bọn họ đang ở trong một công viên, không phải là nơi có ý nghĩa đặc biệt đối với Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần ngồi lên bậc cầu thang, nhìn đến các sinh viên đang tập thể dục hăng say.

Nhan Hiểu Thần không nghĩ ra, rốt cuộc là từ lúc nào, cô lại có thói quen cứ mỗi lần tâm trạng không vui, đều đến nơi này ngồi một lát, nhưng cô lại nhớ rõ nguyên nhân vì sao hay đến đây. Thẩm Hân thích vận động, cho dù năm thứ nhất đại học có mê chơi game đến đâu, hần đều sẽ thường xuyên đến sân tập thể dục chạy vài vòng. Sau khi Nhan Hiểu Thần biết thói quen này của hần, cô cũng thường xuyên mang túi xách, đi vòng qua đây ngồi một lát, từ xa xa nhìn Thẩm Hân chạy bộ trên sân. Có đôi khi, cảm thấy quá mệt mỏi, quá khổ sở, được nhìn thấy hần, giống như ngắm nhìn một phong cảnh mỹ lệ, mọi chuyện sẽ tạm thời quên đi hết.

Ký ức ngọt ngào tốt đẹp đến vậy, đã thấm sâu vào từng tế bào, từng tác của cơ thể, bây giờ nhớ đến, vẫn có thể nhận ra mùi hương của năm đó, nhưng lý trí rất nhanh nhắc nhở cô, hóa ra chỉ là chuyện khôi hài!

Nguyên nhân khiến cô đau khổ là gì? Vậy mà giờ đây, cô lại nhìn vào nguyên nhân khiến mình đau khổ để bớt đau khổ hơn?

Cô không thể thay đổi ký ức tốt đẹp nguyên sơ, càng không thể thay đổi sự thật tàn nhẫn hiện tại, chỉ có thể để mặc cho đau khổ dày vò nhuộm thấm tất cả ngọt ngào, khiến bản thân từ trong ký ức rơi sâu xuống địa ngục.

Bóng đêm ngày càng bao trùm sắc màu sẫm tối, trên sân thể dục, sinh viên luyện tập ngày càng ít đi, dần dần, toàn bộ sân đều chẳng còn ai.

Nhan Hiểu Thần đứng lên, nói với Trình Trí Viễn: “Chúng ta về thôi!”

Hai người đi đến khúc quanh của các bậc thang, Nhan Hiểu Thần theo bản năng nhìn về phía sân thể dục một lần nữa, đột nhiên nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc của một người. Cô không nghĩ gì, nắm chặt tay Trình Trí Viễn, kéo anh ta lập tức ngồi xuống. Đến khi đã giấu mình trong bóng tối, cô mới phát hiện mình thật quái lạ, ánh mắt quẩn bách nhìn Trình Trí Viễn, cô lại đứng lên, lôi kéo Trình Trí Viễn, vội vàng muốn rời khỏi.

Trình Trí Viễn nhìn thấy Thẩm Hân đem áo khoác tùy ý ném xuống đất, bắt đầu chạy bộ trên sân thể dục; lại nhìn thấy Nhan Hiểu Thần giống như không muốn thuận theo thói quen trước kia, ngắm nhìn ai đó; anh ta kéo mạnh tay của Nhan Hiểu Thần ngồi xuống một góc khán đài, “Giúp tôi ngồi thêm một lát đi!” Nhan Hiểu Thần muốn thoát khỏi tay của anh ta, “Tôi muốn về nhà.”

Hành động của Trình Trí Viễn rất kiên quyết, không buông tay, nhưng giọng nói rất ôn hòa, “Cậu ấy không nhìn thấy chúng ta đâu. Tôi đã giúp em cả tối nay rồi, hiện tại cứ xem như trả ơn, nghe lời tôi thêm một lát, có được không?”

Không biết là do nghe được câu đầu có lý hơn, hay câu sau hợp lý hơn, mà Nhan Hiểu Thần không còn muốn chạy trốn nữa, cô im lặng giấu mình trong bóng tối, trầm mặc nhìn đến bóng dáng đang chạy trên sân thể dục.

Thẩm Hân chạy hết vòng này đến vòng khác, tốc độ ngày càng nhanh, hoàn toàn không giống như đang rèn luyện sức khỏe, mà giống như nổi điên phát tiết.

Hần không ngừng chạy, không biết đã chạy mấy lần 5000 mét rồi, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu muốn dừng lại, Nhan Hiểu Thần lo lắng cho hần, nhưng không làm gì được chỉ biết ngây ngốc, ngồi không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào bóng dáng hần đang lao vun vút trong bóng đêm.

Đột nhiên, chân hần mềm nhũn ra, sức cùng lực kiệt ngã nhào trên đất. Hần giống như một đèn chết không thể cử động được, không thể đứng dậy nổi, tư thế của hần quỳ sấp, cúi thấp đầu, cả thân thể vẫn ở trên mặt đất.

Ánh đèn lơ mờ từ thành phố chiếu rọi ở trên không, lãng đãng hắt ánh sáng xuống sân thể dục, hình bóng lẻ loi của hân càng trở nên bi thương cô độc, thống khổ bất lực.

Nhan Hiểu Thần ngất ngao cắn chặt bờ môi, trong mắt đã ngân ngấn nước. Lần đầu tiên, cô nhận ra, Thẩm Hân không còn là kẻ kiêu ngạo tự tin nữa, hóa ra hân cũng giống như cô, té ngã không có ai nâng đỡ, đau khổ chỉ có thể một mình trốn vào bóng tối mà khóc.

Rốt cuộc, Thẩm Hân cũng chậm rãi bò dậy, hân đứng ở giữa đường đua, mắt hướng lên khán đài, vừa đứng lúc cùng với Nhan Hiểu Thần mặt đối mặt, giống như ngắm nhìn cô từ cách xa qua nhiều tầng lớp khán đài.

Lý trí của Nhan Hiểu Thần rất rõ ràng, hân sẽ không nhìn thấy cô. Trên sân đèn sáng rực, trên khán đài chẳng có đèn, bọn họ một người ở ngoài sáng, một người ở trong tối, một đứng giữa khoảng không, một trốn trong góc kín, nhưng cô vẫn khẩn trương đến mức toàn thân bất động, vẫn cảm thấy hân đang nhìn mình.

Giữa khoảng cách sáng tối, Thẩm Hân vẫn không nhúc nhích, “ngóng nhìn” Nhan Hiểu Thần, Nhan Hiểu Thần cũng nhìn chằm chằm vào Thẩm Hân.

Đột nhiên, hân hướng lên khán đài, lớn tiếng gọi: “Nhan —— Hiểu —— Thần ——”

Nước mắt của Nhan Hiểu Thần lăn dài trên má, rơi xuống.

Cô biết, người hân gọi không phải là cô, mà chính là Nhan Hiểu Thần của trước kia, là kẻ đã từng ngồi tại khán đài này, có tấm lòng đơn thuần vui vẻ, vẫn hàng ngày lên lút ngắm nhìn hân.

“Nhan Hiểu Thần! Nhan Hiểu Thần...” Thẩm Hân hét gọi khàn cả giọng, nhưng Nhan Hiểu Thần của ngày xưa đã không còn nữa, rốt cuộc hân cũng không tìm thấy cô.

Hân nhìn vào khán đài trống rỗng, tối đen như mực, giống như nhìn vào một con quái thú bí hiểm, đã từng tồn tại rất chân thực rõ ràng, lại như bị thứ gì đó cắn nuốt mất hết, hoàn toàn chẳng còn dấu tích. Có lẽ, tất cả mọi thứ đều không có ở trên đời này, chỉ một mình hân đắm chìm trong ảo mộng, đến khi tỉnh giấc, nhìn quanh chẳng còn gì, có chăng chỉ là bi thương và thống khổ.

Thẩm Hân xoay người, nhặt áo lên, lê bước chân, lung lay thoáng động rời khỏi sân thể dục.

Nhan Hiểu Thần không thể khống chế được bản thân, cô cúi thấp người, che miệng khóc òa.

Trình Trí Viễn vươn tay ra, muốn an ủi dỗ dành, nhưng chưa đụng tới bờ vai đang run rẩy kia, thì đôi tay đã rụt lại.

Anh ta nói: “Bây giờ em đuổi theo cậu ta, vẫn còn kịp!”

Nhan Hiểu Thần khóc, lắc đầu, thật không thể nào!

Trình Trí Viễn không nói gì, hai tay vẫn để yên trong túi áo khoác, im lặng nhìn cô đang che mặt khóc như mưa.

Đêm tối vây quanh thân thể của cô, đè ép xuống tấm lưng không thể nào đứng thẳng lên được, nhưng Trình Trí Viễn và cô đều hiểu rõ, than khóc qua đi, nhất định phải đứng lên.

Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần cùng trở lại khu chung cư.

Nhiều năm trôi qua, Nhan Hiểu Thần đã hình thành thói quen che dấu tâm trạng, lúc này, nét mặt của cô ngoại trừ có chút ngây dại ra, chẳng còn nhìn ra cảm xúc nội tâm nữa.

Bà Nhan gọi điện thoại đến hỏi cô vì sao muộn như vậy mà còn chưa trở về, thế mà cô đã có thể dùng giọng nói nhỏ nhẹ trả lời: “Con và Trình Trí Viễn vừa đi tản bộ trên lễ đường vừa nói chuyện, không để ý đi xa quá, nên tìm một chỗ nghỉ chân, bây giờ đã gần về đến khu chung cư rồi, con sẽ trở lên nhà nhanh thôi.”

“Tôi muốn nói với dì vài câu.” Trình Trí Viễn lấy điện thoại từ trong tay của Nhan Hiểu Thần, nói với bà Nhan: “Dì à, chúng cháu đang ở dưới lầu, cháu và Hiểu Thần cần bàn một số việc để chuẩn bị kết hôn, lát nữa sẽ lập tức đi lên, dì đừng lo.”

Bà Nhan vội nói: “Ừ, được rồi!”

Nhan Hiểu Thần cho rằng Trình Trí Viễn chỉ lấy cớ, không để ý đến, cô đi theo Trình Trí Viễn đến ngồi bên cạnh bồn hoa, xin lỗi nói: “Lúc này vừa ra khỏi nhà, anh liền nói với tôi có chuyện cần bàn bạc, tôi lại quên mất, thật ngại quá.” Trình Trí Viễn nói: “Em nên suy nghĩ lại cẩn thận một chút, em không thể trở lại với Thẩm Hân được sao?”

Trong ánh mắt của Nhan Hiểu Thần đều là đau thương, cô lắc đầu, kiên quyết nói: “Chúng tôi tuyệt đối không thể ở bên nhau!”

“Em nghĩ mình nuôi dạy đứa bé như thế nào?”

Nhan Hiểu Thần gượng cười, cố gắng làm mình có vẻ thoải mái một chút, “Thì làm mẹ đơn thân thôi!”

Trình Trí Viễn nói: “Đây là Trung Quốc không phải ở Mỹ, làm một người mẹ đơn thân rất vất vả, có rất nhiều vấn đề thực tế cần giải quyết, không có giấy hôn thú, làm sao làm giấy khai sinh? Không có giấy khai sinh, đứa bé không có cách nào được nhập hộ khẩu. Không có hộ khẩu, muốn tìm một trường mầm non tốt còn không được, nói gì đến tiểu học, trung học, hay đại học...”

Nhan Hiểu Thần nghe được mấy lời cảm thấy đau đầu, cô căn bản chưa nghĩ đến những vấn đề này, “Sinh con phải có khai sinh? Phải có chính phủ phê chuẩn?”

“Đúng vậy. Coi như em chưa nghĩ đến những điều này, nhưng em cũng nên nghĩ đến ánh mắt của mọi người xung quanh, không nói đến ai khác, chính là mẹ em, thật sự thì cũng khó chấp nhận một người mẹ đơn thân không có gia đình ổn định. Nếu người một nhà mà cả ngày cứ buồn rầu khổ sở, cãi nhau khóc lóc suốt, hoàn cảnh như vậy thật sự không tốt ột đứa bé đang trưởng thành. Sau khi đứa nhỏ bắt đầu hiểu chuyện, còn phải tập chấp nhận các loại ánh mắt kỳ thị khác thường, như vậy sẽ hoàn toàn bất lợi đối với sự hình thành tính cách của một đứa bé.”

Nhan Hiểu Thần đặt tay lên bụng, không nói được câu nào. Cô biết tất cả những gì Trình Trí Viễn nói đều là sự thật, cho nên cô mới đi phá bỏ cái thai này, nhưng cô đã không làm được.

Trình Trí Viễn nói: “Chúng ta kết hôn đi! Chỉ cần chúng ta kết hôn, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết.”

Nhan Hiểu Thần nhìn người nhìn Trình Trí Viễn, “Anh không có bệnh chứ?”

“Em cứ coi như tôi có bệnh đi!”

“Tại sao?” Nhan Hiểu Thần hoàn toàn không thể hiểu nổi, Trình Trí Viễn muốn tiền tài có tiền tài, muốn dung mạo có dung mạo, chỉ cần anh ta nói muốn kết hôn, sẽ có hàng tá cô chạy đến cho anh ta chọn, sao anh ta lại nghĩ quần như vậy, tại sao lại muốn kết hôn với một cô gái có nhiều phiền phức mà lại không yêu mình như thế?

“Hiện giờ em không cần quan tâm là tại sao, chỉ cần tự hỏi có đồng ý hay không thôi.”

“Tôi đương nhiên muốn quan tâm, sau khi kết hôn tôi sẽ được rất nhiều thứ tốt đẹp, nhưng còn anh? Anh là người làm ăn, hẳn là hiểu rõ, phạm làm việc gì cũng luôn muốn hai bên cùng có lợi, như vậy mới có thể thực hiện!”

“Nếu tôi nói, em đồng ý cho tôi chăm sóc em, chính là điều có lợi nhất đối với tôi, em có tin không?”

“Không tin!”

Trình Trí Viễn khẽ cười thở dài, “Được rồi! Chúng ta nên nói một chút về điều kiện! Em cần hôn nhân, để có thể nuôi dạy đứa bé, có thể giải quyết mâu thuẫn và giải thích với mọi người. Tôi cũng cần hôn nhân, cũng để giải quyết chuyện ba mẹ tôi và những người khác, để tôi khỏi phải ngày nào cũng bị ép hôn. Còn có một điều kiện quan trọng! Hôn nhân của chúng ta, lúc bắt đầu là do em quyết định, nhưng muốn kết thúc phải do tôi quyết định, nói cách khác, chỉ có tôi mới được được đề nghị ly hôn! Đợi đến lúc thích hợp, hoặc tôi gặp người thích hợp, muốn ly hôn thì em nhất định phải đồng ý vô điều kiện. Đến lúc đó, em sẽ không giống như những phụ nữ khác, ra điều kiện phản đối, cũng sẽ không gây phiền toái cho tôi, phải không?”

“Tôi sẽ không làm vậy.”

Trình Trí Viễn cười nói: “Em thấy không, đây chính là lý do tại sao tôi lại chọn em, chuyện kết hôn của chúng ta đối với cả hai đều là việc tốt.”

“Nhưng... tôi luôn cảm thấy mình chiếm lấy lợi ích của anh.”

“Em cho rằng tôi ngu ngốc hơn em?”

“Đương nhiên không phải.”

“Nếu em cảm thấy em không thông minh hơn tôi, thì không cần làm cái việc ngu ngốc là thay người thông minh bận tâm đến việc dở hơi này! Việc em nên quan tâm là tôi có hưởng được lợi ích của em hay không, chứ không phải em sẽ chiếm lấy lợi ích từ tôi.”

Nếu theo logic thì hoàn toàn hợp lý, không có ai bắt buộc Trình Trí Viễn phải kết hôn với cô, tâm tính của mỗi người đều có chủ nghĩa ích kỷ trời sinh, nếu Trình Trí Viễn lựa chọn việc này, nhất định sẽ có nguyên nhân và động cơ, nhưng mà... cô vẫn cảm thấy rất quái lạ.

“Hiểu Thần, tôi không phải đang lợi dụng người tốt, tuyệt đối cũng không phải là thương hại em, hay nhất thời xúc động. Tôi rất muốn cùng em kết hôn.” Trình Trí Viễn nhìn chằm chằm vào mắt của cô, nhẹ giọng năn nỉ: “Em hãy nói đồng ý đi!”

Nhan Hiểu Thần chần chừ do dự, nhưng đối mặt với ánh mắt kiên định của Trình Trí Viễn, cô dần dần hiểu rõ, anh ta đã nghiêm túc suy nghĩ kỹ việc này rồi mới quyết định, dĩ nhiên anh ta biết rõ mình đang làm gì, cuối cùng cô gật đầu, “Tôi đồng ý.”

“Cảm ơn em!”

“A...Không cần phải cảm ơn.” Nhan Hiểu Thần cảm thấy choáng váng, hình như Trình Trí Viễn lại cướp lời của cô.

Trình Trí Viễn cười như không cười, nói: “Ngày mai chúng ta đi khám thai, nếu sức khỏe của em không có vấn đề, thứ bảy chúng ta đi mua quần áo, Chủ Nhật chụp ảnh cho giấy hôn thú, thứ Ba đi đăng ký kết hôn, thứ năm thử áo cưới và lễ phục, ngày 8 tháng 5 sẽ cử hành hôn lễ.”

Nhan Hiểu Thần sững sờ trong chốc lát, thì thào nói: “Được.”

16. Chương 16: Bộ Mặt Giả Tạo

Bộ mặt thật của một người không bao giờ phơi bày tất cả cho bạn nhìn thấy, luôn luôn có một phần nào đó giấu kín. Nếu bạn muốn hiểu rõ họ, không chỉ phải lắng nghe từng lời họ nói ra, mà còn phải lắng nghe những lời họ chưa bao giờ nói ra. — Kahlil Gibran (16.1)

(16.1) Khalil Gibran (06/01/1883 – 10/04/1931) là một nghệ sĩ, nhà thơ và nhà văn Lebanon (một thành phố thuộc quận Lebanon, tiểu bang Pennsylvania, Hoa Kỳ).

Nhan Hiểu Thần cảm thấy, đột nhiên, cô giống như biến thành một đứa ngốc nghếch không hiểu chuyện gì đang diễn ra, không cần suy nghĩ, không cần quan tâm, cũng không cần sắp xếp kế hoạch, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của người khác, làm tốt những chuyện nên làm.

Tất cả mọi việc, Trình Trí Viễn đều sắp xếp ổn thỏa, mỗi một sự kiện đều có vẻ rất nhẹ nhàng, làm một lần là xong, khiến cho Nhan Hiểu Thần không có cơ hội nghi ngờ đến quyết định kết hôn của bọn họ.

Đi mua quần áo, cửa hàng dựa theo số đo của cô, trước hết đã chuẩn bị 3 bộ, cô chỉ cần mặc thử một chút, chọn ra một bộ là xong; đi chụp ảnh, thợ chụp ảnh chuyên nghiệp chọn cho bọn họ mấy khung cảnh giả để tiết kiệm thời gian, từ đi vào, đến đi ra, tổng cộng có 10 phút; cha mẹ hai bên gặp mặt, Nhan Hiểu Thần kêu được mấy tiếng “Bác trai, bác gái”, sau đó không có cơ hội mở miệng, ba của Trình Trí Viễn là người nhiệt tình hay nói, mẹ của anh ta là phụ nữ dịu dàng dễ chịu, cả hai dùng tiếng địa phương nói chuyện với mẹ của Nhan Hiểu Thần cực kỳ hợp tính, khiến cho bà Nhan hoàn toàn yên tâm với cuộc hôn nhân này; đi đăng ký kết hôn, buổi sáng trời xanh nắng ấm, Trình Trí Viễn giống như người đang đi tản bộ, dẫn theo Nhan Hiểu Thần vào cục dân chính, anh ta nộp tư liệu, điền đơn, đồng thời đưa di động của anh ta cho Nhan Hiểu Thần, bảo cô giúp anh ta trả lời một số tin nhắn liên quan đến công việc làm ăn, Nhan Hiểu Thần tâm trạng khẩn trương lập tức bị công việc cuốn lấy, đang làm thì anh ta ngắt ngang, bảo cô ký tên, chờ cô giải quyết xong các tin nhắn, bọn họ mới rời khỏi, đến công ty làm việc, cô hoàn toàn không phản

ứng kíp là bọn họ đã đăng ký kết hôn rồi. Cho đến lúc trời sắp tối về nhà, Trình Trí Viễn đổi cách xưng hô, gọi mẹ cô là “Mẹ”, bà Nhan đưa bao lì xì cho anh ta, thì Nhan Hiểu Thần mới ý thức được bọn họ trên luật pháp đã là vợ chồng.

Tuy rằng thời gian rất eo hẹp, nhưng nhờ Trình Trí Viễn sắp xếp, tất cả đều suôn sẻ thuận lợi, không làm cho người ta cảm thấy khẩn trương hay bối rối một chút nào. Cuối cùng, thông qua cha mẹ hai bên thương lượng, Trình Trí Viễn quyết định, hôn lễ sẽ không tổ chức ở Thượng Hải, mà sẽ được cử hành tại một khách sạn 5 sao thuộc vùng ngoại ô, ăn ở, tiệc rượu, nghỉ dưỡng, toàn bộ đều được giải quyết.

Bên trong phòng nghỉ của khách sạn, Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy mặc áo dâu phụ, đang đứng trước gương ngắm nghía, Lưu Hân Huy nói: “Thật không ngờ, Hiểu Thần là người có hôn lễ tuyệt nhất phòng chúng ta.”

Ngụy Đồng cười, “Đúng đó, mình còn nghĩ là cậu.”

“Cậu nói xem, Thẩm Hầu...”

“Hân Huy!” Ngụy Đồng đặt ngón tay lên miệng, ra ý bảo im lặng, nhắc nhở Hân Huy đây là đề tài cấm bàn tán.

Lưu Hân Huy nhỏ giọng nói: “Không có ai, mình nói nhỏ mà.” Nhưng cô không nhắc đến cái tên kia nữa, “Hiểu Thần có mời các bạn học khác không?”

“Chỉ có phòng ký túc xá của chúng ta thôi.”

“Thiên Thiên đâu? Sao không thấy cậu ấy? Sau khi tốt nghiệp, quan hệ của tụi mình ngày càng bất hòa. Lúc đầu mình gửi tin nhắn cho cậu ấy đều có hồi âm, sau này thì chẳng có cái nào.”

“Hình như công việc của cậu ấy không được thuận lợi lắm, cậu biết mà, cậu ấy là loại người không chịu thua kém bạn bè, trọng sĩ diện, công việc không như ý, đương nhiên không muốn liên lạc với ai rồi.”

Lưu Hân Huy kinh ngạc: “Sao vậy? Không phải cậu ấy đang làm ở MG à?”

“Hình như ở MG thử việc không được nên bị cho nghỉ, với năng lực của cậu ấy, tìm được công việc thứ hai cũng rất tốt, nhưng kỳ lạ là thử việc cũng không xong, lại bị cho thôi việc. Hai công việc đều như vậy, sơ yếu lý lịch dĩ nhiên cũng không tốt, về sau tìm việc gì cũng không như ý, cụ thể tình hình mình không rõ lắm, cậu ấy có liên hệ với ai đâu, chuyện mình nghe được đều là tin bên lề.”

“Cậu ấy sẽ tham dự hôn lễ của Hiểu Thần chứ?”

“Mình không biết. Mình có gửi email và blog, nói cho cậu ấy biết Hiểu Thần chỉ mời phòng chúng ta, còn nói cậu đã đồng ý đi rồi, hi vọng cậu ấy cũng có thể đến, nhân tiện hợp mặt phòng ký túc xá luôn, nhưng vẫn chẳng nhận được trả lời.”

Lưu Hân Huy thở dài, “Thật không biết là cậu ấy khó nghĩ cái gì? Nếu nói thê thẩm, Hiểu Thần cả học vị cũng chẳng có, không phải thẩm hơn hay sao; nếu nói đường xa, mình từ dưới quê xa xôi, cũng đến được đây. Cậu ấy ở Thượng Hải, ngồi tàu cao tốc hơn một giờ là đến, lại còn muốn vắng mặt.”

“Được rồi, đi thôi, đi xem cô dâu xinh đẹp của chúng ta nào!”

Đẩy cửa phòng sang trọng đi vào, Lưu Hân Huy và Ngụy Đồng nhìn thấy Nhan Hiểu Thần đã mặc áo cưới, đang ngồi trên sofa của phòng khách. Không giống như các cô dâu khác, luôn trang điểm đậm, cô trang điểm nhẹ nhàng, đeo trang sức nhã nhặn, khuôn mặt sáng ngời, áo cưới trắng tinh làm nền, khiến cô giống như một thiên thần lạc bước xuống trần gian.

“Hiểu Thần, sao cậu lại ngồi đây một mình?”

Nhan Hiểu Thần phục hồi tâm trạng, cười nói: “Mẹ mình vừa đi xuống, bọn họ đều ở bên ngoài tiếp đón khách khứa. Trình Trí Viễn muốn mình nghỉ ngơi, bảo khi nào đến giờ sẽ đến gọi mình.”

Ngụy Đồng lo lắng nhìn cô, trong lời nói có ẩn ý: “Hôm nay, cậu có vui không?”

Lưu Hân Huy hâm mộ mân mê áo cưới, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là áo cưới của Vera Wang (15.2), nếu cậu ấy dám nói không vui, phụ nữ cả thế giới sẽ bóp chết cậu ấy.”

(16.2) Vera Ellen Wang (sinh ngày 27/06/1949) là một nhà thiết kế thời trang người Mỹ gốc Hoa sinh ra tại New York và từng là vận động viên trượt băng nghệ thuật. Bà nổi tiếng về thiết kế những trang phục cưới sang trọng và những bộ sưu tập váy cưới. Ngoài ra bà còn được biết đến với những bộ đồ trượt băng thanh lịch, thiết kế trang phục cho các cuộc thi và các buổi triển lãm danh tiếng. (wiki)

Ngụy Đồng đùa cợt vỗ vào bụng Lưu Hân Huy một cái, “Trời ạ, sao cậu lại trơ trẽn như vậy, thật là xấu hổ khi làm bạn với cậu!”

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Cái áo cưới này quý lắm à?”

Lưu Hân Huy mắt tròn trăng, “Thưa chị, chị kết hôn mà sao chẳng để tâm gì cả! Chị biết không? Dựa vào công việc của em hiện giờ, muốn mặc kiểu áo cưới của Vera Wang như thế này, chắc phải đợi kiếp sau.”

Nhan Hiểu Thần nhún mày nhìn áo cưới, im lặng không nói gì. Ngụy Đồng vội nói: “Hôn lễ phô trương thể hiện địa vị của người đàn ông, Trình Trí Viễn là loại người gì mà không thể có nổi một chiếc áo cưới đáng giá? Hôm nay, cậu càng cao quý thì càng giữ thể diện cho anh ta!”

Nhan Hiểu Thần bình thường trở lại, nói với Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy: “Các cậu có đói không? Trong phòng bếp có sẵn thức ăn đấy, tự vào lấy ăn nhé.”

Lưu Hân Huy và Ngụy Đồng đi vào phòng bếp, nhìn thấy các loại món ăn từ Trung Quốc đến Tây Âu, rực rỡ đầy màu sắc hương vị, lập tức “wow” một tiếng, lấy một đồng thức ăn, chạy lại ghế sofa, cùng Nhan Hiểu Thần vừa ăn, vừa nói chuyện phiếm.

Gần 12 giờ trưa thì Trình Trí Viễn đến tìm Nhan Hiểu Thần. Anh ta gõ cửa, đi đến, mỉm cười chào hỏi với Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy, vươn tay, nói Nhan Hiểu Thần: “Khách khứa đã đến đầy đủ rồi, chúng ta đi xuống nào!” Nhan Hiểu Thần nắm tay của anh ta đứng lên, đi đến bên cạnh anh ta.

Lưu Hân Huy nhìn đến Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần đứng sòng vai bên nhau, ánh mắt không khỏi lóe sáng. Trình Trí Viễn thân hình cao ráo, mặc bộ Âu phục kiểu ba nút cổ điển màu đen, tác phong nhanh nhẹn, nho nhã thanh lịch. Nhan Hiểu Thần mặc váy cưới cao quý, hai tay có ren bông bồng, kiểu tóc đơn giản hơi gọn sóng, đen mượt chảy dài xuống chiếc cổ thon gầy, có vài phần giống với Audrey Hepburn (16.3) thanh tú, còn có vài phần của thiếu nữ Phương Đông diễm lệ, tạo nên nét nhu hòa đặc trưng.

(16.3) Audrey Hepburn (1929-1993) là một diễn viên điện ảnh của những thập niên 1950, 1960. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ 20. Audrey Hepburn cũng là một biểu tượng của thời trang và còn được biết tới với vai trò là một người hoạt động nhân đạo, Đại sứ thiện chí của UNICEF.

Lưu Hân Huy khen ngợi nói: “Người xưa nói một cặp trời sinh, hẳn là nói hai người! Nhưng mà...” Cô cố tình chen vào giữa Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn, tỏ vẻ rất có kinh nghiệm làm người nhà của cô dâu, cười híp mắt nhìn Trình Trí Viễn nói: “Anh gian xảo lắm nha, tổ chức hôn lễ kiểu Tây để ngụy trang, hòng bỏ qua mấy tục lệ trêu chọc cô dâu chú rể, người bên nhà gái như bọn tôi còn mặt mũi nào nữa?”

Trình Trí Viễn cười cười, lấy ra hai bao lì xì, đưa cho Lưu Hân Huy và Ngụy Đồng, “Không phải tôi muốn giảm bớt tục lệ, chỉ là không muốn Hiểu Thần quá mệt mỏi thôi.”

“Cả đời mệt có mỗi lần này.” Lưu Hân Huy húng tít phấn khởi, không có ý định bỏ qua.

Ngụy Đồng cũng nói: “Mấy người chị họ của tôi đều nói, thời điểm cử hành hôn lễ là cảm thấy mệt mỏi và âm ỉ nhất, nhưng nếu qua rồi, đều trở thành kỷ niệm đẹp.”

Trình Trí Viễn nghĩ còn muốn nhờ các cô chăm sóc Nhan Hiểu Thần, không thể để cho các cô không biết gì mà gây chuyện, “Hiểu Thần không thể quá mệt mỏi, bác sĩ dặn dò cô ấy phải nghỉ ngơi nhiều, rượu hay thuốc là đều không được đụng vào.”

“Uống chút rượu nho chắc không có gì đâu? Chúng tôi lâu lắm mới có dịp gặp nhau.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Mình có thai.” Chuyện này không thể giấu được, cô cũng không có ý định giấu diếm, tùy ý nói ra cho hai cô bạn thân biết.

Lưu Hàn Huy và Ngụy Đồng đều kinh ngạc, sững sốt, mi mắt trợn ngược, nhướn mày cười rộ lên, nhìn Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn thở dài, “Song hỷ lâm môn, chúc mừng! Chúc mừng!”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy thật xấu hổ, Trình Trí Viễn vẻ mặt tự nhiên, cười nói: “Cám ơn!”

Lưu Hàn Huy và Ngụy Đồng nhận bao lì xì, húng trí nói: “Chú rể tốt, yên tâm đi, không có anh ở đây, chúng tôi nửa bước cũng không rời, cam đoan bảo vệ an toàn cho Hiểu Thần. Chúng tôi đi xuống trước, hai người cứ từ từ!”

Nhan Hiểu Thần nắm lấy cánh tay của Trình Trí Viễn, đi vào thang máy.

Trình Trí Viễn nói: “Uống rượu mừng với khách dự tiệc, nếu mời người này mà không mời người kia thì rất không hay, khách hôm nay tương đối đông, có nhiều người ngay cả anh cũng không quen, lát nữa em thích thì nói vài câu, không thích thì cứ im lặng. Có một thì nói cho anh biết, hôm nay em làm chủ, đừng vì khách mà hại đến sức khỏe.”

Nhan Hiểu Thần lặng lẽ nhìn anh ta, mày mắt dịu dàng, khóe môi mỉm cười, nhìn qua rất giống tân lang đang vui sướng tổ chức hỉ sự.

“Sao thế?” Trình Trí Viễn rất nhạy cảm, lập tức phát hiện cô đang nhìn trộm.

Nhan Hiểu Thần ngượng ngùng cúi đầu, “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy...đang lợi dụng anh.”

Trình Trí Viễn nhìn cô xem xét, “Em...Đừng suy nghĩ nhiều. Không phải cá, làm sao biết cá không vui.” (16.4)

(16.4) Nguyên văn: “Tử cố phi ngư dã, tử chi bất tri ngư chi lạc toàn hĩ”

Ra khỏi thang máy, có không ít người nhìn bọn họ, hai người không nói gì thêm, đi đến cuối con đường hoa, tập trung chờ đợi hôn lễ bắt đầu.

Khách sạn nghỉ dưỡng này nằm trên một bờ hồ, phong cảnh tuyệt đẹp, bên trong khách sạn còn có các hồ nhân tạo, phòng ăn ở tầng trệt được thiết kế theo kiểu lộ thiên, là một khoảng sân vườn lớn hình chữ nhật rộng hơn 200 mét vuông, nối tiếp với phòng ăn, một bên tiếp giáp với hồ lớn cùng rừng cây, bốn phía xung quanh trồng tử đằng. Mùa này là mùa tử đằng nở hoa, sắc tím từng chuỗi rũ xuống, tựa như thiên nhiên tô điểm. Phía trong sân vườn là những bụi hoa hồng nhỏ, màu hồng nhạt, màu trắng xen lẫn um tùm, ánh sáng mặt trời chiếu rọi, mùi hương thoang thoảng bay xa. Công ty tổ chức hôn lễ đã đề nghị tổ chức vào tháng 5, thời tiết ấm áp, lại là hôn lễ theo kiểu Tây Âu, tiệc cưới được bày biện theo kiểu nửa lộ thiên, trưởng bối và người thân được an bài phía bên trong phòng ăn, khách trẻ tuổi được sắp xếp ở bên ngoài sân vườn, không gian thoáng đãng, cùng với sắc xanh và ấm áp vây quanh của bờ hồ mênh mông và cây cỏ thiên nhiên tươi đẹp.

Tuy rằng khách dự tiệc rất đông, nhưng ban tổ chức hôn lễ rất chuyên nghiệp, đã sắp xếp bày biện mọi thứ cực kỳ gọn gàng thứ tự, bố trí xa hoa lộng lẫy. Bên ngoài khách sạn, trời xanh mây trắng, cỏ xanh như thảm, sắc hoa như gấm, một đường hoa thật dài, bắt đầu từ cửa bên của khách sạn kéo dài đến sân vườn, hai bên đường hoa cắm đầy hoa tươi cao đến nửa người, ở cuối đường hoa, là cổng vòm chạm trổ trang trí tỉ mỉ, lụa trắng nhẹ bay, tử đằng lăng đăng, màu sắc sáng tươi rực rỡ, hết thấy đều thật hoàn mỹ, khiến Nhan Hiểu Thần cảm thấy như đang đi vào khung cảnh hôn lễ ở trong phim.

Ngụy Đồng không biết từ nơi nào chạy ra, nhét vào tay của Nhan Hiểu Thần một bó hoa tươi, “Hàn Huy nói nhất định phải ném cho cậu ấy!”

Nhan Hiểu Thần còn chưa kịp đồng ý, thì nhạc nền hôn lễ đã vang lên, Trình Trí Viễn nhìn Nhan Hiểu Thần mỉm cười, dẫn Nhan Hiểu Thần đi dọc theo đường hoa hướng đến đại sảnh của bữa tiệc.

Bó hoa trong tay thoang thoảng mùi hương u mê, ánh sáng mặt trời giữa trưa hết sức tươi đẹp, Nhan Hiểu Thần cảm thấy đầu có chút choáng váng, đi trên thảm cỏ dưới chân như muốn vấp, may sao cánh tay của Trình Trí Viễn mạnh mẽ có lực, khiến cô đứng vững, nếu không đã ngã sắp xuống.

Nhan Hiểu Thần vừa bước vào sân vườn, liền nhìn thấy mẹ, bà ngồi bên trong phòng ăn, tại bàn phía bên trên đại sảnh, bà mặc bộ sườn xám màu bạc mới tinh, choàng áo thêu hoa, tóc búi cao, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, như trẻ ra 10 tuổi.

Trong trí nhớ của Nhan Hiểu Thần, lần trước mẹ vui vẻ là lúc ba còn sống, từ khi ba mất, mẹ không còn trang điểm tí mĩ như vậy nữa. Nhan Hiểu Thần cảm thấy cay cay nơi sống mũi, nhích đầu đến gần vai của Trình Trí Viễn, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh!”

Trình Trí Viễn thấp giọng nói: “Anh đã nói rồi, đừng nói cảm ơn nữa.”

Trình Trí Viễn nhờ một người trẻ tuổi, cũng là người của công ty đối tác, tên Kiều Vũ, đọc bài phát biểu trước buổi tiệc, anh ta cũng là ông chủ của Nhan Hiểu Thần, hai người tuy chưa nói chuyện với nhau, nhưng cũng coi như có quen biết.

Kiều Vũ chọn ra 10 tấm ảnh của Trình Trí Viễn, từ lúc anh ta còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành, show trên màn hình, cố ý trêu chọc Trình Trí Viễn.

Cho dù bây giờ nho nhã lịch sự, nhưng khi còn nhỏ khẳng định là có vài tấm ảnh khó coi; cho dù hiện tại tài giỏi xuất chúng, nhưng lúc tuổi trẻ cũng khẳng định có không ít chuyện ngu ngốc, vô đạo. Nhờ cái miệng độc địa của Kiều Vũ trình bày, khách khứa ai nấy cũng đều bị chọc cười ha ha.

Nhan Hiểu Thần cảm thấy mới lạ khi được xem mấy tấm ảnh chụp, nhưng cô không nghĩ là Kiều Vũ đùa hơi quá, mà lại cảm giác được thân thể của Trình Trí Viễn cứng ngắc, cánh tay nắm chặt, dường như rất là ngưỡng ngừng. Nhan Hiểu Thần thấp giọng nói đùa: “Anh yên tâm đi, không có ai ghét anh vì mấy tấm hình này đâu.”

Trình Trí Viễn nhìn cô mỉm cười.

Cuối cùng là mấy tấm ảnh chụp chung của Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn, có tấm chụp bọn họ ở văn phòng, có tấm là hình trên giấy hôn thú, cũng có tấm là sinh hoạt thường ngày, Kiều Vũ hướng về Nhan Hiểu Thần cúi đầu, trêu đùa nói: “Tôi đại diện cho tổ quốc và nhân dân cảm tạ em vì đã thu nhận tên tiểu tử chuyên gây tai họa Trình Trí Viễn này.” Anh ta ôm Trình Trí Viễn theo kiểu cách Tây Âu, sau đó quay ra nói với mọi người: “Hôm nay là hôn lễ của bạn thân, anh em tốt, chiến hữu tốt của tôi, chúc bọn họ trăm năm hạnh phúc, sống đến bạc đầu!”

Dưới sự chủ trì của người dẫn chương trình, Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần trao đổi nhẫn cưới, đến giờ phút này, Nhan Hiểu Thần mới thật sự cảm nhận được cô và Trình Trí Viễn phải kết hôn, đột nhiên, cô trở nên khẩn trương, không thể giống như người bình tĩnh, mặc kệ cho nhiều người đang đứng xem. Lúc Trình Trí Viễn đang đeo nhẫn, cô cảm thấy có một tia nhìn khác thường chiếu sắc bén vào người, tay vươn ra nhưng ánh mắt lướt nhìn về phía các bàn tiệc, cô nhìn thấy Thẩm Hân, hân mặc bộ đồ tây, mang giày da, quần áo chỉnh tề, đang ngồi giữa các bàn tiệc, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Chỉ một thoáng, trong lòng của Nhan Hiểu Thần như có sóng to gió lớn, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng Trình Trí Viễn đã vững vàng nắm chặt. Anh ta nhìn cô, mỉm cười trấn an, Nhan Hiểu Thần nghĩ, bọn họ trên luật pháp đã chính thức trở thành vợ chồng, cô buông lỏng ngón tay, tùy ý để Trình Trí Viễn đeo nhẫn vào, cô không dám ngẩng đầu, nhưng lại cảm giác rõ ràng ánh mắt như có tia lửa của Thẩm Hân, muốn thiêu đốt cô.

Nhan Hiểu Thần giống như cái máy ghi âm, theo người chủ trì đọc lời thề nguyện, anh ta tuyên bố đến lượt cô dâu trao nhẫn cho chú rể, phụ dâu Lưu Hân Huy vội vàng làm hết bốn phận đưa nhẫn cho Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần cầm nhẫn, trong đầu hiện lên là khung cảnh bãi biển đảo Tam Á, là lúc Thẩm Hân cầu hôn cô. Cô đã từng rất vững lòng, cả đời này nếu có kết hôn, chỉ có thể cùng với Thẩm Hân mà thôi, nhưng không thể nào ngờ được, tại hôn lễ của cô, hân chỉ là khách. Nhan Hiểu Thần hơi bị run tay, đeo hai lần đều không đeo được, người chủ trì trêu chọc nói “Cô dâu thật quá xúc động”, làm Nhan Hiểu Thần càng khẩn trương hơn, Trình Trí Viễn cầm tay cô, cùng cô đeo nhẫn vào tay mình.

Sau khi cắt xong bánh, uống ly rượu giao bôi, tung bó hoa, tâm trạng của Nhan Hiểu Thần vẫn còn hoảng hốt, may có Trình Trí Viễn ở bên cạnh, còn có người dẫn chương trình lạnh mồm lạnh miệng, nên không thấy có bất kỳ sai sót nào.

Đến lúc nghi thức kết thúc, Trình Trí Viễn nói với Nhan Hiểu Thần: “Em đi nghỉ ngơi đi!”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, chuẩn bị tinh thần nói: “Em không mệt, khách không quen coi như đã xong, nhưng người trong nhà phải ra chào hỏi.” Trình Trí Viễn đã lo lắng cho cô nhiều rồi, cô cũng phải nghĩ đến

sỉ diện của Trình Trí Viễn và ba mẹ của anh ta một chút.

Trình Trí Viễn mỉm cười cầm tay cô, “Được rồi, nhưng đừng gắng sức quá. Nhà em người thân không nhiều, chúng ta qua đó mời rượu trước.”

Dì dưỡng và anh em họ của Nhan Hiểu Thần, buổi sáng Trình Trí Viễn đã gặp qua, nên không cần Nhan Hiểu Thần phải phí sức giới thiệu lại. Đến khi người nhà của bên nhà gái đã chào hỏi xong, Trình Trí Viễn dẫn theo Nhan Hiểu Thần đi đến bàn của trưởng bối và họ hàng nhà trai mời rượu. Ban đầu, Nhan Hiểu Thần còn có thể tập trung tinh thần, nghe tên và thân phận của đối phương, sau này do có quá nhiều người, cô liền bị mơ hồ, chỉ có thể duy trì gương mặt tươi cười, đi theo Trình Trí Viễn. Trình Trí Viễn gọi “chú”, cô liền mỉm cười “Chào chú”, Trình Trí Viễn nói “đã lâu không gặp”, cô liền cười nói “Chào anh.”

Kính cẩn mời rượu ba bàn, Trình Trí Viễn nói: “Được rồi! Em đi nghỉ ngơi đi, còn lại anh sẽ ứng phó.” Anh ta dẫn cô đến bên cạnh Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy, nói với các cô: “Các em đưa Hiểu Thần trở về phòng nghỉ ngơi đi, mệt thì ngủ một giấc, có việc gì tôi sẽ gọi.”

Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy lập tức cùng Nhan Hiểu Thần trở lên lầu, đi vào căn phòng sang trọng lúc này.

Vào đến phòng, Nhan Hiểu Thần không chịu được nữa, ngồi xuống ghế sofa, kỳ thật cô không mệt mỗi nhiều, nhưng tinh thần vẫn còn hoang mang, may mắn người thân họ hàng đều ngồi ở bên trong nhà ăn, Thẩm Hân ngồi ở phía ngoài sân vườn, cô không cần phải đối mặt với hắn.

Ngụy Đồng nhìn vào đồng hồ, đã hai giờ hơn, cô nói: “Hiểu Thần, cậu cởi áo cưới ra, nằm nghỉ một chút đi. Nếu lúc nữa lại phải đi xuống thì hãy mặc vào.”

“Ừ.”

Trước kia, khi chọn áo cưới cho cô, Trình Trí Viễn đã có suy xét đến sức khỏe của Nhan Hiểu Thần, anh ta chọn loại áo dễ hoạt động, dễ mặc cũng dễ cởi. Nhan Hiểu Thần nhờ có Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy giúp đỡ, cởi áo cưới ra, mặc áo choàng tắm rộng rãi, sau đó cô nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Lưu Hân Huy im lặng một lúc, không chịu được nữa, nhẹ giọng hỏi: “Hiểu Thần, cậu mời Thẩm Hân đến tham dự hôn lễ à?”

“Không có.”

“Chẳng lẽ là vị kia? Trình Trí Viễn không phải có bệnh vậy chứ? Mình đi hỏi một chút!” Lưu Hân Huy nói xong, nhanh như chớp chạy mất.

Ngụy Đồng lắc đầu, cô nương này tính tình vẫn như cũ! Vừa rồi cô nhìn thấy Thiến Thiến, vốn định cùng với Lưu Hân Huy qua chào hỏi một tiếng.

Sau một lúc lâu, Lưu Hân Huy trở lại, nổi giận đùng đùng nói: “Trình Trí Viễn cũng không mời Thẩm Hân, thật tức chết, là Ngô Thiến Thiến!”

Ngụy Đồng khó hiểu hỏi: “Là sao?”

“Mỗi người được mời đều cho thể dẫn theo người yêu đến tham dự, Thẩm Hân lấy thân phận là bạn trai của Ngô Thiến Thiến.”

Ngụy Đồng buồn bực trừng mắt nhìn Lưu Hân Huy: Chị à, mồm miệng có thể nhanh hơn nữa hay không?

Lưu Hân Huy le lưỡi, “Còn không có gì? Bọn họ rõ ràng muốn đến chọc tức Hiểu Thần, nếu Hiểu Thần biết sớm, đã có phòng bị rồi!”

Nhan Hiểu Thần mở mắt, “Mình không sao?”

Ngụy Đồng cảm thấy mấy lời nói của Lưu Hân Huy không phải là không có đạo lý, nên không còn cản trở Lưu Hân Huy nói bừa nữa.

Lưu Hân Huy nói: “Các cậu đoán coi, Ngô Thiến Thiến bây giờ đang làm ở đâu? Cậu ấy đang làm việc ở công ty của Thẩm Hân đấy, lại còn là trợ lý của Thẩm Hân!”

Ngụy Đồng nhìn Nhan Hiếu Thần, cười nói: “Ngô Thiển Thiển sau khi tốt nghiệp công việc không được thuận lợi, là bạn bè cùng khoa, Thẩm Hẫu giúp cậu ấy có công việc cũng là chuyện bình thường thôi mà.”

“Nhảm nhí! Bình thường cái gì?” Lưu Hân Huy cười nhạo, “Cái công ty lớn như vậy, chẳng còn công việc nào khác sao? Nhất định muốn mình phải làm trợ lý, mỗi ngày đều gặp mặt?”

Chuông cửa vang lên, Ngụy Đồng đi ra mở cửa, hai người phục vụ lễ phép nói: “Trình tiên sinh bảo mang cơm trưa đến.”

Ngụy Đồng đã sớm đói bụng, nhưng không nghĩ có thể có thời gian ăn được cơm nóng, cô tính toán ăn chút điểm tâm lót dạ tạm thời thôi, không ngờ Trình Trí Viễn lại chu đáo như vậy.

Ba người ngồi vào bàn ăn cơm, Lưu Hân Huy vừa ăn, vừa nói với Nhan Hiếu Thần: “Hiếu Thần, người chồng này của cậu thật là “nhị thập tứ hiếu”, không còn chỗ nào để soi mói!”

Ngụy Đồng cười nhạo, “Ăn nhiều vào, bao nhiêu đây cũng đủ cho vài bàn ăn rồi đấy!”

Lưu Hân Huy cười híp mắt nói: “Nhà mình ở quê thường có câu nói, ‘Gả cho người Hán, mặc quần áo ăn cơm’ (16.5)! Cái xã hội này, đàn ông có thể săn sóc tốt cho bà xã mặc quần áo đã là hiếm lắm rồi.”

(16.5) Nghĩa là gả cho người Hán sẽ được hưởng phước.

Nhan Hiếu Thần hỏi Lưu Hân Huy, “Khi nào thì tiệc cưới chấm dứt?”

Lưu Hân Huy nói: “Các cậu chỉ phải xử lý trong một ngày thôi, buổi tiệc quan trọng nhất là buổi trưa vừa rồi, tất cả khách khứa chỉ ăn bữa tiệc trưa này, đến chiều phần lớn đều sẽ ra về, họ hàng và bạn bè thân sẽ ở lại, buổi tối còn có một buổi tiệc nữa, sau khi ăn uống xong, thì được tự do, chơi mát chược, náo động phòng ngủ, ca hát, khiêu vũ đều có thể. Khi nào mọi người đã vui vẻ đủ, thì trở về phòng ngủ, ngày mai, ai đi xe lửa thì đi xe lửa, ai đi máy bay thì đi máy bay, ai về nhà nấy.”

Ăn cơm xong, Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy bảo Nhan Hiếu Thần ngủ đi một lát, Nhan Hiếu Thần nghe lời, liền đến phòng ngủ nghỉ ngơi.

Cô lảo lộn lại, vẫn không ngủ được. Kỳ thật, vốn không mệt lắm, đã nghỉ ngơi đủ rồi, nhưng Trình Trí Viễn vẫn không đến gọi cô, Nhan Hiếu Thần cũng không muốn lại nhìn thấy Thẩm Hẫu, chỉ muốn nghỉ ngơi mãi ở trong phòng. Nhanh đến 5 giờ chiều thì Nhan Hiếu Thần gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn, hỏi anh ta có muốn cô xuống hay không. Trình Trí Viễn nói nếu cô không mệt, thì xuống gặp bạn bè một lát. Hai người đang nói chuyện, Nhan Hiếu Thần chợt nghe ở đầu bên kia điện thoại có tiếng ồn ào, hét lớn “Muốn gặp cô dâu”. Nhan Hiếu Thần vội nói: “Em thay áo xong sẽ xuống ngay.” Lưu Hân Huy nghe thấy có thể được đi chơi, liền hưng phấn kêu lên mấy tiếng, lập tức kéo tủ quần áo, giúp Nhan Hiếu Thần lấy áo cưới.

Nhờ sự trợ giúp của Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy, Nhan Hiếu Thần mặc áo cưới vào. Đầu tóc có hơi rối, nhân viên trang điểm của công ty tổ chức hôn lễ cũng chạy đến, giúp Nhan Hiếu Thần làm tóc trang điểm lại, tiện thể cũng trang điểm cho Lưu Hân Huy và Ngụy Đồng.

Chuẩn bị xong xuôi, ba người cùng nhau đi xuống lầu.

Đi qua phòng ăn thì thấy bên trong đã trống không, các phục vụ đang quét dọn vệ sinh. Trên sân vườn vẫn còn náo nhiệt, từng nhóm người, tùm năm tùm ba, ngồi tại bàn uống rượu, dựa vào lan can ngắm cảnh tán gẫu, một số còn đi dạo bên bờ hồ.

Trình Trí Viễn ngồi ở sát cửa sổ thủy tinh nhìn thấy Nhan Hiếu Thần, bước nhanh đi tới đón cô, Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy nháy mắt như ong mầy, dẫn Nhan Hiếu Thần đến bên cạnh Trình Trí Viễn, “Có người đến nhận rồi, chúng tôi rút lui đây.”

Nhìn thấy Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy đều đã đi, Nhan Hiếu Thần im lặng một chút mới hỏi: “Ba mẹ, họ hàng đi đâu hết rồi?”

Nghe được cô gọi hai tiếng “Ba mẹ”, không còn là “Ba mẹ của anh” như trước nữa, Trình Trí Viễn nhin không được mỉm cười, “Có người về phòng nghỉ ngơi, có người đi đánh mát chược.”

Nhan Hiếu Thần nghe thấy chơi mát chược, lập tức khẩn trương, “Mẹ em...”

“Anh đã nói qua với các dì rồi, các dì ấy sẽ trông chừng mẹ, không để mẹ chơi đâu, lúc này mấy chị em đang ở trong phòng nói chuyện phiếm, vừa rồi anh đi lên lạng lẽ quan sát, thấy ba người đều đang lau nước mắt, nên không dám quấy rầy.”

Nhan Hiểu Thần nhẹ nhàng thở ra, “Mẹ em cùng các dì đã nhiều năm không gặp rồi, nhất định có nhiều điều muốn nói, cảm ơn anh!” Cô nghĩ đây chỉ là hôn lễ hình thức, thật ra vẫn còn có ý phản đối, nhưng nếu không có ngày hôm nay, mẹ cần bản không có cơ hội cùng các chị em gặp mặt. Chỉ vì điều ấy thôi, rất đáng để tổ chức bữa tiệc mừng này, may mắn sao Trình Trí Viễn vẫn kiên trì muốn tổ chức.

“Anh nói rồi, không cần nói cảm ơn anh, là anh thích làm, nên có thể làm.”

Hai người vừa mới bước ra sân vườn, lập tức có người vỗ tay, “Lão Trình rốt cuộc cũng chịu cho chúng ta gặp cô dâu rồi!”

Nhan Hiểu Thần biết những vị khách còn lại đều là bạn thân của Trình Trí Viễn, vội vàng biểu hiện nét mặt tươi cười. Trình Trí Viễn kéo tay của Nhan Hiểu Thần, giới thiệu từng người cho cô biết, đa số Nhan Hiểu Thần chưa từng gặp mặt, chỉ có thể cười nói chào hỏi.

“Chương Tuyên.”

Nhan Hiểu Thần bắt tay, “Chào anh.”

“Lục Lệ Thành.”

Nhan Hiểu Thần do dự vươn tay, cảm thấy đã nghe cái tên này ở đâu rồi, người nhìn qua cũng có chút quen mặt, cô nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nghĩ ra, kinh ngạc nói: “Elliott Lục! Ngài, ngài...Sao lại ở đây?” Tay của cô vốn đang vươn ra định bắt tay đối phương, đột nhiên lại chuyển sang kéo cánh tay của Trình Trí Viễn, kích động nói với anh ta: “Anh ấy là Elliott Lục, Tổng giám đốc MG ở Trung Quốc, em đã thấy ảnh chụp của anh ấy!”

Mọi người xung quanh cười ồ lên, Trình Trí Viễn vô lực vỗ trán, Nhan Hiểu Thần rốt cuộc cũng phản ứng kịp, vừa rồi Trình Trí Viễn đã giới thiệu cho cô, làm sao lại không biết? Cô lúng túng đỏ mặt, vội vàng sửa lỗi, nói với Lục Lệ Thành: “Lúc tôi học đại học có đến MG ở Thượng Hải làm thực tập sinh, khi lần đầu tiên đến công ty đã nhìn thấy ảnh và tư liệu của anh, vừa rồi cảm giác như đột nhiên gặp được ông chủ, nhất thời kích động, nên vô lễ, thật ngại quá.”

Lục Lệ Thành khẽ cười nói: “Không sao cả, chúc mừng em và Trí Viễn!”

Kiều Vũ vỗ vai của Trình Trí Viễn, vui sướng khi thấy kẻ gặp họa nói: “Cả hai đều là ông chủ, nhưng lại bị đối xử cách nhau một trời một vực! Tên Tiểu Viễn này, anh so ra không bằng rồi!” Anh ta vẫy tay gọi hai người thợ chụp hình đến, túm lấy vai của Lục Lệ Thành, nhỏ giọng, nói một cách khó ưa: “Lục ca, hân hạnh cùng cô dâu chụp chung một tấm ảnh nhé!”

Lục Lệ Thành đẩy “móng vuốt” của Kiều Vũ ra, thản nhiên nói: “Xem ra, hôn lễ của cậu không định mời nhóm chúng ta tham gia rồi.”

Kiều Vũ kinh ngạc, không kịp phản ứng ý tứ của Lục Lệ Thành, Trình Trí Viễn cười nói: “Kiều đại gia, cậu còn chưa kết hôn đâu, đừng chọc ghẹo mọi người nữa, kiếm chế chút đi!”

Kiều Vũ lúc này mới hiểu ra bọn họ muốn cảnh cáo anh ta là đùa hơi quá rồi, đợi đến hôn lễ của anh ta mọi người cũng sẽ “cố gắng” mạnh tay. Kiều Vũ cợt nhả nói: “Sáng nay có rượu thì sáng nay say, chuyện ngày mai để ngày mai lo!” Vừa đúng lúc thợ chụp hình đến, Kiều Vũ lôi kéo Lục Lệ Thành, đứng bên cạnh Nhan Hiểu Thần, ba người cùng nhau chụp hai tấm ảnh. Kiều Vũ ngoắc ngoắc tay với Trình Trí Viễn, “Đến đây, hai ông chủ các anh cùng chụp với cô dâu một tấm đi.”

Anh ta còn kiên quyết muốn Nhan Hiểu Thần đứng ở giữa, Lục Lệ Thành và Trình Trí Viễn một phải một trái đứng ở hai bên.

Chụp xong, Kiều Vũ cười với thợ chụp ảnh: “Ok! Cảm ơn!”

Thợ chụp ảnh đang muốn rời khỏi thì có người đột nhiên nói: “Có thể để tôi cùng Hiểu Thần, Lục tổng chụp chung một tấm ảnh không?”

Thợ chụp ảnh lễ phép nói: “Được ạ.” Công ty tổ chức hôn lễ thuê anh ta chính là muốn anh ta phục vụ chụp ảnh.

Nhan Hiểu Thần nhìn đến bàn tay đang nắm lấy cánh tay Thẩm Hân của Ngô Thiển Thiển, nụ cười có chút gượng gạo, cô nghĩ bọn họ đã ra về, không ngờ vẫn còn ở lại.

Ngô Thiển Thiển đi đến bên cạnh Lục Lệ Thành, vươn tay ra, cười nói: “Tôi tên Ngô Thiển Thiển, từng là nhân viên của MG ở Thượng Hải, đáng tiếc, thử việc còn chưa xong, liền bị sa thải. Tôi vẫn luôn không hiểu vì sao, bây giờ thì hiểu rồi...” Cô ta liếc nhìn Trình Trí Viễn và Kiều Vũ, ánh mắt lại quay về nhìn Lục Lệ Thành, “Tôi từng cho rằng văn hóa của MG là tạo cơ hội cạnh tranh công bằng ọi người.” Lục Lệ Thành thản nhiên nói: “Nhưng MG cũng chú trọng trung thành và chính trực.” Anh ta không bắt tay với Ngô Thiển Thiển, cũng không chụp ảnh, quay ra nói với Trình Trí Viễn và Kiều Vũ: “Các cậu cứ nói chuyện, tôi đi hút thuốc.” Anh ta đi xuống các bậc thang, châm thuốc, đi đến bên hồ hút thuốc.

Mặt của Ngô Thiển Thiển đỏ bừng, tay vẫn còn giơ ra ở khoảng không, nhưng vẫn kiên quyết không rút tay về, cô ta đi vài bước, đến bên bàn cầm ly rượu, nốc cạn, liền giống như vươn tay ra, chính là vì đi lấy rượu.

Thợ chụp hình thấy không khí có vẻ không ổn, muốn rời khỏi. Thẩm Hân ngăn lại, “Phiền anh chụp cho tôi và cô dâu một tấm ảnh.” Hân còn cố ý nói đùa với Trình Trí Viễn: “Chụp ảnh cùng cô dâu, chú rể tốt chắc sẽ không ăn dấm chua để ý chứ?” Làm ọi người ở trong sân vườn cười rộ lên.

Nhan Hiểu Thần nhìn thấy Thẩm Hân mặc một bộ đồ tây màu đen, khẽ cười đi về phía mình, bốn phía lùa trắng phất phơ, hoa tươi nở rộ, trong không khí tràn đầy hương vị ngọt ngào của rượu sâm banh cùng hoa cỏ, cô mặc áo cưới trắng tinh, khăn trương chờ hân. Trong tâm trạng hoảng hốt, giống như hôn lễ mà cô đã tưởng tượng, chỉ cần hân nắm tay cô, sóng vai đứng cùng một chỗ, liền có thể trăm năm hạnh phúc, thiên trường địa cửu.

Thẩm Hân đứng bên cạnh cô, hạ thấp giọng nói chỉ đủ hai người nghe: “Hôn lễ hôm nay rất đẹp, rất giống như trong tưởng tượng của anh, nhưng theo như anh tưởng tượng, chú rể kia phải là anh.”

Lòng bàn tay của Nhan Hiểu Thần đỏ mề hôi, muốn chạy trốn, nhưng xung quanh đều là bạn bè của Trình Trí Viễn, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, cô chỉ có thể đứng cứng ngắc.

Thẩm Hân thấp giọng nói: “Nếu kẻ như em đều được hạnh phúc, vậy người chân tình thật sự sẽ phải làm sao? Anh chân thành chúc em không được vui vẻ, không được hạnh phúc! Sớm ngày ly hôn!”

Thợ chụp ảnh nói: “Nhìn đây nào!”

Nhan Hiểu Thần nhìn máy ảnh mỉm cười, Thẩm Hân liếc nhìn chòng chọc cô, rồi cũng quay ra nhìn máy ảnh mỉm cười

Thợ chụp ảnh mang máy ảnh đến, vì bọn họ chụp một tấm, nhưng lại cảm thấy hai người nhìn có vẻ rất thoải mái vui vẻ, lại không nghĩ ra cảm giác có chút kỳ lạ, anh ta còn muốn điều chỉnh lại tư thế của họ, định chụp lại tấm ảnh khác. Trình Trí Viễn đi tới, ôm chặt vai của Nhan Hiểu Thần, cười nói: “Bên kia còn có vài người bạn muốn gặp em, chúng ta qua đó chào hỏi đi.”

“Vâng.” Nhan Hiểu Thần vội vàng đi đến sân vườn.

Trình Trí Viễn cảm giác được thân thể ở bên cạnh cứ run rẩy, anh ta nhẹ giọng hỏi: “Thẩm Hân nói với em cái gì vậy?”

Nhan Hiểu Thần cười lắc đầu, “Không có gì.”

Trình Trí Viễn trong lòng thầm thở dài, nói: “Có muốn anh đưa em về phòng nghỉ ngơi không?”

“Không cần đâu! Em không mệt, buổi trưa hôm nay đứng có một chút thôi, đã nghỉ ngơi đủ rồi, còn chưa mệt như đi làm bình thường nữa mà.” Tuy rằng đối mặt với Thẩm Hân rất đau khổ, nhưng nếu cô vẫn như trước, nhìn thấy Thẩm Hân là muốn bỏ chạy, thì sẽ khiến người khác cảm thấy cô vẫn còn vương vấn tình cũ.

“Vậy chúng ta đi dạo bên bờ hồ một lát.”

Hai người chậm rãi đi dọc theo bờ hồ, Nhan Hiểu Thần nhìn đến Lục Lệ Thành đang đứng hút thuốc ở gần đó, lại theo bản năng nhìn về phía Ngô Thiến Thiến, thấy cô ta đang bưng ly rượu, tư thế thân mật cùng Thẩm Hân nói chuyện, trong lòng quận lên đau đớn, như có người bóp nghẹt trái tim, cô vội vàng thu hồi ánh mắt.

“Em sao vậy?” Trình Trí Viễn cảm giác được bước chân của cô lảo đảo, dịu dàng hỏi.

Nhan Hiểu Thần lấy lại bình tĩnh, nói: “Ngô Thiến Thiến vì sao lại bị MG đuổi việc?”

“Có phải em đã đoán được?”

“Em chỉ đoán được là cậu ấy viết thư nặc danh tố giác em gian lận bài thi.”

“Cô ta tự tình hành sự rất bí mật, nhưng lại quá nóng vội, nếu cô ta không viết hai email nặc danh, sẽ không dễ đoán như vậy, thế nhưng lại gửi email cho hai lãnh đạo cấp cao của MG, mục đích hiển nhiên là làm cho em bị đuổi việc, bọn anh phân tích một chút, sau khi em bị đuổi việc thì người nào được lợi ích nhiều nhất, liền đoán ra cô ta.”

“Bọn anh? Anh và Lục tổng sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy muốn đuổi việc em, dù sao cũng phải nói trước với anh một tiếng, nếu nói đến thời gian, anh chắc hẳn là người biết chuyện em bị MG đuổi việc sớm nhất. Elliott nói nhất định phải dựa theo quy định của công ty mà xử lý, khiến cho anh hiểu là không còn cách nào khác, anh và cậu ấy tùy ý phân tích qua email nặc danh, liền cho ra kết luận là Ngô Thiến Thiến.”

Nhan Hiểu Thần buồn bực, “Anh có can thiệp vào chuyện em được tiến cử ở MG không?”

“Không có, tuyệt đối không có! Lúc đó, em đang thực tập tại MG, anh đi Bắc Kinh công tác, cùng ăn cơm với Elliott và Lawrence, Lawrence cũng là lãnh đạo của một chi nhánh MG khác, là cánh tay đắc lực của Elliott, hôm nay cũng có đến. Anh thuận miệng nói một chút, rằng anh có người bạn thân đang làm nhân viên của bọn họ.”

Tự tin của Nhan Hiểu Thần được bảo toàn, lời nói nhỏ nhẹ lại, “Ngô Thiến Thiến viết thư nặc danh, không làm hại gì đến lợi ích của công ty, Lục tổng vì cái gì mà muốn đuổi việc luôn cậu ấy? Là anh nói anh ấy làm vậy sao?”

“Anh không có! Nhưng mà...Anh hiểu rõ tính tình của Elliott, cậu ấy là loại người phân biệt trắng đen rõ ràng, kể cả bạn thân cũng vậy, nếu Ngô Thiến Thiến và em là đối thủ với nhau, cô ta làm như vậy, Elliott chắc chắn sẽ rất coi trọng cô ta, vì có bản lĩnh tìm ra được nhược điểm của đối phương, nhưng Ngô Thiến Thiến lại là bạn của em.” Nhan Hiểu Thần hiểu ra, “Trung thành! Lục tổng không thích kẻ phản bội bạn bè.”

Trình Trí Viễn cười, “Có lẽ Elliott bị người khác đâm sau lưng nhiều rồi, nên rất chán ghét loại người giống Ngô Thiến Thiến, đâm hai nhát sau lưng bạn thân. Em cũng đừng suy nghĩ nhiều, anh và Elliott không phải bởi vì em, mới đối xử với cô ta như vậy. Loại người như Ngô Thiến Thiến, lần đầu tiên làm việc này, nếu bị thất bại thì lương tâm còn có thể bất an, áy náy; nhưng nếu để cô ta thành công, thỏa mãn tư tâm, thì sau đó vẫn có thể vì lợi ích trước mắt mà làm chuyện tương tự. Hiện tại cô ta rất khổ sở, nhưng sẽ tránh khỏi trong tương lai tái diễn chuyện hại người khác, cũng là hại chính mình.”

Nhan Hiểu Thần thấp giọng nói: “Anh là mượn dao giết người.” Kỳ thật, năm đó cô đã đoán được là Ngô Thiến Thiến, nói chung bạn thân của cô rất ít, người có khả năng biết cô giúp Thẩm Hân gian lận bài thi chỉ có các bạn cùng phòng. Nếu là bạn học bình thường ghét cô, đã sớm đem chuyện này đi tố giác, không cần thiết phải chờ đến nửa năm, chỉ có thể giải thích lúc đầu không dụng tâm đến lợi ích cá nhân, nhưng sau này lại ảnh hưởng đến lợi ích cá nhân. Ngô Thiến Thiến hoàn toàn phù hợp với hai điều kiện trên, hơn nữa, cô ta lại có những hành động kỳ lạ, Nhan Hiểu Thần có thể cảm nhận được, cô ta bị cắn rứt lương tâm, Ngô Thiến Thiến không phải là người xấu, chỉ là quá khát vọng thành công. Năm đó, Nhan Hiểu Thần không có tinh thần đi điều tra, cũng không có thời gian đi trả thù. Trả thù Ngô Thiến Thiến cũng không thể hóa giải được nguy cơ bị khai trừ học vị, cô phạm lỗi, phải tự mình đối mặt, cho nên khi Ngô Thiến Thiến muốn chấm dứt quan hệ bạn bè, cô cũng đã không chút do dự cắt đứt liên hệ với cô ta. Trước ngày

hôm nay, cô còn nghĩ bây giờ cuộc sống của Ngô Thiến Thiến là rất tốt, không ngờ cô ta cũng khổ sở vì thất nghiệp.

Nhan Hiểu Thần nói: “Mọi chuyện đã qua rồi, cho dù là em, hay Ngô Thiến Thiến, đều đã biết mình phạm phải sai lầm lớn, anh đã từng nói ‘everyone deserves a second chance’, đừng làm khó dễ Ngô Thiến Thiến nữa.”

“Tuy rằng anh rất bức, nhưng cũng có thể thông cảm cho cô ta còn nhỏ tuổi, hơn thua làm gì một cô gái yếu đuối, chuyện khó xử duy nhất là anh đã khiến cô ta mất việc làm ở MG, còn sau này cô ta tìm việc không thuận lợi, chẳng liên quan gì đến anh.”

Trình Trí Viễn im lặng quét ánh mắt sắc bén nhìn Thẩm Hân, một thiếu niên ngây ngô ở trong mắt anh ta bấy lâu, giờ đã lột xác thành một kẻ cứng chạch, hần ân cần chu đáo săn sóc Ngô Thiến Thiến, nhìn đến nét mặt, thật sự không thể đoán được nội tâm của hắn.

Gần 7 giờ tối, tiệc rượu sắp bắt đầu, Trình Trí Viễn dẫn theo Nhan Hiểu Thần trở về nhà ăn của khách sạn.

Khách khứa đã giảm đi hơn phân nửa, phòng ăn cực kỳ trống trải, có tám bàn được phân chia rõ ràng, trong phòng ăn là bốn bàn dành cho người nhà và họ hàng, sẽ phục vụ các món ăn Trung Quốc, ngoài sân vườn là bốn bàn gồm bạn học, bạn thân hay đồng nghiệp, sẽ phục vụ các món Tây, mọi người ai ăn bàn nấy, không quá rầy rầy lẫn nhau, nên không khí so với lúc trưa dễ chịu thoải mái hơn rất nhiều.

Trình Trí Viễn cùng Nhan Hiểu Thần đi vào phòng ăn chào hỏi các trưởng bối, sau đó đến sân vườn dùng cơm với bạn bè.

Không giống như cảnh tượng lúc trưa, phải đi từng bàn mời rượu, mọi người đều rất tự nhiên, giống như bữa cơm họp mặt bạn bè, bọn họ nói nói cười cười. Một số người lâu ngày mới gặp nhau, anh mời tôi một ly, tôi mời anh một chén, trò chuyện về công việc và gia đình, ai nấy đều hoàn toàn quên đi tiệc cưới, coi như là dịp tụ họp vui chơi.

Bởi vì có mặt Thẩm Hân, Nhan Hiểu Thần vẫn rất khẩn trương, nhưng cô đã cố gắng không chế bản thân, làm lành có biểu hiện như ngày thường, đến bây giờ, cô vẫn làm được rất tốt.

Giữa không khí ấm cúng, Ngô Thiến Thiến đột nhiên say khướt đứng lên, giơ ly rượu ra, nói: “Hiểu Thần, mình mời cậu một ly!”

Mọi người nghe nói các cô là bạn học cùng phòng ký túc xá, nên không để ý, cười híp mắt nhìn, Nhan Hiểu Thần cầm ly đứng lên, “Cảm ơn cậu!”

Cô vừa định uống, thì Ngô Thiến Thiến nói: “Thật chẳng có thành ý, mình là rượu, còn cậu lại là nước.”

Cả ngày hôm nay, cho dù là uống ly rượu giao bôi, hay đi mời rượu, ly của Nhan Hiểu Thần đều là nước, không có ai để ý, cũng chẳng ai quan tâm, nhưng lúc này đột nhiên bị Ngô Thiến Thiến nói ra, liền có chút lúng túng.

Ngụy Đồng vội nói: “Hiểu Thần không biết uống rượu, lấy nước thay rượu, tâm ý cũng vậy thôi!”

Ngô Thiến Thiến cười nhạo, “Mình và Hiểu Thần ở chung với nhau 4 năm, lần đầu tiên biết được cậu ấy không biết uống rượu, mình còn nhớ rất rõ lần đó cậu ấy cùng Thẩm Hân đi chơi về, cậu nhìn thấy trên người cậu ấy có dấu hôn, còn cho rằng cậu ấy và Thẩm Hân đã XXX, còn lấy rượu ra muốn chúc mừng cậu ấy từ biệt sự trong trắng.”

Lưu Hân Huy đã nhìn Ngô Thiến Thiến cả một ngày, nhìn không nổi nữa, đập bàn, đứng lên, “Ngô Thiến Thiến, cậu còn không biết xấu hổ nói là bạn bè cùng ký túc xá 4 năm? Lần nào dự thi, cậu không chép tài liệu của Hiểu Thần? Năm thứ hai, nửa đêm cậu bị sốt, trời có trận tuyết lớn, là Hiểu Thần và mình đã dùng xe đạp đẩy cậu đến bệnh viện! Hiểu Thần có lỗi gì với cậu, mà khiến cậu gấp gáp chạy đến đây quậy phá? Hiểu Thần và Thẩm Hân trước đây có yêu nhau thì đã sao? Bây giờ là thời đại gì rồi, ai chẳng có bạn trai cũ, bạn gái cũ? Nếu nói đến bạn trai cũ, Hiểu Thần 4 năm đại học chỉ mất đi một bạn trai, còn cậu? Theo như mình biết, là có đến ba người? Nếu nói đến ghê tởm, phải rồi! Ai mà chẳng biết...”

Ngụy Đồng gấp gáp đến mức muốn dùng sức ấn mạnh Lưu Hân Huy ngồi trở lại ghế, trường hợp này không thích hợp để đấu đá lẫn nhau, trả thù cá nhân, mà phải nhẹ nhàng mềm mỏng, khiến chuyện lớn hóa nhỏ,

chuyện nhỏ hóa không.

Trình Trí Viễn cầm một ly rượu, nói với Ngô Thiến Thiến: “Ly rượu này tôi uống thay Hiếu Thần.” Anh ta ngửa đầu, nâng ly uống, nhìn Thẩm Hào khẽ cười nói: “Thẩm Hào, bạn gái của cậu uống say rồi, trông chừng cô ấy đi!”

Thẩm Hào cười cười, lười biếng dựa vào lưng ghế, uống rượu vang, không nói một lời, rõ ràng muốn khoan tay đứng nhìn chế giễu.

Ngô Thiến Thiến vừa xấu hổ vừa thương tâm, nước mắt lăn lăn rơi xuống, không để ý Trình Trí Viễn đã cho cô có đường lui, còn Lưu Hân Huy và Ngụy Đồng đã cố gắng nhân nhượng, “Cùng một ký túc xá, các cậu lại giúp cậu ấy, không giúp mình! Không phải bởi vì bây giờ cuộc sống của cậu ấy quá tốt? Mình đúng là đã có nhiều bạn trai, nhưng Nhan Hiếu Thần hơn gì chứ? Các cậu có dám nói, cậu ấy vì sao không muốn uống rượu? Lúc nào cậu ấy chia tay Thẩm Hào? Lúc nào thì ở với Trình Trí Viễn...”

Cách đó không xa, Nhan Hiếu Thần nhìn chằm chằm Thẩm Hào, Ngô Thiến Thiến làm gì, đều không quan trọng, cô chỉ muốn nhìn rõ rốt cuộc Thẩm Hào muốn cái gì. Thẩm Hào cũng nhìn lại cô chằm chằm, bưng ly rượu, vừa uống, vừa không chút để ý, mỉm cười.

Trong lời nói của Ngô Thiến Thiến, Thẩm Hào vẫn uống rượu, không quan tâm mỉm cười, liền giống như hấn và Thẩm Hào mà Ngô Thiến Thiến không ngừng nhắc đến chẳng có quan hệ gì, sắc mặt của Nhan Hiếu Thần dần dần tái nhợt, trong mắt cũng đã ngân ngấn nước. Bởi vì cô không đáng được vui vẻ hạnh phúc, cho nên Thẩm Hào liền muốn phá hủy tất cả sao? Hấn căn bản không rõ, cô không để ý đến vui vẻ hạnh phúc, cô chỉ để ý đến tất cả những việc cô làm là vì hấn mà thôi.

Nhan Hiếu Thần cảm thấy, nếu cô còn nhìn thấy Thẩm Hào lạnh lùng mỉm cười thêm một giây nào nữa, cô sẽ lập tức ngã quỵ. Cô cúi đầu, nước mắt vừa mới chảy ra đã nhanh chóng dùng tay gạt đi.

Thẩm Hào cho rằng cô đã hoàn toàn không để ý, nhưng không ngờ trông thấy cô cúi đầu, khoảnh khắc nước mắt của cô lặng lẽ nhỏ giọt, hô hấp của hấn như muốn ngừng lại.

Ngô Thiến Thiến nói: “Tết âm lịch Nhan Hiếu Thần và Trình Trí Viễn đã tùy tiện ở bên nhau, đầu tháng tư...” Thẩm Hào đặt mạnh ly rượu xuống, đứng lên, lập tức bịt miệng Ngô Thiến Thiến, Ngô Thiến Thiến giùng giàng còn muốn nói nữa, “...Mới cùng Thẩm Hào chia tay, mang thai...” Nhưng Thẩm Hào cười nói với mọi người: “Xin lỗi, bạn gái tôi say rồi, tôi đưa cô ấy về trước.” Tiếng nói của hấn lần đầu tiên nói mơ hồ của Ngô Thiến Thiến.

Thẩm Hào biểu hiện là một kẻ có phong độ trước mặt mọi người, sau đó không đợi Ngô Thiến Thiến phản đối, mạnh mẽ lôi Ngô Thiến Thiến rời khỏi.

Nhan Hiếu Thần ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn bóng dáng của bọn họ vội vàng biến mất trong bóng đêm.

Không biết qua lời nói của Ngô Thiến Thiến, khách khứa ngồi đây đoán được bao nhiêu, nhưng mọi người đều hiểu chuyện này rõ ràng không phải chuyện tốt, không khí thoải mái vui vẻ lúc này chẳng sót lại gì, về mặt mỗi người đều không chút thay đổi, lúng túng trầm mặc.

Nhan Hiếu Thần xin lỗi nhìn Trình Trí Viễn, do dự có nên nói “Xin lỗi” không, nhưng lời xin lỗi có thể tránh được việc anh ta mất mặt hay sao?

Trình Trí Viễn cầm tay cô trấn an, cười nói với mọi người: “Xin lỗi, để mọi người xem kịch rồi.”

Trong không khí hoàn toàn yên tĩnh, Kiều Vũ đột nhiên cười vỗ tay, khiến cho ai nấy đều nhìn anh ta, anh ta cười hi hi nói với Trình Trí Viễn: “Tuyệt, lão Trình! Không ngờ anh lại đoạt được người đẹp từ trong tay một tên tiểu tử điển trai như vậy!”

Lục Lệ Thành khoát tay, liên tục gõ ngón giữa và ngón trỏ lên bàn, âm thanh khi có khi không, “Tiểu tử kia không những điển trai, cậu ta còn là quý tử duy nhất của Hầu Nguyệt Trân và Thẩm Chiêu Văn.”

Những vị khách ngồi cùng bàn, nếu không phải là chính khách quan trọng, thì cũng là giới tinh anh trong thương trường, dĩ nhiên kiến thức rộng rãi, lập tức có người hỏi lại: “Chẳng lẽ là Hầu Nguyệt Trân của tập đoàn BZ?”

Lục Lệ Thành cười cười, nhẹ nhàng băng quơ hỏi: “Ngoại trừ bà ta, Trung Quốc còn người thứ hai đáng để chúng ta nhớ hay sao?”

Mọi người đều cười rộ lên, cho rằng Lục Lệ Thành có thái độ không quan tâm đến thành công của những người nổi tiếng, có người cười nói: “Tôi mời chú rể một ly.”

Nhóm người còn cười nói đùa giỡn mời rượu liên tiếp, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Dích thực theo lời nói của Lưu Hân Huy, thời đại này ai mà chẳng có bạn trai, bạn gái cũ, đặc biệt trong đám cưới này, có người còn có nhiều bạn gái đến nỗi phải dùng xe tải mới chở hết, nhưng bị Ngô Thiển Thiển náo loạn một trận, sự việc liền có chút kỳ lạ. Bọn họ đều cảm thấy Trình Trí Viễn được người đẹp chẳng có vấn đề gì, tình trường cũng như thương trường, có thể dùng thủ đoạn, người thắng thì làm vua, nhưng giống trống khua chiêng việc mình cưới một cô vợ không ham danh lợi thật sự là những người có chút dũng cảm. Lục Lệ Thành nói hai ba câu liền đem tất cả ngược ngùng mất mặt hóa giải, không những giúp Trình Trí Viễn lấy lại thể diện, còn khiến mọi người xem trọng Nhan Hiểu Thần thêm vài phần, cảm thấy cô là người yêu đích thực của anh ta, đến thái tử giàu có tiền tỉ còn không cần.

Đợi mọi người ăn uống gần xong, Trình Trí Viễn nói với Nhan Hiểu Thần: “Em lên phòng nghỉ ngơi trước đi, nếu anh lên trễ, không cần chờ, cứ việc ngủ trước.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Anh cẩn thận sức khỏe, đừng uống nhiều quá.”

Đến lúc Nhan Hiểu Thần cùng Ngụy Đồng và Lưu Hân Huy rời khỏi, Trình Trí Viễn tay phải cầm theo bình rượu, tay trái cầm một ly rượu, đi đến bên cạnh Lục Lệ Thành đang đứng hút thuốc tại một góc hẻo lánh của sân vườn, anh ta rót ỉnh một ly, giơ ra trước mặt Lục Lệ Thành, chưa nói lời nào đã uống một hơi cạn hết ly rượu.

Kiều Vũ đề nén giọng, cảm tức nói: “Trình Trí Viễn, anh đang chơi trò gì thế? Sao tôi chẳng biết gì cả? Cô ấy rốt cuộc là thế nào?” May mắn Lục Lệ Thành biết thân phận của Thẩm Hân, nếu không hôn lễ thật sự trở thành trò hề.

Trình Trí Viễn nói: “Tôi không yêu cầu cậu nhớ kỹ tên của cô ấy, nhưng lần sau làm ơn gọi cô ấy là ‘cô Trình’ ”

Lục Lệ Thành từ từ phun ra một hơi thuốc, nói với Kiều Vũ, “Làm bạn bè, chỉ cần biết anh Trình rất thích cô Trình, vậy là đủ rồi.”

Cơn giận của Kiều Vũ nhạt đi phần nào, anh ta cầm ly rượu lên, nốc cạn.

Nhan Hiểu Thần nằm ở trên giường, nhưng vẫn không ngủ được.

Cô không hiểu Thẩm Hân muốn gì, chẳng lẽ lại giống như lời của Lưu Hân Huy nói, chính là muốn cô và Trình Trí Viễn mất mặt? Còn chuyện hân và Ngô Thiển Thiển thì sao? Chỉ là diễn trò, hay thật sự là...đang quen nhau?

Nhan Hiểu Thần tự nói với chính mình, mặc kệ là thế nào, cũng chẳng liên quan đến cô, nhưng những hình ảnh lúc sáng như cái màn ảnh ti vi, từng cảnh từng cảnh cứ tái hiện tong đầu, không xua đi được.

Nhan Hiểu Thần nghe được tiếng đóng cửa, biết được Trình Trí Viễn đã trở lại. Căn phòng sang trọng này có tổng cộng 4 phòng ngủ, theo ý muốn của Trình Trí Viễn, phòng của Nhan Hiểu Thần đang ngủ là phòng chính, Trình Trí Viễn ngủ tại một căn phòng khác nhỏ hơn.

Một lát sau, Trình Trí Viễn gõ cửa phòng của cô, cô giả bộ ngủ không trả lời, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra. Cô nghe được tủ quần áo có tiếng sột soạt, chắc là anh ta đang lấy quần áo. Vì để cho ba mẹ không nghi ngờ, đồ đạc cá nhân của anh ta đều đặt ở phòng ngủ chính.

Anh ta thay xong quần áo, đóng cửa tủ lại, nhưng chưa chịu rời khỏi, mà đến ngồi trên ghế sofa.

Trong bóng đêm, anh ta có vẻ như rất mệt mỏi, ngồi không nhúc nhích, Nhan Hiểu Thần không dám cử động, cô thật sự không biết anh ta muốn làm gì, chỉ dám mở to mắt lặng lẽ quan sát, cô không thấy rõ khuôn mặt của anh ta, chỉ có thể nhìn thấy một dáng người tối đen, giống như một bức tượng, tĩnh lặng ngồi đó. Nhưng không nhìn rõ khuôn mặt, khiến Nhan Hiểu Thần càng cảm giác được những xúc cảm mãnh liệt của lòng bị thương, niềm khát vọng, sức chịu đựng, nỗi thống khổ của anh ta, những điều đó làm cho

Trình Trí Viễn hiện tại không giống như Trình Trí Viễn của ngày thường. Vào ban ngày, khuôn mặt của anh ta không ngừng có ý cười, chăm sóc chu đáo, thư thái nhẹ nhàng, tự tin thông dong, giống như có thể nắm giữ tất cả mọi chuyện trong lòng bàn tay, nhưng hiện tại trong bóng đêm, lại toát ra một vẻ bi thương bất lực đến vậy, thân thể anh ta giống như biến thành một chiến trường, hy vọng và tuyệt vọng đồng thời ở hai thái cực đối lập, đang siết chặt vận xoắn lại với nhau.

Nhan Hiểu Thần cố gắng nín thở, không dám phát ra tiếng động nào, cô ý thức được, đây mới thực sự là Trình Trí Viễn, anh ta tuyệt đối sẽ không để người khác thấy một Trình Trí Viễn như thế. Tuy rằng vào lúc này, cô rất muốn chính mình có thể nói chút gì đó với anh ta, giống như hy vọng và tuyệt vọng của cô đang đấu tranh giãy dụa trên chiến trường, sẽ được anh ta chỉ một lời hóa giải, giúp an tĩnh tâm tư, nhưng cô biết, giờ đây Trình Trí Viễn chỉ chấp nhận bóng đêm làm bạn.

Nhan Hiểu Thần rốt cuộc đã biết, tại sao Trình Trí Viễn có thể dễ dàng hiểu cô như vậy, bởi vì căn bản anh ta cũng giống như cô, là cùng một loại người, đều đang phải chiến đấu trong đau khổ. Có phải đây là nguyên nhân anh ta nguyện lòng giúp đỡ cô? Không ai là không thương xót chính mình. Rốt cuộc anh ta hy vọng cái gì, tuyệt vọng điều gì? Nếu anh ta giúp cô có lối thoát, thì ai sẽ giúp anh ta đây?

Thật lâu sau, Trình Trí Viễn nhẹ nhàng thở ra, anh ta đứng lên, nhìn vào bóng dáng đang im lặng ngủ trên giường, thì thào nói: “Hiểu Thần, chúc em ngủ ngon!” Anh ta rón rén đi ra cửa, liền giống như vừa rồi, anh ta ngồi lâu trong bóng tối, chỉ để nói “Chúc ngủ ngon”.

Cho đến khi cửa đóng chặt đã lâu, Nhan Hiểu Thần mới thấp giọng nói: “Chúc anh ngủ ngon.”

Nhan Hiểu Thần tỉnh ngủ thì đã sắp 12 giờ trưa.

Cô nhìn rõ thời gian trên đồng hồ, buồn bực gõ vào đầu mình hai cái, nhanh chóng đứng dậy.

Trình Trí Viễn đang ngồi trước quầy Bar, đối diện là giấy tờ tư liệu của công ty, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần vội vã chạy như bay vào phòng bếp, anh ta cười rộ lên, “Em gấp gấp làm gì thế?”

Nhan Hiểu Thần nghe được giọng nói của anh ta, cử động lập tức dừng lại, giọng nói bình tĩnh vui vẻ như vậy, cùng với bóng dáng đêm qua quả thật chẳng có chút quan hệ. Thân hình của cô dừng lại một thoáng, rồi khôi phục như bình thường, cô cầm một ly nước đi vào phòng bếp, ảo não nói: “Đã 12 giờ rồi, em vốn định tiễn Hán Huy và Ngụy Đồng, không biết là còn kịp không nữa.”

“Em không cần lo, bọn họ đều về cả rồi.”

Nhan Hiểu Thần ngồi xuống ghế sofa, “Anh lại không nói với em.”

“Ngụy Đồng và Lưu Hán Huy sẽ không so đo tính toán những chuyện đó đâu, anh đưa hai người bọn họ xuống lầu, theo quan hệ trên pháp luật, anh có thể đại diện cho em.” Trình Trí Viễn lấy một cốc sữa nóng, đưa cho Nhan Hiểu Thần, “Bữa trưa em muốn ăn gì?”

“Ba mẹ muốn ăn gì?”

“Mọi người đều đi rồi, mẹ em cũng bị ba mẹ anh dẫn đi, ba mẹ anh muốn đi núi Phổ Đà (16.6) thấp hương, mẹ em rất có hứng thú, bọn họ liền nhiệt tình đề nghị mẹ em đi cùng.”

(16.6) Phổ Đà Sơn nằm trong biển Đông Nam, huyện Định Hải, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc, cách núi Chu Sơn 6 dặm (tiếp giáp với Hàng Châu). Truyền kỳ gọi là Nam Hải.

Ba của Trình Trí Viễn cơ trí ỏn trọng, mẹ anh ta dịu dàng thiện lương, để mẹ đi với bọn họ hoàn toàn có thể yên tâm, hơn nữa mẹ của Trình Trí Viễn là Phật tử trung thành, bà Nhan có thể rất thích nghe bà nói chuyện. Nhan Hiểu Thần đối với Phật tổ giáo lý mù tịt, từ góc độ này mà nói, tín ngưỡng giống như liều thuốc tinh thần, nếu Phật tổ có thể thay thế mặt chược, thuốc lá hay rượu, cô vui mừng còn không hết.

Nhan Hiểu Thần vừa uống sữa, vừa nhìn Trình Trí Viễn đến gần người. Trình Trí Viễn cảm thấy mình bị nhìn một cách kỳ lạ, từ trên xuống dưới ngó qua bản thân một chút, cười hỏi: “Hình như anh không cài sai cái nút nào cả, có vấn đề gì sao?”

“Anh nói xem, có phải kiếp trước anh thiếu nợ em không? Nếu không, rõ ràng anh và em là hai người xa lạ, anh lại đối tốt với em như vậy, chẳng những tốt với em, còn rất tốt với mẹ. Nếu không giải thích như vậy,

em cũng không thể nào tin được, tại sao lại là em, em có đáng giá gì để anh tốt với em như vậy?” Trình Trí Viễn cười cười, thản nhiên nói: “Có lẽ anh thiếu em thật.”

Nhan Hiểu Thần làm cái mặt hề, nói ra mấy lời tưởng như nói đùa, nhưng thực tế có thâm ý: “Tuy rằng hôn nhân của chúng ta chỉ là hình thức, nhưng em sẽ cố gắng đối xử tốt với anh, hiếu thuận với ba mẹ của anh. Nếu...Em chỉ nói là nếu, nếu anh gặp vấn đề gì phiền lòng, em sẽ tận lực hết 100% cố gắng giúp anh. Năng lực của em có hạn, có lẽ không giúp được gì nhiều, nhưng ít ra cũng có thể lắng nghe anh nói, cùng anh tán gẫu.”

Trình Trí Viễn nhìn chằm chằm Nhan Hiểu Thần, ý cười trên môi có chút đông cứng, mặt nạ nhợt nhạt hoàn mỹ như có vết rách, liền giống như có cái gì đó tránh khỏi sự che giấu, phá kén mà ra. Nhan Hiểu Thần có chút chột dạ, sợ anh ta phát hiện đêm qua cô lén nhìn, vội vàng cười gượng vài tiếng, cọt nhả nói: “Nhưng mà, em vẫn luôn hy vọng anh sớm có ngày gặp được người trong mộng, làm tim đập chân run, nháo nhào một phen, em thực sự sẽ rất vui về ly hôn với anh...Ha ha...Chúng ta không chắc có một hôn lễ vui vẻ, nhưng nhất định sẽ có một cuộc ly hôn vui vẻ.” Mặt nạ của Trình Trí Viễn khôi phục, anh ta cười nói: “Mặc kệ em nghĩ gì, dù sao anh thật hài lòng với hôn lễ của chúng ta, anh rất vui.”

Nhan Hiểu Thần nhún vai, không đưa ra bình luận. Nếu đêm qua cô không nhìn thấy anh ta, không chắc có hiểu được những lời nói vừa rồi hay không, nhưng bây giờ, Nhan Hiểu Thần đã biết anh ta có một con người khác, một bộ mặt khác, bọn họ thật sự rất giỏi tự lừa gạt bản thân. Đối với một vài người mà nói, sinh mệnh như vườn hoa đầy màu sắc, tất cả đều rất đẹp, hoa nở khoe sắc hay sinh trưởng là chuyện vô cùng hiển nhiên; nhưng đối với bọn họ mà nói, sinh mệnh giống như một người bước đi trong đêm tối, con đường trước mặt mờ mịt hoang vu, bọn họ nhất định phải tự nói với chính mình, phải cố gắng chịu đựng, chỉ cần kiên trì, sẽ luôn có đoạn đường để đi, tinh thần sẽ mãi thấp sáng, có lẽ ở cuối đoạn đường đó, sẽ có một người chờ đón bọn họ.

Trình Trí Viễn đưa menu đến trước mặt Nhan Hiểu Thần, “Em muốn ăn gì?”

Nhan Hiểu Thần đẩy lại menu cho anh ta, “Anh chọn đi, em không kén ăn, cái gì cũng thích.”

Trình Trí Viễn cầm điện thoại lên, vừa lật xem menu, vừa chọn vài món cho bữa trưa.

Đặt điện thoại xuống, Trình Trí Viễn nói: “Chúng ta có một tuần được nghỉ trong thời gian kết hôn, em có muốn đi đâu chơi không?”

Nhan Hiểu Thần lắc đầu, “Không có, còn anh?”

“Anh muốn đi lên núi nghỉ dưỡng vài ngày, cũng chẳng có gì giải trí, chắc em sẽ cảm thấy chán.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Mang theo một cuốn thơ Đường làm tài liệu hướng dẫn du lịch, chỉ cần sức khỏe tốt, leo núi một chút sẽ không nhàm chán! ‘Muôn khe cây rợp trời, nghìn núi tiếng chim dậy’ (16.7), ‘Ngồi ngắm cây hồng xa chẳng biết, tận nguồn suối bạc người không qua’ (16.8), ‘Đồi thông vắng vắng trăng ngà, đá cao suối chảy nguồn xa xăm về’ (16.9), mấy cái này đối với em chẳng có vấn đề gì, cùng lắm thì ‘Gặp thời, lên đỉnh nào chê, nhìn quanh, núi nhỏ bốn bề nhấp nhô’ (16.10), vậy anh cứ đi một mình, em sẽ tìm một cái cần câu, mà ‘Buông cần tựa gió bay’”

(16.7) Trích trong bài thơ “Tổng Tử Châu Lý sứ quân” (Tiễn Lý sứ quân ở Tử Châu) của Vương Duy, bản dịch Giản Chi.

(16.8) Trích trong bài thơ “Đào Nguyên Hành” (Bài hát Đào Nguyên) của Vương Duy, bản dịch Vũ Thế Ngọc

(16.9) Trích trong bài thơ “Sơn cư thu minh” (Đêm thu ở núi) của Vương Duy, bản dịch Hải Đà

(16.10) Trích trong bài thơ “Vọng nhạc” (Trông núi) của Đỗ Phủ, bản dịch mailang

Trình Trí Viễn bị chọc cười ha ha, lần đầu tiên biết được, thì ra thơ Đường dạy cho người ta cách đi du lịch núi.

Khóe môi của Nhan Hiểu Thần mỉm cười, chậm rãi mở miệng, tính tình trầm mặc thường ngày biến đâu mất tăm, chỉ có cực kỳ hoạt bát nói: “Từ ngữ trong thơ cổ không chỉ hướng dẫn du lịch, mà còn hướng dẫn cách ăn uống nữa! ‘Đêm mưa cất hẹ mùa xuân, trong cơn mới thổi có thêm kê vàng’ (16.12), ‘Trường

Giang cuộn cuộn ôm cá đẹp, trúc tốt trên non biết măng tươi’, ‘Núi ẩm mát mai vì héo úa, sông sạch chỉ có cua sinh thời’, ‘Hoa đào nước chảy thấy cá rô’ (16.13), thật sự muốn noi theo tiền nhân mà hưởng thụ mỹ thực, đó chính là cách hưởng thụ của Từ Hà Khách (16.14), hay cách ăn chơi của Tô Đông Pha (16.15), bây giờ tùy tiện lên weibo đánh vài chữ, không cẩn thận sẽ bị lưu danh sử sách.”

(16.12) Trích trong bài thơ “Tặng Vệ bát xử sĩ” của Đỗ Phủ

(16.13) 3 câu sau tự dịch thành thơ, vì tìm không ra bản dịch và tên bài thơ :D

(16.14) Từ Hà Khách là người tỉnh Giang Tô, huyện Hoài Âm, thuộc đời nhà Minh, cả đời ông đi đây đi đó nhiều, gần như hết nửa đất nước Trung Quốc.

(16.15) Tô Đông Pha là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống.

Trình Trí Viễn không khỏi suy nghĩ, nếu ba của Nhan Hiểu Thần không gặp chuyện, cô của bây giờ sẽ vui vẻ thoải mái hưởng thụ tuổi thanh xuân, không phải tuân theo khuôn phép cũ, cẩn thận đề phòng ứng phó với cuộc sống.

Nhan Hiểu Thần thấy Trình Trí Viễn vẫn không lên tiếng, cười nói: “Có phải em phiền quá không? Anh muối đi núi, thì đi thôi! Em không có ý kiến.”

Trình Trí Viễn nói: “Cứ quyết định vậy đi, Kiều Vũ ở núi Nhạn Đãng có một ngôi biệt thự, chúng ta đến đó ở vài ngày.”

Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn quyết định đi chơi trên núi 5 ngày, sau đó sẽ trở về Thượng Hải.

Trong năm ngày này, cuộc sống của bọn họ thật sự tĩnh lặng, bình thản.

Mỗi buổi sáng, ai thức dậy trước sẽ làm một ít điểm tâm, đến khi những người khác ngủ dậy, hai người đã ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi một chút, lưng mang hành lý, liền đi leo núi.

Cảm giác phương hướng của Nhan Hiểu Thần không tốt, vừa ra khỏi cửa, Đông Tây Nam Bắc lập tức không phân biệt được, Trình Trí Viễn phụ trách xem bản đồ, quyết định con đường phải đi. Hai người đi dọc theo đường mòn mà người đi trước đã sửa sang lại, không nhanh cũng không chậm, không nhất định phải đến một nơi nào đó, cũng không nhất định phải ngắm một cảnh nào đó, hết thấy đều là tùy ý ngao du, chỉ tiếp nhận những gì ở trước mắt. Có đôi khi, còn gặp được cảnh đẹp, trên đường đi đột nhiên xuất hiện một thác nước, rồi những chú chim núi không biết tên, hay là bắt gặp mùa đỗ quỳ nở hoa, trên vách núi lâu lâu lại hiện ra một mảng lớn đỗ quỳ đang khoe sắc; có đôi khi, vừa đi qua một con đường nhỏ quanh co, lại đụng phải một con đường quanh co khác, nhưng đối với dân thành thị mà nói, không khí ở ngọn núi này đã tuyệt đẹp lắm rồi.

Trên núi có không ít những tiệm ăn mỹ thực khá tốt, Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần cũng nếm qua vài món, nhưng phần lớn thời gian, bọn họ đều tự cung tự cấp. Nhan Hiểu Thần là cô bé nghèo khổ từ nhỏ, công việc nhà làm được rất tốt, tất cả các món ăn gia đình của miền Nam cô đều biết làm, tuy rằng tài nấu nướng không được giỏi cho lắm, nhưng không cưỡng lại được sự hấp dẫn của các nguyên liệu tươi ngon ở trên núi, măng đào sáng sớm, rau dưa đặc sản của Kiều Vũ, cá tươi càng không cần bàn, là do Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn tự mình đi câu, chỉ cần nấu nướng khéo léo, tùy ý thêm chút gia vị, liền rất ngon.

Trình Trí Viễn sống một mình ở nước ngoài đã nhiều năm, tuy không thể coi là giỏi tài nấu nướng, nhưng có vài ngón nghề sở trường được dịp trở tài, bình thường công việc bận rộn, không có thời gian và tâm trạng vào bếp nấu nướng, bây giờ vừa đúng lúc nấu ăn đang là một loại nghệ thuật, anh ta tâm bình khí hòa, chậm rãi trở tài. Một món vịt nướng có nước sốt quả quất kiểu Châu Âu, khiến Nhan Hiểu Thần hết lời khen ngợi.

Cơm nước no nê, hai người thường ngồi dưới hành lang ngắm phong cảnh núi non, Nhan Hiểu Thần uống một ly sữa nóng, Trình Trí Viễn nhấp một ly rượu vang, ánh trăng trên núi đặc biệt lớn, khiến cho người ta có một loại ảo giác, tựa hồ duỗi tay ra, liền có thể chạm tới. Hai người không xem TV, không nhìn máy tính, không cần dùng mạng, vừa qua 9 giờ liền phòng ai người nấy về, lên giường đi ngủ. Bởi vì ngủ sớm, sáng ra năm sáu giờ tự nhiên sẽ tỉnh, có thể thưởng thức nắng sớm vùng núi cao, hít lấy bầu không khí trong lành mát lạnh, bắt đầu một ngày mới.

Cuộc sống ẩn cư ở vùng núi trong năm ngày, thoáng một cái đã qua.

Trước hôn lễ, Nhan Hiểu Thần vẫn có chút thấp thỏm bất an, không biết làm thế nào để trải qua “Cuộc sống hôn nhân”.

Cùng với người mình yêu ở chung một chỗ, lòng sẽ luôn hướng đến đối phương, vui buồn giận dữ đều sẽ cùng người đó tương quan, khẳng định sẽ rất muốn được sáng sủa chiều chiều gặp mặt, cho dù là làm gì, đều rất có tình ý. Nhưng cô và Trình Trí Viễn, tuy rằng coi như có quan hệ bạn bè thân thiết, nhưng mười ngày nửa tháng không gặp, tuyệt đối sẽ không có nhớ thương, cô thật sự không thể tưởng tượng được hai người làm thế nào ở chung một nhà, sớm chiều đối mặt.

Sau hôn lễ, hai người trải qua “cuộc sống hôn nhân”, Nhan Hiểu Thần phát hiện, cũng không đến nỗi khó khăn như cô tưởng tượng, thậm chí phải nói là rất nhẹ nhàng. Đạo lý chung sống, có hòa nhã đồng điệu, keo sơn gắn bó, cũng có tri âm tri kỷ, kính trọng nể nang, cô và Trình Trí Viễn hẳn là đúng cho hai vế sau, Trình Trí Viễn cực kỳ tôn trọng cô, cô cũng thập phần tôn trọng anh ta, hai người giống như bạn bè bình thường, tâm bình khí hòa, thương lượng công bằng. Kỳ thật, cuộc sống chính là một con đường mòn, mà con người lại là động vật thích sống bầy đàn, không người nào muốn một mình đơn độc, ai cũng muốn tìm kiếm một cá nhân khác có thể gắn bó làm bạn, nếu không thể tìm được người yêu, thì tìm được một kẻ có chung chí hướng đi bên cạnh cũng thật sự là lựa chọn tốt.

Trở lại Thượng Hải, Nhan Hiểu Thần chính thức dọn vào ở nhà của Trình Trí Viễn, chính là chung cư trước kia cô đã từng đến. Một căn hộ hơn hai trăm mét vuông, dưới lầu là phòng bếp, phòng khách, nhà ăn, phòng nghỉ ngơi cho khách, trên lầu là hai phòng ngủ, một phòng đọc sách lớn.

Trình Trí Viễn vẫn như trước ngủ ở phòng của anh ta, Nhan Hiểu Thần ngủ ở một phòng khác, đương nhiên hai người “ở riêng” đều là lén lút lút lút, ở trước mặt bà Nhan, bọn họ vẫn đóng vai phụ thê ân ái.

Bà Nhan ngủ ở dưới lầu, bởi vì sợ nhìn thấy những thứ không nên thấy, trước giờ bà đều không lên lầu, có chuyện gì thì đứng ở đầu cầu thang lớn tiếng gọi. Lòng tự trọng của bà Nhan rất cao, trước mặt ba mẹ của Trình Trí Viễn, bà mạnh miệng bảo rằng sẽ không thường xuyên quấy rầy nơi ở của con rể và con gái, nhưng hiện giờ con gái đang mang thai, để tiện chăm sóc, trước hết bà tạm thời đến ở, đợi đến lúc đứa nhỏ lớn một chút, bà nhất định sẽ về quê. Nhan Hiểu Thần cảm thấy chính mình quá tốt đẹp, leo núi hai giờ, một chút khác thường cũng chẳng có, hơn nữa thông thường nấu cơm quét dọn đều cho dì Vương làm, cũng không cần mẹ phải đụng vào, nhưng nếu suy nghĩ đến việc cai nghiện bài bạc, sợ nhất là lặp lại viễn cảnh, cô nhận thấy để mẹ ở Thượng Hải vẫn rất tốt, nói chung thời gian càng dài, mẹ sẽ quên đi càng triệt để.

Sau khi ăn cơm tối xong, bà Nhan vào bếp rửa bát, Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần ngồi trên sofa ở phòng khách, vừa dùng notebook thu nhận thư từ, vừa xem TV.

Nhan Hiểu Thần cảm cái điều khiển từ xa liên tục thay đổi đài trên TV, nhưng chẳng thấy tiết mục nào hay để xem, vừa đúng lúc có một đài đang chiếu chương trình kinh tế tài chính, phân tích cổ phiếu, cô buông cái điều khiển, vừa xem tv, vừa bóc cam.

Đột nhiên, có một mẫu tin không chỉ khiến Nhan Hiểu Thần ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào TV, mà cũng làm Trình Trí Viễn phải dừng tay đang làm việc, tập trung lắng nghe.

Chủ tịch kiêm CEO của tập đoàn BZ, bà Hầu Nguyệt Trân bởi vì đang tịnh dưỡng bệnh tình, tạm thời không thể xử lý nghiệp vụ hàng ngày của công ty, con trai duy nhất Thẩm Hầu tiếp nhận chức vụ CEO, phụ trách mọi việc hàng ngày của công ty, đưa vào hoạt động quản lý. Bởi vì chưa biết bệnh tình của Hầu Nguyệt Trân ra sao, cũng không biết khi nào hồi phục, mà Thẩm Hầu lại còn quá trẻ, khiến cho các công ty đầu tư nghi ngờ về hoạt động sắp tới của tập đoàn, làm cho cổ phiếu của BZ rớt điểm.

Tin tức rất ngắn, thậm chí không có hình ảnh của Thẩm Hầu, chỉ có ba mươi giây là tư liệu Hầu Nguyệt Trân trước kia tham dự hội nghị. Người chủ trì chương trình cùng khách mời bắt đầu phân tích xu thế cụ thể của cổ phiếu thì Nhan Hiểu Thần cầm cái điều khiển đổi qua đài khác, cúi đầu tiếp tục bóc cam.

Trình Trí Viễn nói: “Người ngoài đều cảm thấy cổ phiếu tăng mới là chuyện tốt, nhưng đối với nhà bọn họ mà nói, cổ phiếu vẫn tăng, cũng không phải là chuyện tốt. Chỉ cần bọn họ nắm rõ lợi nhuận thực tế, tin tưởng trong tương lai vẫn tiếp tục kinh doanh, lợi dụng giá đang thấp, bọn họ sẽ mua lại cổ phiếu, sau khi tin tức tốt được công bố, cổ phiếu tăng mạnh lại đúng thời cơ tung ra, bọn họ sẽ lại đứng ở vị trí trọng tài.

Mẹ của Thẩm Hầu bệnh không đến mức phải bỏ việc quản lý công ty, bà ta hẳn là đang rất áy náy chuyện của Thẩm Hầu, muốn dùng sự nghiệp bù đắp lại tình yêu cho quý tử, sau khi giao phó quyền lực, bà ta sẽ ở phía sau hỗ trợ Thẩm Hầu, bảo đảm công ty ổn định đưa vào hoạt động.”

Nhan Hiểu Thần đem quả cam đã bóc vỏ sạch chia một nửa cho Trình Trí Viễn, thản nhiên nói: “Không có liên quan đến em!” Thẩm Hầu đã có cuộc sống mới của hắn, cho dù đã từng đau khổ, đã từng có tất cả, mà muốn quên đi quả thật không dễ dàng, nhưng cuộc đời sáng lạn của hắn, ký ức về cô sẽ không đáng để nhắc tới. Từ nay về sau, cách duy nhất để biết tin tức của hắn chính là xem chương trình kinh tế tài chính.

17. Chương 17: Lựa Chọn

Edit: Tiểu Lục

Cuộc đời gặp chuyện bất hạnh không thể lường trước được, có một số việc không phải do lỗi của bạn, cũng không phải bạn muốn ngăn cản là có thể ngăn cản. Đừng bao giờ lựa chọn từ bỏ, mà hãy tiếp tục cố gắng sống tốt hơn. — Nick Vujicic (17.1)

(17.1) Nicholas James “Nick” Vujicic (sinh ngày 04/12/1982) là một người truyền bá Phúc Âm và nhà diễn thuyết truyền động lực người Úc gốc Serbia. Nick bị hội chứng tetra-amelia bẩm sinh, một loại rối loạn hiếm gặp, gây ra sự thiếu vắng cả 4 chi. Từ thuở ấu thơ, anh đã phải đấu tranh cả về tinh thần, tình cảm cũng như thể xác, nhưng cuối cùng đã quyết định đối mặt với khuyết tật của mình.

Tháng 6, mang thai được 4 tháng, đã nhìn thấy khá rõ rệt. Nhan Hiểu Thần mặc quần áo đi làm, bụng đã hơi hơi lộ ra, nhưng nhìn chưa rõ lắm, bởi vì khuôn mặt có hơi gầy, mọi người đều cho rằng gần đây cô ăn khỏe, ngồi làm việc ở văn phòng không thường xuyên vận động, nên mỡ đều dồn đến bụng.

Trình Trí Viễn có chút việc cần xử lý, nên phải đi công tác Bắc Kinh, hội họp với một số lãnh đạo ngành kiểm sát. Đây là chuyến công tác đầu tiên sau khi kết hôn, sớm đã có thói quen đi đây đi đó, nhưng hiện tại anh ta có chút không quen, nếu không phải không thể không đi, anh ta rất muốn hủy bỏ lần công tác này.

Nhan Hiểu Thần ngược lại chẳng có cảm giác gì, anh ta chỉ là đi Bắc Kinh thôi mà, khách sạn năm sao chẳng thiếu thứ gì, cũng sẽ không buồn chán, vì có bạn bè người quen đi cùng, nếu nói ích kỷ một chút, cô lại cảm thấy khá thoải mái, không cần phải ở trước mặt mẹ diễn trò, lúc nào cũng phải tập trung diễn tốt vai phụ thể ân ái, đúng là không dễ chịu chút nào!

Trước khi đi, Trình Trí Viễn không ngừng dặn dò, chẳng những dặn dò di Vương chuẩn bị đầy đủ điểm tâm khi anh ta không có ở nhà, mà còn dặn dò Kiều Vũ giúp anh ta quan tâm một chút đến Nhan Hiểu Thần, làm cho Kiều Vũ không nhịn được mà cười nhạo anh ta, rốt cuộc Trình Trí Viễn cũng rời khỏi Thượng Hải.

Bởi vì Trình Trí Viễn không có ở nhà, ăn cơm tối xong, bà Nhan kéo Nhan Hiểu Thần cùng đi công viên tản bộ, nhưng lại đụng phải ba mẹ của Thẩm Hầu. Bà Thẩm và ông Thẩm mặc bộ đồ thể thao thường ngày cùng giầy chạy bộ, dĩ nhiên đang rèn luyện sức khỏe.

Trên con đường nhỏ có chút bóng cây, bọn họ đối mặt với nhau, muốn giả vờ không nhìn thấy cũng không được.

Hai bên biểu hiện rất quái lạ, đương nhiên ai nấy đều không ngờ, trong biển người mệnh mông này lại có thể “Oan gia tương phùng”.

Bà Thẩm cố nặn ra một nụ cười ôn hòa, chủ động chào hỏi Nhan Hiểu Thần, “Hiểu Thần, cháu đi bộ rèn luyện sức khỏe à?” Nhan Hiểu Thần lại lạnh nhạt, không nói một lời, kéo bà Nhan bước đi.

Bà Nhan cảm thấy bực bội, người Trung Quốc trọng lễ nghĩa, chẳng những không tươi cười chào hỏi cho phải phép, mà còn để trưởng bối lên tiếng trước, huống chi là một trưởng bối hòa ái dễ gần. Bà túm lấy Nhan Hiểu Thần, xin lỗi bà Thẩm: “Chị đừng để ý, nha đầu này với tôi không có ý gì cả! Tôi là mẹ của Hiểu Thần, Chị là...”

Bà Thẩm nhìn bà Nhan, nụ cười cứng đờ, không biết là kích động hay sợ hãi, không nói được tiếng nào, may sao ông Thẩm vẫn còn bình tĩnh, vội vàng giải vây: “Chúng tôi là ba mẹ của Thẩm Hầu.”

“A?” Bà Nhan vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Nhan Hiểu Thần dùng sức kéo bà Nhan: “Mẹ, con muốn đi về.”

Bà Nhan không để ý tới cô, cho đến nay bà vẫn còn áy náy chuyện của Thẩm Hân, vừa nghe là ba mẹ của hân, lập tức cảm thấy thân quen. Bà gượng cười, bất an nói: “Thì ra anh chị là ba mẹ của Thẩm Hân; trước kia có lần tôi nói với Thẩm Hân là muốn gặp mặt, nhưng vẫn chưa có cơ hội... Thẩm Hân nhà anh chị là một đứa con trai tốt, rất tốt! Hiểu Thần, mau qua đây chào đi!”

Nhan Hiểu Thần xoay mặt đi chỗ khác, làm như không nghe thấy. Bà Nhan tức giận đến mức muốn véo hai lỗ tai của cô thật đau, “Cái con nha đầu này, nói sao chẳng nghe? Không có chút lễ phép gì cả...”

Ông Thẩm và bà Thẩm vội nói: “Không sao, không sao!”

Bà Nhan vẫn còn áy náy, trong lòng nghĩ, khó trách Thẩm Hân ngoan như vậy, đều là do ba mẹ hân giáo dục tốt, bà quan tâm hỏi: “Thẩm Hân có việc làm mới chưa?”

“Có rồi.”

“Làm ở đâu vậy? Có chính quy không?”

“Công ty làm về may mặc, buôn bán quần áo, cũng coi như là chính quy!”

“Lãnh đạo có tốt với Thẩm Hân không? Lúc trước Thẩm Hân cũng làm cho công ty bán quần áo, ông chủ của công ty đó thật xấu tính, rõ ràng nó làm rất tốt, vậy mà vì lý do cá nhân, lại đi đuổi việc nó.”

Ông Thẩm ho khan một tiếng, nói: “Lãnh đạo không bạc đãi Thẩm Hân.”

“Vậy thì tốt rồi! Tôi vẫn còn lo lắng cho công việc của Thẩm Hân, nhưng lại ngại không dám gọi điện cho nó. Anh chị đến Thượng Hải chơi sao?”

“Đúng vậy, đến chơi vài ngày.”

“Nếu có thời gian rảnh, tôi muốn mời anh chị dùng bữa cơm...”

Ông Thẩm, bà Thẩm cùng bà Nhan đều mang tâm trạng áy náy lấy lòng, nên nói chuyện vô cùng thuận lợi, quả thật càng nói càng hăng, lúc này Thẩm Hân bước nhanh chạy tới, “Ba, mẹ...” Lúc đầu hân không để ý lắm, nhưng đến khi chạy đến gần, mới nhận ra bà Nhan. Hân sửng sốt một chút, khẽ cười nói: “Ồ, dì cũng chạy bộ thể dục sao?” Ánh mắt của hân không kiềm chế liếc nhìn sang bên cạnh, hân trông thấy Nhan Hiểu Thần đang đứng một bên, có vẻ rất tức giận.

Bà Nhan vỗ vào người Nhan Hiểu Thần một cái, ý bảo xem con nhà người ta lễ phép thế nào kìa. Bà cười nói: “Đúng đó, con cùng ba mẹ cũng chạy bộ tập thể dục à?”

“Dạ.” Thẩm Hân nhìn Nhan Hiểu Thần, nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn quay mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn thẳng bọn họ, vẻ mặt lạnh nhạt, hiển nhiên không có hứng thú cùng bọn họ nói chuyện.

“Dì à, dì tập tiếp đi, con đi về trước đây!” Thẩm Hân cũng nổi máu tự ái, kéo ba mẹ rời khỏi.

Nhìn thấy bọn họ đã đi xa, bà Nhan hung hăng đánh vào trán Nhan Hiểu Thần một cái, “Tính tình kiểu gì thế hả? Không phải trên TV người ta hay nói chia tay nhau vẫn có thể làm bạn sao? Mày và Thẩm Hân dù sao cũng là bạn thân hồi đại học, cùng làm chung một thành phố, về sau không còn nhiều cơ hội để gặp nhau đâu, mày còn trẻ mà còn thua mấy lão già bọn tao.” Trông thấy Nhan Hiểu Thần mặt vẫn lạnh nhạt không nói lời nào, bà thở dài, “Thẩm Hân quả là đứa con ngoan! Ba mẹ nó cũng là người tốt! Mày thật là...” Ngấm lại Trình Trí Viễn cũng là người tốt, ba mẹ của anh ta càng là người tốt, mấy lời định nói ra tới miệng bị bà Nhan nuốt hết vào bụng.

Thẩm Hân vẫn im lặng bước đi, ông Thẩm và bà Thẩm cũng im lặng không nói gì, cả ba người đều có tâm sự nặng nề, không khí có chút trầm xuống.

Ông Thẩm trông thấy con trai và vợ thần sắc đều nặng nề, chuẩn bị tinh thần nói: “Tôi thấy Hiểu Thần hình như mập hơn trước một chút, chắc cuộc sống rất tốt, hân là con bé đã lựa chọn đúng, bà và con...”

Bà Thắm đột nhiên nói: “Không phải! Con bé không phải mập lên, hình như là mang thai? Nhưng nó mới kết hôn có một tháng, cho là có thai đi, không thể nào lộ bụng như vậy, chẳng lẽ là song thai...”

Thắm Hầu lộ ra nét châm biếm, làm như không có việc gì, nói: “Đã bốn tháng rồi.”

Bà Thắm và ông Thắm kinh ngạc, “Cái gì?” “Làm sao mà biết?”

Bà Thắm cùng Ông Thắm ngằm đưa mắt nhìn nhau, bà Thắm dò hỏi: “Bốn tháng, vậy khi đó... Mà và Nhan Hiểu Thần chắc là vẫn còn ở với nhau?”

Thắm Hầu tự giễu cười cười, “Không phải là con của con! Nếu không phải biết việc này, con không thể hạ quyết tâm đoạn tuyệt với cô ấy.”

Sắc mặt của bà Thắm và ông Thắm biến ảo khó lường, lại trao đổi ánh mắt, bà Thắm cười tếu nói: “Làm sao mà biết không phải con của mà?”

Thắm Hầu cười nhạo, “Nhan Hiểu Thần chính miệng thừa nhận, chẳng lẽ là con của con, lại phải khẳng định nói là con của Trình Trí Viễn hay sao? Cô ấy được cái gì? Cho là Nhan Hiểu Thần chịu đi, nhưng Trình Trí Viễn cũng sẽ không đồng ý, ai lại muốn mình bị cấm sừng chứ!”

Bà Thắm còn muốn dò hỏi thêm, nhưng Thắm Hầu có vẻ như không muốn bàn đến đề tài này nữa, hần nói: “Ba mẹ tập thể dục xong, thì tự về nhé! Con có hẹn với bạn, đi quán Bar một lát.”

“Này, mà...uống ít thôi, nhớ về sớm đấy!”

Nhìn thấy Thắm Hầu đi xa, bà Thắm càng nghĩ càng rối, “Này lão Thắm, ông nói làm sao bây giờ? Nếu Hiểu Thần đã có thai bốn tháng rồi, đó là dịp tết âm lịch. Mà tết âm lịch vừa rồi, Thắm Hầu cũng không có nhà, nó cùng với Hiểu Thần ở chung với nhau, lúc đó nó còn tranh cãi với chúng ta rằng nhất định phải cưới Hiểu Thần.”

Ông Thắm chau mày, hiển nhiên cũng mang nặng tâm sự, “Phải điều tra rõ vụ này!”

Buổi sáng, Nhan Hiểu Thần đến công ty làm việc, thì nghe tiếp tân bảo có quý bà họ Hầu cần tìm cô.

Nhan Hiểu Thần nói không muốn gặp.

Không lâu sau, tiếp tân lại gọi điện thoại cho cô, “Quý bà họ Hầu kia nói, nếu cô không muốn không gặp bà ấy, bà ấy vẫn sẽ đợi bên ngoài công ty, bà ấy còn nói chỉ làm phiền cô vài phút thôi.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Nói cho bà ta biết, tôi sẽ không gặp bà ta đâu, bảo bà ta đi đi.”

Một lúc sau, di động của Nhan Hiểu Thần vang lên, là một số lạ hoắc. Nhan Hiểu Thần có chút do dự, cô sợ là khách hàng gọi, nên nhận điện thoại, vừa nghe được giọng nói, thế nhưng lại là tiếng của bà Thắm, Nhan Hiểu Thần lập tức muốn cúp điện thoại, bà Thắm vội nói: “Là chuyện của Thắm Hầu, rất quan trọng.”

Nhan Hiểu Thần im lặng một thoáng, hỏi: “Thắm Hầu bị làm sao?”

“Sự việc rất quan trọng, giáp mặt nói chuyện sẽ tốt hơn, cô ra ngoài một chút, tôi đang chờ ở bên ngoài.”

Nhan Hiểu Thần vừa ra khỏi công ty, liền nhìn thấy mẹ của Thắm Hầu.

“Hiểu Thần!” bà Thắm gương cười, đi đến trước mặt của Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần không muốn gây sự chú ý đối với đồng nghiệp, chưa nói tiếng nào, cô đã đi ra hướng công viên nhỏ ở bên cạnh, bà Thắm theo sau cô. Nói là công viên nhỏ, kỳ thật không giống với công viên cho lắm, chẳng qua chỉ là mấy cái ghế đá, được đặt trong một khoảng sân nhỏ có cỏ xanh và một chút hoa, tiện cho việc nghỉ ngơi giữa giờ. Vào buổi trưa, thường có rất nhiều người, nhưng bây giờ đang trong giờ làm việc, nên chẳng có người nào, Nhan Hiểu Thần đi đến phía sau vài gốc cây thì dừng bước, cô lạnh lùng nhìn bà Thắm, “Tôi cho bà ba phút, nói đi!”

Bà Thắm cố gắng mỉm cười, nói “Tôi biết tôi quấy rầy cô.”

Nhan Hiểu Thần cười lạnh, “Đã biết mà còn đến? Bà cũng thật là mặt dày! Nói đi Thắm Hầu thế nào?”

Bà Thắm nói: “Từ lúc cô và Thắm Hầu chia tay, Thắm Hầu vẫn rất khổ sở, nhưng thứ tôi muốn nói đến không phải là nó, mà là đứa con trong bụng của cô.”

Nhan Hiểu Thần theo bản năng đặt tay lên bụng, lập tức lùi lại, cất bước đi, “Không liên quan đến bà!”

Bà Thắm cười cười, giọng nói nghe ra có vẻ như rất thông dong tự tin, “Thắm Hầu là ba của đứa bé, làm sao không liên quan đến tôi?”

Nhan Hiểu Thần giậm mạnh chân dừng lại, vốn tưởng rằng sau hôn lễ, hết thảy sẽ chấm dứt, tất cả bí mật đều sẽ bị chôn vùi, nhưng không thể ngờ nó lại bị moi lên. Cô cảm thấy bên tai mình như có vài chiếc phi cơ bay qua, âm thanh rền vang từng đợt, làm cho đầu óc choáng váng, chân tay run rẩy, dường như đứng không vững.

Cô chậm rãi xoay người, sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm bà Thắm, giọng nói cũng thay đổi, “Làm sao bà biết? Thắm Hầu có biết không?”

Bà Thắm sắc mặt trắng bệch, giọng nói không kiềm chế được, run rẩy, “Tôi chỉ suy đoán thôi, cảm thấy cô không phải là loại người đã cùng Thắm Hầu yêu nhau, mà còn có thể quan hệ với một người đàn ông khác, nếu cô là đứa con gái như vậy, đã sớm chấp nhận lợi lộc và đe dọa của tôi. Nhưng tôi cũng không dám khẳng định, lời nói vừa rồi chỉ là muốn thử cô một chút, không ngờ lại là sự thật...Thắm Hầu nó không biết gì cả.”

“Bà...Bà thật là quá đáng!” Nhan Hiểu Thần vừa tức giận vừa buồn chán, vừa xúc động, lại vừa đau khổ.

Cho dù mẹ của Thắm Hầu tin tưởng cô không phải là loại người như vậy, nhưng Thắm Hầu lại vì một đoạn blog, hai tấm ảnh chụp liền tin tất cả. Nhưng không phải cô muốn hấn tin như vậy sao? Tại sao phải khổ sở vì hấn đã tin như vậy? Bà Thắm vội vàng nắm được tay của Nhan Hiểu Thần, “Hiểu Thần, cô làm như vậy sẽ khiến bản thân đau khổ, cũng làm cho Thắm Hầu đau khổ, tương lai còn khiến cho đứa con đau khổ! Cô nói cho tôi biết, chúng tôi phải làm gì để cô có thể tha thứ cho chúng tôi? Cái gì cũng được! Đừng tra tấn chính mình nữa, có được không?”

Trong ánh mắt của Nhan Hiểu Thần đã ngân ngấn lệ, nhưng cô trừng mắt nhìn bà Thắm, khiến cho những giọt nước mắt nhỏ bé kia trở thành kim châm, đâm vào mắt bà Thắm, khiến bà ta sợ hãi buông tay.

Nhan Hiểu Thần nói: “Bà nghe đây, đứa bé này không có bất kỳ quan hệ nào đối với gia đình bà! Cũng không có quan hệ gì với Thắm Hầu! Tôi không muốn nhìn thấy mặt của bà nữa!”

Nhan Hiểu Thần quay người, đi về phía công ty. Bà Thắm còn chưa từ bỏ ý định, vừa bước nhanh đi theo sau cô, vừa không ngừng nói: “Hiểu Thần, cô hãy nghe tôi nói, đứa bé là của Thắm Hầu, không thể nào không có quan hệ với chúng tôi...”

Nhan Hiểu Thần bỗng nhiên dừng bước, lạnh lùng chất vấn: “Hầu Nguyệt Trân, bà còn nhớ ba của tôi chứ? Còn nhớ một lão nông dân trung thực, nghèo hèn, ngay cả tiếng phổ thông còn chưa nói rõ kia chứ? Bà có nhìn thấy ông ấy ngồi xổm trước cửa sổ giáo dục ngày ngốc hồ đồ chờ đợi lãnh đạo hỏi ý kiến hay không? Bà có sai người đi đánh chửi ông ấy, xua đuổi ông ấy hay không? Bà có nhìn thấy ông ấy quỳ gối dập đầu, cầu xin người ta nghe ông ấy nói, có biết được ông ấy cảm thấy mình là một con ốc sên yếu đuối, bị người ta khinh ghét hay không? Bà nhìn thấy ông ấy ngồi chịu đựng cái nóng của mùa hè, ngay cả một chai nước cũng tiếc tiền không dám mua, chỉ biết nhe răng cười, có phải cảm thấy ông ấy là kẻ thấp cổ bé họng không bằng một con kiến, xứng đáng để bà bóp chết?”

Bà Thắm trong lòng run rẩy, dừng bước. Theo lời nói của Nhan Hiểu Thần, bà ta giống như bị thứ gì đó giữ lại ở cổ họng, môi run rẩy, hơi thở dốc, không thể nói được lời nào, đáng về thập phần đau đớn.

“Bà nhớ rõ, đúng không? Vậy bà hẳn là người hiểu rõ hơn ai hết——” Nhan Hiểu Thần đưa tay đặt lên bụng, nói với bà Thắm rành mạch từng chữ: “Đứa bé này mang họ Nhan, nó vĩnh viễn không có bất cứ quan hệ gì với bà!”

Bà Thắm nước mắt tuôn rơi, bất lực nhìn Nhan Hiểu Thần đi vào công ty.

Lúc còn trẻ vẫn luôn tin tưởng nhân định thắng thiên; nhưng tuổi càng lớn, càng nhìn thấy nhiều, lại càng tin rằng, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát, nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai, nhưng tại

sao lại phải báo ứng lên con cháu của bà?

Bà Thắm hồn bay phách lạc thất thiểu trở về nhà.

Ông Thắm nhìn thấy bộ dáng của bà như vậy, liền đoán ra được sự tình, nhưng bởi vì là chuyện quan trọng, nên ông vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, “Đứa nhỏ là con của Thắm Hầu nhà chúng ta?”

Hai mắt của bà Thắm vô hồn, nặng nề gật đầu, “Hiếu Thần nói đứa bé sẽ mang họ Nhan, không quan hệ gì với chúng ta.”

Ông Thắm thở dài buồn bã, đỡ bà Thắm ngồi xuống, đưa cho bà hai viên thuốc đông dược. Từ lúc gặp mặt Nhan Hiếu Thần, tinh thần của bà Thắm sa sút hẳn, lại hay mất ngủ, nên đã tìm đến thầy thuốc đông y, dù thuốc viên hay thuốc sắc, đều đã uống qua, nhưng thuốc chỉ chữa được thực bệnh, không chữa được tâm bệnh, bà đã uống thuốc khoảng nửa năm, nhưng vẫn chưa thuyên giảm.

Bà Thắm uống thuốc xong, thì thảo hỏi: “Lão Thắm, ông nói nên làm gì bây giờ? Hiếu Thần nói đứa nhỏ không có quan hệ gì với chúng ta, nhưng làm sao không có quan hệ được chứ?” Cả đời này, cho dù gian nan vất vả đến đâu, bà đều biết nên làm gì. Tuy rằng bề ngoài, bà vẫn rất tôn trọng ba của Thắm Hầu, bất kỳ việc gì cũng hỏi qua ý kiến của ông, nhưng quả thật cho dù là người trong công ty, hay khách hàng bên ngoài, ai cũng đều biết, người ra quyết định cuối cùng là bà. Vậy mà lần đầu tiên, bà lại không biết nên làm gì. Nếu làm theo yêu cầu của Nhan Hiếu Thần, cứ việc im lặng, xem như đứa bé kia không tồn tại, còn có thể khiến cuộc sống của Nhan Hiếu Thần và mẹ của cô được bình yên, nhưng đứa bé thì sao? Thắm Hầu thì sao? Trình Trí Viễn có thể là người tốt, sẽ coi đứa bé như con ruột của mình, nhưng phía trước hai chữ “con ruột” là hai chữ “coi như”, một người cha “coi như” thì làm sao bằng một người cha “thân sinh” cho được. Nhưng nếu không quan tâm đến ý muốn của Nhan Hiếu Thần, chẳng lẽ đi giành lại đứa bé? Bọn họ đã gây cho Nhan Hiếu Thần và mẹ của cô biết bao đau khổ, cho dù bọn họ rất muốn đứa bé, nhưng sẽ không bao giờ gây tổn thương cho hai mẹ con cô thêm lần nào nữa.

Ông Thắm ngồi trầm mặc trên sofa một lúc, liền ra quyết định, “Đứa nhỏ có thể không liên quan đến chúng ta, nhưng không thể không có quan hệ với Thắm Hầu!”

Bà Thắm chưa hiểu lắm, hỏi: “Ông có ý gì?”

“Chúng ta nhất định phải đem mọi chuyện nói cho Thắm Hầu biết, đứa bé là con của Thắm Hầu và Nhan Hiếu Thần, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cứ để hai đứa nó tự giải quyết đi.”

Bà Thắm nhất định không đồng ý, “Không được! Chưa nghĩ ra được cách giải quyết, thì không thể nói với Thắm Hầu! Thắm Hầu không làm sai gì cả, nó không đáng phải chịu đau khổ như vậy! Là tôi đã tạo nghiệt, cho dù đau khổ thế nào, tôi cũng phải gánh chịu...”

“Hiếu Thần thì sao? Nó đã làm sai cái gì, mà bây giờ phải chịu tất cả? Hiếu Thần cũng giống như Thắm Hầu, bà chỉ nghĩ đến đau khổ cho con trai bà, Hiếu Thần còn chưa đủ đau khổ hay sao?”

Bà Thắm bị hỏi đến á khẩu không thể trả lời được, nước mắt tuôn rơi.

Ông Thắm vội nói: “Tôi không có ý đó, không phải là trách bà...Tôi chỉ muốn nói, Hiếu Thần cũng vô tội, không nên để nó một mình chịu đựng tất cả.”

“Tôi hiểu.”

“Tôi cũng đau lòng cho con mình, nhưng việc này nằm ngoài khả năng của chúng ta, chúng ta không giải quyết được! Chúng ta không thể lại đối gạt Thắm Hầu, nhất định phải nói cho nó biết.”

Bà Thắm vẫn còn nức nở, hỏi: “Thắm Hầu có thể giải quyết được sao?”

Ông Thắm vuốt mặt, cảm thấy nghẹn ứ ở ngực đến mức khó chịu, ông đứng lên lấy gói thuốc lá mà lão Lưu đã gửi tặng, “Chắc cũng không giải quyết được!”

“Vậy nói cho nó biết có ích gì? Ngoại trừ thêm một người đau khổ?”

Ông Thắm mở ra một gói thuốc lá mới tinh, lấy một điếu châm lửa hút. Làm việc ở cục cảnh sát, nam nhân không nghiện thuốc lá có hơi hiếm, lúc đó ông đã là người nghiện thuốc lá nặng, nhưng sau khi đứa con đầu bị sinh non, vì muốn đứa nhỏ và vợ đều khỏe mạnh, nên ông đã bỏ thuốc lá, vài chục năm không hút

lại nữa, vậy mà trong khoảng thời gian này, liền giống như bị nghiền lại. Ông Thẩm vừa hút thuốc vừa nói: “Bây giờ Thẩm Hào còn chưa đau khổ hay sao? Ngày hôm qua lão Lưu mang đến cho tôi bốn cây thuốc, hiện giờ trong ngăn tủ chỉ còn lại hai cây, hai cây kia đều bị con trai bà đem đi hút hết, trong phòng nó còn có rượu, bà hẳn là cũng nhìn thấy.”

Bà Thẩm lau nước mắt, im lặng không nói tiếng nào. Từ lúc chia tay với Nhan Hiểu Thần, tâm trạng của Thẩm Hào đã xuống dốc.

Hắn một bên làm việc điên cuồng, sốt ruột muốn thể hiện mình, một bên say rượu hút thuốc, tụ tập ăn chơi. Thẩm Hào giống như thay đổi hoàn toàn thành một con người khác, chẳng thấy tương lai sáng sủa, chỉ thấy âm u lạnh lẽo đầy người. Bà Thẩm vốn chưa hiểu lắm, nhưng bây giờ bà đã hiểu hoàn toàn, cách thể hiện tình cảm của nam và nữ là khác nhau, nhưng yêu trong tin tưởng, vui vẻ, hy vọng thì đều giống nhau. Nhan Hiểu Thần đã dùng “việc mang thai” phản bội sự tin tưởng lớn nhất, chê cười sự vui vẻ ngọt ngào nhất, đập nát hy vọng chân thật nhất. Nhìn qua chỉ như là một đoạn tình cảm bị phản bội đã chấm dứt, nhưng kỳ thật chính là hủy diệt tất cả những điều tốt đẹp nhất trong lòng của Thẩm Hào. Bà Thẩm đột nhiên có suy nghĩ, có lẽ, để cho Thẩm Hào biết sự thật, không chắc là một chuyện xấu, mặc dù sẽ phải đối mặt với nỗi đau khổ tuyệt vọng khác, nhưng ít ra hắn sẽ hiểu rõ, tất cả sai lầm đều do ba mẹ hắn gây ta, không phải là lỗi của hắn, những thứ hắn từng tin tưởng, từng quý trọng, từng tốt đẹp ở trong lòng vẫn còn tồn tại.

Ông Thẩm nói: “Bà là mẹ, không muốn con trai mình chịu đau khổ là chuyện bình thường, nhưng Thẩm Hào bây giờ đã làm cha của người ta rồi, có một số chuyện, nó phải tự mình đi đối mặt. Tôi là đàn ông, cũng đã làm cha, tôi khẳng định, Thẩm Hào nhất định tình nguyện đối mặt với đau khổ, càng không đồng ý bị chúng ta xem như một kẻ ngốc suốt ngày được che chở nâng niu. Tiểu Nguyệt, hiện tại chúng ta làm vậy không phải là bảo vệ nó, mà là đối gạt nó! Nếu một ngày nó phát hiện ra, nó sẽ hận chúng ta! Người hận chúng ta đã nhiều lắm rồi, tôi không muốn con chúng ta cũng như vậy!”

Bà Thẩm cười khổ, “Chúng ta nói cho nó biết tất cả, nó sẽ không hận chúng ta hay sao?”

Ông Thẩm vô lực thở dài, cha mẹ nào cũng hy vọng con cái mình luôn giữ được hình tượng “ngay thẳng” của mình trong lòng bọn chúng, nhưng sẽ có một ngày bọn chúng phải tự tay đập vỡ đi hình tượng đó, “Thẩm Hào chắc chắn sẽ oán trách chúng ta, càng thất vọng về chúng ta, nhưng trước sau gì nó cũng sẽ hiểu, chúng ta là cặp cha mẹ ích kỷ luôn muốn tốt cho con của mình, vả lại, trước nay chúng ta cũng không có phạm tội giết người!”

Nghe được mấy chữ “Tội phạm giết người”, bà Thẩm lập tức òa khóc nức nở, Mấy năm nay, lưng đeo một tính mạng, lương tâm ngày đêm dày vò, cứ dai dẳng ám ảnh bà.

Ánh mắt của ông Thẩm cũng đỏ lên, ông ôm bà Thẩm, vỗ lưng bà, nói: “Hiệu Thần đối với chúng ta chỉ có hận thù, nhưng đối với Thẩm Hào thì lại khác, ít ra, con bé còn có thể đồng ý nghe nó nói.”

Bà Thẩm vừa khóc vừa gạt đầu, “Gọi điện thoại cho Thẩm Hào, lập tức bảo nó về.”

Từ lúc nói chuyện với mẹ của Thẩm Hào xong, tâm trạng của Nhan Hiểu Thần vẫn thấp thỏm bất an.

Theo lý trí mà phân tích, cho dù bà Thẩm biết đứa bé là con của Thẩm Hào, cũng sẽ không có dũng khí nói cho Thẩm Hào biết, bởi vì nếu bọn họ nói ra sự thật, sẽ dính dáng đến chuyện quá khứ, chắc chắn bọn họ sẽ không dám nói gì cả. Nhưng Nhan Hiểu Thần vẫn cứ bất an, vẫn luôn cảm thấy có thứ gì đó đang nấp chờ sẵn ở một nơi bí mật, đang im lặng theo dõi cô.

Nếu Trình Trí Viễn có ở nhà, cô có thể bàn bạc với anh ta một chút, nhưng hiện tại anh ta đang ở Bắc Kinh, cô chỉ có thể một mình ngồi suy nghĩ lung tung.

Nơm nớp lo sợ qua một tuần, chẳng có chuyện gì xảy ra, ba mẹ của Thẩm Hào cũng không xuất hiện, Nhan Hiểu Thần dần dần yên tâm. Nếu có chuyện gì xảy ra, thì hẳn đã sớm xảy ra, nếu một tuần không phát sinh chuyện gì, chứng tỏ mọi chuyện đều đã qua, ba mẹ của Thẩm Hào nhất định đã đem bí mật giấu kín.

Cô không hề lo lắng khẩn trương, nhưng lại bắt đầu buồn phiền, cô không biết mình đang buồn phiền chuyện gì, cũng chẳng muốn biết. Hiện tại mà nói, cô hoàn toàn không để ý bên trong cuộc sống của cô có vỡ nát,

có đau khổ hay không, cô chỉ muốn duy trì một cuộc sống khác an ổn, bình lặng ở bên ngoài những điều đó mà thôi.

Cuối tuần, bà Nhan lại kéo Nhan Hiểu Thần ra ngoài tản bộ tập thể dục.

Nhan Hiểu Thần lười biếng không muốn đi, Bà Nhan thì đang tinh thần phấn chấn, sức lực dồi dào. Một nhóm phụ nữ trung niên thường xuyên nhóm họp gọi bà đi khiêu vũ, bà Nhan có chút hứng thú, nhưng lại lo lắng cho con gái. Nhan Hiểu Thần nói: “Mẹ đi đi, con tự mình đi tản bộ cũng được, giờ đang là ban ngày, mẹ không cần đi theo con đâu.”

“Vậy mày cần thận một chút, có chuyện gì thì gọi ẹ.” Bà Nhan cùng một nhóm phụ nữ vô cùng phấn khởi đi ra khỏi nhà.

Nhan Hiểu Thần đi tản bộ dọc theo con đường nhỏ có bóng cây, cô không thích ồn ào, nên thường tìm những khúc đường tĩnh lặng, những chỗ vắng người mà đi, cây cối ở những nơi đó nhiều, rợp bóng mát, không khí cũng trong lành. Đi được khá lâu, giống như được giãn gân giãn cốt, cả người không còn uể oải lười biếng nữa, tinh thần nhờ thế cũng khá lên rất nhiều.

Nhan Hiểu Thần càng đi càng phấn chấn tinh thần, từ con đường nhỏ đi ra, bước xuống các bậc thang bằng đá, cô định đi đến một con đường nhỏ khác trong chốc lát, rồi mới trở về nhà tìm mẹ. Đang bước trên các bậc thang, không ngờ giẫm phải bậc bị trơn, cô trượt chân, cả người ngã về phía trước, Nhan Hiểu Thần không thể nào ngăn cản mọi chuyện, chỉ biết trơ mắt nhìn toàn bộ thân thể của chính mình đang thật mạnh ngã xuống, trong lòng tràn ngập sợ hãi, thôi xong rồi !

Nhanh như điện xẹt, một người giống như một con vượn nhanh nhẹn nhảy ra, không quan tâm đến bản thân có thể bị thương, kiên quyết từ trên các bậc cao lập tức nhảy xuống, vươn tay, đỡ cô từ phía dưới.

Hai người không đứng vững, cùng ngã nhào trên mặt đất, nhưng người đó vẫn cố gắng nâng đỡ Nhan Hiểu Thần, dùng thân thể của mình giúp cô làm chỗ dựa, Nhan Hiểu Thần ngoại trừ hai bên sườn có chút đau do hai bàn tay của người kia đỡ, còn lại là hoàn toàn bình thường.

Từ lúc trượt ngã đến lúc được đỡ, có vẻ như đã xảy ra rất nhiều việc, nhưng thực tế chỉ là trong nháy mắt, Nhan Hiểu Thần thậm chí còn chưa nhìn thấy rõ người đã đỡ cô. Cô cảm thấy quả thực là chết đi sống lại, nghĩ đến hậu quả thật sự, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi, tay chân bủn rủn, không thể cử động. Người đỡ cô cũng không động đậy, hai bàn tay đang đỡ lấy eo của cô thế nhưng lại đổi sang ôm cô, đem cô giam vào lồng ngực của mình.

Nhan Hiểu Thần từ lòng đầy cảm kích biến thành tràn ngập phần nộ, chống người ngồi dậy, muốn thoát khỏi đối phương. Vừa đối mặt, bốn mắt giao nhau, thấy rõ là Thẩm Hân, cô ngậy ngấn cả người. Thẩm Hân thoáng dùng lực ôm chặt cô lại, cả người cô nằm dựa trên ngực của hắn.

Bốn phía là cây cối âm u rậm rạp, đường mòn, bậc thang đá không có một bóng người qua lại, làm cho người ta cảm giác như đang ở trong một không gian khác. Dựa vào lồng ngực quen thuộc mà cũng xa lạ, Nhan Hiểu Thần cảm thấy mơ hồ, thì thào hỏi: “Anh...Tại sao anh lại ở đây?”

Thẩm Hân nheo mắt nói: “Em thật là có thể hù chết người ta!”

Nhan Hiểu Thần bình tĩnh lại, tránh thoát khỏi vòng tay của Thẩm Hân, chống người ngồi dậy. Thẩm Hân vẫn nằm trên mặt đất, ánh mặt trời xuyên qua bóng cây, chiếu rọi ánh sáng ẩn hiện trên gương mặt của hắn.

Nhan Hiểu Thần nhìn Thẩm Hân, Thẩm Hân cũng nhìn cô, Thẩm Hân cười cười, Nhan Hiểu Thần lại không cười.

Thẩm Hân nắm lấy tay cô, cô dùng sức kéo ra, đứng lên muốn rời khỏi, Thẩm Hân bắt lấy cổ tay cô, “Em đừng đi, anh không đụng đến em nữa.” Giọng nói của hắn có chút run rẩy, Nhan Hiểu Thần buồn bực nhìn thoáng qua hắn, phát hiện hắn nường theo cử động của cô, cả người như đang đau đớn, sắc mặt trắng bệch, trán ứa mồ hôi lạnh, hiển nhiên là bị thương ở nơi nào đó.

Nhan Hiểu Thần không dám làm rối thêm chuyện, lập tức ngồi xuống, “Anh đau ở đâu? Em đưa anh đi bệnh viện nhé?”

“Ừ, em gọi 120 đi. Đừng quá lo lắng, chắc là bị giãn cơ thôi, tạm thời không thể cử động được.”

Nhan Hiểu Thần lấy điện thoại gọi 120, nói rằng có người bị thương, bảo bọn họ nhanh chóng cho xe cứu thương đến đây. 120 hỏi rõ ràng tình hình thương tật, sau đó bảo cô chờ một lát. Thẩm Hân nhìn chăm chăm vào di động ở trên tay của cô, trong mắt ẩn hiện ánh sáng.

Theo như tình hình giao thông ở Thượng Hải lúc này, đoán chừng “chờ một lát” chắc phải cần hai ba mươi phút. Nhan Hiểu Thần không thể bỏ mặc Thẩm Hân một mình ở chỗ này, chỉ có thể im lặng ngồi chờ ở bên cạnh hân.

Thẩm Hân nói: “Tiểu Tiểu, anh xin lỗi!”

Nhan Hiểu Thần xoa mặt, nhìn đi nơi khác, không nói tiếng nào.

Thẩm Hân nói: “Tiểu Tiểu, nói với anh vài câu có được không, anh nằm trên đất không động đậy khó chịu lắm.”

“Anh biết được bao nhiêu?”

“Tất cả, ba đã đem mọi chuyện kể cho anh nghe rồi.”

Nhan Hiểu Thần cười tự giễu, “Nếu đã biết hết rồi, anh cảm thấy câu xin lỗi thật sự có ích hay sao?”

“Quả thật không có ích! Vừa rồi anh xin lỗi em không phải là vì chuyện của ba mẹ, mà là chuyện do chính anh gây ra, anh đã vì đơn giản một đoạn blog, hai tấm ảnh chụp liền tin em biến thành kẻ hoàn toàn khác với con người của em!”

Nhan Hiểu Thần lạnh nhạt nói: “Anh thích nghĩ gì thì cứ nghĩ, em không để ý.”

Sống mũi của cô lại cay cay, cảm thấy không nói ra được sẽ rất buồn bực khổ sở.

“Ba anh nói do anh quá dễ tâm, quá khẫn trương, cho nên lý trí không thể thấy rõ mọi chuyện, trong khoảng thời gian đó, anh đang thất nghiệp, đang căng thẳng với ba mẹ, mà việc làm tìm mãi chẳng có, Trình Trí Viễn lại là người khiến cho người khác có cảm giác bị bức bách, mỗi lần em xảy ra chuyện, anh lại chẳng giúp được gì, anh...”

“Em nói, em không để ý! Anh đừng nói lung tung nữa!”

“Anh chỉ muốn nói, anh thật vô liêm sỉ! Xin lỗi em!”

Nhan Hiểu Thần kiên quyết xoay người, quay lưng lại với Thẩm Hân, cho thấy rằng cô thật sự không có hứng thú nghe hân nói, xin hân hãy im lặng.

Thẩm Hân nhìn bóng lưng của cô, nhẹ giọng nói: “Hôm đó, ba anh gọi điện thoại gọi anh về nhà, đúng lúc anh đang phải thay mẹ chủ trì một cuộc họp quan trọng, ba mẹ anh cũng biết là không thể vắng mặt, anh sợ bọn họ quên, còn cố ý nhắc nhở một tiếng, nhưng ba bảo anh phải lập tức trở về, rằng bọn họ có chuyện rất quan trọng nói cho anh biết. Anh có chút hoang mang, nghĩ là sức khỏe của mẹ có vấn đề, mấy hôm nay tinh thần của bà đã không tốt, ngày nào cũng đến bệnh viện. Anh lái xe chạy vội về nhà, trên đường suy nghĩ lung tung, còn tự nói với mình nhất định phải bình tĩnh, mặc kệ là bệnh gì, cũng phải cố vũ mẹ họp tác với bác sĩ, trị bệnh cho tốt. Về đến nhà, ba và mẹ anh ngồi sòng đôi trên ghế sofa, giống như đang họp bàn chuyện nghiêm túc, chỉ vào phía đối diện, muốn anh cũng ngồi. Anh ngoan ngoãn ngồi xuống, kết quả là ba anh vừa mới kêu một tiếng tên của anh, mẹ anh đã khóc òa lên, anh không nhận được, chủ động hỏi ‘Mẹ bị bệnh gì’, ba anh nói ‘Không phải là mẹ mà bị bệnh, mà là mà có đứa con, Hiểu Thần có thai là của mà, không phải của Trình Trí Viễn’. Anh bị chọc cười, nói ‘Ba mẹ làm sao biết rõ hơn con? Nếu là con của con, Nhan Hiểu Thần vì sao không thừa nhận? Chẳng phải cô ấy hận con, nên mới đi làm chuyện thất đức như vậy?’ Ánh mắt ba anh đỏ lên, nói ‘Nó không phải hận mà, là hận ba mẹ!’ Mẹ anh vừa khóc, vừa kể cho anh nghe mọi chuyện...”

Cho đến bây giờ, Thẩm Hân vẫn khó mà tin được cái giá cho chiếc ghế đại học của hân phải đánh đổi bằng sinh mạng của ba Hiểu Thần. Trong tiếng khóc nức nở của mẹ, hân giống như bị cửa từng chút một thành hai nửa con người: một nửa đang ở giữa ngày hè ấm áp sau giờ Ngọ, ngây ngốc ngồi đối diện mẹ, hoang mang luống cuống nghe mẹ kể chuyện quá khứ khổ tâm; một nửa khác đang ở giữa đêm đông lạnh giá lúc

sập tới, buồn bã ngồi bên cạnh Hiểu Thần, thương tiếc bàng hoàng nghe cô kể về ký ức đau thương. Trước mắt hần giống như hiện lên những thước phim phóng đại quay chậm, mẹ của Hiểu Thần cầm cây gậy trúc, như kẻ điên quật liên hồi vào Hiểu Thần, những đòn roi trí mạng nhưng vẫn không chùn tay, nhưng Hiểu Thần không có một chút kháng cự lại, cô ngồi xồm trước mặt mẹ, ôm đầu, im lặng nhận hết tất cả. Không phải cô không có sức lực để phản kháng, mà chính là cô vẫn hận bản thân mình, nếu thời khắc đó bị đánh đến chết, cô cũng cam tâm tình nguyện gánh chịu.

Trong hình ảnh đòn roi túi bụi đó, hai nửa của hần đem hai lời kể hoàn toàn bất đồng kia, giống như hai mảnh ghép khác nhau, gượng ép ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh, rốt cuộc hần cũng hiểu rõ tất cả nhân duyên và số mệnh! Ý nghĩ lạnh giá âm ti tựa như những cái kim châm từ trong lòng phân tán ra tứ chi, toàn thân trên dưới đều vừa đau vừa lạnh, từng khớp xương, từng lỗ chân lông dường như đang chảy máu, nhưng trong nỗi đau khổ tuyệt vọng đó, ở một góc khuất bí mật thuộc tâm can của hần, lại có một chút xiu vui vẻ hạnh phúc, thì ra đứa bé là của hần! Thì ra Hiểu Thần vẫn còn yêu hần!

“Sau khi biết hết mọi chuyện, anh đã lập tức đến tìm em ngay trong đêm đó, nhìn thấy em và mẹ đang tản bộ, nhưng anh không có dũng khí bước ra nói chuyện với em. Mấy ngày nay, anh vẫn không biết nên làm cái gì bây giờ, mỗi lần nhìn thấy em, đều không thể kèm chế bản thân muốn đến gần em, hận mình không thể được ở bên cạnh em, nhưng lại vẫn không dám gặp em. Hôm nay cũng như thế, từ sáng khi em và mẹ ra khỏi nhà, anh đã đi theo em, nhưng vẫn chẳng có dũng khí xuất hiện, nếu không phải vừa rồi em đột nhiên bị té ngã, anh nghĩ chắc cũng giống như mấy ngày trước, lặng lẽ đi theo em, cuối cùng không dám làm gì, rồi lặng lẽ về nhà.”

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc nhìn chằm chằm vào một bụi cỏ đến gần người, mấy ngày nay cô luôn cảm thấy có kẻ ẩn nấp ở một nơi bí mật nào đó xung quanh đang nhìn cô, thì ra thật sự là có người.

Thẩm Hạo khao khát nhìn bóng dáng của Nhan Hiểu Thần, hần vươn tay, nhưng lại không dám chạm vào cô, chỉ là nhẹ nhàng nắm lấy quần áo của cô, “Tiểu Tiểu, hiện tại anh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, mọi chuyện đã xảy ra rồi, anh không có cách nào thay đổi, cho dù là gì đi nữa, cũng không thể bù đắp lại cho em và mẹ, nhưng vừa rồi khi ôm em thì anh đã hoàn toàn khẳng định, anh muốn ở bên em, anh muốn cùng em, còn có con của chúng ta nữa, ở bên nhau. Cho dù có khó khăn thế nào, chỉ cần anh không buông tay, vẫn luôn có cách vượt qua.”

“Em không muốn ở bên anh!” Nhan Hiểu Thần đứng lên, góc áo bị Thẩm Hạo đang nắm lấy liền bị kéo ra.

“Tiểu Tiểu...”

Nhan Hiểu Thần xoay người, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Hạo đang nằm dưới đất, lạnh lùng nói: “Anh có thể gọi em là cô Nhan, hoặc là cô Trình, Tiểu Tiểu chỉ có ba của em được gọi thôi, còn anh! Tuyệt đối không được!” Sắc mặt của Thẩm Hạo xám như tro, thấp giọng nói: “Anh xin lỗi!”

Nhan Hiểu Thần nghiêng đầu nhìn ngó, từ trên bậc thang cô đi đến một con đường khác. Cô không hề để ý đến Thẩm Hạo, vừa thông thả bước đi, vừa ngắm cảnh. Chốc lát sau, cô nhìn thấy có vài người mặc áo y tá đang mang cáng vội vã chạy vào, cô vẫy tay gọi một tiếng: “Ồ phía này!” Nói xong, cô lập tức xoay người rời khỏi.

Thẩm Hạo nằm trên mặt đất, gọi với theo bóng dáng của Nhan Hiểu Thần: “Hiểu Thần, đi chậm một chút, cẩn thận nhìn đường!” Về đến nhà, Nhan Hiểu Thần tâm trí rối loạn, đứng ngồi không yên.

Trước kia, cô đã tưởng tượng ra kết quả sau này sẽ giống như bây giờ, dù sao đó cũng là một đứa bé, làm sao có thể giấu kín, làm sao có thể để người khác không phát hiện? Thẩm Hạo và bọn họ sớm muộn gì cũng biết, cho nên, cô đã muốn bỏ đi đứa bé này, tránh mối ràng buộc với bọn họ. Nhưng cô đã không làm được! Cô vốn cho rằng, dưới sự giúp đỡ của Trình Trí Viễn, tất cả mọi chuyện sẽ được chôn giấu một cách hoàn mỹ, nhưng cô lại bị mẹ của Thẩm Hạo chỉ vài câu liền để lộ ra tất cả.

Cô không biết Thẩm Hạo rốt cuộc muốn gì, cũng không thể nghĩ ra ba mẹ của Thẩm Hạo muốn gì, tại sao bọn họ lại cho Thẩm Hạo biết chuyện này? Chẳng lẽ bọn họ không rõ, cho dù Thẩm Hạo biết tất cả, ngoại trừ có thêm người đau khổ, căn bản chẳng có ích lợi gì, cô không thể tha thứ cho bọn họ! Càng không thể đem đứa con này giao cho bọn họ!

Nhan Hiểu Thần một mặt tâm trí rối loạn nghĩ ngợi về sau nên làm gì, một mặt lại có chút lo lắng cho Thẩm Hân, lúc ấy hân vừa cử động liền đổ mồ hôi lạnh, không biết rốt cuộc đã bị thương ở nơi nào, nhưng cô tuyệt đối không thể chủ động đi hỏi thăm hân.

Đang lúc buồn bực khó chịu, thì tiếng di động dễ chịu vang lên, Nhan Hiểu Thần tưởng là Trình Trí Viễn, cô mở điện thoại ra xem, lại phát hiện là Thẩm Hân.

“Đã làm kiểm tra toàn thân, cả não cũng đã chụp CT, không cần lo cho anh, chỉ là giãn cơ thôi, vật lý trị liệu vài lần, có thể đi lại bình thường, trong thời gian ngắn không được vận động nhiều, không được làm việc nặng, một tháng sau có thể hoàn toàn bình phục.”

Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm vào màn hình, cười lạnh một tiếng, “Ai lo cho anh? Em chỉ sợ phải trả tiền thuốc cho anh thôi!” Điện thoại vừa ném đi, âm thanh tin nhắn lại vang lên.

“Anh biết em sẽ không hồi âm cho anh, có lẽ em đã sớm cho địa chỉ của anh vào danh sách đen rồi, căn bản không nhìn thấy mấy lời này, cho dù em không hồi âm, hay thậm chí không nhìn thấy, cũng chẳng sao, bởi vì anh quá nhớ em, muốn nói chuyện với em, nên xem như em cũng nghe được mấy lời anh muốn nói này.” Nhan Hiểu Thần đối với blog chỉ là biết một số tính năng cơ bản, nói chuyện với người khác cũng rất đơn giản, chưa từng có nhu cầu không muốn nói chuyện với ai, nên căn bản không biết blog có tính năng danh sách đen, hơn nữa lúc ấy Thẩm Hân đã vứt bỏ cô như vứt bỏ đôi giày cũ, là hân chủ động cắt đứt tất cả liên hệ với cô, Nhan Hiểu Thần không thể nhận được tin nhắn của hân, so với cho vào danh sách đen chẳng có gì khác biệt, chỉ là bọn họ không nghĩ đến, hai tháng sau, Thẩm Hân lại chủ động nhắn tin cho cô.

Nhờ lời nhắc nhở của Thẩm Hân, Nhan Hiểu Thần lên máy tính tra cứu cách sử dụng tính năng danh sách đen, cô muốn xóa địa chỉ của Thẩm Hân, đang làm thì lại nhận được một tin nhắn khác: “Trong tiểu thuyết viễn tưởng trên mạng có viết về một không gian khác, có lẽ ở không gian khác đó, anh chỉ là một con khỉ yêu em, em sẽ chỉ là Tiểu Tiểu người yêu của anh, chúng ta có thể giống như điều đơn giản mà chúng ta đã từng mơ ước, đó là được ở bên nhau.”

Nhan Hiểu Thần đau xót trong lòng, sống mũi hơi cay, kiềm chế nước mắt, bỏ di động xuống.

Buổi tối, Trình Trí Viễn gọi điện thoại cho cô, Nhan Hiểu Thần hỏi: “Khi nào anh về?”

Đây là chuyến công tác nhiều ngày của Trình Trí Viễn, lần đầu tiên nghe cô hỏi ngày về, anh ta nhin không được cười hỏi: “Em muốn gặp anh sao?”

“Em...” Nhan Hiểu Thần không biết nếu bây giờ nói cho Trình Trí Viễn chuyện này, anh ta có thể làm được gì.

Trình Trí Viễn không làm khó Nhan Hiểu Thần, lập tức nói: “Anh về đến nhà ngay bây giờ đây, anh đang ở sân bay, ở trên xe của Lý tài xế rồi.”

“A? Anh đã ăn tối chưa? Có muốn em nấu cho anh ăn một chút không?”

“Anh ăn ở sân bay rồi, em nói với mẹ một tiếng. Lát nữa gặp.”

“Được, lát nữa gặp.”

Nhan Hiểu Thần muốn bỏ di động xuống, nhưng lại nhìn chằm chằm vào nó đến gần người, là chiếc điện thoại Samsung, không để ý đến, đã dùng hơn một năm rồi, nút bấm và góc cạnh đã có chút mòn.

Từ lúc chia tay với Thẩm Hân, rất nhiều thứ, cô đã muốn quyết định bỏ đi, nhưng luôn có đủ loại nguyên nhân để giữ lại: Mua điện thoại mới phải tốn tiền, chỉ là một cái điện thoại thôi mà; mấy ngày nay quá bận rộn, khi nào mua di động mới thì bỏ; đợi đến tháng sau có lương...Cô cứ lần này đến lần khác quyết định vứt đi, nhưng lại lần này đến lần khác có nguyên nhân để tạm thời giữ lại, vậy là vẫn dùng nó đến bây giờ.

Nhan Hiểu Thần nghe được tiếng nói chuyện của Trình Trí Viễn và mẹ, vội vàng mở cửa ra, đi đến đầu cầu thang, thì nhìn thấy Trình Trí Viễn vừa nói xong mấy tiếng chào hỏi mẹ, đúng lúc anh ta ngẩng đầu nhìn lên lầu, trông thấy cô đứng tại cầu thang, ý cười trên gương mặt lập tức gia tăng.

Trình Trí Viễn mang hành lý lên lầu. Hai người đi vào phòng ngủ, anh ta vừa mở hành lý, vừa hỏi: “Mấy ngày nay sức khỏe của em thế nào?”

“Tốt lắm.”

“Sau khi hết giờ làm em làm gì?”

“Sau bữa cơm chiều thì ngồi ở dưới lầu một chút, sau đó thì đi tản bộ ở công viên với mẹ vài vòng...” Nhan Hiểu Thần chần chừ, không biết nên làm thế nào để trình bày mấy việc làm vụng về của mình.

Trình Trí Viễn xoay người, đưa cho cô một món quà.

“Cho em à?” Nhan Hiểu Thần một tay nhận quà, một tay đặt trên mặt mình, ngạc nhiên hỏi. Trình Trí Viễn cười gật đầu.

Nhan Hiểu Thần mở giấy gói quà, là điện thoại di động nhãn hiệu Samsung kiểu mới nhất, so với cái cũ của cô đẹp và thời trang hơn, cô kinh ngạc nói: “Sao phải đến Bắc Kinh mua điện thoại cho em? Ở Thượng Hải không mua được sao?”

Trình Trí Viễn không để ý nói: “Gần khách sạn có một cửa hàng kinh doanh điện thoại di động, cái Iphone đã dùng lâu rồi, đột nhiên anh muốn đổi một cái khác tương tự như vậy, anh mua một cái ỉnh, tiện thể mua cho em một cái.” Nói xong, anh ta xoay người đi dọn dẹp hành lý.

Nhan Hiểu Thần cầm di động, ngẩn ngơ đứng trong chốc lát, nói: “Cám ơn anh! Anh muốn tắm không? Em giúp anh pha nước ấm.”

“Ừ!”

Nhan Hiểu Thần tiện tay để di động lên tủ chứa đồ, sau đó đi vào phòng tắm.

Trình Trí Viễn nghe được tiếng nước chảy, ngẩng đầu lên, thông qua cửa phòng tắm đang khép hờ, anh ta nhìn thấy Hiểu Thần đang nghiêng người ngồi trên bồn tắm, đưa tay thử độ ấm của nước, cô cúi đầu, tóc đang kẹp có chút bung ra, lông xòa xuống hai bên tai, rũ xuống mặt. Anh ta mỉm cười nhìn cô trong chốc lát, sau đó lấy quần áo bẩn, chuẩn bị ném vào chậu đồ trong phòng giặt, khi đứng lên liếc mắt, liền nhìn thấy điện thoại mới của Nhan Hiểu Thần đang ở trên tủ chứa đồ, cách đó không xa là ví tiền và điện thoại mà anh ta lúc mới vào phòng đã tùy tay bỏ lên đó. Anh ta nhin không được ý cười gia tăng, theo bản năng sắp xếp gọn gàng lại một chút, đem ví tiền bỏ qua một bên, sau đó đem điện thoại của mình và điện thoại của Nhan Hiểu Thần song song đặt gần nhau, giống như hai người yêu nhau đang ngồi gần bên nhau. Anh ta cười cười, ôm quần áo bẩn xoay người rời khỏi, đã đi ra khỏi phòng ngủ, lại lập tức quay trở về, nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng mọi vật ở trên tủ chứa đồ, thậm chí còn cố ý ném điện thoại của mình càng xa càng tốt. Anh ta nhìn vào phòng tắm, thấy Hiểu Thần vẫn đang ngồi bên trong, mới yên tâm rời đi.

Sáng sớm thứ hai, Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn cùng nhau đi làm, tâm trạng của Nhan Hiểu Thần có chút không yên, lên xe liền nhìn ngó xung quanh, Trình Trí Viễn hỏi: “Em sao thế?”

Nhan Hiểu Thần cười cười, “Không có gì.” Nói xong liền lên xe.

Trình Trí Viễn có ý nghĩ khác ở trong lòng, không chú ý đến cử chỉ hơi khác thường của Nhan Hiểu Thần, anh ta nhìn đến túi xách của Nhan Hiểu Thần đang đặt tại chỗ ngồi phía trước mặt, khóa kéo của túi xách đã đóng chặt, không thể nhìn thấy bên trong.

Sau khi đến công ty, như thường ngày, hai người cố ý tách ra, ai đi đường nấy, tuy rằng người của công ty đều biết quan hệ của bọn họ, nhưng công việc vẫn phải làm, nên mọi người vẫn tỏ thái độ bình thường.

Có việc làm luôn bận rộn, Nhan Hiểu Thần tạm thời quên đi tâm sự, nói chung trên có mẹ già, dưới có con thơ, chuyện khó khăn gì cũng không bằng phải chăm sóc tốt cho gia đình, cho nên nhất định phải cố gắng làm việc.

Mở xong cuộc họp thường kỳ, Trình Trí Viễn theo Lý Chủy vào văn phòng của anh ta, bàn bạc một số hạn mục, tầm mắt của Trình Trí Viễn lại nhìn xuyên qua cửa sổ bằng kính, nhìn về phía bàn làm việc của Nhan Hiểu Thần. Nhan Hiểu Thần thì đang nhìn chăm chăm vào máy tính làm việc, trên bàn chỉ có tài liệu giấy tờ.

Bàn bạc xong, Trình Trí Viễn đi ra hỏi văn phòng, sắp bước ra đến cửa, đột nhiên nghe được tiếng chuông di động quen thuộc, anh ta lập tức quay đầu lại nhìn, thì trông thấy một đồng nghiệp khác đang vội vàng lấy điện thoại ra nghe, Nhan Hiểu Thần vẫn nhìn không chớp mắt lên máy tính, đang chăm chỉ làm việc.

Trình Trí Viễn cười tự giễu, xoay người bước vào thang máy.

Bình thường bận rộn nguyên một ngày, đến tối hết giờ làm thì hai người hẹn thời gian, tự mình đến, lên xe như đã hẹn. Trình Trí Viễn hỏi: “Em có mệt không?”

“Em không mệt.” Nhan Hiểu Thần nói không mệt, nhưng tinh thần hiển nhiên là không được tốt cho lắm, nên có chút ngẩn người. Trình Trí Viễn nói: “Em nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi, nhìn thấy kẹt xe lại mệt thêm.”

Nhan Hiểu Thần cười cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, dựa vào lưng ghế.

Chuông điện thoại vang lên, Nhan Hiểu Thần cầm túi, kéo khóa ra, lấy di động lên nghe, “A lô?”

Trình Trí Viễn nhìn chăm chăm vào cái điện thoại Samsung cũ ở trong tay của Nhan Hiểu Thần, Nhan Hiểu Thần nghĩ anh ta muốn biết ai gọi đến, nhỏ giọng nói: “Là Ngụy Đồng.”

Trình Trí Viễn cười cười, vội vàng rời tầm mắt.

“Cậu thật là...Ừ...Anh ấy đang ở bên cạnh mình, được...” Cô cười nói với Trình Trí Viễn: “Ngụy Đồng muốn em hỏi thăm anh.”

Nhan Hiểu Thần thì thầm tâm sự gần hai mươi phút, vừa cúp điện thoại thì nhìn thấy Trình Trí Viễn đang nhắm mắt chớp mắt một lúc, dường như rất ít khi nhìn thấy anh ta như vậy, Trình Trí Viễn là loại người ham mê làm việc điển hình, chưa đến đêm, thì chưa thể ngừng việc, cô nhỏ giọng hỏi: “Anh mệt lắm sao?”

Trình Trí Viễn mở mắt, thản nhiên nói: “Có một chút. Ngụy Đồng nói gì với em vậy?”

Nhan Hiểu Thần cười rộ lên, “Ngụy Đồng viết một bài luận văn, nhờ em tìm giúp một số tài liệu, phân tích và góp chút ý kiến cho cậu ấy. Cậu ấy còn nói muốn làm mẹ nuôi của cục cưng.”

Lúc về đến nhà, dì Vương đã làm cơm tối xong, đang chuẩn bị ra về. Bà đưa cho Nhan Hiểu Thần một bức thư, “Buổi chiều có nhân viên chuyển phát nhanh mang đến, dì giúp cháu nhận đó.”

Trên phong bì không có ghi địa chỉ, cũng không có tên người gửi, nhưng vừa nhìn thấy nét chữ gọn gàng tinh tế kia, Nhan Hiểu Thần liền biết rõ là của ai. Tìm cô đập thành thịch, liếc mắt nhìn mẹ, mẹ cô vừa đang bê thức ăn, vừa nói chuyện với Trình Trí Viễn, căn bản không để ý đến cô. Cô vội vàng cầm bức thư, kiểm có đi thay đồ, vội vàng lên lầu, đem bức thư nhét vào ngăn tủ.

Ăn cơm xong, giúp mẹ dọn dẹp chén bát, ở lại phòng khách xem TV một chút, cô mới lên lầu như thường ngày.

Nhan Hiểu Thần đi vào phòng ngủ của mình, cầm phong thư ra, không biết là nên mở ra hay ném vào thùng rác. Do dự một lúc lâu, cô xé mở nó, nín thở tĩnh khí rút ra thứ gì đó, đang muốn nhìn kỹ, thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

Nhan Hiểu Thần hoảng sợ, tay chân luống cuống, đem mấy thứ đang cầm trên tay nhét vào ngăn tủ, “Vào đi.”

Trình Trí Viễn đẩy cửa ra, cười nói: “Đột nhiên nhớ tới, điện thoại mới trước khi sử dụng, tốt nhất nên nạp điện liên tục trong 24 giờ, em đã nạp chưa?”

“À...Được, em biết rồi.”

“Có muốn ra ngoài một lát không?”

“Không cần đâu, hôm nay có chút mệt, em đã nghỉ ngơi rồi, hôm nay ở công ty có vận động một lát.”

Nét mặt của cô rõ ràng không muốn tiếp tục trò chuyện, Trình Trí Viễn nói: “Ừ...Em bận gì thì làm đi, anh đi tắm.”

Sau khi Trình Trí Viễn đóng cửa lại, Nhan Hiểu Thần thở ra một hơi, kéo ngăn kéo ra, lấy ra bức thư.

Một phong bì màu trắng bên trong có chứa hai tấm ảnh chụp, tấm ảnh đầu tiên là hình một bức tượng Tôn Ngộ Không bằng gỗ, trên tường, phía bên trên cây trượng của Tôn Ngộ Không, gần cái laptop, có treo một tờ giấy được xé ra từ một quyển sổ, trên đó viết ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Em yêu anh. Mặt sau của tấm ảnh, cũng viết ba chữ đẹp tinh tế như mây bay nước chảy, nét chữ ấn mạnh hằn lên mặt trước của tấm ảnh: Anh yêu em. Nhan Hiểu Thần trấn tĩnh nhìn qua một thoáng, liền rút ra tấm ảnh thứ hai, là một bức ảnh thập phần mỹ lệ, cô mặc áo cưới trắng tinh, Thẩm Hầu mặc Âu Phục màu đen, hai người sánh vai đứng dưới giàn tử đằng rũ hạ, hướng về phía máy chụp ảnh mỉm cười, trời xanh trong vắt, hoa tươi dạt dào, ánh nắng tháng 5 chiếu sáng lên đầu và vai của bọn họ lấp lánh.

Nhan Hiểu Thần nhớ rõ tấm ảnh chụp này, sau hôn lễ, cô đã cố ý tìm nó trong những tấm ảnh mà thợ chụp ảnh gửi cho bọn họ, nhưng không tìm được, cô cho là có thể chụp đã bị hư, nên thợ chụp ảnh đã xóa nó đi, không ngờ lại bị Thẩm Hầu lấy được.

Nhan Hiểu Thần lật ra mặt sau của tấm ảnh, đập vào mắt là mấy hàng chữ ngay ngắn nắn nót, không rời không lệch, đồng dạng đồng cỡ nhỏ nhắn. Không thể nghĩ ngờ, người viết mấy chữ này đang có tâm trạng rất thanh tĩnh kiên định — Anh sẽ chờ, chờ đến khi băng tuyết tan rã, chờ đến khi xuân về hoa nở, chờ bình minh ló dạng, chờ đợi đến ngày có được hạnh phúc. Nếu như không có ngày đó, cũng sẽ không sao, ít nhất anh có thể yêu em cả đời, không ai có thể ngăn trở.

“Ăn nói lung tung!” Nhan Hiểu Thần hung hăng cầm mấy tấm ảnh cùng phong bì ném vào thùng rác.

Nhưng một lát sau, cô lại nhịn không được quay đầu nhìn về phía thùng rác.

Lỡ như lúc mang thùng rác đi đổ, dì Vương và mẹ nhìn thấy thì sao? Nhan Hiểu Thần lấy mấy tấm ảnh và phong bì từ trong thùng rác ra, hai tay xiết chặt muốn xé nát tất cả, nhưng khi nhìn thấy hai người đang đứng sóng vai dưới giàn tử đằng trong tấm ảnh chụp, lại không hạ được quyết tâm. Cô ngăn người một lát, đem mấy tấm ảnh chụp nhét trở lại phong bì màu trắng.

Nhan Hiểu Thần quan sát qua phòng ngủ một chút, cô đi đến giá sách bên cạnh, đem phong bì kẹp vào một quyển sách tiếng Anh bình thường không được chú ý tới, sau đó nhét nó vào giữa một đồng sách trên giá sách. Dì Vương và mẹ đều không biết tiếng Anh, cho dù có quét dọn vệ sinh, cũng không thể lấy mấy quyển sách tiếng Anh này ra xem.

Nhan Hiểu Thần quay trở lại giường, ngồi xuống thì nhìn thấy chiếc điện thoại cũ đang ở trên đầu tủ, cô cắn môi, lấy ra di động mới và dây sạc, cắm lên ổ cắm điện, bắt đầu nạp pin cho điện thoại mới.

18. Chương 18: Giác Mơ Tan Vỡ

Edit: Tiểu Lục

Tôi đã từng mơ đến một giấc mơ giống như thật, ánh sáng mặt trời dần tắt, và các vì sao mờ nhạt trôi nổi trong bóng tối vĩnh hằng — Lord Byron (18.1)

(18.1) Lord George Gordon Noel Byron (22/01/1788 – 19/04/1824) là nhà thơ lãng mạn người Anh, cũng là một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ 19.

Nguyên văn trích trong bài thơ “Darkness” (Bóng tối)

“I had a dream, which was not all a dream.

The bright sun was extinguish'd, and the stars

Did wander darkling in the eternal space...”

Buổi sáng, bà Nhan và dì Vương từ chợ trở về, dì Vương cho là bây giờ làm cơm trưa có hơi sớm, nên bắt đầu quét dọn vệ sinh nhà cửa, trước hết lau dọn sắp xếp trên lầu, sau đó sẽ làm dưới lầu.

Bà Nhan quét tước xong xuôi phòng của mình, nhìn thấy dì Vương vẫn còn bận rộn ở trên lầu, dưới tầng trệt trống vắng có một mình, bà cảm thấy buồn, nên đi lên lầu xem dì Vương làm việc. Dì Vương đang dọn dẹp nhà vệ sinh của căn phòng ngủ, bà Nhan ngượng ngùng nhàn rỗi đứng một bên, vừa dùng tiếng địa

phương trò chuyện, vừa giúp dì Vương sắp xếp lại phòng ngủ. Dì Vương nói chuyện khách sáo vài câu, nhìn thấy bà Nhan muốn phụ mình dọn dẹp, lại biết tính tình của bà, nên cũng để yên cho bà làm.

Bà Nhan dọn dẹp giường đệm thì cảm thấy có gì đó không đúng, căn phòng ngủ này rõ ràng là không có ai dùng, nếu Hiểu Thần và Trình Trí Viễn có dùng đến căn phòng này, vậy dùng để làm gì ?

Đứng lên ghé xô pha, lau chùi tủ kệ sách, vì muốn lau thật sạch sẽ trong góc khuất, lực của cánh tay dùng hơi quá, kết quả không cẩn thận khiến cho toàn bộ sách trên kệ đổ đầy sàn nhà. Bà Nhan vội vàng ngồi xổm xuống nhặt sách lên, một cái phong bì màu trắng từ trong một quyển sách rơi ra. Mặc dù bà biết không thể tùy tiện vào phòng của người khác, thanh niên bây giờ đều có tư tưởng phóng khoáng, nếu không cẩn thận lại thấy mấy thứ không nên thấy, nhưng chung quy bà là người ít được ăn học, không có quan niệm phải tôn trọng quyền riêng tư cá nhân, bà nhặt cái phong bì lên, theo bản năng liền mở ra, muốn nhìn vào bên trong một chút xem là thứ gì.

Hai tấm ảnh chụp xuất hiện trước mắt bà, nhìn vào tấm ảnh Tôn Ngộ Không quả thật bà chẳng hiểu chuyện gì, nhưng tấm ảnh Thẩm Hân cùng Hiểu Thần mặc Âu phục và áo cưới lại khiến bà hoảng hốt, lật xem mấy hàng chữ phía sau tấm ảnh, càng khiến bà thêm sợ hãi, ngồi bệt xuống sàn nhà.

Cái gì là “Ít ra anh có thể yêu em cả đời, không ai có thể ngăn trở”? Là nói Trình Trí Viễn không thể ngăn trở sao? Còn cái gì là “Băng tuyết tan rã, bình minh ló dạng”, là nói chờ đợi Hiểu Thần và Trình Trí Viễn ly hôn sao?

Lúc này nhìn lại căn phòng ngủ, mọi chuyện đều trở nên thật đáng nghi, chẳng lẽ Hiểu Thần buổi tối đều ngủ ở đây? Phải chăng Hiểu Thần yêu cầu Trình Trí Viễn phân ra ngủ riêng?

Có lẽ bởi vì Hiểu Thần ở trong lòng của mẹ đã có ấn tượng không tốt, sự tin tưởng của bà đối với con gái là hoàn toàn không có, bà càng nghĩ càng rõ ràng, càng nghĩ càng sợ hãi, tức giận đến bàn tay run lên. Bà sợ dì Vương phát hiện, vội vàng đem mấy tấm ảnh chụp kẹp lại vào sách, nhét lại lên kệ.

Bà Nhan mặt mày chán nản, một mình buồn bực ngồi suy nghĩ hết nửa ngày, chuyện này tuyệt đối không thể để cho Trình Trí Viễn biết ! Nhất định phải diệt trừ từ trong trứng nước, không thể để Hiểu Thần và Thẩm Hân dính dáng đến nhau! Chẳng lẽ lại để mọi chuyện giống như viễn cảnh hay chiếu trên TV, vợ chồng mới cưới lục đục dẫn đến tan vỡ?

Bà Nhan quyết định, từ giờ trở đi, bà sẽ vì cái gia đình nhỏ bé này chú ý kiểm soát Hiểu Thần thật chặt chẽ, tuyệt đối không để cho cô có cơ hội tiếp xúc với Thẩm Hân, đợi đến khi sinh đứa bé ra, bận rộn chăm sóc trẻ con, tâm tình đương nhiên sẽ phai nhạt dần.

Buổi trưa, Trình Trí Viễn gọi điện thoại cho Nhan Hiểu Thần, hỏi cô muốn đi ra ngoài ăn cơm hay không, Nhan Hiểu Thần đồng ý. Hai người không muốn bị đồng nghiệp bắt gặp, nên đi đến một quán ăn Tây ở xa công ty một chút.

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Sao đột nhiên anh lại muốn ăn cơm Tây?”

Trình Trí Viễn nói: “Anh thấy em dạo này ăn uống không ngon miệng, hẳn là ăn mãi đồ ăn của dì Vương đến chán rồi, nên muốn chúng ta đổi chút khẩu vị.”

Nhan Hiểu Thần nhìn không chớp mắt vào Trình Trí Viễn, Trình Trí Viễn lảng tránh ánh mắt của cô, làm như không có việc gì, uống một ngụm cà phê, khẽ cười hỏi: “Nhìn anh làm gì?”

“Em biết anh muốn giúp em, nhưng giữa chúng ta chỉ là hôn nhân hình thức, thật sự anh không cần thiết phải đối xử tốt với em như vậy, anh nên tốn chút tâm tư cho bản thân mình thì hơn.” Cô vẫn không biết Trình Trí Viễn giấu kín chuyện gì ở trong lòng, không thể giúp được gì cho anh ta, chỉ có thể hy vọng anh ta cố gắng chú ý đến bản thân một chút.

Trình Trí Viễn mỉm cười nhìn Nhan Hiểu Thần, “Làm sao em biết anh không có nghĩ đến bản thân? Hiện tại anh đang cố gắng khiến cho bản thân sống thật tốt đây.”

Miệng mồm của người này đúng là còn mau lẹ hơn vỏ con sò! Nhan Hiểu Thần bắt đầu dĩ nhiên nói: “Được rồi! Nếu anh đã nói như vậy thì cứ như vậy đi!” Cô vừa cắt miếng beefsteak, vừa âm thầm trợn tròn mắt, thì thào than thở: “Để ý chuyện ăn uống của em, có thể khiến anh sống tốt hơn? Lừa quỷ thì được!”

Trình Trí Viễn mỉm cười uống cà phê, nhìn đến cái điện thoại cô để tạm trên bàn lúc này, vẫn là cái di động cũ. Giống như có một miếng gạch bị nhét vào lục phủ ngũ tạng, cảm giác lồng ngực bị chèn ép nặng nề, trong phút chốc khẩu vị của anh ta hoàn toàn biến mất.

Nhan Hiểu Thần ngẩng đầu lên nhìn anh ta, “Anh không ăn sao? Ăn không ngon à?”

Trình Trí Viễn cười nói, “Anh muốn ăn uống điều độ, giữ gìn sức khỏe.”

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc nhìn anh ta từ trên xuống dưới, “Em cảm thấy anh không cần như vậy đâu.”

“Em không phải là bác sĩ.” Trình Trí Viễn gấp một miếng măng lạnh (18.2) cho vào đĩa của Nhan Hiểu Thần, ý bảo cô ăn nhiều một chút. Đột nhiên, anh ta nhìn ra hướng cửa của nhà hàng, khẽ cười nói: “Hi vọng em vẫn ăn ngon miệng.”

(18.2) Là một loại tảo biển thuộc vùng biển gần Nam Cực, nhìn bề ngoài khá giống măng tươi, có giá trị dinh dưỡng cao, thường được bảo quản ở 4 độ C.

“Sao?”

Nhan Hiểu Thần hướng theo ánh mắt của Trình Trí Viễn, quay đầu lại, thì nhìn thấy Thẩm Hân, hân đang ngồi gần bọn họ, cách một cái bàn trống, khoảng cách gần đến nỗi có thể nhìn thấy thức ăn trên bàn của đối phương. Sau khi hân ngồi xuống, liền nhìn Nhan Hiểu Thần mỉm cười, Nhan Hiểu Thần hung hăng trừng mắt liếc hân một cái, sau đó kiên quyết quay đầu lại, ánh mắt liếc thấy cái di động đang ở trên bàn, cô lập tức dùng tay che lại, làm bộ như không có việc gì, len lén chậm rãi dịch chuyển cái điện thoại, từ từ dịch chuyển từ trên bàn vào trong túi xách.

Cô cho rằng hành động của mình rất bí mật, nhưng không biết Trình Trí Viễn đã thấy hết tất cả.

Trình Trí Viễn mỉm cười, uống tách cà phê, lần đầu tiên anh ta nhận ra, dù đã có thói quen nhắm nháp chua xót, nhưng lại cảm giác được tách cà phê này chua xót quá mức rồi.

Nhan Hiểu Thần muốn chứng minh mình vẫn ăn ngon miệng, tuyệt đối không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ thứ gì, cô cúi đầu, chuyên tâm chiến đấu với cái bàn ăn.

Trình Trí Viễn vẫn im lặng, nhìn cô một lúc lâu, đến khi trông thấy cô sắp ăn đến nghẹn, thì đột nhiên lên tiếng: “Thẩm Hân nhìn anh với ánh mắt rất bình tĩnh, không phải là cảm giác bị chán ghét như lúc trước, gần đây đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Cái này đúng là làm cho Nhan Hiểu Thần muốn mắc nghẹn, cô đặt dao nĩa xuống, thấp giọng nói: “Anh ấy đã biết đứa nhỏ là của anh ấy.”

Trình Trí Viễn đang uống cà phê, lập tức bị sặc, anh ta cầm cái khăn ăn, che miệng lại, ho khan dồn dập một lúc sau mới ngừng. Không biết có phải do ho khan quá lâu, mặt anh ta trở nên tái nhợt, đôi chân mày nhăn lại trông rất khó coi, Nhan Hiểu Thần đưa ly nước lọc cho anh ta: “Anh có muốn uống chút nước lọc không?”

Trình Trí Viễn nâng bàn tay lên, ý bảo không cần. Ánh mắt của anh ta dần dần trở lại bình thường, nói mấy lời giống như nói với chính mình: “Tại sao có thể như vậy?”

Nhan Hiểu Thần buồn chán nói: “Là do em quá ngốc, bị Hân Nguyệt Trân nói dối vài câu liền lộ hết mọi chuyện.”

Trình Trí Viễn dường như hồi phục lại tâm trạng, nói: “Buồn phiền thì cũng đã xảy ra rồi, không có ích gì. Sau này em định như thế nào?”

“Em không biết. “Nhan Hiểu Thần tự giễu, “Em có thể làm được gì đây? Em không thể thay đổi sự thật đứa bé có cùng huyết thống với bọn họ, lại chẳng có dũng khí cầm dao đi giết chết Hân Nguyệt Trân!”

Trình Trí Viễn trầm mặc một thoáng, cũng không biết là nói cho Nhan Hiểu Thần, hay là nói cho chính mình nghe: “Chắc chắn sẽ có cách giải quyết.”

Anh ta gọi bồi bàn đến tính tiền, sau khi thanh toán xong xuôi, anh ta nói: “Chúng ta đi thôi!”

Mãi cho đến khi Nhan Hiểu Thần rời khỏi, Thẩm Hân vẫn không làm gì, cũng chẳng nói gì, chỉ dùng ánh mắt e dè, luyến tiếc, xót xa nhìn Nhan Hiểu Thần. Nhan Hiểu Thần vẫn cúi đầu, hoàn toàn không nhìn đến hắn. Trình Trí Viễn liếc nhìn Thẩm Hân, nhẹ nhàng ôm chặt eo của Nhan Hiểu Thần, kéo cô hướng về phía bên trong người mình, dùng thân thể ngăn cách tầm nhìn của Thẩm Hân.

Buổi tối về đến nhà, Nhan Hiểu Thần cảm thấy mẹ mình có chút kỳ lạ, nhưng quả thật nhìn không ra chỗ nào kỳ lạ, lời nói của bà có chút cứng rắn, đối xử ân cần chu đáo với Trình Trí Viễn, đối với cô thì càng lạnh nhạt. Ăn cơm xong, Nhan Hiểu Thần giúp mẹ dọn dẹp bát đĩa, thừa lúc trong nhà bếp không có Trình Trí Viễn, bà Nhan đề nén giọng nói, hỏi: “Vì sao mày và Trí Viễn lại ngủ riêng?”

Nhan Hiểu Thần sững sốt, tự cho rằng mình đã hiểu về kỳ quái của bà tối nay, may sao cô đã sớm nghĩ ra lý do giải thích, cô làm bộ như không có gì, nói: “Con đang mang bảo bối, buổi tối ngủ không được ngon, lại hay xoay người, không muốn ảnh hưởng Trí Viễn nghỉ ngơi, nên ngủ riêng.”

“Là như vậy à? Mẹ còn tưởng chúng mày vợ chồng mới cưới cãi nhau.”

“Sao lại như vậy được? Mẹ xem con và Trình Trí Viễn có giống như đang cãi nhau không?”

Bà Nhan nhìn cô một cái, tiếp tục rửa bát, chẳng nói thêm lời nào.

Dọn dẹp xong bát đĩa, ngồi phòng khách xem TV một lát, Nhan Hiểu Thần liền lên lầu.

Sau khi Trình Trí Viễn tắm rửa xong thì vào phòng sách làm việc, Nhan Hiểu Thần tạm thời chiếm được phòng ngủ. Cô mở máy tính, vốn muốn tìm chút tài liệu về tài chính, nhưng nhìn ngó một hồi, thành ra tựa trên ghế sofa pha ngẩn ngơ.

Di động vang lên, Nhan Hiểu Thần mở ra, là blog của Thẩm Hân, “Trưa nay, anh nhìn thấy em. Bởi vì anh muốn gặp em, nên cố ý đi ăn ở nhà hàng đó, nhưng em không cần lo lắng, anh sẽ cố kiềm chế bản thân, sẽ không gây rối cho cuộc sống của em. Hiện tại, sức khỏe của em là quan trọng nhất, trong sách có nói phụ nữ mang thai cần tâm bình khí hòa, nghỉ ngơi điều độ, cho dù anh rất muốn ở gần bên em, nhưng sẽ không bao giờ cả gan thử đi gặp em một lần.”

Nhan Hiểu Thần lạnh nhạt “ừ” một tiếng, hắn nói ra giống như chịu nhiều oan ức khổ sở lắm ấy!

Thẩm Hân biết Nhan Hiểu Thần tuyệt đối sẽ không hồi âm lại, thậm chí còn không biết cô có xem qua hay không, nhưng vẫn muốn tự mình gửi tin nhắn cho cô: “Khi nào em đi khám thai? Anh rất muốn có một tấm ảnh siêu âm của con.”

Nhan Hiểu Thần nói với cái di động, hung hăng gằn giọng: “Năm mơ đi!”

Tuy rằng trước giờ Nhan Hiểu Thần không trả lời lại tin nhắn blog của Thẩm Hân, nhưng Thẩm Hân lại giống như nói với chính mình vậy, mặc kệ cô có trả lời hay không, có nhìn thấy hay không, hắn vẫn muốn bày tỏ hết tâm trạng của bản thân.

....

Hôm nay anh ngồi ở trong xe, nhìn thấy Trình Trí Viễn và em đi đến bệnh viện. Anh biết hắn là kẻ buồn khổ nhất khi phải làm cái chuyện không phải của hắn, anh rất biết ơn hắn đã thay anh làm chuyện này, nhưng giây phút đó, anh vẫn không ưa nổi hắn! Anh đã quá ghen tỵ, anh thật sự hy vọng có thể cùng em đi khám thai, tận mắt nhìn thấy bảo bối của chúng ta, nghe tiếng tim của nó đập rộn ràng, nhưng anh biết em không thích như vậy. Anh chỉ có thể ngồi nhìn thẳng đàn ông khác làm những điều đó cùng em, ngay cả quyền được ganh ghét cũng chẳng có!

...

Trước kia khi đi trên đường, nhìn thấy mấy đứa nhỏ, anh không có chút cảm giác nào, nhưng từ khi biết mình sắp được làm cha, mỗi lần nhìn thấy đứa nhóc nào, anh đều nhịn không được sẽ ngoái đầu nhìn chăm chăm vào bảo bối của người ta. Em đã nghĩ tên cho con chưa? Anh đã nghĩ ra được mấy cái rồi này, nhưng đều không thấy hài lòng.

...

Từ khi biết hết tất cả, lâu lắm rồi anh không có nói chuyện với ba mẹ, mỗi ngày anh đều lang thang ở ngoài đường, thà một mình ngồi trong quán Bar đến ngẩn người, cũng không muốn về nhà. Hôm nay vừa về đến cửa thì nhìn thấy ba đang ngồi trong phòng khách xem mấy bộ phim truyền hình chán ngắt, hẳn là cố ý chờ anh, anh biết ba muốn nói chuyện với anh, nhưng rồi ông ấy cũng chẳng nói gì, anh cũng không muốn lên tiếng. Ba mẹ anh cho rằng anh chán ghét bọn họ, nhưng kỳ thật anh không có, có lẽ bởi vì anh đã làm cha của người ta rồi, nên có thể hiểu được tâm trạng của bọn họ, anh chỉ là tạm thời không biết đối mặt với bọn họ như thế nào mà thôi. Anh hận bản thân mình, tại sao mấy năm cấp ba lại ham mê chơi game? Nếu không phải anh thi thử đại học thành tích quá kém, mẹ sẽ không cần dùng thủ đoạn cướp đi cái ghế đại học danh dự đó của em, ba em sẽ không đi đến sở giáo dục của thành phố, cũng sẽ không phát sinh bất kỳ một tai nạn giao thông nào. Nếu anh có thể học thật giỏi, có thể dựa vào chính mình thi đỗ đại học, có lẽ chúng ta sẽ có một sự bắt đầu mới, lại có thể có một kết cục khác hoàn toàn so với bây giờ.

...

Chạy đến bên ngoài công ty địa ngục đó chờ em, muốn ngắm nhìn em một chút, nhưng vẫn không gặp được. Anh lái xe không có mục đích, cứ chạy mãi hóa ra lại chạy đến trường đại học. Anh đến ngồi băng ghế chúng ta đã từng ngồi, nhìn những cặp đôi trẻ tuổi yêu nhau ngang nhiên thân mật, anh đã nhìn không được mà mỉm cười, trong lòng đồng thời dâng lên hai loại cảm giác ngọt ngào và chua xót. Chỉ mới tốt nghiệp được một năm, nhưng lại cảm giác như đã 10 năm. Anh ghen tị với quá khứ của chính mình, tại sao ngày ấy mà lại có thể vui vẻ hạnh phúc đến như vậy?

...

Hôm nay đến quán Bar anh gặp Ngô Thiến Thiến, ngoài mặt cô ấy là trợ lý của anh, có vẻ như tiền đồ sự nghiệp rất tốt, nhưng chỉ có anh và cô ấy biết sự thật là như thế nào. Bởi vì không thể chấp nhận em đã rời bỏ anh, anh đã giận cá chém thớt, quyết định tuyển cô ấy làm trợ lý, chỉ là muốn phát tiết cơn giận dữ của bản thân. Sau này tuy rằng đã hiểu rõ, cho dù có hay không có cô ấy, thì quan hệ giữa chúng ta đã sớm kết thúc rồi, nhưng nếu không có cô ấy, ít ra chúng ta đã có thể có thêm một chút vui vẻ, bớt đi một chút xót xa. Trên đời này nếu đã bước một bước sai lầm, thì lại có thêm nhiều bước sai lầm khác. Nhìn thấy cô ấy buồn khổ say rượu, khóc trong sự bất lực, bao nhiêu giận dữ từng có đối với cô ấy đột nhiên tiêu tan, có lẽ anh cũng giống như cô ấy, cũng đã có một bước sai, rồi lại càng lún sâu vào sai lầm, nên nỗi đồng khổ biến thành lòng từ bi, không hề cảm thấy tức giận nữa. Phải chăng trên thế giới này, những kẻ đã phạm phải sai lầm đều mong muốn có cơ hội được một lần tha thứ, anh rất khát khao có được cơ hội đó, cô ấy chắc chắn cũng muốn như vậy, phải không?

...

Hôm nay trong phòng làm việc, anh nói với Ngô Thiến Thiến, nếu cô ấy đồng ý, anh có thể sắp xếp cho cô ấy một công việc khác, giúp cô ấy làm lại từ đầu. Cô ấy kinh ngạc trợn mắt, cho rằng anh lại dùng cách nào đó để tra tấn cô ấy. Khi biết được anh nghiêm túc, cô ấy đã khóc không thành tiếng. Lần đầu tiên cô ấy nói tiếng xin lỗi anh, giây phút đó, anh đã thật sự bình thường trở lại. Anh nhìn theo cô ấy đi ra khỏi văn phòng, từng bước một biến mất tại cuối hành lang thật dài, giống như nhìn theo những năm tháng thanh xuân ngọt ngào của chính mình, cũng từng bước một đi qua cái hành lang thời gian thật dài, rồi mãi mãi biến mất.

...

Buổi tối bị một đám thanh niên thiết kế của công ty bắt đi ca hát, nghe được mấy cô gái hát bài ca của Lương Tịnh Như, bỗng nhiên lòng anh đau đớn đến không thở nổi. Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu...

...

Bây giờ anh đang ở dưới lầu nhà em, đếm qua từng tầng từng nhà, tìm kiếm cửa sổ căn nhà mà em đang sinh sống. Anh biết em ở đây, nhưng không thể nào gặp được. Trên đời này có một chỗ xa đến như vậy sao? Cho dù anh có cố gắng bao nhiêu đi nữa, cho dù có kiếm thật nhiều tiền đi nữa, cũng không cách nào rút ngắn đi khoảng cách đó.

...

Đôi khi, anh rất lạc quan, cảm thấy trên thế gian, không có chuyện gì là không thể giải quyết, cuộc đời này, chúng ta chỉ tạm thời đi trên hai con đường khác nhau, chỉ cần anh vẫn còn nghĩ về em, liền giống như anh có thể định vị được em bằng GPS vậy, cho dù em đi bao xa, cho dù em trốn đến nơi nào, anh đều có thể tìm thấy, đều có thể chạy đến bên em. Nhưng cũng có đôi lúc, anh rất bi quan, thế gian này thật sự có chuyện không thể nào giải quyết được, anh không chạm được đến em, không nghe được tiếng em nói, anh không biết hôm nay em sống thế nào, giờ này em có được vui vẻ hay không? Em hạnh phúc, anh không thể chia sẻ, em buồn phiền, anh không thể sẻ chia; hiện tại của em, anh không thể can thiệp, tương lai của em, anh càng không thể bước vào, anh có chăng chỉ là quá khứ của em mà thôi. Anh cho rằng luôn mang theo định vị GPS, sẽ có thể tìm được em, nhưng thời gian đằng đẵng trôi qua, nếu có một ngày, nó dùng tiếng vi tính lạnh nhạt nói với anh rằng: Thật xin lỗi, bởi vì hệ thống đã lâu không cập nhật, không thể xác định được mục tiêu, thì anh phải làm sao đây?

...

Mỗi lần Nhan Hiểu Thần nhìn thấy tin nhắn của Thẩm Hào gửi tới, đều cực kỳ sợ hãi. Trước nay cô không hề hồi âm tin nhắn của hắn, luôn nghĩ hết cách để tránh xa hắn, nếu hắn không chạm được đến cô thì cô cũng sẽ không chạm được đến hắn, cô có chăng cũng chỉ là quá khứ của hắn mà thôi. Nhưng hắn đã thay đổi quá lớn, qua từng dòng tin nhắn kia, cô cảm nhận được người đàn ông này đã trở nên xa lạ, không còn là kẻ ngạo mạn khinh đời, tuổi trẻ tự tin nữa rồi. Có lẽ vận mệnh tàn khốc đã sớm dùng âm thanh vi tính lạnh nhạt nói với bọn họ câu “Thật xin lỗi”, chỉ là bọn họ không nghe được mà thôi.

Phải chăng ở một không gian khác sẽ có một Tiểu Tiểu và một chú khỉ khác? Ở nơi đó, bọn họ sẽ không cần lo lắng GPS của chính mình đến một ngày vì không kịp cập nhật mà không tìm thấy đối phương, bởi vì họ sẽ không tách rời nhau, đường đời của bọn họ sẽ luôn giao nhau, rồi sẽ cùng tay nắm tay trải qua phong ba bão táp.

Buổi chiều thứ bảy, Ngụy Đồng đếm thăm Nhan Hiểu Thần.

Vừa đến nơi, cô không có một chút khách sáo, trước hết gọi điện thoại đặt cơm, cá Lư hấp, tôm nướng mỡ hành... Trong căn tin trường đại học, mấy món này đều không mới lạ gì, luôn cực kỳ khó ăn, trong khách sạn thì quá đắt, tiện thể đến nhà của Nhan Hiểu Thần nên cô muốn ăn ngon một lần.

Ngụy Đồng và Nhan Hiểu Thần vừa ăn đồ ăn vặt, vừa thì thào nói chuyện phiếm. Trình Trí Viễn lên lầu làm việc, không muốn tham gia hội tán chuyện của mấy cô gái.

Từ lúc biết Ngụy Đồng cũng là bạn học của Thẩm Hào, bà Nhan liền để tâm chú ý đến cô, lâu lâu làm bộ đưa hoa quả, rót nước, sẽ lên nghe một chút, đúng là bà đã nghe được vài câu. Là do Ngụy Đồng chủ động mở lời, hình như cô đụng mặt Thẩm Hào, cảm thấy Thẩm Hào thay đổi quá nhanh, đã trở nên trầm ổn bình thản, không giống như trước kia ngang ngược nhanh nhẩu. Từ đầu đến cuối Nhan Hiểu Thần không nói tiếng nào, Ngụy Đồng cũng cảm thấy ở nhà Trình Trí Viễn mà nói mấy chuyện này có vẻ không thích hợp cho lắm, mau chóng chuyển sang đề tài khác. Nghe qua thì hết sức bình thường, nhưng bà Nhan lại lưu ý, khi Ngụy Đồng nói đến Thẩm Hào thì Nhan Hiểu Thần lại nhìn di động, mặt không một chút thay đổi, mắt nhìn xa xăm, dường như có gì đó không đúng. Ngụy Đồng ăn xong cơm tối, xoa bụng bảo ăn no quá, liền tạm biệt ra về.

Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần cùng đưa cô xuống lầu, nhân tiện đi tản bộ gần đó trong chốc lát, coi như rèn luyện sức khỏe.

Bà Nhan rửa chén bát xong, đi đến phòng khách, vốn định xem TV, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, bà đứng bật dậy, tìm kiếm xung quanh, nhưng lại chẳng thấy gì.

Bà Nhan cẩn thận suy nghĩ, xác định vừa rồi Hiểu Thần đưa Ngụy Đồng ra cửa là mặt một bộ váy dài đến đầu gối, không có túi, bởi vì chỉ đi tản bộ dưới lầu, Trình Trí Viễn lại đi chung với cô, nên cô cũng chẳng mang theo túi xách, hai tay trống không, chẳng cầm theo gì cả. Nhưng cái điện thoại lúc này Hiểu Thần vẫn cầm ở trên tay lại không có ở phòng khách, cô đã để ở đâu? Mà để từ lúc nào?

Bà Nhan đi lên lầu, tuy rằng trong phòng không có ai, nhưng mà lại nín thở tĩnh khí, rón ra rón rén.

Kiểm tra tủ đầu giường qua một vòng, chỉ tìm thấy một cái vỏ nhựa dùng cho điện thoại di động mới; rồi tìm kiếm cẩn thận trong tủ quần áo qua một lần, cũng chẳng có gì cả. Nhan Hiểu Thần là do bà Nhan

nuôi lớn, thói quen giấu đồ, bà Nhan không đảm bảo một trăm phần trăm là biết hết, nhưng tám chín mươi phần trăm thì có thể, cho nên lúc trước khi bà muốn tìm số tiền mà Hiếu Thần đã giấu kỹ, chỉ cần lục lọi qua một lần liền ra ngay. Cuối cùng, bà cũng tìm được điện thoại ở phía dưới cái gối nằm trên đầu giường.

Di động có cài mật mã, là bốn con số. Lúc bà Nhan vừa đến Thượng Hải, hai mẹ con ở trong một căn phòng rất nhỏ, Hiếu Thần bấm dùng điện thoại không có tránh né bà, bà Nhan nhớ rõ đã có nhìn qua mật mã của cô, chính là ngày sinh nhật của cô, bao gồm tháng và ngày.

Bà Nhan bấm mật mã, di động mở ra. Bà nhìn ấy cái icon trên di động, nói thầm: “Xem thế nào nhỉ? Tin nhắn...Phải rồi! Còn Blog nữa...” Vừa đến Thượng Hải thì Thẩm Hào và Hiếu Thần đều có dạy qua cho bà cách sử dụng blog, nói rằng nó rất thuận tiện, chỉ cần nói chuyện với cái di động là được, vừa đúng lúc thích hợp với trình độ đánh chữ rùa bò của bà, mà bà lại là người không thích đánh chữ. Thẩm Hào giúp bà cài đặt một blog mới, nhưng do có ít người liên hệ, nên cũng rất ít dùng.

Sau khi Nhan Hiếu Thần và Trình Trí Viễn tiễn Ngụy Đồng ra về, đã đi tản bộ được bốn mươi phút, bọn họ bắt đầu trở về nhà.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, tạo thành một không gian khép kín nho nhỏ, chỉ có Trình Trí Viễn và Nhan Hiếu Thần hai người bọn họ. Trình Trí Viễn đột nhiên nói: “Mấy ngày nay không thấy Thẩm Hào, cậu ta không làm gì, khiến anh cảm thấy có gì đó không đúng.”

Nhan Hiếu Thần nhìn chằm chằm vào mấy con số đang nhảy biểu hiện số tầng đang tăng lên, mặt không thay đổi nói: “Anh ấy nói sức khỏe của em là quan trọng nhất, em phải tâm bình khí hòa, anh ấy sẽ chẳng làm gì khiến em khó chịu đâu.”

Trình Trí Viễn sững sốt, khẽ mỉm cười thở dài, cảm khái nói: “Thiếu niên và đàn ông đúng là khác nhau rất lớn, không nói đến tuổi tác, một kẻ luôn muốn chứng tỏ bản lĩnh, chứng minh bản thân, sợ thế giới bỏ quên, còn một kẻ thì hiểu được nỗi lòng của chính mình, biết chăm sóc người khác, biết kềm chế bản thân, thành toàn cho người khác. Thẩm Hào khiến cho anh nhìn cậu ấy với cặp mắt khác xưa rất nhiều!”

Nhan Hiếu Thần không thể nói ra cảm giác ở trong lòng là gì, cô gắt gao cắn môi, không để cảm xúc biểu lộ. Trình Trí Viễn nhẹ giọng hỏi: “Em có muốn rời khỏi Thượng Hải không?”

“Hả? Công ty muốn mở chi nhánh ở Bắc Kinh à? Anh muốn rời khỏi Thượng Hải sao?”

“Không phải là anh muốn, mà là em có muốn không. Nếu đi Bắc Kinh, cũng không thể trốn tránh được Thẩm Hào, cậu ấy cũng sẽ chạy tới Bắc Kinh. Chẳng lẽ em muốn vĩnh viễn sẽ có một người cố gắng kiềm chế, một người luôn luôn tránh né mà sống cả đời hay sao? Anh biết em có phần nản khu an ninh vì đã để cho xe của người lạ ra vào, nhưng một khu an ninh nhỏ cũng không thể giúp em ngăn cản được Thẩm Hào. Sau khi đứa con sinh ra, em sẽ định làm gì?”

Cửa thang máy mở, hai người đều không đi ra khỏi thang máy, mà vẫn tùy ý cho cửa thang máy đóng lại, rồi từ từ đi xuống.

Nhan Hiếu Thần cười khổ, “Vậy em phải làm sao? Công ty nhà của Thẩm Hào trên khắp đất nước Trung Quốc đều có chi nhánh, cho là rời khỏi Thượng Hải đi, em có thể trốn được ở đâu bây giờ?”

“Chúng ta đi nước ngoài!”

Nhan Hiếu Thần kinh hãi nhìn Trình Trí Viễn, dường như muốn nhìn rõ có phải anh ta đang nghiêm túc hay không.

Thang máy dừng lại, một người đi vào thang máy, đứng gần cửa, đưa lưng về phía bọn họ, hai người không nói gì thêm. Thang máy đến lầu một, người kia đi ra. Lại chẳng có ai vào thang máy, cửa lại khép lại, bắt đầu từ từ đi lên, Trình Trí Viễn không nhìn Nhan Hiếu Thần, giọng nói vững vàng: “Công ty trong nước đã có Kiều Vũ quản lý, anh có ở lại công ty trong nước hay không cũng chẳng quan trọng. Ở Mỹ anh có một người bạn mở một công ty tài chính nhỏ, nếu em không thích nước Mỹ, chúng ta có thể đi Châu Âu. Thế giới rất rộng lớn, sẽ luôn có một chỗ không bị quá khứ quấy nhiễu, tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Anh ta nghiêm túc! Trong đầu của Nhan Hiếu Thần rất hỗn loạn, cho đến nay, cô đang nỗ lực quên đi bóng ma quá khứ, luôn muốn bắt đầu lại từ đầu, nhưng bây giờ, cô không biết phải làm gì nữa, “Em, mẹ em thế

nào?”

“Có thể đi cùng với chúng ta, cũng có thể ở lại trong nước, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc. Ba mẹ anh đều ở trong nước, mẹ em năm nay chỉ mới 44 tuổi, vẫn còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, 10 năm tới sẽ không có vấn đề gì lớn. Hoặc em có thể nghĩ theo góc độ khác, coi như em muốn ra nước ngoài học tập, bình thường học xong bằng tiến sĩ cần 5 năm, rất nhiều người ở tuổi này đều sẽ rời khỏi cha mẹ.”

Nhan Hiểu Thần biết Trình Trí Viễn nói được là sẽ được, ba mẹ của anh ta, một người là thương nhân thành công, một người đã từng là phó viện trưởng của một bệnh viện lớn ở tỉnh thành nay đã về hưu, có bọn họ ở đây, cho dù phát sinh chuyện gì đều có thể giải quyết, hơn nữa mẹ còn có hai người chị em, vẫn luôn có người thân ở bên cạnh. Nhưng rốt cuộc cô đang do dự chuyện gì? Lúc còn trẻ ở trong căn phòng nhỏ, xem phim thần tượng trên TV, không phải đã từng mơ ước có một ngày, có thể đi ra thành phố, đi xem thế giới này rộng lớn cỡ nào hay sao?

Bọn họ quên mất ấn số tầng của mình, thang máy còn chưa đến tầng của bọn họ liền dừng lại, một người đi vào, thang máy lại từ từ đi xuống.

Hai người đều mím chặt môi, nhìn chằm chằm phía trước.

Thang máy lại đến lầu 1 lần nữa, người nọ đi ra khỏi thang máy, Trình Trí Viễn ấn vào số tầng nhà của bọn họ trên thang máy, cửa thang máy lần nữa khép lại.

Anh ta thấp giọng hỏi: “Em cảm thấy thế nào?”

“Giống như... Có thể, nhưng hiện tại đầu óc em hỗn loạn lắm... Trình Trí Viễn, em không hiểu lắm, anh tự mình nghĩ ra muốn rời khỏi đây, là vì em? Nếu như là vì em, em không dám nhận! Em chỉ có hai bàn tay trắng, phải lấy gì báo đáp cho anh đây?”

Trình Trí Viễn ngưng mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, “Anh đã có được báo đáp tốt nhất rồi.”

“Em không hiểu...”

Thang máy đến nơi, cửa từ từ mở ra.

Trình Trí Viễn dùng tay ngăn cửa thang máy, ra ý bảo Nhan Hiểu Thần đi trước, “Anh rất rõ chính mình đang làm cái gì, từng chuyện anh quyết định đều suy nghĩ rất thấu đáo, là anh cam tâm tình nguyện quyết định, em không cần nghĩ cho anh, chỉ cần nghĩ cho em thôi. Em cứ suy nghĩ kỹ thêm một chút, nếu được, anh sẽ bắt đầu sắp xếp.”

Nhan Hiểu Thần im lặng một thoáng, gật đầu, “Được.”

Hai người sóng vai nhau đi về phía cửa, vừa đến nơi, thì cửa đã bị mở ra. Bà Nhan sắc mặt tái mét, hai mắt hơi đỏ hồng, trừng mắt nhìn Nhan Hiểu Thần như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn ngậy người.

Không chờ bọn họ kịp phản ứng, bà Nhan đã “bốp” một cái, tát thật mạnh vào mặt của Nhan Hiểu Thần, Nhan Hiểu Thần bị đánh đến mê muội, ngây ngốc nhìn mẹ, “Mẹ, tại sao?”

“Mày còn hỏi tao là tại sao?” Bà Nhan tức giận đến toàn thân run rẩy, bà còn muốn đánh tiếp, Trình Trí Viễn một tay cầm tay của bà Nhan, một tay kéo Nhan Hiểu Thần hướng ra phía sau lưng của mình một chút.

Bà Nhan dùng dằng muốn đẩy Trình Trí Viễn ra, nhưng dù sao bà cũng là phụ nữ, căn bản không thể đẩy được Trình Trí Viễn, Trình Trí Viễn nói: “Mẹ, có chuyện gì từ từ nói!”

Bà Nhan chỉ vào Nhan Hiểu Thần, nước mắt lớn như hạt đậu, từng viên rơi xuống, “Nhan Hiểu Thần! Mày nói cho tao biết, ba của mày làm sao mà chết? Đứa bé trong bụng mày là con của ai?”

Trong đầu của Nhan Hiểu Thần “Ầm” một tiếng nổ tung, cô thất tha thất thiểu lùi về phía sau mấy bước, tuyệt vọng nghĩ: Mẹ biết rồi! Mẹ biết rồi!

Trình Trí Viễn choáng váng, một giờ trước, bọn họ xuống lầu, hết thấy đều bình thường, một giờ sau, trở lên lầu, tất cả liền biến thành long trời lở đất.

Bà Nhan liều mạng dùng sức muốn tránh thoát Trình Trí Viễn, nhưng Trình Trí Viễn sợ bà sẽ gây hại đến Nhan Hiểu Thần, mặc kệ bà đẩy hay đánh, anh ta cũng không buông tay. Bà Nhan vừa giận vừa hận, chửi ầm lên: “Trình Trí Viễn, mày thả mẹ ra! Đứa bé không phải của mày, mày che chở cho nó được gì chứ? Bị cấm sùng, còn thay người ta đi chăm sóc đứa nhỏ không thấy mất mặt sao? Coi như mình sinh không được, thì liền tìm bậy bạ một đứa về nuôi hay sao? Mày cần thận tổ tông Trình gia mấy đời đội mồ sống dậy tìm mày tính sổ bây giờ...”

Bà Nhan là người thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội, mắng chửi chửi búa lời càng nói càng khó nghe, tuy rằng Trình Trí Viễn có cháu mày, nhưng vẫn nhỏ tiếng mềm giọng khuyên bà: “Mẹ, chỉ cần con còn ở đây, sẽ không để mẹ đụng đến Hiểu Thần! Mẹ bình tĩnh lại đi...”

Bà Nhan không lay chuyển được Trình Trí Viễn, quay sang chỉ vào Nhan Hiểu Thần, bắt đầu mắng: “Đồ con quỷ đòi nợ đi chết đi! Tao ày biết, nếu còn muốn nhận tao là mẹ...Hừ, tao cũng không muốn làm mẹ của mày đâu! Nếu còn có chút lương tâm, còn nghĩ đến ba mày, thì nhanh chóng đi đến bệnh viện bỏ đứa con đó đi! Mày bỏ nó rồi, sẽ chẳng còn liên quan đến Thẩm Hầu, tao sẽ tạm tha ày! Bằng không tao thà tự tay bóp ày chết, coi như chưa từng sinh cái con quỷ đòi nợ là mày ra, cũng không ày đi nối dõi tông đường cho đám độc ác đó! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần có thứ gì tốt, ba mày đều ày, thà rằng bản thân chịu tội, cũng không để mày chịu oan ức! Nhưng con người mày rốt cuộc có tim hay không? Ôm cái thứ ghê tởm ở trong bụng, lại còn có thể ngủ ngon được hay sao? Ba mày có tim hay không? Ông ấy chết không nhắm mắt, nhất định sẽ đến tìm mày...”

Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm vào mẹ, sắc mặt trắng bệch, ba thật sự sẽ chết không nhắm mắt sao?

Trình Trí Viễn cảm thấy bà Nhan càng nói càng độc mồm độc miệng không thể chịu được, càng ngày càng điên cuồng, cũng không biết bà lấy đâu ra sức lực, anh ta sắp ngăn cản bà không được, quát lớn tiếng với Nhan Hiểu Thần: “Hiểu Thần, em không cần phải nghe! Đi bấm thang máy, rời khỏi đây đi! Nhanh lên, bấm thang máy đi!”

Cửa thang máy mở ra, trong tiếng quát thúc giục lo lắng của Trình Trí Viễn, Nhan Hiểu Thần lui từng bước vào thang máy.

Theo cửa thang máy khép lại, tiếng khóc tiếng mắng của bà Nhan rốt cuộc cũng bị ngăn lại ở bên ngoài, nhưng Nhan Hiểu Thần cảm thấy bên tai cô vẫn còn văng vẳng tiếng mắng chửi của mẹ: “Ba của mày chết không nhắm mắt, ông ấy sẽ đến tìm mày!” Nhan Hiểu Thần hồn bay phách lạc đi ra khỏi tòa cao ốc.

Đến chín giờ, sắc trời đã trở nên tối đen, không có tiền, không có điện thoại, thậm chí trên người không có một mảnh giấy lộn.

Nhan Hiểu Thần không biết nên đi đâu nữa, nhưng cũng không dám dừng lại, dường như ở phía sau vẫn văng vẳng giọng nói vừa mắng vừa khóc của mẹ “Bỏ đứa con đi, bỏ đứa con đi”, cô chỉ có thể cứ mãi miết đi dọc theo con đường cái.

Nếu đang ở quê nhà thị trấn nhỏ, giờ này con đường hẳn là đã rất tĩnh lặng, nhưng ở chốn đô thị Thượng Hải, những con đường vẫn sẽ phồn hoa trụy lạc, dòng xe, dòng người vẫn sẽ tấp nập ồn ào.

Đột nhiên Nhan Hiểu Thần nghĩ đến hoàn cảnh khi vừa đặt chân đến Thượng Hải cách đây 5 năm, một mình cô kéo hành lý, đi vào sân trường đại học. Tuy rằng xã hội hiện đại đã không còn coi trọng việc để tang chay, nhưng vùng nông thôn vẫn rất chú ý, cô mặc một chiếc áo thun màu trắng, quần soóc màu đen, dùng dây buộc tóc trái châu hình bông hoa trắng, túm gọn tóc thành đuôi ngựa. Thế giới của cô cũng giống như cách ăn mặc của cô vậy, chỉ còn lại hai màu đen trắng, lúc đó nguyện vọng của cô chỉ có hai điều: thứ nhất là lấy cho được học vị, thứ hai là thay ba chăm sóc mẹ thật tốt.

Mấy năm nay, cho dù cô đã rất cố gắng, nhưng cũng không làm được điều gì, học vị không thể lấy, mẹ cô cũng chẳng có được cuộc sống vui vẻ ấm no.

Chẳng lẽ tất cả đều đã sai lầm ngay từ đầu?

Lúc mờ mịt đứng tại con đường rộng lớn nghênh đón tân sinh viên của sân trường đại học, lúc vừa ganh tị vừa buồn thương nhìn thấy các bạn sinh viên khác có cha mẹ đi cùng ríu rít vui cười, cô đã nhìn thấy Thẩm Hầu. Ba mẹ hẳn chăm lo cho hẳn làm cho cô nhớ đến tất cả những việc ba cô đã làm cho cô, hẳn lo nghĩ

cho ba mẹ của hắn khiến cô hối tiếc những điều cô chưa làm được cho ba cô, đó là những điều mà đáng lý ra cô đã phải làm từ rất lâu rồi.

Có phải bởi vì cô đã nhìn thấy những thứ không nên nhìn thấy, thích người không nên thích, nên ba cô mới chết không nhắm mắt?

Nhan Hiểu Thần không biết mình đã đi bao lâu, chỉ cảm giác không gian xô bồ của nơi đô thị vốn không cần nghỉ ngơi này cũng đã đến lúc mệt mỏi, trên đường xe càng ít đi, người đi đường dường như cũng không còn một ai.

Đôi chân của cô mềm nhũn, bụng nặng nề, tựa hồ như có cái gì đó muốn rơi ra ngoài, cô không thể không dừng lại, ngồi bệt xuống một bậc thang ở ven đường. Nhìn đến đô thị xa hoa ở ngã tư phía đối diện, nhà cao tầng san sát, chen chúc trăm ngàn gian, lại không có ba thước đất cho cô dung thân, ngay cả quê nhà nơi cô sinh ra và lớn lên, từ ngày ba cô ra đi, cũng không còn là ngôi nhà mà cô có thể tá túc.

Từng cơn gió lạnh thổi tới, bây giờ đã là trung tuần tháng sáu, thời tiết không đến nỗi lạnh lắm, nhưng Nhan Hiểu Thần chỉ mặc một chiếc váy mỏng, lại ngồi trên bậc thềm xi măng lạnh như băng ở trên đất, cô không chịu được rung mình từng cơn, vẫn sững sờ nhìn đèn đuốc sáng choang trong bóng đêm, cảm giác cơ thể càng co rút nhỏ dần, giống như đang bị bóng tối nuốt chửng mất dạng.

Thẩm Hào nhận được điện thoại của Trình Trí Viễn thì lập tức vọt ra khỏi nhà.

Trong ấn tượng của Thẩm Hào, bất kỳ lúc nào, Trình Trí Viễn vẫn luôn định liệu được trước mọi việc, tư thái thông dong bình tĩnh, nhưng lúc này, giọng nói của anh ta lại có chút bối rối. Lúc đầu, Thẩm Hào còn cảm thấy rất ngoài ý muốn, nhưng khi Trình Trí Viễn nói mẹ của Hiểu Thần đã biết hết tất cả, hắn cũng lập tức luống cuống theo.

Trình Trí Viễn nói Hiểu Thần mặc một chiếc váy màu lam dài tới đầu gối, không có túi tiền, nên cô không mang theo tiền hay di động, chắc chắn chỉ có thể đi trong phạm vi gần tòa chung cư thôi, nhưng Thẩm Hào đã chạy đi tìm tất cả các chỗ gần khu chung cư cũng không tìm thấy. Không còn cách nào khác, hắn điện thoại gọi tài xế tới, nhờ tài xế lái xe tìm kiếm kỹ càng từng tắc một ở khu vực xung quanh.

Đã hơn 3 giờ sáng, hắn vẫn chưa tìm thấy Hiểu Thần. Thẩm Hào càng lúc càng sợ hãi, trước mắt luôn hiện ra hình ảnh bà Nhan cầm cây gậy trúc, điên cuồng quật túi bụi vào người của Hiểu Thần. Trên đời này, không chỉ gậy trúc mới có thể giết người, lời nói cũng có thể giết người.

Thẩm Hào tự nói với chính mình, Hiểu Thần không phải là người yếu đuối như vậy, hắn buộc chính mình bình tĩnh lại. Thẩm Hào căn cứ vào thói quen của Hiểu Thần mà phán đoán cô có thể sẽ đi đến đâu. Cô là người mù phương hướng, không thể phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, trước kia khi hai người đi trên đường, thường là nhìn những con đường xung quanh, sau đó theo bản năng cứ đi về bên phải.

Thẩm Hào bảo tài xế chạy đến trước cửa ra vào của khu chung cư sau đó rẽ phải, rồi đi thẳng.

“Rẽ phải...Thẳng...Thẳng...Rẽ phải...Thẳng...Dừng!”

Rốt cuộc hắn đã tìm được cô!

Lặng lẽ trong bóng tối, cô ngồi trên bậc thang của một nhà hàng bán thức ăn theo kiểu băng truyền, lạnh đến mức toàn thân không ngừng run rẩy, mặt ngây ngốc nhìn vào hư không. Tiểu Tiểu của hắn đã bị đau khổ bất lực dồn ép đến một góc hẻo lánh, không có sức phản kháng, trong một thoáng, nước mắt trong hốc mắt của Thẩm Hào như muốn trào ra, hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế không để nước mắt chảy xuống, xe còn chưa dừng hẳn, hắn đã đẩy cửa xe, lao ra ngoài.

Thẩm Hào giống như cơn lốc xoáy bay đến bên cạnh Nhan Hiểu Thần, nhưng rồi lại nhút nhát, không dám chạm vào cô, hắn nửa quỳ nửa ngồi dưới bậc cầu thang, cẩn thận nói: “Tiểu...Hiểu Thần, là anh!”

Nhan Hiểu Thần nhìn hắn, ánh mắt dần có tiêu cự, “Em biết.”

Thẩm Hào ôm lấy cô, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng lạnh lẽo, giống như đang ôm một khối băng. Nhan Hiểu Thần hơi vùng vẫy người một cái, dường như muốn đẩy hắn ra, nhưng cơ thể cô không ngừng run rẩy, căn bản không thể làm được gì.

Thẩm Hầu bế thốc cô lên, đi từng bước nhỏ chạy đến xe hơi, để cô ngồi lên xe, Hấn nói với tài xế: “Mở hệ thống sưởi.” sau đó thì lên xe từ một bên khác.

Nhan Hiểu Thần vốn không cảm thấy lạnh, nhưng lúc này được vào một nơi ấm áp, hoàn toàn đối lập, đột nhiên cô bắt đầu cảm thấy rất lạnh, thân thể run lên lập cập, so với lúc này còn nhiều hơn, không thể nói được tiếng nào.

Thẩm Hầu gấp đến độ không ngừng dùng tay xoa bóp cánh tay và bàn tay của cô, trong xe không có nước nóng, cũng không có chăn để đắp, bản thân hấn thì không sợ lạnh, nên không có mặc áo khoác, may mắn tài xế có kinh nghiệm lái xe vào ban đêm, biết rằng phải mặc thêm nhiều áo, nên khi ra cửa đã có khoác áo khoác cùng với áo sơ mi dài tay. Thẩm Hầu lập tức bảo tài xế cởi áo khoác ra, mượn tạm khoác lên người của Nhan Hiểu Thần.

Tài xế lái xe đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ, mua hai ly sữa nóng, Thẩm Hầu cho Nhan Hiểu Thần chậm rãi uống xong, mới từ từ uống ly của mình.

Thẩm Hầu vẫn nắm tay của cô, một tay vuốt ve cánh tay của cô, kiểm tra nhiệt độ cơ thể có còn lạnh hay không. Nhan Hiểu Thần rút tay ra, đẩy hấn một chút, bản thân dịch ra hướng cửa xe một khoảng.

Thẩm Hầu nhìn bàn tay trống không của mình, nhẹ giọng nói: “Cửa xe có hơi lạnh, em đừng dựa gần cửa quá.”

Hấn chủ động dịch người sang phía cửa xe bên cạnh một chút, chừa một khoảng trống đầy đủ cho Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần nói: “Tại sao anh lại đi tìm em? Trình Trí Viễn đâu?”

Thẩm Hầu nói: “Hiểu Thần, trước hết đồng ý với anh đừng quá lo lắng.”

Nhan Hiểu Thần cười khổ, “Bây giờ còn chuyện gì khác có thể khiến em lo lắng nữa chứ? Anh nói đi!”

“Trình Trí Viễn đang ở bệnh viện, hấn không thể đi tìm em, cho nên gọi điện thoại cho anh, bảo anh đi đón em về.”

Nhan Hiểu Thần bất đắc dĩ khẽ thở dài, “Là bị mẹ đánh sao?”

“Mẹ em đột nhiên bị nhồi máu cơ tim, Trình Trí Viễn đang ở bệnh viện chăm sóc cho bà. Em đừng lo lắng quá, Trình Trí Viễn đã điện thoại báo bình an rồi, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Nhan Hiểu Thần ngây ngốc nhìn Thẩm Hầu. Thẩm Hầu biết cô khó có thể tin được, lúc hấn nghe được cũng rất kinh ngạc, bà Nhan mắng chửi người khác giọng rất vang dội, đánh người sức lực rất lớn, thật sự không giống như người đang mang bệnh, sức khỏe suy yếu.

Môi của Nhan Hiểu Thần run cầm cập, dường như muốn òa khóc, nhưng vẫn cứng rắn chịu đựng, “Em muốn tới bệnh viện.”

Thẩm Hầu trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng không thể chia sẻ chút cảm xúc đau buồn nào với cô, “Chúng ta đang trên đường tới bệnh viện.”

Đêm khuya, hoàn toàn không có kẹt xe, đường xá thông thoáng chạy thẳng đến bệnh viện.

Thẩm Hầu gọi điện thoại cho Trình Trí Viễn, hỏi rõ ràng phòng bệnh ở đâu, sau đó hấn dẫn Nhan Hiểu Thần đi vào bệnh viện.

Trình Trí Viễn ở ngoài phòng bệnh chờ bọn họ, vừa đi ra khỏi thang máy đã nhìn thấy anh ta.

Nhan Hiểu Thần không kiềm chế được chạy tới, Thẩm Hầu muốn đỡ cô, nhưng định vươn tay ra thì chân chửi, lúc đó Nhan Hiểu Thần đã chạy ra phía trước. Trình Trí Viễn vội vàng chạy lại vài bước, đỡ lấy Nhan Hiểu Thần, “Em cẩn thận một chút.”

Thẩm Hầu chỉ có thể đứng ở phía sau, nhìn hai người bọn họ giống như đôi vợ chồng bình thường hỏi han bệnh tình của người thân.

“Mẹ...”

“Không có nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ mẹ đang ngủ, bác sĩ nói phải ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày, mới có thể xuất viện.”

Nhan Hiểu Thần đứng ở cửa nhìn vào bên trong, nhỏ giọng hỏi: “Là phòng bệnh một người, bây giờ em có thể vào không?”

“Có thể.” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cùng Nhan Hiểu Thần vào phòng bệnh.

Thẩm Hào đứng cách cửa sổ, nhìn vào giường bệnh của bà Nhan một lát, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài, hẳn hẳn là kẻ trên thế gian này bà không muốn gặp nhất, cho dù bà đang ngủ say, nhưng hẳn vẫn không có dũng khí đến gần bà.

Sau một lúc lâu, Trình Trí Viễn cùng Nhan Hiểu Thần đi ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Hào đứng lên, nhìn bọn họ.

Trình Trí Viễn lúc này mới cùng Thẩm Hào nói chuyện, “Cảm ơn cậu.”

Thẩm Hào cười chua xót, “Anh vì cái gì mà cảm ơn tôi? Anh hi vọng tôi bây giờ cần anh nói tiếng cảm ơn hay sao?”

Trình Trí Viễn không nói thêm lời nào, anh ta quay đầu nói với Nhan Hiểu Thần: “Anh bảo tài xế đưa em về, một mình anh ở lại trông mẹ là được rồi.”

“Em muốn ở lại.”

“Mẹ đã không sao rồi, đây là bệnh viện tốt nhất Thượng Hải, bệnh của mẹ đã có bác sĩ, việc vặt khác đã có có hộ lý trông coi, em ở lại cũng không làm được gì. Một đêm em không nghỉ ngơi rồi, nghe lời anh, về nhà ngủ đi!” Nhan Hiểu Thần đích thực cảm thấy mỗi một, chậm rãi ngồi trên băng ghế: “Em về nhà cũng không ngủ được.” Cô vùi đầu vào hai cánh tay, hít thật sâu vào, rồi từ từ thở ra, dường như muốn cố gắng lấy lại bình tĩnh, giọng nói vẫn nghẹn ngào, “Mẹ em vì sao lại bị nhồi máu cơ tim? Tất cả đều do em chọc tức mẹ! Mẹ đang nằm bệnh viện, em lại về nhà an tâm đi ngủ? Em thật đúng là đứa con gái hiếu thảo nhất trên đời!”

Thẩm Hào nhin không được nói: “Nghỉ ngơi không điều độ, hút thuốc uống rượu, ăn ngủ vô độ, thường xuyên thức khuya, chắc chắn là nguyên nhân chủ yếu gây nhồi máu cơ tim.”

“Anh im đi!” Nhan Hiểu Thần ngẩng cao đầu, nhìn chằm chằm Thẩm Hào, “Nơi này không tiếp đón anh, mời anh đi cho!”

Hai người nhìn nhau, sắc mặt đều hết sức khó coi.

Nhan Hiểu Thần lên giọng lạnh lùng, nói: “Anh không có lỗi tai sao? Em nói nơi này không ai muốn nhìn thấy anh!”

Thẩm Hào chua xót gật đầu, “Được, anh đi!” hẳn tái mặt, xoay người cước bộ nặng nề đi khỏi bệnh viện.

Nhan Hiểu Thần dõi theo bóng dáng của hắn, gắt gao cắn chặt môi, mắt đã ngân ngấn nước.

Trình Trí Viễn đợi cho cảm xúc của Nhan Hiểu Thần bình thường một chút, liền ngồi xổm trước mặt Nhan Hiểu Thần, tay đặt lên đầu gối của cô, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Than trách đối với bệnh tình của mẹ không giúp ích được gì, dùng lý trí lý giải bệnh tật mới có thể thật sự giúp đỡ ẹ.”

Nhan Hiểu Thần nhìn Trình Trí Viễn, im lặng một lúc sau mới hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói nguyên nhân dẫn đến nhồi máu cơ tim rất phức tạp, thường thì có chỉ số mỡ trong máu tăng cao, huyết áp cao, cholesterol cao, ăn uống không điều độ, ít vận động, tăng cân nhiều, áp lực cuộc sống cao, ngủ không đủ giấc, tính tình nóng nảy, hút thuốc uống rượu, tất cả đều là nguyên nhân. Huyết áp và cholesterol của mẹ có hơi cao, đây hẳn là thói quen ăn uống hằng ngày, quanh năm suốt tháng mà thành. Tính khí của mẹ hẳn là lúc còn trẻ tương đối bốc đồng, dễ vui dễ giận. Mẹ cũng đích thực có thói quen hút thuốc uống rượu, tuy rằng sau khi biết em mang thai coi như đã bỏ, nhưng còn nhiều ảnh hưởng cho cơ thể, không phải cai được hai tháng liền có thể hoàn toàn khỏe mạnh. Bác sĩ nói lần này đưa đến bệnh viện rất đúng lúc, không để lại di chứng gì nhiều, mẹ còn trẻ tuổi, về sau chỉ cần kiên trì uống thuốc, tuân theo lời dặn của bác sĩ, sức khỏe của mẹ so với độ tuổi này là không thành vấn đề.” Trình Trí Viễn vỗ vỗ đầu gối của

Nhan Hiểu Thần, “Do hiện tại ăn uống quá tốt, áp lực cuộc sống cao, nên người có huyết áp cao, mỡ trong máu cao, cholesterol cao thật sự rất nhiều, công ty hàng năm kiểm tra sức khỏe, ba chỉ số này, đừng nói là người ngoài 40 tuổi, 30 tuổi cũng có rất nhiều, thể trạng của mẹ coi như là trình trạng phổ biến trong xã hội hiện đại, nếu không mấy loại thuốc bổ dưỡng, thực phẩm chức năng làm sao có thể bán tốt như vậy?”

Biết rõ Trình Trí Viễn đang an ủi mình, nhưng bởi vì những điều anh ta nói đều là sự thật, mà sức khỏe của mẹ hiện tại đã không còn vấn đề gì, Nhan Hiểu Thần cảm thấy sau khi biết mẹ bị nhồi máu cơ tim bị quần bách đến thở không nổi, rốt cuộc cũng đã dễ chịu hơn một chút, “Bác sĩ nói về sau phải chú ý những gì?”

“Ăn uống tránh thực phẩm có cholesterol cao, chất béo thực vật cao, cố gắng ăn uống thanh đạm một chút, mỗi ngày phải thường xuyên vận động, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, không thức khuya, điều hòa tính khí, tránh lo lắng buồn phiền, nóng giận vui vẻ quá độ.”

Nhan Hiểu Thần im lặng không nói gì, câu trước còn có thể làm được, nhưng câu sau không biết phải làm sao bây giờ?

Trình Trí Viễn hoàn toàn biết Nhan Hiểu Thần đang nghĩ gì, ôn hòa khuyên nhủ: “Hiểu Thần, em về nhà nghỉ ngơi đi, cho dù không phải vì em, cũng coi như vì mẹ.”

Nhan Hiểu Thần gật đầu, có lẽ không để mẹ nhìn thấy cô, chính là tránh khỏi tức giận quá độ

Lý tài xế chạy đến đón Nhan Hiểu Thần, đang đứng một bên đợi cô.

Nhan Hiểu Thần đứng lên, cúi đầu, nói với Trình Trí Viễn: “Em về trước, làm phiền anh rồi.” Trình Trí Viễn không kìm lòng được vươn tay kéo Nhan Hiểu Thần vào ngực mình, gắt gao ôm chặt cô, “Sau khi về nhà, uống cốc sữa, cố gắng ngủ một chút. Anh biết em không dễ ngủ, nhưng hãy cố chợp mắt một lát, có được không?”

“Được!”

“Nếu thật sự không ngủ được, cũng đừng suy nghĩ lung tung, gọi điện thoại cho anh, chúng ta có thể nói chuyện.”

“Vâng!”

Trình Trí Viễn dùng sức ghì chặt đầu của cô vào ngực mình, giọng nói có chút khàn đặc, “Cho dù có xảy ra chuyện gì, anh sẽ cùng em chịu đựng, chúng ta sẽ cùng nhau chịu đựng...”

Nhan Hiểu Thần vùi đầu trong ngực của anh ta, không nói gì.

Trình Trí Viễn buông cô ra, nói với Lý tài xế: “Làm phiền ông, lão Lý.”

Lý tài xế cùng Nhan Hiểu Thần rời khỏi bệnh viện, đưa cô trở về nhà.

Nhan Hiểu Thần về đến nhà, thì nhìn thấy dì Vương. Trình Trí Viễn hẳn là đã gọi điện thoại dặn dò bà, bà pha cho Nhan Hiểu Thần cốc sữa nóng, bưng đến cho cô. Nhan Hiểu Thần cố gắng uống hết cốc sữa, sau đó đi lên lầu nghỉ ngơi.

Đi vào đến phòng ngủ, nhìn thấy hai mảnh của điện thoại bị rơi trên sàn nhà, cô đã hiểu vì sao mẹ lại biết mọi chuyện. Cái điện thoại cô đã từng muốn ném đi, cái tài khoản blog cô đã từng muốn xóa đi, nhưng bởi vì biết rõ đã mất đi tất cả, cô chỉ muốn giữ lại một chút kỷ ức vui vẻ, giữ lại một chút kỷ niệm đẹp cho riêng mình, cũng bởi vì một chút không nỡ đó, đã khiến ẹ phải vào bệnh viện.

Nhan Hiểu Thần nhặt điện thoại cũ lên, kéo ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra di động mới. Cô tháo pin trên di động cũ, lấy SIM ở bên trong, đổi qua di động mới. Di động mới khởi động cùng với âm thanh đing đing đang đang và hình ảnh hoa mỹ biến đổi, đối lập với cái điện thoại bị vỡ nát bên cạnh, nó nằm trên mặt tủ im lìm, cái di động cũ này cũng đã từng tấu lên những âm sắc êm tai, cùng với hình ảnh một nam sinh có nụ cười tươi sáng như vầng dương, đã từng vui vẻ hạnh phúc mà khởi động.

Nước mắt của Nhan Hiểu Thần lăn chã rơi xuống.

Cô đem điện thoại cũ ném vào thùng rác, thay quần áo, nằm dài trên giường, cố gắng khiến mình chợp mắt một lát.

Trong đầu hiện lên các loại hình ảnh, liên tiếp bay múa, nước mắt giống như cái vòi nước không khóa chặt, cứ tí tách không ngừng chảy xuống. Nhưng cả đêm đã không ngủ, cơ thể đã quá mỏi mệt không còn sức lực, cần phải được nghỉ ngơi, cô lặn qua lộn lại, mơ màng nặng nề, vậy là ngủ thiếp đi.

Khoảng 10 giờ trưa thì Trình Trí Viễn về đến nhà.

Anh ta nhẹ nhàng rón rén đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần đang ngủ sâu, trên mặt rõ cuộc đã có chút dễ chịu.

Trình Trí Viễn đi đến bên giường, mỗi một ngồi xuống, tầm mắt vô tình liếc qua thì nhìn thấy trên đầu tủ ở đầu giường là cái di động mới đã mua cho cô. Anh ta cầm lên nhìn một lát, đã cài SIM, đang sử dụng.

Trình Trí Viễn nhìn chằm chằm cái di động, biểu tình hết sức phức tạp, một lúc sau, anh ta cầm điện thoại đặt nó trở lại tủ đầu giường.

Điện thoại của anh ta nhẹ rung, Trình Trí Viễn lấy di động ra xem, là tin nhắn của Thẩm Hạo: “Hiệu Thần sao rồi?” Đây là tin nhắn thứ ba Thẩm Hạo hỏi tình hình của Nhan Hiểu Thần, buổi sáng hẳn có hỏi qua tình trạng của bà Nhan, cũng có hỏi qua Nhan Hiểu Thần, nhưng lúc ấy Trình Trí Viễn đang ở bệnh viện, chỉ có thể nói cho hắn biết là đã thuyết phục Hiệu Thần về nhà nghỉ ngơi. Trình Trí Viễn đưa mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, gửi tin nhắn cho hắn, “Hiệu Thần đang ngủ, sức khỏe đã ổn định.”

Thẩm Hạo: “Anh chính mắt nhìn thấy?”

Trình Trí Viễn: “Đúng vậy.”

Thẩm Hạo: “Hiệu Thần đêm qua có chút cảm lạnh, hôm nay anh nên lưu ý một chút, xem cô ấy có dấu hiệu bị cảm hay không, cũng để ý đến đứa bé, lúc đó nhìn Hiệu Thần không có gì là bất thường, nhưng tôi sợ cảm xúc của cô ấy sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.”

Trình Trí Viễn: “Tôi biết.”

Thẩm Hạo: “Có lẽ tôi phải nói tiếng cảm ơn anh, nhưng khẳng định anh không muốn nghe, tôi cũng không muốn nói, hiện tại tôi đang có tâm trạng ghen tức, giận dữ.”

Trình Trí Viễn nhìn chằm chằm vào màn hình di động, trong ánh mắt tràn ngập bi thương, khóe môi lại hơi nhếch, mang theo nụ cười chua xót. Một thoáng sau, anh ta cầm điện thoại cho vào túi quần, nhìn về phía Nhan Hiểu Thần. Cô nghiêng người mà ngủ, tóc dính vào bên mặt, chạm vào có chút ướt, anh ta sờ lên gối nằm, nó cũng ẩm ướt. Trình Trí Viễn sờ vào cái gối một lúc, ngưng mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, im lặng thở dài, đứng lên, chuẩn bị ra khỏi phòng.

Anh ta đi đến bàn trang điểm thì dừng bước, nhìn vào thùng rác, bên trong có hai mảnh vỡ và pin của cái di động cũ. Trình Trí Viễn im lặng đứng nhìn một lát, cúi người nhặt lên cái di động cũ, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Nhan Hiểu Thần đang ngủ, đột nhiên tỉnh giấc.

Trong phòng ngủ có màn che thật dày, không gian một màu tối sẫm, không thể biết rõ đã mấy giờ rồi. Cô xoay người ngồi dậy, cầm di động lên xem, đã muộn lắm rồi, tại sao Trình Trí Viễn không gửi tin nhắn gì cho cô?

Nhan Hiểu Thần mặc quần áo vào, vừa đi xuống lầu, vừa gọi điện thoại, chuông điện thoại của Trình Trí Viễn vang vọng ở trong phòng khách trống trải.

Trình Trí Viễn đang ngủ ở trên sofa, bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, anh ta cầm lấy điện thoại, nhìn vào màn hình hiển thị, dường như có hơi bất ngờ, liên tiếp điện thoại, “A lô? Em đang ở đâu?” Anh ta lập tức ngồi dậy, theo bản năng nhìn về phía cầu thang.

“Em đang ở nhà.” Nhan Hiểu Thần ngưng mắt nhìn anh ta, nói với cái điện thoại di động.

Trình Trí Viễn mỉm cười, nhìn Nhan Hiểu Thần, nói vào điện thoại: “Em ở nhà, sao còn gọi điện thoại cho anh?”

“Anh làm em lo quá, em còn tưởng lúc em đang ngủ anh đã đi ra ngoài.”

Nhan Hiểu Thần cúp điện thoại, đi vào phòng khách, “Sao anh lại ngủ ở đây? Em không thấy anh ở trên lầu, cũng không nhận được tin nhắn của anh, nghĩ rằng anh còn ở bệnh viện, có chút lo lắng, nên lập tức gọi điện thoại cho anh.”

Trình Trí Viễn nói: “Sáng nay lúc 7 giờ mẹ đã tỉnh lại, anh và mẹ đã ăn điểm tâm, anh đã dặn dò qua dì hộ lý chăm sóc ẹ rồi, lát nữa sẽ quay lại bệnh viện. Dì Vương cũng đã đem cơm trưa đến ẹ rồi, anh bảo dì ở lại bệnh viện với mẹ một lát, dì với mẹ có thể nói chuyện phiếm với nhau, chúng ta thì không thể.”

Nhan Hiểu Thần hỏi: “Mẹ có nhắc đến em không?”

“Có nhắc em, mẹ hỏi em đang ở đâu, anh nói em đang ở nhà, để ẹ yên tâm.”

Nhan Hiểu Thần dám khẳng định, mẹ tuyệt đối không chỉ có hỏi cô đang ở đâu, cho dù Trình Trí Viễn không nói, cô cũng hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Trình Trí Viễn cũng biết lời nói dối của mình không thể nào gạt được Nhan Hiểu Thần, nhưng cho dù biết rõ không thể gạt được, cũng không thể không nói, anh ta đứng lên, “Em đói bụng không? Cùng anh ăn chút gì nhé? Dì Vương đã làm cơm rồi, chỉ cần hâm lại là được.”

Nhan Hiểu Thần vội nói: “Anh nghỉ ngơi thêm một lát đi rồi cùng ăn.”

Hai người đi vào phòng bếp, Nhan Hiểu Thần muốn đem thức ăn bỏ vào lò vi sóng, Trình Trí Viễn nói: “Đừng dùng lò vi sóng, em đang mang thai, thức ăn hâm bằng lò vi sóng ăn không tốt cho sức khỏe.” Anh ta đem thức ăn bỏ vào nồi chưng cách thủy, canh 6 phút đồng hồ, dùng cách hâm nóng thức ăn bằng hơi nước truyền thống.

Từ lúc dọn về nhà này ở, Nhan Hiểu Thần rất ít khi vào phòng bếp, có nhiều thứ không biết để ở đâu, cô có chút không quen, nên chỉ có thể đứng nhìn Trình Trí Viễn bận rộn chuẩn bị thức ăn.

Trình Trí Viễn hâm nóng xong đồ ăn, hai người ngồi tại bàn ăn, im lặng ăn cơm.

Cơm nước xong, Nhan Hiểu Thần muốn giúp mang chén đĩa vào phòng bếp, Trình Trí Viễn không cho cô làm gì cả, một mình anh ta thành thạo gọn gàng mang chén bát vào máy rửa chén bát, mang nho và dâu tây từ tủ lạnh ra, sau khi rửa sạch, đặt vào cái tô, bỏ một chút nước nóng vào ngâm, “Đợi lát nữa em hãy ăn một ít hoa quả, nhớ kỹ là mỗi ngày phải bổ sung đầy đủ vitamin.”

Nhan Hiểu Thần đứng ở cửa phòng bếp, im lặng nhìn anh ta.

“Trình Trí Viễn, vì sao anh lại đối tốt với em như vậy?”

Trình Trí Viễn dùng khăn lau sạch bàn ăn, đùa nói: “Em suy nghĩ nhiều rồi! Anh là kẻ hay động lòng thương cảm với người khác, rất thích chăm sóc chu đáo cho người khác, nếu anh có nuôi một con vật cưng, nhất định cũng sẽ chăm sóc nó tốt như vậy.”

Nhan Hiểu Thần nói: “Chúng ta chỉ là kết hôn hình thức, anh đã làm quá nhiều việc cho em rồi, em không thể nào báo đáp được, thật sự không dám nhận!”

Trình Trí Viễn lập tức dừng lại tất cả mọi động tác, anh ta đứng đờ người trong chốc lát, quay lưng lại với Nhan Hiểu Thần, dùng một giọng nói rất rõ ràng nhưng cũng rất nhẹ nhàng tựa như gió thoảng: “Em có thể báo đáp anh sau.”

“Em có thể báo đáp cho anh?”

Trình Trí Viễn mang khăn giặt sạch sẽ, xoay người đi đến trước mặt Nhan Hiểu Thần, nói: “Xin em hãy chấp nhận chăm sóc của anh, sau này em vẫn có thể báo đáp anh!”

Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của anh ta, Nhan Hiểu Thần không nói tiếng nào.

Sáu giờ chiều, Trình Trí Viễn tính toán mang cơm chiều ẹ, Nhan Hiểu Thần kiên quyết muốn đi theo. Trình Trí Viễn khuyên mãi, vẫn không khuyên được, biết là không có lý nào lại không cho con gái đi thăm bệnh mẹ của mình, anh ta chỉ có thể đồng ý dẫn theo cô cùng đến bệnh viện.

Trước lúc ra khỏi nhà, Trình Trí Viễn cố ý gọi điện thoại cho dì hộ lý chăm sóc bà Nhan, bảo bà ta đem tất cả những vật gây nguy hiểm cất đi hết.

Khi bọn họ vào tới phòng bệnh, thì nhìn thấy bà Nhan cùng dì hộ lý đang xem TV. Trình Trí Viễn mang cà mèn giữ ấm thức ăn đưa cho dì hộ lý, lo lắng đề phòng nhìn Nhan Hiểu Thần đi đến bên giường bệnh, đang nhút nhát kêu lên một tiếng “Mẹ”. Anh ta dựa vào cái bàn ăn di động trên giường bệnh, cố ý dùng thân thể chắn giữa Nhan Hiểu Thần và bà Nhan, khiến cho Nhan Hiểu Thần không thể đến gần mẹ, nhưng anh ta đã đánh giá bà quá thấp.

Bà Nhan đang nằm tựa trên giường bệnh truyền dịch, bên cạnh ngay cả cốc uống nước, hộp khăn giấy cũng đều không có, thế nhưng bà nhảy nhanh xuống giường, trực tiếp vung giá truyền dịch lên, hướng tới Nhan Hiểu Thần mà đánh, “Mày còn dám gọi tao là mẹ! Nhan Hiểu Thần, đồ con quỷ đòi nợ lương tâm bị chó tha! Tao đã nói cái gì? Tao phải khiến ày bỏ đứa con đó đi! Mày hại chết ba mày chưa đủ, còn muốn vênh cái bụng đó chạy đến đây chọc tao tức chết phải không? Năm đó lúc sinh mày ra, tao bóp mũi để mày chết đi cho rồi, đồ con quỷ đòi nợ...”

Tuy rằng Trình Trí Viễn lập tức nhào tới ngăn cản, nhưng kim truyền dịch đang cắm trên người bà bị kéo ra, máu tươi trên tay chảy xuống, bà lại là bệnh nhân vừa qua khỏi cơn nguy hiểm, Trình Trí Viễn căn bản không dám dùng hết sức lực ngăn cản, Nhan Hiểu Thần giống như bị chửi đến choáng váng, đứng cứng đờ một chỗ như khúc gỗ bị cắm xuống đất, ngay cả né tránh tối thiểu cũng không làm.

Giá truyền dịch hướng đến bụng của Nhan Hiểu Thần mà quật xuống, may mắn Trình Trí Viễn nắm được, bà Nhan hai tay cầm giá truyền dịch, hung tợn cùng Trình Trí Viễn phân cao thấp, giá truyền dịch thật dài trở thành vũ khí nguy hiểm nhất, giống như trong khoảnh khắc sẽ quật lên người Nhan Hiểu Thần đến chết, Trình Trí Viễn gọi dì hộ lý: “Dẫn Hiểu Thần ra ngoài, nhanh lên, đi ra ngoài!”. Sau đó anh ta gọi lớn tiếng Lý tài xế đang đợi ở hành lang: “Lý tài xế, đưa Hiểu Thần về nhà trước đi.”

Dì hộ lý sớm đã bị dọa sợ đến choáng váng, lúc này mới kịp phản ứng, lập tức ôm Nhan Hiểu Thần kéo ra ngoài.

Trình Trí Viễn một bên mạnh mẽ ngăn trở bà Nhan ở trước giường bệnh, một bên nhanh chóng bấm chuông cấp cứu, mấy người y tá vội vã chạy vào.

Sau khi thật vất vả giúp bà Nhan ổn định, trấn an tinh thần bà, Trình Trí Viễn sức cùng lực kiệt chạy nhanh về nhà.

Trên đời này, không phải chưa gặp qua người xấu, nhưng những người xấu mà anh ta đã gặp, đều là kẻ có thân thể giàu có, đều được giáo dục tốt, cho dù là ác độc cỡ nào, tàn khốc vô tình ra sao, đều có điểm chung là ý lại vào thân phận của mình, đều quý trọng bản thân, trong lúc làm việc với bọn họ sẽ có chút khó chịu. Nhưng bà Nhan lại là người khác hoàn toàn với thể giới của anh ta, là người chưa bao giờ được gặp, thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội. Những người này không độc ác, không tàn nhẫn, thậm chí căn bản không phải là người xấu, nhưng một khi đã bước vào đường cùng, sẽ không sợ bị mất mặt, cực kỳ liều lĩnh, đừng nói là yêu quý bản thân, bọn họ căn bản không coi sinh mạng ra gì. Trình Trí Viễn đã từng trải như vậy, gặp qua nhiều loại người nhưng vậy, cũng cảm thấy bà Nhan thật sự là hết cách.

Trình Trí Viễn vội vã chạy về nhà, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần ngồi im lặng trên ghế sofa, anh ta mới cảm giác được tâm trạng ổn định được một chút.

Nhan Hiểu Thần nghe được tiếng cửa phòng mở ra, liền lập tức đứng lên.

Trình Trí Viễn khẽ cười nói: “Mẹ không có việc gì, bắt đầu truyền dịch lại rồi, dì hộ lý sẽ giúp mẹ ăn cơm. Bác sĩ còn nói đùa, mẹ sức lực dồi dào như vậy chứng tỏ y thuật của ông ta cao siêu, sẽ trị bệnh ẹ thật tốt, bảo chúng ta không cần lo lắng.”

Nhìn đến vết thương đang hở miệng chảy máu đỏ hồng của Nhan Hiểu Thần, anh ta bước lại gần, nâng đầu cô lên, xem qua trán của cô một chút. Lúc ở bệnh viện do quá hỗn loạn, anh ta căn bản không để ý đến cô

đã bị giá treo bình truyền dịch làm bị thương.

Nhan Hiểu Thần nói: “Chỉ là trầy da chút thôi, dì Vương đã dùng cồn sát trùng qua cho em rồi.” Cô nhìn bàn tay đang quấn băng màu trắng của anh ta, “Tay của anh...”

Dưới tình thế cấp bách, vì ngăn cản bà Nhan, Trình Trí Viễn đã dùng sức hơi quá, giá treo bình truyền dịch lại không nhả bóng như anh ta tưởng, tay bị cắt vài chỗ thật sâu, bên tay trái còn có một vết thương khá nặng, hơi bị thâm, bác sĩ thấy vậy, đã giúp anh ta xử lý qua một chút.

Trình Trí Viễn nói: “Anh cũng chỉ bị trầy da chút đỉnh thôi, qua vài ngày sẽ ổn.” Anh ta nói chuyện, vì muốn chứng minh mình không sao, cố ý co duỗi bàn tay, cho thấy hoạt động hoàn toàn tự nhiên.

Nhan Hiểu Thần cầm lấy tay anh ta, “Anh đừng...cử động!” Nước mắt ở trong hốc mắt như muốn trào ra.

Trình Trí Viễn sững sốt một chút, nhẹ nhàng cầm lại tay của cô, cười nói: “Anh thật sự không có việc gì!”

Nhan Hiểu Thần chậm rãi rút tay ra, cúi đầu nói: “Trí Viễn, chúng ta ly hôn đi!”

Trình Trí Viễn cứng người, im lặng một thoáng, mới lấy lại tinh thần, “Vì sao?”

Nước mắt của Nhan Hiểu Thần như từng viên trân châu bị đứt dây, lốc tốc rơi xuống, “Em không thể khiến anh mệt mỏi thêm được nữa...Cuộc sống của chúng ta chính là như vậy, vĩnh viễn sẽ giống như đang bắt lực giãy dụa trong đầm lầy, có lẽ sẽ bị kéo xuống sâu hơn...Anh, cuộc sống của anh vốn rất tốt...Đừng vì em mà trở thành như bây giờ... Hôn nữa hiện tại mọi người đều đã biết đứa bé không phải là con của anh, nếu cứ duy trì hôn nhân, đối với anh thật quá bất công...” Trình Trí Viễn nhẹ nhàng thở ra, anh ta cúi người, rút ra tờ khăn giấy, nâng đầu Nhan Hiểu Thần, giúp cô lau nước mắt, “Em còn nhớ lời thề lúc kết hôn chứ? Bất luận giàu có hay nghèo hèn, bất luận khỏe mạnh hay bệnh tật, bất luận khó khăn hay thuận lợi, bất luận gặp gỡ hay biệt ly, anh đều không rời xa em, vĩnh viễn yêu thương em.”

Nhan Hiểu Thần kinh ngạc nhìn chằm chằm Trình Trí Viễn, ở hôn lễ có nói như vậy sao?

Trình Trí Viễn nói: “Có lẽ em không nghiêm túc lắng nghe, nhưng anh rất nghiêm túc nói ra.”

“Tại sao? Chúng ta chỉ là kết hôn hình thức thôi, anh vì cái gì mà muốn đối xử tốt với em?”

Trình Trí Viễn cười tự giễu nói, “Tại sao à? Đáp án rất đơn giản, đến khi nào em nghĩ ra, nhất định sẽ không ngừng hỏi lại anh là tại sao!”

Nhan Hiểu Thần hoang mang nhìn Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn xoa đầu Nhan Hiểu Thần nói: “Trước khi kết hôn, chúng ta đã có hứa với nhau, kết hôn do em quyết định, ly hôn do anh quyết định! Quyền chủ động ly hôn ở trong tay anh, nếu anh không nói tới, em cũng không được đề cập! Nhớ nhé, đừng bao giờ nhắc lại nữa! Bây giờ, anh đói bụng rồi, ăn cơm nào!”

19. Chương 19: Sự Thật

Edit: Tiểu Lục

Chúng ta là một bộ cờ đáng thương, ngày ngày bị sắp đặt thành một ván cờ, cho dù “Ai kia” có đi đông đi tây, là bị giết hay được giết, rốt cuộc cũng phải nằm lại vào hộp. — Omar Khayyam (19.1)

(19.1) Omar Khayyam (18/05/1048 – 04/12/1123) là một nhà thiên văn học, toán học, nhà thơ người Iran. Ông sinh tại thành phố Nisapure, gần thủ đô Mashhad, miền Đông Iran.

Thứ Hai, không để ý đến lời phản đối của Trình Trí Viễn, Nhan Hiểu Thần kiên quyết muốn đi làm. Trình Trí Viễn hỏi cô: “Sức khỏe quan trọng hơn hay công việc quan trọng hơn? Em không thể ở nhà nghỉ ngơi một ngày hay sao?”

Nhan Hiểu Thần hỏi lại Trình Trí Viễn: “Nếu anh không phải ông chủ của em, em có thể tùy tiện xin nghỉ phép sao? Hơn nữa, với tình hình hiện tại, mẹ đang nằm bệnh viện, nhất định phải kiểm thật nhiều tiền!”

Trình Trí Viễn ngẫm nghĩ, tuy rằng đến công ty ăn uống không được ngon, nhưng nếu đi làm việc, so với ở nhà nghĩ lung tung có vẻ tốt hơn, nên anh ta đồng ý cho cô đi làm.

Trình Trí Viễn biết Nhan Hiểu Thần không an tâm về mẹ, mười một giờ rưỡi thì gọi điện thoại cho cô xuống lầu ăn cơm trưa, nhưng trước hết không đi đến nhà hàng, mà là đi đến bệnh viện. Nhan Hiểu Thần lại không dám trực tiếp vào phòng bệnh thăm mẹ, chỉ dám đứng ở bên ngoài, lén lút nhìn vào.

Trong phòng bệnh, người làm bạn với bà Nhan là mẹ của Trình Trí Viễn. Bà vừa cùng bà Nhan dùng bữa trưa, vừa nhẹ nhàng mềm mỏng nói chuyện với bà Nhan. Bà Trình xuất thân từ gia đình có lễ giáo và giàu có, là thành phần trí thức cao cấp thuộc thể hệ trước, lại là bác sĩ ngoại khoa về tim mạch, cả đời đã đối mặt với chuyện sinh tử, trên người bà toát ra vẻ dịu dàng nhưng cũng rất mạnh mẽ, có thể khiến cho người không có tự chủ gần gũi tin tưởng. Bà Nhan cùng bà ở gần nhau, tâm trạng đã trở nên bình ổn rất nhiều.

Nhan Hiểu Thần lén lút nhìn vào trong một lát, cô cảm thấy hoàn toàn yên tâm.

Trình Trí Viễn nhỏ giọng nói: “Mẹ của bác sĩ trưởng khoa là học trò của mẹ anh, sáng nay mẹ anh theo chuyên môn, có xem qua bệnh tình của mẹ một chút, mẹ anh nói không có vấn đề gì lớn, về sau chú ý ăn uống và nghỉ ngơi là được rồi, em không cần phải lo lắng cho sức khỏe của mẹ.”

Nhan Hiểu Thần dùng sức gật đầu, cảm kích nói: “Cảm...”

Trình Trí Viễn giơ ngón trỏ, chặn trước môi của cô, ra vẻ hãy im lặng, ngăn lời của cô muốn nói ra. Nhan Hiểu Thần chợt nghĩ đến lời anh ta đã từng nói, đừng bao giờ nói tiếng cảm ơn.

Hai người lên đường trở về công ty, tìm nhà hàng dùng bữa trưa.

Nhan Hiểu Thần biết Trình Trí Viễn luôn lo lắng cho sức khỏe của cô, bởi vì muốn anh ta yên tâm, cô đã cố gắng ăn nhiều hơn một chút.

Trình Trí Viễn thấy cô ăn uống đã khá đủ, liền hỏi: “Anh và em đã bàn chuyện đi nước ngoài được hai ngày rồi, em đã suy nghĩ chưa?”

Nhan Hiểu Thần sửng sốt, nói: “Hiện tại mẹ đang bị như vậy, căn bản không cần phải nghĩ nữa!”

“Em không cảm thấy, bởi vì mẹ bị như vậy, nên em phải suy nghĩ nghiêm túc một chút hay sao?” Nhan Hiểu Thần không hiểu nhìn Trình Trí Viễn.

“Mẹ không muốn gặp em, em cố gắng ở lại bên cạnh chăm sóc mẹ chỉ là do em áy náy thôi, đối với mẹ thật sự không tốt chút nào. Đến khi đứa bé sinh ra, có thể mẹ sẽ sinh lòng yêu mến, dần dần chấp nhận, cũng có thể sẽ coi như cái gai trong mắt, làm ra những chuyện quá kích động, đến lúc đó, đối với đứa bé, đối với mẹ càng không tốt! Nếu đã như vậy, tại sao không tạm thời đi khỏi đây? Đôi khi, con người cần có một chút tính cách của đà điểu, không nhìn thấy, liền có thể xem như không có, coi như ẹ có cơ hội làm đà điểu đi.” Trình Trí Viễn nhìn đến vết thương trên trán của Nhan Hiểu Thần, lại nhìn vết thương trên tay mình, cười khổ nói: “Không cần buộc mẹ phải làm kẻ đối đầu với cuộc sống khốc liệt này!”

Nhan Hiểu Thần im lặng không lên tiếng, cô đã từng cho rằng đi nước ngoài là một đề nghị quá sức tưởng tượng, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy lời nói của Trình Trí Viễn rất có lý, không thể giải quyết mâu thuẫn thì lảng tránh vẫn có thể xem như một loại phương pháp giải quyết. Việc này so với làm âu thuẫn càng thêm gay gắt, hay khiến mọi người đều đổ máu kích động, thì tốt hơn rất nhiều.

Trình Trí Viễn nói: “Về phần mẹ, em thật sự không cần phải lo lắng, ba mẹ anh đang ở thành phố, rất gần nhà em, ba anh còn có rất nhiều bạn bè và người thân, mẹ em đều đã gặp qua ở hôn lễ, bây giờ có thể không quen, về sau khi ở gần nhau, thường xuyên qua lại thăm hỏi một chút, rất nhanh sẽ quen thân. Em còn có dì, anh chị em họ, anh sẽ cố gắng sắp xếp thật tốt, để bọn họ có thể chăm sóc quan tâm đến mẹ.”

Nhan Hiểu Thần chần chừ hỏi: “Chúng ta đi khỏi đây, thật sự có thể sao?”

“Vì sao không thể? Chúng ta chỉ là tạm thời rời khỏi đây, hiện tại phương tiện đi lại đã rất thuận tiện, chỉ cần em muốn về, ngồi máy bay, mất khoảng mười mấy tiếng, là có thể về đến Thượng Hải.”

“Chúng ta đi nước ngoài sẽ làm gì?”

“Làm việc, học tập đều được. Thành tích toán cao cấp của em rất tốt, anh nghiêm túc đề nghị em, có thể suy nghĩ học một khóa lấy học vị thạc sĩ ngành phân tích tài chính, một năm hay một năm rưỡi là có thể

học xong, sau khi tốt nghiệp, tiền lương sẽ tăng lên gấp bội. Tính theo thời gian, tháng 9 em nhập học, sau đó sinh con, đợi con lớn hơn một chút, học vị cũng đã lấy được trong tay.”

Nhan Hiểu Thần không nói gì.

Trình Trí Viễn nhẹ nhàng đặt tay của mình lên tay cô, “Về phần em nợ anh, dù sao nợ cũng đã nhiều, trong nhất thời em không thể trả được, anh không nôn nóng muốn em trả, vẫn có nhiều thời gian để chờ, em không cần gấp, có thể dùng cả đời để từ từ trả cho anh.”

Sau khi tổ chức hôn lễ, hai người đều đã mang nhẫn cưới, Nhan Hiểu Thần xem nó như đạo cụ, chưa bao giờ nghiêm túc nhìn qua, nhưng lúc này, hai bàn tay đeo nhẫn đang đặt chồng lên nhau, hai chiếc nhẫn kề sát gần một chỗ, làm cho cô nhìn không được nhìn kỹ chúng, trong lòng sinh ra cảm giác khác thường.

Trình Trí Viễn cảm nhận được ánh mắt của cô, nhanh chóng rút tay lại, “Nếu em đồng ý, anh sẽ lập tức đi chuẩn bị hồ sơ, giúp em xin thị thực.”

Nhan Hiểu Thần gật đầu, “Được!”

Trình Trí Viễn dường như có chút gì đó trút bỏ được gánh nặng, mỉm cười.

Hai người quay về công ty, thang máy dừng lại ở tầng làm việc của Nhan Hiểu Thần, vừa bước ra khỏi thang máy, Trình Trí Viễn nắm tay cô, nhẹ giọng nói: “Cười lên nào, đã ba ngày em không cười rồi.”

“Vậy sao?” Nhan Hiểu Thần cố gắng gượng cười, đã muốn rời khỏi.

“Anh đang nghiêm túc, hãy nghĩ đến chuyện vui một chút, cố gắng cười tươi một chút. Nếu không, anh không cho em đi!”

Trình Trí Viễn dùng tay chống đỡ thang máy, dùng ánh mắt ra ý với Nhan Hiểu Thần, ánh mắt tò mò của đồng nghiệp xung quanh đã bắt đầu hoạt động, để ý đến tình hình của sếp Trình tổng đang ở cửa thang máy.

Nhan Hiểu Thần không thể chần chừ, chỉ có thể gượng một chút cảm xúc, nghiêm túc cười một cái.

Trình Trí Viễn lắc đầu, “Không đúng!”

Nhan Hiểu Thần cười thêm một cái.

Trình Trí Viễn tiếp tục lắc đầu.

Đã có đồng nghiệp cố ý làm đổ cà phê, rõ ràng đang bùng cái tách chỉ còn lại phân nửa, vẫn từ từ bước đến gần xem trò hay. Nhan Hiểu Thần ngưng ngừng nói: “Anh thích chuyện xấu hổ ở văn phòng sao? Buông em ra!”

“Em không phối hợp, anh còn cách nào? Anh là chủ nợ của em, yêu cầu đơn giản như vậy, em còn không thật lòng muốn làm?” Trình Trí Viễn dùng tay còn lại che đi ánh mắt của Nhan Hiểu Thần, “Tạm thời quên đi mọi chuyện, nghĩ đến chuyện làm em vui vẻ, nghĩ một chút...”

Bàn tay ấm áp che khuất đi ánh mắt, Nhan Hiểu Thần nghĩ tới, một ngày mùa đông của miền nam ngoài hiên nhà, Thẩm Hầu bịt mắt cô, bảo cô đoán hắn là ai; hắn nắm tay cô, bởi vì tay của cô lạnh, hắn nhét tay cô vào trong cổ ấm áp của hắn; cùng bình nước nóng, ngồi cạnh bồn giặt quần áo, châm nước ấm cho cô... Cô hơi hơi nở nụ cười.

Trình Trí Viễn buông tay cô ra, thản nhiên nói: “Tuy rằng nụ cười của em không liên quan gì đến anh, nhưng ít ra trong một phút vừa rồi, em đã thật sự vui vẻ!”

Nhan Hiểu Thần sững sờ, Trình Trí Viễn đã không còn dùng thân thể chống đỡ thang máy nữa, anh ta lùi vào trong, cười nói: “Chúng ta là vợ chồng hợp pháp, dù có làm ra chuyện gì, cũng không phải là chuyện xấu hổ, mà là tình cảm ân ái!” Cửa thang máy khép lại, anh ta biến mất, lời nói văng vẳng ra bên ngoài thang máy, khiến ấy kẻ nghe lén nhìn không được nhỏ giọng cười trộm.

Trong tiếng cười lén lút hâm mộ của mấy đồng nghiệp, Nhan Hiểu Thần đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống.

Có lẽ vừa mới thật tâm mỉm cười, cũng có lẽ bởi vì có thể tạm thời trốn thoát viễn cảnh trước mắt, Nhan Hiểu Thần cảm thấy dường như tâm trạng đã dễ chịu hơn một chút. Cô sờ bụng, thấp giọng hỏi: “Bảo bối của mẹ, con có muốn ra ngoài tham quan thế giới mới không?”

Đứa bé này dường như cũng biết tình cảnh của mình đang nguy hiểm, vẫn hoàn toàn im lặng, bác sĩ nói bốn tháng đã có thể cảm nhận được thai máy, nhưng cô vẫn chưa cảm nhận được gì. Nếu không phải lúc siêu âm đã tận mắt nhìn thấy, có lẽ Nhan Hiểu Thần vẫn hoài nghi sự hiện hữu của nó.

Nhan Hiểu Thần cảm di động lên.

Sau khi đổi sang di động mới, cô không có cài blog, nhưng thẻ SIM hân vẫn còn lưu số điện thoại của Thẩm Hân, cô mở danh sách liên lạc, quả nhiên nhìn thấy tên của hân.

Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm tên Thẩm Hân trong một thoáng, sau đó bỏ di động xuống. Cô không hỏi Trình Trí Viễn là bọn họ sẽ đi đâu, vì vừa tin tưởng anh ta sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, lại vừa thật sự không muốn biết, nếu như ngay cả cô cũng không biết mình đi đâu, thì Thẩm Hân khẳng định cũng không thể biết. Từ nay về sau, xa cách chân trời góc bể, không còn gặp lại nhau, như vậy đối với cả hai đều rất tốt!

Có lẽ, đợi đến khi rời khỏi Thượng Hải, lúc lên máy bay trước khi cất cánh một chút, cô sẽ nhắn tin cho hân biết, cô đi rồi, mãi mãi rời khỏi đây, xin hân hãy quên đi tất cả mà làm lại từ đầu.

Lý Chủy mang một xấp văn kiện đặt lên bàn trước mặt Nhan Hiểu Thần, chỉ chỉ lên lầu, “Cô đưa lên đi.”

Tuy rằng anh ta chưa nói ai, nhưng mọi người đều hiểu là ai, Nhan Hiểu Thần không tình nguyện hỏi: “Tại sao là tôi?”

Lý Chủy cọt nhả nói: “Phụ nữ mang thai không nên ngồi, vận động nhiều một chút.”

Nhan Hiểu Thần cầm xấp văn kiện, đi bằng lối cầu thang hướng lên lầu, đến văn phòng của Trình Trí Viễn, Tân Ly cười nói: “Trình tổng không có ở văn phòng, hình như hai mươi phút trước đã ra ngoài.”

Nhan Hiểu Thần đưa văn kiện cho cô ta, thận miệng nói: “Anh ấy đi gặp khách hàng sao?”

“Trình tổng không có nói.”

Nhan Hiểu Thần chần chừ nhìn vào văn phòng của Trình Trí Viễn, Tân Ly thiện ý hỏi: “Cô muốn vào không?” Vừa nói, vừa đứng dậy đi mở cửa phòng.”

“Không cần đâu!” Nhan Hiểu Thần cười cười, quay người rời khỏi.

Cô đi xuống bằng đường cầu thang, đến tầng làm việc của mình thì lại không đi vào, mà tiếp tục đi xuống tầng dưới, định mua một ít thức ăn. Bởi vì mang thai rất mau đói bụng, bình thường cô đều mang theo một ít bánh quy, quả hạch, hay một số đồ ăn vặt có dinh dưỡng khác, nhưng mấy hôm nay xảy ra chuyện của mẹ, đầu óc mụ mị hân, nên nhất thời quên mang theo.

Phía dưới công ty chỉ có cửa hàng tiện lợi, mặc dù có bánh quy và một số đồ ăn vặt, nhưng đều là thứ không tốt cho sức khỏe, Nhan Hiểu Thần quyết định đi xa một chút, đến siêu thị gần đó, vừa đúng lúc hai ngày nay không có rèn luyện sức khỏe, coi như tản bộ bù cho thời gian tập thể dục vào buổi tối, công việc thì quyết định mang về nhà làm.

Nhan Hiểu Thần bước nhanh về hướng siêu thị, lúc lơ đãng, trong biển người tấp nập cô nhìn thấy Thẩm Hân. Vốn cho rằng hân đi theo cô, nhưng lại phát hiện hân căn bản không nhìn thấy cô. Hân hình như vừa tìm chỗ đậu xe xong, một bên sải bước đi tới, một bên cất chìa khóa xe vào túi quần, tay còn lại cầm một túi văn kiện.

Nếu Thẩm Hân nhìn thấy cô, cô nhất định sẽ né tránh, nhưng lúc này, tại góc khuất hân không thể nhìn thấy, cô lại giống như một kẻ ngốc, đứng im lặng nhìn hân.

Nhan Hiểu Thần cũng không biết mình đang nghĩ gì, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi theo hân, có lẽ bởi vì biết được bọn họ sẽ thật sự xa cách, tất cả đều giống như trời ban cho cơ hội, khiến cô có thể nhìn thấy hân lâu thêm một chút.

Gần công ty có một công viên cây xanh nhỏ, Thẩm Hầu đi vào công viên. Đang trong thời gian làm việc vào buổi chiều, trong công việc rất ít người, Nhan Hiểu Thần bắt đầu lấy làm lạ, không hiểu Thẩm Hầu chạy đến đây để làm gì, nơi này chỉ thích hợp cho tình nhân hẹn hò, không thích hợp để bàn chuyện làm ăn.

Thẩm Hầu vừa bước đi, vừa gọi điện thoại, hẩn rẽ vào một khúc quanh, tiếp tục dọc theo con đường có bóng cây tiến về phía trước. Tại một chỗ ngồi được điêu khắc bằng đồng theo kiểu hiện đại, Nhan Hiểu Thần nhìn thấy Trình Trí Viễn, anh ta ngồi bên cạnh một cái bàn làm bằng đá cẩm thạch, vừa uống cà phê, vừa cầm di động xem tin nhắn.

Bởi vì bốn phía đều là cỏ, không có vật gì che chắn, Nhan Hiểu Thần không dám bước đến gần, chỉ có thể dừng lại phía sau gốc cây gần nhất, không thể nghe thấy bọn họ nói chuyện, nhưng ánh sáng đầy đủ, tầm nhìn trống trải, ngược lại hành động của bọn họ lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Trình Trí Viễn nhìn thấy Thẩm Hầu, anh ta đứng lên, ném ly cà phê vào thùng rác, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay nói: “Cậu đến trễ 30 phút.”

Thẩm Hầu đối với việc mình đến trễ chẳng có chút nào xin lỗi, lạnh lùng nói: “Kẹt xe.”

Trình Trí Viễn không để ý đến thái độ của hắn, cười hỏi: “Vì chuyện gì mà đột nhiên muốn gặp tôi?”

Thẩm Hầu đưa ra túi văn kiện đang ở trong tay, Trình Trí Viễn mở túi văn kiện, rút mấy thứ bên trong ra, là hai tấm ảnh chụp, anh ta vừa nhìn thoáng qua, vẻ mặt lập tức thay đổi, trên mặt không còn nét tươi cười. Trình Trí Viễn cố gắng trấn tĩnh tinh thần, hỏi: “Cậu có ý gì đây?”

Thẩm Hầu châm biếm: “Lúc hôn lễ tôi có xem lại đoạn video chiếu về hình ảnh lúc nhỏ của anh, trong đó tôi phát hiện một tấm ảnh cũ. Lúc đầu, tôi cũng không biết rốt cuộc là ý gì, chẳng qua cảm thấy có chuyện quá trùng hợp đi. Cho nên tôi đã nhờ người điều tra lại thật kỹ hành tung của anh mấy năm nay. Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, tuy rằng sự việc đã qua rất nhiều năm, nhưng không phải là không có dấu vết. Có muốn tôi kể lại tỉ mỉ từ đầu không? 5 năm trước...”

Trình Trí Viễn sắc mặt tái nhợt, phần nộ quá lớn: “Đủ rồi!”

Thẩm Hầu lạnh lùng nói: “Đủ à? Còn lâu mới đủ! Vợ của tôi, con của tôi đều ở trong tay anh, nếu được, tôi còn có thể làm được nhiều hơn nữa kia!”

Trình Trí Viễn đem ảnh chụp nhét lại vào túi, nhìn chằm chằm Thẩm Hầu, ánh mắt dường như nét bình tĩnh nhường chỗ cho vẻ cầu xin. Thẩm Hầu cũng nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, cũng mang chút gì đó bi thương.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Trình Trí Viễn không nhịn được, lên tiếng trước, “Cậu định làm gì?”

“Anh hỏi tôi định làm gì? Anh có nghĩ là sẽ làm gì không? Chẳng lẽ anh định đối gạt Nhan Hiểu Thần cả đời sao?”

“Tôi vốn muốn giấu cô ấy cả đời!”

Thẩm Hầu phần nộ đánh một quyền về hướng anh ta.

Trình Trí Viễn nghiêng người né tránh, bắt được cổ tay của Thẩm Hầu, “Ba mẹ cậu nói cho cậu biết mọi chuyện, hắn cũng có nói, lúc vừa biết bí mật của ba mẹ cậu, tôi đã từng có đề nghị với mẹ cậu, không nên chấp nhất chuyện đã qua mà phản đối cậu và Hiểu Thần, hãy đem mọi chuyện giấu kín, chỉ nhìn đến hiện tại và tương lai. Nhưng số của cậu không tốt, Hiểu Thần không hiểu vì sao lại xuất hiện, nghe được tất cả.”

Thẩm Hầu thuận thế dùng tay còn lại, đè bả vai của Trình Trí Viễn, giơ chân lên, dùng đầu gối hung hăng đá vào bụng của Trình Trí Viễn, cười lạnh nói: “Số của tôi không tốt? Tôi làm sao biết không phải là do anh cố ý sắp xếp? Từ đầu khi anh xuất hiện, tôi đã cảm thấy anh có vấn đề, sự thật chứng minh, anh quả nhiên có vấn đề, từ đầu cho đến giờ, anh đều có mục đích.”

Trình Trí Viễn nhin đau nói: “Tôi thừa nhận là tôi có mục đích tiếp cận Hiểu Thần, nhưng mục đích của tôi chỉ là muốn chăm sóc cô ấy, cho cô ấy một chút khả năng của tôi. Nguyên nhân là vì từ đầu tôi đã biết bản thân mình không đủ tư cách, nên tôi chưa từng chủ động tiến đến với cô ấy, thậm chí gạt bỏ mọi khả

năng tiến tới, giúp cậu và cô ấy được ở bên nhau. Cậu nói tôi cố ý sắp xếp, thật là suy bụng ta ra bụng người, cậu thật sự cho rằng tôi phải làm như vậy hay sao?”

Trình Trí Viễn xoay cổ tay của Thẩm Hẫu, ép mình đến trước mặt hắn, nhìn nhìn thẳng vào ánh mắt của Thẩm Hẫu hỏi: “Tôi hoàn toàn không ngại gây tổn thương cho cậu, nhưng tuyệt đối sẽ không gây tổn thương đến Hiểu Thần! Nếu đổi vị trí cậu là tôi, cậu có làm như vậy không?”

Thẩm Hẫu im lặng không nói gì, hắn không làm được, nên khi biết rõ sự thật, hắn đã phần nộ muốn giết chết Trình Trí Viễn ngay lập tức, nhưng cũng muốn ép buộc chính mình tâm bình khí hòa hẹn anh ta ra nói chuyện, chỉ vì muốn tìm đến một cách giải quyết không làm tổn thương đến Hiểu Thần.

Thẩm Hẫu đẩy Trình Trí Viễn ra, Trình Trí Viễn buông tay hắn, hai kẻ vừa mới đang đánh nhau, hiện giờ lại ngồi xuống bàn bình tĩnh nói chuyện, mọi việc đều hồi phục như cũ.

Trình Trí Viễn nói: “Tôi đã từng chịu nỗi đau khổ rất lớn, muốn thành tâm giúp cậu che giấu tất cả, khiến cho cậu và Hiểu Thần hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau, sắp xếp một cuộc sống mới cho cả hai. Bây giờ, tôi muốn cầu xin cậu, cho tôi có được một cơ hội như vậy!”

Thẩm Hẫu giống như nghe được thứ đáng chê cười nhất trên đời, nhin không được bắt đầu cười lạnh, “Dựa vào đâu mà anh muốn tôi cho anh cơ hội này?”

“Tình hình bây giờ như thế nào, cậu hẳn đã rõ, Hiểu Thần đang mang một đứa bé không được chào đón, mẹ của Hiểu Thần đang nằm trong bệnh viện, ngoại trừ tôi, cậu cho rằng còn có thể tìm được người thứ hai toàn tâm toàn ý chăm sóc cho hai mẹ con cô ấy nữa hay sao?”

Thẩm Hẫu nheo mắt, lạnh lùng nói: “Anh dùng Hiểu Thần uy hiếp tôi?”

Trình Trí Viễn chua xót nói: “Không phải uy hiếp, mà là cầu xin. Chúng ta kỳ thật giống như một đồng tiền xu hai mặt, tôi hoàn toàn hiểu rõ cảm nhận của cậu. Bởi vì cậu yêu cô ấy, tôi cũng yêu cô ấy, bởi vì chúng ta đều mắc nợ cô ấy, đều hy vọng cô ấy có thể hạnh phúc! Tôi biết cậu nhường một bước, cũng giống như tôi đã từng nhường một bước!”

Thẩm Hẫu yên lặng nhìn chằm chằm Trình Trí Viễn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, sắc mặt hết sức khó coi, không nói được lời nào. Trình Trí Viễn cũng im lặng, cùng với nét cầu xin, bi thương nhìn hắn.

Trận giao tranh lần này, Trình Trí Viễn hình như là người thắng, nhưng sắc mặt của anh ta so với Thẩm Hẫu không có chút gì là vui vẻ.

Trốn ở phía sau gốc cây, Nhan Hiểu Thần càng xem càng tò mò, hận không thể lập tức tiến đến gần nghe xem bọn họ nói cái gì.

Đoán chừng hai người bọn họ đều có đề phòng, không chỉ lựa địa điểm gặp mặt bên trong rừng cây, còn cố ý chọn ra một chỗ trống trải khiến cho kẻ khác không thể tới gần nghe lén, Nhan Hiểu Thần chỉ có thể lòng như lửa đốt mà lo lắng suông, chẳng thể làm được gì.

Thẩm Hẫu đột nhiên xoay người, bước nhanh đi tới, Nhan Hiểu Thần sợ đến mức mau chóng nép sát vào thân cây, Thẩm Hẫu đi càng ngày càng gần, giống như màn hình được kéo gần lại, vẻ mặt của hắn cũng ngày càng rõ ràng, trong ánh mắt của hắn đã ngân ngấn nước, môi cắn chặt, bi thương đau khổ, bất lực tuyệt vọng, tựa hồ lập tức muốn phát tiết ra, nhưng cũng lập tức dùng toàn bộ ý chí kiềm chế lại.

Nhan Hiểu Thần cảm thấy chính mình dường như cũng bị cảm giác bi thương và tuyệt vọng của hắn lây sang, ở một góc nào đó của trái tim cứ âm ỉ đau xót, cơ hồ không thở nổi.

Khi Thẩm Hẫu đã đi xa, Trình Trí Viễn cũng chậm rãi tiến tới. Có lẽ bởi vì bốn phía không có ai, anh ta không có mặt nạ nguy trang, vẻ mặt thật phần mờ mịt, trong ánh mắt đều là bi thương, bước chân nặng nề giống như phải gánh tất cả thống khổ ở trên đời.

Nhan Hiểu Thần càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, Thẩm Hẫu và Trình Trí Viễn không bao giờ muốn lui tới, cuộc sống không bao giờ cùng xuất hiện, mối liên hệ duy nhất của hai người bọn họ chính là cô. Rốt cuộc là chuyện gì, làm cho hai người bọn họ cùng có vẻ đau thương tuyệt vọng đến như vậy? Có liên quan đến cô sao?

Nhan Hiểu Thần đi theo sau Trình Trí Viễn, nhìn xa xa đến bóng lưng của anh ta. Lúc Thẩm Hân đến công viên thì trên tay của hắn có túi văn kiện, lúc này nó lại bị Trình Trí Viễn chặt chẽ giữ trong tay.

Ra khỏi công viên, Trình Trí Viễn dường như quên mất trên đời này còn có một loại phương tiện gọi là “xe”, anh ta thể nhưng lại đi bộ trên đường. Nhan Hiểu Thần ngoắc gọi một chiếc taxi, chạy về công ty trước.

Nhan Hiểu Thần cảm thấy mình lén lút xem trộm là không tốt, cho rằng không nên xen vào chuyện này nữa, nhưng đáng về buồn bã đau khổ của Thẩm Hân và Trình Trí Viễn cứ luôn xuất hiện trước mắt cô.

Cô ngồi tại bàn làm việc trong chốc lát, đột nhiên đứng lên, vội vã chạy lên lầu, ít nhất phải đi gặp Trình Trí Viễn, tình trạng của anh ta như vậy thật sự không tốt.

Đi đến đầu cầu thang thì Nhan Hiểu Thần đi chậm lại, làm ình giống như bình thường, cô đi đến bên ngoài văn phòng của Trình Trí Viễn, Tân Ly cười nói: “Trình tổng còn chưa về.”

Nhan Hiểu Thần đang lo lắng không biết nên tìm anh ta ở đâu thì có tiếng thang máy vang lên, một người từ thang máy đi ra. Nhan Hiểu Thần lập tức quay đầu lại, thì thấy Trình Trí Viễn đi vào phòng làm việc.

Anh ta nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, cười hỏi: “Sao em lại đến đây? Lý Chủ lại sai vặt em nữa à?”

Nhan Hiểu Thần nhìn kỹ anh ta, ánh mắt, nụ cười, không có một chút khác lạ, chỉ trừ túi văn kiện ở trên tay.

“Là bị anh ta bắt làm chân sai vặt, nhưng mà bây giờ đến gặp anh, không phải là việc công. Em đói bụng rồi, trong túi không có thức ăn, trong phòng của anh có không?” Nhan Hiểu Thần theo anh ta đi vào phòng, “Có, em chờ một chút.” Trình Trí Viễn xem túi văn kiện như những túi văn kiện bình thường khác, tùy tay để nó lên bàn. Anh ta đi đến bên sofa, mở ngăn tủ, lấy ra một lọ hạnh nhân dinh dưỡng của Mỹ và một túi bánh quy yến mạch, đặt lên bàn trà.

“Em muốn uống nước không?”

“Muốn.”

Nhan Hiểu Thần thừa dịp anh ta đi rót nước, nhìn trước nhìn sau, đến bên cạnh bàn làm việc, giống như vô tình cầm túi văn kiện lên, đang muốn mở ra xem, Trình Trí Viễn lấy lại nó từ trong tay cô, đưa ly nước cho cô, “Em đến sofa ngồi ăn đi!”

Nhan Hiểu Thần chỉ có thể đi đến ghế sofa ngồi xuống, một nửa giả vờ, một nửa thật sự, ăn bánh quy như hổ đói.

Trình Trí Viễn cười nói: “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn.” Anh ta vừa nói chuyện, vừa đi đến máy cắt giấy ở gần đó, bấm nút mở.

Nhan Hiểu Thần muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng không có bất kỳ lý do nào.

Anh ta không mở túi văn kiện ra xem, mà trực tiếp đem toàn bộ bỏ vào máy cắt giấy, Nhan Hiểu Thần chỉ có thể trở mắt nhìn cái máy từng chút một nuốt mất túi văn kiện. Máy cắt giấy ở văn phòng của Trình Trí Viễn là loại máy bảo mật cấp cao, có thể khiến cho tài liệu biến thành bột cám ngay lập tức, cho dù có nhiều gián điệp thật kiên nhẫn ngồi ghép các mảnh vụn lại với nhau, cũng không thể được.

Trình Trí Viễn đợi đến khi máy cắt giấy hoàn thành công việc, mới ngẩng đầu lên, anh ta nhìn thấy Nhan Hiểu Thần ánh mắt sáng quắc nhìn anh ta, không nhịn được lảng tránh ánh mắt của cô, giải thích nói: “Là một chút tài liệu buôn bán, có thông tin quan trọng của khách hàng, nhất định phải tiêu hủy.”

Nhan Hiểu Thần che giấu tâm trạng cúi đầu, dùng sức ăn bánh quy, trong lòng suy nghĩ: Anh và Thẩm Hân, một người làm tài chính, một kẻ bán quần áo, khoảng cách xa đến nỗi tên lửa bắn còn không tới, có thể có buôn bán cơ mật cái gì? Trình Trí Viễn tiến đến sofa, ngồi xuống, khẽ cười nói: “Ăn một chút tinh bột vào.”

Nhan Hiểu Thần bỏ bánh quy xuống, lấy hạnh nhân lên ăn, chậm rãi ăn từng hạt, cô tự nói với mình, văn kiện đã bị tiêu hủy, không cần phải nghĩ nữa, Trình Trí Viễn đối với cô rất tốt, tất cả những việc anh ta làm tất cả đều muốn tốt cho cô, nhưng trong lòng lại không yên, có một loại khó hiểu bất an quanh quẩn.

Trình Trí Viễn cũng nhận thấy cô có gì đó không ổn, lo lắng hỏi: “Em sao vậy?”

Nhan Hiểu Thần nhẹ giọng hỏi: “Khi nào chúng ta đi?”

Trình Trí Viễn nhìn cô đánh giá, nói: “Thị thực phải làm trong hai tuần, sau khi làm thị thực xong, chúng ta đi, được chứ?”

Nhan Hiểu Thần cầm lọ hạnh nhân, suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Được! Nếu đã quyết định, thì đi càng sớm càng tốt!”

Trình Trí Viễn như trút được gánh nặng, yên tâm mà cười, “Hiểu Thần, anh cam đoan, cuộc sống mới sẽ không để em thất vọng.”

Nhan Hiểu Thần khẽ cười nói: “Em biết, từ lúc quen anh, anh chưa từng khiến em thất vọng. Trong truyện thần thoại Tây Phương có nói, mỗi một người đều có một thiên sứ không thể nhìn thấy đi theo bảo vệ, anh giống như thiên sứ mà ông trời đã ban xuống cho em, chỉ là em có thể nhìn thấy anh thôi”

Nét cười của Trình Trí Viễn đông cứng ở trên mặt.

Nhan Hiểu Thần làm cái mặt quỷ, hỏi: “Vẻ mặt của anh như vậy là sao? Chẳng lẽ em nói không đúng?”

Trình Trí Viễn cười cười, thấp giọng nói: “Cho dù anh là thiên sứ, cũng là đọa lạc thiên sứ (19.2)”

(19.2) Đọa lạc thiên sứ nghĩa là thiên sứ bị biến chất.

Có người gõ cửa phòng làm việc, không đợi Trình Trí Viễn đồng ý cho vào, cửa liền bị đẩy ra. Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần không cần nhìn, cũng biết là Kiều Vũ.

Kiều Vũ cười híp mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, đánh vào vai của Trình Trí Viễn nói: “Không quấy rầy hai người chứ?”

Trình Trí Viễn bất đắc dĩ nói: “Có gì nói mau!”

“Lát nữa có một khách hàng quan trọng đến đây, anh giúp tôi tiếp đãi một chút nhé!”

“Được!”

Kiều Vũ quan sát áo sơ mi của Trình Trí Viễn, chỉ chỉ trang phục Tây Âu và caravat phẳng phiu của mình, “Điều chỉnh lại trang phục, please!” hần nhìn sang Nhan Hiểu Thần cười đầy ý đồ, ngả ngón nói: “Hai người còn mười phút có thể muốn làm gì thì làm.” Hần nói xong, liền đóng cửa lại.

“Em đừng để ý đến Kiều Vũ, cứ từ từ ăn đi.” Trình Trí Viễn đứng dậy, đi đến tủ quần áo sát tường, kéo cửa tủ ra, cầm hai bộ Âu phục và hai cái cà vạt, hỏi ý kiến của Nhan Hiểu Thần, “Bộ nào đây?”

Nhan Hiểu Thần nhìn nhìn, chỉ vào bộ trong tay trái, Trình Trí Viễn đem bộ Âu phục bên tay phải cất trở lại vào tủ quần áo. Anh ta cầm bộ Âu phục, đi vào nhà vệ sinh, chuẩn bị thay quần áo.

Nhan Hiểu Thần ăn cũng đã no, cô đem hạnh nhân cùng bánh quy gói lại thật kỹ, vừa bỏ vào ngăn tủ, vừa nói: “Trí Viễn, em ăn no rồi, xuống lầu làm việc đây,”

Trình Trí Viễn kéo cửa toilet ra, vừa đeo cà vạt, vừa nói: “Lần sau nếu có đói bụng, em cứ trực tiếp vào mà lấy, không cần phải chờ anh về, anh sẽ nói với Tân Ly, em có thể tùy ý ra vào phòng của anh.”

Nhan Hiểu Thần được cất nhắc vào phòng, cười nói: “Em xuống đây, tối gặp!”

“Đừng cố làm việc cực khổ quá, tối gặp!”

Đến lúc hết giờ làm thì Trình Trí Viễn đã ở bên ngoài công ty chờ Nhan Hiểu Thần, nhìn thấy cô mang theo tài liệu và máy tính, vội vàng chạy tới, “Về nhà em còn muốn làm việc à?”

“Đúng vậy, hôm nay em có nghỉ một lúc rồi.”

Trình Trí Viễn biết tính tình của cô, cũng không khuyên nữa, chỉ là cười nói: “Thời gian gia đình của chúng ta bị em chiếm dụng, anh sẽ không thanh toán tiền làm thêm giờ.”

Nhan Hiểu Thần bĩu môi, cười nói: “Em sẽ nói với Kiều Vũ.”

Trình Trí Viễn mở cửa , để Nhan Hiểu Thần lên xe trước, anh ta đóng cửa xe lại, chuẩn bị lên xe từ một bên khác. Nhưng Nhan Hiểu Thần đợi một lúc, cũng không thấy Trình Trí Viễn lên xe. Nhan Hiểu Thần tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, thì nhìn thấy Trình Trí Viễn đứng ở bên cạnh cửa xe, cô gõ gõ cửa kính, Trình Trí Viễn mở cửa ngồi vào trong.

“Có chuyện gì thế?” Nhan Hiểu Thần nhìn ra ngoài cửa sổ ngó quanh, cái gì cũng chẳng nhìn thấy.

Trình Trí Viễn che giấu cười nói: “Không có gì, anh đột nhiên nghĩ đến chút chuyện.”

Nhan Hiểu Thần vẫn giống như trước, Trình Trí Viễn không muốn nói, cô cũng sẽ không hỏi, nhưng cô lập tức theo bản năng suy nghĩ, Thẩm Hào, chắc chắn là Thẩm Hào đang ở gần đây! Rốt cuộc giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện gì?

Về đến nhà, hai người ăn xong bữa tối, Trình Trí Viễn gọi điện thoại ẹ của anh ta, hỏi tình hình của bà Nhan, nghe nói cơm chiều bà ăn được khá nhiều, cũng không còn khóc lóc nữa, Nhan Hiểu Thần cảm thấy yên tâm.

Cả chiều nay Trình Trí Viễn đã ngồi trong phòng họp, hút không ít thuốc lá, cảm thấy trong tóc đều là mùi thuốc lá, anh ta nhìn thấy Nhan Hiểu Thần đang xem TV nghỉ ngơi, tạm thời không cần nói chuyện, “Anh lên lầu tắm một chút, cửa phòng tắm anh khép hờ thôi, có chuyện gì thì lớn tiếng gọi anh.”

Nhan Hiểu Thần cười dỗi: “Em có thể có chuyện gì? Biết rồi! Anh yên tâm đi tắm đi!”

Trình Trí Viễn mang tới cho Nhan Hiểu Thần một ly nước ấm, mỉm cười đi lên lầu.

Nhan Hiểu Thần vừa xem TV, vừa không ngừng nghĩ đến chuyện lúc xế chiều đã bị cô nhìn trộm, dáng vẻ của Thẩm Hào và Trình Trí Viễn kỳ lạ như vậy, xấp xỉ kiện đó chắc chắn không phải là văn kiện buôn bán bình thường, nhưng cho dù là gì, cô cũng không thể biết.

Đột nhiên di động vang lên, là một số lạ, Nhan Hiểu Thần nhận điện thoại, thì ra là nhân viên phát chuyển nhanh, Nhan Hiểu Thần nói đang ở nhà, bảo anh ta đi lên.

Một lát sau, chuông cửa vang lên, Nhan Hiểu Thần ra mở cửa, nhân viên chuyển phát nhanh đưa bưu kiện cho cô. Nhan Hiểu Thần nhìn qua một chút, người nhận là cô, nhưng người gửi lại ký tên là Ngô Thiến Thiến.

“Cám ơn!” Nhan Hiểu Thần trong lòng tràn đầy buồn bực ký nhận bưu kiện phát chuyển nhanh.

Ngô Thiến Thiến có tài liệu gì mà phải gửi chuyển phát nhanh cho cô? Nhan Hiểu Thần ngồi trên sofa ngắm người một lát, mới mở ra bưu kiện.

Một tờ giấy A4 được gấp lại bên trong chứa hai tấm ảnh, trên tờ giấy có viết vài câu đơn giản, là chữ của Ngô Thiến Thiến.

Hiểu Thần:

Hai tấm ảnh này là do mình chụp được từ di động trong văn kiện của Thẩm Hào, mình vốn muốn lợi dụng mấy thứ này để trả đũa cậu, nhưng không ngờ các cậu đã tha thứ ỉn. Mình chưa có thời gian điều tra xem hai tấm ảnh này có ý nghĩa gì, nhưng trực giác nói ỉn biết cậu nên biết chuyện này.

Xin lỗi cậu!

Thiến Thiến.

Sau khi Nhan Hiểu Thần đọc xong, cô liền hiểu lời nói của Thẩm Hào, tha thứ cho người khác dĩ nhiên là vì muốn ký ức của quá khứ được xóa nhòa, trong lòng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng đối với người được tha thứ, tại sao không thể coi như một loại giải thoát? Tuy rằng cô không còn quan tâm đến Ngô Thiến Thiến, nhưng thời khắc này cô mới nhận ra, không ai không để ý đến phản bội và tổn thương, đặc biệt kẻ đó lại là một người bạn thân cùng sống chung trong bốn năm đại học, mặc dù chỉ có ba chữ “Xin lỗi cậu”, nhưng nút thắt bấy lâu nay đã cố gắng đè nén trong lòng đột nhiên được tháo gỡ. Không phải cô có thể tiếp tục làm bạn với Ngô Thiến Thiến, nhưng ít ra cô sẽ không lãng tránh những ký ức cuộc sống thời đại học của mình.

Nhan Hiểu Thần bỏ tờ giấy sang một bên, xem những tấm ảnh mà Thiến Thiến bảo cô nên biết.

Ảnh chụp bằng điện thoại thật sự nhìn không rõ, Nhan Hiểu Thần mở đèn trên ghế sofa, xem chúng ở dưới ngọn đèn thật kỹ.

Một tấm ảnh, hẳn là được phục chế từ ảnh cũ, người bên trong mặc trang phục được lưu hành từ mười mấy năm trước, hoàn cảnh lúc tan học, xung quanh có rất nhiều học sinh. Dưới tán cây bên đường có một chiếc xe đang đậu, một thanh niên trẻ tuổi hơi gầy, ngồi trên ghế có tay lái, lẳng lặng chờ. Một đám thiếu niên hơn mười tuổi, mặc đồng phục học sinh, mang theo cặp sách, đứng phía trước xe, thân thiết bạn ôm lưng mình, mình khoác vai bạn, hướng theo máy chụp ảnh, nhe răng cười.

Nhan Hiểu Thần nhớ rõ ở hôn lễ có nhìn thấy tấm ảnh này, là Trình Trí Viễn cùng bạn bè thời cấp hai chụp ảnh chung, nhưng lúc đó chưa nhìn kỹ, bây giờ nhìn kỹ lại, cô nhận ra ngay Trình Trí Viễn, còn có Kiều Vũ, bốn nam học sinh khác không biết là ai.

Nhan Hiểu Thần thật sự nhìn không ra tấm ảnh này có cái gì kỳ lạ, cô cầm lên bức ảnh thứ hai, lập tức ngây ngẩn cả người, là bức chân dung của Trịnh Kiến Quốc.

Tấm ảnh này rõ ràng là ảnh trên giấy tờ chứng nhận gì đó, Trịnh Kiến Quốc mặt hướng thẳng, lưng thẳng, hai mắt nhìn thẳng, là một tấm ảnh chân dung tiêu chuẩn thích hợp dán lên giấy tờ chứng nhận, ở một góc ảnh chụp còn có dấu ấn của con dấu.

Nhan Hiểu Thần mơ hồ, tại sao ảnh chụp tài xế đụng chết ba cô lại xuất hiện ở đây?

Cô có thể lý giải được Thẩm Hân vì sao lại có ảnh chân dung của Trịnh Kiến Quốc, với tính tình của Thẩm Hân mà nói, sau khi biết được mọi chuyện, hẳn nhất định sẽ không nhịn được mà đi điều tra lại từ đầu. Trịnh Kiến Quốc là mấu chốt quan trọng đối với cái chết của ba cô, Thẩm Hân có tài liệu về ông ta rất là bình thường, thậm chí Nhan Hiểu Thần còn nghi ngờ tấm ảnh chân dung này chính là ảnh trên giấy phép lái xe của Trịnh Kiến Quốc. Nhưng tại sao ảnh của Trịnh Kiến Quốc và ảnh của Trình Trí Viễn lại ở cùng một chỗ?

Nhan Hiểu Thần ngồi ngây ngốc trong chốc lát, lại cầm tấm ảnh đầu tiên lên xem. Tầm mắt của cô đảo qua từng thiếu niên có nụ cười tươi sáng ở trong ảnh chụp, cuối cùng nhìn đến góc của tấm ảnh mà cô đã không để ý tới. Tưởng như một người bình thường, đang lẳng lặng ngồi chờ trên ghế điều khiển của chiếc xe ở một góc tấm ảnh, khuôn mặt rất trẻ, nhưng nhìn kỹ một chút, có thể nhận ra đó là hình ảnh lúc trẻ của Trịnh Kiến Quốc.

Đầu nổ “ầm” một tiếng, Nhan Hiểu Thần rốt cuộc hiểu ra vì sao ảnh của Trịnh Kiến Quốc lại cùng một chỗ với ảnh của Trình Trí Viễn, chân tay của cô rét lạnh, tâm trí hoảng loạn, Trình Trí Viễn có quen biết với Trịnh Kiến Quốc ?!

Xét đến thời gian trên tấm ảnh cũ này, phải nói rằng tuyệt đối không chỉ là quen biết!

Dường như không cần thiết đến bất kỳ chứng cứ nào, Nhan Hiểu Thần có thể khẳng định, Thẩm Hân đưa cho Trình Trí Viễn túi văn kiện thì bên trong nhất định là hai tấm ảnh này, khẳng định hẳn đã biết bí mật Trình Trí Viễn có quen biết với Trịnh Kiến Quốc, nhưng không biết vì lý do gì, Thẩm Hân lại đồng ý với Trình Trí Viễn giúp anh ta giữ kín bí mật. Trình Trí Viễn tuyệt đối không ngờ, vận mệnh éo le đến cỡ nào, văn kiện bị anh ta tiêu hủy, thế nhưng lại xuất hiện trước mặt cô theo một cách khác.

Tại sao Trình Trí Viễn muốn dối gạt cô?

Tại sao Trình Trí Viễn lại sợ cô biết anh ta có quen biết với Trịnh Kiến Quốc đến như vậy?

Nhìn căn phòng tuy xa lạ nhưng quen thuộc ở trước mắt, Nhan Hiểu Thần tim đập nhanh sợ hãi, cảm thấy như có một cái mạng nhện thật lớn bủa vây, cô giống như một con bướm bị mắc kẹt vào cái mạng nhện đó, đột nhiên cảm thấy không thể lưu lại căn phòng này thêm giây phút nào nữa, cô lấy túi xách, lập tức xông ra khỏi phòng.

Cô mờ mịt đi xuống lầu, lão đạo ra khỏi khu chung cư, càng không ngừng suy nghĩ vì cái gì mà Trình Trí Viễn lại muốn giấu đi sự thật có quen biết với Trịnh Kiến Quốc? Trịnh Kiến Quốc quả thật có gây ra tội lỗi đối với nhà cô, nhưng đây không phải thời xưa, không có chế độ liên lụy người nhà, cô không thể nào bởi vì Trịnh Kiến Quốc là người thân của Trình Trí Viễn, liền thù hận lây sang Trình Trí Viễn.

Có lẽ Trình Trí Viễn sợ cô và mẹ thù hận lây sang anh ta, nên mới cố ý giấu diếm. Nhưng nếu chỉ là bởi vì điều này, thì tại sao Thẩm Hẫu là thần bí như vậy? Vì sao sau khi giao mấy thứ này cho Trình Trí Viễn, hẳn lại có vẻ mặt đau khổ như vậy?

Muốn biết tất cả sự thật, nhất định phải đi hỏi người trong cuộc!

Nhan Hiểu Thần lấy điện thoại di động ra, do dự một lúc, liền bấm gọi cho Thẩm Hẫu.

Điện thoại vang lên vài tiếng, sau đó có người bắt máy, giọng nói của Thẩm Hẫu truyền đến, vui mừng không thể tin được, thanh âm êm dịu chỉ e sợ làm kinh động đến cô, “Hiểu Thần? Là em sao?”

“Em muốn gặp anh!”

“Khi nào?”

“Ngay bây giờ, ngay lập tức, càng sớm càng tốt! Anh nói cho em biết anh đang ở đâu, em sẽ lập tức đến!” Nhan Hiểu Thần vừa nói chuyện, vừa không ngừng ngoắc gọi taxi.

Một chiếc xe taxi dừng lại, Nhan Hiểu Thần kéo cửa ra, vừa định muốn lên xe, thì nghe được tiếng của Thẩm Hẫu ở trong di động: “Xoay người, hướng ra phía sau.”

Xoay người, nhìn thấy Thẩm Hẫu đang cầm điện thoại, cô liền đứng lại dưới ánh đèn neon. Một chiếc BMW thời thượng đang đậu cách đó không xa, bỗng nhiên quay đầu, người đó lại đứng tại nơi có ánh đèn đường leo lét.

Nhan Hiểu Thần trợn mắt há hốc mồm, im lặng nhìn Thẩm Hẫu.

Thẩm Hẫu đi đến gần cô, sau khi nhận lỗi với tài xế taxi, hẳn giúp cô đóng cửa xe lại, để taxi rời khỏi.

Nhan Hiểu Thần rốt cuộc cũng phục hồi tâm trạng, liền hỏi: “Hôm nay anh vẫn đi theo em? Lại đến khu chung cư nhà em?”

Thẩm Hẫu nhìn chằm chằm điện thoại mới của Nhan Hiểu Thần, không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi ngược lại: “Sao em thay điện thoại?”

“Không phải là thay, mà là vứt!” Nhan Hiểu Thần đem điện thoại mới nhét lại vào túi.

Thẩm Hẫu ánh mắt buồn rầu, “Anh có gửi tin nhắn blog, em có nhận được không?”

“Không có!” Nhan Hiểu Thần lạnh lùng nói: “Em tìm anh, là muốn hỏi anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Nhan Hiểu Thần cầm ra hai tấm ảnh chụp, đưa cho Thẩm Hẫu.

Thẩm Hẫu nhìn thoáng qua, sắc mặt biến đổi, kinh ngạc hỏi: “Em, em...ở đâu mà em có?”

“Anh không cần quan tâm, anh chỉ cần nói cho em biết, Trình Trí Viễn và Trịnh Kiến Quốc quan hệ như thế nào?”

Thẩm Hẫu im lặng một thoáng, nói: “Trịnh Kiến Quốc đã từng là tài xế của nhà Trình Trí Viễn, phụ trách đưa đón Trình Trí Viễn đến trường về nhà, coi như ông ta là một nửa bảo mẫu của Trình Trí Viễn lúc còn nhỏ! Sau khi Trình Trí Viễn tốt nghiệp trung học, thì ra nước ngoài du học, Trịnh Kiến Quốc đến làm việc cho công ty của ba Trình Trí Viễn trong một thời gian. Sau này, ông ta mượn được một ít tiền, liền xin từ chức, tự mở một showroom bán xe hơi. Ông ta và nhà của Trình Trí Viễn vẫn duy trì quan hệ tốt, Trình Trí Viễn có lẽ sợ em và mẹ thù hận lây sang hẳn, nên vẫn không dám nói chuyện này ọi người biết.”

“Thẩm Hẫu, anh nói dối! Khẳng định không chỉ có vậy!”

Thẩm Hẫu rũ mắt xuống, nói: “Chỉ có như vậy, không thì, em còn muốn biết gì nữa?”

Nhan Hiểu Thần lập tức cảm thấy khổ sở, nước mắt đã trào ra, “Em không đi hỏi Trình Trí Viễn, mà chạy tới hỏi anh, bởi vì em cho rằng chỉ cần em mở miệng, anh nhất định sẽ nói cho em biết! Không ngờ anh lại giống như anh ấy, cũng xem em là kẻ ngốc đi dối gạt! Em đã sai! Em đi đây!” Nhan Hiểu Thần xoay người, muốn rời khỏi.

Thẩm Hầu nắm được tay cô, “Anh chưa bao giờ muốn đổi gạt em!”

“Buông ra!” Nhan Hiểu Thần dùng sức giãy dụa, muốn hất tay hấn ra, Thẩm Hầu luyến tiếc không rời, đơn giản dùng hay bàn tay nắm chặt một bàn tay của cô, chặt chẽ nắm lấy.

“Thẩm Hầu, anh buông em ra! Buông ra...”

Hai người dùng sức giằng co, đột nhiên Nhan Hiểu Thần dừng lại tất cả mọi động tác, há hốc mồm, mặt ngây dại, dường như đang chú tâm cảm nhận điều gì.

Thẩm Hầu bị dọa sợ, “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, em sao vậy?”

Nhan Hiểu Thần sửng sờ nhìn Thẩm Hầu, “Nó, nó động đây!”

“Ai, cái gì động đây?”

Đã lâu không cảm nhận được thai máy, đột nhiên có, Nhan Hiểu Thần vừa khấn trương, vừa kích động, căn bản không giải thích được rõ ràng, trực tiếp nắm lấy tay của Thẩm Hầu, đặt vào bụng của mình. Thẩm Hầu rõ ràng cảm nhận được, một đứa bé cách cái bụng, đang hung hăng đá hấn một cước, hấn kinh ngạc thiếu chút nữa hét lên một tiếng. “Sao nó lại động đây? Anh đã làm đau em sao? Chúng ta đến bệnh viện...” Thẩm Hầu vẻ mặt bối rối, nói năng lộn xộn.

Nhan Hiểu Thần thấy có người còn khấn trương hơn mình, ngược lại lấy lại bình tĩnh, “Là thai máy thôi, chuyện bình thường.” Thẩm Hầu nghĩ đến mấy lời nói trên sách hướng dẫn, cảm thấy yên tâm, hấn lập tức mừng như điên, “Nó động đây rồi! Nó sẽ động đây nữa!”

“Đến tháng này rồi, đương nhiên sẽ động đây! Không động đây mới là không bình thường! Lúc trước nó vẫn chưa máy, em thật sự rất lo lắng, không ngờ nó vừa thấy anh...” Lời nói của Nhan Hiểu Thần đứt đoạn ở trong miệng.

Thẩm Hầu còn chưa phát hiện, vẫn còn đang đắm chìm trong vui sướng kích động, cúi người, tay khoát lên bụng của Nhan Hiểu Thần, rất nghiêm túc nói: “Tiểu tử, đến đây nào, đá ba thêm một cước nữa nào!”

Tiểu tử ở trong bụng thế nhưng thật sự rất phối hợp, lại đá thêm một cước, Thẩm Hầu mừng như điên nói: “Tiểu Tiểu, nó nghe được, nó nghe được...”

Nhan Hiểu Thần im lặng lui về sau hai bước, kéo dài khoảng cách so với Thẩm Hầu. Thẩm Hầu nhìn đến biểu hiện của cô, rốt cuộc cũng ý thức được bọn họ không phải là vợ chồng bình thường. Trên thực tế, hấn và cô căn bản không phải là vợ chồng, trên luật pháp, cô là vợ của một gã đàn ông khác. Hiện tại, bọn họ cách nhau hai bước chân, lại giống như cách nhau một trời một vực, Thẩm Hầu hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới có thể vượt qua khoảng cách này, vừa rồi có bao nhiêu kích động vui sướng, lúc này liền có bấy nhiêu thống khổ bị thương.

Nhan Hiểu Thần đặt tay lên bụng, nhìn về phía ánh đèn nê ông ở đằng xa, nhẹ giọng nói: “Trình Trí Viễn muốn đưa em rời khỏi Thượng Hải, ra nước ngoài định cư.”

“Cái gì?” Thẩm Hầu kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Anh ấy đang giúp em giải quyết thị thực, hai tuần lễ nữa chúng em sẽ rời khỏi đây.”

Thẩm Hầu vội vàng nói: “Không được, tuyệt đối không được!”

“Đi đâu định cư, là việc của em, không liên quan gì đến anh! Nhưng em không muốn sớm tối phải đối mặt với một người luôn có bí mật đối gạt em, đặc biệt bí mật đó có liên quan đến em, cho dù bây giờ anh không nói cho em biết, em cũng sẽ nghĩ cách đi điều tra rõ ràng. Anh đừng tưởng rằng anh có tiền, em không có tiền, thì không thể điều tra được! Các anh không thể lừa gạt em cả đời!”

“Hiểu Thần, em hãy nghe anh nói, không phải là anh muốn đổi gạt em, mà là...” Thẩm Hầu không nói được.

“Mà là cái gì?”

Thẩm Hầu không lên tiếng, Nhan Hiểu Thần xoay người rời đi, Thẩm Hầu vội vàng nắm lấy cổ tay của cô, “Em để anh suy nghĩ một chút.” Thẩm Hầu cấp tốc suy nghĩ, Hiểu Thần không phải kẻ ngốc, sự việc đã đến nước này, khẳng định là không giấu được, chỉ là nói cho cô biết sự thật sớm hay muộn thôi, nhưng mà...

Điện thoại của Nhan Hiểu Thần đột nhiên vang lên, cô lấy điện thoại ra, người gọi là Trình Trí Viễn, cái tên này đã từng đại diện cho âm áp và chỗ dựa, hiện tại lại giống như bóng ma và âm ti. Nhan Hiểu Thần chưa xốt mỉm cười, bấm vào nút từ chối cuộc gọi.

Điện thoại im lặng một thoáng, lại vội vàng vang lên, Nhan Hiểu Thần trực tiếp bấm nút.

Chẳng bao lâu sau, di động của Thẩm Hầu vang lên, hắn lấy di động ra, nhìn lên màn hình hiển thị là tên “Trình Trí Viễn”, liền nhận điện thoại. Hắn một tay cầm di động, một tay chặt chẽ nắm Nhan Hiểu Thần lại, đề phòng cô chạy trốn.

Thẩm Hầu nhìn Nhan Hiểu Thần nói: “Tôi biết cô ấy không có ở nhà, bởi vì hiện tại cô ấy đang ở trước mặt tôi.”

“ ... ”

“Xế chiều này anh nói số của tôi rất không tốt, xem ra số của anh cũng rất không tốt, khiến ọi người tin tưởng, nhưng người tính không bằng trời tính.”

“ ... ”

“Hiểu Thần đã nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp.”

“ ... ”

“Anh muốn tôi nói cho cô ấy nghe sự thật, hay tự anh đi nói với cô ấy sự thật?”

“ ... ”

Thẩm Hầu cúp điện thoại, quay sang nói với Nhan Hiểu Thần: “Đi gặp Trình Trí Viễn, hắn sẽ chính miệng nói cho em biết tất cả.”

Thẩm Hầu bấm chuông cửa, Trình Trí Viễn ra mở cửa, sắc mặt của anh ta xám xịt, tràn ngập tử khí, giống như tội phạm bị kết án tử hình, nhìn không ra chút gì bình tĩnh thông dong của ngày xưa.

Ba người im lặng đi vào phòng khách, phần ai nấy ngồi một chỗ của sofa, trong lúc vô tình hình thành một hình tam giác, mỗi người chỉ có thể ngồi tại vị trí của chính mình, không ai có thể gần gũi làm bạn.

Trình Trí Viễn hỏi Nhan Hiểu Thần: “Em đã biết anh có quen biết với Trịnh Kiến Quốc?”

Nhan Hiểu Thần gật gật đầu, lấy trong túi ra hai tấm ảnh chụp, đặt lên bàn trà.

Trình Trí Viễn nhìn mấy tấm ảnh, khuôn mặt xám xịt hiện lên nét bi thương, anh ta bắt đắ dĩ cười khổ, “Rốt cuộc là ai cũng không thể trốn thoát!”

“Không trốn thoát cái gì?” Nhan Hiểu Thần nhìn chằm chằm Trình Trí Viễn, chờ đợi anh ta nói cho cô biết tất cả.

Trình Trí Viễn hít một hơi thật sâu, bắt đầu kể lại từ đầu — Câu chuyện cũng không đến nỗi phức tạp, Trịnh Kiến Quốc là tài xế cho nhà của Trình Trí Viễn, kiêm làm chân chạy vặt ột ít việc ở trong nhà. Khi đó công việc làm ăn của ba Trình Trí Viễn đang phát triển không ngừng, mẹ anh ta làm việc ở bệnh viện cũng bận rộn đến tối mặt tối mày, cũng đã khá thân quen, Trịnh Kiến Quốc vô hình trung gánh lấy trách nhiệm chăm sóc cho Trình Trí Viễn, Trình Trí Viễn và Trịnh Kiến Quốc quan hệ hết sức tốt. Sau khi tốt nghiệp trung học, Trình Trí Viễn ra nước ngoài du học, Trịnh Kiến Quốc kết hôn sinh con, gánh nặng gia đình ngày càng nhiều, ba mẹ của Trình Trí Viễn mang lòng cảm kích, bỏ vốn và nhờ quan hệ giúp Trịnh Kiến Quốc mở một showroom bán xe BMW, Trịnh Kiến Quốc dựa vào cố gắng học hỏi cùng với niềm đam mê về xe hơi, nên kinh doanh showroom có khởi sắc, coi như đã làm giàu.

Một mặt khác, Trình Trí Viễn và Kiều Vũ do nhất thời vui vẻ đã thành lập một công ty đầu tư ngân sách, thật sự cũng ăn nên làm ra, Kiều Vũ hối thúc Trình Trí Viễn về nước. Mùa hè 5 năm trước, Trình Trí Viễn từ nước ngoài trở về, đây là lần thứ hai anh ta từ nước ngoài trở về quê hương, định sẽ lưu lại trong nước phát triển. Anh ta đi thăm hỏi người anh em tốt là Trịnh Kiến Quốc, vừa đúng lúc trong cửa hàng của Trịnh Kiến Quốc vừa nhập về chiếc xe BMW đời mới SUV, Trịnh Kiến Quốc muốn tặng anh ta một chiếc xe, liền bảo anh ta lái thử. Trình Trí Viễn lái xe, chở theo Trịnh Kiến Quốc chạy vào thành phố hóng gió,

càng chạy càng hăng, Trình Trí Viễn thích tìm đến những đoạn đường vắng người, một đường thông thoáng không có gì cản trở mà chạy. Hai người vừa chiêm nghiệm các loại phối trí ở bên trong xe, vừa cười nói chuyện phiếm, nhưng có ai ngờ, một người đàn ông vì tiết kiệm tiền, cố ý trọ tại một quán trọ ở ngoại ô hẻo lánh, ông ta vừa tính tiền thuê phòng xong, mang theo hành lý, đang ở ven đường gọi điện thoại cho con gái. Nói chuyện điện thoại xong, ông ta hưng phấn cùng với một mối, không đợi đèn đỏ, liền đi ngang qua đường. Lúc Trình Trí Viễn nhìn thấy người đàn ông nọ thì mọi chuyện đều đã trễ, giống như một màn quay chậm trên phim vậy, thân thể của một người bình thường tựa như món đồ chơi nhẹ hẫng bay bổng lên cao, rồi lại nhẹ hẫng rơi xuống đất.

Bọn họ dừng xe lại, liền xông ra ngoài, một bên luống cuống tay chân muốn giúp ông ta cầm máu, một bên gọi điện thoại cho 120. Người kia thương thế quá nặng, vì có thể cứu chữa kịp thời, hai người quyết định không đợi 120, lập tức chạy đến bệnh viện. Tay chân của Trình Trí Viễn vẫn đang run rẩy, căn bản không thể lái xe, Trình Kiến Quốc thay anh ta cầm lái, Trình Trí Viễn ngồi phía sau xe, canh giữ bên cạnh thân thể người đàn ông kia, cầu xin ông ta cố gắng chịu đựng.

Sau khi đến bệnh viện, bởi vì là người quen của mẹ Trình Trí Viễn, bệnh viện cố gắng cứu chữa sớm nhất, nhưng cứu không được, người kia rất nhanh sẽ chết. Khi cảnh sát đến hỏi cung thì Trình Trí Viễn nhìn thấy bàn tay của mình dính đầy máu người, thần trí của anh ta đang hoảng loạn trong nỗi sợ vừa mới giết người, nên căn bản không thể trả lời. Trình Kiến Quốc bình tĩnh nói là ông ta lái xe, còn đưa ra giấy phép lái xe, đem mọi chuyện từ đầu đến cuối kể lại một lần. Đó là một đoạn đường vắng, không có camera giao thông, chỉ tìm được vài nhân chứng, lời khai của bọn họ giống với lời khai của Trình Kiến Quốc y như đúc. Lúc đó bọn họ chỉ lo nhìn chăm chăm vào kẻ bị xe đụng văng ra, không có ai để ý là người nào lái xe, đến khi nhìn thấy Trình Trí Viễn và Trình Kiến Quốc xông ra khỏi xe thì đồng thời thấy cả hai. Cho dù có người để ý, nhưng khi đó mọi chuyện đều rất hỗn loạn, ký ức của con người cũng rất hỗn loạn, nên Trình Kiến Quốc khẳng định nói mình là tài xế thì không ai hoài nghi.

Sau khi cảnh sát lấy xong khẩu cung, mọi chuyện đã định đoạt xong, Trình Trí Viễn mới bình tĩnh trở lại, anh ta liền quay sang hỏi Trình Kiến Quốc vì sao lại muốn lừa gạt cảnh sát. Trình Kiến Quốc nói, chúng ta không uống rượu, không chạy quá tốc độ, không có phạm luật giao thông, không phải vượt đèn đỏ, không lấn sang làn đường khác, đột nhiên có người đi ngang đường, việc này chỉ có thể xem như tai nạn ngoài ý muốn, không thể tính là phạm lỗi gây tai nạn. Nhưng cậu không có giấy phép lái xe ở Trung Quốc, tuy rằng ở nước ngoài cậu đã lái xe nhiều năm, là tài xế có kinh nghiệm, nhưng theo luật pháp Trung Quốc, thì ở Trung Quốc cậu không được lái xe, không có giấy phép điều khiển xe. Bọn họ đều biết rõ hình phạt không có giấy phép lái xe là thế nào, Trình Trí Viễn trầm mặc, với sự sắp xếp của Trình Kiến Quốc, sự thật anh ta là tài xế liền bị che giấu, thậm chí ngay cả ba mẹ của anh ta cũng không biết, nhưng anh ta không thể lừa gạt được chính mình. Anh ta bỏ qua ý định về nước, chạy trốn ra nước ngoài, nhưng ánh mắt của người đàn ông kia trước khi chết cứ đeo bám lấy anh ta, anh ta đã đi điều trị tâm lý hơn ba năm, nhưng đều không có kết quả. Rốt cuộc, vào một đêm khuya, khi vừa bình tĩnh một lần nữa từ trong ác mộng, anh ta quyết định về nước, đi đối mặt với ác mộng của mình.

Khi nghe qua từng lời kể của Trình Trí Viễn, Nhan Hiểu Thần dường như hoàn toàn không biết đang nhìn anh ta, thân thể hơi run rẩy.

Trình Trí Viễn thấp giọng nói: “...Anh lại một lần nữa thân thể ướt đẫm mồ hôi, từ trong ác mộng bừng tỉnh thì ra quyết định, tất yếu phải về nước đi đối mặt với ác mộng.”

Nhan Hiểu Thần thì thào nói: “Bởi vì anh không muốn có thêm ác mộng, nên mới khiến cho em và mẹ gặp ác mộng?” Sắc mặt của cô trắng bệch, hai mắt vô thần, giống như người đang bị mộng du, cô đứng lên, đi về phía cửa.

Trình Trí Viễn vội vàng đứng lên, nắm được tay cô, “Hiểu Thần...”

Nhan Hiểu Thần giống như bị chạm phải điện, nhảy vọt ra xa, tát một cái thật mạnh vào mặt Trình Trí Viễn, lớn tiếng hét chói tai: “Không được đụng vào em!”

Trình Trí Viễn cầu xin gọi: “Hiểu Thần!”

Nhan Hiểu Thần ngắt lời hỏi: “Từ đầu, anh đã có mục đích tiếp cận em?”

Trình Trí Viễn không dám nhìn vào ánh mắt của Nhan Hiểu Thần, giống như không thể nhìn rõ cái gì phía dưới chân mình, cơ hồ từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Đúng vậy!”

Nhan Hiểu Thần cảm thấy cô giống như đang nằm mơ, hơn nữa lại là cơn ác mộng vớ vẩn nhất, kinh khủng nhất, “Anh biết chính mình đã đụng chết ba em, mà còn muốn kết hôn với em? Còn muốn gọi mẹ em là ‘mẹ’? Anh có biết mẹ thà rằng đánh em đến chết, cũng không cho phép em lấy của Trình Kiến Quốc một đồng một cắc nào hay không? Vậy mà anh còn muốn em lấy anh, muốn mình biến thành con rể của mẹ?”

Trình Trí Viễn sắc mặt tái xanh, không nói được lời nào, bàn tay đang nắm lấy Nhan Hiểu Thần, liền vô lực buông lỏng.

“Anh và em cùng mẹ ngày ngày thờ cúng ông ấy, gọi ông ấy là ba?” Nhan Hiểu Thần một bên lệ tuôn như mưa, một bên cười ha ha, thật là quá hoang đường! Quá điên rồ!

“Trình Trí Viễn anh là kẻ điên! Anh muốn chuộc tội, muốn lương tâm mình dễ chịu, liền buộc em cùng mẹ thành tội nhân! Anh chỉ nghĩ cho lương tâm của anh, vậy lương tâm của em và mẹ ở đâu? Nếu ba trên trời có linh thiên, nhìn thấy em và mẹ đối đãi cảm kích anh giống như ân nhân, thì phải làm sao? Trình Trí Viễn, anh, anh... Vậy mà anh còn dám cười em!”

Nhan Hiểu Thần khóc đến không thành tiếng, hận không thể xé nát con người nhất thời yếu đuối kia, đồng ý lấy Trình Trí Viễn, cô xô đẩy đấm đá Trình Trí Viễn, “Sao anh lại nhẫn tâm như vậy? Anh khiến cho ba chết không nhắm mắt, khiến cho chúng tôi không có tội không thể tha thứ! Nếu mẹ biết, anh muốn bức tử mẹ chết ngay lập tức hay sao?”

Trình Trí Viễn cúi thấp đầu, “Anh xin lỗi!”

“Xin lỗi? Xin lỗi có thể cứu vãn được gì? Sinh mạng của ba? Là sự tin cậy của mẹ? Hay là hôn nhân của chúng ta, khiến cho anh phải gọi ông vô số lần là ‘ba’? Trình Trí Viễn, đơn giản là vì anh không muốn gặp ác mộng, anh liền muốn chúng tôi đều sống trong ác mộng hay sao? Em luôn cho rằng Hầu Nguyệt Trân sẽ là người thù hận nhất, không ngờ còn có anh!”

Nhan Hiểu Thần xông ra khỏi nhà, Trình Trí Viễn sốt ruột chạy theo vài bước, lại bị Thẩm Hầu kéo lại. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Trình Trí Viễn dừng bước, chỉ có thể nhìn Thẩm Hầu vội vội vàng vàng đuổi theo.

Dựa vào vách cửa thang máy, nước mắt của Nhan Hiểu Thần tuôn trào như suối, cô hận chính mình, vì sao năm đó lại nhất thời yếu đuối, tiếp nhận sự giúp đỡ của Trình Trí Viễn? Thế giới này, không có vô duyên vô cớ hận thù, cũng chẳng có vô duyên vô cớ tốt đẹp, vì sao cô lại giống như kẻ ngốc như vậy, chưa bao giờ nghi ngờ Trình Trí Viễn?

Mẹ nói ba chết không nhắm mắt, hóa ra là sự thật!

Nếu mẹ biết sự thật, chắc chắn sẽ tự mình bức tử chính mình!

Mấy năm nay, rốt cuộc cô đã làm gì? Chẳng lẽ đã bức tử ba, lại còn muốn từng bước một bức tử cả mẹ?

Mẹ mắng cô là con quỷ đòi nợ, quả thật chẳng sai!

Nhan Hiểu Thần đầu tựa vào vách thang máy, òa khóc thất thanh.

Thẩm Hầu nhìn thấy cô đau khổ, lại không có chút nào tìm cách khuyên giải an ủi. Hắn có thể dùng lập trường gì để an ủi? Hắn nói ra bất cứ lời nào, đều sẽ giống như con dao, lần này đến lần khác đâm vào ngực cô.

Thậm chí, ngay cả dùng thân thể nhẹ nhàng chạm vào cô một chút cũng không dám, sợ lại làm cô kích động. Hắn chỉ có thể nhìn cô thống khổ tuyệt vọng òa khóc, bất lực cô độc giằng xé, nếu như bây giờ có một chút biện pháp có thể giúp được, hắn nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà đi làm.

Vào giờ khắc này, hắn đột nhiên hiểu rõ Trình Trí Viễn, nếu che giấu sự thật, có thể cùng cô chịu đựng mọi đau khổ, hắn cũng sẽ không chút do dự mà lựa chọn như vậy, cho dù cả đời phải thường xuyên gặp ác mộng, mỗi ngày bị lương tâm tra tấn.

Cửa thang máy mở ra, Nhan Hiểu Thần lung lay thoáng động đi ra khỏi thang máy.

Ra khỏi khu chung cư, cô thể nhưng không tìm đến xe, mà đi thẳng về phía trước, dường như căn bản không ý thức được trước mắt là đường cái, Thẩm Hầu bị dọa sợ thân thể toát mồ hôi lạnh, hấn nắm tay cô, hỏi: “Em muốn đi đâu?” Nhan Hiểu Thần hất tay hấn ra, ngoắc xe taxi. Cô vào xe taxi, nói với tài xế đến bệnh viện mẹ cô đang nằm.

Thẩm Hầu theo cô vào ngồi băng ghế trước trên taxi, nghĩ rằng cho dù cô đuổi hấn đi, hấn cũng phải tìm cách đi cùng. Nhan Hiểu Thần khóc nói: “Van xin anh, đừng đi theo em nữa, ba sẽ thấy!” Ngay lập tức, tất cả kiên định của Thẩm Hầu đều vỡ tan thành bột cám, hấn lặng lẽ xuống xe, nhìn chiếc taxi nghênh ngang vọt đi.

Nhan Hiểu Thần đến bệnh viện, từ cửa phòng bệnh lặng lẽ nhìn mẹ, mẹ cô im lặng nằm trên giường bệnh, đang ngủ say. Cô không dám đi vào phòng bệnh, mà ngồi ở ngoài hành lang.

Vừa rồi Thẩm Hầu hỏi cô “Em muốn đi đâu”, Thẩm Hầu thật là hỏi một câu ngốc nghếch, hấn phải hỏi là “Em có thể đi đâu”, ở cái thành phố này, đã không còn chỗ cho cô đến nữa, chỉ có duy nhất một nơi có thể đến, chính là ở bên cạnh mẹ. Nhưng cô phải đối mặt với mẹ thế nào? Một Thẩm Hầu, đã khiến mẹ phải vào bệnh viện, nay lại thêm một Trình Trí Viễn, chẳng lẽ muốn mẹ phải xuống đất tìm ba sao?

Nhan Hiểu Thần ngồi trên ghế, ôm đầu, vẫn là lặng lẽ rơi lệ.

Thẩm Hầu đứng tại khúc quanh của hành lang, nhìn cô co ro thân thể, ngồi ở bên ngoài phòng bệnh. Ngay cả bước tới gần hấn cũng không thể, đó là phòng bệnh của mẹ Hiểu Thần, không chỉ bà Nhan tuyệt đối không muốn gặp hấn, bây giờ đến Nhan Hiểu Thần cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy hấn.

Hơn mười một giờ đêm, Hiểu Thần vẫn ngồi trên ghế chờ, không có chút nào là muốn rời khỏi.

Tối nay, chẳng những Trình Trí Viễn cố làm cho tan nát gia đình của Nhan Hiểu Thần, mà ngay cả việc làm sinh tồn của cô cũng bị vứt bỏ. Tại thành phố này, cô đã thành hai bàn tay trắng, ngoại trừ ở trong phòng bệnh kia, có một người đang rất hận cô, là người mẹ muốn cô bỏ đi đứa bé.

Thẩm Hầu nhìn cô chằm chằm, tim như bị dao cắt. Nếu sớm biết kết quả hiện giờ, phải chăng căn bản hấn không nên đi tra hỏi Trình Trí Viễn?

Thẩm Hầu gọi điện thoại cho Ngụy Đồng, xin cô lập tức đến bệnh viện một chuyến.

Ngụy Đồng vội vàng chạy tới bệnh viện, kinh ngạc hỏi: “Không phải mình vừa gặp Nhan Hiểu Thần cách đây hai ngày sao? Xế chiều thứ bảy, mình đến nhà Hiểu Thần ăn cơm chiều, mọi chuyện đều tốt đẹp, bây giờ mới là Thứ hai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Hầu đưa một xấp tiền cho Ngụy Đồng, “Mình vừa dùng tên cậu đặt một phòng ở khách sạn, cậu đưa Hiểu Thần đến khách sạn nghỉ ngơi giùm mình, cô ấy đã chịu đựng cả một buổi tối, sức khỏe còn chưa ổn định, không thể chịu thêm được nữa!”

Ngụy Đồng không hiểu chuyện gì, hỏi: “Vì sao Hiểu Thần không thể về nhà mình nghỉ ngơi? Trình Trí Viễn đâu? Tại sao cậu lại ở đây?”

“Trình Trí Viễn không thể xuất hiện, mình... mình so với hấn cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu! Đừng nhắc đến Trình Trí Viễn nữa, cũng đừng nhắc đến mình, mình không muốn Hiểu Thần biết là mình sắp xếp, nhờ cậu đấy!”

Ngụy Đồng nhìn thấy một Thẩm Hầu tiêu tụy, lại nhìn phía xa xa một Nhan Hiểu Thần ngồi co ro trên ghế, liền ý thức được là chuyện nghiêm trọng phức tạp, không muốn hỏi thêm nhiều lời. Cô nhận tiền, nói: “Mình biết rồi. Nếu Hiểu Thần không muốn đến khách sạn, mình sẽ đưa cậu ấy về ký túc xá, bạn cùng phòng của mình đã chuyển ra ngoài ở chung với bạn trai, hiện giờ trong ký túc xá có một mình mình ở, ngoại trừ không có nước ấm để tắm, còn lại mọi thứ đều rất tiện.”

“Cậu nghĩ thật chu đáo, cảm ơn!”

“Đừng khách sáo, mình đi đây, sắc mặt của cậu rất khó coi, cũng nhanh chóng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Thẩm Hầu nhìn Ngụy Đồng đi đến bên cạnh Nhan Hiểu Thần, ngồi xổm xuống nói với cô trong chốc lát, sau đó kéo cô đi, hướng ra cửa thang máy.

Có Ngụy Đồng chăm sóc Hiểu Thần, Thẩm Hầu rốt cuộc cũng tạm thời nhẹ nhàng thở ra, hẩn lấy điện thoại, gọi cho Trình Trí Viễn, khiến cho anh ta cũng tạm thời yên tâm.

20. Chương 20: Tha Thứ

Edit: Tiểu Lục

Vì bản thân, tôi nhất định phải tha thứ cho bạn. Làm con người, không thể vĩnh viễn nuôi dưỡng trong tâm hồn một loài rắn độc; càng không thể hằng đêm tỉnh giấc với cảm giác tâm hồn tràn ngập bụi gai — Oscar Wilde (20.1)

(20.1) Oscar Wilden (16/10/1854 – 30/11/1900), tên đầy đủ là Oscar Fingal O’Flahertie Wills Wilde, là một nhà văn nổi tiếng của Ireland. Ông được biết đến như một nhà mỹ học nổi bật, là người đầu tiên giảng giải về phong trào nghệ thuật lúc bấy giờ, nổi tiếng về tài tranh luận và phong cách ăn mặc lịch lãm.

Ký túc xá sinh viên, trong hành lang buổi sáng sớm truyền đến vài âm thanh vụn vặt của tiếng xì xào nói chuyện cùng tiếng đi lại, Nhan Hiểu Thần ngủ không được sâu, lập tức tỉnh giấc.

Cô lấy điện thoại di động ra, theo thói quen xem thời gian, muốn biết còn bao lâu nữa sẽ đến giờ đi làm, nhưng cô rất nhanh ý thức được công việc hiện tại là do Trình Trí Viễn bố thí, cô không cần phải đi làm. Còn có cái điện thoại này nữa, cũng là của anh ta bố thí, cô cũng không nên dùng đến.

Nghiêm túc mà nói, số tiền cô vất vả kiếm được trong tám thẻ ngân hàng cũng là của anh ta cho, cô càng không nên tiêu xài dù chỉ một ít. Nhưng nếu đem tất cả những thứ này trả lại cho Trình Trí Viễn, cô sẽ lấy gì đi thanh toán viện phí ẹ? Ăn, mặc, ở, đi lại, phải lấy thứ gì mà giải quyết đây?

Nếu quả thật đem mọi thứ mà Trình Trí Viễn bố thí cho cô, đều lập tức trả lại, thì dường như chỉ trong nháy mắt, cô liền trở thành người không còn một đồng xu dính túi, là hoàn toàn trắng tay, phải tồn tại như thế nào ở cái đô thị rộng lớn này, khi mà mỗi một hộp nước đều phải có tiền, mỗi nửa bước chân đều rất khó đi? Hóa ra, cô và Trình Trí Viễn đã có quan hệ thân thiết đến mức ấy, muốn một lần cắt đứt, đoạn tuyệt quan hệ, chỉ sợ lại giống như Na Tra, cắt xương trả cha, khoét thịt trả mẹ, hoàn toàn phải chết đi sống lại một lần, mới có thể thật sự phân định rõ ràng.

Nghĩ đến từng chút từng chút một, Trình Trí Viễn từ xa lạ đến quen thuộc, từ bất hòa đến thân mật, từ đề phòng đến tin tưởng, nước mắt của Nhan Hiểu Thần lại muốn trào ra, cô đã từng cảm thấy anh ta là thứ may mắn duy nhất trong cuộc đời đầy ác mộng của cô, là thiên sứ bảo hộ mà ông trời đã ban xuống cho cô, nhưng không ngờ thì ra anh ta đích thực là Đọa Lạc Thiên Sứ, sẽ kéo người ta xuống địa ngục.

Nhưng bất luận là gì đi nữa, cho dù có chết, cô cũng muốn phân định rõ ràng!

Nhan Hiểu Thần kiềm nén nước mắt, quyết định trước hết trả điện thoại di động.

Cô đang định mở di động, lấy thẻ SIM ra, thì di động vang lên. Vốn không muốn nhận, liếc mắt nhìn qua màn hình hiển thị, lại phát hiện là điện thoại của mẹ.

Dùng điện thoại Trình Trí Viễn bố thí để nhận điện thoại của mẹ? Nhan Hiểu Thần đau khổ do dự.

Đây là cuộc điện thoại đầu tiên từ sau khi mẹ nằm bệnh viện gọi cho cô, cô do dự trong một thoáng, cuối cùng, sự lo lắng ẹ đã vượt qua lòng tự trọng. Cô ngậm nước mắt, nhận điện thoại, không dám khiến mẹ nghe ra bất kỳ bất thường nào, cố gắng kiềm chế giọng nói như bình thường, “Mẹ!”

“Hôm nay mày không tới bệnh viện.” Giọng nói của mẹ tuy lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng không chứa oán hận, khiến cho Nhan Hiểu Thần có một chút dễ chịu.

“Trưa nay con sẽ đến, nhưng không dám vào phòng bệnh gặp mẹ.”

“Mày cũng biết làm những chuyện khiến người khác không nhận ra sao?”

Nước mắt của Nhan Hiểu Thần lóc tóc rơi xuống, cô không dám để ẹ nghe ra điều khác thường, chỉ có thể cắn chặt môi, càng không ngừng dùng tay lau nước mắt.

Bà Nhan nói: “Trưa nay mày tranh thủ giờ nghỉ trưa, một mình đến đây gặp mẹ, mẹ có vài lời muốn nói với mày. Nếu không muốn đến, thì coi như xong, dù sao mày cũng đã lớn rồi, mẹ căn bản không thể động vào mày được, nếu mày không muốn nhận người mẹ này, thì không ai có thể ngăn cản!” Bà Nhan nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Nhan Hiểu Thần nhìn điện thoại, che miệng rơi nước mắt.

Vài phút trước, cô còn ngây thơ cho rằng, chỉ cần có quyết tâm cắt xương khoét thịt, liền nhất định có thể đem tất cả mọi thứ trả lại cho Trình Trí Viễn, nhưng bây giờ, cô mới nhận ra, ngay cả cái điện thoại di động cũng không thể trả, mẹ vẫn còn nằm bệnh viện, cô muốn chắc chắn bệnh viện và mẹ có thể liên lạc với cô bất cứ lúc nào. Cô đã từng vì mẹ, xót xa đau khổ ném đi một cái điện thoại không nên giữ lại; bây giờ, cũng bởi vì mẹ, lại đau khổ xót xa giữ lại một cái điện thoại không nên bảo lưu, tại sao phải như vậy?

Đêm qua Trình Trí Viễn có tiếp tục gặp ác mộng hay không, cô không biết, nhưng bây giờ, cô đang sống trong cơn ác mộng mà anh ta đã cho cô, tránh không được, trốn cũng không xong.

Nhan Hiểu Thần rửa mặt xong, liền muốn rời khỏi.

Ngụy Đồng gọi: “Cậu còn chưa ăn sáng!”

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Đừng lo lắng, trên đường đi làm, mình sẽ mua điểm tâm sớm, tiện thể ăn luôn.”

“Ừ, vậy cũng được!” Ngụy Đồng nhìn thấy Nhan Hiểu Thần ngoại trừ sắc mặt có chút thiếu sức sống, ánh mắt có chút thâm quầng, những cái khác dường như cũng bình thường, cô cười nói: “Buổi tối mình đợi cậu cùng ăn cơm tối, chúng ta sẽ tâm sự.” Nhan Hiểu Thần vừa đi qua cửa ký túc xá, vừa nói: “Được, tối gặp lại!”

Nhan Hiểu Thần ra khỏi khu ký túc xá, nhìn đám sinh viên rộn ràng vui vẻ, cô suy nghĩ ngẩn ngơ trong chốc lát, mới nghĩ ra chính mình có thể tạm thời đi đâu.

Cô đi đến sân thể dục lớn, ngồi trên các bậc thang, nhìn đến các sinh viên nhiệt tình rèn luyện thân thể.

Trước kia, khi tâm trạng suy sụp, cô sẽ thường đến đây ngồi trong chốc lát, cô thích nhìn các bạn cùng lứa tuổi đỏ hồng như tằm, cố gắng phấn đấu vượt qua gian khổ, những hình ảnh đó khiến cô cảm thấy chính mình không phải là người duy nhất phải phấn đấu vượt qua khó khăn gian khổ, cô tin tưởng thế giới này rất công bằng. Nhưng bây giờ không thể không thừa nhận, thế giới này thật ra cũng chẳng công bằng, có người khi sinh ra đã có một chút may mắn, cũng có người lúc sinh ra chẳng có chút may mắn nào, mà cô chính là kẻ cực kỳ bất hạnh ở phía sau.

Có người đi lại ngồi bên cạnh cô, Nhan Hiểu Thần không quay đầu nhìn, dựa vào trực giác hỏi: “Thẩm Hầu?”

“Ừ.”

“Anh không cần phải đi làm à?”

“Đời người không thể lúc nào cũng phải phấn đấu nỗ lực, đôi lúc cũng muốn ngẫu nhiên nhàn hạ thư giãn trong chốc lát.”

Một túi thức ăn đưa ra trước mắt cô, một ly sữa đậu nành, một cái bánh bao, một quả trứng gà luộc, trước kia, khi cô đến trường, thì đây là bữa sáng tiêu chuẩn, mỗi sáng sớm khi đi học, cô sẽ tiện đường mà mua lấy một túi, hoàn toàn tiện lợi, đầy đủ dinh dưỡng, vừa thuận tiện, vừa bồi bổ sức khỏe, cô đã ăn chúng gần bốn năm.

Nhan Hiểu Thần nhận lấy, giống như trước kia lúc sáng sớm đến trường, trước hết ăn quả trứng gà, sau đó một tay cầm ly sữa đậu nành, một tay cầm cái bánh bao, ăn ngẫu nhiên. Ăn, ăn, nước mắt của cô lặng lẽ trượt dài trên má. Từng cảnh từng cảnh của bốn năm đại học dần dần hiện ra trước mắt, cô đã từng cho rằng đó là khoảng thời gian đen tối nhất trong cuộc đời mình, nếu cứ cứ chịu đựng hết thấy, sẽ có thể đợi được ánh bình minh, nhưng cô không, biết hóa ra đó chỉ là màn mở đầu cho thời kỳ đen tối, sau bóng đêm đen tối không phải là bình minh, mà chính là địa ngục âm ty lạnh thấu xương. Nếu cô biết kết quả của kiên trì nỗ lực sẽ như bây giờ, thì ở cái quá khứ tối đen đó, liệu cô có còn dùng khí cố gắng mỗi ngày hay không?

Thẩm Hầu đưa một miếng khăn giấy cho Nhan Hiếu Thần, Nhan Hiếu Thần dùng khăn che mặt, kiềm chế phải òa khóc. Thẩm Hầu vươn tay, do dự trong một thoáng, cắn răng, dùng sức kéo Nhan Hiếu Thần vào ngực mình. Nhan Hiếu Thần chống cự vài cái, nhưng lại vô lực nằm trong lòng hắn, đau khổ mà khóc.

Đau khổ đến như vậy, nước mắt của cô nhanh chóng thấm ướt áo sơ mi của hắn, làm phồng da thịt hắn, Thẩm Hầu gắt gao ôm cô, mặt không chút thay đổi ngắm nhìn sân thể dục quen thuộc, cảnh tượng đã quá thân quen, làm cho ánh mắt của hắn ngấn ngấn nước.

Bốn năm đại học, hắn đã từng vô số lần chạy đua huyền ảo, từng vô số lần lén nhìn Nhan Hiếu Thần ngồi trên khán đài. Tại không khí phấn chấn tươi trẻ của sân trường đại học, cô một thân một mình, bóng dáng mảnh mai, có vẻ thật không hòa đồng. Lúc hắn ở trên sân thể dục cao hứng chạy đua, cười to sảng khoái, thì căn bản không biết cô gái ngồi trên khán đài kia rốt cuộc cần cái gì. Năm đó, hắn chẳng giúp được gì cho cô, bây giờ, hắn cũng vẫn như vậy.

Thẩm Hầu biết Hiếu Thần bị thương thống khổ không chỉ bởi vì hắn, mà còn bởi vì Trình Trí Viễn. Theo một góc độ nào đó mà nói, mẹ của hắn và Trình Trí Viễn đều là hung thủ giết chết ba của Hiếu Thần, nhưng Hiếu Thần đối với mẹ hắn không có cảm tình, nhưng đối với Trình Trí Viễn thì có yêu thích, tin tưởng, thậm chí có thể nói, trong mấy tháng này, anh ta là nơi ẩn nấp duy nhất mà cô ý lại, bởi vì như vậy, nên bây giờ nỗi đau đớn của cô sẽ càng lớn hơn rất nhiều. Thẩm Hầu không để tâm Hiếu Thần thù hận Trình Trí Viễn, nhưng tất cả thù hận đó lại tra tấn chính bản thân cô trước tiên, hắn không nghĩ cô bởi vì muốn ép buộc mình thù hận Trình Trí Viễn mà khiến bản thân đau khổ.

Thẩm Hầu vô thanh thở dài, nói: “Trước kia nếu biết được đã nói những lời này, anh khẳng định sẽ tự mắng mình là nói bậy. Hiếu Thần, không phải anh muốn nói tốt cho Trình Trí Viễn, nhưng có những lời không nói không được. Ngày hôm qua em mắng hắn là người điên, anh lại cảm thấy, hắn không phải là người điên, mà là kẻ ngốc! Là người duy nhất biết được mọi chuyện, mỗi ngày phải đối mặt với em và mẹ em, hắn sẽ thật sự vui vẻ hay sao? Em hận chính mình đã hết lòng tin tưởng cảm kích, nhưng sự tin tưởng và cảm kích của em thực tế chính là công cụ trừng phạt tốt nhất đối với hắn, từng giờ từng phút tra tấn dày vò hắn. Trong lúc em không biết gì thì hắn mỗi ngày đều giống như em, luôn bị nỗi đau giằng xé.”

Hiếu Thần không nói gì, nhưng Thẩm Hầu cảm giác được cô đang nghiêm túc lắng nghe.

Thẩm Hầu nói: “Anh sẽ không tha thứ cho Trình Trí Viễn vì đã cưới em, nhưng anh nhất định sẽ vì hắn mà nói những lời công đạo. Trình Trí Viễn không phải là vì không muốn chính mình gặp ác mộng, mới lựa chọn đối gạt em! Phải nói rằng, trước kia hắn chỉ gặp ác mộng vào ban đêm, nhưng từ lúc hắn lựa chọn đối gạt em, đám cưới với em, thì từ ngày đó trở đi, hắn chẳng những không tránh được ác mộng, mà ngay cả cuộc sống vào ban ngày cũng gặp ác mộng!”

Nhan Hiếu Thần ghen ngào nói: “Không có ai ép buộc anh ấy làm vậy!”

“Đúng là không có ai ép buộc hắn làm như vậy, nhưng hắn yêu em, hắn thà rằng chính mình ngày ngày đêm đêm gặp ác mộng, cũng muốn cùng em chịu đựng mọi đau khổ, hắn thà rằng luôn bị lương tâm tra tấn, cũng hy vọng em có thể có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.”

Nhan Hiếu Thần lập tức ngẩng đầu lên, khiếp sợ trừng mắt nhìn Thẩm Hầu. Cô nhìn thấy nét mặt của Thẩm Hầu không giống như đang nói đùa, lắc đầu thật mạnh, “Không thể nào!”

Thẩm Hầu nói: “Em hoàn toàn không biết, bởi vì hắn sợ hãi áy náy đến nỗi không dám biểu lộ gì cả. Cho dù hắn đối gạt em, cũng là dùng chính bản thân hắn trả giá tất cả.”

Nhan Hiếu Thần há hốc miệng, hoàn toàn không thể chấp nhận lời nói của Thẩm Hầu.

“Hiếu Thần, Trình Trí Viễn thật sự không phải là kẻ ích kỷ bị điên, mà chỉ là một kẻ phạm sai lầm ngốc nghếch. Chúng ta đều không phải thật sự muốn phạm sai lầm, nhưng có đôi khi, chuyện ngoài ý muốn trên đời này giống như cơn địa chấn vậy, không ai muốn cả, nhưng nó xảy ra thì sẽ xảy ra. Anh thoải mái nhờ em giúp anh thi học kỳ, nhưng căn bản không biết hành động vô tình đó, sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ như thế nào, bản thân anh cảm thấy không thể tha thứ cho chính mình, nhưng em lại tha thứ cho anh. Chỉ cần chúng ta đều vì sai lầm của chính mình chấp nhận tất cả mọi trừng phạt, thật tâm sám hối, có phải nên được nhận một cơ hội được tha thứ?”

“Sao có thể giống được?”

“Vì sao lại không giống?”

Nhan Hiểu Thần đứng phắt dậy, khóc lóc kêu lên: “Đó là sinh mạng của ba! Các người phạm lỗi, đã lấy mất sinh mạng của ba!”

Thẩm Hầu cũng đứng lên, dùng sức giữ chặt tay của Nhan Hiểu Thần, gắt gao đặt lên ngực của mình, hẳn muốn cho cô cảm nhận được thời khắc này, nỗi thống khổ của hắn so với cô không hề thua kém, “Mọi người đều biết tất cả! Em cho rằng chỉ có nước mắt của em là nước mắt sao? Chỉ có người đau khổ mới thật sự đau khổ sao? Nước mắt của mọi người cũng giống như vậy! Trái tim của em bị giày xéo thì trái tim của mọi người cũng bị giày xéo!”

“Nhưng chỉ có em và mẹ là mất đi người yêu thương nhất!” Nhan Hiểu Thần một bên rơi lệ, một bên dùng sức rút tay ra, kiên quyết xoay người, rời khỏi sân thể dục.

Thẩm Hầu mất hết sức lực ngồi xuống, hắn nhìn bóng lưng của cô, từng chút một ra khỏi tầm mắt của hắn, thấp giọng nói: “Không phải chỉ có em và mẹ em, anh cũng đã mất đi người yêu thương nhất!”

Nhan Hiểu Thần không muốn mẹ sinh lòng nghi ngờ, nên làm bộ vẫn còn đang đi làm bình thường, đến giờ tan ca thì chạy tới bệnh viện. Đến phòng bệnh, mẹ cô không có ở đó, cô gọi điện thoại ẹ, bà nói đang ở trong vườn hoa của bệnh viện tản bộ, bảo cô đi xuống lầu tìm bà.

Nhan Hiểu Thần đi xuống lầu, đến một bể phun nước dưới một tán cây thì cô nhìn thấy mẹ. Mẹ mặc bộ đồ màu lam có sọc của bệnh nhân, đang ngồi trên băng ghế, sững sờ nhìn bể phun nước, ánh mắt thanh tĩnh đến cô độc.

Nhan Hiểu Thần đi đến bên cạnh bà, không dám ngồi xuống, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Mẹ ơi, con đến rồi.”

Mẹ cô dường như vẫn đang ngẩn ngơ, không nói tiếng nào.

Nhan Hiểu Thần nhìn bà từ trên cao xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy đỉnh đầu của bà. Mới bốn mươi tuổi, ở độ tuổi này rất nhiều phụ nữ sẽ vẫn còn dáng vẻ trẻ trung, nhìn tới nhìn lui cũng không thể nhìn ra là người già, nhưng tóc mẹ đã thưa thớt hẳn, còn có không ít sợi bạc, nhìn xuôi nhìn ngược quả thật rất giống người già. Nhan Hiểu Thần nhớ rõ nhà mẹ có 3 chị em, ai nấy cũng đều có dáng dấp rất đẹp, nhưng mẹ cô được tính là đẹp nhất, đầu tóc từ trước tới nay suông dài, đen mượt, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn, đôi mắt hai mí vừa lớn vừa sáng, lúc cô đã bảy tám tuổi, vẫn còn có đàn ông hàng ngày ra vào tiệm uốn tóc, muốn theo đuổi mẹ. Nhưng sau khi ba mất, mẹ liền giống như một gốc hoa hồng mất đi người làm vườn chăm sóc, nhanh chóng tàn úa héo rũ, bây giờ, không thể còn nhìn ra nét diễm lệ của ngày xưa.

Nhan Hiểu Thần nước mắt ở trong hốc mắt đã muốn trào ra, nhưng lại không muốn khiến mẹ khóc, nên lặng lẽ lau đi nước mắt.

Mẹ cô dường như đã hồi phục lại, rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện: “Nếu mẹ có thể quên ba của mày, có lẽ mẹ đã dễ chịu hơn rất nhiều, mày cũng có thể dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng mẹ không có cách nào quên được! Ba mày đã đi được bao lâu rồi? Là 5 năm ! Mày có biết trong những năm tháng đó mẹ đã tồn tại như thế nào không?”

Bà kéo tay áo lên, trên cánh tay của bà có nhiều vết thương, chằng chịt, chồng chéo lên nhau, như một đám mạng nhện rối rắm tụ lại một chỗ, Nhan Hiểu Thần khiếp sợ nhìn, trước nay cô không hề biết trên người mẹ có nhiều vết thương đến thế.

Mẹ cô một bên vuốt ve vết thương, một bên khẽ mỉm cười, nói: “Sống sót thật là đau khổ! Mẹ muốn uống nông được tự sát, mày lại không để mẹ chết, bắt buộc mẹ phải sống! Khi mày đi học một vài ngày, có đôi khi, mẹ trở lại ngôi nhà lạnh lẽo kia, cảm thấy không thể nào sống nổi, lại muốn uống nông được thì nhìn thấy con dao khắc gỗ của ba mày, liền lấy cắt vào tay mình. Mẹ phải khiến cho ba mày luôn luôn phải nhắc nhở mẹ, lúc mẹ muốn chết, cũng không thể mang theo con gái cùng chết!”

Nước mắt của Nhan Hiểu Thần tuôn trào, giống như sông Hoàng Hà vỡ đê.

Bà Nhan nhìn cô một cái, nói: “Mày đừng khóc! Mẹ đang muốn nói chuyện nghiêm túc với mày, không phải chúng mày muốn mẹ bình tĩnh, nghiêm túc nói chuyện hay sao?”

Nhan Hiểu Thần dùng tay không ngừng lau đi nước mắt, nhưng không cách nào lau sạch được.

Bà Nhan cười khổ một tiếng, nói: “Vốn cảm thấy chính mình coi như có một chút phúc đức, có người tốt như Trình Trí Viễn hiếu thuận làm con rể, cũng có thể hưởng phước về sau, nhưng mà lại mang thai với người khác, vậy mà cùng Trình Trí Viễn giả vờ giả vịt làm vợ chồng, là như thế nào? Mẹ xấu hổ khi nghe Trình Trí Viễn gọi mẹ là ‘mẹ’, nên nghiêm chỉnh chấp nhận thêm chút lòng tốt của nó. Bác sĩ nói bệnh tình của mẹ đã ổn định, ngày mai, mẹ sẽ xuất viện, về nhà!”

Nhan Hiểu Thần khóc, nói: “Mẹ, con lập tức ly hôn với Trình Trí Viễn! Con không muốn sống ở Thượng Hải nữa! Con và mẹ sẽ cùng nhau về nhà, con có thể đến tiệm uống tóc làm việc, sẽ tập làm đầu, học cắt tóc, con sẽ cố gắng kiếm tiền, hiếu thuận thật tốt với mẹ!”

Bà Nhan rưng rưng nhìn Nhan Hiểu Thần, “Mày muốn cùng về với mẹ? Tốt! Chúng ta cùng nhau về nhà! Mẹ sẽ nghe lời mày không đánh bài nữa, không hút thuốc uống rượu nữa, mẹ còn trẻ, cũng có thể đi làm việc, mặc kệ mày làm gì, chúng ta đều có thể sống tốt! Nhưng trước khi về nhà, mày nhất định phải làm xong một việc!”

Nhan Hiểu Thần một bên khóc, một bên tùy tiện gạt đầu, “Về sau con đều sẽ nghe lời mẹ!” Cả đời này, cô đã không ngừng đấu tranh cùng với số mệnh, cô muốn có một xuất thân giàu có, muốn học trường đại học tốt, muốn đi tìm hiểu thế giới bên ngoài; nghĩ đến một cuộc sống tốt đẹp hơn; muốn thay đổi sự quẩn bách sau cái chết của ba, muốn ẹ biết cô có thể cho bà cuộc sống tốt hơn, muốn chứng minh sự cố chấp bướng bỉnh của mình là không sai! Nhưng cô càng đấu tranh, lại càng nhận thấy số mệnh quá lớn ở trước mặt, giống như cái tổ kiến thật lớn chắn ngang đường. Cô đã sức cùng lực kiệt, không thể đấu tranh tiếp tục được nữa! Có lẽ ngay từ đầu, cô đã sai lầm, giống như lời nói của thân thích họ hàng, cô không có số mạng được hưởng điều tốt đẹp, cô nên thật tâm lưu lại ở thị trấn nhỏ, làm một cô gái gọi đầu thuê, không cần phải suy nghĩ học đại học gì, đi đến thế giới rộng lớn thế nào, cuộc sống tốt đẹp ra sao, như vậy tất cả mọi chuyện đều đã không xảy ra.

Bà Nhan nói: “Tốt! Mày đi bỏ đứa nhỏ ngay!”

Nhan Hiểu Thần như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn chằm chằm mẹ, thân thể không kiềm chế được, khẽ run lên.

“Mẹ biết mày muốn giữ lại đứa nhỏ, nhưng mẹ không có cách nào chấp nhận! Vừa nghĩ đến Thẩm Hào cả nhà bọn chúng hại chết ba mày, mẹ liền hận không thể giết chết cả nhà bọn chúng! Mẹ không thể nào chấp nhận mày lại mang một đứa nhỏ có cùng huyết thống với bọn chúng, Hiểu Thần, không phải mẹ tàn nhẫn độc ác, là mẹ không thể nào chấp nhận được!” Bà Nhan nghẹn ngào nói: “Mày trưởng thành rồi, mẹ cũng đã già, mẹ không còn khả năng giống như lúc nhỏ dẫn mày đến bệnh viện chích ngừa, nên chỉ có thể cố gắng khuyên bảo mày, khiến mày phải tự đến bệnh viện bỏ đứa bé đi. Nhưng nếu mày muốn giữ lại nó, đời này kiếp này mày cứ vĩnh viễn ở lại Thượng Hải, mãi mãi đừng về quê nữa! Ngày mai mẹ sẽ về quê, từ nay về sau, mặc kệ mẹ sống hay chết, mẹ biến thành cái dạng gì, cũng vĩnh viễn không muốn thấy mày, mày cũng đừng bao giờ tới gặp mẹ, mẹ coi như không sinh ra mày, mày cũng nên coi mẹ như đã chết! Chúng ta ai cũng chẳng muốn nhìn thấy ai, ai cũng không muốn ép buộc ai. Có được không?” Nhan Hiểu Thần lập tức quỳ trước mặt mẹ, nước mắt tuôn như mưa, đau xót kêu lên: “Mẹ ơi! Con van xin mẹ...”

Mẹ cô cũng đã khóc ròng, “Mẹ rất hiểu, đây là quyết định mẹ đã nghĩ mấy đêm rồi! Mày cũng phải cẩn thận suy xét lại, ngày mai mẹ sẽ xử lý thủ tục xuất viện.” Bà Nhan nói xong, đứng lên, cước bộ lao đảo về phòng bệnh.

Nhan Hiểu Thần khóc đến không thành tiếng, tê liệt ngồi trên mặt đất.

Cô giống như kẻ không hồn rời khỏi bệnh viện, trở về trường đại học.

Trình Trí Viễn và Thẩm Hào đang ở dưới lầu phòng ký túc xá của Ngụy Đồng nói chuyện, Trình Trí Viễn biết Nhan Hiểu Thần không thể về nhà, nên sắp xếp một vài bộ quần áo cùng một ít đồ dùng cá nhân, mang đến cho cô. Anh ta giao rương hành lý cho Thẩm Hào, vừa muốn đi, liền nhìn thấy Nhan Hiểu Thần, nên không khỏi dừng bước.

Nhan Hiểu Thần liếc nhìn Trình Trí Viễn, lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy, chẳng có bất kỳ phản ứng gì, trực tiếp đi qua người anh ta, hướng vào ký túc xá.

Thẩm Hầu cho rằng chính mình cũng sẽ bị không đếm xỉa tới, cũng sẽ bị đi ngang qua, nhưng hoàn toàn không ngờ, Nhan Hiểu Thần thế nhưng lại đi thẳng đến trước người hắn, ôm lấy hắn, đem mặt vùi vào ngực hắn. Trong phút chốc, tâm trạng của Thẩm Hầu giống như cái bugi, thay đổi rất nhanh, trước là kinh ngạc, sau là vui mừng, sau lại sợ hãi, thế nhưng không biết nên phản ứng thế nào.

Hắn thận trọng hỏi: “Hiểu Thần, đã xảy ra chuyện gì? Có phải mẹ em đã biết chuyện của Trình Trí Viễn?”

Nhan Hiểu Thần không nói lời nào, chỉ là nhắm mắt lại, im lặng tựa vào lòng hắn, ấm áp đến mức giống như mộng đẹp giữa đêm hè.

Ngày hè tươi đẹp, ánh nắng chói chang, cây ngô đồng cao cao, dưới tầng lầu của ký túc xá nữ, tám năm tụi ba sinh viên đang chuyện trò, Thẩm Hầu cảm thấy thời gian giống như đảo ngược, bọn họ lại trở về ngôi trường đại học khi vẫn còn là sinh viên. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Hiểu Thần, nhắm hai mắt lại. Thời khắc này, ôm nhau trong lòng ấm áp, tất cả đau xót đều mơ hồ, chỉ có tốt đẹp còn tồn tại.

Nhan Hiểu Thần nhẹ giọng nói: “Dù nguyên nhân có thế nào, hậu quả có ra sao, được gặp anh, yêu anh, là điều tươi đẹp nhất trong cuộc đời này. Em sẽ cẩn thận cất giấu những ký ức tốt đẹp của chúng ta, tiếp tục sống tốt, anh đã cho em ký ức, những ký ức đó sẽ trở thành viên bảo thạch sáng chói cuối cùng trong cuộc đời em. Anh không nên hận em! Nghĩ rằng anh sẽ hận em, dù là hiện tại hay tương lai, em đều sẽ rất đau khổ.”

“Em nói gì vậy?”

Nhan Hiểu Thần dịu dàng nhưng kiên quyết đẩy Thẩm Hầu ra, cách xa lồng ngực của hắn, cô nhìn hắn mỉm cười, lời kéo rường hành lý, không quay đầu lại, đi vào ký túc xá.

Thẩm Hầu cùng Trình Trí Viễn nhíu mày, kinh ngạc nghi ngờ nhìn vào bóng lưng bất định của cô.

Sáng sớm, Ngụy Đồng còn chưa rời giường, Nhan Hiểu Thần đã lặng lẽ rời khỏi ký túc xá.

Theo yêu cầu của bác sĩ, cô không được ăn điểm tâm, mang bụng rỗng đi đến bệnh viện.

Trong lúc chờ làm phẫu thuật, Nhan Hiểu Thần trông thấy một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, đang ngồi xổm tại góc tường khóc đến nôn mửa, nhưng không có ai quan tâm đến cô, để mặc cô gào khóc ở đó. Bệnh viện là chỗ phức tạp nhất thế giới, là nơi giao nhau giữa âm dương, từng giờ từng phút diễn ra sự sống và cái chết, vui mừng hay buồn khổ là điều không hiếm gặp.

Nhan Hiểu Thần mặc y phục của bệnh nhân, ngồi trên giường bệnh, vẫn nhìn cô gái kia cách cái cửa sổ, có lẽ tiếng khóc tuyệt vọng bi thương của cô gái đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Nhan Hiểu Thần, khiến cho cô giống như một kẻ không quan tâm đến chuyện bên ngoài, vẫn bình tĩnh ngồi chờ.

Bà Nhan đi đến bên giường của Nhan Hiểu Thần, ngồi lên giường bệnh, theo tầm mắt của cô, cũng nhìn cô gái cách cái cửa sổ đang gào khóc thảm thiết.

Về cứng rắn lạnh lùng của bà Nhan cũng dần dần biến đổi, trong mắt dường như có nước, toàn bộ cơ mặt giống như đang run lên, bà chậm chạp vươn cánh tay, đặt lên vai của Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần quay đầu, nhìn thấy mẹ như sắp khóc, trong mắt đã ngân ngấn nước, nhưng cô vẫn tươi cười nhìn mẹ, vỗ vỗ vào tay của bà, ra ý bảo rằng cô rất ổn, “Mẹ đừng lo lắng, chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ thôi.”

Bà Nhan nói: “Khi nào giải phẫu xong, chúng ta sẽ lập tức về nhà.”

Nhan Hiểu Thần gật đầu, bà Nhan quay sang ngồi trên ghế ở bên cạnh giường bệnh.

Bởi vì đứa bé đã hơn ba tháng, đã qua thời gian tốt nhất có thể phá thai nhẹ nhàng, không thể làm những tiểu phẫu thông thường được, mà thật sự phải làm ca phẫu thuật lớn, bác sĩ cố ý đến thăm bệnh, giảng giải quá trình và thủ tục giải phẫu cho Nhan Hiểu Thần nghe, yêu cầu cô trước khi tiến hành phẫu thuật phải ký tên vào giấy cam kết không truy cứu trách nhiệm, để bản thân cô nhận thấy tất cả nguy hiểm, mà sẵn sàng đồng ý tiến hành phẫu thuật.

“Sau khi phẫu thuật, tử cung có thể có hiện tượng xuất huyết, nếu trong một thời gian ngắn mà xuất huyết quá nhiều, sẽ dẫn đến choáng váng, rất nguy hiểm đến tính mạng. Trong quá trình giải phẫu, bởi vì thai

quá to hoặc dụng cụ phẫu thuật quá lớn, rất có thể gây tổn thương đến tử cung, thậm chí làm tử cung bị vỡ. Nếu trong quá trình giải phẫu hay sau khi giải phẫu xong, bệnh nhân bị sốt trên 38 độ C, liên tục 24 giờ sau, có nghĩa là đã bị nhiễm trùng, rất có khả năng nguy hiểm đến tính mạng...”

Bà Nhan càng nghe sắc mặt càng trắng bệch, bác sĩ đem giấy cam kết đến cho Nhan Hiểu Thần, lúc Nhan Hiểu Thần muốn kí tên thì bà kêu lên một tiếng, “Hiểu Thần!”

Nhan Hiểu Thần nhìn mẹ, bà Nhan trên mặt luống cuống mờ mịt, lại chẳng nói gì.

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Mẹ đừng quá lo lắng, cái này phải làm theo nguyên tắc, nếu là phẫu thuật viêm ruột thừa, thì bệnh viện cũng làm vậy thôi.”

Nhan Hiểu Thần rỗng bầy phượng múa ký tên của mình, đưa giấy cam kết trả lại cho bác sĩ. Bác sĩ nhìn qua, xem ra tất cả thủ tục đều đã đầy đủ, liền quay người rời khỏi phòng bệnh, “Một giờ sau sẽ phẫu thuật, đừng ăn uống gì cả.” Bà Nhan sững sờ nhìn theo hướng của bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh, thần kinh khẩn trương cao độ, vô thức xoa xoa bàn tay.

Một y tá đẩy một chiếc xe chứa dụng cụ phẫu thuật đi đến trước giường bệnh của Nhan Hiểu Thần, bà Nhan đột nhiên nhảy dựng lên, vô cùng lo lắng hỏi: “Đến lúc phẫu thuật rồi sao?”

Y tá vừa đeo vào găng tay cao su, vừa nói: “Còn chưa tới giờ đâu, đến lúc làm phẫu thuật sẽ có y tá đến đẩy cô ấy đến phòng giải phẫu.”

Bà Nhan nhẹ nhàng thở ra, lắp bắp hỏi: “Vừa rồi bác sĩ nói cái gì là tử cung bị vỡ, lần phẫu thuật này chắc không ảnh hưởng đến việc có thai về sau chứ?”

Y tá liếc mắt nhìn Nhan Hiểu Thần, bình thần nói: “Cũng tùy người, có người bình phục rất tốt, sau mấy tháng có thể mang thai lại, cũng có người cả đời vô sinh.”

Sắc mặt của bà Nhan lập tức trở nên hết sức khó coi, Nhan Hiểu Thần thấp giọng trấn an bà: “Mẹ à, sức khỏe của con chịu được, không có gì đâu.”

“Roẹt” một tiếng, y tá đến kéo rèm, nói với bà Nhan: “Xin bà tránh ra một chút được không? Tôi muốn giúp cô ấy sát trùng thân thể, để chuẩn bị phẫu thuật.”

“À! Được, tôi đi ra ngoài!” Bà Nhan sắc mặt tái nhợt đi ra khỏi phòng bệnh, đứng chờ ở hành lang.

Bà giống như một kẻ đang gặp hoàn cảnh khốn khó, nôn nóng đi tới đi lui, nhìn thấy y tá đẩy những bệnh nhân đang hôn mê đi qua trước mặt, bà lại nghĩ tới lời của bác sĩ, “Xuất huyết, hôn mê, bị choáng...” Bà Nhan càng nghĩ càng buồn rầu bất an, sờ soạng trên người, lấy ra một điều thuốc, đi đến nơi có cửa sổ, mở cửa sổ ra, bắt đầu hút thuốc. Bà dựa vào cửa sổ, một bên vô cùng lo lắng hút thuốc, một bên rối rắm tự hỏi, đột nhiên có người chạy đến phía sau lưng bà, chặn chừ một chút, kêu lên, “Dì, Hiểu Thần đâu?”

Bà Nhan quay đầu lại, thì nhìn thấy Trình Trí Viễn, nghe được lời xưng hô của anh ta, chưa xót cười. Bởi vì yếu đuối cùng tự ti, biểu hiện của bà càng trở nên cường liệt kêu ngạo. Bà hút thuốc, làm bộ như chẳng để ý chuyện gì, nói: “Đang chuẩn bị làm phẫu thuật, đây là việc riêng nhà chúng tôi, con và Nhan Hiểu Thần đã không còn quan hệ gì, không cần bận tâm!” Trình Trí Viễn đang muốn nói tiếp, thì Thẩm Hân về mặt nôn nóng, vội vã chạy tới, phía sau hân, ông Thẩm và bà Thẩm mặt cũng đầy hoảng sợ, thở hồng hộc chạy đến.

Sắc mặt của bà Nhan bất chợt tối sầm lại, bà ném điều thuốc đang hút một nửa xuống đất, dùng chân hung hăng giẫm lên, giống như một đấu sĩ chuẩn bị sắp phải chiến đấu, hai mắt trợn lên, trừng trừng nhìn ba mẹ của Thẩm Hân.

Thẩm Hân chạy đến trước mặt của bà Nhan, cầu xin nói: “Dì à, xin dì đừng ép buộc Hiểu Thần như vậy.”

Bà Thẩm cũng ăn nói khấp nép cầu xin: “Tôi sinh non hai lần, nên quá rõ sự đau đớn khi thai bị mất! Cho dù bà hận chúng tôi bao nhiêu, cũng không nên đối xử với Hiểu Thần như vậy! Đứa bé đã biết cử động, chúng ta là người ngoài không biết, nhưng Hiểu Thần ngày đêm đều có thể cảm nhận được!”

Ông Thẩm cũng cầu xin nói: “Bà thật không thể làm như vậy, cho dù bà không thích đứa bé, nhưng Hiểu Thần là con gái ruột của bà, bà phải nghĩ đến con gái chứ!”

Trình Trí Viễn cũng nói: “Dì à, ngay từ đầu Hiếu Thần đã suy nghĩ đến cảm nhận của dì, không phải không nghĩ tới bỏ đi đứa bé, lúc nó hơn hai tháng, cô ấy đã từng vào đến phòng phẫu thuật, đã lên đến bàn mổ, nhưng lại không thể hạ quyết tâm, nên đã từ bỏ ý định! Cô ấy đã chấp nhận quá nhiều đau khổ, mới quyết định muốn giữ lại đứa con này! Dì ép cô ấy như vậy, cô ấy sẽ mang nỗi đau khổ giết đi đứa con của mình cả đời.”

Bà Nhan nhìn bốn người trước mặt tranh nhau nói, đột nhiên nở nụ cười chua xót, “Các người như thế này, thật giống như tôi mới là kẻ xấu, giống như tôi mới là kẻ đầu sỏ gây ra tất cả tội lỗi!”

Bốn người đều lập tức im lặng

Bà Thẩm nói: “Tôi mới là kẻ đầu sỏ gây ra tội ác!”

Bà Nhan nhìn chằm chằm vào người đàn bà ở trước mặt, tuy rằng vôi vàng chạy tới đây, sắc mặt có chút đỏ hồng, ánh mắt có chút thâm quầng, nhưng toàn thân của bà ta trên dưới đều là hàng hiệu, khí chất giàu sang, có thể nhận ra hàng ngày sống an nhàn sung sướng, đầu tóc cũng được nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng chải bới, có vẻ như sự tháo vát nhanh nhẹn không làm mất đi vẻ nữ tính quyến rũ. Người đàn bà này từ đầu đến chân đều cho thấy bà ta đang sống rất tốt, nhưng còn bà và con gái của bà thì sao? Cả người chồng đã mất của bà nữa?

Bà Nhan đột nhiên cảm giác được, đã nhiều năm như vậy, phần nộ và oán hận tràn ngập trong lòng bà rốt cuộc cũng tìm được một nơi chính xác để phát tiết. Lúc trước bà hận Hiếu Thần, nhưng Hiếu Thần chỉ là một đứa trẻ, cô không biết chính mình chỉ vì nhất thời thiếu suy nghĩ sẽ dẫn đến chuyện như vậy! Bà hận tài xế Trịnh Kiến Quốc, nhưng Trịnh Kiến Quốc không uống rượu, không chạy tốc độ cao, không có phạm luật, trên đạo đức có thể sai, nhưng trên luật pháp không có bất kỳ sai lầm nào!

Bà Nhan thù hận bọn họ đều là không chính đáng, bản thân bà biết đó chỉ là một loại đau thương bất đắc dĩ phải phát tiết ra. Nhưng lúc này đây, bà tin rằng bản thân đã thù hận đúng rồi, chính là người đàn bà trước mặt này! Là bà ta ỷ vào quyền thế, vọng tưởng cướp đi cơ hội vốn nên thuộc về Hiếu Thần của nhà bà, nên mới dẫn đến tất cả hậu quả! Chính là người đàn bà này! Ba của Hiếu Thần mới chết!

Chính người đàn bà này! Mới khiến bà oán hận con gái, tra tấn con gái!

Chính người đàn bà này! Mới khiến ấy năm nay bà sống không bằng chết, say mê bài bạc, vài lần muốn uống nông được tự sát!

Chính người đàn bà này! Hiếu Thần mới phải đến phòng phẫu thuật, đi làm cái phẫu thuật có nhiều nguy hiểm đó!

Chính là bà ta! Là bà ta! Là bà ta...

Bên trong đầu của bà Nhan giống như có người đang gào thét: Nếu không phải là bà ta, sẽ không xảy ra điều đáng sợ này! Nếu không phải bà ta, ba của Hiếu Thần sẽ còn sống! Đều là lỗi của bà ta! Là lỗi của bà ta!

Y tá đẩy xe chứa dụng cụ phẫu thuật đi qua bọn họ, trên khay inox có chứa dao phẫu thuật, kéo, cùn, vải thưa, nhíp...

Đầu óc của bà Nhan mờ mịt như có một mảng sương mù, ma xui quỷ khiến bà cầm lấy cái kéo, hướng về phía bà Thẩm đâm tới.

Trong lúc y tá kéo màn ra, rời khỏi phòng bệnh thì Nhan Hiếu Thần phát hiện mẹ không có ở ngoài. Cô lo lắng đi ra khỏi phòng bệnh, liền giật mình nhìn thấy mẹ và bà Thẩm đang đứng đối mặt, nghĩ đến tình hình xúc động thái quá của mẹ, Nhan Hiếu Thần vội vàng đi qua.

Trình Trí Viễn phát hiện cô trước tiên, ngay sau đó Thẩm Hân cũng phát hiện, hai người không hẹn mà cùng phản ứng, hướng về phía cô rất nhanh chạy tới, ông Thẩm trông thấy hành động của con trai, theo bản năng quay đầu nhìn về con trai. Tầm mắt của bọn họ đều ngưng đọng trên người Nhan Hiếu Thần đang mặc y phục bệnh nhân, sắc mặt trắng bệch.

Nhan Hiếu Thần nhìn thấy mẹ thừa lúc y tá không chú ý, lặng lẽ cầm lấy cái kéo. Cô há hốc miệng, muốn la lên nhưng chưa kịp phát ra, liền dùng hết toàn bộ sức lực chạy về phía trước, cô chạy qua giữa Trình Trí

Viễn và Thắm Hào, chen sát hai người bọn họ mà lao qua.

Trình Trí Viễn và Thắm Hào khó khăn dừng bước, quay đầu lại, nhìn thấy Nhan Hiểu Thần đẩy bà Thắm ra, sau đó cô chậm chậm cúi gập người ngã quỵ.

Cho đến lúc đó, bọn họ vẫn chưa ý thức được chuyện gì đang diễn ra, chỉ là theo bản năng hướng về phía trước mà chạy, muốn đỡ lấy Hiểu Thần đang lao đảo ngã xuống.

Chỉ là trong khoảnh khắc như điện xẹt nảy lửa, hết thấy đều giống như màn quay chậm phóng đại ở trước mắt bọn họ một cách thật rõ ràng. Hiểu Thần từ từ ngã xuống, trên y phục bệnh nhân đều là máu, bà Nhan duỗi tay, sợ hãi nhìn Hiểu Thần ở trên mặt đất, cái kéo nhuộm đầy máu “keeng” một tiếng rơi xuống sàn nhà.

Bà Nhan dường như rớt cuộc đã phản ứng kịp mọi chuyện trước mắt không phải là ảo giác, chân tay mềm nhũn, quỳ đến bên cạnh Nhan Hiểu Thần. Bà há miệng run rẩy, vươn tay muốn đỡ Hiểu Thần, lại bị Thắm Hào vọt đến hung hăng đẩy ra. Thắm Hào ôm lấy Nhan Hiểu Thần, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, miệng nói lung tung: “Không sợ, không sợ! Đây là bệnh viện, không có việc gì! Không có việc gì...”, không biết hần đang trấn an Hiểu Thần, hay đang trấn an chính mình.

Nhan Hiểu Thần đau đến mức sắc mặt trắng bệch trở nên tái xanh, nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, cô tựa đầu vào ngực của Thắm Hào, cố gắng gượng cười, nói với y tá: “Bà là mẹ tôi, là tôi không cần thận trọng vào, chỉ là ngoài ý muốn.” Nhìn thấy y tá nửa tin nửa ngờ tạm thời bỏ qua dự định báo nguy, cô nhẹ nhàng thở ra, rồi lại thở phò phò khó khăn nói: “Mẹ à, đừng làm chuyện điên rồ nữa!”

Máu trên bụng của Nhan Hiểu Thần liền giống như vòi nước quên khóa, tí tách chảy không ngừng, nhanh chóng trào ra, toàn bộ bên dưới thân thể của cô đều là màu máu đỏ chói mắt, bà Nhan hoảng sợ nhìn Hiểu Thần, đã hoàn toàn mất đi khả năng nói chuyện, chỉ là không ngừng thì thào lặp đi lặp lại: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu...”

Trên tay của Thắm Hào tràn đầy máu tươi, ánh mắt của hần đều là màu đỏ, hần gào thét “Bác sĩ”, Nhan Hiểu Thần gất gao nắm chặt tay hần, dần dần mất đi ý thức.

Bên ngoài phòng cấp cứu.

Nhan Hiểu Thần được một nhóm y tá nhanh chóng đẩy vào phòng cấp cứu, bà Nhan bị chặn lại ở ngoài cửa, bà nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đang nhanh chóng khép lại, y tá bảo bà ngồi xuống nghỉ ngơi, nhưng bà vẫn đứng ở cửa, nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả môi miệng đều là màu xám trắng.

Trình Trí Viễn nói: “Dì à, thời gian giải phẫu sẽ không ngắn, dì ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Bác sĩ chính phẫu thuật là bác sĩ tốt nhất Thượng Hải, chúng ta lại đang ở bệnh viện, cứu chữa hoàn toàn kịp thời, Hiểu Thần nhất định sẽ không sao.”

Bà Nhan dưới sự nâng đỡ của Trình Trí Viễn xoay người lại, bà nhìn thấy bà Thắm. Vừa rồi, khi tất cả mọi người tâm thần rối loạn, thì bà Thắm là người đầu tiên ngồi xuống, lấy vải thưa trên khay dụng cụ y tế, đè lại miệng vết thương của Hiểu Thần, giúp cô cầm máu, biểu hiện trấn tĩnh còn hơn cả y tá; bà thét ra lệnh Thắm Hào buông Nhan Hiểu Thần ra, để Hiểu Thần nằm thẳng, thét ra lệnh Trình Trí Viễn lập tức gọi điện thoại ẹ của anh ta, nhờ viện trưởng phái bác sĩ tốt nhất làm phẫu thuật. Biểu hiện của bà gặp nguy không loạn, lý trí trấn tĩnh, nhưng lúc này, thế nhưng bà đứng cũng không vững, Thắm Hào và ông Thắm mỗi người một bên nâng đỡ hai cánh tay của bà, bà vẫn run rẩy, càng không ngừng run cầm cập.

Bà nhìn chăm chăm bà Thắm, bà cũng nhìn chăm chăm bà Nhan, giống như người câm, không nói được tiếng nào, chỉ có những giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu rơi xuống.

Phần nộ kích động ở trong lòng bà Nhan vốn giống như một quả bóng không ngừng to lên, làm cho bà cơ hồ như kẻ điên cuồng, nhưng nỗi xúc động lúc cầm kéo đâm phải Hiểu Thần, đã làm quả bóng đó nổ tung. Giờ phút này, liền giống như quả bóng đã nổ, tinh thần hoàn toàn xẹp xuống, bà thì thào hỏi: “Hiểu Thần vì cái gì mà muốn cứu bà ta? Là bà ta đã hại cả nhà của nó!” Trình Trí Viễn nói: “Có lẽ Hiểu Thần không giống như cô ấy đã từng cho rằng mình rất hận ba mẹ của Thắm Hào, cũng có lẽ là nguyên nhân quan trọng hơn, Hiểu Thần không phải muốn cứu mẹ của Thắm Hào, mà là cứu dì.”

Bà Nhan mờ mịt nhìn Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn cố gắng dùng hết lời nói hòa khí: “Bởi vì một lần gian lận kết quả kỳ thi đại học, dẫn đến một tai nạn giao thông, khiến Hiếu Thần mất đi ba. Nếu lại bởi vì một lần gian lận kết quả thi đại học, dẫn đến một cái án giết người, làm cho cô ấy mất đi mẹ, cô ấy thật sự không còn thiết sống nữa.”

Bà Nhan khóc nói: “Nó mà chết, ta cũng không muốn sống! Bây giờ nó làm vậy, tương lai làm sao ta có thể đi gặp ba của nó?”

Trình Trí Viễn im lặng không nói gì, dẫn bà Nhan đến ghế ngồi xuống, sau đó cầm lấy ly nước, đưa thuốc trị bệnh tim cho bà Nhan, giúp bà uống thuốc.

Sau khi bà Nhan uống thuốc xong, anh ta ném ly nước bằng giấy vào thùng rác, đi đến trước mặt bà Nhan, cách xa vài bước, kêu lên một tiếng: “Thưa dì!”

Bà Nhan vỗ vỗ xuống chỗ ngồi bên cạnh, mệt mỏi nói: “Chuyện của Hiếu Thần luôn làm phiền con, con cũng ngồi xuống đi!”

Trình Trí Viễn quỳ gối, quỳ thẳng trước mặt của bà Nhan.

Bà Nhan hoảng sợ, muốn đứng lên, Trình Trí Viễn nói: “Dì à, dì hãy ngồi xuống, con có vài lời muốn nói với dì.” Sau đó anh ta cũng hướng về phía ba mẹ của Thẩm Hân nói: “Chú và cô cũng nghe một chút, Thẩm Hân khẳng định còn chưa nói cho hai người biết.”

Thẩm Hân lo lắng nhìn bà Nhan, “Anh nhất định phải nói ngay bây giờ sao?”

Trình Trí Viễn nói: “Tôi không nói, Hiếu Thần liền muốn giấu đi bí mật này. Tôi đã quá hiểu nỗi đau khổ khi cứ giữ mãi bí mật ở trong lòng, tôi hi vọng, khi cô ấy phẫu thuật xong, có thể sống vui vẻ thoải mái một chút.”

Bà Nhan hoang mang hỏi: “Rốt cuộc con muốn nói gì? Là nói chuyện ly hôn sao? Ta biết rồi, cũng sẽ không trách con đâu!”

Trình Trí Viễn quỳ nói: “Mùa hè 5 năm trước, con ở trong nước, ngụ tại thành phố. Vào ngày 1 tháng 8 hôm đó, con cùng Trịnh Kiến Quốc chạy thử một chiếc xe mới. Đoạn đường đó rất hẻo lánh, con thì đang chiêm nghiệm các tính năng của chiếc xe mới, không chú ý đến ven đường lại có người, khi con nhìn thấy người đàn ông kia đang đeo hành lý, cầm túi nilon đi ngang đường thì đã phanh gấp, nhưng không kịp. Vì sợ không kịp cứu chữa, Trịnh đại ca đã lái xe, đưa người bị con đụng xe kia đến bệnh viện. Con ngồi bên cạnh người đó, nắm tay ông ấy, nói chuyện với ông ấy, cầu xin ông ấy cố gắng chịu đựng mà sống sót. Nhưng khi chúng con chạy đến bệnh viện thì ông ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê, không thể nói chuyện, cuối cùng không cứu được nên đã mất. Cảnh sát tới hỏi thì Trịnh đại ca vì bảo vệ con, đã chủ động nói do anh ấy lái xe, thực tế người lái xe là con. Dì à, là con đụng chết chồng của dì, ba của Hiếu Thần.”

Bà Nhan há miệng, ngây ngốc nhìn Trình Trí Viễn. Có lẽ chuyện ngoài ý muốn hôm nay đã quá nhiều, chuyện của Trình Trí Viễn mà đem so sánh với chuyện của Hiếu Thần, cũng không tính là gì, bà Nhan không giống như bình thường bị chọc giận, chỉ gần như chết lặng ngây ngốc nhìn Trình Trí Viễn.

Trình Trí Viễn đập đầu thật mạnh trước mắt bà Nhan, trán và gạch lót sàn chạm vào nhau, phát ra âm thanh bồm bộp, “5 năm trước, ở bệnh viện của thành phố, nhìn thấy dì và Hiếu Thần, con đã muốn làm như hôm nay, nhưng con đã yếu đuối trốn chạy. Con biết tội lỗi của mình không thể tha thứ được, mấy năm nay, sống một cuộc sống đau khổ, chưa từng có một ngày quên đi, con đã hại chết một người, khiến một gia đình tan nát, khiến dì mất đi người chồng, khiến Hiếu Thần mất đi người cha! Dì à, con xin lỗi!” Sau khi Trình Trí Viễn nói xong, nước mắt cũng từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống, trán của anh ta đặt sát mặt đất, gần đến trước mặt bà Nhan, dùng tư thế khiêm tốn nhất biểu đạt sự hối hận ấy này, khẩn cầu tha thứ.

Bà Thẩm giống như từ trong mộng chợt bừng tỉnh, đẩy mạnh Thẩm Hân cùng ông Thẩm, run rẩy đi đến trước mặt bà Nhan, “bộp” một tiếng cũng quỳ xuống, mọi người đều kinh ngạc sững sờ.

Bà Thẩm nói: “Tôi đã đến cổng chính của sở giáo dục để nhìn qua ba của Hiếu Thần. Tôi nhớ rất rõ, ngày đó, thời tiết khắc nghiệt, nhiệt độ cao nhất là 41 độ, lãnh đạo sở giáo dục nói với ba của Hiếu Thần ‘Sự việc con gái của ông học đại học đã được giải quyết’, ông ấy không ngừng cảm ơn lãnh đạo. Lúc ba của

Hiếu Thần rời khỏi, tôi đã làm bộ như nhân viên của sở giáo dục, mang đến cho ông ấy một chai nước trà xanh ướp lạnh, ông ấy nhìn vào mắt của tôi, khiến cho tôi cảm thấy ông ấy kỳ thật đã biết rõ cuộc xảy ra chuyện gì, tôi cho rằng ông ấy không nhận, nhưng không ngờ ông ấy lại nhận lấy chai nước đó. Tôi nói với ông ấy ‘Thật xin lỗi, bởi vì chúng tôi làm việc có sai sót, mấy ngày nay để cho ông chịu khổ’, ông ấy cười nói ‘Không sao cả, đều là cha mẹ, có thể hiểu được.’

Bà Thắm mặt đầy nước mắt, khóc không thành tiếng, nói: “Mặc kệ bà có tin hay không, mấy năm nay, tôi chưa bao giờ quên hoàn cảnh lúc đó! Tôi vẫn cố gắng trốn tránh tất cả, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn tự gạt chính mình đó là tai nạn giao thông, không phải do tôi gây ra. Nhưng tôi rất hiểu đến cuối cùng tôi đã làm ra chuyện gì, lương tâm chưa bao giờ buông tha tôi! Sự việc đã đến nước này, tôi không có mặt mũi đâu mà cầu xin bà tha thứ, tôi chỉ nhất định phải nói cho bà biết tất cả, tôi thiếu bà 5 năm, thiếu bà một lời giải thích rõ ràng, một lời giải thích thật lòng!”

Bà Thắm cúi người dập đầu, “Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Thật sự xin lỗi bà...”

Ông Thắm và Thắm Hào quỳ phía sau bà Thắm, cũng làm theo bà dập đầu trước mặt bà Nhan.

Bà Nhan sững sờ nhìn bọn họ, thì thào hỏi: “Bà đã cho ba của Hiếu Thần một chai nước?”

Bà Thắm không ngờ đến bà Nhan lại đi hỏi một chi tiết không quan trọng, sững sốt trả lời: “Vâng, một chai nước trà xanh ướp lạnh.”

“Ông ấy thích uống trà!” Bà Nhan khẳng định gật đầu, lại nhìn Trình Trí Viễn hỏi: “Ba của Hiếu Thần trước khi hôn mê đã nói gì?”

Trình Trí Viễn lập tức ngẩng đầu lên đáp: “Chú trông thấy con hoảng sợ đến mức hoang mang, ngược lại đã an ủi con đừng sợ, nói rằng hoàn toàn không phải lỗi của con, là do chú không tuân thủ luật giao thông, đi ngang qua đường, còn nói...” Trình Trí Viễn đổi thành tiếng địa phương mà nói, không tự chủ bắt chước giọng nói của ông Nhan, “Vợ của tôi tâm địa tốt, nhưng tính tình yếu đuối bốc đồng, bà ấy mà nhìn thấy tôi thế này, khẳng định sẽ nổi giận với cậu, nói không chừng còn có thể ra tay đánh cậu, tiểu tử cậu nên nhịn một chút, đừng bao giờ tính toán với bà ấy! Cậu nói cho bà ấy biết, đừng có giận lây sang Tiểu Tiểu... Con gái tôi tên là Nhan Hiếu Thần, rất hiểu chuyện, lúc nào nó khóc, cậu giúp tôi an ủi nó một chút, bảo nó hãy học cho tốt, đừng bao giờ vì chuyện của ba mà phân tâm. Chỉ cần nó vui vẻ, ba sẽ không sao, thế nào đi nữa cũng sẽ không sao...” Trình Trí Viễn ngậm nước mắt nói: “Sau đó... Chú liền hôn mê, những lời này... Chính là những lời cuối cùng của chú.”

Bà Nhan nhìn chằm chằm Trình Trí Viễn, vội vàng hỏi: “Ba của Hiếu Thần nói tiếng phổ thông không được tốt, con vẫn dùng tiếng địa phương nói chuyện với ông ấy? Vẫn ở cùng ông ấy?”

Trình Trí Viễn gật đầu.

Đột nhiên bà Nhan che mặt lại, cúi gập người, gào khóc.

5 năm! Đã 5 năm! Bà đã từng tưởng tượng vô số lần, ở cái thành phố xa lạ kia, tha hương đầu đường xó chợ, chồng của bà lẻ loi một mình, rốt cuộc đã trải qua thời khắc cuối cùng của cuộc đời như thế nào. Có phải rất cô độc? Có phải rất sợ hãi? Có phải rất khổ đau? Trong trí tưởng tượng vô số lần như vậy, nghĩ ra hình ảnh ngày càng đen tối, ngày càng tuyệt vọng, bà cũng ngày càng bị thương, ngày càng phần nộ.

Hiện tại, rốt cuộc bà đã biết được chồng bà trước khi chết đã trải qua chuyện gì! Lúc trải qua những giây phút cuối đời, tại cái thành phố xa lạ kia, ông không phải là một kẻ chết lạnh lẽo cô độc tại đầu đường. Có người đã cho ông một chai nước uống, nói với ông câu “Xin lỗi”; có người đã nắm tay ông, cùng ông đến bệnh viện...

Tuy rằng nỗi bi thương thống khổ trong lòng của bà Nhan không giảm bớt đi chút nào, bà vẫn như trước đau đớn khóc vì người thân của mình ra đi vĩnh viễn, nhưng bởi vì biết ông đi rất bình thản, biết chuyện cuối cùng ông làm, biết lời cuối cùng ông nói, sự không cam tâm phần nộ chất chứa trong lòng bà Nhan lại theo nước mắt chậm rãi chảy ra.

Nghe tiếng khóc thảm thiết của bà Nhan, bà Thắm và Trình Trí Viễn cũng đều buồn khổ rơi nước mắt, tránh né 5 năm, mới biết được không tránh khỏi lương tâm của mình, cũng sẽ vĩnh viễn không tránh được

đau khổ. Tuy rằng bây giờ bọn họ quỳ trước mặt bà Nhan, hèn mọn khẩn cầu sự tha thứ của bà, nhưng chỉ có bọn họ mới biết, trong 5 năm đã qua, lương tâm của bọn họ mới được thanh thản một ngày.

Hàng ghế trước phòng cấp cứu ngồi đầy người, bà Nhan, ông Thắm, bà Thắm, Trình Trí Viễn, Thắm Hào. Bởi vì mỗi một không còn sức lực, bọn họ chẳng còn hơi sức nói chuyện, thậm chí không có dư sức lực để phản ứng, chỉ là ngây dại lo lắng nhìn lên bản điện phía trên phòng cấp cứu: Đang phẫu thuật.

Romain Rolland (20.2) có nói rằng: “Trên thế giới không có bất kỳ sinh vật nào được tự do, thậm chí thứ có thể khống chế vạn vật cũng không được tự do, có lẽ chỉ có cái chết mới có thể giải thoát tất cả.” Kỳ thật ông ta phải nói rằng: Trên thế giới không có sinh vật nào bình đẳng, ngay cả thứ khống chế vạn vật cũng không được bình đẳng.

(20.2) Romain Rolland (29/01/1866 – 30/12/1944) là nhà văn, nhà viết kịch Pháp đoạt giải Nobel Văn học năm 1915.

Xã hội hiện đại tin tưởng rằng: Con người là bình đẳng. Nhưng trên thực tế, trong xã hội này, từ cổ chí kim, vẫn tồn tại giai cấp, con người có huyết thống, là sinh vật có bộ rễ chủng tộc, từ khi sinh ra đã không bình đẳng.

Một khắc lúc sinh ra, chúng ta liền mang theo địa vị trong gia tộc, giai cấp thuộc về chúng ta. Chỉ khi chết đi tất cả mới trở nên bình đẳng.

Tại cánh cửa tử thần, mặc kệ bọn họ có xuất thân bối cảnh, mặc kệ bọn họ có ân oán tình thù; bọn họ đều chỉ có thể bình đẳng ngồi trên ghế, im lặng chờ đợi, không ai có thể đi quan hệ giao tiếp, tránh né tử thần; cũng không ai có thể giấu đi bí mật, trì hoãn cái chết.

Tất cả đều trở về một vấn đề cực kỳ đơn giản, đó là sống hoặc chết.

Sống sẽ có được cái gì? Chết sẽ mất đi cái gì?

Có lẽ chỉ có ở trước cánh cửa của tử thần, nhân loại mới nhận ra cái chết gần đến như vậy, cái chết là thứ có thể mang lại bình đẳng thì nhân loại mới có thể bình tâm tĩnh khí mà tự hỏi, cái gì là quan trọng nhất, chúng ta sẽ nhớ mãi không quên thật sự có thứ quan trọng đến thế sao?

Nhan Hiểu Thần mơ mơ màng màng, mắt hé mở thì cảm thấy ánh sáng có chút chói mắt, cô theo bản năng nghiêng đầu một chút, mới mở mắt ra. Từ góc độ này, đập vào mắt là giá treo hai túi truyền dịch, không biết ánh sáng ở nơi nào phản chiếu vào, thế như ở trên một túi truyền dịch xuất hiện một đường cầu vồng nhỏ nhỏ cong cong, đầy màu sắc, đỏ cam vàng lục lam chàm tím, màu sắc rực rỡ động lòng người. Nhan Hiểu Thần có chút kinh ngạc, lại có chút cảm động, ngưng mắt nhìn thứ mỹ lệ mà thiên nhiên tùy ý ban tặng này, nhịn không được mỉm cười.

“Hiểu Thần.” Có người nhẹ giọng gọi cô.

Cô mang theo nụ cười nhìn về phía bên cạnh giường bệnh, mẹ, ba mẹ của Thắm Hào, Trình Trí Viễn, Thắm Hào đều ở đây.

Cô nghĩ đến việc xảy ra trước khi hôn mê, tươi cười dần biến mất, lo lắng nhìn mẹ.

Trong mắt của mẹ cô ngẩn lẹ, lại cố gắng nhìn cô mỉm cười, “Hiểu Thần, mày cảm thấy thế nào?”

Nhan Hiểu Thần không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô cảm giác được cho đến bây giờ, trong mắt của mẹ đã rơi đi ít nhiều nước mắt, tuy rằng nụ cười của mẹ vẫn cứng ngắc đề phòng, nhưng mẹ đã không còn dùng ánh mắt lạnh lùng đối với mọi thứ xung quanh. Cô dễ chịu được vài phần, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, con không sao?”

Bà Thắm đột nhiên xoay người, gục vào vai ông Thắm vô thanh khóc sùi, bà Nhan cũng cúi đầu, lau đi nước mắt không ngừng trào ra.

Nhan Hiểu Thần nhìn bọn họ trong chốc lát, dường như ý thức được cái gì, liền nói: “Con muốn cùng Thắm Hào nói chuyện một lát, có được không?”

Ông Thắm đỡ bà Thắm ra khỏi phòng bệnh. Trình Trí Viễn nhìn thật sâu vào mắt của Nhan Hiểu Thần, sau đó cùng bà Nhan cũng ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Hào và Nhan Hiểu Thần, Thẩm Hào ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nhìn thẳng vào ánh mắt của Nhan Hiểu Thần.

Nhan Hiểu Thần nâng tay không cầm truyền dịch, vuốt ve bụng của mình, đã từng có một sinh mệnh nhỏ bé lặng lẽ nằm tại đây, nhưng đã không còn. Nó im lặng như vậy, ngoan ngoãn như vậy, không để cô nôn nghén, cũng không quấy rầy cô, vậy mà cô vẫn để mất nó.

Nhan Hiểu Thần nói với Thẩm Hào: “Em xin lỗi!”

Thẩm Hào nước mắt tuôn rơi, hấn cúi đầu, cắn chặt răng muốn không chế, nhưng nước mắt không thể nào kiềm chế được.

Nước mắt của Nhan Hiểu Thần cũng theo khóe mắt chảy xuống, cô muốn nói chút gì, nhưng lòng đau như cắt đang giằng xé, cả người đang run rẩy, căn bản không thể nói được lời nào, chỉ có thể vươn tay, đặt lên đỉnh đầu của Thẩm Hào, muốn an ủi hấn một chút, bàn tay run rẩy, biểu hiện tất cả nỗi đau đớn của cô.

Thẩm Hào nắm được tay cô, vùi mặt vào lòng bàn tay cô, “Tiểu Tiểu, không sao hết, không sao hết, không phải lỗi của em...” Mấy ngày trước, hấn lần đầu tiên cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé, mặc dù chỉ là động tác nhỏ bé cách cái bụng, lại mang đến cho hấn kinh ngạc cùng khát khao khó diễn tả được bằng lời, từ lúc sinh ra cho đến nay, chưa từng trải qua cảm giác kỳ diệu như vậy, dường như trong khoảnh khắc cả thế giới đều trở nên khác lạ. Hấn tình nguyện hi sinh, tự mình đi bảo hộ cho đứa nhỏ hấn chưa từng được gặp, nhưng hấn đã mãi mãi mất nó.

Nhan Hiểu Thần cảm giác được nước mắt của Thẩm Hào chậm rãi thấm ướt bàn tay, cô nhắm hai mắt lại, để mặc cho nước mắt lặng lẽ mãnh liệt trượt dài trên má.

21. Chương 21: Đồng Hành

Edit: Tiểu Lục

Chào đón tôi, là ngày tiếp nối đêm, là những việc không thể dự đoán, còn là rất nhiều sai lầm vụn vặt, khiến cho chúng ta từng chút một cách xa nhau, khiến cho hôm nay rốt cuộc tôi nhận ra rằng, tất cả buồn vui đều đã hóa tro tàn, dù trên thế gian này chỉ có một con đường, tôi cũng không thể cùng bạn đồng hành. — Tịch Mộ Dung (21.1)

(21.1) Tịch Mộ Dung: Sinh ngày 15/10/1943 Tại thành phố Trùng Khánh, Trung Quốc, bà lớn lên tại Đài Loan, được biết đến là nữ nhà văn, nhà thơ, họa sĩ nổi tiếng. Năm 1981, NXB Đài Loan xuất bản tập thơ đầu tiên của Tịch Mộ Dung mang tên “Thất Lý Hương” – Đoạn trích trong bài thơ “Cùng bạn đồng hành”

Dưới sự kiên quyết của mẹ, Nhan Hiểu Thần nằm trên giường nghỉ ngơi hơn bốn mươi ngày, để bảo đảm cho sức khỏe hoàn toàn hồi phục.

Có thể được tự do hoạt động, việc đầu tiên Nhan Hiểu Thần làm chính là liên hệ với Trình Trí Viễn, bàn tính chuyện ly hôn.

Trình Trí Viễn dường như đã sớm chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, cô vừa mở lời, anh lập tức nói hồ sơ đã chuẩn bị xong, chỉ cần dành ra thời gian đi đến cục dân chính một chuyến.

Hai người im lặng hoàn thành xong xuôi mọi thủ tục, thời khắc lấy được giấy chứng nhận ly hôn, trên luật pháp, Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn không còn quan hệ.

Ra khỏi cục dân chính, Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn đều theo bản năng dừng bước. Không giống với kết hôn, khi bước ra khỏi cửa, hai người đã kết lại làm một, sẽ đi cùng một hướng, cho nên không cần nói gì, chỉ cần nắm tay nhau mà đi. Ly hôn là đem hai cá thể kết thành một phân tách thành hai cá thể độc lập, không ai biết người kia sẽ đi theo hướng nào.

Nhan Hiểu Thần và Trình Trí Viễn đứng đối mặt nhau, ngại ngùng khó xử im lặng một lúc lâu, Trình Trí Viễn hỏi: “Về sau em định làm gì?”

Dường như Nhan Hiểu Thần đã đợi anh hỏi câu hỏi này từ lâu, cô lập tức trả lời: “Cuộc sống ở Thượng Hải chi phí rất cao, bây giờ em không có khả năng gánh vác, trước tiên sẽ cùng mẹ về quê.”

“Em định sống ở quê cả đời sao?”

Nhan Hiểu Thần cười, “Đương nhiên không phải! Em định lần này trở về, vừa đi làm kiếm tiền, vừa ôn tập thi nghiên cứu sinh. Giáo sư Vương, chính là người đã bắt em gian lận bài thi, đã đồng ý đề cử em thi nghiên cứu sinh vào trường đại học Z của thành phố. Lúc trước, em có giúp Ngụy Đồng làm luận văn, nên có chữ ký của em trên đó. Những điều này rất có ích cho kỳ thi vấn đáp về sau. Nếu thi viết thuận lợi, sang năm có thể nhập học. Sau khi lấy được học vị thạc sĩ, em sẽ lên thành phố tìm việc làm, rồi đưa mẹ lên thành phố cùng sinh sống.”

Trình Trí Viễn bình thường trở lại, biểu hiện một chút ý cười, “Nếu thi vấn đáp không có vấn đề, anh rất tin tưởng em sẽ thi viết thật tốt.”

“Nếu em có thể thi đậu nghiên cứu sinh, rất muốn cảm ơn...” Nhan Hiểu Thần nghĩ đến Trình Trí Viễn không bao giờ muốn cô nói cảm ơn anh, lời nói lên đến miệng liền nuốt ngược trở lại, “Muốn cảm ơn giáo sư Vương. Giáo sư Vương đã nói cho em biết, là anh giúp em cầu xin, trường học mới cân nhắc bỏ qua chuyện gian lận bài thi, cấp cho em bằng tốt nghiệp.”

Lúc đó, Nhan Hiểu Thần đã cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng giáo sư Vương đã tỏ ra chán ghét cô, nhưng đến cuối cùng lại thay đổi thái độ. Hóa ra, Trình Trí Viễn từ lúc biết được tin tức từ Lục Lệ Thành, liền chạy tới trường học tìm ông ta. Nay giáo sư Vương lại chủ động đưa ra đề nghị giúp cô thi nghiên cứu sinh, hẳn là ông ta đã được lợi ích khi Trình Trí Viễn giúp cô nói tốt.

Trình Trí Viễn cười nhẹ, không muốn tiếp tục đề tài nhạy cảm này, “Em định khi nào thì rời khỏi Thượng Hải?”

“Ngày hôm nay, mẹ hẳn đã ra đến ga xe lửa rồi.”

Trình Trí Viễn sững sốt một chút, mới hồi phục lại tinh thần, đè nén nội tâm đang bồn bễ dậy sóng, bình tĩnh nói: “Anh đưa em đi.”

Nhan Hiểu Thần suy nghĩ, mỉm cười gật đầu, “Được!”

Hai người lên xe của Lý tài xế, Nhan Hiểu Thần ngồi trên chiếc xe quen thuộc, cảnh trí trong hai năm như cái đèn kéo quân từng cảnh từng cảnh hiện lên trước mắt. Khi cô vì 1000 đồng, ở quán Bar, trước mặt mọi người mời Trình Trí Viễn ăn bữa cơm, bất luận thế nào, cũng không nghĩ đến giữa bọn họ lại có ân oán, lại càng không nghĩ đến anh sẽ trở thành “chồng trước” của mình.

Cô lặng lẽ nhìn về phía Trình Trí Viễn, có lẽ bởi vì bí mật đã được hé lộ dưới ánh sáng, anh không còn đáng vẻ xa cách khó gần, nhưng gương mặt vẫn chẳng có một chút nét cười. Nhìn đến chiếc nhẫn cưới trên bàn tay đang đặt ở đầu gối của anh, Nhan Hiểu Thần trong lòng đau xót.

“Trí Viễn.”

Trình Trí Viễn quay đầu lại, vẫn giống như trước, ôn hòa thân thiết nhìn cô, nét mặt lộ ra chút ý cười, hỏi: “Sao?”

“Cái này...trả lại cho anh!” Nhan Hiểu Thần bỏ một chiếc nhẫn vào bàn tay của anh.

Là nhẫn cưới anh đã trao cho cô! Trình Trí Viễn cười, chậm rãi nắm tay lại, gắt gao nắm chặt, để chiếc nhẫn hằn sâu vào lòng bàn tay. Còn nhớ rõ ngày đó, anh đã đi chọn mua chiếc nhẫn với tâm tư phức tạp, lúc đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, đôi tim kết hợp, anh đã hướng ông trời khẩn cầu, chính là bách niên giai lão, thiên trường địa cửu.

Nhan Hiểu Thần nói: “Anh cũng tháo chiếc nhẫn của anh xuống đi! Mẹ em nói, sẽ tha thứ cho anh, anh cũng nên buông tha chính mình! Anh đã từng nói với em, ‘everyone deserves a second chance’, không phải đã cho người khác một cơ hội, thì không thể cho chính mình một cơ hội!”

Trình Trí Viễn sờ đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình, không lập tức làm theo đề nghị của Nhan Hiểu Thần.

Anh không hề để ý đến, cười trêu chọc: “Yên tâm đi! Cho dù anh đã qua một lần hôn nhân, những vẫn là nam nhân tốt, không bao giờ không có cơ hội thứ hai.”

Nhan Hiểu Thần nhìn thấy anh rất tự nhiên, tâm tình hoàn toàn không bị ảnh hưởng ít nhiều, rốt cuộc cũng yên tâm.

Trình Trí Viễn nhoài người ra phía băng ghế phía trước, lấy trong hộc đựng đồ trên xe một cái túi nhỏ có khóa kéo, đưa cho Nhan Hiểu Thần, “Cái này... trả cho em, Anh nghĩ chắc em muốn giữ lại.”

Nhan Hiểu Thần kéo khóa kéo, phát hiện bên trong là cái điện thoại di động cũ cô đã ném đi. Cái điện thoại này là quà Thẩm Hân đã tặng cô, bên trong có rất nhiều tin nhắn blog cùng ảnh chụp của cô và Thẩm Hân, nếu không phải nó đã làm mẹ phải vào bệnh viện, cô tuyệt đối sẽ không ném nó đi. Nhan Hiểu Thần kinh ngạc nhìn cái di động, trong lòng rối như tơ vò, không biết là vui mừng hay đau xót, vốn đã từng cho rằng cái điện thoại này đã theo rác rưởi hoàn toàn biến mất, không ngờ Trình Trí Viễn đã lặng lẽ giữ lại nó cho cô. Từ trước đến nay, anh làm việc rất có nguyên tắc, dường như không bao giờ quan tâm đến mình có thích có cần hay không, mà chỉ quan tâm đến cô có thích có cần hay không.

Nhan Hiểu Thần nhét cái túi chứa điện thoại vào túi xách của mình, cúi đầu nói: “Trước đây em có nói...Anh mang đến cho em và mẹ ác mộng, câu nói đó em xin rút lại! Có thể gặp anh, quen anh, em... ở bên anh trong hai năm qua, tuyệt đối không phải là ác mộng, mà chính là mộng đẹp.”

Trình Trí Viễn có cảm giác cực kỳ ngoài ý muốn, biểu cảm buồn vui lẫn lộn, kinh ngạc nhìn Nhan Hiểu Thần một thoáng, nhẹ giọng nói: “Cám ơn em cũng đã cho anh có được giấc mộng đẹp.”

Nhan Hiểu Thần hít sâu một hơi, tựa hồ như vậy mới có thêm dũng khí ngẩng đầu, cô khẽ cười, nói: “Chúng ta hẳn đã từng là đôi vợ chồng hòa hợp nhất!”

Thời khắc này, Trình Trí Viễn không có dũng khí đối mặt với cô, anh lập tức quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đem tâm sự ở trong lòng giấu kín. Anh mỉm cười trêu chọc: “Đó là vì em và anh không có tranh chấp tài sản, kiên quyết dứt khoát ly hôn!”

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Cái gì là kiên quyết dứt khoát? Có rất nhiều thứ anh không tính toán với em đó thôi!”

Trình Trí Viễn quay đầu lại nói: “Là do em không chịu tính với anh! Anh cảm ơn em mới phải!”

Nhan Hiểu Thần cười cười, im lặng không nói gì, giữa bọn họ căn bản không thể tính rõ, cho nên đơn giản không cần phải tính, lùi một bước, khiến cho đối phương an lòng.

Trình Trí Viễn làm bộ như lơ đãng hỏi: “Em và Thẩm Hân...không thể ở bên nhau sao?”

Nhan Hiểu Thần nhẹ nhàng lắc đầu.

Trình Trí Viễn không biết cái lắc đầu này là không biết có thể ở bên nhau, hay không thể ở bên nhau. Nhưng cho dù là gì đi nữa, sớm hay muộn gì cũng sẽ biết, anh cười tự giễu, không hỏi thêm gì nữa.

Xe đi hơn bốn mươi phút, dường như rất ngắn, tựa hồ chỉ trong chốc lát, thì đã đến nhà ga.

Lý tài xế dừng xe, Trình Trí Viễn và Nhan Hiểu Thần có chút trở mắt kinh ngạc, ngồi bất động. Bọn họ biết rằng phải chào từ biệt, nhưng không nghĩ một khắc kia rốt cuộc đã đến.

Nhan Hiểu Thần trước hết phục hồi tâm trạng, nhẹ giọng nói: “Cám ơn...Lý tài xế đã đưa em đến nhà ga, em phải đi rồi!” Trình Trí Viễn đưa Nhan Hiểu Thần xuống xe, nhưng không đưa cô đến tận nhà ga. Anh và Nhan Hiểu Thần đều biết, bà Nhan đã tha thứ cho anh, nhưng không có nghĩa là bà muốn gặp anh, hay cùng anh nói chuyện phiếm. Thế giới này, không có ai muốn buồn khổ, cũng không có ai muốn cùng người gây ra buồn khổ làm bạn. Nhan Hiểu Thần nhìn Trình Trí Viễn, tâm trạng mang nhiều tâm tình phức tạp, dường như có ngàn vạn câu chữ dồn ứ nơi lồng ngực muốn phát ra, nhưng lại không tìm thấy một câu thích hợp để nói.

Trình Trí Viễn khẽ cười nói: “Anh định sẽ ở lại Thượng Hải làm việc. Nếu em đến Thượng Hải, có thể tìm anh. Số điện thoại của anh mãi mãi không thay đổi.”

Nhan Hiểu Thần kiên cường nở nụ cười gượng gạo, quyết tâm nói: “Tạm biệt!” Cô phất tay, xoay người hướng đến cửa nhà ga.

Nói lời “Tạm biệt”, nhưng Nhan Hiểu Thần biết, lần tạm biệt này rất có thể sẽ là vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Không phải không nhớ đến, cũng không phải không quan tâm, vậy tạm biệt có ý nghĩa gì? Cô là quá khứ, nhưng tuyệt đối sẽ không là tương lai của anh, vậy tại sao phải khiến cho quá khứ ràng buộc tương lai?

“Hiểu Thần!” Giọng của Trình Trí Viễn từ sau lưng truyền đến.

Nhan Hiểu Thần lập tức quay người lại, cách đám đông ồn ào nhốn nháo, cô ngưng mắt nhìn anh. Cô không biết thời khắc này trong ánh mắt của cô biểu lộ điều gì, nhưng biết rằng sự luyến tiếc lại khiến bản thân khổ sở. Hóa ra bất tri bất giác, từ lâu cô đã đem anh hòa nhập vào cuộc đời mình, muốn gợn gàng cắt đứt quả thật rất đau đớn.

Trình Trí Viễn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm trầm xa xăm, dường như có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng chỉ có thể khẽ mỉm cười, “Em nhất định phải hạnh phúc!”

Nhan Hiểu Thần mắt ngấn lệ, dùng sức gật đầu.

Trình Trí Viễn cười phát phát tay, không muốn khiến cho cô nhìn thấy mặt nạ của mình bị rơi xuống, chỉ có thể cố gắng xoay người lên xe, trước khi nụ cười trên gương mặt hoàn toàn biến mất.

Trình Trí Viễn vô lực dựa vào lưng ghế, nhìn xe chậm rãi nhập vào dòng xe cộ ồn ào tấp nập. Anh xòe bàn tay, ngưng mắt nhìn vào hai chiếc nhẫn, một chiếc ở lòng bàn tay, một chiếc trên ngón áp út.

Đã ký vào giấy ly hôn, đã đưa cô đi, anh lại không có chút ý muốn tháo bỏ chiếc nhẫn cưới này. Dường như chỉ cần anh còn đeo nó, giữ lấy lời ước hẹn, sớm muộn gì cũng có một ngày, tất cả mọi thứ đang gián đoạn sẽ lại tiếp tục.

Hai chiếc nhẫn có kiểu dáng giống nhau như đúc này, vốn nên ở trên hai bàn tay kề sát nhau, vĩnh viễn tỏa sáng.

Nguyễn nắm chặt tay, bên nhau trọn đời.

Bất tri bất giác, hốc mắt của Trình Trí Viễn đã ngấn ngấn nước, anh nghĩ đến ngày hôn lễ, anh nắm tay cô, ngưng mắt nhìn vào ánh mắt của cô, đồng ý nguyện thề: “Tôi, Trình Trí Viễn, đồng ý cưới Nhan Hiểu Thần làm vợ. Từ nay về sau, bất luận giàu có hay nghèo hèn, bất luận khỏe mạnh hay bệnh tật, bất luận khó khăn hay thuận lợi, bất luận gặp gỡ hay biệt ly, anh đều không rời xa em, vĩnh viễn chăm sóc bảo vệ em.”

Người chủ trì hôn lễ nghe thấy anh tự ý sửa lại lời thề nguyện, liền giật mình, không ngừng nháy mắt ra dấu với anh. Anh không phải cố ý, cũng không phải quên mất lời thề, chỉ là xuất phát từ tâm tư mà thành. Một khắc đó anh đã hiểu được, cô không thuộc về anh, hạnh phúc và những thứ tốt đẹp ở trước mắt chỉ là lén lút có được, cho nên anh không dám khẩn cầu được vĩnh viễn, chỉ nói “bất luận gặp gỡ hay biệt ly”; cũng không dám khẩn cầu được làm bạn, chỉ nói “chăm sóc bảo vệ”. Từ đầu, anh đã không có ý muốn xa rời tham lam đến hạnh phúc cùng với cô, chỉ hi vọng có thể lặng lẽ chăm sóc bảo vệ cô ở bên ngoài hạnh phúc đó. Trình Trí Viễn lấy ví tiền ra, kéo khóa kéo, bỏ chiếc nhẫn ở trong lòng bàn tay vào ngăn thứ hai của ví tiền, ngón tay vô tình chạm vào một khối giấy cứng, là một mảnh giấy được xếp ngay ngắn chính tề, tờ tiền 5 đồng đã cũ. Anh im lặng nhìn nó một lúc lâu, sau đó nhét tờ tiền 5 đồng cẩn thận ở bên dưới chiếc nhẫn, kéo khóa kéo, khép lại ví tiền.

Hiểu Thần, không xa cách biệt ly, bởi vì anh không muốn phải rời xa em! Cho dù em ở nơi nào, cho dù giàu có hay nghèo hèn, cho dù khỏe mạnh hay bệnh tật, cho dù khó khăn hay thuận lợi, cho dù gặp gỡ hay biệt ly, anh đều sẽ ở đây đợi em!

Nhà ga.

Đám đông náo nhiệt ồn ào, âm thanh xôn xao không dứt.

Nhan Hiểu Thần và mẹ ngồi trên hàng ghế đợi, chờ đến chuyến xe lửa về nhà tiến vào sân ga.

Nhan Hiểu Thần nhìn đến thời gian trên bảng điện tử, những con số màu đỏ không ngừng nhảy nhót biến hóa, mỗi một lần thay đổi, cuộc đời lại thêm một phút để chạy trốn. Cô và Thẩm Hưu ở bên nhau rất cuộc

là bao lâu? Có bao nhiêu ký ức vui vẻ? Có bao nhiêu ký ức đau thương? Rốt cuộc là vui vẻ nhiều hơn, hay đau thương nhiều hơn?

Đột nhiên, mẹ cô khẩn trương hỏi: “Mày có nói cho Thẩm Hẫu biết chúng ta sắp đi không?”

Nhan Hiểu Thần cười nói: “Con nói rồi.” Chính là vừa rồi, cô đã gửi tin nhắn nói cho Thẩm Hẫu biết, cô và mẹ muốn rời khỏi Thượng Hải.

Mẹ cô chưa xót nói: “Vậy thì tốt! Mấy hôm nay mày hoạt động bất tiện, mẹ thì lại có chút không quen chăm sóc người bệnh, may mắn có nó chạy tới chạy lui hỗ trợ, đi mà không nói có vẻ không tốt lắm!”

Nhan Hiểu Thần kiên nhẫn trấn an bà: “Mẹ yên tâm đi, con và anh ấy đã nói nhiều lắm.”

Mẹ cô do dự cẩn thận quan sát cô, “Mày và Thẩm Hẫu... Mày đã suy nghĩ kỹ?”

Nhan Hiểu Thần khẽ cười nói: “Mẹ à, con đã hai mươi bốn tuổi rồi, chuyện của con, con biết nên làm gì mà.”

Mẹ cô vội vàng lấy lòng nói: “Được, tốt! Mẹ không quan tâm nữa! Về sau tất cả đều nghe theo mày!”

Nhan Hiểu Thần biết mẹ rối rắm bất an, nhưng kỳ thật bà cũng không muốn lại tiếp xúc với Thẩm Hẫu, vì quan tâm đến cô, không thể không cố ý dè dặt tâm tư, ngoài miệng nói có thể chấp nhận Thẩm Hẫu, hành động thực tế lại là không nhịn được cứ muốn lảng tránh hẳn.

Thẩm Hẫu vừa nhận được tin nhắn của Nhan Hiểu Thần, lập tức liều mạng chạy đến nhà ga.

Số của hắn rất tốt, không bị kẹt xe, đèn xanh đèn đỏ cũng cực kỳ phối hợp, đi một đường nhanh như điện xẹt, không thể tin được chỉ có hai mươi phút đã đến nhà ga.

Thẩm Hẫu đã cùng Nhan Hiểu Thần đi chuyển xe lửa về quê một lần, hắn còn nhớ sơ sơ nơi nào là cửa soát vé, hắn vừa vội vã hướng về phía cửa soát vé chạy đến, vừa tìm kiếm bóng dáng của Nhan Hiểu Thần trong đám người nhốn nháo đông đúc. Đã bắt đầu soát vé, trước cửa kiểm vé có rất nhiều người xếp thành một hàng dài. Từ xa xa Thẩm Hẫu nhìn thấy Hiểu Thần và bà Nhan, hắn lớn tiếng gọi: “Hiểu Thần, Hiểu Thần...”

Trong nhà ga tiếng nói chuyện la hét, cùng với tiếng loa phát thanh hòa lẫn hỗn tạp, cực kỳ nhốn nháo âm ỉ, cả hai người đều không nghe được tiếng gọi của hắn. Còn mười phút nữa, chuyển xe lửa sẽ xuất phát, mọi người đều cưỡi bộ thật nhanh, tốc độ tăng dần. Hiểu Thần đã qua cửa soát vé, bước nhanh về phía trước, bóng dáng sắp đi đến đường hầm tiến vào sân ga để hoàn toàn biến mất.

Đột nhiên, một túi hành lý nhỏ của cô rơi xuống đất, cô không thể không dừng lại, đi nhặt hành lý, sau đó treo hành lý lên tay cầm của cái vali có tay kéo.

Thẩm Hẫu rốt cuộc cũng thở hồng hộc chạy đến cửa soát vé, vui sướng phát hiện Hiểu Thần ở cách đó không xa, chỉ cần hắn hét to một tiếng, cô có thể nghe được.

“Hiểu Thần —”

Là tiếng gọi của bà Nhan, bà đang chen lấn vào đám đông đi được vài bước, mới phát hiện con gái không theo kịp, bà vừa dừng lại chờ cô, vừa lớn tiếng thúc giục: “Hiểu Thần, nhanh lên!”

Thẩm Hẫu há miệng, hai chữ “Hiểu Thần” liền dính tại đầu lưỡi, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, hắn đột nhiên như bị ma ám, biến thành một pho tượng, vẫn đứng đó không nhúc nhích, không chớp mắt nhìn Hiểu Thần ——

Cô cúi thấp người, kiểm tra qua hành lý một chút, biết chắc hành lý sẽ không rơi được nữa, cô vừa nói chuyện với mẹ, vừa kéo hành lý, vội vàng đi về phía trước. Cô đi đến chiếc thang cuốn tự động, theo thang cuốn từ từ đi xuống đường hầm vào sân ga, từng chút một biến mất trong tầm mắt của Thẩm Hẫu.

Nhan Hiểu Thần cùng mẹ lên xe lửa, tìm đến chỗ ngồi của hai người, sau khi cất xong hành lý, liền ngồi xuống. Có lẽ rốt cuộc có thể được trở về nhà, bà Nhan khẩn trương bất an bấy lâu, nay cũng đã thoải mái hơn một chút, khi xe lửa vừa khởi động, bà liền tựa vào lưng ghế, ngủ thiếp đi.

Nhan Hiểu Thần ngồi thẳng trên ghế, không nhúc nhích ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe. Cho đến khi nhìn thấy những cảnh vật này đều lùi về phía sau, Nhan Hiểu Thần rút cuộc cũng khẳng định, cô thật sự rất muốn rời khỏi Thượng Hải!

Cô gắt gao cắn chặt môi, một bàn tay vô thức sờ đến sợi dây chuyền đang đeo ở cổ. Một sợi dây chuyền làm bằng bạc đơn giản, mặt trên của nó là hai chiếc nhẫn lớn nhỏ bất đồng, không thể nói là có đẹp hay không, nhưng khá đặc biệt, là do chính cô tạo ra, từ hai chiếc nhẫn mà Thẩm Hào đã ném đi, cùng với sợi dây bằng bạc có trị giá hơn 100 đồng.

Nhan Hiểu Thần nhìn những tòa nhà cao tầng đang dần dần biến mất, dòng xe cộ ồn ào đông đúc, cảm thấy vận mệnh thật sự rất khó lường. 5 năm trước, cô kéo hành lý, đi vào thành phố này, khát vọng có được cuộc sống mới; 5 năm sau, cô lại kéo hành lý, rời khỏi thành phố này, cũng khát vọng có được cuộc sống mới.

Nhan Hiểu Thần nhìn về phía mẹ đang nhắm mắt ngủ ở bên cạnh, 5 năm qua đi, đã có rất nhiều thay đổi, nhưng thay đổi lớn nhất chính là: trước kia, mẹ không đi cùng với cô; nhưng lúc này, bà đã ở bên cạnh cô.

Cô tin rằng, chính lúc này đây, tất cả mọi chuyện thật sự sẽ tốt đẹp hơn!

Bên trong nhà ga, đám đông vẫn xôn xao nhốn nháo, âm thanh vẫn huyền ảo ồn ào.

Loa phát không ngừng thông báo chuyến xe lửa nào đang dừng ở sân ga, xe lửa nào sẽ rời khỏi, Thẩm Hào nghe được rất rõ ràng, chuyến xe về quê nhà của Nhan Hiểu Thần đã rời khỏi sân ga.

Cửa soát vé đã sớm trống rỗng, không còn một bóng người, hắt lại giống như bị cơn ác mộng làm ngán người, vẫn đứng không nhúc nhích tại cửa soát vé, vẫn im lặng nhìn về hướng bóng dáng của Nhan Hiểu Thần đã dần dần biến mất.

Một khắc kia, rõ ràng hắn có thể gọi cô trở lại !

Một khắc đó, rõ ràng hắn có thể giữ cô ở lại !

Tại sao không thể mở miệng gọi cô ?

Tại sao lại để mặc cô đi ra khỏi tầm mắt ?

Thẩm Hào không trả lời được câu hỏi của chính mình, chỉ là bên tai vẫn vang lên những lời cuối cùng mà Nhan Hiểu Thần đã gửi cho hắn:

Hôm nay, em cùng mẹ đến ga xe lửa để rời khỏi Thượng Hải. Em không muốn nói cho anh biết, bởi vì không nghĩ rằng anh sẽ đến tiễn em. Em không biết nên chào từ biệt anh thế nào, em nghĩ chắc anh cũng không biết nên tiễn biệt em ra sao. Em biết anh vẫn còn rất yêu em, và anh cũng biết em vẫn còn rất yêu anh, nhưng điều đó không có nghĩa là hai người yêu nhau thì có thể được ở bên nhau. Trong cuộc sống này, chúng ta hẳn là có thể làm cho cả hai vui vẻ hạnh phúc, nhưng bởi vì em và anh quá xem trọng nhiều thứ, nên đã mất đi tất cả.

Chúng ta có rất nhiều kỷ ức hạnh phúc, nhưng chúng ta cũng có rất nhiều kỷ ức đau khổ. Chúng ta có thể buông bỏ hận thù, nhưng chúng ta không có cách nào thoát khỏi bị thương, anh và em đều hiểu rõ, nếu chúng ta ở bên nhau, chính là bắt buộc chính mình, bắt buộc những người thân của chúng ta từng ngày từng giờ phải đối mặt với tất cả bị thương.

Em và anh, chúng ta có tình yêu, cho nên chúng ta có thể chống chọi và xem nhẹ tất cả thương tổn, có thể đối xử tử tế quý trọng lẫn nhau, nhưng em không yêu mẹ của anh, anh cũng không yêu mẹ của em. Anh có thể giống như đứa con rể bình thường tôn kính hiếu thuận đối với mẹ em không? Hay em cũng có thể giống như một đứa con dâu bình thường tôn kính hiếu thuận đối với mẹ anh không?

Chúng ta không có cách nào làm trái với lương tâm để trả lời những câu hỏi đó, ít ra bây giờ là không thể. Cho nên, ngay tại nơi đây, ngay chính lúc này hãy nói lời chia tay!

Không cần lo lắng cho em, trong khoảng thời gian nằm trên giường bệnh, không thể làm được gì, em đã suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ bởi vì thế giới này có ban ngày, cũng có đêm tối, có mùa đông, cũng có mùa xuân, cho nên ánh sáng luôn cùng bóng đêm tương tác, giá rét luôn cùng ấm áp giao hòa. Giữa ánh sáng và bóng tối,

giữa ảm lạnh trong cuộc đời dài đằng đẵng này, không phải hoàn toàn là hạnh phúc, cũng chẳng mãi mãi là đau khổ, bên cạnh niềm vui, chắc chắn sẽ có nỗi buồn.

Gặp phải hạnh phúc hay buồn khổ, chúng ta không có quyền lựa chọn, cho dù đang cười vui mà gặp phải đau thương, cũng giống như vầng dương đang rực rỡ mà lại bị bóng tối bao trùm; nhưng không phải là không còn lối thoát, em sẽ vĩnh viễn lựa chọn hướng tới ánh sáng thái dương, sẽ bỏ lại bóng ma đêm tối ở phía sau lưng mình. Gặp phải chuyện gì, chúng ta không thể nào quyết định được; nhưng thái độ đối mặt, chúng ta hoàn toàn có thể tự quyết định được.

Em sẽ sống thật tốt, sẽ cố gắng làm mình thật hạnh phúc, bởi vì em biết, mẹ và mọi người đều hi vọng em có một cuộc sống vui vẻ bình an.

Anh cũng phải sống thật tốt, cũng phải khiến mình thật hạnh phúc, bởi vì em và ba mẹ anh cũng đều hi vọng anh có một cuộc sống vui vẻ bình an. Em xin lỗi, em không thể cùng anh chung hưởng cuộc đời tươi đẹp ấy, nhưng hãy luôn nhớ rằng, bên ngoài sự tươi đẹp đó, sẽ có một người mãi mãi chúc phúc cho anh!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-thoi-gian-am-ap>